

III T. Z

ÇÜRÜK VIŞNE III

'VİRAN'

pdf: telegram@pdfyok

teşekkürler: fatma

©psilon'

Bölüm 1

-Bıçak-

*Yağmur yağıyor diye herkes bulutları suçladı.
Fakat kimse yağmurdan sonra çıkan gökkuşağından şikâyetçi ol-
madı.*

Bulutlar, sallanan beşikler gibi kımıldıyordu gökyüzünün üstünde. Gün ağaralı az bir zaman geçmiş ve şafak sökmüştü. Gökyüzü, şimdi üzerinde kadeh kırılmış bir yüzey gibi dalgalı bir kıvrıma ev sahipliği yapıyordu ve sanki kırılan bu kadehin parçaları, bulutlara battıkça yağmur tanelerinin sayısı çoğalıyordu. Bu sokaktan nehir misali akan yağmurlarda gözyaşlarımdan birazecik vardı.

Ağlıyorum.

Bunu hep yaparım.

Yalnızdım. Sokağın ortasında, kaldırımın üstündeydim. Üs-
rümde bu evden çıkarken giydiğim kıyafetlerimden başka hiçbir
şeyim yoktu ve ben tam üç gündür bu kıyafetlerin içinde. Almi-
la'nın evindeydim. O gün... Bu evden ayrılarak kliniğe gittiğim
ve gerçeğimle yüzleştiğim günden bu yana Almila'da kalmış, bir
koltuğun üstünde oturmuş, yansımalarımı izlemiştim. Tam üç gün
boyunca sadece bu gerçeği hazmetmeye, kabul etmeye, kendimi
buna inandırmaya çalışmışım.

Esila Karam artık bir şizofreni hastasıydı.

Tanrım... Ben şeytanının kurbanıyım, benim için yapabileceğin bir şeyler olmalı.

Benim için her şeyi yapabileceğine inandığım tek kişi Asrın'dı. Bu onu tanıdığımdan beri böyleydi ama şimdi her şey o kadar dağılmıştı ki, toplamaya nereden başlayacağımı bilmiyordum. Bu üç gün içinde hiç konuşmadık, mesajlaşmadık, yüz yüze gelmedik ve dolayısıyla birbirimizi görmedik. Onu özledim. Hissizken bile onu özledim. Bu üç gün boyunca baktığım tavanda gördüğüm yansımalarım bile sadece onu özlediğimi tekrarlayıp durdum. Her şeyin mahvolduğunu düşünürken bile onu özledim, o telefonun çalmasını beklerken de onu özledim...

Fakat hayır, o telefon hiç çalmadı.

Asrın beni hiç aramadı.

Bu bir sorun değil, çünkü onu incittim. Ya da hayır, bu gerçekten sorun ama umurumda değil. O beni aramadı, sormadı, benim yanıma gelmedi ama işte ben buradaydım. Evinin olduğu sokağın ortasında, kaldırımında yürüyordum, muhtemelen birazdan siteye çıkacaktım. Yağmur yağdığı için ıslanmıştım, üşüyordum, kollarımı birbirine bağlamış vaziyetteydim ve sarı saçlarımın ağırlığını sırtımda taşıyordum. Gündoğumu, günbatımı gibi esrarengiz görünüyor ve turuncumsu ışıklar onun evinin penceresine düşüyordu. Kaldırım kenarından birkaç dakika daha yürüyerek site-nin güvenlik duvarından ve sonra kapısından içeriye girdiğimde, sırtımdan aşağıya akan soğuk teri hissettim.

Onu üç gün sonra görecektim.

Ve nasıl sarılmadan duracaktım, bilmiyordum.

Merdivenleri tırmandım, ki bu epey zaman aldı. Dupleks dairesi en üst kattaydı ve merdivenlerin tümünü çıkana kadar birkaç defa nefesim kesilmişti. Dairesinin önüne gelerek bir süre kapıyla bakiştım ve sonra sırtımı o kapıya yaslayarak dairenin önüne, kalçamın üstüne oturdum. Kapıyı çalmak ve onu görmek için cesaretimi toplamalıydım. Saat sabahın altısıydı, uyuyor olabilirdi, belki de evinde değildi. Mekânında olabilirdi, Alaska ile ilgilen-diğini biliyordum. Üç gün boyunca okula gitmediğim için ondan

haberim dahi olmamıştı ve onu görme ihtimali bile bu zavallı kalbimi göğsümün içinde sıkıştırıyordu. Onunla yüz yüze geldiğimizde benden o gün olanlar için açıklama isteyeceğini biliyordum.

Ama ona nasıl hasta olduğumu söylerdim ki?

Hayır, bunu henüz kendime bile inandıramamıştım ki! Ona bir şizofreni hastası olduğumu söylesem nasıl tepki verirdi? Beni bırakırsa bu hayatın hiçbir yerine tutunamazdım. Onu istiyordum ve onu kazanırken kaybettiklerim umurumda değildi. Çenemi diz kapağımın üzerine yaslarken bir kısım saçımın yanaklarıma çarparak kucagımda birikmesine izin verdim ve süresi belirsiz dakikalar boyunca orada oturdum. Buraya kadar gelmişim ama yüzleşemiyordum. Ruhum, asılı kaldığı belirsizlikten kurtulmak istiyordu ama bacaklarını bile çırpmadan yardım dileniyordu. İçinde bulunduğum durum buydu. Acıdan şikâyetçiymdim ama bir şey yapmadan bekliyordum. Oysa karanlıktan şikâyetçi olduğumuzda düğmeye basarak ışıkları açardık. İşte ben tam bu anda ışıkları bile açamıyordum.

Birisi benim için bunu yaptı.

Asrın, kapıyı açarak ışıkları yaktı.

Bir an kapının sertçe açıldığını, kopan gıcirtının apartmanın içine dağıldığını duydum ve hemen sonra geriye doğru sersemledim. Sırtım kapıya yaslı olduğu için dengem sarsılmış ve başım ani bir şekilde omzumun üstünden arkama dönmüştü. İşte bu anda onu gökteki güneşten, yeryüzünün ıslak kaldırımlarına kadar, mesafesi ölçülemeyen, ucu bucağı olmayan biçimde sevdiğimi fark ettiğim başka bir ânıydı.

Ah, başıma çok fena bela almıştım.

Göz göze geldiğimizde kalbimin sesi yükseldi ve sanki beynimin içinde uğuldamaya başladı. Yüzüne bakarken onu özlediğimi daha yoğun hissetmiş ve omuzlarımın düşmesine mâni olamamıştım. Bir anlık şaşkınlık söndüğünde, yüzünde veya bakışlarında şaşkınlığa dair bir şeyler aradım ama hayır, o sadece ifadesiz görünüyordu. Sessizlik aramızda büyüdüğünde gözlerim yüzünün her tarafına yıkımı getirdi. Gözaltları lekeliydi, uykusuz görünüyordu ve simsiyah saçları başının üstünde dağılmıştı. Gövdesi çıplaktı, altında

kotu vardı ve hiç iyi görünmüyordu. Gözlerinin içindeki damarların kanlandığını gördüğümde, içimin ezildiğini hissettim ve çaresiz bir şekilde araladım dudaklarımı. “Merhaba.”

Sesim çatlamıştı. Yukarıdan bana bakıyor, gözlerimi izliyordu. Ne yapacağımı o kadar bilmiyordum ki, bana yardım etmesine ihtiyacım vardı. Kahretsin, merhametini istiyordum. Kaşlarının çatıldığını gördüğüm esnada ağır ağır yutkundü ve uzun bir sürenin ardından ıslak kıyafetlerime baktı. Onunla yüzleşmek çok sancılı olmuştu. “Neden orada oturuyorsun?” diye sordu, sesini günler sonra ilk kez duydum. Ah, gözyaşlarım yanaklarıma düşmek istiyordu. Gözleri ıslak saçlarıma kaydığında bir an için bana uzanacağını hissettim ama bunun yerine sokak kapısını biraz daha aralayarak devam etti: “İçeriye geç.”

Ah, beni kovmamıştı. Tamam, beni kovacağını hiç düşünmemiştim ama üç günün ardından ne tepki vereceğini hiç kestiremiyordum. Kapının önüne yığılan bedenimi kaldırmak için ellerimi yere yaslayarak zeminden destek aldığımında, “Pati bile bu yağmurda dışarı çıkmaması gerektiğini akıl edebilecekken senin bu yağmurda yürümen tamamen aptallığından olsa gerek,” diye beni azarladı, kızgın bir ses tonuyla. Kendimi incitmem onu en çok kızdıran şeylerden biriydi. “Kapıyı neden çalmadın?”

Bedenimi doğrultarak kapının eşiğinden içeriye ürkek bir adım attığımda, onun hâlâ kapının kenarını tutarak bana baktığını gördüm. Ona bakmak hep aynaya bakmak gibiydi ve şimdi o aynaya bakmakla kalmıyor, sanki o aynayı parçalıyordum. Yüzümü eğerek göğsüne bakarken, “Cesaret edemedim,” dedim dürüstlikle. “Şey, beni içeriye alacak mısın?”

“Ben seni içeriye çoktan aldım.”

Beni olduğu duvarların içine almıştı, bahsettiği şey buydu. Bir an titrek soluğumun gırtlakımı ısırıldığını hissederek hıçkırıldığımda, iki yanında duran ellerinin yumruk halini aldığını gördüm. Çok yakındı, istese beni göğsüne çekerti ama ona vurduğumdan olsa gerek, başımı alıp göğsüne yaslamadı. Yalnızca bir eli saçlarımanın bir kısmını alarak sırtımın üstüne bıraktı. “Salona geç, ısın.”

Hızlıca kafamı sallayarak ellerimi kollarıma sardım ve kafamı kaldırmadan koridor boyu yürümeye başladım. Ah, yalnızca

bu koridorda bile onunla hatıralar biriktirmiştim. Sokak kapısının gürültülü bir şekilde çarpıldığını duyduktan az sonra salona girdim ve etrafa ürkek bakışlar fırlattım. Ev, bıraktığım gibiydi. Sehpanın üzerindeki alkol şişelerini ve boş sigara paketlerini görmek beni üzmüştü. Gözlerim Pati'yi aradı ama salonda olduğunu anlamam uzun sürmemişti. Bir an ne yapacağımı bilemeyerek etrafıma bakındım ve salon boyunca yürüyerek koltuğa yığıldım. Ayakkabılarımı çıkardım, az ileriye bıraktıktan sonra bacaklarımı koltuğa çıkardım ve kollarımı bacaklarımın etrafına sararak küçüldüm. Ev sıcaktı ama öyle üşümüştüm ki, ısınmam zaman alacaktı. Parkedeki çamurlu ayakkabı izlerine mahcubiyetle bakarken, çenemi dizimin üstüne yasladım. Ne diyecektim? O gün yaşanan durumu kendisine nasıl açıklayacaktım? Utanıyor, çekiniyor, çok kötü hissediyordum.

Onu incitmiş olmak taşa takılıp bir çukura düşmek gibiydi.

Adım seslerini duyduğum sırada onun çıplak ayakları görüş alanıma girdi ve hemen sonra gözlerimi kaldırdığımda, seri adımlarla salondan içeriye girdiğini gördüm. Üstüme doğru yürüyordu, elinde kıyafet vardı ve hâlâ oldukça mesafeli görünüyordu. Benimle temas ve iletişim kurmadan birkaç parça kıyafeti yanıma bıraktı ve doğrularak diğer tekli koltuğa yöneldi. Kendini koltuğa bırakarak sehpanın üzerindeki kalabalığa bakmaya başladığında, “Bana kızgın mısın?” diye sordum cesaretimi toplayarak. Kollarını göğsünün üzerinde birleştirmişti ve bakışları baygındı. “Kızgın olmalısın, çünkü üç gün boyunca beni hiç aramadın.”

Cevap vermedi.

Sessizliği o kadar ağır bir cevap oldu ki bir an bu ağırlığı bedenimde taşıdığımı hissederek iki büklüm oldum ve acı acı inlemek için dudaklarımı ısırardım. Benimle ilgilenmiyordu, bunu fark etmiştim. Bacaklarımı yere indirdiğimde, yüzümü yana çevirerek koyduğu kıyafetlere baktım: bir kazak ve tayt vardı. Ellerim nedeni bilinmez bir şekilde titrediği için kıyafetlerimi giymeyi başaramayacağımı bildiğimden, “Yardım eder misin?” diye sordum, ne kadar âciz görüldüğüm umurumda değildi. “Üşüyorum, hiç halim yok.”

Sabahın henüz altısında onu bu kadar sınamak doğru değildi ama aramızdaki mesafelere tahammül edemiyordum. Kafasını koltuğun arkasına yaslayarak ağzının içinde bir şeyler geveledikten sonra, “Senin derdin ne?” dedi, sesini yükselterek. Gözleri ansızın saplandı gözlerime. “Daha üç gün önce sana dokunmamam için bana yalvardın!”

Hayır, bana bunu hatırlatmamalıydı. O günü unutmak için o kadar çok uğraşırken beni bununla incitmemeliydi. Yüzümün sarardığını hissederken, “Anlatacağım,” dedim, sesim sanki ittirilmiş gibi, zorlukla dökülmüştü dudaklarımdan. “İyi değilim Asrın. Lütfen, bana yardım et.”

Tısladı. “Sana olan zaafımı sikeyim.”

Bana yetişmesi çok uzun sürmedi. Yanıma gelmek için yerinden fırladı, sanki bir şeyler de içimden fırladı ve bedenimi alt üst etti. Koltukta, hemen karşıma oturarak bana uzandığında nefesimi tutarak onu izledim. Dik dik alnıma bakarken elini belime yerleştirdi ve mesafemizi kapayarak beni heyecanlandırdı. Aptal bir hayranlıkla onu izlerken üstümdeki hırkayı ve tişörtü çıkarması için kollarımı yukarıya kaldırdım. Her ikisini de çıkardığında çamaşırla kalmıştım ama şu an ikimiz de bununla ilgilenmiyorduk. Benim için getirdiği yünlü gri kazağı başımdan geçirirken, çenesini sıktığını ve burnundan sert nefesler aldığını fark ettiğimde mırıldandım. “Seni böyle sıkıntıya sokup sinirlenmene sebep olduğum için üzgünüm.”

Sanki bedenime daha fazla ağırlık yüklemek için biraz daha sustuğunda, yünlü kazak kollarımdan geçerek bedenime oturdu. Islak kıyafetlerimi alıp ayaklarımdan ucuna bırakırken, parmaklarının pantolonumun düğmesine indiğini hissettim. Ona karşı koymadım. Düğmeyi çözüp fermuarı indirdiğinde, “Gerisini halledebilirim,” dedim, utanç yanaklarıma kırmızı bir renkle yüklenmişti. “Teşekkür ederim.”

Gözlerini yumarak sabır dilendi ve parmaklarını tenimden uzaklaştırarak bana müsaade etti. Hafifçe önüme döndüm, pantolonumu bacaklarımdan sıyrıp taytımı giyerken, onu en azından yanıma oturabildiğim için kendimi tebrik ettim. Pantolonu da ı-

lak kıyafetlerimin üstüne bıraktıktan sonra bacaklarımı tekrardan kendime çektim ve ona doğru dönüp koltukta yan bir şekilde oturmaya başladım. Kollarını tekrardan göğsü üzerinde birleştirmiş, doğrudan tavana bakıyordu. Profilden muazzam görünüyordu ve bileklerimden inerek parmaklarıma yayılan his; ona dokunmam için adeta yalvarıyordu. Koltukta ona biraz daha yaklaşarak ellerimi kucağımda birleştirdim ve daldığım yerden hiç çıkamadan, onu izleyerek fısıldadım. “Beni aramadın?”

“Yanıma gelmedin.”

Bana hızlı bir dönüş yapmıştı. Gözaltlarındaki mor lekelere bakarken, “Eve gelmediğim için bana kızgın mısın?” diye sordum heyecanla.

Çıplak omuzları sert bir şekilde yükselip alçaldığında, elmacık kemiği üzerindeki kasın seğirdiğini gördüm. Onu öyle dikkatli izliyordum ki damarlarının içinden geçen kanı bile görebilirim sandım. “Kendini benden uzaklaştırdığın için sana kızgınım,” diyerek itiraf etti, dişlerinin arasından, kelimeleri ezerek. “Fakat hayır, seni içeriye aldığımda dışarıya bırakmam...” Bir yemin gibiydi sesindeki kararlılık. “Dışarıya çıkmak için içinde olduğumuz duvarları üstüme yıkman gerek.”

Onu o kadar kendime ait hissediyordum ki... Bu yüzden kendime bir an bile düşünme payı bırakmadan soğuk parmaklarımı omzuna koydum ve onun gözlerini sertçe yummasına tanıklık ettim. Gözkapaklarının titreyerek kapanması kalbimin göğsüme daha sert çarpmasına sebep oldu. Göğsümün kemikleri paramparçaydı artık. Dudaklarımdaki kuruluğu dilimle ıslatırken, “Ben, senin üstüne yıkılacak duvarların önünde dururum,” dedim bir yüreklilikle. “Asla o duvarları senin üstüne yıkmam.”

Gözkapaklarını kaldırdı, sanki sırtımdaki ağrılarında kalktığını hissettim o bana öyle baktığında. Eve adımımı attığım dakikadan bu yana ilk defa bana yüreğinden bakmıştı ve yüreğindeki yangının gölgelerini gözlerinde görmüştüm. Yıkıtığım şehri tekrardan inşa ediyordum sanki. Alnını alnıma yaslamadan hemen önce, “Senin bana merhametin yok mu?” diye inledi dudaklarımın üzerine. “Senin bana merhametin yok mu!”

Bana teması içinde bir şeyleri özgür bıraktığında, hiçkırarak isyan ettim. “O gün seni incitmek istememiştim.”

Dişlerinin gıcirtısını duydum. “Bir açıklama bekliyorum. O gün ne oldu Esila? O gün sen, sen değildin.”

Parmaklarım ensesinin kıvrımından yukarı tırmanarak saç dip-lerine uzandığında, “Anlatacağım,” dedim, harfler boğazımdaki bataklığa çekilir gibiydi. Başımı boynuna yasladığımda artık bir-birimizi tamamlamıştık. “Neden beni hiç aramadın Asrın? Ben iyi değildim ama ya sen? Beni özleyeceğini düşünmüştüm.”

Özgürce konuşuyor, bir şeyler duymak istiyordum. O da başını benim boynuma yasladığında, günler sonrasında aldığım nefes hayret verici bir şekilde boğazıma batmadı, beni acıtmadı. Nefesi saçlarımın arasına yoğun bir şekilde aktığında, “Salak mısın sen?” diyerek beni azarladı. “Üç gün boyunca seni umursamadığımı falan mı düşünüyorsun? Aptal, iki gecedir Almila'nın evinin önündeydim ama sen bir kere bile pencereye çıkmadın. Çıkış olsaydın beni görürdün.”

Sıcaktı. Tenini cehennemden kaçırmış gibiydi ama bana vaat ettiği cenneti. Benim cehennem görünümlü cennetim. Dudaklarım seyrek bir gülümsemeye ev sahipliği yaparken onun kendi içindeki çelişkilerini bile sevdiğimi düşündüm. “O gün bu evden ayrıldıktan sonra o kadar berbattım ki, üç gün boyunca sadece yattım.”

Ağzının içinde geveledi. “Kendini ihmal etmeden nefret ediyorum.”

Kafamı boynunun göçüğünden kaldırıp yüzümü yüzüne hizaladığımda baygın bakışlarını yük gibi yığı gözlerime. Kaşları o kadar çatık ve bakışları öylesine keskindi ki, yanağına dokunurken ürkmeden edememiştim. Parmak uçlarım gözaltlarındaki mor lekeleri yoklarken, “Uyumadın mı?” diye sordum.

“Sensiz uyuyamadığımı biliyorsun,” dedi homurdanarak.

Arsızlık yaparak hafifçe gülümsedim. “Bir daha duymak için yaptım.”

“Sen yaramaz bir kadınsın Esila Karam.”

Yorgundu, hem de bayağı. Onu bu bataklığın içine çekmeme gibi bir şansım yoktu, o benimle çoktan batmaya başlamıştı ve

oradan çıkmasını istemiyordum. Artık gözlerinin içine şizofren olarak bakıyordum, hasta bir kadın olarak bakıyordum, onu kahredeceğimi bilerek bakıyordum. Kahretsin, bencildim. Elimde bir bıçak tutuyordum ve her yerimi kesmiştim, şimdi o bıçakla ona yürüyordum. Fakat sorun şu ki; o da bana yürüyordu. Bıçak ona saplandığında o mu bıçağa yürümüş olacaktı, ben mi bıçağı ona saplamış olacaktım?

Sevgilim, sızan o kan senin mi?

“Çok yorgun görünüyorsun,” dedim içim parçalanırken. “Ben yokken neler yaptın?”

Gözleri dudaklarımda oyalanırken, “Yattım,” dedi sessizce. “Tavana baktım, senin hayalini kurdum ve içtim.”

Masadaki kalabalığa baktım. Alkol şişelerinin birkaç tanesi devrilmişti ve kül tablası, sigara cesetlerinden bir mezarlıktı adeta. Kafamı iki yana salladım. “Benim varlığımı hissederek mi kapıyı açtın?”

“Müneccim miyim ben?” diye homurdandı düz düz. “Geldiğini pencereden gördüm.”

“Demek yollarımı gözlüyordun,” dedim aramızı yumuşatmak için.

Bakışları sivrildi. “Anlat.”

Bu işin peşini bırakmayacaktı, çünkü zaten o şey aramıza dikilmiş duruyordu ve benden bir açıklama duymadan dikili duran o şeyi söküp atamazdık. Dokunuşumun onu hep rahatlattığını bildiğimden parmaklarımı ondan uzaklaştırmadım ve göz teması kurarak dudaklarımı araladım. “O gün yaşadığım şey bir çeşit halüsinasyondur,” dedim dürüst davranarak. “Ben... Biliyorsun, iyi şeyler yaşamadım. Her şey üst üste geldi. Vurulmam, annemi görmem, seninle olduğum gecenin sabahında babamı kaybetmem... Her şey beynimin içinde yığılmıştı ve o an beynim tüm bunları taşıyamadı, çöktü sanki. Yorulmuştum, biliyorsun o gün bir mekânı dağıtmıştım ve hemen üstüne seninle olmayı kaldıramadım galiba. Bilmiyorum anlatabiliyor muyum ama sorun sen değildin, bendim. Asrın, bunu unutamaz mıyız?”

Gözlerimde bir şeyler arıyordu ve onu yeterince tatmin edemediğimi görüyordum. Parmaklarını çeneme yerleştirdiğinde yüzünü yüzüme biraz daha yaklaştırdı. İsteddiği şeyi ona veremezdim. “Fazla mantıklı konuşuyorsun, sen böyle konuşmazsın.”

Haklıydı, onun karşısında çoğu zaman dilim tutulurdu ve böyle mantıklı konuşmamı bekleliyordu. Parmaklarımı çenemi tuttuğu elinin bileğine bir sarmaşık misali dolarken, “Geldi ve geçti,” dedim usulca. Onu kandırmanın bedeli miydi sırtımdan akan soğuk terler? “Lütfen, bunu unutalım.”

Gözlerinde kaos vardı. Şimdi ben, onun gözlerindeki karmaşanın adıydım. “Bu öylece unutacağımız bir şey değil, Sarışın.”

Kahretsin, neden ısrar ediyordu ki? Bunu unutmali ve kaldığımız yerden devam etmeliydik. Onun aklını oyalamak için tenini, damarının üstünden okşadım. Bana olan zaafı, şimdi ona karşı kullandığım silahımdı. Daha ne kadar bencil olabilirdim ki? “Asrın,” dedim sıkıntıyla, gözleri hâlâ arayış içindeydi. “Tamam, yaşadığım şey normal değildi ama halüsinasyon gören ilk insan ben değilim. Zihnimin oyunuydu ve bitti, tamam mı?”

“Tamam değil.”

“Asrın...”

“Neden halüsinasyon gördün ki?”

Tıslaması karşısında onu hâlâ rahatsız edenin bu olduğunu anladım. Sorun halüsinasyon görmeme sebep olan şeydi. Fakat sevgilim, bunu seninle paylaşmam. “Sadece ruhsal olarak yorulmuştum, halüsinasyon bunun sonucuydu Asrın.”

Homurdandı. Ellerini gözlerine yumarak benden uzaklaştığında teninden kopan ellerim çaresiz bir şekilde kucağıma düştü. Aramıza mesafe ekleyerek koltukta kaydı ve başını koltuğun arkasına yaslayarak bacaklarını orta sehpayaya doğru uzattı. Bir süre susarak onu izledim. Kelimeler ağzımda birikmişti, onları tek seferde kusmak istiyordum ama ona gerçekleri söylemek, onu başka bir sorumluluğun altına sokmaktı. Zaten o kadar fazla şeyle mücadele ederken bir de omuzlarına bunu yıkamazdım. Bununla tek başıma mücadele edebilirdim, bunu bir şekilde atlatabilirdim. O benimle olsun yeterdi.

Aramızdaki mesafeye tahammül edemeyerek bir kez daha koltukta ona doğru yaklaştım, tıpkı onun gibi başımı koltuğun başına devirdim ve bacaklarımı orta sehpaaya doğru uzattım. Başlarımız yan yanaydı, ikimiz de tavana bakıyorduk ve çıplak ayaklarımız sehpanın üstünde birbirine dokunuyordu. Ayaklarının bile sıcak olması beni şaşırtmadı; ama benim ayaklarımın buz gibi olması onu şaşırtmış olmalı ki, gözlerini tavandan aşağıya doğru düşürerek gözlerime kilitledi. Burunlarımız birbirine sürtüyordu, o derece yakındık. Gözlerinin en içine baktım. Bu evden en son çıkarken gözlerindeki şehri yıkımtım ama şimdi gözlerinde o şehri yeniden inşa eden bir kız görüyordum. O kız, bendim. Kâküllerimin bir kısmı onun alınına sürtünürken ayak parmaklarımı kımıldatarak onun ayaklarına değdirdim ve huylandığını fark ettiğimde, gülüşümü özgür bıraktım.

Beni, gülüşümden öptü.

O bunu yaparken ben ayak parmaklarımı ayağının üzerinde biraz daha gezdirdim ve onun hem huylanması hem de homurdanmasını izledim. Şey, o bazen tatlı olabiliyordu. En sonunda kızarak ayaklarımı sehpadan dışarıya attığında, boşluğa gelerek ufak bir çığlık attım. Resmen beni itmişti ya. Kızarak ona doğru döndüm, gülmemek için dudaklarını ısırıldığını görünce içimdeki arsız kızın dışarı fırlamasına izin verdim ve kucağına atlayarak yanağını öptüm. Homurdandı, kızdı, biraz güldü, çoğu zaman gülüşünü tuttu ama dakikalar sonra beni göğsüne sıkıca bastırarak kollarını iki yanımdan doladı. Avuçları kaburgalarımın üstüne yerleşerek beni kafeslediğinde, başımı boynunun altına gömerek onunla tamamlanmanın tadını çıkardım. İşte, bizim birbirimize olan uzaklığımız buraya kadardı. Biz asla birbirinden ayrılamayacak iki insandık ve şimdi birbirimize dolanmış halde dururken, hiçbir şeyin bizim aramıza sızamayacağından emindim. Bir çukurun içindeydik, ışık azdı, oksijen azdı ama çukurdan çıkmayı ikimiz de istemiyorduk. Âdemelması başımın üstünde kavislenirken, “Sen, benim yıllardır çektiğim acıların kefaretisin,” diye fısıldadı. Onun çırpınan çocukluğu, gözlerinde kimi zaman gördüğüm masumiyetin gölgeleri arasındaydı. “Her şeyden geçerim de senden geçmem.”

Kalbimin sesini ona dinletsem bana acır mıydı? Merhamet eder miydi? O böyle konuştuğunda ne hissettiğimi nasıl açıklayabilirdim ki? Çırpınan çocukluğunun avaz avaz çığlıklarını duyar gibi olarak ona daha sıkı sarıldığımda, Tırnaklarımı onun sırtına saplarken “Kimse beni yanında bu kadar çok istememişti,” diye mırıldandım. “Teşekkür ederim.”

Homurdandı. “Zaten kimse seni yanında isteyemez.”

Kalbimin odacıkları, tıka basa onunla dolmuştu. Taşacaktım, az kalmıştı. Kıkırdadım. “Tamam, isteyemez.”

“İsteyemez elbette!”

“Tamam.”

“Tamam.”

Gözkapaklarım düştü. Gördüğüm son şey onun kendisi olmuştu. Bu yüzden gözkapaklarımın üstünde onun suretini taşıyacağımı biliyordum. Daha fazla konuşmadık ve üç günlük ayrılığın canını çıkarırcasına birbirimize sarıldık. Buradaydım, burası kim senin girmeye cesaret edemeyeceği topraklardı. Burada güvende ve iyiydik. Tamam, sorunların bir kısmını halletmiştik. Rahatlayabilirdim.

Ama...

Benim elimde hâlâ bir bıçak vardı.

O hâlâ elimde bıçak olduğunu bilmeden bana doğru koşuyordu.

O bıçağı sana sapladığımda bu benim cinayetim mi yoksa senin intiharın mı olacaktı?

Sevgilim, sızan o kan senin mi?

Bölüm 2

-Kusur-

*Gözyaşları, gözlerin intiharlarıdır derler.
Ben, bu gözlerden kaç intihar verdim?*

Şimdi babamın mezar taşına, mezar taşındaki ismine bakarken, onun için gözümden intiharlar veremediğimi fark ettim. Onun için ağlayamıyor, üzülüyordum. O, gözyaşlarıma değmek için ne yapmıştı ki? Hiçbir şey yapmamıştı. Babam, adı baba olan, kimliğine asla bu vasfı oturtamayan bir adamdı.

Baba, seni hiç unutmuyacağım.

Çünkü içimde, hırpaladığım bir kız çocuğuyla büyüyorum.

Kaşlarım hissettiğim sarsılmaz acıyla çatılırken, buz kesen elimi toprağın üzerine bıraktım. Güneş toprağı ısıtmış, beni es geçmişti. Kafamı yana yatırdım, mezarlık sessizdi ve birkaç ziyaretçi dışında kimseler yoktu. Biraz önce buraya, okul çıkışı gelmiştim. Üstümde şişme siyah montum ve aynı renkte pantolonum vardı. Zayıf telli uzun saçlarım omuzlarımdan aşağıya dökülüyordu ve bir kısmı birbirine dolanmıştı. Kemikli parmaklarımı toprağa geçirdim, onu avuçladım ve tırnaklarımın arasında biriken nemli varlığını hissettim.

“Hastaymışım,” dedim bomboş bir sesle. “Beni duyuyor musun baba? Acaba yaşıyor olsaydın biraz olsun pişman olur muy-

dun?" Dudaklarımı kıvrıldı, sanırım bu en yalancı tebessümümdü. "Fvet, bir şey değıştirmez," diye devam ettim dudaklarımı titreten. "Ama yaptığım her şey şimdi benim hayatımı şekillendirdi. Beni mahvetmeye başladı," dedim, sertçe yutkundum. "Belki bir gün beni öldürecek."

Kuru rüzgâr saçlarıma çarptı, birkaç zayıf saç telim kırılmış olabiliirdi. Parmaklarımı sıktım, ılık toprak tenimi kirletiyordu. "Bunlar umurumda falan değil," dedim, derin nefesler alırken. "Siz, benim katilimsiniz. Buna inanıyorum ve buna inanmaktan asla vazgeçmeyeceğim. Annem ve sen..."

Hâlâ anlayamamanın şokundaydım, basit bir şey değildi. Bu kadar ciddi problemlerim olduğunu bilmiyordum. Kime nasıl anlatacaktım, delirmiş miydim? Kafamı iki yana salladım ve yumruk halini alan avucumu araladım. Toprak birikintisi parmaklarım arasından dökülürken kesik kesik soluyordum. "Ne yapacağım?" diye sordum çaresizlikle. "Baba, şimdi ne yapacağım? Neden beni bu kadar incittiniz sanki?"

Yakındığım şey hep aynıydı, sürekli beni incitmelerinden yakınıyordum. Ellerimi silkeledim, mezarın taşına kısa bir bakış attım. Ölmüştü, benim için yapabileceği hiçbir şey yoktu ve yaşıyor olsaydı da yapmazdı. Toprağı aşındıran ayaklarıma güç diledim ve kendimi yerden kaldırdım. Eve gitmeliydim, Asrın'ı meraklandırmak istemiyordum. "Yine de," dedim, mezar taşındaki ismine bakarken. "Sana hakkımı helal ediyorum."

Esmâ Teyze'nin daha küçükken öğrettiği surelerden birini okuyup orayı terk ettim. Onun için üzülyordum, yanlış bir hayat yaşamayı seçmiş ve beni de buna sürüklemişti. Kısa süre içinde otobüslerden birine binmiş ve siteye en yakın olan durakta inmiştim. Kısa mesafeyi kendi başıma yürürken boş gözlerle ıslak kaldırım taşlarını izliyordum. Doktorun söyledikleri günlerdir aklımdan çıkmıyordu. İyi şeyler yaşamamıştım, elbet acısı çıkacaktı. Şizofreni hastasıydım; bununla nasıl yaşayacağımı ve bunun bana neler getireceğini bilmiyordum. Bir süre yürüyerek siteye varduktan sonra katları yorgun bacaklarla tırmandım.

Kilide yerleştiğim anahtarla evin kapısını açtığım. '0; k r1

dor görüş alanımdaydı. İçeriye bir adım attım ve gözlerimi yukarıya kaldırdım. Asrın'ın görüntüsü gözlerime dokulduğunda kalbim paslı bir kilit gibi kırıldı ve onu içeriye aldı. Onu içeriye aldığımda o kilidin tekrar kalbimin üzerine indiğini hissettim. "Selam," diye mırıldandım yorgunca. "Okuldan sonra Alaska'ya geçeceğini düşünmüştüm."

"Seninle olmak daha cazip geldi."

Kapıyı gürültüyle kapattım ve ayakkabılarımı çıkarmak için eğildim. "Ne zaman geldin?" diye sordum çatlak bir sesle. "Geç kalmadım aslında."

Koridorun diğer ucundan üzerime doğru yürürken elinde küçük bir el havlusu olduğunu ve saçlarını kuruladığını gördüm. Duş almış olmalıydı, saçları ıslaktı, üstündeki gri tişörtü nemliydi. Kısık gözlerinde her zaman bir temkin vardı, bir şeyler arıyor gibiydi ancak onu karşılıksız bırakacaktım. "Çok olmadı," diye yanıtladı ifadesiz bir sesle. "Neredeydin?"

Ayakkabılarımı portmantoya atarak doğrulduğumda mesafemizin kapandığını gördüm. Sırtımı, az önce örttüğüm kapıya yaslayarak bedeniyle beni kafeslemesine izin verirken, "Mezarlığa gittim," dedim. Sanki babamın cesedinden bir parça, avucumdaydı. "Babamla konuştum."

Bana dik dik bakarak havluyu başından çekti ve hiç beklemediğim bir şekilde havluyu yüzüme fırlattı. Bir an duraksadım, sonra kısıkça gülümserken havluyu indirmek için yüzüme uzandım. Ah, benimle eğleniyordu. "İsteseydin seni götürürdüm," dedi, tekrardan göz göze geldiğimizde. "Bir daha tek gitme olur mu? Seni ürkütebilir."

"Uğramak istedim," dedim, parmaklarının telaşsız bir şekilde saçlarıma karıştığını hissettiğim ânlarda. "Saat erken, beni ürkütebilecek bir şey yoktu."

"Fakat," dedi esrarengiz bir sesle. "Küçük ve yaramaz kız çocuğu korkmalı ki Asrın onu istediği yere memnuniyetle götürsün."

"Asrın bana yemek yapmalı," dedim aniden. İşte bu iyi gelebilirdi. Benim için bir şeyler yapmasından hoşlanıyordum. "İstedğim herhangi bir yemeği yapacak mısınız?"

Bana tehlikeli bir bakış atıp arkasını döndüğünde, öğrendiğim gerçekleri kapının ardında bırakarak onu takip ettim. Bana nefes kesici bir görüntü sunduğunun farkındalığıyla mutfığa girdiğinde, ellerimde hâlâ toprağın kirini taşıdığımı bilerek banyoya yöneldim. Kısa sürede ellerimi temizleyip çıktım, Pati'nin koridorun ucunda, ağzından sarkan salam dilimini kemirdiğini görünce yanına yetiştim ve birkaç dakika onunla vakit geçirdim. Benim küçük dostum, onu sahiden seviyordum. Belki bazen ihmal ediyordum ama şimdi gayet iyi ve sağlıklı görünüyordu. Asrın, mutfaktan bana bağırana dek küçük dostumun patileriyle saçlarını yolmasına izin verdim.

“Yıka şunları.”

Doğrularak küçük adımlarla mutfığa yöneldiğimde, sırtı bana dönük vaziyette, tezgâhın önünde durduğunu gördüm. Görkemli bir adamdı. Bakışlarım gayriihtiyari elindeki sebzelere düştüğünde kaşlarım çatıldı. Birkaç domates ve biberin iri elleri arasında nasıl da tuhaf bir ironi oluşturduğuna kafa yormadan ona doğru ilerledim. Elindekileri kavrayıp kendi avuçlarıma doldurduğumda, “Sadece salata yapacağını söyleme,” diye sızlandım huysuzca. “Bunu kabul etmiyorum.”

Gözleri gözlerime çevrildiğinde, sorumu ciddiye almamış olduğunu gördüm. Beklemediğim şekilde bana doğru eğildi, nefesimi tuttum ve kokusu burnuma dolarken parmaklarını burnumda hissettirdim. Dokunuşu bir kalemden kâğıda düşen harfler gibi, kalıcıydı ve emarelerle doluydu. Burnumu iki parmağının arasına kısırdı ve dudaklarını burnumun ucuna bastırıp geri çekildi. Bedenim yoğun bir akımla sarsıldı, bir an elimdekileri tutacak gücü bulamadım.

“Bayılıyorsun değil mi?” diye sordum, iki büklüm olan kalbim beni kıvrandırırken. “Beni böyle susturmaya bayılıyorsun.”

Bana sersem bir sırıtış gönderdiğinde, kalbimin onu daha ne kadar içeriye alabileceğini düşündüm. Ona biraz daha yaklaştığımda, çıplak kolunun koluma sürttüğünü yok saymaya çalıştım ve elimdekileri lavabonun içerisine bıraktım. Kendisi dikkatle yüzümü izlerken, titrek parmaklarımla domates ve biberleri uzun süre yıkadım. Bana dikkatli bakıyordu ama ben açık vermek iste-

miyordum. Yıkadığım sebzeleri onun önüne bıraktığımda güzel çehresine ciddi bir ifade çökmüştü. Gözlerindeki alaylı parıltılar yerini şeffaf bir memnuniyete emanet ettiğinde bir elinin doğrama tahtasına uzandığını fark ettim. Eliyle kavradığı domatesi tahtanın üzerine koydu, bıçaklıkta bulunan geniş saplı bir bıçağa uzandı ve onu da tahtanın üzerine bırakıp bana doğru döndü.

“Hımm?” diye sordum uysalca.

Göz kırptı ve hemen ardından bir eli belime uzandı. Afallasam da herhangi bir tepki vermedim, nefesimi tutmakla yetinerek ona izin verdim. Parmakları bel boşluğuma yerleşti ve bir anda beni yukarı kaldırarak ayaklarımı yerden kesti. Sahi, onun yanında ayaklarımın yerden kesilmediği bir an var mıydı? Beni tezgâha oturttu ve bacaklarım aşağıya sarkarak mutfak dolaplarına çarp-
tığında elimi onun üzerinden çektim. “Böyle melül melül bakma,” dedi kaşları çatılırken. “Dayanılmaz oluyorsun.”

Omzumu silktim. Benden uzaklaşıp tekrar işinin başına döndüğünde tüm olumsuz hisleri bir kenara yığarak onu izlemeyi seçtim. O gökteki en iri, en parlak yıldız gibiydi ve bir kere baktığınızda, dönüp dönüp bir daha bakmak istiyordunuz. Ciddiydi, yaptığı işi önemsiyordu. Kusursuz bir hıza sahipti ve biberleri ustalıklıla doğruyordu. Doğradığı biberleri geniş bir tavanın içine, bir miktar yağın üzerine yerleştirdi.

“Biber ve domatesle ne yapacaksın?” diye sordum tekrar, meraklıydım. “Her şeyi yemem ben öyle.”

“Tekmemi yer misin?”

Gözlerimi devirdim, benimle cidden eğleniyordu. Dudaklarımı ıslattım. “Bana kıyamadığını söylemiştin, Asrın.”

Memnuniyetsiz bir homurtu yükseldi. “Bunu unutman gerekiyordu.”

İç geçirdim. “Seninle ilgili hiçbir şeyi unutmuyorum.”

“İtiraf et,” dedi, gözlerinde gölgeler görüyordum. “Unutamadığın asıl kısım birtakım yetişkin aktivitelerimiz.”

Utangaçla inleyip gözlerimi kaçırdığımda beni alt etmenin keyfiyle işine geri döndü. Onu izlediğimin bilincindeydi, bu onu daha da keyiflendiriyor olsa gerekti. Bana aramızdan kaldırdığı mesafelerin

üzerinden yürüyerek gelmişti ve ben daima onun girmek istediği kapıları açık bırakacaktım. O içeriye girmek istediği müddetçe bu kapı ona daima açıktı. Yanımda gülümsemesini seviyordum. Belki gülümsemelerinin sayısı azdı ama onun ufak bir tebessümü, onlarca kişinin kahkahasından daha hoştu. Bacaklarımı sallayarak hayranlıkla onu izlerken, ocağın altını yakıp tavayı ateşe verdiğini gördüm. Yağ kızmaya başlarken, maharetli ve çabuk elleriyle domatesleri doğramıştı. Domatesler benim doğrayamayacağım kadar küçük ve düzenliydi.

“Bir dakika,” dedim heyecanla. “Menemen mi yapıyorsun sen?”

Kafasını salladı. “Evet,” dedi düz bir sesle. “Seviyorum.”

Bunu öyle bir demişti ki tüm bedenimin titrediğine yemin edebilirdim. O benim aklımı nasıl kaybedeceğimi biliyordu. “Ben de,” dedim, gırtlığıma biriktirdiğim harfler cesaretimden yüz bulmuştu. “Severim.”

Önüne dönüp domateslerle ilgilenmeye devam ettiğinde derin nefesler aldım. Göğsümdeki tatlı sızı bir işkenceye dönüşmüş ve benim saf hayallerim kendi yürüdükleri yolda yalpalamıştı. Biberler yağda kavrulduğunda özenle doğradığı domatesleri usulca tavanın içine aktardı. Tavadan yükselen cızırtıyı, iştahımı kabartan enfes bir koku takip ettiğinde gözlerimi kısıtım. Tahta kaşıkla bir süre domatesleri döndürdü ve ocağın altını kısıtı.

“Bardak çıkar,” dedi ifadesiz bir tavırla. “Çayları koy.”

Ocağın diğer gözündeki demliğe bir bakış attıktan sonra tezgâhın üzerinden kalkmadan arkamı döndüm ve ellerimi dolaba uzattım. Kapakları aralayıp, bir kupa bir de çay bardağı çıkarırken beni izlediğini hissediyordum. “Dikkat et,” diye uyardı.

Bardakları tezgâhın üzerine bıraktım ve saniyeler içinde ağrıyan boynumla önüme döndüm. Pişirdiği menemenin altını kapatmıştı ve leziz koku tüm mutfakı sarmıştı. Tavayı masanın üzerine koydu ve tabaklara bölmeye gerek duymadı, şaşırmamıştım. Eklemek sepetini de masanın üzerine bıraktığında, heybetli bedeninin mutfaktaki duruşunu izlemeye devam ediyordum. Elinin tersini alnına yerleştirdi ve orda biriken nemi sildi.

Gözleri tekrar üzerime düştüğünde, koridorda aylak aylak dolanan Pati, enfes kokuyu solumuş olacak ki mutfağın girişinden kafasını uzattı. Asrın bakışlarını takip ederek, Pati'yle yuz yuze geldiğinde ona doğru ilerledi. Yanına vararak onu ensesinden kavradığında, "Bir saniye," dedi kaşlarını hoşnutsuzca çatarken. "Gavat, sen pisledin mi?"

"Yok artık," dedim gözlerimi devirirken. "Öyle bir şey yapmaz."

Omzunun üzerinden bana döndü. "Ne yani?" diye sordu sertçe. "Bana değil de ona mı inanıyorsun?"

"Pati evi pislemez," dedim tezgâhtan inerken. "Onu azarlama-yı keser misin? Enselerini çürüttün!"

"Hadi oradan."

Pati'yi elinden silkeleyip ona koridora gitmesini söylese de ke-diciğimin onu dinleyeceği yok gibiydi. Asrın'ın pantolon paçalarını yakalamaya kalkıştığında Asrın ağız dolusu homurdanışla onu kovaladı. Sorsam inkâr edeceğine emindim ama Pati'nin bu evdeki varlığına alışmıştı. Ocaktan aldığım demlikle masaya yürüdüm ve çayı bardaklara doldurdum. En son ne zaman bir şeyler yediğimi hatırlamıyordum. Günlerdir iştahım yoktu ama Asrın'ın benim için yaptığı menemeni elbette yiyecektim.

Az sonra Asrın geri döndüğünde bedenini karşımdaki sandal-yeye yığıdı. Yüzü az önceye nazaran sakindi, hareketleri vahşi de-ğildi ve beni umursamadan yemeye başlamıştı. Ben dakikalardır menemenle bakışıp onu beklerken, bu yaptığı kesinlikle haksız-lıktı. "Afiyet olsun," dedim agresif bir tavırla. "Hiç kibar olamı-yorsun."

"Bu benden bir şey götürmüyor," dedi düz bir sesle. "Neden kibar olup, samimiyetsiz kelimeler dökeyim? Bu seni memnun mu edecek?"

Hayır, tabii ki samimiyetsiz olması beni memnun etmezdi ama daha az kaba olabilirdi. "Hayır," dedim ekmeğe uzanırken. "Daha kaba olma yeter."

"Yemeğini ye güzelim."

Çayımı önüme çektim ve ekmekten büyük bir parça koparıp,

menemene bandırdım. Bu kaba olabilirdi ama kimin umurundaydı ki? Ekmeği dudaklarıma yaklaştırıp ağzımın içine bıraktığımda, sıcaklığı kısa bir an için dilimi yaksa da çok umursamadım. Gözlerimi kıstım, damağıma yayılan tada yoğunlaştım ve memnuniyetle mırıldadım. “Sıcak,” dedim, enfes tadı hissediyordum. “Çok güzel, tam tadında. Ya, sen bu kadar becerikli miydin?”

“Tabi yavrum,” diye yanıt verdi, ağzı dolu olduğu için sesi boğuktu. “Şu eller seni bile dize getirmiş, ne yapamayabilir ki?”

“Ağzın doluyken konuşma,” diye mırıldandım. Bu haliyle tatlı ve çekici görünüyordu. Allah aşkına, gözüme bu kadar sevimli geldiği başka bir an olmuş muydu?

“Çok bilmiş.”

Bir süre sessiz kalıp menemeni yedik. Genelde az yiyen bir adamdı, kimi insanlar yemeği zevk için yerdı ama o sadece ihtiyacı kadar yiyordu. Menemeni yediğim bir süreden sonra, parmaklarım arasında tuttuğum bardağı bile hissetmemeye başlayarak onu izledim. Ona kalbimi vermekle beraber bedenimi ve ruhumu da vermiştim; onu kaybettğim takdirde, sadece kalbimle değil, bedenim ve ruhumla da acı çekecektim. Unutamıyordum, zihnim sürekli hasta olduğumu hatırlatıyordu ve bu şeytanın kıs kıs gülmesini dinlemek gibiydi. Merhamet istiyordum, sadece biraz merhamet istiyordum.

“Ellerin titriyor,” Asrın'ın tok sesi kulağıma döndüğünde irkildim ve aniden gözlerimi kaldırdım. O söyleyene kadar bunun farkında değildim. Kısık bakışlarla, çay bardağını kavradığım parmaklarıma bakarken kaşları derinden çatılmıştı. “Bardağı bırak.”

Elime baktım, parmaklarıma... Onların titrediğini görüyor ama bunu hissetmiyordum. Benim zavallı bedenim, zihnimin kurbanıydı. Onun ikazı üzerine bardağı bırakmak için bir parmağımı çözdüm ama henüz bırakmaya fırsatım olmadan bardak titreyen ellerimin içinde dağıldı. Elime yayılan sıcaklığı hissederek dudaklarımı araladığımda, cam yığını kırıklar halinde masamın üzerine devrilmişti.

“Sikeyim.”

Onun yanıma ne zaman yetiştiğini fark etmedim ama küfrü kulağıma iliştiikten az sonra bir eli belime uzandı ve beni hızla sandalyeden kaldırdı. Bacaklarım birbirine dolanırken, büyük bir hızla mutfak tezgâhına çekiştirdi. Suyu açtı, elimi akan suyun altına tuttu ve kısık sesli birkaç küfür savurdu. Soğuk su yanmış avuç içimin üzerinden akıp lavabonun içine birikirken, parmaklarının parmaklarıma olan temasını hissettim. “Özür dilerim,” diyebilirdim sebepsizce. “Bir anda oldu, üzgünüm. Bardağı kır-”

Eliyle enseme kavradığında, çenesindeki sakal yığını başımın üzerindeki saçlarımı karıştırdı. “Şşt,” diye fısıldadı. “Sikmişim bardağı. Sadece sen, önemli olan sadece sensin.”

Hayır sevgilim, sensin.

Beni kendine çevirdiğinde yüz yüze geldik. Elimi avucunun içine alarak şefkatli dokunuşlarla hasar tespiti yapmaya başladığında, bu titremeye sebep olanın ne olduğunu düşündüm. Hastalığın başka bir bulgusu olabilir miydi? “Acıyor, değil mi?” diye sordu, küfreder gibi. “Neden dikkatsizsin sanki? Bak, bu durumdan nefret ediyorum. Adeta göre göre canını yakıyorsun.”

Omuzlarım düştü. “Üzgünüm.”

“Kızmıyorum,” dedi, parmağın uçları yavaşça avuç içimde geziyordu. “Üzülme.”

“Menemen için teşekkürler,” diye ekledim, konuyu değiştirmek istiyordum. “Yediğim en leziz yemektir.”

Dokunuşu, öldüğüm yerleri diriltiyordu. “Yediğin en leziz yemekti,” diye tekrarlardı beni. “Çay başka bir yerine döküldü mü? Ya da cam kırıkları bir yerini kesti mi?”

Avucum dışında herhangi bir yerimde sızı ya da yanma hissetmiyordum. Belki de hissetmek benim için zor bir meziyet olmaya başlamıştı. “Hayır,” diye yanıtladım ruhsuzca. “Gayet iyiyim. Bir an dalmışım, farkında değildim. İnsanlık hali, olabilir.”

Bir şekilde sorularından kaçmayı, durumu geçiştirmeyi istedim. Dudaklarını saçımın üzerine bastırıldığını hissettim. Sert ve hızlı bir öpücükten hemen sonra ellerini omuzlarıma yerleştirip beni kendinden uzaklaştırdı. “Sen güçlü bir kızsın,” dedi, sesinde pürüz yoktu. “Hiçbir haltın seni yormasına ya da buhranlara sokmasına

izin vermezsin, vermeyeceksin. Seni tanıyorum, her şeyin üstesinden gelirsin.”

Sanki anlamış gibiydi. Sanki bakmış ve bakması yetmişti. Ruhlar ölmeye, incinmeyle başladılar. Ben o kadar incindim ki, ruhumun kaç kere öldüğünü hesaplayamıyordum. Birbirimizin gözlerindeki gölgelere sığınırken, “Tamam,” dedim, göğsümdeki acıyı hissediyor muydu? “Beni bırakma, olur mu?”

Seni bırakmam demedi ama beni dudağımdan öptü. Gülümsedim. Beni kaç kez gülümsettiğini, ona kaç tebessüm borçlu olduğumu düşündüm. O, ağzına kadar kan dolu bir küvetin içinde, ruhunu bileklerinden öldürmeye başlamış bir kızın kurtarıcısıydı ve bu küvetten taşan kan, o ruha aitti.

*

Uyumak istemiyordum, uyduğumda uyanmak istemiyordum. Saçlarımı bağlamayı mı yoksa salmayı mı istediğimi bilmiyordum. Neyi giymek istediğimi, neyi yemek istediğimi, nereden başladığımı, nerede olduğumu, ne hissetmem gerektiğini bilmiyordum.

Kayboldum.

Bu sefer kendi içimde.

Okulda, kantin masasında, bir sandalyenin üstünde oturdum. Kaç dakikadır burada olduğumu bilmemekle beraber, kaç dakikadır parmaklarımın arasındaki telefonun ekranına baktığımı da bilmiyordum. Asrın’la okula gelmiş, derslerimize girmiş, teneffüste ise Almila ile görüşeceğimi söyleyip kantine inmişim. Üstümde düz siyah kazağım, yine düz pantolonum ve topuklu botlarım vardı. Rengi sarı olan saçlarımın yükü omuzlarımdan aşağıya düşmüş, kâküllerim düzensizce alınma dağılmıştı. Öylece durmuş, başımı eğmiş, parlak ekrana bakıyordum. Şizofreni hastalığının tüm belirtileri, bulguları gözlerimin önündeydi ve ben gördüklerim karşısında dehşete dahi düşemiyordum.

Şizofreni:

Toplumda yaygın olarak görülen psikolojik bir hastalık türüdür. Bu hastaların dengeli görünen kişiliklerinin altında yatan sorunlarının anlaşılması oldukça güçtür. Dışarıya belirti vermeden

tüm sorunlarını içlerinde yaşarlar. Bu kişiler incelendiklerinde yanlıgilara sahip, paranoyak, çoğunlukla halüsinasyon gören bireyler oldukları tespit edilmiştir. Görülen halüsinasyonlar görüntülü ya da sesli olabilir. Rahatsızlık kişilerde uzun süreli devam edebileceği gibi, aralıklarla yaşanabilir.

Sert bir soluk aldım ve kelimeleri hazmetmek için kendime ve zihnime izin verdim. Okul kantininde, herkesin içinde bu belirtileri okuyup kendimi kasmam ne kadar doğruduydu bilmiyordum. Sesler, uğultular birbirine karışırken, yeter diye çığlık atmak istesem de Almila'nın sesiyle içinde bulunduğum durumdan irkilerek sıyrıldım.

“N’aber fıstık?” dedi, sesi iyi geliyordu. “Senin... rengin mi atmış sanki?”

Hemen yanımdaki turuncu renkli sandalyeye çöktü, yüzümün almış olduğu ifade onu afallatmış gibiydi. Konuşmak istedim ama boğazıma derin bir ağrı girmiş, kelimelerimi yutmuştu. Bana doğru eğildi ve küçük gözleri kısıldı. “Telefonu bıraksana,” dedi şaşkınlıkla. “Sıkmaktan ellerin morarmış.”

Telefonu gürlütleyle masaya bıraktığımda gözlerindeki soru işaretlerini gördüm. “Esila, iyi misin?”

“Telefona bak,” diyebildim yalnızca.

Anlayamamıştı ama yine de telefona uzandı. Gözlerinin ekrana düştüğü anda büyüyerek şaşkınlığını ortaya koymasını izledim. Kirpiklerini, sayısı belirsiz şekilde kırışıtırarak telefonu yüzüne biraz daha kaldırdı ve ekranı defalarca, uzun dakikalar boyunca okudu. “Ayça Abla alanında çok iyidir,” dedi, hâlâ şaşkıındı. “Sana bunu mu söyledi? Bu...”

Kabırlı bir gülümseme çıkardım ona. “Birçok bulguya sahip olduğumu ve bu hastalığı taşımak için uygun bir hayat yaşadığımı söyledi.”

“Bu çok saçma,” dedi, çaresiz bir dalgalanma vardı sesinde. “Sen bu kadar kötü müsün?”

“İyi şeyler yaşamadım ama bu kadar ciddi bir şey beklemiyorum,” dedim hissizce. “Hayata nereden tutunsam elimde kalıyor Almi.”

Bir anda bana uzandığında hissizce beni kolları arasına alması- na izin verdim ve güçsüz kollarımı kaldırarak ona karşılık verdim. Şu an onunla konuşup, ona içimi dökebileceğim tek kişi Almila'y- dı. Ellerimi zayıf belinde birleştirdiğimde, omuzlarının seğirdiğini fark ettim. Acımı paylaştığı için ona minnettardım. “Kesin bir tedavisi vardır, gider konuşuruz fıstığım. Olur mu?”

Kaşlarımı çattım. “Sen ağlıyor musun?”

İç geçirdi. “Cevap vermeyeceğim.”

Sırtımı sıvazlayarak benden ayrıldığında burnunu çekti ve ba- kışlarını kantine çevirdi. Her zamanki gibi kalabalıktı ve yazın ya- vaş yavaş yaklaşmasıyla herkese daha bir canlılık gelmişti. Sırtımı sandalyenin sırtına yaslayıp, telefonu ceketimin cebine sakladım ve az önce aldığım kahveyi içmesi için Almila'ya uzattım. O te- şekkür ederek kahveyi içmeye başladıktan sonra ellerimi çenemin altında birleştirerek düşüncelere daldım. Fakat Almila'nın bunu gördüğünden olsa gerek, o düşünce denizinde boğulmadan hemen önce beni ordan çıkardı ve derse çıkmayı teklif etti.

Onu onayladım.

Kantinden ayrılıp sınıfımın olduğu kata doğru merdivenleri tırmanmaya başladım ve bir üst kata daha çıktığımda çabuk olma- sını söylemek için omzumun üstünden Almila'ya doğru döndüm. Son merdiven basamağında durmuş, büyüttüğü gözlerle omzumun üzerinden, arkama bakıyordu. Kaşlarım hissettiğim merakla ça- tıldı, ne diye öyle bakıyordu ki? “Buradan gidelim,” dedi aniden, redirgince. “Hadi, gel. Derse girmekten vazgeçtim.”

Onu dinlemedim, ben galiba biraz kafasının dikine giden bir kızdım. Onu dinlemeyerek önüme dönerken Almila'nın elini sertçe alına çarptığını görmüştüm. Önüme dönmek... Bir salıncakta zirveyi gördükten hemen sonra o salıncakta, zirveden dizlerimin üstüne düşmek gibi oldu. Nefesim kilitlendi, yüzümün acıyla kı- rıştığını hissettim. Gördüğüm şeyin açıklamasını kendime yapamı- yordum. Asrın, koridorun diğer ucundaydı ama sorun bu değildi. Sorun bedenini bir kızın üzerine yaslayıp eliyle duvardan destek alarak kızın özel alanında bulunmasıydı. Gözlerimi kırıştırdım, yanlış görme olasılığımı düşündüm ama her şey canlı kanlı kar-

şımda duruyordu. Kızın sırtı duvara yaslıydı, dalgalı saçları beline serpilmişti ve yüzünde iğrenç bir sırıtma vardı. Halinden memnun görünüyordu ve midemde aniden bir çalkantı oluştu. Kızın bacakları Asrın'ın bacaklarıyla temas halindeydi ve az sonra, yemin ederim az sonra kusacaktım.

Her yerim acıyordu.

Sağlıksız bacaklarımla ileri doğru bir adım attığımda zeminde yankılanan tok ses onların dikkatini çekmiş olmalıydı. Asrın gözlerini kızın yüzünden ayırdı, ona bakmasından nefret etmiştim. Bakışları omzunun üstünden benim yüzüme çevrildiğinde, keskin ve siyah kaşları alınına yükseldi. Yüzümde nasıl bir ifade olduğunu bilmiyordum ama gözlerindeki şehrin tavanından sarkan o kız yine bendim. Düşüyordum ama beni tutmuyordu bile.

“Hayır,” dedi, sanki ondan kaçacağımı anlamıştı. Kulaklarım uğulduyor, başım dönüyor ve gözlerimde inkarın cesetleri dolanıyordu. Geriye doğru bir adım attım, Asrın'ın ellerini duvardan ayırıp bedenini kızın üzerinden uzaklaştırmasını dolu gözlerle izledim. “Buraya gel.”

Gözyaşları gözlerimi ısıırıyordu. Bir damla düşse hıçkırığa hıçkırığa ağlayacaktım sanki. Almila'nın endişeyle parlayan gözleri gözlerime çarptığında, elimle onu ittirdim ve hızla yanından geçerek az önce tırmandığım merdivenleri inmeye başladım. Bu ayaklarımı acıtan neydi? Cehennem merdivenlerini çıkmıyordum ya sanki! Asrın'ın hareketlendiğini göz ucuyla görmüştüm, bok gibi hissediyordum. Merdivenleri görmeyen gözlerle indim, omuzlarıma sarsıntıyı getiren bu acıyla kaç dakika ayakta kalabilirdim? “Esila?” diye bağırdı Almila, arkamdan. “Nereye gidiyorsun? Bir sakın ol!”

Alt kata indiğimde ağlamamak için kastığım bedenim bana yardımcı olmuyordu, çenem kilitlemişti. Arkamdaki adım seslerini işitiyordum, tanıdık bir bedene sahipti ama şu an onu görmek istemiyordum. Koridordaki birkaç öğretmen anlayamaz gözlerle bana bakarken hızlı hızlı solumaya başladım. Saçlarım hızla yüzümü dövüyor, içimde dirilen öfke bedenime sinsice yayılıyordu.

“Dur,” dedi, eli elime uzanmadan hemen önce. Parmak uçları parmak uçlarımdan tutmuştu. “Yanlış anladın.”

Ona doğru sayrılduğumda artçı sarsıntılarla titreyen bedenim ona dokunmaktan kaçıyor. Saçlarım yüzlerimiz arasına dokulurken ellerimi omzuna yerleştirdim ve onu hızla ittim. Boşluğuna gelmiş olmalı ki, geriye doğru sendeledi ve olumsuz bir ofkeyle bana baktı. Umurumda değildi, ondan daha sınırlıydim. Belki söyleyeceklerini dinlemeli, böyle bir şey yapmayacağını bilmeliydim ama şu an onu öldürmek istiyordum. Belki boylesine büyük tepkileri vermem saçmaydı, belki hastalığın sonuçlarından biriydi ama kendimi kontrol edemiyordum. "Ellerindeki ızı silmeden dokunma bana," dedim, bedenimi geriye iterken. "Cut!"

Yukarıdan, onun geçilemez ofkeyle beni ızlıyordu. "Elimde her yabancı'nın ızı yok," dedi, harflerdeki derin vurgu sonradan gelen kelimeleri üstlenmiş gibiydi. "Hem olsa ne yaparsın?"

Gözlerim irileşirken bir anda onunla aramızdaki mesafeyi kaşpadım ve yumruk halini alan ellerimi kaldırdım. Yumruklarım hızla ve kusursuz bir ofkeyle göğsüne indirdiğimde göz yaşlarının çoktan yanaklarımdan aşağıya devrildiğini hissettim. Benim için göze göre göre izin vermişim, her uferimde "Canım cehennemde," diye bağırdım, hayal kırıklığıyla. "Seni havaya, ben idglendirmiyor öyle mi?"

Almila ve o kızın merdiven başında yökla bize baktığını fark ettiğimde ofkem büyüdü ve tüm gücüm yumruklarına hücum etti. Gözlerim kararıyordu, benim benim atmaya ve bakışlarında ofkeden daha güçlü hiçbir şey yoktu. Beni engellemiyordu, beni soluyordu ve bakışlarıyla kendini zor tuttuğunu anlıyordum. "Sakinim," diye uladı kendi kendine. "Sakinim."

Nohetçi öğretmenler dehyetle bize bakarken, sınıfın kapu gurultusuyla açılmıştı. Öğretmenler ve hemen ardından koridora dokulen öğrencileri fark ettiğimde elimi usulca göğsünden indirdim. Fısıltılar kulığıma ilipirken bir adım geriledim. Gözlerim Azra'nın göğsünden sıyrılıp, merdiven başındaki kıza kaydığında dışlarını sıkıtm. Az önce bu kıza yakındı değil mi? Bu aptal kız onun benimle olduğunu bilmiyor muydu? Sınırdan utreyen iparetepmagımı kızın yüzüne doğru sallarken, "O benim," diye bağırdım, kendimi kaybetmiş şekilde. "Duyuyor musun? Benim!"

Kızın gözleri buyurken, Cenk ve Lavın'ın hayret nidalarını kalabalığın arasından seçtim. Bu kez kıza doğru atılmak istediğimde, Asrın daha fazlasına dayanamamış gibi eliyle beni yakaladı. "Duş onume," diye bağırdı, hâlâ bana bağırtıyor olmasının tesellisini kaç tebessümle yapabiliirdi ki? Parmakları beni dirseğimden yakaladı. "Bebeğim, sakıleş."

"Asrın?" Cenk'in şaşkın sesi duyduğum son şey olmuştu. Gözlerim onun gözlerindeki gölgelerde kaybolurken, bedenimi taşıyamadığımı hissettim. Gözlerim hiçbir şeyi görmez, kulaklarım hiçbir şeyi duymaz olmuştu. Beni çekiştirmeye çalışıyor, dolgun dudakları sürekli kıpırdatarak bir şeyler soyluyordu. Algılarımı vıtırılmışım, içimde ben ve yumruklarım göğsüme indire indire ağlayan o kızdan başka kimse yoktu. O kıza kurtarmalıydım, ona istediğini vermeliydim.

Nefes...

Nefese ihtiyacım vardı.

Oyle yabancı, histerik bir güç tarafından kuşandım ki, ondan kurtulmanın yolunu aradım. Nefes için, ondan kurtulmam lazımdı. Elimi kaldırdım; bilinçsizce, sorgulamadan. Puslu bakışlarım onun yuzüne çokmuştu, kaldırdığım elimi nereden geldiğini bilmediğim bir hızla onun yuzüne indirdiğimde elinin bileğimden kayışını hissettim. Yuzu diğer tarafa savruldu, her şey ve herkes derin bir sessizliğin gırdabına çekildi.

Tokat atmıştım.

Asrın'a kalabalığın onunde tokat atmıştım.

Sesler tekrar uğuldamaya başladı, kendilerini belli ettiler ve hiddetle alçalıp yükselen göğsüm bin bir yanılığa kurban gitti. Birinin beni Asrın'dan uzaklaştırdığını hissediyordum ama hiçbir tepki veremedim. Gözlerim kızarmış yanagundaydı, keskin çene-sundeki kemikleri oyle hızla atıyordu ki deli gibi korkmaya başlamıştım. Burun delikleri aldığı nefeslerle genişliyor, alnında seğiren damar tenine sertçe çarpıyordu. Şaşkındı, gözlerini kırptırıyor ve ağzını bir açıp bir kapatıyordu. Nasıl bir kusur işlemiştim?

"Esiis?" diye telaşla bağırdı Cenk. "Uzaklaşsan iyi olacak."

Katamı şiddetle iki yana salladım, olayların bilincinde değildim ve sızlayan elimde yatan gerçeklik beni bitiriyordu. Bunları yapan içimdeki canavardı, hislerimden besleniyor ve asla yapmayacağım şeyler yaptırıyordu. Korkuyla yutkundum, bir tepki vermesini istiyordum, bana bağırsa, sustuğu kadar incitmezdi. Parmaklarım bu kadar acıyorsa yanağı ne kadar acıyordu?

“A... Asrın?”

Hiçbir tepki vermedi, vermeyecekti. Bir anda yerinden atıldı. Ğında, bu o kadar ani olmuştu ki, nefesim gırtlığımda yalpaladı. Cenk'in onu tutmak için uğraştığını ama hiçbir uğraşının fayda etmediğini dolu gözlerle gördüm. Adımları çok hızlıydı, sanki bunu yaparken zorlamıyordu ve bedeninin titrediğine yemin edebilirdim. Bakışları bende değildi ama gözünün seğirişini fark edebiliyordum, nabız gibi atıyordu.

Asla yapmayacağımı bilmeme rağmen onun bana vuracağı ihtimali bile aklımı yoklamıştı ama hiçbir şey olmamış gibi yanımdan geçip gitmesini beklememiştim. Omuzları omuzlarıma çarparak yanımdan geçtiğinde, omuzumdaki meleğin kanadını da kırdığını hissettim. Sanki artık bende iyiye dair hiçbir şey yoktu. Kaskatı bedeniyle merdiven basamaklarını indi, hareketleri süratli ve öfkeliydi. Kulağımdaki sesler çoğaldı, şaşkınlıklar büyüdü. Asrın, kalbi kırık beni arkasına alarak merdivenleri inmeye devam etti ve son basamakta, o kızla yan yana durdu. Hayır hayır lütfen... Fakat yaptı. Uzandı, kızın bileğini tuttu ve o merdivenleri onunla tırmandı. Benimle değil, bir başkasıyla.

Tabii ki karşılıksız bırakmayacaktı.

Benim boğazıma sarılırsa, bana binlerce küfür yağdırsa ve öfkeden orayı burayı tekmelese, beni asıl mahvedenin bunlar olmayacağını biliyordu. Ona attığım tokadın hesabını böyle mi kesecekti? Kızla birlikte gözden kaybolduğunda Lavin'in koluna tutundum. Derin bir hıçkırık kendini dudaklarımdan itti; histerikti ve güçsüzlüğümü beyan edercesine çaresizdi.

“Hadi canım,” dedi Lavin, şoka girmiş gibiydi. “Yanlı ş görmüş olmam lazım.”

Öğretmenler şaşkınlıktan usulca sıyrılıp öğrencileri içeri sokmaya başlamıştı. Bir yığın gürültü aniden yükseldi, dedikodu ve

hayret nidaları onu takip etti. Almıla merdivenin son basamağında, güzel suratına oturan dehşetle bana bakıyordu, o anlar mıydı? Bunu benim yapmak istemediğimi, bu illetin canıma okuduğunu söylesem anlar mıydı?

“Sen ne halt yedin?” diye bağırdı Cenk, çekik gözlerinde haftalar sonra ilk kez tattığım bir öfke vardı. “Ne cesaretle ona tokat attın?”

“Neler oluyor?”

Bora'nın sesi kulağıma geldi, boş boş bakmaya devam ettim. Lavin beni tutmuyor olsaydı, yere yığılmam olasıydı ama bunu istiyordum. Kendimi hırpalamak, onu soktuğum durumdan dolayı kendimi yerle bir etmek istiyordum. Nasıl yapabiliştim? Ona nasıl kıyabilirdim? Lanet olsun, bunu herkesin içinde yapmıştım.

“Kızın üzerine gitme,” dedi Lavin, sesi yükselirken. “Deli gibi titriyor, iyi değil.”

Cenk Lavin'e düz bir bakış atıp eliyle saçını karıştırırken, Bora, Almıla'nın dikildiği merdivenleri inerek önüme yürüdü, tereddütte kalmış gibiydi. Bakışları hepimizin üzerinde gezindi, kaşları çatıldı ve ciddi bir hale büründü. Koridorlar boşalmış, nöbetçi öğretmenler ise bize bulaşmamayı seçerek uzaklaşmıştı.

“Bu suratlarınız ne?” dedi, anlayamamış görünüyordu. “İfadeleriniz bok gibi, tüm keyfim kaçtı.”

Titreyen dudaklarımı dişledim, boğazım kurumuştu ve konuşmaya mecalim yoktu. “Gevşek,” dedi Cenk, Bora'ya ters bir bakış atarken. “Bir dünya olay oldu, ne boklar yiyorsun sen?”

“Anlatayım mı?”

Cenk yüzünü buruşturup bakışlarını bana çevirdiğinde, Almıla'nın yüzünden geçen hayal kırıklığı belki de algılarımın bana oyunuydu. Saçlarım hızlı soluklarımla savrulurken, elimi kalbime bastırdım ama acı dinmiyordu. “Su,” dedim titrek sesle. “Su.”

“Ben de.” Almıla hızlı adımlarla merdivenleri inip kantine giderken, kolumu Lavin'in elinden silkeledim. Adım atsam düşecek gibiydim; ancak yürümem lazımdı.

“Biriniz anlatacak mı?”

Lavin bana yardımcı olmak için kolumu yakaladığında onu bir kez daha püskürttüm. Titremelerim dinmeden, daha da şid-

derken dedi ki "Eski" dedi. Sanki onu dışladığını ima etti. "Aynı değilim."

Benim için o kadar değil ki onun bu kadar önem verdiğini düşünüyordum. Benim için o kadar değil ki onun bu kadar önem verdiğini düşünüyordum. Benim için o kadar değil ki onun bu kadar önem verdiğini düşünüyordum. Benim için o kadar değil ki onun bu kadar önem verdiğini düşünüyordum.

O kadar değil ki onun bu kadar önem verdiğini düşünüyordum. Benim için o kadar değil ki onun bu kadar önem verdiğini düşünüyordum. Benim için o kadar değil ki onun bu kadar önem verdiğini düşünüyordum. Benim için o kadar değil ki onun bu kadar önem verdiğini düşünüyordum.

Her şeyi değiştirecekti.

Mantıkla ilgili konularla madem, canımı yarıyordum ve keskin sancı hissediyordum. Benim ona nasıl yapabiliyordum? Tanım, gördüğüm ben kendimmiş olabiliyordum ama bir açıklaması olmuyordu. Benim için o kadar değil ki onun bu kadar önem verdiğini düşünüyordum. Benim için o kadar değil ki onun bu kadar önem verdiğini düşünüyordum.

"Eski?" Alınla koridorun ucunda göründü ve kısa sürede arızeli mesaleyi kapattı. "Nereye gidiyorsun? Yürüyeniyorsun öyle." Elindeki per şeyi bana uzattı. "Su iç."

Kırmızı reddimim, çaresizce ona baktım. "Bu ben değilim," diye itirazladım, kendimden korkarken. "Bin hareketlerime yön veriyor gibi çok korkmuş."

Çaresizliğimin yansımaları gözlerimdeydi. "Bu süre ondan uzak olursan iyi edersen," dedi, söylediğimin ne kadar imkânsız olduğunu farkında mıydı? "Gerçekten, sana zarar verebilir."

Alınla'yı azarladım. "O bana zarar vermez!"

Vermez mi, dedi yansımalarından biri, yalnızca kahkahasıyla kendini kaçırtıyordum.

Dudakları aralandı ama hiçbir şey demeden kapandı. Onu düşünüyordum? Kendi şaşkınlığıyla bıraktım ve onun yanından ayrılarak okul bahçesine yürüdüm. Herkes dersteydi ve güvenli.

birlik arkadaşları sormadı. Onun dışından varılmam ve birlik demir kapıdan sordum.

Onu tutmuşum

Çamaşık almışım

Beni kimliy miydi?

Dıştan sordum. Ne yapacağımı ne düşüneceğimi korkuyordum. Onu kavrayamamıştım eşimde olma ihtimali bile beni çileden vordtu. Buna um vermezdim. Veremeydim. Elimi saçlarıma attım. Oğluma gelen rahatsızlığı gen puskuştum ve demir perdesiz akmaya devam ettim. Şimdi ne yapacağımı? Sen bunu herkesin gördüğünde yapmış için bile beni affetmezlerdi. Geçmiş de aksini kaldıramıyordu ve ben herkesin içinde onu renkte etmişim. İnsanlar ondan korkarlar, böyle olmasını sevmiyordu ve başka ihtimalleri kabul etmezdi.

Gururumu mu kırmışım?

Fakat, o da benim gururumu kırmıştı.

Islak kaldırım boyunca yürüdüm. Okula gen dönmecektim ama ne yapabileceğimi de bilmiyordum. Gidecek hiçbir yerim yoktu. Kahretsin, benim bir evim bile yoktu. Sokağın köşesini dönüp okulun arka caddesine çıktım ve yerini bildiğim parkın içerisine girip kendimi bir bankın üzerine bıraktım. Acı, hissedilebilenim fazlasıydı. O kadar fazlaydı ki bedenim ve ruhum hepsini yüklemeye cesaret edemiyordu. Bacaklarımı bankın üzerine kaldırarak kollarımı dizimin etrafına doladım ve yüzümü kucığıma gömdüm. Biraz sakinleşmeli, onun da sakinleşmesini beklemeliydim. Eve, daha sonra geçecektim. Olayı, soğumaya bırakacaktım. Birçok olumsuz şey yaşamış ve hepsini, birbirimize karşı hissettiğimiz bu bağlılık yüzünden görmezden gelmişik ve bu sefer de aynıyım yapabiliydik.

Akrebin yelkovana olan sadakatı mıydı zamanı bu kadar yavaşlanan, yoksa zaman mıydı bu kadar yavaş akan? Ya da bir şeyi beklemenin zorluğu mıydı bu zamanı geçirmeyen... Sanki vaktinin gelmesini bekleyen, yaşlı yapraklarını dallarından dökmek isteyen bir sonbahardım ama zaman geçmiyordu. Vaktin kendini akşama devirmesini, havanın kararmasını o kadar bekledim ki, hava karardığında bir an beklemeden o banktan kalkarak eve

gitmek için taksiye bindim. Saatin geçmesini bekledim, çünkü git-
tiğimde evde olmasını istiyordum.

Taksi şoförüne ücreti ödedikten sonra kendimi dışarıya attım ve hep yaptığım gibi merdivenleri tırmanıp nefes nefese dairenin önünde duraksadım. Anahtar üstümdeydi, bu yüzden kapıyı açıp içeriye girmem zor olmamıştı. Zor olan onunla yüzleşmekti. Ev-
deydi, onun varlığını hep hissederdim. Karanlık koridoru düşük omuzlarla yürüyerek kapısı aralık odanın önünde duraksadım ve kapıyı birazcık da ben ittirdim. Artık içerideydim ve içeride yalnız değil, onunlaydım. Başımı kapının pervazına dayayarak ona bak-
tım. Uzanıyordu, bacaklarını kendine doğru çekmiş, bana sırtını dönmüştü. Çıplak olduğunu gördüm, tişörtünü yere fırlatmıştı. Yanına gitmek için çok düşünmedim, ayaklarımı adeta sürüyerek yatağın yanına taşıdım ve hiç düşünmeden kendimi yatağa bı-
rakarak yüzümü sırtına gömdüm. Kollarımı belinin etrafı boyunca sardığımda, verdiği tek tepki sert bir nefes almak oldu. Sarılmama izin vermesi, düştüğüm yerden beni kaldırmak için elini bana uzat-
ması gibiydi. Elini tuttum ama kalkmak için değil, onu da yanıma düşürmek için. İkimiz de zavallı, çirkin ve kusurlu insanlardık. *As-
rın, seni kusurlarınla da seviyorum.* “Üzgünüm,” dedim ölümcül sessizliğimizi rahatsız ederek. “Sana tokat atmak istememiştim.”

Üzgünüm, ben değişiyorum ve bunu nasıl kontrol edeceğimi bilmiyorum. Üzgünüm, seni de buraya çekiyorum ama sen zaten buraya çoktan düştün. Kahretsin, üzgünüm... Lakin bir bataklığın içinde bile gökyüzüne bakıp parlak yıldızları seçebiliyorsam, bizim için umut olmalıydı.

“Bilmiyorum,” diye karşılık verdi bana, dakikalar sonra. Sesi, açılmış yaraya üfler gibiydi. “Hangimiz birbirimizin sonu olacak, inan bilmiyorum.”

Gökyüzüne baktım, parlak iki yıldız seçtim. Birinin adına ölüm, birinin adına umut verdim. Umutlar ölene kadar, ölümler umudun bittiği yere kadardı.

Yıldızlar yok olana kadar gökyüzünü izledim.

Sabah olduğunda ne umut kaldı ne ölüm.

İki yıldız da kayboldu gökyüzünün derinliklerinde.

Bölüm 3

-Takip-

*Siz hiç gökyüzündeki yıldızları yere indirmek istediniz mi?
Ben istedim.*

Fakat sanırım dünya, yıldızların o parlak ışığına asla hazır olmayacak. Dünya denilen yer aydınlıkken bile o kadar karanlık ve çirkin ki... Yıldızlar belki de daima bu şehrin çatısında, gökyüzünde kalmalıydı. Biz dünyalılar o kadar ışığı hak etmek için ne yapmıştık ki? Sanırım hiçbir şey.

Gün ayalı bayağı olmuştu. Zaten şafak sökene kadar uyuyamamış, hava aydınlanırken Asrın'ın sırtında uyuyakalmış ve birkaç saat sonrasında uyanmıştım. Hiç konuşmadan ayrı ayrı duşlarımızı almış, üstlerimizi giymiş, kahvaltımızı yapmış, evden ayrılarak arabayla okula gelmiştik. Montumun altına giyindiğim kapüşonlunun şapkasını başıma örtmüştüm, çantamın askılarını omuzlarıma yüklemiş, onun birkaç adım gerisinden yürüyordum. Asrın önümde, her şeye rağmen dik tutmayı becerdiği omuzları ve güçlü heybetiyle yürürken aramızda uzayan sessizliğin kafamın içinde çoğaldığını hissettim. Ufak adımlarla onu takip ediyor, benimle konuşmadığı sürece onunla konuşmuyordum. Bahçe boyu yürürken bize dikkatle bakan öğrencileri görmezden geldim ve

onun arkasında okul kapısından içeriye girdim. Asrın beni yok sayarak ilk katın merdivenlerini tırmanmaya başladığında Cenk'in de aynı esnada merdivenleri indiğini gördüm. Bir an durdum ve onun gözden kayboluşunu izledim, beni umursamıyor muydu? Titrek bir soluk aldım ve omzumdaki çantayı sıkılaştırırken gözlerimi Cenk'e çevirdim.

"Gunaydın," dedi yanıma yürürken. "Bugün daha kötü görünüyorsunuz."

Başımı salladım. Yanımda duraksadı ve ellerini kot pantolonunun ceplerine yerleştirirken sıkın bir nefes verdi. "Pek konuştuğumuz söylenemez," diye mırıldandım, sırtımı arkamdaki duvara yaslarken. "Bir şeyler yapmalıyım."

Bakışları okul bahçesinde gezinirken kafasını salladı. "Bunu herkesin içinde yapmamalıydın," dedi kesin bir tavırla. "Onun kaldıramacağı şeyler var, hiliyorsun?"

"Evet," diye onayladım onu, utanıyordum. "Yapmamalıydım."

"Dün tam olarak ne oldu?" diye sordu, sesi şüpheliydi. "Ben onun yanından ayrılırken fazlasıyla sinirliydim ama böyle şiddetli bir tartışmaya sebep olacak ne yaşadınız?"

"Sinirli miydi?" diye sordum, afallamıştım. "Ne oldu ki?"

Omzunu silktili. "Duymak isteyeceğin şeyler değil."

Okulun içerisine girip çıkan insanlar ikimiz arasındaki konuşmaya kulak kabartıyordu ama sanırım attığım boş bakışlar onları irkiltiyordu. "Söyle," diye direttim merakla. "Ne olmuştu?"

Bir an tereddüte düştü. Benim için üzülmiş olmalıydı ama yüzünde bunu belirtecek bir ifade yoktu. "Dün teneffüsteydik," dedi bakışları kısılırken. "Seni arıyordu, hatta telefonda da aradı ama cevap alamadı. Sanırım sana biraz kızmıştı."

Beni aradığını hatırlamıyordum, telefonum sessizde olabilirdi. "Evet," dedim teşvik edercesine. "Sonra?"

"Kantinde olacağını düşünerek oraya gitmek istedi," dedi, sesi düşünceliydi. "Gidiyordu da... Alt kata indiğimizde etraf kalabalıktı. Köşeyi dönmek istediğimizde iki kızın bir şeyler konuştuğunu duyduk. Dedikodu dinleyecek değildik elbette ama adın geçince ikimiz de duraksadık."

“Benim mi?”

Kafasını salladı. “Evet,” diye onayladı. “Dün ki kız, şu Asrın’la gördüğün... Senin hakkında, daha çok ikinizin hakkında konuşuyordu. İyi şeyler söylemiyordu, hatta yaşadığınız ilişkinin boyutuyla ilgili atıp tutuyordu. Asrın’ın duymayı kaldıramayacağı şeyler söylemişti. Sinirlendiğini hissettim zaten, onu oradan götürmek istedim ama o beni kovdu. Gitmem gerektiğini söyledi, itiraz etmek istedim ama tabii ki beni dinlemedi,” soluklandı. “Yani giderken kıza fiziki zarar vermeyeceğini elbet biliyordum ama kendi kafasında kurduğu bir şeyler vardı. Bir şekilde kıza susturacağına ya da cezalandıracağına emindim. Sonrasında o hallerde düşüncesiyle Lavin’in yanına gittim, yaklaşık beş dakika sonrada koridordan yükselen seslerle sizi gördüm işte.”

“Anladım,” dedim, daha fazlasını duymayı reddederek.

Asrın’ın o kıza bir şeyleri paylaşmayı istediğini zaten hiç düşünmemiştim. Onun kafası farklı çalışırdı, öldürmeden önce kurşunu kime sıkacağına bilmek isterdi. Kıza ruhsal bir zarar vermek için yaklaştığına emindim ve tamamen yanlış bir zamanlamanın kurbanı olmuşum. Pekâlâ, kendimi şimdi nasıl teselli edecektim? Parmaklarım sızladı, yanağı hâlâ sızlıyor olabilir miydi? Hissettiğim bu aşırı kıskançlık ve sahiplenmenin hastalıkla bir alakası olabilir miydi?

“İyi misin?” diye sordu Cenk, endişeyle. “Rengin attı.”

“Ben bir şeyleri yanlış anladım,” dedim derin pişmanlıkla. “Böyle olsun istemedim, yemin ederim istemedim.”

“Sakinleş,” dedi, teselli etmek istercesine. “Üzme kendini daha fazla...Ve Esila, onun da üzerine yüklenme. Seni onun tanıdığı kadar tanımasam da iyi şeyler yaşamadığını biliyorum. O da iyi şeyler yaşamıyor, zaten sürekli annesinin rahatsızlığıyla kafası dalgın ve bunu belli etmiyor. Bir şekilde ona iyi geliyorsun. Tamam, anlayışsız bir çocuk ama onu böyle kabul etmelisin. Her şeye rağmen seni önemsiyor, sabırlı davran.”

Bencil miydim? Hayır değildim. Sadece bu yaptığım bencilceydi ama bilinçsizce gerçekleşmişti. “Gerçekten ona iyi geliyor muyum?” diye sordum çaresizce. “Hislerini paylaşmayı seviyor.”

Sırttı. "Fark etmediğini söyleme," dedi, sesi daha iyiydi. "Gözleri falan sürekli seni arıyor, sana fazlasıyla alışmış durumda."

Cümleleri, içindeki kız çocuğunun eline bir balon tutuşturmasıyla eş değerdedi. Bizi mutlu etmişti. "Teşekkürler," dedim gönülden minnetimle. "Çok şeyi aydınlattın."

Omzumu dostça sıvazladığında yüzümü önüme çevirdim ve okul kapısından içeriye giren çocukları gördüm. Almıla ve Lavin kol kolaydı, gülüşerek konuşuyorlardı ve Bora, uzun boyuyla hemen onların arkasından yürüyordu. Kızların muhabbetine göz devirdiğini gördüm. Bizi gördüklerinde Almıla koşturarak bana yaklaştı ve kollarını boynuma doladı. "Canım," dedi abartılı bir şekilde. "Ne kadar özlemişim."

Ellerimi gevşekçe sırtına sarıp onu elimle ovaladığımda beni iki yana salladı. "Sadece saatler içinde mi özledin?" dedim kaşlarını çatılırken. "Çok sıkı sarılıyorsun."

Benden ayrıldığında sevimli sevimli gülümsedi ve yanıma yerleşti. Lavin gözlerini devirdi, Almıla'nın bu sevimli hali onu bıktırılmış gibiydi. "İçimde bir mutluluk var," dedi keyifli bir sesle. "İnanır mısın, Mert mesaj attı."

Ona boş boş baktım. Allah aşkına, Mert adındaki eski sevgilisi onun umurunda değildi. Neydi bu sevinç? Konuşmak için ağzımı araladım ama bana kaşlarını çattığında sustum. "Mert mi?" diye sordu Lavin, düşünceli bir ses tonuyla. "İyi de sen-"

"Sus Lavin'ciğim," dedi, ona uyarı dolu bir bakış attı. "Sana bahsetmiştim ya Mert'ten."

Bora'nın bakışlarını üzerimizde hissederken, Cenk memnuniyetsiz bir şekilde homurdandı. "Dedikodu kokusu alıyorum," dedi yüzünü buruştururken. "Hadi Bora, kantine inelim."

"Tamam," dedi Bora, sesi pek iyi gelmiyordu. "Gidelim şuradan."

Onlar yanımızdan ayrıldıktan sonra biz de sınıflara girmek için katları tırmandık. Etraf dağılmaya başlamıştı ama yine birçok gözü üzerimde hissediyordum. Öyle ki, bu mesele öğretmenler için bile ilgi çekici görünüyordu. Bir üst kata çıktığımızda bakışlarımızı Almıla'ya çevirdim. "O yaptığın da neydi?" diye sordum. "Sen

Mert'in mesajlarını önemsemezsin, dahası, sen Bora'dan hoşlanıyorsun!"

Lavin bana döndü. "Anlamadın mı?"

Kaşlarımı çattım. "Sen anladın mı?"

"Tabii ki."

"Esila?" diye seslendi Almila. "Tokadı yiyen sen değilsin, az kafanı çalıştır yavrum."

Yüzüm düşerken bakışlarımı önüme çevirdim. "Affedersen," dedi, gaf yaptığını fark ederek. "Seni üzmem istemedim."

Omzumu silktilim. "Anlat sen."

"Bak şimdi," dedi sakince. "Erkekler her an ulaşabilecekleri kıza, ya da ona saf bir şekilde bağlı olan kızlara güvenirlir. Her şekilde yanında olacağını düşünürler ve bu düşünceyle, gerçek hislerinin farkına varamazlar. Biz de o hisleri fark ettirmeliyiz, bunun için de bize başka bir erkek lazım."

"Yani?"

Bıkkın bir nefes verdi. "Kadın gibi düşün?"

"Ne yani?" diye sordum kaşlarımı çatarken. "Bir adam tarafından fark edilmek için başka bir adamla mı konuşuyorsun? Bu kulağa hiç de hoş gelmiyor."

Lavin şaşkınlıkla bana baktı. "Hiç anlamıyorsun bu işlerden," dedi bıkkınlıkla. "Sen Asrın'la nasıl başa çıkabiliyorsun?"

"Bak," dedi Almila. "Güzelim, kimseyle konuşmuyorum, konuşmam. Sadece Bora'nın böyle bilmesinde bir zarar görmüyorum. Ona olan hislerimin farkında ve kendisinin de en ufak bir ilgisi varsa buna tepki gösterecektir."

"Anladım," dedim kafamı sallarken. "Zekice."

"Zekice felan değil," dedi Lavin. "Şuradan on tane kız çevirsem, onu da bu taktiği uygulamıştır."

Omzumu silktilim. "Öyleyse, başarılar."

"Göreceğiz."

İstedliğini, dilediğini çarçabuk terk etmemesi iyiydi. Bir şeyler yaşayacaksa, Bora'yla yaşamasında bir mahsur görmüyordum. "Siz nasılsınız?" dedi tereddütle. "Sana bir şey yapmadı değil mi?"

Parmaklarım sızladı. “Yapmadı,” dedim, bakışlarımı kaçıtı- ken. “Aklından saçma şeyler geçirme. Asrın, babam gibi değil. Beni fiziki olarak incitmez.”

Rahatsızca kıpırdandı. “Buradan hiç de öyle görünmüyor.” Kafamı iki yana salladım. “Tam da öyle.”

Üst kata çıktığımda ufak ve cansız adımlarla koridoru yürü- düm. Yanına gitmek istiyordum ancak gücüm yoktu. Pişmanlık izin vermiyordu, suçluluk ise zaten kusursuz bir işkenceyle ru- huma tünemişti ve bana sırtlamakla meşguldü. Sınıfın kapısında duraksadığımda dışarı çıkan birkaç insanın ardından kafamı yana yatırdım. Gözlerim hiçbir pürüzü umursamadı ve direk arka sıraya tırmandı.

Onu nerede bulacağımı hep bilirdim.

Benim serseri sevgilim.

Oradaydı, kafasını sıraya koymuş ve böylelikle yüzünü giz- lemişti. Üzerindeki ceketi çıkardığını gördüm, tişörtünün onu üşütebileceğinden korktum. Sertçe yutkundum, onu izlemek her defasında iyi geliyordu ama şimdi saf bir sızıyı hissediyordum göğsümde. Kimseyi umursamadan içeriye girdim ve onu izlemeye devam ederken usulca ilerledim. Beni bunca insanın içinde sınıftan kovar mıydı? Sonuçta onu, bunca insanın içinde rencide etmişim. Gözlerim, dolgun simsiyah saçlarına takıldı. Pencereden içeriye yayılan gün ışığı tam da saç tutamlarına düşmüş ve koyu tutamların rengini açmıştı. Kargaşalı dünyanın içindeki en karmaşık şeydi ama onu çözmek bana öyle mutluluk veriyordu ki...

Sıranın önünde duraksadığımda oldukça sessizdim. Usulca sı- raya, yanına yerleştim ve dirseğimi masaya yaslayarak onu görüş alanıma aldım. Kafamı hafifçe yana yatırarak aramızda uzanan mesafeden onu izlemeye başladım. Bu gece benim gibi uyuma- mıştı. Uykulu gözlerinden öpmek istediğimi kendime sakladım. Geldiğimi hissetmiş olmalıydı, ben hep hissederdim. Konuşmalı mıydım? Hangisi bizi daha kötü yapardı? “Cenk bir şeyler an- lattı,” dedim kısık sesle. “O kızla... Neden o şekilde durduğunu biraz anladım.”

Afallamış görünmüyordu. Sanırım geldiğimi anlamıştı. Herhangi bir tepki göstermedi ama tuhaf bir içgüdüyle beni dinlediğine eminim. “Ne mutlu sana,” dedi, yüzünü koluna yasladığı için sesi boğuktu. “Konuşmak istemiyorum, Sarışın.”

Ona biraz daha yaklaştım, aramıza herhangi bir soğukluğun girmesine izin veremezdim. O benim dayanağımdı, beni dayanaksız bırakmazdı. Yanağımı sıraya yasladım. “Sırayı çizmişsin,” dedim usulca. “Yüzüm acıdı.”

Derin bir nefes aldığını işittim, bu gürültü arasında bunu algıladığım için kendimi tebrik ettim. “Konuşmayacak mısınız?” diye ısrar ettim umutsuzca. “Sana hatalar yapacağımı söylemiştim ve sen de bunu kabullenmiştin. Sözünde durmayacak mısınız?”

Yüzünü koluna sürttü, onu rahatsız mı ediyordum? Homurdandı. “Bana tokat attın!”

Ah, kahretsin. Bunu böyle duymak canımı yakmıştı. Yanağımı sıradan kaldırdım ve alnımı sırtının yanına, kaburgalarının berisine yasladım. Gerilmediğini söylemek yalan olurdu. “Özür dilerim,” diye inledim kısıkça. “Asrın, üzgünüm!”

“Kafam bozuk, biraz uzak dur, Sarışın.”

Onu, bozuk kafasıyla da severdim. Sorun değildi. “Asrın, seni özlüyorum.”

Bana karşı direnmek onun için cazip bir günaha direnmek gibiydi, biliyordum. Başını kaldırıp bana baktığında o yasak günahı işlediğini düşündüm. Yüz yüze geldiğimizde sordum: “Bana trip mi atıyorsun?”

Sinirle soludu. Gerçekten kızgındı. Gözyaşları yanaklarıma düşmek istiyordu. Bir anda eli parmaklarımı kavradığında dudaklarım aralandı, o tutana kadar parmağım bu kadar yanmıyordu. Şaşkınlıkla ne yaptığına baktım. Parmaklarımı kaldırarak uçlarını dudağının kenarındaki ize yasladığında yutkunamadım. Parmağımın altındaki pürüzü kendim yapmış olduğuna inanmak istemiyordum. “Sindirmeye çalışıyorum,” dedi, sıkığı dişleri arasından. “Anlayamıyorum, çok saçma. Siktir! A. 1 istemiyorum, neler oluyor sana?”

Parmak uçlarımı dudağının kenarına bıraktığım emarenin üzerinde gezdirdim. Onu incitmiş olmayı kabullenemiyordum. Evet, belki de şimdi söylemeliydim. “Ben,” dedim, gözlerimi gözlerine kaldırıırken. “Ben...”

“Evet?”

“Ben...”

Yapamadım. Yemin ederim yapmayı istedim ama yapamadım. Kafamı iki yana sallayarak ondan uzaklaştım ve kendimi sıradan kaldırarak sınıfı terk etmek için bacaklarıma yükledim. Arkamdan küfrettiğini duydum ama aldırmadım, beni durdurmak için bir girişimde bulunmamıştı. Sınıfın kapısından dışarıya çıkarak sırtımı kapının hemen yanındaki geniş duvara yasladığımda, bedenimin iki büklüm olduğunu hissettim. Sanki içimde bir mızrakla yaşıyordum ve her yerim yara bere içindeydi. “Ne yapacağım?” diye inledim çaresizce. “Bunun içinden nasıl çıkacağım!”

Gün boyu aynı sırada birbirimizle konuşmadan, derse katılmadan, başlarımızı sıramıza yaslayarak zamanın geçmesini bekledik. Kimi zaman uyuduk, ara ara onun sırtına doğru yattım, izin verdi. Kimi zaman onu izledim, onun bana bakmamasını sorun etmedim. Zaman dilediğim gibi gökten kayan yıldız misali kayıp geçtiğinde, elimde koca bir boşlukla arabanın içerisinde, tüm sabırsızlığımla oturuyordum. Asrın sessizce arabasını kullanıyordu ve nereye gittiğimizi bilmesem de çok da merak ettiğim söylenilemezdi. Belki çok konuşmuyordu ama yine de bir şekilde ona ait olan her yere beni kabul etmesi iyi hissettiriyordu.

Yaklaşık yarım saatin sonunda araba durduğunda kendimi biraz toparlamıştım. Kemerimi çıkardım ve kulpa uzanıp kapıyı araladım. Zeminde dikildiğimde Alaska'ya geldiğimizi fark ettim. Hava kararmıştı ama tam anlamıyla gece değildi. Yine de mekânın girişinde sıraya giren insanları görmek şaşırtmıştı. Asrın arabasının etrafını dolanarak önümden geçtiğinde derin bir boşluk hissettim. Normalde elinin varlığını bileğimde hissederdim, beni kalabalık ortamlarda bir şekilde sahiplenirdi. Onu takip ettim ve bir adım gerisinden büyük kapıya yürüdük. Asrın birkaç dakikalığına dışarıdaki adamlarla konuşmuş, herhangi bir sorun olmadığına emin

olduğunda ilerlemeye devam etmişti. Mekâna girdiğimde loş ışığın içinde kaybolmamak ve onu kaybetmemek için Asrın'ın ceketinin uçlarına asıldım. Alkol kokusunu bastıran ferah bir koku mevcuttu, ağır bir tonda yükselen müzik kulaklarımı rahatsız etmemişti. Geniş ve çok büyük bir alandı, rahat nefes alınabiliyordu. İlerlemeye devam ettik ve dans eden kalabalıktan sıyrılarak büyük, geniş locaya kurulduk. Yerime sindim ve Asrın, Timuçin'le mekân hakkında konuşurken sessizce onları bekledim.

Alkol almama izin verir miydi?

Elimi masaya yasladım, tırnaklarımı tıkırdattım ve onu benimle konuşmaya iten şeyleri düşündüm. Aklım çalışmaz olmuştu. Kısa bir süre sonra Timuçin yanımdan ayrıldığında bakışlarımı yüzüne çevirdim, gergin görünüyordu. “Zeybek oynamayı bilir misin?” diye sordum, sesimi duyması için yükseltirken. “Nasıl oynanıyor?”

Bana hiç böylesine ters bakmadığına emindim. Çene kasları, söylediğimin doğru olmadığını belirtircesine keskin bir kasılma gösterdiğinde sıkkın bir nefes verdim. Normalde şu an onunla dans etmenin yollarını arıyor olmalıydım, böyle ayrı dünyalara dalmak istemiyordum. “Neden bu kadar ısrarcısın?” diye sordu, doğrudan gözlerime bakarken. “Bu bazen can sıkıcı oluyor.”

Kadife döşemeli koltukta ona doğru kaydım ve omzu omzuma sürterken etkilenmemek için tüm irademi kullandım. Gözleri gözlerimden vazgeçmemişti ancak yutkunmamak için gösterdiği çaba beni neredeyse güldürecekti. “Canını mı sıkıyorum?” diye sordum dudaklarımı bükerken. “Amacım bu değil.”

Kafasını arkaya yatırarak gözlerini mekânın tavanına kaldırdığında, bakışlarım çenesinden aşağıya, boynuna düştü. Boynu, geniş bir ova gibiydi. Bedenimi körelten istek onun tutkunu olduğum tenini arzularken, tüm kontrolün elimden kaydığını hissettim. Âdemelması teninde kabarıp, adeta bir nabız gibi atarken onun boşluğundan yararlandım ve dudaklarımı bir anda tenine basturdum. Kaskatı kesildi, bu ani olmuştu. İri elleri koluma gömülse de onu umursamadım ve dudaklarımı âdemelmasına yerleştirdim. Dudaklarımın altında kabarıp, dalgalandığında gözlerimi yum-

dim. Bu hus muhteşemdi, dudaklarımın altında yaşam atıyordu ve özlenim bana hiç yardımcı olmuyordu.

"Bu addaya girelim," diye tsiddadım, tüm gözlerimi kullanarak. "Sen böyle öpeceğimi; samiyeler, dakikalar boyunca. Ta ki sen dayanamayıp pes edene kadar, ya da benim dayanamadığım noktaya kadar."

Elleri yavaşça kolundan ayrıldı, bunu bir kabulleniş olarak gördüm ve rahat bir nefes verdim. "Kazanırsan söz veriyorum ki sen konuşana kadar ağzımı açmayacağım. Ben kazanırsam... Şey, o zaman düşünceğim."

Sırtım koltuğun sırtına yasladı ve kendine daha rahat bir konum ayarladı. Onu bırakmadım, daha çok yanaştım ve dudaklarımı boynu boyunca sürttüm. "Kendine güvenin takdire şayan," dedi, sesi çatlamıştı. Genzimi temizledi. "İhm."

Muzgim hoş tımsı azalarak bitti, kalabalık değerini yitirdi ve kapalı gözkapaklarım üstünde onun gölgesini hissettim. Âdemelması dudaklarıma çarparak kıvrandı boynu boyunca. Titreyen elimi dizine yerleştirdim ve parmaklarımı boydan boya bacağımda gezdirdim. Tamamen içgudulerimle hareket ediyor, uyuşan elimi umursamıyordum. Yerinde rahatsızca kıpırdandı, bacağının kasılışını hissettim. İmkânımı olsa tüm girinti çıkıntılarımızı tamamlardım.

"İlk tokat yediğimde yedi yaşındaydım," dedim, dudaklarım boynunu, ayak basılmamış topraklar gibi keşfederken. "Canım çok yanıyordu."

"Bana yanan canından bahsetme," dedi, sesi boğuktu. "Bunu kabullenemiyorum."

Boynunun ince ve keskin kıvrımlarını, kokusunun en yoğun olduğu alanları işgal ettim. "Ama," dedim, dudaklarım teninde tokezlerken. "Şimdi de canım yanıyor, bahsedeyim mi?"

Gözlerinin derinliğini saç diplerimde hissediyorum, sanki saç tellerim onun bakışıyla elektrikleniyordu. Sessiz kaldı. Bundan yararlandım ve dudaklarım istablı bir hal aldı, kokusu buram buramdı. Çenesindeki sakalları, teninin çam iğneleri dudaklarıma sürünüyor, beni buylandırıyor ve bende kıkırdama isteği yaratıyordu. "İmm," diye mırıldandım, bir miktar utancı yanaklarıma

ken. "Çok güzel koktuğunu söyleydim mi?"

Ağzımı içinde bir şeyler homurdandı ama gurultu bunu duy-
mama izin vermemiştir. Elimi bacağımda gezdirmeye devam ettim,
yukarı tırmandım ve fıçortunun altına soktum. Elimin altındaki sı-
cak kasları dokunuşuma anında tepki verdi, kasıldı ve dudaklarım
ışığı yüklendi. Köprücük kemiğinin etrafına yayılırken, parmak uçla-
rımı tenimde açtım. Sanki teninin parmaklarıma anlattığı bir şeyler
vardı; yıldızları indirmiştim işte, hepsi parmaklarımın ucundaydı.
Dokunacağım tek adam oydu, asla bir başkası söz konusu ola-
mazdı. Fakat artık sinirlenmeye başladığımı hissediyorum, daha
fazlasını istememek adına ondan ayrılan ben olacaktım ve elimde
utancımın kalakalacaktım.

“Tamam,” dedi bir anda, sesi kaskatıydı. “İyi! İstediyin olsun,
kalk üzerimden.”

Beni sert olmayan bir tavırla geriye doğru itirdi, ellerimi hiç
istememesem de üzerinden çekip ondan uzaklaştım. Kadife döşemeli
koltuğun diğer tarafına kayarken. “Kazandım,” dedim, yüreğim
telaşlıydı. “İstediyimi yapacak mısınız?”

İddiaya kaybetmeyi sevmemiş gibiydi, yenilgilere tahammülü
yoktu ama en büyük yenilgisinin ben olduğumu söylemişti. “Ne
istiyorsun?” diye sordu, nefesleri hızlıydı. “Makul bir şey olsun.”

İstediyim açıktı, beni çevirmemesini umuyordum. “Bu gece,”
dedim büyük bir ihtiyaçla. “Bana sarılarak uyur musun?”

Gözlerinin ufak bir açıyla büyüdüğünü fark ettim, bu kadar
dikkatli bakmasam belki ayırt bile edemezdim. Dudaklarını birbi-
rine bastırды, bunu beklemiyor gibiydi. Bakışlarını aceleyle benden
kaçırdı, neden acele ediyordu sanki! Gözleri pusulamdı, yönümü
kaybediyordum. “Hı hı,” dedi fısıltıyla. “Uyuruz.”

Dudaklarıma silik bir tebessümün bekliliğini yaparken bakış-
larımı kalabalığa çevirdim. Yanında o izin verdiği kadar vardım
sanki. “Beni görseydin,” dedim sorarcasına. “Aynı pozisyonda,
bir başkasıyla beni görsey-”

“Saçmalıyorsun,” diyerek kesti sözümü. “Senden şüphe et-
mem.”

Aniden bakışlarımı ona çevirdim ancak bana bakmıyordu. Ba-
kışları mekânın görkemli tavanındaydı ve elindeki kadehi, par-

maklarını ucuyla dengede duruyordu. Ah, sevgilim bana gerçekten güveniyordu. “Şüphelenmedim,” dedim, etmiş miydin? “Senden çok büyük tepkiler verirdin.”

Omzunu sıktı. “Sana hiçbir şekilde tokat atmazdım.”

İç geçirdim. “Biliyorum,” dedim sıkıntıyla. “Ama olmayan o çocuğu döverdün.”

Kafasını salladı. “Tabii ki.”

“O zaman beni anla!”

“Sesini yükseltme.”

Elimi şakaklarıma bastırdım ve aniden sapsız keskin ağrıyla duraksadım. Kendimi bu kadar yormam hastalığımı nasıl etkilerdi? “Susuyorum,” dedim pes ederek. “Gerçekten, rahat olabilirsiniz. Keyfine hak.”

Ayaklarımı yukarı çıkardım, utanmasam çocuk gibi tepinecektim. Dizlerimi kendime çektim ve kollarımı dizlerime sardım. Neden bu kadar inatçıydı sanki? Pişman olmam bir şeye yetmiyordu mu? Tamam, bana tokat atan kendisi olsaydı onu affetmezdim ancak onun da hataları vardı. Göz ucuyla dans eden kalabalığa bakarken Asrın'ın hareketlendiğini hissettim. Aceleyle ona döndüğümde, yerinden ayaklanışını anlayamayan gözlerle izledim. Doğrudu, bir eliyle saçlarını dağıttı ve bakışlarını üstten bana çevirdi. Kısık bakışlarının ardından bana son derece temkinli bir bakış attı.

“Nereye?” diye sordum gözlerimi kırıpıştırırken. “Ben burada mı kalacağım?”

Sert bir nefes verdi, düşünceli görünüyordu. “Kısa bir işim var,” diye yanıtladı, sadece dudaklarını kıpırdatırken. “Bakmam lazım, hemen döneceğim. Bak, burada güvendesin tamam mı? Hiçbir şekilde bir şey olmaz.”

Sertçe yutkundum. “Beni neden götürmüyorsun?”

Tek kaşı, alnına doğru kavislendi. “İlgin çekecek şeyler değil,” dedi düz bir sesle. “Ayrılmaya buradan.”

“Ya adamın biri gelir yanıma oturursa?” dedim sinirle. “Onunla konuşurum.”

Bir anda üzerime doğru eğildiğinde geri çekilmeye fırsatım dahi olmamıştı. Elleri iki yanımdan uzandı, bedeniyle beni kafesledi ve

doğrudan yüzüme baktı. Sinirlendiğini hissettim, dilimi tutamıyordum ki. Alnını alnıma sürttü, nemli tenini hissettiğimde aklımdan geçen tek şey onu kendime çekmek oldu. “Yapma,” dedi boğuk bir sesle. “Değişme, bunu istemiyorum.”

“İsteyerek yapmıyorum,” dedim gözlerim gözlerine ısrarla tutunurken. “Yemin ederim.”

Eliyle saçlarımı karıştırıp yanımdan uzaklaştığında gözden kayboluşunu izledim. Sanırım mekânın hesap işleriyle ilgilenecekti. Burayı önemsiyordu. Ben değişmiyordum, hastalık beni olmayacağı bir insana dönüştürüyorsa bu benim suçum muydu? Beni bu hale getirenlerin suçuydu. Böyle dengesiz, kendini bilmez bir insan olmak istemiyordum ama kendimi kontrol edemiyordum ki.

Sıkıntıyla inleyerek göz ucuyla önümdeki masaya bakındım. Asrın'ın yarısına dek içtiği kadeh oradaydı. Pek düşünmedim, kadehe uzandım ve parmaklarımı geniş kadehin etrafına sararak dudaklarımın hizasına kaldırdım. Kadehin kenarına baktım ve ağzımı, Asrın'ın dudaklarının izi olan köşeye bastırarak alkolden ilk yudumu aldım. Yabancı tat ağzıma yayıldı, alkolden anlamazdım ama onun alkol konusunda seçici olduğunu biliyordum. Alkolü tükettiğim süre boyunca Asrın'ı bekledim ama gelmemişti. İçeceğimi bitirip bir süre daha bekledim ama sonunda merakım izin vermedi. Önce kadehi bıraktım, sonra loca koltuğundan kalktım ve midemdeki baskının yukarıya tırmandığını hissederek duraksadım. Ah, iyi değildim. Başım ciddi anlamda dönüyordu, görüntülerin netliği cızırdayarak kaybolmuştu ve... arkamda birisi vardı.

Gözlerimi kırıştırdım, bu bir yanıma mıydı? Sanrı? Evet, bunun adı buydu. Kalabalığa baktım, onların yüzlerini seçemiyor ve seslerini duyamıyordum. Elimi enseme yerleştirdiğim esnada, kaburgalarımın aşağıya akan ürpertiye hissettim. Birisi bana dokunmuştu! Aceleyle arkamı döndüm, hiçbir şey görünmüyordu ve arkamda dans eden kalabalık yığınından başka kimse yoktu. Bu ân, zihnimin kurallarını genişlettiği bir oyun gibiydi. Geriye bir adım attım, birilerinin gözlerini üzerimde hissediyordum. Hırıltılı nefesler almaya başladım ama hiçbir işe yaramamıştı, artık daha feci bir sıkıntı beynimde dolanıyordu. Yeniden geriledim, dudaklarımı araladım ama içimdeki tuhaflık susmamı emretti.

Bir anda yerimden atıldım ve tekrar arkamı döndüğümde, birilerinin varlığını ensemden hissettim. Görüntüleri yoktu ama nefesleri oradaydı ve sanki görünmez ellerini bana uzatmışlardı. Bana dokunmalarını istemiyordum. Soluklarım hızlanmıştı, bilincim felç geçiriyordu ve büyük bir karmaşanın ortasına itilmiş gibiydim. Ellerimle dans eden kalabalığı itirmeye başladım, bir şeyler söylüyorlardı ve sanki hepsi bana doğrultulmuş silah gibiydi. Kalabalığın arasından geçerek merdivenlere tırmandığımda kulaklarıma boşuk cümlelerin çalındığını hissettim. Ah, benden ne istiyorlardı? İnceleyerek ellerimi kulaklarıma kapattım ve dolanan ayaklarımla basamakları eksilttim. Sisli anlarıma birer yenisi ekleniyordu, göğsüm hiddetle yükseliyor ve o kötü ruhun sahibi hâlâ beni takip ediyordu. Bir elimi arkama savurdum, onu itirmek, uzaklaştırmak istedim ama sanki ben ona savaş açtıkça kurşunlarının sayısı eksiliyordu. Savaşıkça kaybediyor, kaybettikçe savaşıyordum.

Uzun, geniş bir alanda yürüyordum. Ayaklarım yere basıyordu ancak ben bunu hissetmiyordum. Çelimsiz kollarım sürekli birilerini savuruyor, kaçtığı bedeninin ayak sesleri artarak çoğalıyordu. Dudaklarımdan tiz bir çığlık döküldü, adım seslerime eşlik etti ve koridorun sakinliğinde sekti. Daha hızlı koştum, ya da koştuğumu sandım. Büyük bir zulmün içine çekilmiş ve kusursuz boşlukta savrulmuştum. Nereye gittiğim, neden gittiğim bir muammaydı. Yalnızca peşimdeki insandan kurtulmak istiyordum, neden beni takip ediyordu?

Saçlarım savrulurken görüşümü engellediğinde birinin elini kolumda hissettim. Beni yakalamıştı, ne yapacaktı? Bir başka çığlık dudaklarımdan döküldü, ne yapmalıydım? Kolumu geri çekmeye çalışırken nefes nefese kalmıştım. Gözlerim sımsıkı kapalıydı, sanki gözkapaklarım bile şimdi taşımakta zorlandığım yükü. Damarlarım tenime sertçe çarpıyordu. Yere yığılacak gibiydim, dizlerim titriyordu ve iki büklümdüm. Durduruldum, susturuldu, dindirildim. İki büyük el yüzümü kavradı, sıcaktı ve tanıdık geliyordu. Kafamı iki yana salladım, kaçıp gitmek istiyordum. Kapana kısıldığımı hissediyordum. Karmaşanın, uğultuların sesi

yükselirken, ensemdeki yabancıнын gülüşü giderek uzaklaştı. Şeytan, onu pelerininin altına saklamıştı ve melek, pelerininin altından, onu benim için göndermişti. “Tamam,” dedi Asrın, yatıştırıcı sesiyle. “Tamam, geçti.”

Gözkapaklarım kalktı. Gözlerimin önündeki ıslak pencereden onun göğsünü seçtim. Ah, burada benimleydi. “Su getir,” diye bağırdığını duydum, kulaklarım uğulduyordu. “Acele et!”

Beni kendinden uzaklaştırdı ama onu bırakmak istemiyordum. Sıcak ellerinin yardımıyla yüzümü yukarı doğru kaldırdığında, önce kirli sakallı çenesini ve sonra çenesi doğrultusunda uzayan yüzünü gördüm. Gözlerimiz birbirinin yörüngesine girdi. Puslu görüntüyü temizlemek için gözlerimi kırıştırdım ve Asrın'ın saklayamadığı şaşkınlığını gördüm. Gözbebekleri genişlemişti. O kadar şaşkın görünüyordu ki kendi kurallarını ihlâl ettiğini düşündüm. Gözleri arayışla gözlerimi izlediğinde, “Takip etti,” dedim, kendimden geçmiş bir şekilde. “Biri beni takip etti!”

Yüzünü seçemediğim birisi elinde bardakla yanımıza yaklaştığında ürkererek sırtımı duvarla bütünleştirdim. Asrın bunu fark ederek inledikten sonra bakışlarını benden aldı, çocuğun elindeki suyu kavradı ve çocuğu kabaca ittirdi. Bardağı ağzıma yaklaştırdığında ona kolaylık sağlayarak dudaklarımı araladım ve ona itaat ederek minik bir yudum içtim. Su damağıma yayılarak kurumuş boğazımdan aşağıya aktığında, “Sakin ol,” dedi, bardağı ağzımdan indirdi. “Burada kimse yok, ben varım. Güvendesin.”

Kafamı iki yana salladım. “Değilim,” diye bağırdım dehşetle. “Biri beni takip etti diyorum, bir şeyler söyledi. Bana inanmıyor musun?”

Omzunun üzerinden arkasına döndü, oradaki çocuğa bir şeyler söyledi ve kalabalık dağılmaya başladı. Sertçe yutkundum, hazmetmeye çalıştım ve ona daha sıkı tutundum. O, bileklerime doladığım ip gibiydi. Hem damarlarımı sıkıştırıyor hem de beni, bana bağladığı iple istediği yere çekiyordu. “Kamera kayıtlarını istiyorum,” diye bağırdı, bedeni kaskatıydı. “Çabuk ol! Ne duruyorsun?”

Çocuk kafasını sallayarak yanımızdan ayrıldı, adımları acele-

çıydı. Bana donduğunda yüzündeki dehşet silinmiş, derin bir öfke peyda olmuştu. Eli sırtımdan aşağıya inerek belimde sabitlendi ve diğer eli bacaklarımın arkasından kayarak dizlerimin hizasında durdu. Gözlerim gözlerindeki denizde çalkalanırken, beni kucakna alması için ona izin verdim. Kirpiklerim, birikmiş gözyaşlarımı taşıyamıyordu. "Ağlama," diye bağırırdı, acıyla. "Sadece birkaç dakika içinde ne olmuş olabilir ki? Ne gördüğünü biliyor musum?"

Titreyen dudaklarımı sertçe dişleyerek kafamı iki yana salladım. Ruhum, çırpınmak için bacaklarını sallamaya başlamıştı. "Korkuyorum," diye inledim. "Çok korkuyorum."

Koridor boyu yuruduğümüzü hissediyordum ama algılarım çokmuş durumdaydı. Gözlerimi yumdum, bedeni kasılmıştı ve hâlâ anlamaya çalışıyor gibiydi. Ben anlayamıyordum, kim, neden peşimde olsundu ki?

Dakikalar sonrasında serin havayla buluştuğumu hissettim, dışarıydık. Hızlı ve emin adımlarla yürüyordu, biraz nefes almıyordum. Karanlığın pençe izlerini kaburgalarımnda hissediyordum. Biraz yurudukten sonra birtakım sesler duydum ve bedenim birkaç saniye sonra bir yere yaslandı. Arabadaydım, beni bırakmış ama uzaklaşmamıştı. Hafifçe eğilerek gözleriyle gözlerimi kovalarken, "İyi misin?" diye sordu, sesindeki endişe bir nebze iyi gelmişti. "Bir şey iste, ne iyi gelir sana?"

Elleri saçlarımı omuzlarımdan geriye itti, yüzüm açıldığında soyut darlamalarım azalmıştı. Elini enseme yerleştirdi, sıcak terimi hiç gıcınmadan sildi ve alnını alnıma bastırdı. "Konuş," diye söylendi, nefesi yüzüme dökülüyordu. "Terlemişsin."

"İyiyim," dedim parmaklarımı bileğine sararken. Ben de senin bileğindeki ipim. Fazla sıkarsam öldürür, gevşek bırakırsam kaybederim. "Koşrum, terlemiş olabilirim."

Dakikalar öncesindeki çocuk koşturarak yanıma geldiğinde Asrın doğrularak arkasını döndü ve geniş sırtını gördüm. Gerilmişti, omuzlarının kasılışını fark ediyordum. "Evet?" diye sordu desiz bir sesle. "Kayıtlar?"

Çocuğun bedenini göremiyordum çünkü Asrın'ın heybeti onu klemişti. "Kayıtlar yok," dedi, çocuk sıkıntılıydı. "Kamera bo-

Asrın'ın havaya kalkan iri yumruğu çocuğun suratında patladı. İrkildim ama tepki veremedim. Çocuğun geriye doğru sendelediğini fark ettim, Asrın hafif bir açıyla eğildi ve yere düşmekte olan çocuğun yakalarını kavradı. Sinirlenmişti, şu an hiçbir olumsuzluğu ya da bahaneyi kaldıramayacaktı. "Sıkıntımın kameraları bozuksa benim niye haberim yok?" diye gurledi, mekânın onunde biriken insanların dikkatini çekmişti. "Niye yapılıyor o kameralar?"

"Haberim yoktu," diye iniraz etti çocuk, mahcubiyet içindeydi. "Abi, burada değildim. Bilseydim haber vermez miydim?"

"Lan, lan..."

Asrın çocuğu geriye doğru silkeledi, bedenini çocuğun üzerinden kaldırdı ve ellerine sıçrayan kanı tişörtüne sürttü. Bakışlarını önüme düşürürken bunu olmamış saydım. Körelen vicdanımın sesini bekledim, Asrın'a kızmayı ve çocuğa üzülmeyi istedim. Lakin olmadı, vicdanım hiçbir tepki vermedi. Vicdanımı veya merhame-timi hissetmiyordum. Hissizdim. Başım boynuma düşmüş, rüzgâr tenimi kızartmış, hıçkırıklarım azalarak bitmişti.

Deliliklerim çoğalıyordu.

Sadece dakikalar sonra arabaya bindiğinde yolculuğa başlamamız kısa sürmüştü. Yüzüm koltuğun yüzeyinde zedelenirken, hiç bilmediğim sancılarla kalbim çürümeye yüz tutmuştu. Çok ruhaftı, her şey olağandışıydı ve ben buna hiçbir şekilde engel olamıyordum. Ne yapacaktım? Birilerinin yardımına ihtiyacım vardı ama o birisi bile bana kızgındı.

Hâlâ mı?

Eve gelmemiz kısa sürmüştü. Arabadan inip eve girdiğimiz süre boyunca tek bir kelime bile etmemiştik. Karanlık koridorda ikimizden beklenmeyecek bir sakinlikle yürüyerek odaya girdiğimizde kendimi yatağın üzerine attım. Tüm bedenim yorgunluğun hat safhasındaydı, korkuyordum. Gözlerimi loş zemine indirdim ve elimi üzerimdeki kapüşonlunun fermuarına uzattım. Yavaş hareketlerle üzerimdekini çıkarıp rasgele bir yere fırlattığımda, Asrın'ın derin soluğunu arkamda hissetmiştim. Saçlarım özgürce etrafıma dağıldı. Oda loştu, ay ışığı içeriye düşüyordu ve Pati, pufun üzerinde uyuyordu. Kafamı yana yatırdım, çıplak ayaklarım parkede üşürken elimi üzerimdeki askılıya götürdüm.

“Ben yaparım,” dedi, sıcak elleri ellerime uzanırken. “Duş almak ister misin?”

“I-h.”

Parmakları askılı badimin ucuna uzandı, bedenim isteğim dışında onun sıcaklığına tepki verdi. Siyah badimi yavaşça yukarı çektiğinde, ona kolaylık sağlamak için kollarımı havaya kaldırdım. Badi bedenimden sıyrılıp zemine düştüğünde saçlarım bordo renkli sutyenimin üzerine döküldü. Bakışları üzerimdeydi, sanki benim de tenimin ona anlatacağı bir şeyler vardı. Mesela dokunuşları... Ellerini seviyordum, bana dokunmalarını da. “Daha iyi misin?” diye sordu, sesi gölgelerin arasından yükselmışti sanki. “İyi ol.”

“Bir gün her şeyi mahvedeceğimi hissediyorum,” dedim, omuzlarım o kadar yorulmuştu ki şeytanla meleği nasıl taşıdığımı bilmiyordum. “Bunu çok fazla hissediyorum. Böyle hissetmek istemiyorum,” dedim, sertçe yutkundum. “Bir şey yap.”

Bel boşluğuma sapanan elleriyle bana yön verdi ve beni kendine doğru çekti. Ayaklarım zeminden ayrıldı, vücudum ona doğru dönerken gözlerimi yatağın satenine çevirdim. Parmaklarının pantolonumun düğmesine uzandığını fark ederek, ellerimi omuzlarına yasladım. Omuzları gergindi, sıcak nefesleri boynuma dökülüyordu ve hareketleri aceleciydi. Fermuarı indirdi, ona kolaylık sağlamak adına kalçamı kaldırdım ve ona yardımcı oldum. Pantolon bacaklarımdan sıyrıldığına ürperdim ve tekrar yatağa çöktüm. İç çamaşırlarımla onun karşısında durmak utandırır da bir tepki veremeyecek kadar yorgundum. “Sikeyim ya.” Homurdanarak benden uzaklaştığında hızlı hızlı soludu ve eli üzerindeki ceketini sıyırdı. Ardından tişörte uzandı ve onuda saniyeler içinde çıkarıp üzerime geçirdi. Bol, geniş tişörtü beni bir nebze örttüğünde kokusu yoğun bir şekilde burnuma dolmuştu. “Yat.”

Ona gözlerimi devirerek yatağın içine yerleştiğimde saçlarımı tişörtün içinden çıkardım. Dizlerinin üzerinde beni izlemeyi keserek bedenini yatağa devirdiğinde, sözünü unutmamış olmalı ki elini belime atarak beni kendine çekti. Ona yanaşarak ellerimi beline sardığımda unutmak istedim, bana buna yapan her şeyi unutmayı

diledim. Yüzümü boynunun altına gömdüm. Burası olmaktan tek bir an bıkmayacağım tek yerdi, özeldi.

“Senin için mahvolabilirim,” dedi tek düze bir sesle. “Ama sen mahvolma.”

Daha çok ağlayacağımı biliyordum, bir şekilde hissedebiliyordum. İçli bir nefes verdim. “Mekânda üst düzey güvenlik var,” dedi düşünceli bir sesle. “Niko'nun ve adamlarının oraya girmesi çok zor bir ihtimal. Seni kim takip edebilir?”

“Bilmem ki.”

“Ağlayacakmış gibi konuşuyorsun,” diye söylendi, kaşlarını çattığını hissediyordum. “Bunu sevmedim.”

“Sevme,” diye mırıldandım ellerimi sıkılaştırırken. “Zaten kimseyi sevdiğin yok.”

Cevap vermedi, bunlar dillendirdiğim son kelimeler oldu. Dün gecenin telafisi niyetine birbirimize sarıldık, sıkı sıkı. Bana olan sinirinin geçip geçmediğini bilmesem de tam anlamıyla o mesafeyi yıkamadığımı biliyordum. Bu yüzdendi ona baş kaldıramayışım. Belki çok kez gurursuzluk yapmış, her şekilde yanında olmuşum ama pişmanlık hissetmiyordum. O benimle olmalıydı, onu iyi eden ve ona iyi gelen ben olmalıydım. Tüm hisleri bana olmalıydı, bu çılgınca hislere artık alışmıştım, fazlasıyla. Burnumu nefes boşluğuna dayadım, âdemelmasının burnuma çarpması hoşuma gitmişti. Gözkapaklarımı kapattım ve dünyada sahip olduğum en değerli şeye, yürek yangınımına sarıldım.

*

Kek yapıyordum.

Çikolatalı bir kek yapıyordum.

Ve itiraf etmeliyim ki, çok da yapamıyordum.

Birkaç saat önce uyanmış, bir müddet uyuyan Asrın'ı izledikten sonra kendimi mutfağa atmıştım. Bensiz uyuyamadığını bildiğimden kollarının arasına yastığı koymuş, yastığa sarılarak uykuya devam etmesine kısık sesli kahkahalar atmıştım. O bazen öyle tatlıydı, öyle kıymetliydi ki... Zira bu yüzden şimdi yemesi için ona kek yapma riskine girmiştim. Tarifine internette bakmış-

tım ama sanırım pek beceremiyordum. Kekın kıvamı dilediğim gibi olmamıştı. Bir şeyleri eksik ya da fazla koymuş olmalıydım. Saçlarıma bağladığım bandananın duğumu alınma çarptığında, elimin tersiyle onu geriye itirdim. Tezgâhın üstündeki un paketine uzandım, birazını kaba boşaltarak karıştırdığımda daha iyi olduğunu düşündüm. Keyifle sıırtım ve tezgâhın diğer ucunda bulunan çikolata parçacıklarına ulaştım. Paketi açarak bir kısmını kabin içerisine aktardım. Güzel görünüyordu. Birkaç dakika daha bu şekilde karıştırdığımda hazır olduğuna emin oldum ve tepsinin üzerine boşalttım.

Tepsiyi fırına vermeden önce mutfaktan ayrıldım ve nereden geldiğini anlayamadığım heyecanla koridor boyu yürüdüm. Odanın kapısını aralayıp içeriye girdiğimde gözlerim doğrudan Asrın'ı bulmuştu. Bıraktığım gibi ve yastığa çok sıkı sarılarak uyuyordu. Muhtemelen yastığı ben sanıyordu. Ufak adımlarla aramızdaki mesafeyi kapadığımda komodinin üzerine oturdum ve ona doğru eğildim. Saçlarım onun yüzüne döküldüğünde, camdan içeriye giren ruzgâr bacaklarımı yalamıştı. Saçlarımdan huylandığını fark ettiğimde boğuk bir şekilde kıkırdadım ve saçlarımı bile isteye yüzüne surttum. Bu keyfin nereden geldiğini gerçekten anlayamıyordum. Uyurken huzurlu görünüyordu, çehresine çekici bir ifade yerleşiyordu. Parmaklarını onu rahatsız eden şeyi araştırmak için yüzüne götürdüğünde saçlarımı geriye doğru itirdi ama ona izin vermeyerek saçlarımı sürtmeye devam ettim. "Yaramaz," diye söylendi, uyku mahmuru sesi kalbimi hızlandırmıştı. "Git şuradan."

Bir kez daha kıkırdadığımda gözlerini aniden açtı, şimdi doğrudan gözlerime bakıyordu. Uyandığında yeşil gözleri daha berrak oluyordu, tertemiz. Yanaklarıma toplanan kanı hissettiğimde, sık ve kıvrımlı kirpiklerini kırıştırdı. "Sabahları güzel göründüğünü hangi akılla söyledim acaba," dedi düz bir sesle. "Alnına çikolata sürmeyi nasıl başardın?"

Elimin alınma gittiği anda dış kapının sesi gürültüyle çaldı. Aniden irkilerek geriledim, yerimden ayaklandım ve onun keskin bakışları bacaklarıma düştüğünde dudaklarımı dişledim. "Bir şey giyinsene," dedi huysuzca. "Bacakların çıplak!"

Ona göz devirmeye fırsatım kalmadan zil tekrar çaldı. Dolaba

ilerledim ve bulduğum ilk eşofmanı bacaklarıma geçirdim. As-
rın'a bakmadan odadan ayrıldığımda koridoru aceleci adımlarla
yürüdüm. Kapıdaki her kimse fazla ısrarcıydı. Nihayetinde kapıya
ulaştığımda, önüme düşen saçlarımı ittirdim ve kulpa uzandım.
Kapıyı aralayarak bakışlarımı yükselttiğimde, hiç ummadığım bir
şeyle karşılaştım.

Annemle.

*O bizim ne kadar annemiz ki, diye sordum, içimde yana yakıla
bağran kız çocuğuna. O bize ne kadar annelik yaptı ki?*

Bölüm 4

-Yıkık Dökük-

Allah yağmuru verdi, toprağı ıslatsın diye. Kuşa kanat verdi, uçuşsun diye. Balıkları denize bıraktı, yüzsün diye. Şeytana kötülüğü, meleğe iyiliği verdi; iyiler ve kötüler ayıklansın diye. Her çocuğa bir anne verdi, çocuklar büyüsün diye.

Üzgünüm anne, bu kız hâlâ biraz çocuk.

Büyüyemedi.

Gözlerimiz birbirinin aynısı olan iki ayrı deniz gibi uçsuz bucaksız maviydi ve göz göze gelişimiz iki denizi birleştiren bir kasırgayı andırıyordu. Annem karşımdaydı, kabaca irileştirdiği gözleriyle doğrudan bana bakıyor ve ruhum, içinde sıkışıp kalmış havanın dışarıya çıkmasına engel oluyordu. Bedenim, onun buradaki varlığını kabul ettiği ilk an titreyerek tepki vermiş ve tüm gücüm sanki ayak bileklerime yığılmıştı. Onu en son gördüğüm gibiydi. Bakımlı, güzel, dinç, umutlu... Benim olamadığım her şey. Bu hayat senin bir sınavınsa, sen benden kaldın anne.

“Sen?” dedi büyük bir şaşkınlıkla. “Esila, sensin?”

İstem dışı bir adım gerileyerek kafamı iki yana salladım. Sesini duymaya hazırlıklı değildim. Dakikalar önceki keyfim neredeydi? Neredeydi benim birkaç âna sığdırdığım mutluluğum? “Ne istiyorsun?” dedim dudaklarım titrerken. “Burada olmamalıydın, olmadığın on sekiz yıl gibi.”

Sarsıldı. Dudakları şokla aralandı, kavramaya çalışıyor gibiydi. Rengi atmıştı ve bayılacak gibi görünüyordu. “Kızımsın,” dedi, sesi mi titriyordu? “Sen gerçekten kızımsın.”

“Komik olma.”

“İçeri gireyim,” dedi, bana doğru bir adım atarken. “Lütfen, izin ver gireyim. Buna ihtiyacımız var, konuşalım.”

Dudaklarımdan nedeni bilinmez bir kıkırtı dokuldu, şaşkındım. Ne cüretle eve girmek isterdi? Burada olmamalıydı. Burayı nasıl bulduğunu bilmesem de bir şeyleri anlamış görünüyordu. Defalarca karşılaşmıştık ve hiçbirinde beni tanımamış, kızı olduğumu anlamamıştı. Buraya adımı ve kızı olduğumu bilerek gelmişti ama beni göreceğinden habersizdi. “Geçsene,” dedim, ona düz düz bakarken. “Sanırım bunu yapmalıyım. Eh, malum; aile terbiyesi görmediğim için saygı kurallarından pek anlamıyorum.”

Hâlâ şaşkın görünüyordu. Öyle ki onu iğnelediğimi bile fark etmemişti. Dudaklarını aralıyor ve hiçbir şey diyemeden geri kapatıyordu. Bana bakmayı tek bir an kesmeden içeri doğru adım attığımda, dolan gözlerimi aceleyle yere indirdim. Belki zavallıydım ama bu onun bilmesi gereken bir ayrıntı değildi. Eşikten içeriye geçtiğinde ona sırtımı çevirerek titreyen bacaklarım üstünde koridor boyu yürüdüm, beni takip ettiğinin farkındaydım. Ah, bu çok sarsıcıydı. Annemle aynı evde, aynı odada, aramızda mesafeler olması...

“Esila?” dedi Asrın, sesi odadan yükseliyordu. “Şu gavatı ya-tağımızdan al.” Bir küfür savurdu. “Lan, senin yastığını kokluyor bu.”

Omzumun üzerinden odanın kapısına kısa bir bakış attım. Annem olacak şahsın şaşkın bakışları da kapıya çevrildiğinde sıkın bir nefes verdim. “Öyleyse onu aşağıya indir,” dedim, sıkıntıyla. “Ya da yastığımla koklaşabilir.”

Önüme dönerek kapıyla aramdaki mesafeyi kapadım, salondan içeriye süzüldüm ve o hemen arkamdan bana eşlik ederken tekli koltuğa çöktüm. Gergin bir haldeydim, sırtımı koltuğa yaslayarak kollarımı göğsümün üstünde kavuşturduğumda, onun şaşkınlıkla evi izlediğini gördüm. Üstünde kaşe kabanı ve dizlerinin bir par-

mak altında biten eteği vardı. Topuklu ayakkabısının tıkırtısını duyduğum sırada, "Geçsene," dedim hissizce. "Lütfen, keyfine bak."

İrkilerek kendine geldiğinde çekingen adımlarla koyu renklerdeki koltuğa yöneldi. Dağılmış halim ve çikolatalı yüzümle gerçekten iyi bir karşılaşmaydı. Son derece şık, deri çantasını koltuğun üzerine bıraktı. Hareketleri çekingendi, zira öyle de olmalıydı. Bakışları bana döndüğünde mavi harelere etrafındaki hüznün beklemlerini gördüm. Niye üzgündü ki? Beni bırakıp gitmeyi kendi seçmişti. "Bana çok benziyorsun," dedi, beni eksiksiz bir şekilde izleyerek. "Çok güzelsin."

İfadesiz görünmeye çalıştım. "Gözlerimi, sana benzedikleri için sevmiyorum."

Dehşet, yüzünde surete büründü. "Doğal olarak bana çok kırgınsın," dedi, sesi kötüydü. "Seni nasıl tanımadığımı bilmiyorum, tuhaf şeyler hissetmişim ama nereden anlayabilirdim ki?"

Onu dinlemek istiyor muydum? Hayır. Hazır değildim, duycaklarımın beni ne derece etkileyeceğini gerçekten bilmiyordum. "Burayı nasıl buldun?" diye sordum, soğukkanlı bir şekilde. "Neden geldin?"

İç çektiğini işittim. "O adam öldükten sonra seni bulmak istedim," dedi, üzülmemem gerektiğini kendime hatırlattım. "Esma'ya gittim. Benimle konuşmak istemedi ama onun başını çok ağrıtarak senin hakkında bir şeyler öğrendim. Bu ziyaretler sıklaşmaya başladığında ise Almila'dan buranın adresini aldım, vermemek için çok diretse de onu bir şekilde ikna ettim."

Almila!

Gözlerimi kırışmaya yüz tutmuş alnında gezdirdim, benim gibi geniş bir alna sahipti. "Neden geldin?" diye sordum, ellerimin titrememesini dilerken. "On sekiz yıldır gelmeye ve beni bilmeye gerek duymamışsın. Neden şimdi bu gereği duydun? Ben hayatımı oluna sokmaya çalışırken nereden çıktın?"

Onun gözleri omzumun üstünden arkama çevrildiğinde kaşlarımı çattım. Beni dinliyordu ama bir şeyler onu rahatsız etmiş gibiydi. Onun bakışlarını takip ederek arkamı döndüğümde, güzel

adamımı kapının önünde gördüm. Üzeri çıplaktı, kollarını göğsünde birleştirmiş ve keskin bir yırtıcılık taşıyan bakışlarını annemin üzerine düşürmüştü. Sakalları, teninin çam iğneleri... O sakallarının onu olduğundan daha olgun bir adama çevirdiğini düşünmüştüm hep. "Misafirimiz varmış," dedi buz gibi bir sesle, genel tavrı buydu zaten. "Onunla konuşmak istediğine emin misin?"

"Konuşacağız," diye mırıldandım kısık sesle. "Kısa sürecek."
"Buna zorunlu değilsin," dedi, anlayamadığım bir aksilikle. "Seni üzecek!"

"Asrın," dedim, anlayışlı olmasını umut ederek. "Bu olacaktı, oluyor. İzin verir misin?"

Sürekli kıpırdayan dudakları yine seçemediğim birkaç şey söylendi. Bana derin ve çok anlamlara gebe kalan bir bakış attıktan sonra yanımızdan ayrıldı. Gerisinde bıraktığı boşlukla bakıştıktan hemen sonra önüme dönerek onunla yüz yüze geldim. Sormak istediği şeyleri anlayabiliyordum.

"Sevgilin mi?"

Ona düz düz baktım. "Bilmen gerekmiyor."

Kırıldığını hissediyordum ancak bu bir nebze iyi hissettirmeliydi. Onu kırdığımda sevinmeli ve yılların öcünü almalıydım. Fakat intikamın hazzını hissetmiyordum. "Nereden başlayacağımı bilmiyorum," dedi, ses tonunda bariz bir dalgalanma vardı. "Anlatacak çok şey var, dinlemeni istiyorum."

Ne hissettiğimi bilmiyordum. Elbet merak ettiğim çok şey vardı ancak duymaya ve tatminsiz cevaplar almaya hazır mıydım? "Anlatsana," dedim gözlerimi yere indirirken. "Kundaktaki kızından daha değerli neyin vardı?"

Bir hıçkırığını işittim ama bunun bana hatırlattığı tek şey, hıçkırıktan nefessiz kaldığım zamanlarım oldu. "Hiçbir gerekçenin beni haklı çıkarmayacağını biliyorum," dedi, sesindeki pişmanlık neye yarardı? "Yine de anlatmak istiyorum, bilmediğin çok şey var."

Parmaklarımı avucuma saklarken tüm bedenimi gelecek saldırı için hazırladım. "Yirmi yıl önceydi," dedi dalgınca. "Babanla evliliğimiz tamamen benim isteğimle gerçekleşmişti. Onu seviyordum ve daha on dokuzumdaydım. Baban benden daha büyüktü, ol-

gundu. Askerliğini yapmış ve babasının bıraktığı işyerinde, kafası estiği zamanlarda çalışıyordu. O zamanlar düzenli çalışmaması sorun olmazdı.”

“Detaylara gerek yok,” dedim mesafeli bir sesle. “Çabuk olur musun?”

“Tamam,” diye onayladı çatlayan sesiyle. “Bir şekilde bir ilişkiye başladık, ailelerimiz de tanışınca kısa sürede evlendik. Her şey güzeldi, sahiden çok güzeldi. Benimle ilgileniyordu, beni koruyup kolluyor ve bana sahip çıkıyordu. Elimiz ekmek de görüyordu, her şey tıkırında işliyordu, ta ki onun erkek evlat sevgisine kadar. Benimi üniversite hayallerim vardı, daha küçüktüm ve çocuk için erken olduğunu düşünüyordum. Yine de birkaç ay sonra hamile kaldım. İlk başta tereddüt etsem de sonrasında mutlu olmaya başladım, sana alışmaya başlıyordum...”

Sessizlik bir andı.

“Ama hiçbir şey beklediğim gibi gitmedi,” dedi, sesi, gözyaşlarıyla yüklüdü. “İyi bir hamilelik dönemi geçirmediğim, düşük riski vardı. Kendime dikkat etmeye başladım, bir şekilde seni koruyabildim. Doğum günün gelip çattığında ise baban çok heyecanlıydı ve cinsiyetini öğrenmediğimiz için seni erkek sanıyordu. Doğuma girdim ve ciddi bir ameliyat geçirdim, uyandığımda odadaydım. Baban karşımdaki koltukta oturuyor, senin nasıl olduğunu anlatıyordu ama sesi hiç de iyi değildi. Bir de...” duraksadı. “Bir daha hamile kalamayacağımı söyledi. O an tabii ki üzülmüştüm ama sen vardın, yeterdin. Olmadı, istediğim hiçbir şey olmadı. Baban birdenbire değişti, yüzü gülmez, ağzından tek güzel kelime çıkmaz oldu. Erkek evlat istediğini söylüyordu ama elimden bir şey gelmezdi ki, hamile kalma şansım yoktu.”

Bir an duraksadı. Kelimelerini topluyor gibiydi ama ben sadece anlamsızca onu izliyordum. “Israrlara başladı, zamanla çekilmez bir adam oldu,” diye devam etti. “Hep alttan almaya çalışsam da artık erkek evlat isteğiyle başa çıkamıyordum. Ben itiraz etmeye başladıkça, elimden bir şey gelmediğini söyleyince hakaretlere başladı. Sonra şiddete başvurdu, sana bakmama bile izin vermedi. Zaten senin yüzüne bile bakmıyordu, artık bunlar bir rutin

haline dönmüştü. Sana da bir şeyler yapmasından korkuyordum, seni koruyacak kadar güçlü değildim. Bir zaman sonra..." hıçkırıldı. "Bedenime zulmetmeye başladı, beni sürekli hamile kalmam için kullanıyordu ama hiçbir şansım olmadığını anlamıyordu. Bunlar zorlamalara dönüştü, onunla olmam için beni zorluyor ve hiçbir eziyetten kaçınmıyordu. Dayanamadım, onun bana isteğim dışında dokunması, beni dövmesi artık beni son noktaya getirmişti. Kaçtım, yemin ederim geri gelecektim. Geldiğimde yoktunuz. Evde yoktunuz, gittiğinizi sandığımda yıkılısam da pes etmedim. Defalarca geldim, hiçbirinde yoktunuz, Esmâ'ya sormak istedim ama yüzüm yoktu. Ben piş-"

"Yeter," dedim, sertçe yutkunmadan hemen önce. "Dinledim, anladım. Lütfen, sus."

Sustu. Dakikalar boyunca sessizce gözyaşı döktüğünü fark ettim. Anlamaya çalışıyordum. Tamam, böyle söylediğinde yaşadıkları kulağa kötü geliyordu ama beni tatmin etmiyordu. Onu bu kadar çabuk affedersem çektiğim acıları utandırırdım. "Bir şey söyleyecek misin?" diye sordu, sessizliğim karşısında. "İnan, seni bırakmayı hiç istemedim. Başka çarem yoktu, ikimizi de mahvedecekti."

Yerimden usulca kalktığımda bana uyararak ayağa kalktı. Ne söyleyebilirdim ki? Böyle anne kız mı olurdu? Anne ve kız ilişkisi nasıl olurdu? "Bittiyse?" dedim derin bir nefes alırken. "Burada durman gereksiz."

Bana bakıyordu, bunu istemiyordum. Gitmeli ve söylediklerinin yıkımını tek başıma atlatmama izin vermeliydi. "Tamam," diye kabullendi, işte bu kadardı. Hiçbir itiraz eylemine gerek bile duymuyordu. "Ama artık hayatında olmak istiyorum, hiçbir şekilde seni görmemiş gibi yapamam. Yine buluşalım, lütfen kızım?"

Kızım.

Sessiz kaldım. Kafamı toparlamalı ve kalan mantık hücrelerimle doğru kararlar vermeliydim. Önüme geçerek yürümeye başlamadan hemen önce bana döndü ve ben daha ne olduğunu anlamadan kollarını boynuma sardı. Hayır, hayır. Kaskatı kesildiğim anda nefes alamadığımı hissettim. Ellerinin varlığı sırtımda, sessiz

gözyaşları boynumun göçüğündeydi. Bana sarılıyordu. Sarılmak, hiç bu kadar çaresiz bir eylem olmuş muydu? Ağlamamayı, bana şardığım için daha sonrasında kendimle gurur duyacaktım. Bana sarılmamalıydı, neden onu itemiyordum? Sertçe yutkundüğüm o anda beni usulca bıraktı ve düşen omuzlarıyla arkasını döndü.

Gözden kayboluşunu eski bir hatırayı uğurlar gibi izledim. San-ki bu bir sanrıydı. Hiç var olmamıştı, zihnimin oyunuydu. Ya da dur, bu belki de gerçekten zihnimin oyunuydu. Şizofren bir kızın kafasının içinde yaşananlardı belki de. Üst üste yutkundum, im-kânı yok nefes alamıyordum. Sakinleşmem ve olanları kavramam lazımdı. Dış kapının zayıf sesi yükseldiğinde ayaklarımdaki gücü kaybedeceğimi sandım ama dimdik durmayı başardım. “Git,” dedim, içimdeki belirsizlikle. “Bir daha git!”

Ellerimle kollarımı sararak salondan ayrıldıktan az sonra mut-faktan içeriye girdim. Asrın, tezgâha kalçasını yaslamış, ellerini göğsünde kavuşturmuş vaziyette boş duvarları izliyordu. Dağınık görünüyordu. Saçları, parmakları tarafından karıştırılmıştı. Varlığını hissettiğinde gözleri hafifçe aşağıya düştü ve bana baktı. O, gördüklerimin en güzeliydi. Gözlerimiz dolandı. “Onunla gidecek misin?” diye sordu, hiç beklemediğim şekilde. “Gitmeni istemiyorum.”

Dudaklarımdan sessiz bir mırıltı döküldü, şaşırmıştım. Sahiden, bunu mu düşünmüştü? “Tanımak isteyebilirsin,” dedi sert bir dille. “Yine de onunla gitmen gerekmez. Burada kalacaksın.”

Kendisini bırakmamdan korkarken ne kadar güzel göründüğünü kendime sakladım. “Gelmemi istedi,” dedim, yüzümü ifadesiz tutmak için çabalarken. “Düşüneceğimi söyledim.”

Aldığı nefesi veremedi. Sertçe yutkundu. Bir anda yerinden atıldığına dudaklarım aralandı. Önüme gölge gibi dikilerek yüzünü yüzüme hizaladığında, kalbimin sesi odanın içini doldurdu. Beni benimle sınıyordu. “Gidemezsin,” dedi buz gibi bir sesle. “Hiçbir yere gidemezsin.”

“Ben-”

“Sus,” dedi, nefesi yüzüme çarşaf gibi serilirken. “İzin vermem! Gidemezsin Esila,” sertçe yutkundu. “Benimsin sen.”

Kocaman aralanan gözlerim gerçek bir şaşkınlığa eşlik ederken kaskatı kesilmiştim. Sadece bir ihtimal mi onu bu hale getirmişti? Delirmiş gibi görünüyordu. "Hasta," dedim fısıltıyla. "Gerçekten iyi değilsin."

Deli olan bendim, ona ne oluyordu?

"Bu meseleyi açmayacaksın bile," diye uyardı beni, sertçe. "Gitmek yok."

Kafamı salladım. Hayır, ondan korkmuyordum. Tamam, belki biraz korkuyordum ama bunu yaptıran korku değildi. "Sadece şakaydı," dedim düz bir sesle. "İhtimaline bile dayanamıyorsun?"

Beni gözlerine mühürledi. Harelerimiz birbirine bakarken genişlemişti. Gözlerim, yüklü bir bulut gibiydi ve o pençelerini indirerek o bulutları yırtıyordu. Gözyaşlarım, o bulutların yüküydü. "Senin evin burası, Sarışın."

"Burası?"

"Burası."

Benden uzaklaşmadan hemen önce yüzümü kendine yaklaştırdı. Heyecandan nefesimi tuttuğumda dudaklarını şakaklarıma bastırdı ve sert, kısa bir öpücük bıraktı. Bacaklarımın titrediğine yemin edebilirdim. Geri çekildiğinde bir yerden güç alma ihtiyacı hissetsem de kendime gelebilirdim. Arkasını dönüp iri ellerini çıplak beline yerleştirdiğinde derin derin nefesler aldım. Kalbim alıştığımın da dışında atıyordu. Tezgâha yaklaştığında, "Bu ne?" diye sordu, beni irkiltmişti. "Ne yapıyordun sen?"

Ufak adımlarla yanına iliştiğimde gözlerimi kek hamuruna çevirdim. Uzun bir süredir bekliyordu ve dinlenmesi iyi olmuştu. "Kek hamuru," dedim, ne diye utanmıştım sanki? "Yapıyordum, canım çekti."

Aslında hayır, onun için yapıyordum. "Çiğ mi yiyeceğiz?" diye sordu, dikkatle kek hamuruna bakarken. "Pişirsene kızım."

Hevesle atıldım. "Sahiden mi?"

"Hımm."

Ona kısa bir bakış attıktan sonra önüme döndüm. Tepsiyi, fırına yerleştirmek için kaldırırken, saçlarımın önüme düşmesi beni rahatsız etti. Asrın homurdandı. "O güzel saçlarını kekin içinde bulursam keserim onları."

Gözlerimi devirdim. "Tabii tabii."

Sessiz kaldı. Hemen bir adım arkamdaydı ve onun bakışları altında hareket etmek çok da kolay değildi. Fırının ateşini ayarladıktan sonra bir süre ısınmasını bekledim ve ısındığına emin olduğumda keki fırına verdim. Annemin gelmiş olduğunu unutmayacağımı düşünüyordum, düşünmemek için başka şeylerle ilgilenmem gerekiyordu. Mutfak tezgâhını aceleyle toparlarken, eşofmanın paçalanmış ayağıma dolanarak beni fazlasıyla rahatsız ediyordu. Asrın eşofman paçalarına gulmemek için dudaklarını yiyip durduktan sonra duş için banyoya girmişti. Suyun gürültülü sesini duyuyordum.

Odamıza girdiğimde Pati ayağıma dolandı. Eğildim ve onu kaydırıp geri doğruldu. "Sana bir tane manita mı yapsam?" dedim, parmaklarım tuylarında gezinirken. "Biraz da onunla uğraş, yoksa bu gıdışle Asrın seni evden kovacak."

Dışlerini elime surttüğünde ona uyarı dolu bir bakış attım ama beni umursamadı. "Kekin kokusunu aldın, acıktın," dedim kısık sesle. "Sana vermeyeceğim, hiç hırlama."

Öpmeye çalıştığımda bana izin vermedi, hırlamaya başladı. Sessizce gülerken onu bıraktığımda, kekin kokusunu takip ederek odadan ayrıldı. Kalkıp doğrulduğumda dolaba ilerledim ve içini karıştırdım. Siyah bir tayt ve kalçalarını örten bir tişört kavrarak doğruldu. Kısa süre içinde tişörtü giyininip ince taytı bacaklarına geçirdiğimde aynaya kısa bir bakış attım. Saçlarımı gevşek bir örgü yapıp sırtıma attığımda, Asrın'ın çıplak bedeni kapıda görülmüştü. Ona bakmamak için tüm irademi zorlarken onun bana bu kadar rahat bakması haksızlıktı. İçeri doğru adım attı, yanımdan geçti ve çıplak gövdesini bile isteye koluma sürdü. Midedem istikle kasıldığında kendimi geriye çekmeye fırsat bulamadan benden uzaklaştı. Züppe.

"Züppe," diye söylendim ağzımın içinde. "Pis."

"Ağzın bana hakaret etmek yerine başka şeyler yapabilir."

Edepsiz bir adamdı. Onun serseriliklerini seviyordum. Gülmemek için söylenerek odadan ayrıldım ve mutfaka koşturarak kekimin durumuna baktım. Hımm, görüldüğü kadarıyla kabarmıştı. Birkaç dakika daha oyalanarak kekin tamamen pişmesini bekledikten sonra kekimi fırından çıkardım. Soğuduktan sonra

dilimleyerek tabaklara yerleştirdiğimde, Asrın'a seslenmek için arkamı dondum ama o çoktan mutfaktan içeri girmişti. Kısık bakışlarıyla beni süzerken çektiği sandalyeye oturduğunda. tezgâhtaki tabağı kavradım. Masaya yaklaşarak tabağı onun onune bıraktığımda bakışları benden sıyrıldı. Keke memnuniyetsiz bir bakış atsa da önemsemedim. Tatlıyla arası yoktu. Çatalı uzun parmakları arasına kısıtırıp sıcak keke daldırdı. Nefesimi tutarak ilk tepkisini izledim.

Keki ağzına yerleştirdiğinde, gözleri biraz daha kısıldı. Yeşil hanelerde bir parça kırım gordum ama kesinlikle anlktı. Herhangi bir Şey söylemesini bekledim ama onun yaptığı tek Şey kekten biraz daha almak oldu. Konuşmadı. Bir dilim kekin yarısını yedikten sonra sandalyesini ittirerek doğrudu. Zeminde dikildiğinde bana kısa bir bakış atarak tezgâha ilerledi ve bir bardak suyu doldurarak içti. Gözlerimi kırpıştırarak ona baktım, en azından fena olmamış falan diyebilirdi. Bardağı kabaca tezgâha bırakıp mutfak çıkışına ilerlediğinde dişlerimi sıktım. Her ne kadar benimle konuşsa da kendi içinde beni cezalandırıyordu ona attığım tokat için.

Umursamaz bir görüntü vermeye çalışarak tabaktaki keke uzandım ve yarım dilim keki bir seferde ağzuma tıktım. Sıcak, leziz ve çikolata parçacıklı kek damağımda hoş bir tat bıraktığında huysuz adımlarla koridora yürüdüm. Neyi nasıl yapacağını bu kadar bilmesi benim açımdan son derece tehlikeliydi. Onu görmezden gelmeyi tercih ettim, odaya girdim ve bulduğum ilk hırkayı üzerime geçirdim. Çantamı da omzuma taktım, keyfim kaçımtı. Tekrar koridora yönelip diş kapıya ilerlediğimde, siyah ayakkabıları ayağıma geçirdim ve onu beklemeye başladım.

Ona hissettiklerimin ağırlığı herhangi bir olumsuzluğu kaldıramıyordu. Hissettiklerimden haberi olsaydı, bundan korkardı. Her Şeyin en riskli seviyesindeydim. Onu sevmenin azı yoktu, çoğu da bana zarardı. Asrın ceketıyla yanıma geldiğinde önce daireden, sonra siteden ayrıldık. Kapıları açıp yerleştiğimizde arabayı çalıştırması uzun sürmemişti. Kemerimi takıp rahat bir pozisyon alıp dizlerimi kendime çekmiş, gözlerimi yummuştum. Sessizlik, aramızda yaşandığında bile güzeldi. Sessizliği, konuşulacakları duymayı istemediğimizde daha çok severdik. Zamanı da bize iste-

diğimizi verdiğinde daha çok severdik. Arabanın yavaşlayarak durduğunu fark ettiğimde gözkapaklarımı kaldırdım ve gördüğüm ilk şey ıslak araba camı oldu. Okulun kargaşalı kalabalığını camın arkasından görmüştüm. Onun kıpırdandığını hissettiğim anda, "Beni hâlâ affetmiş değilsin," dedim, aramızda duran duvarları yıkmak isteyerek. "Görebiliyorum. Ve bunu görünce üzülüyorum."

Sakallarını sıvazladı, hışırtısını duydum. "Öyle de..."

"Hayır," diye direttim. "Beni affetmediğini biliyorum."

"Bana karşı kocaman bir yürek taşıyorsun," dedi, sesindeki hayranlık mıydı? "O yüreği hep temiz tut, benim senin sağlığına ihtiyacım var."

"Asrın..."

"Afların git gellerine sokayım," dedi sertçe. "Gururumu sikeyim, hiçbir şey senin önüne geçemiyor. Ne kadar kıymetli olduğunu görmüyor musun? Hastayım kızım sana!"

Kıymetli olduğumu söylemişti, ikinci kez. Gözlerimi kapatsam, birkaç damlanın yanaklarımı ıslatacağına emindim. İnanmamı bekleyen bir ifadeyle bana bakarken, her şey aniden döküldü dudaklarımdan. "Çok kıskandım," diye inledim, ellerimle yüzümü kaparken. "Yemin ederim yapmak istememiştim. Dayanamadım, seni bir başkasıyla öyle görünce..."

Utanmıştım, ellerimle kapadığım yüzümün yandığını hissederken gözlerimi büyüttüm. Neler demiştim öyle! Sessizleşti, bu bir nevi itiraftı. Dudaklarım sebepsizce titriyordu, kıskançlığım beni yiyip bitirmeyi seven canavardı. İnememek için dudaklarımı ısırırken, "Yüzünü aç," dedi, sesi emredici bir tonda yükselmişti. "Saklama yüzünü, Sarışın."

Ona itaat ettim. Yüzümü örten avuçlarımı utançla aşağıya indirdiğimde, ıslak gözlerimle onun güzel yüzünü görmüştü. Gözleri çok yakınımdaydı, sanki ruhumu gözetliyordu. Sıcak eli enseme dolandı, bir kedi gibi mayıştığımı hissettim. Uzun parmaklarının te-nimde bıraktığı güzel hisse kapıldım, tepkisiz kalmam olanaksızdı. "Yürek yangınım," dedi, muhtaç bir fısıltıyla. "Benim her şeyim."

Yürek yangını.

Gözleri gözlerimden sıyrıldı, dudaklarıma düştü. Hangimiz daha önce davrandık, bilmiyorum ama bir an sonra birbirimizin

yüzünü avuçlayarak dudaklarımıza hükmetmeye başladık. Onu günler sonra ilk kez dudaklarından öpüyordum. Öpücük beni sarsmış, kalbimin her yerimde atmasını sağlamıştı. Dudaklarım, telaşlı dudaklarının arasında hırpalanırken, Asrın'ın parmak uçları elmacikkemiklerim üzerini okşadı. Şimdi, dokunuşunun tenime anlattığı bir şeyler vardı sanki. Parmaklarım ensesindeki küçük saçları kavrarken, gözkapaklarım titreyerek kapandı. Onu, kaldığım karanlığın içinde buldum, öptüm. İnsanların açık gözleriyle bulamadığını ben kapalı gözlerimle bulmuştum. Dudaklarım onun ıslak öpücüğüne yetişmeye çalışırken, "Siktir!" diye inledi ağzımın içine. "Ağzını seviyorum."

Usluca kıkırdadığımda bedeni kaskatı kesildi, öpücükleri yavaşlamış ama azalmamıştı. Parmaklarım, idam ipi gibi dolanmıştı saçlarının uçlarına. Dokunuşu elmacikkemiğimden yukarıya tırmanarak şakaklarıma ve doğrudan kâküllerime uzandı. Dudaklarımızda sersem birer gülüş vardı ve yanaklarım ilgisine tepki göstererek kızarmıştı. "Saçlarını saldıığında, kokusu her tarafa dağılıyor," dedi kaşlarını çatarken. "Onları keseceğim."

İç geçirdim. "Uzun saç seviyorum."

"Orasını anladım," dedi, göğsü tatlı bir telaşla yükseliyordu. "Bir gün hayatında olamayacak kadar yitirsek birbirimizi saçlarımızı kes."

Sertçe yutkundum. "Niye böyle söyledin?" diye sordum kısık sesle. "Saçlarımız hep uzun kalacak, kısa kesmem için konulan şartın yerine gelmesine izin vermeyeceğim."

Yanağımdaki gamzeme bakarken, "Sen arsız bir kızsın," dedi ve devam etti: "Esila Karam."

Alnımı alnına yasladığımda, kader satırlarımız kesişti. Asrın, bileğime doladığı ipi şimdi sıkılmış ve damarlarımdaki kanın akışını yavaşlatmıştı. Gözlerimi sertçe yumarak, "Bana bayılıyorsun," dedim, kokusunu aramak için burnumu yüzünde gezdirdim. "Ben de sana."

"Öp beni."

İtiraz etmedim. Onu öptüm. Ben onu öptükçe onun bileğime bağladığı ip sıkılaştı ama kalbim şahit; ölsem şikâyetçi olmazdım. Ben bir garip çocuktum, onu öptükçe büyüdüm.

Bölüm 5

-Yeni Yaş-

Artık nereye ve kime ait olduğumu biliyordum.

Hava bugün güneşli ve sıcaktı. Gökyüzünün damarlarından ateş fişkırıyor gibiydi. Okulda, arka bahçede, bir bankın üzerindeydim. Yalnız kalmak için buraya gelmişim ve yalnızdım. Banka uzanmış, gözkapaklarım üstüne yığılmış olan güneşin adeta onları eritmesine izin veriyordum. Öğle arasındaydık, bu yüzden derse geç kalma korkusu taşıımıyordum. Hava, aylardan sonra ilk defa bu kadar güzeldi ve her ne kadar kış mevsimini seviyor olsam da bu sıcaklığın tadını çıkarmak istiyordum. Yalnızlık ve sessizlik bazen iyiydi. Size, kendinizi dinleme fırsatı verirdi. Kendimi dinliyordum ve sürekli şunu zikrediyordu: Asrın.

Asrın beni arayana kadar kendimin bana onu anlatmasını dinleyerek, bankın üzerinde öylece uzanarak bekledim. O aradığında öğleden sonra konferans salonunda olacak söyleşiyi hatırlayarak banktan kalktım ve kollarımı kendime sararak okulun içine yürüdüm. Öğrenciler kalabalık halinde merdivenlerden konferans salonuna iniyordu ve ben hepsinin yüzüne anlamsız bakışlar atıyordum. Kalabalık, kargaşa, birbirinden farklı yüzler beni yoruyordu. Hiçbirini istemiyordum. Uyumak, sadece uyumak istiyordum. Omuzlarım yorgunlukla çökerken, kalabalık yığının arasında onu aradım. Fakat bulamadım.

Sevgilim, etrafımda değildi.

Bu söyleşi YGS ve LYS sınavlarıyla alakalı olduğu için Asrın'ın gelmemiş olmasına şaşırmamıştım. Muhtemelen beni aramasındaki sebep de bana bu söyleşiyi hatırlatmaktı. Doğrusu telefonunu açmamıştım ama... Birkaç adım daha atarak kalabalık arasına karıştım ve önümdeki nizami sıraya kısa bir bakış attım. İçeri girmek için onları beklemek istemiyordum. Beklemek zorunda değildim, zihnim bunu emrediyordu. Ona itaat ettim. Kollarımı çözdüm ve elimle insanları ittirmeye başlayarak açtığım aralardan yürümeye başladım. Sıralarını gasp ettiğim öğrencilerin kızgınlıkla bana bakarak söylediklerini duydum ama aldırmadım. Birkaç kişiyi daha ittirerek konferans salonunun kapısından içeri girdiğimde, "Ne yaptığını sanıyorsun?" diye bağırdı arkamdan, tok bir erkek sesi. "Biz burada dakikalardır sıra bekliyoruz içeriye girebilmek için. Bu yaptığın tamamen haksızlık Esila!"

Omzunun üzerinden arkama döndüm, kalabalığın içinden konuşan çocuğu seçmek zor olmuştu. Seyrek sarı saçlara sahip, son sınıflardan bir öğrenciydi. Çattığı kaşlarına bakarken, "Beklemeseydin," dedim, hissettiklerimizi hissetmeme şansımız var mıydı? "Doğru konuş, kiminle konuştuğunu farkında mısın?"

Ben, kimdim ki?

Çocuk kalabalığın arasından sıyrılmaya çalıştığında ona gözlerimi devirerek önüme döndüm. Hayır, dönemedim. Asrın'ın heybetli bedenine çarptığımda ani bir şekilde sendeleyerek duraksadım. Ne zamandır buradaydı, ne işi vardı? Ürkek gözlerim tepkilerimin aksi yönünde bir korkaklıkla yüzüne tırmandı. Parmaklarım kalbine denk düşmüştü. O, bana bakmıyordu. Muhtemelen az önce tartıştığım çocuğa bakıyordu. Çenesi kilitliydi, yüzüne zırhını geçirdiğini gördüm. "Haklılar," dedim, onu yatıştırmak isteyerek. "Sıralarını çalmam haksızlık, bekleyebilirdim."

Fevriydi, öfkelenmişti. Bunu hissedebiliyordum, bunu hissedecek kadar onu tanımama izin vermişti. "Hayır," dedi, keskin bir vurguyla. "Sen istediğini yapabilirsin, kimse sana karışmaya ne diye cesaret edebilir ki?"

Ortamin sessizleştiğini hissettim, benim hatamdı. "Bana dokunmadı bile," dedim kısık sesle. "Sadece haklılığını belirtti."

“Sikerim onun haklılığını,” dedi, omuzlarını dikleştirirken. “İnsanların sana bağırmasından nefret ediyorum.”

Sonra çok durmadı. Çocuğun yanına yaklaştı. Kalabalık hayretle olayı izlerken çocuğun tıraşlı çenesini kaldırarak yüzüne yaklaştı ve kulağına bir şeyler fısıldadı. Ben dahil olmak üzere kimse duymadı. Çocuğun kızardığını gördüm. Bir an sonra çocuğu silkeleyerek bıraktı ve bana doğru yürümeye başladı. Yanıma geldi, elimi tuttu, beni konferans salonundan içeri çekti. Beraber onun seçtiği koltuklara yürürken, parmaklarımı parmaklarına daha sıkı doladım. Eli elimde. Eli sahiden elimde. Tanrım... Ellerimi hiç bu kadar sevmemiştim.

“Bunu yapmana gerek yoktu,” dedim elinin üstünü okşayarak, “Haksız olduğumu sen de biliyorsun.”

“Haklı ya da haksız oluşunu umursamıyorum,” dedi katı sesiyle. “Kimsenin seni azarlamasına izin vermeyeceğimi biliyorsun. Bu hoşuna gitmeyebilir, açıkçası umurumda değil. Ben böyleyim, yapım bu. Sen beni böyle kabullendin, kabulleniyorsun. Bir itirazın var mı?”

“Sen baş edilmez bir adamsın.”

Koltukların ufak aralıklı mesafelerini yürüdük, geçmek sahiden zor oluyordu. En arkaya dizilen koltuklara kadar yürüdüğümüzde kendimi mavi koltuğa attım. Asrın da hemen yanıma oturduğunda, uzun ve kaslı bacaklarını önündeki koltuğun arkasına uzatmıştı.

Evet, her şekilde kaba olabilirdi.

Gözlerimi büyük sahneye çevirdim, birkaç öğretmen sessizce konuları tartışırken, öğrenciler koltuklara yerleşmeye başlamışlardı. Gözlerimi kıstım, “Birazdan ışıklar kapanacak,” dedi Asrın, kolunu omzuma yerleştirirken. “Sana neler yapsam acaba?”

Ürperdim, bunu belli etmedim. “Bunu dinlemem lazım,” dedim, sertçe yutkunmadan hemen önce. “Sadece birkaç ay sonra sınava gireceğim.”

Dipsiz bir yoğunluk taşıyan bakışları profilimdeydi. “Yapabileceğine eminim,” dedi, sesinde kendinden emin bir ton vardı.

Farkında değilsin ama istediğini elde etmek için yapamayacağın yok.”

Belki doğru söylüyordu, onun baktığı yerden kendimi görmek isterdim. Ya da hayır, görmek istemezdim. Bana benim ona hissettiğim kadar yoğun duygular hissetmeyişini görmeye hazır değildim. “Ne kadar zeki bir çocuksun,” dedim, gevrek bir alayla. “Algıların çok kuvvetli.”

Lise son sınıf öğrencileri konferans salonunu doldurduktan sonra sesli bir karmaşa oluşmuştu. Işıklar nöbetçi öğrenci tarafından kapatıldı, yansıtıcıya düşen görüntülere kaç çatarken adını bildiğim ama unuttuğum öğretmen mikrofonu kavradı. “Vazgeçtim,” dedim, şımarık bir huysuzlukla. “Bunu dinlemek istemiyorum.”

Sıcak parmaklarını saçlarımda hissettim, saçlarıma düşküdü. Bakışları yüzümdeki ısrarını sürdürürken, kısık bakışlarını onun yüzüne çevirdim. Gözlerim gözlerine tutundu, kafamı arkaya yarırdığımdan dolayı üstten bana bakması kaçınılmazdı. “Buradan çıkamamız için istemen yeterli,” dedi ifadesiz bir sesle. “Bu zırvallıklara ihtiyacın yok.”

Dudaklarımı birbirine bastırdım. “Beni şımartıyorsun.”

Göz kırpı. “Keyfim yerinde.”

Onu memnun eden ben olmak istiyordum, üzülecekse bile bir tek ben üzebilmeliydim onu. Kaçıkça olabilirdi, ben normal değildim. Nefret bile edecekse benden nefret etmeliydi, çünkü bu en güçlü duyguydu. Benden başka birine böylesine güçlü şeyler hissetmesine tahammülüm yoktu. “Buna sebep olan ben miyim?” diye sordum şımarıkça. “Beni gururlandırdınız bayım.”

“Kesinlikle şımartdın.”

Omzumu silktim. “Hoşuna gitmediğini söyleyemezsin.”

Kafasını iki yana sallarken gülüşünü benden sakladı. Parmakları saçlarımdan sıyrılarak omzuma yerleşti ve doğrudan kolum boyunca aşağıya indi. Onun sıcaklığını hissediyordum, dokunuşu sadece dokunuştan ibaret değildi. Ruhumu besliyordu. “Söylemem,” dedi, nefesi yüzüme dökülürken. “Artık susmalısın.”

“Çok mu istiyorsun?”

Elinin tersiyle dudaklarıma vurduğunda ona ters bir bakış atarak önüme döndüm. Hayır, trip atmıyordum. Kollarımı göğsümde

kavuşturarak kendimi konuşmalara vermeye çalıştım. Düşünmem gereken, yoğunlaşmamın zor olduğu çok şey vardı. Hastaydım, ciddi bir hastalık taşıyordum. Dengesizliğim beni yormaya başlamışken bunu ona hissettirmemeye çalışıyordum ancak önemli bir ayrıntı vardı. O zeki bir adamdı, her şeyi çok çabuk kavırıyordu. Bendeki farklılıkları elbet görecekti, gelecek zamanlar beni korkutuyordu. Yarım saat boyunca onun bakışlarını yok saymaya çalışarak öğretmenleri dinlemiştim. Olacağımız sınavlar, seçeceğimiz bölümler ve yetişeceğimiz üniversiteler hakkında kısa çaplı bilgiler vermişlerdi. Bunlara ihtiyacım olsa da daha ciddi sorunlarımın olduğunun bilincindeydim. Ve dolayısıyla konuşulanları ne kadar umursadığımı ben bile bilmiyordum.

Derin bir nefes verdim, eşzamanlı olarak Asrın'ın dokunuşunu hissettim. Gerçekten hiç rahat durmuyordu, duramıyordu. Sıcak parmakları kuş tüyü dokunuşunu bacaklarıma taşıdı, diz kapağımda oyalandı. Yavaştı, beni kıvrandıran bir yavaşlığı vardı. Gözleri tüm yoğunluğuyla hakmaya devam ederken yerimde kıpırdandım. Bu onu eğlendirmişti. "O kadar hoşuma gidiyor ki," dedi, sesindeki yoğun tehlike beni yutkunmaya mecbur bırakmıştı. "Seni böylesine etkileyebilmek... Dakikasında tepki veriyorsun, oysa sadece bacağına okşuyordum."

Sadece bacağına okşuyormuş. Hah! Etrafa kısa bir bakış attım, bizimle ilgilenmiyorlardı ve ışıklar zaten kapalıydı. Eli diz kapağımdan yukarı tırmandı, çok yavaştı. Sıcak parmakları bacak arama yaklaştığında sırtım yay gibi gerildi. Ne yapmak istediğini çözemesem de yeri ve zamanı olmadığını biliyordum. "Elini çeker misin?" diye sordum uysalca. "Bu yaptığın çok yanlış."

Sert bir homurtu yükseldi, gülüşünü saklıyordu. Buna gerek duyuyordu, buna gerek duymasına sebep olan her insandan nefret ediyordum. "Desene tam benlik?"

"Asrın..."

"Sıkıldın sen," dedi, kulağıma fısıldayarak beni bitirirken. "Bırak da eğlendireyim."

"Edepsiz."

"Sus."

Dokunuşları pantolonumun kemer bölgesine tırmandı. Bir an tavanın döndüğünü hissettim. Karnım içe göçmüş, tenim dokunuşunu kabul etmişti. "Bir gün herkesten vazgeçebilirim," dedi, sertçe yutkunmadan hemen önce. "Herkes olmadığını biliyorsun, değil mi?"

"Hı hı," diye fısıldadım, başım omzumun üzerinden ona döndüğünde. "Bu benden vazgeçmeyeceğin anlamına mı geliyor?"

"Bu senden vazgeçmeyeceğim anlamına geliyor," diye onayladı, sesi beni baştan çıkaracak bir cazibe taşıyordu. "Vazgeçme gibi bir zorunluluğum da yok."

Onu yalanlamak istedim, bu kendi doğrularına ihanet olurdu. Ona karşı koyamıyordum ve bunu farkında olmasının ne kadar iyi olduğunu bilemiyordum. "Hatırlıyor musun?" diye sordum sertçe yutkunmadan hemen önce. "Sana birkaç gün önce bir şey söyledim, beni duyduğuna emin değilim ama duymuş olman lazımdır. Ne dediğimi hatırlıyor musun?"

Bana düz düz baktı. Yüzündeki ifadesizliği sarsan en ufak bir hareket belirmedi, anlayamadım. Ona onu sevdiğimi söylemiştim, bunu unutmadım. Bir şekilde duymuş olduğuna inanıyor ve cevapsız kalışım düşündürüyordu. Hayır, beni sevmediğini biliyordum. Bana ne hissettiğini bilmiyordum, bu gidişle de asla öğrenemeyecektim. Gözlerimi kıstım, boğazımı kısıtıran bir ihtiyaçla ona bakıyor, ondan bir cevap istiyordum. Sertçe yutkunduğunu işittim, göz temasını koruduğum için âdemelmasının muhteşem kıvrımını görememiştim. Dudaklarını araladığında tırnaklarımı avucuma daha keskin bastırarak kendimi duyacaklarıma hazırladım ama kahretsin ki konferans salonunun ışıkları aniden açıldı.

İrkilerek ondan uzaklaştığımda, onun gözlerinin de çok az büyüdüğünü fark ettim. Bakışlarımı aceleyle ondan ayırdım, yapmam gerekenin ne olduğunu bilemiyordum. Terleyen avuçlarını kotunun üzerine sildim. Bir şey mi söyleyecekti? Lanet olası engeller neden çoğalmıştı? İnsanların yerlerinden kalkmasını, kalabalığın yığınla kapıya birikmesini kısık gözlerle izledim.

"Kalk," dedi düz bir sesle. "Çıkalım şuradan."

Kalktım. Yerimden ayaklanıp koltuklar arasında yürüyüşe geç-

tiğimde derin derin soluma ihtiyacı duyuyordum. Bir adım önümdeydi, olabilecek en ifadesiz şekliyle yürüyordu ve omuzlarının her defasında bu kadar dik durması beni imrendiriyordu. Her şeyin ve herkesin üzerinde muhteşem bir iradeye sahipti, insanları yönlendirebiliyordu. Bu gerçekten imrenilesiydi.

Bir süre kalabalığın çıkmasını bekledik ve hemen ardından biz de konferans salonundan ayrıldık. Diğer sınıflar derste olduğu için koridorlar sessizdi. Ellerimi göğsümde kavuştururken, Asrın'ın yanından sıyrıldım ve aceleci adımlarımı merdivenlere taşıdım. Garip bir şekilde ona sinirlenmiştim, öfkemi yansıtmaktan kaçınmalydım. Sırtımda gezinen bakışları o kadar keskindi ki, kaburgalarımın birkaçını eğdiğini düşündüm. Çok geçmedi ki "Nereye?" diye sordu, serseri bir tavırla. "Bu hızına sebep olan ne?"

Duraksadım, omzumun üzerinden ona döndüm. Merdivenin ilk basamağındaydı, ben de son basamağındaydım. Gözlerimizde mahkeme salonları vardı ve her ikimiz de birbirimizi yargılıyorduk. "Aslında ne var biliyor musun?" diye sordum, sertçe yutkunmadan hemen önce. "Ben senden daha cesaretliyim."

Onu sarsmayı başarmıştım. Umursamadım, umursamak istemedim. Ona arkamı dönerek yoluma devam ettiğimde, bakışlarının yoğunluğunu hissediyordum. Bir başka katın merdivenlerini tırmanarak üst kata çıktığımda beni durdurmasını beklemiştim ama beklediğimi yapmadı. Elimle şakaklarımı ovdum, bu kadar düşünmem ve öfkelenmem iyi değildi. Koridorun sonuna vardığımda, sınıfımın kapısından içeriyi gözetleyen Lavin'i görünce duraksadım. Beni mi arıyordu? Kaşlarım belli belirsiz çatılırken aramızdaki mesafeyi kapadım. "Lavin," diye seslendim onun dik katini çekmek için. "Ne yapıyorsun?"

İrkilerek omzunun üzerinden bana döndü. "Hah!" dedi gözlemlerini kırıştıtırırken. "Seni arıyordum."

"Onu fark ettim."

Küçük gözleriyle koridora kısa bir bakış attı, etrafı kolaçan ediyor gibiydi. Ona kaşlarımı çattım, bu gizem de neyin nesiydi? "Yarın için aklında bir şey var mı?" diye sordu.

a soran gözlerle baktım. "Bir şey mi olması gerekiyor?"

Bana şaşkınca baktı. “Asrın'ın doğum gününü bilmiyor musun?”

Duraksadım, kalbim benim iznime gerek görmeden hızlanırken tarihi hatırladım. Bugün 3 Nisan'dı.

Yarın 4 Nisan.

Asrın'ın doğumgünü.

Dudaklarımda cılız bir tebessüm peyda olmuştu. Sevgilim, bir yaşına daha giriyordu. Bunu unuttuğum için kendime kızsam da bu unutkanlığın elimde olmadığını biliyordum. Onun için dilediklerimi yapacağım bir gün ayağıma kadar gelmişti, heyecanlandığımı hissettim.

“Ee?” diye sordu sordu Lavin, merakla. “Aklında ne var?”

Saatler sonra yirmi yaşında olacaktı, yeni bir yaşa benimle girmesi gerekiyordu. “O şaşalı partileri sevmez,” dedim düşünceli bir sesle. “Tamam barda falan takılır ama insanlarla konuşmayı bile sevmiyor, bir partiye ne der bilemiyorum.”

Lavin anlayışla kafasını salladı. “Onun mekânında yapabiliriz,” dedi, sesi neşeliydi. “Tanıdığı, en azından konuşmaya değer gördüğü insanları çağırırsın. Çok kalabalık olmaz, istersen o kısmını ben hallederim.”

Aklıma yatmıştı. Tepkisini merak ediyordum, bunun için kızmayacağını düşünsem de emin olmam mümkün değildi. Pekâlâ, ters düşmediği veya konuştuğu insanları çağırabilirdik. “Onu sen hallet,” dedim hevesle. “Ben Asrın'ı bir şekilde oraya getiririm.”

“Tamam fıstık,” dedi yanımdan ayrılırken. “Cazibeni kullan.”

Kafamı iki yana sallarken gidişini izledim. Yeni bir dengesizliğin koynuna düşmüştüm. Dakikalar öncesinde onun yüzünden öfkeli hissederken, yine onun yüzünden heyecanlı hissediyordum.

Ah benim doğumgünü çocuğum,

Dilerim seni mutlu edebilirim.

*

Onu neyin mutlu edeceğini biliyordum.

Ve bunu onun için yapmıştım.

Odamızdaki aynaya, aynadaki yansıma bakarken, dudaklarımdaki ölçülü tebessümün yanaklarıma yayılmasına izin ver-

dim. Okul çıkışında Almila ve Lavin'le Kadıköy sokaklarındaki bir mekâna giderek onu mutlu edebilecek şeyi yapmıştım ve eve geldiğimden beri içimde bunun sevinciyle aptal aptal kahkahalar atıyordum. Gece yarısı Asrın'ın doğum gününü Alaska'da kutlayacaktık ve ben hediyemi hazırlamıştım.

Hımmi şey, dövme yaptırmıştım.

Doğrusu bu bayağı acıtmıştı ama yemin ederim değerdı. Yaptığımın delilik olduğu konusunda Almila ve Lavin'le hem fikirdim ama bunu yapmayı çok istemişim. Onun adını ensemeye yazdırmıştım. Tamam, bu çok doğru bir seçim olmayabilirdi ama benim için öyleydi. Ensemın bir kısmına döşenmiş, zarif ve italik bir biçimde yazılan ismi, aynadan gözlerimi alamıyor olmama sebebi. Dövmeyi yapan kadına, dövmeyi nasıl istediğimi defalarca anlatmıştım ve kendisi tam dilediğim gibi bir iş çıkarmıştı. Açık renkli tenim üzerindeki siyah mürekkep sanki hep orada benimlemiş gibiydi. Ensemde Asrın yazıyordu, bu çok çilgıncaydı ama beni tahmın ettiğimden çok daha fazla mutlu etmişti. Elbisemin eteklerini savurarak kendi etrafımda kıkırdayarak döndüğümde, topuklu ayakkabılarımdın tıkırtısı odanın içini doldurdu.

Asrın'ı beklemeliydim.

Beyaz elbise me baktım. Dizlerimin altında kalan, kalın kumaşlı, kolları bileklerime uzanan bir elbiseydi. Göğsümde hafif bir dekolte vardı ama rahatsız edici görünmüyordu. Saçlarımı düzleştirerek sırtımdan aşağıya bırakmış, kâküllerimi nizami bir şekilde düzeltmişim. Burnu kapalı, bilekten bağlamalı ve ince topuğa sahip ayakkabılarımlı hoşnutlukla süzerek ellerimi çırpım. Hoş görünüyordum. Kafamı iki yana sallayarak yatağın üzerindeki ruja uzandım. Rujun siyah kapağını araladım, gözlerimi aynadaki yansıma ma düşürdüm ve mor tonlarındaki ruju dudaklarıma sürdüm. Dudaklarım rahatsız olacağım bir dolgunluk ve çekicilik kazanmıştı, bu renkle ilgi toplayacağımın farkındaydım. Bir an silmeyi düşünsem de Asrın'ın beğeneceğini umarak bundan geçtim.

Beni beğenmeliydi, beğenmek zorundaydı.

Bu . ' et beğ . . . . .

Dudaklarım gülüşümü yanaklarıma taşıırken, sokak kapısında yükselen sesi işittim. Anahtarı yanında değildi, ona kapıyı açma-lyıydım. Hızlı adımlarla koridora çıktım, elbisemin etekleri çıplak bacaklarıma çarpmıştı. Soluk soluğa kapının önünde duraksadığında, onu görme isteği öyle baskın çıktı ki baş edebilmem mümkün olmadı. Kulpa uzandım, kapıyı araladım ve yüz yüze geldiğimizde, onun tepkisini izlemek için kendime izin verdim.

Alnına düşmüş perçemlerinin altında, iki kuyu görevi gören gözlerinin genişlemesini izledim. Omzunu kapıya dayadığı için içeriye doğru biraz sarsılmış ama bunu umursamamış gibiydi. Kirpikleri telaşsızca alt kirpiklerine doğru düşerken, bakışları da hafifçe aşağıya düştü ve boynumu, gerdanımı, elbisemi, bir kısmı çıplak olan bacaklarımı izledi. İçeriye doğru bir adım atarak kapıyı arkasından kapattı ve sırtını kapıya yaslayarak mesafemizi eksiltti. “Bu kadar kusursuz görünmeni neye borçluyuz?” diye sordu, ses tonu gizemliydi. “Ne kadar yoldan çıkarıcı durduğunun farkında mısın?”

Gözlerine kayıtsız kalamadım. Bakışlarımız birbirine tutunduğunda bedenimin yoğun bir akımla titrediğine yemin edebilirdim. Her zaman yoğun bakışlara sahip olsa da benim gibi baktığı zamanların sayısı azdı. Fakat tam da şu an benim ona baktığım gibi bakıyordu. Tarifi mümkün değildi. “Tabii ki farkındayım,” dedim, yanak içlerimi dişleyerek. “Beğendin mi?”

Beğendiğinin farkındaydım, yine de sormayı tercih ettim. Gözleri yüzüme açılmış bir gemi gibiydi. “Bunun cevabını biliyorsun,” dedi, nefesleri hızlanmıştı. “Ne yapmaya çalışıyorsun?”

Yüzünü yüzüme yaklaştırarak alnını alnıma yaslaması karşısında dizlerim titreyerek büküldü. Bir elim onu ensesini kavırken, “Seni bir yere götürme izin verir misin?” dedim çekingen bir ifadeyle. “Biliyorum yorgunsun, hatta şu an uyumak istediğine eminim. Yine de bunu benim için yaparsın değil mi?”

Bakışları aramızda kalan göğüslerime indiğinde, çenesini sıkı ve bembeyaz dişlerini alt dudagina geçirerek nefeslendi. Mideme yumruk yemiş gibi hissettim, bacak aramdaki bu hissi tanıyordum. Biraz daha böyle kalırsak yaşanacak olanı biliyordum, bunu dur-

durmam gerekiyordu. “Bana cevap ver,” dedim huysuz bir mırıltı dökülürken dudaklarımdan. “Yiyecekmiş gibi bakıyorsun.”

Sert bir homurtu yükseldi. “Sana yiyecekmiş gibi bakma hakkına sahibim,” dedi kaskatı bir sesle. “Hatta şu an seni kucaklama hakkına da sahibim. Sonrasında odamıza gideriz, yatak gerçekten çok rahat ve sağlam. Ben seni soymaya başlarım, sen rahat duramazsın ve minik ellerinle üzerimi...”

“Arsız,” dedim, alınlarımız birbirine daha sert dayanırken. “Yapma şunu! Sadece benimle bir yere gelmeni istiyorum, bu kadar zor olmamalı.”

“Sen nefesimi hissedecek kadar dibimde dururken inanamayacağın kadar zor fakat ben iradeli bir adamım,” dedi usulca ve ekledi: “Öncesinde rujunu biraz azaltalım.”

Parmaklarının altdudağıma yerleşmesine izin verdim. Göz temasını korurken, altdudağıma yerleştirdiği parmaklarıyla rujun fazlalığını almaya başladı. Ağızlarımız çok yakındı, beni öpmesini istiyordum. Burnunu bebek saçlarımin üstüne yaslayarak genizden gelen bir sesle inlerken, bunun onunla yaşadığım sayısız güzel andan biri olduğunu düşündüm. O kadar yakındık ki, sanki birbirimizin gözlerinin içindeydik. O benim açıldığım ilk denizdi ve ben boğulma pahasına bile olsa asla çıkmazdım bu denizden. Rujun fazlalığını toparlayarak elini dudağımdan ayırdığında, gözkapaklarının gözlerine düşüşünü izledim. İnledi. “Düş önüme.”

Ondan ayrılmadan hemen önce öpücüğünü şakaklarıma bıraktı. Aptal aptal gülümseyerek ve şakağıma bıraktığı dudaklarının izini okşayarak daireden çıktığımda Asrın kapıyı kapatıp kilitledi ve ceketini çıkardı. Ceketini üşümeyeyim diye omuzlarıma bırakıp kolunu belime doladığında, ellerinin belimdeki güzelliğini izlerken onunla merdivenleri indik. Asrın asansör kullanmıyordu, bu son günlerde beni çok düşündürür olmuştu. Ona bu sormalı mıydım? Muhakkak soracaktım; ama şimdi değil.

Dışarı çıktık, arabayla aramızdaki mesafeyi kapayarak koltuklara yerleştik. Elbisem kırılganlığına diye üstün bir çaba sarfederken bakışlarını üzerimde hissettim. Kemerimi takarken, “Nereye gioruz?” diye sorduğunu duydum.

“Mekâna,” dedim, önüme dönerek. “Oraya sür.”

Beni alaya aldı. “Emredersin hanımefendi.”

Göz devirmekle yetindim. Onun parmaklarının direksiyon üzerine yerleşip şoförlüğümüzü yapmasını izlerken, yanağımlı koltuğa yasladım ve araba Alaska'nın önünde durana kadar bir anını kaçırmadan onu izledim. Tanrım... Elimde hâlâ bir bıçakla bana koşmasını izliyordum. Sanki yol o kadar uzundu ki, koşuyor, koşuyor ama bitmiyordu. Elimle kulpa uzanarak kapıyı araladığımda, beni takip ediyordu ancak hiçbir ifadesini seçemiyordum. Arabadan indiğimde duraksamaya gerek duymadan arabanın etrafını dolandım. Asrın'ın kısıtçı bakışları beni izlerken, altran bakışlarımı güzel yüzüne çıkardım. Nasıl her bakışında günaha devam edebiliyordu, anlam veremiyordum. “Mekânın önü sessiz,” dedi, sesindeki arabanın kapısını gürültüyle kapatırken. “Ne haltlar çevirdin bebeğim?”

Hayır, bu kesinlikle tehdit barındırıyordu. “Mekânı kapattım,” dedim, kalp ritimindeki tepkimelere alışalı uzun zaman olmuştu. “Kendinden utanmalısın, bunu erkeklerin yaptığını biliyorsun değil mi?”

“Şimdi utanacağım,” diyerek dalga geçti benimle. “Mekânı ne diye kapattın? Bunu senden isteyen mi oldu?”

Bu gece beni kırmasına izin vermeyecektim. İsmi taşıdığım ensemler sızlıyordu, taze yaranın vermiş olduğu acıyla yüzümü buruşturup, “Bugün beni kırma,” dedim kısık sesle. “Olur mu?”

“Seni isteyerek kırmıyorum,” dedi, yalanlıyor muydu yoksa inkâr mı ediyordu? “O ânlar kendimden nefret etsem dahi geri dönüşü olmadığını farkındayım. Böyle piç herifin tekiyim.”

Parmaklarımı parmaklarına uzattığımda gözlerindeki yıldızların sayısı çoğaldı. Gözleri o kadar parladı ki, bunun yolunu görmem için doğrultulmuş bir ışık olduğunu düşündüm. Parmakları davetimi kabul ederek parmaklarıma asıldığında, “Bir kere de uslu olan sen ol,” dedim. “Uysal bir çocuk ol Asrın.”

Onu çekiştirdiğimde bana ayak uydurdu. Arabanın etrafını dolanarak karşıya geçtik ve mekânın çift kanatlı kapısını araladım. Koridordaki ışıklar üzerimize döküldüğünde emin adımlarla

koridoru yürüdüm. Alaska ilk kez bu kadar sessizdi. Onu çekirtirmeme izin vererek arkamdan gelirken, "Mekân sessiz, sakın ve biz yalnızız," dedi, sesi bir bacadan tüten duman gibi isliydi. "Bu bir çeşit fantezi mi? Burada mı sevişeceğiz?"

Yanaklarıma çöken kanı gizlediği için karanlığa minnettar kaldım, kaşlarımı çatma isteğine karşı koyamadım. "Aklın hep şeyinde değil mi?" dedim, anlık bir öfkeyle. "Ben öyle bir kız mıyım?"

"Konu senin nasıl bir kız olduğun değil," dedi, parmakları sıkılaştırırken. "Bizim her yerde sevişecek bir kapasiteye sahip olmamız."

Sustum. İnkâr edemezdim ya. Koridoru bitirdiğimizde mekânın içerisine açılan görkemli kapının önünde duraksadım. Ellerim titriyordu. Sertçe yutkundum ve hemen ardından kulpa uzanarak kapıyı içeriye doğru itirdim. Asrın'ın homurdanmasını işitebiliyordum, böyle zamanlarda beni eğlendirdiğini itiraf etmeliydim. Kapıyı araladığımda kasvetli karanlık bizi karşılamıştı, Asrın'ı peşimden sürüklerken derin derin nefesler aldım.

"Bu ilk," dedim, onun duyduğunu bilerek. "Ve ben bütün kalbimle son olmamasını diliyorum."

Kelimelerim henüz bitmişti ki mekânın aniden parladığını gördük. Büyük parlaklık gözlerimi kısıpama sebep olduğunda, içeride biriken insanların hep bir ağızdan bağırma, onun doğum gününü kutlamaya, bizi alkışlayarak hevesle bağırma başladığını duyduk. Karmaşa oradaydı, çocukları seçtim; gülüşerek bize bakıyorlardı. Asrın'ın tepkisini merak ederek heyecanla kendisine döndüğümde koyu kaşlarını çatmış ve anlamsız bir şekilde insanlara baktığını gördüm. Eline daha fazla asılarak onu içeriye sürükledim, merdivenlerden inerek kalabalığın arasına karıştım. İleride birkaç konfetinin patladığını görürken, "Sahiden inanmış," dedi Cenk, bize yürürken. "Kandırmışsın onu."

Asrın Cenk'e ters bir bakış atarken, Lavin'in pembe elbisesi içinde koşturarak yanımıza geldiğini gördüm. Asrın'ın gözlerini bana çevirdiğini hissettim ama ona bakmadım. Kalabalık etrafınızda adeta bir çember oluştururken, Lavin'in parmak uçlarında küselerek kollarını Asrın'a doladığını gördüm. Bu rahatsız edici

ayrıntının mideme kramplar yerleştirdiğini hissederken, “Ya her sene daha yakışıklı oluyorsun,” dedi Lavin, Asrın’ın onu sa-
vuşturmasını umursamadan. “Seni alan yaşadı.”

“Lavin,” diye homurdandı Asrın, Cenk’e kısa bir bakış atarak.
“Bana sarılıyor, çekecek misin üzerimden?”

Cenk, Lavin’i saçlarından yakalayarak geriye çektiğinde rahat-
lamadığımı söylemek koca bir yalan olurdu. Bakışlarımı Asrın’ın
yüzüne çevirdiğimde tanımadığım bir çocukla selamlaştığını gör-
düm. Onun yeni yaşını kutlamalarına izin vererek biraz geriledim
ve sırtım bar tezgâhına çarpana dek durmadım. Asrın’ın arkadaş
canlısı olmadığını bilsem de kafası biriyle uyuştığında sohbeti
sevilesi bir adama bürünüyordu. Kollarımı göğsümde kavuşturu-
rken, her an gürültüsü çoğalan ortamda yalnızca onu izledim.
Kızmamıştı, kızmaya gerek duyacağı hiçbir şey yoktu. Birileriyle
takılmak kafasını dağıtabilirdi. Birkaç barmenin içecek servisi
yapmak için etrafta gezindiğini gördüğüm sıralarda Almıla’nın
sesini işittim. Yanıma yetişmişti, kızıl saçları omuzlarına çarpa çarpa
yanıma geldiğinde, kırmızı elbisesinin içinde göz alıcı olduğunu
düşündüm. Yanaklarıma birer buse kondurduktan sonra “Bora’yı
gördün mü?” diye sordu heyecanla. “Hazır bu kadar güzel olmuş-
ken beni görmesini istiyorum, belki onu etkileyebilirim.”

Bu tatlı hali karşısında içten bir gülümsemeyle, “Bir çıtırın pe-
şine düşmüştü,” dedim, bu kadar basitçe yalan söyleyebilmek beni
ürpertiyordu. “Koş, yakala! Elden gidiyor.”

“Yalancı,” dedi sırtırken. “Bora şu an buraya geliyor.”

Bora geniş gölgesiyle yanımıza vardığında bir adım gerileyerek
gözlerimi tekrardan Asrın’ın üzerine düşürdüm. Fakat beklemedi-
ğim bir şekilde bana bakıyordu, neden beklemediğimi bilmiyor-
dum. Cenk yanında muhtemelen saçmalarken, o tüm heybetini
ardındaki duvara vermiş ve keskin bakışlarını doğrudan üzerime
yöneltmişti. Tüm güzelliğini benimle paylaşmaktan gocunmuyor-
du, ışıkların altında parlayan teni nefesimi kesmişti. Doğum gü-
nünü kutlamamıştım, elbet kutlayacaktım. Sadece doğru zamanı
kolluyordum. Dudaklarımı ıslattım, gözlerinin dudaklarımda ol-
duğunun bilincindeydim ve onun tarafından hayranlıkla izlenmek

beni heyecanlandırıyordu. Anlayamıyordum, hislerime bile yön vermesine alışacak kadar ona nasıl bağlandığımı anlayamıyordum.

“Baksana,” dedi Bora, sesi tuhaf bir tınıyla dökülmüştü kulağıma. “Sen neden böyle giyindin? Bir plaj partisinde değilsin, alt tarafı doğum günü.”

Onlara göz attım. Almila duyduklarından memnun bir şekilde sırıttı. Bora'nın bunu göremeyecek kadar dalgın olduğunu hissettim. “Gencim, güzelim,” dedi, omzunu silkerken. “Tabii ki giyeceğim.”

Bora'nın gözleri onun üzerinde geziniyordu, ne yapmaya çalıştığı tartışılırdı. Umduğum tek şey Almila'nın iyi olmasıydı, sevdiğilerimi kötü görmeye dayanacak bir bünyem kalmamıştı. “Gençsin fakat güzel olduğun konusu tartışılır,” dedi Bora, düz bir sesle. “Ki bu insanları etkilemek için yeterli değil.”

Almila burnunu kırıştırdı. “Yeterli olan ne?” diye sordu, kafamı karıştırıyorlardı. “Seksi ya da çekici olmak mı?”

“Bak, biz erkekler o kadar gerizekalı heriflerden oluşmuyoruz,” dedi, omzunu silkerken. “Hepimiz bir çift bacağına tav olan tipler değiliz.”

Almila homurdandı. “Yoo. Bence öylesiniz.”

“Almila, sen o kadar gıcık bir kızsın ki!”

“Neden, beklemediğin şekilde seni etkilediğim için mi?”

Vay canına, bunu ben de beklemiyordum ama Almila gayet meinnun görünüyordu. Bora'nın kızardığını gördüm, inkârı meyl etmedi ama kabul de etmedi. Almila'ya bir şeyler söyleyecek oldu ama onun yerine onun kızıl saçlarını bir çocuk gibi çekiştirerek Almila'nın çığlık atmasına sebep oldu. Almila altta kalmadı, onun sarı saçlarını çekti ve bu bir süre böyle devam etti. Onlara gözlerimi devirdim ama ikisini yan yana görmenin beni mutlu ettiği gerçeğini saklayamadım.

Asrın yanıma gelene dek onları izledim.

Asrın birtakım arkadaşlarının yanından uzaklaşarak yanıma geldiğinde, her şey o kadar ani bir şekilde yok olmuştu ki... Sanki etrafımıza sisli bir duvar örülmüştü ve biz o duvarların içinde özerce yaşayabilirdik. Göz göze geldik. Ellerim boynuna dolanmış.

alnım alnına dayanmıştı. Mesafemiz sifıra inmişti. Gözlerime o kadar derin baktı ki, sanki bakışları hapishanemdi ve ben buradan kaçamazdım bile. Bana gözleriyle teşekkür etti, sanırım onun için partiyi hazırlayanın ben olduğumu anlamıştı. Bu onun en masum ve en çıkarsız anlarından biriydi. Gözleriyle teşekkür ediyor olması beni hem utandırmış hem de kalbimin göğsümden taşmasını sağlamıştı. Hangimizin kalbi daha güçlü atıyor bilemedim.

Bana bir şey söylemedi. Sadece elimden tuttu ve ben, sırf o elimden tuttuğu için dünyanın en şanslı insanı hissettim. Kalabalığı, onun için burada birikmiş insanları, arkadaşlarını umursamadı ve beni elimden tutarak mekânın koridorlarına çıkardı. İnsanlar pasta kesmek için onu beklerken, bu yaptığı kesinlikle haksızlıktı. Koridoru yürürken hızlıydı ve tebessümlerim onu da eğlendiriyor gibiydi. Elbisemin eteği bacaklarıma sertçe çarparken, beni koridorun ucundaki odasına kadar çekiştirmesine izin verdim. Bu odayı hatırlıyordum. Alaska'ya ilk geldiğim zaman aynı yatakta kaldığımız odaydı. Beni sertçe arkasından önüne doğru çekerek sırtımı odanın kapısına yasladığında, ellerim bir arayışla omuzlarına tutunmuştu. Beni göz hapsine alırken dudaklarımdaki gülümsemede oyalanarak, "Gülme," diye homurdandı, kolunu başımın iki yanına uzatıp ellerini duvarın üstüne doğru açtığında. "Benim doğum günümü kutlamadığının farkında mısınız?"

Parmak uçlarımda yükselerek sakallı çenesini avuçladığımda, "Kutlayacağım?" dedim, çam iğneleri parmak boğumlarıma battı. Canımın acımasını hiç bu kadar sevmemiştim. Asrın, sen en güzel can acımsın. "Bana bir dakika izin ver, kutlayacağım."

Dudaklarıma doğru inledi. "Öp beni. Sadece bunu istiyorum. Öp, kutlamış olursun."

Şu an onu ertelemek dünyanın en zor şeyiydi. "Asrın, sadece bir dakika!"

Kalbinin sesi uğuldadı. "Yalnızca bir dakika?"

"Ever," dedim hızlıca.

Başını benden uzaklaştırırken, "Arabanın anahtarını ver," dedim.

"Yok devenin nalı."

“Asrın, lütfen.”

“Ne yapmaya çalışıyorsun?”

Gözlerimi kırıştırdım. “Beni mi kıracaksın?”

Şüpheyle bakmaya devam etse de bana istediğimi verdi. Parmaklarımla anahtarı kavradım, sırtırken onu arkamda bıraktım ve aceleci adımlarla dışarı çıktım. Afalladığımı biliyordum ancak bunu yapmalıydım. Arabanın bagajına koyduğum pastayı almalıydım. O pastayı kendisi için yapmışım ve evde değilken pastayı bagaja indirmişim. Neyse ki buraya gelirken o arabasını kullanmasını istemişim. Pastaya mum dikmeli, dilek dilemesini istemeliydim. Belki sonra dövmeyi gösterebilirdim. Her ikisini de seveceğine emindim. Alaska'nın kapısından dışarıya fırlayarak üşüyen kollarımı ovuşturdum ve topuklu ayakkabılarımı tıkırdatarak arabaya yaklaştım. Bunun için karşıya geçmem gerekmişti. Arabayla aramdaki mesafeyi kapadığımda, sokaktaki sessizlik beni ürpertmişti. Hızlandım, sonra biraz daha. Nihayetinde bagajın önünde durduğumda eğildim ve tek tuşla bagajı araladığımda cılız bir tebessümü kendime çok görmedim. Eğildim, küçük kutunun içine yerleştirdiğim pastayı kavradım ve arkamı dönmek isterken kusursuz bir ürperti hissettim.

Kötü olanın vermiş olduğu huzursuzluğu hissettim.

Her şey çok hızlı gelişti. Karanlık bir gölge arkamda belirdi ve benim gözlerimi büyütme zaman bırakmadan ağızımın üstünde iri bir el hissettim. Boğazımdan bırakmakta olduğum çığlık genzimin üstünde tökezleyerek çatladı ve boğuk yankılar halinde ağızımın üstündeki elin üstüne çarptı. Çırpınmak için vakit bulamadan çekiştirilmeye başladığımda, dehşetle büyümüş gözlerle avuçlarımın içindeki pastaya bakıyordum. Parmaklarım, tüm gücümle pasta kutusunun etrafına sarıldı ama kahretsin, parmaklarım o pastayı taşıyamadı.

Pasta elimden düştüğünde, bacaklarım çaresizce çırpındı.

Bu gerçekten oluyordu.

Kaçırılıyordum.

Bölüm 6

-Çırpınış-

Biz iyiler, bu dünyanın hak etmediği kadar merhametliyiz.

Nerede olduğumu bilmiyorum. Ben hayatım boyunca nerede olduğumu zaten bilememiş bir kızdım. Düz, geniş bir yerde yattığımı hissediyordum. Gözkapaklarım bir tabut kapağı misali kapanmıştı ve ayılmış olmama rağmen onları kaldırmaya cesaret edemiyordum. Siz, bir tabutun kapağını kaldırmaya ne kadar cesaret edebilirsiniz? Ben edemiyordum. Bu yüzden yabancı olan bu yatakta uzanıyor, sarsak bedenimden geçen titreşimlerin çoğalmasında çaresizce inliyordum. Aydınlık değildi, lakin karanlık da değildi. Saatten, gündenden, zamandan haberim yoktu. Üşüyordum ama aynı zamanda saç diplerimdeki sıcak teri de hissediyordum. Samırım terlediğim için üşüyordum. Yapmam gerek. Yapmalıyım. Gözlerimi açmalıyım. Nerede olduğumu, nasıl olduğumu görmeliyim. Şakağımdan aşağıya inen ter damlasının saçımın diplerine doğru aktığını hissettiğimde, kurumuş dudaklarım arasından cılız bir nefesi bıraktım.

Yaptım.

Gözlerimi açtım.

Gördüğüm ilk şey bembeyaz, abartılı avizeli tavan oldu. Kalbim korkuyla kasıldı fakat yüzümde bunu ifade edecek herhan-

gi bir hareketlilik belirmemişti. Kirpiklerim telaşla kıpırdanıyor ve gözlerim daha fazlasını görmek istiyordu. Bakışlarım hafifçe aşağıya kaydığında tavanla aynı renk olan duvarları gördüm; bomboşlardı. Odada, üstünde uzandığım yataktan başka hiçbir şey yoktu ve burası küçük bir odaydı. Kalbim biraz daha hiçbir kaçırılmamın üzerinden ne kadar zaman geçmişti?

Avuç içlerimi yarağa yaslayarak güç aldım ve bedenimi yataktan ayırdım. Kaçırılmışım, hem de en yanlış zamanda. Niko denen herifin bunu ne amaçla yaptığını anlayabiliyordum, Asrın için önemli olduğumun bilincindeydi ve bunu değerlendirmişti. Surtumu yataktan kaldırarak bacaklarımı aşağıya sarkıttım ve ayaklarımın zeminle buluşarak irkilmesine izin verdim.

Sakindim.

Saçma bir şekilde, sakindim.

Odanın kapısına baktım, muhtemelen kilitliydi. Pencereleri gördüğümde tüm gücümü bacaklarıma verdim ve sağlıksız birkaç adımla o pencereye yaklaşarak camdan aşağıya bakındım. Burası, geniş bahçeli bir villaydı. Bahçesi o kadar genişti ki, şehirden uzaklaştığımızı fark etmem zaman almamıştı. Bahçede çok fazla koruma vardı ve hiçbirinin bu pencereden inerek kaçmama izin vermeyeceğini biliyordum. Alıkonulmuş, kaçırılmış, bu odanın içine bırakılmışım. Bu o kadar saçmaydı ve ben tüm bu saçmalığa rağmen o kadar sakindim ki...

Asrın...

Ne yapıyordu? Beni merak ettiğini biliyordum ve aklına gelecek ilk isim Niko olacaktı. Yokluğunu hissediyordum, onu özlemiştim. Ne kadar süredir burada kaldığımı bilmememek onu sanki yıllardan beri özlüyormuşum gibi hissetmeme neden olmuştu. Geri dönemediğimde ne yaptığını, bununla nasıl mücadele ettiğini, ne kadar kahrolduğunu merak ediyordum. Niko, onun merhametini eksiltiyordu.

Beni özlemiş miydi?

Bana bir şey olma ihtimali onu korkutur muydu?

Kaçmam gerekiyordu ama bunu başaramayacağımı biliyordum. Çok fazlalardı, her yerdelerdi. Kahretsin, ondan korktuğum.

mu saklayamazdım. O adamla yüz yüze gelmeye tahammülüm bile yokken beni tabii tutacağı sınavlarda nasıl güçlü duracağımı bilmiyordum. Niko hakkındaki gerçeklerin az bir kısmına vakıftım, onunla aynı havayı solumak bile midemi bulandırıyor. Bir tecavüzcüyle nasıl dururdum, hastalıklı düşüncelerim bile buna karşıydı.

Tecavüz.

Asrın'ın annesine tecavüz eden bu adam neden bana...

Hayır!

Dehşete düştüm. Niko'nun ne kadar berbat bir insan olduğunu biliyordum ama ilk kez bu kadar yakından yüzleşiyordum. Onun eksik merhametinin, gelişmemiş vicdanının kurbanı olamazdım. Dağılmış, sırtıma dökülmüş saçlarımı çekiştirerek yatağın ucuna çöktüm ve bir diğer elimle elbisemin eteğini çekiştirdim. Tavana baktım, duvarlara baktım. Bu sefer o kadar yalnızdım ki, yansımalarım bile yoktu. Gökyüzünün en ucunda, kimsenin göremeyeceği uzaklıktaki bir yıldız gibiydim ama bir yıldız olmama rağmen parlamıyordum. Kendi önümü görece kadar bile ışığım yoktu. Nefesimi bir yük gibi gırtlığımda taşıırken, oda kapısının kilit yuvasına giren anahtarın varlığını hissettim ve hemen sonra kapının aralanışını işittim.

Gözbebeklerim gözlerimin içinde genişlerken, artık odada yalnız olmadığının farkına vararak vücudumun yay gibi gerilmesine izin verdim.

"Esila." Bu sesi tanıyordum. Midem bu sese tepki vererek çalkalandı. "Elbisen ne kadar hoş."

Ellerimi kollarıma sardım, bunu muhteşem bir hızla yapmıştım. Kendimi kollamak, üzerimde olduğuna inandığım gözlerini oymak istiyordum. "Bu kadar ürkek olma," diye devam etti, onu keyiflendiriyor olmalıydım. "Kahvaltı yapmak ister misin?"

Başımı sesin geldiği yöne çevirdim. Çaprazımda, ahşap oymalı kapısının eşiğindeydi. Onu son gördüğüm gibiydi. Kır düşmüş saçları, sakalları, kırışmış yüzü, dudaklarındaki kibirli, çıkarıcı gülüşü ve yakalarını ensesine kaldırdığı gömleği... Ondan nefret ediyordum. "Boğazında kalsın," dedim ruhsuz bir sesle. "Sen benimle dalga mı geçiyorsun?"

Kafasını iki yana salladı. "Acıktığını düşünmüştüm tatlım." Onun yaşlı ve buruşuk yüzünden iğreniyordum. "Yirmi iki saat aralıksız uyuyorsun."

Bu baş ağrım, susuzluğum, mide bulantım bu yüzden miydi? Açlık, gücümü emmiş olmalıydı. Yine de asla onun evinde pişen yemeği yemezdim. "Yemek falan yemeyeceğim, seninle aynı ortamda bulunmak midemi bulandırıyor!"

Gözleri yüzümdeydi, bana bakmasını istemiyordum. "Demek Asrın Beyler benim nasıl becerikli bir adam olduğumu anlatmış," dedi, elleri kumaş pantolonunun cebindeydi. Keyifli ve kendinden emin görünüyordu. "O piçin hayatını nasıl mahvettiğimi öğrendin mi? Çok eğlenceliydi ve annesi gerçekten çok güzel bir kadındı," duraksadı. "Tıpkı senin gibi."

Biraz utanmalıydı. Yaptığı pislğin suçu, günahı onu pişman etmeliydi ama bundan gurur duyar gibiydi. Zihnim ve kalbim bu kadar merhametsizliğe dayanamıyordu. Kimse ona iğrenç bir adam olduğunu söylememiş miydi? "Buradan bakıldığında çok zavallı görünüyorsun," diye tısladım, dişlerimin arasından. "Asrın seni öldürürken ona yardım edeceğim, keyifli olacağına eminim."

Bir kakkaha savurdu, son kakkahası olmasını diledim. Gözleri üzerimde gezindiğinde iğrenç bakışlarının beni yıldırıldığını ondan sakladım. "Katil olamayacak," dedi neşeli bir sesle. "Belki sen olmasaydın beni öldürürdü ama sen bir şekilde onun planlarını baltalıyorsun. Sana minnettarım tatlım."

"Olacak," dedim, bunu kabulleneli epey bir zaman olmuştu. "O sözlerine sadık bir adam, annesine verdiği sözü tutacaktır."

Bozulan ifadesini sakladı, ben anlamıştım. Algılarım kuvvetliydi, gözlem yapmayı severdim. "Annesi," dedi, kederli bir sesle. "Eğer ölmemiş olsaydı onu bir kez daha görmek isterdim. Bir içim suydu. Ah, kocası onu çok severdi."

Duraksadım. Yüzümdeki ifadeye herhangi bir hareketlilik katmamak için çaba gösterirken düşündüm. Kadını ölmüş sanıyordu, bu yüzden annesi bambaşka bir ülkedeydi. Asrın birçok şeyi planlamıştı, bu yüzden ki gizlerle dolu hayatında kimsenin bir

şeyleri bilmesini ve kurcalamasını istemiyordu. Asrın, annesini Niko'nun erişemeyeceği yere kaçırmıştı. "Eminim annesi yaşasaydı, ilk işi seni öldürmek olurdu," dedim boğazımdaki safrayla. "Çünkü ben de bunu yapardım."

"Sen yaparsın," dedi, bastonunu yere vururken. Topal bacağı, Asrın'ın ona yadigârıydı. "Siz gibi kadınları tanırım ben; çok sadık ve sağlam olursunuz. Annesi de öyleydi, kocası olacak heriften başka kimseyi görmüyordu. Sen de onun gibisin, ama bak kocası da kendisi de mezar altında."

Ellerimi kollarıma daha sert bastırarak fiziki acının beynimdeki düşünceleri oyalamasını isterken, "Asrın sana acımayacak," dedim kuru bir sesle.

Sinirlendi, bunu saklamadı. Artık yirmisinde olan bir adamdan korkuyordu. "Kendi gibi birini bulmuş," dedi, tiksinti dolu bir sesle. "Seni pek şımartmış, gerçekten önemsiyor olmalı."

Onu dinlemedim. "Buradan gideceğim," diye direktim kararlılıkla. "Beni kaçırmış olman sana hiçbir şey kazandırmayacak."

"Burada kalacaksın," dedi, sesi, bir duvara inen balta gibi inmişti zihnime. "Ben bitti diyene kadar. O piç mahvolana kadar burada kalacaksın."

Öfkeyle soludum. "Piç sensin! Onun hakkında doğru konuş."

O şeytanın pelerini altına saklanmış kötülerden yalnızca biriydi. Varlığının her zerresiyle ondan nefret ediyordum. "Bir süre misafirsin," dedi, burnunu kırıştırarak. "Sessiz ol ve denileni yap. Keyfim ne isterse onu yapacağım sana, onun için benden kork. Neler yapabileceğimi biliyorsun tatlı şey."

Bu korkuturdu, korkmak istemiyordum. Bu adamın yaptıklarını biliyordum, bana yapma ihtimali bile beni öldürüyordu. Sıkıntılı bir nefes verdim, onu sinirlendirdiğimde yapacaklarından korkuyordum. Çünkü pişman değildi, bir kez daha yapardı ve lanet olsun ki bir erkek olarak fiziki açıdan benden daha güçlüydü. "O zaman telefonla görüşeceğim," dedim, tedbirli bir umutla. "Görüşmek istiyorum."

Bir kez daha güldü, gülüşünün Asrın'ın kaç acısına denk düşüğünü düşündüm. "Siktiri boktan bir komedinin içinde değiliz,"

dedi, kaşlarını çatarken. “Şu an elimde tutsakken neyin telefonun-
dan bahsediyorsun!”

“Dilerim yakın zamanda geberirsin.”

Odanın kapısını gürültüyle kapattığında omuzlarım düştü ve aynı zamanda gözlerimde biriken sıcak yaşlar yanaklarıma devrildi. Kendimi çok kasmış, tutmuştum ama daha fazla dayanamıyordum. Gözyaşlarım, soğumuş tenimi adeta yakarak kucağımdaki avuçlarıma düştüğünde acıyla inleyerek yatakta geriledim ve bedenimi yatağa devirdim. Burada olmak istemiyordum. İstedğim şey belliydi. Asrın'ı istiyordum. Yumruk halini almış ellerimi başımın iki yanından yaslayarak kafamı kendi ellerim içine kafeslediğimde, oda kapısının tıklatılmadan açıldığını duydum. Korkmak için zaman bulamadan bir kadının elindeki kıyafetlerle yatağa yaklaştığını gördüm. Beyaz gömlekli, siyah etekli, uzun ve ince bir kadındı. Bana bakmadan elindeki kıyafetleri yatağın ucuna bıraktı ve aynı donuk ifadeyle odadan ayrıldı. Soğukkanlılığı ve umursamazlığının beni dehşete düşürmesine izin verdikten sonra getirdiği kıyafetlere baktım. Bir pantolon ile düz badiydi. Üzerlerinde etiketlerini gördüğümde rahatladım, kullanılmamışlardı. Bu kıyafetlerin üzerimdeki dekolte elbiseden daha rahat olacağına karar verdiğimde oyalanmadan yorgun bedenimi kaldırdım ve odada kameranın olmadığına emin olduktan sonra o kıyafetleri giyerek tekrar yatağın içine gömüldüm. Ne yapmam gerektiğini bilmiyordum. Kaçmak istesem de bu adamın beni bulduğunda yapacaklarından korkuyordum. Bir katilden bile bu kadar korkamazdım. Bedenime izinsiz dokunma ihtimali, bir cinayet unsuru gibiydi. Böyle bir şeye izin veremezdim.

Ağlamayacaktım.

Asrın bunu bana yakıştırmazdı.

Belki onu gördüğümde ağlayabilirdim; o zaman bunun için kendime izin verirdim.

Uyumak istemiyordum. Güvende hissetmezken gözlerimi yummak, ölüme davetiyeydi. Fakat hastalıklı hislerim beni kurban etmeyi seviyordu, bedenim uyuşuyor, gözkapaklarım iniyordu.

Asrın'ın beni bulmasını istiyordum ve bunu yaparken kendine zarar vermemeliydi.

Kurtulacağım diye düşündüm, ruhum bir uçurum başında dikilirken. Ölüme yakın, yaşamaya uzaktı. Bundan önce kurtuldum, yine kurtulacaktım.

*

Uyanışım çığlık çığlığaydı.

Gözlerimi kan ter içinde açtım. Bu, gördüğüm en berbat kâbus olmuştu ve uyanana kadar bunun gerçek olduğuna inanmak hep-sinden daha berbattı. Ellerim altımdaki çarşafı kavramış vaziyet-teydi, saçlarım etrafa savrulmuş ve ıslak gözlerim tavana sabitlen-mişti. Hızla soluyarak, göğsümdeki yükten kurtulmayı dileyerek, can çekişerek tavanın pürüzsüz yüzeyine baktığım birkaç andan sonra inleyerek bacaklarımı kendime çektim. Kâbusumda Asrın'ın gidişini görüyordum. Ayrı kaldığımız üç günde buna benzer kâbus-lar görmüştüm ama bu en beteri idi. Gidiyordu. Sorun gitmesi değil, beni arkada bırakıyor olmasıydı. Korkunçtu. Her yanıyla, her âniyle korkunçtu. O giderse güneş gökyüzünde nasıl doğardı? Gün nasıl ayardı? İnsanlar nasıl gülerdi? Daima karanlık ve gece olurdu.

Nefesimi, kurumuş boğazımdan dışarı, illet bir hastalık gibi atarken, odadaki adım sesini duydum ve dehşetle bakışlarımı sesin yönüne çevirdim. Niko kapının pervazında dikiliyordu. Kollarını göğsünde kavuşturmuş, tuhaf bir ifadeyle yüzüme bakıyordu. Bana bakmasını istemiyordum, gözlerini oymak gibi arsız istekleri olan bu kızdan korkmalıydı. Kâbusumun etkisinden çıkamamış-tım, son derece ruhsuzdum ve onunla uğraşamazdım. “Bağırıp duruyordun,” dedi memnuniyetsiz bir sesle. “Dedim acaba bizim adamlar rahat durmuyor mu?”

Oda loştu. Saat kaçtı, bilmiyordum. Onunla bir kez daha ko-nuşmak istemediğim için sessiz kaldığımda, “Kâbus mu gördün tatım?” diye sordu, iğneleyici bir sesle.

“Seni ilgilendirmez,” diye çıktım sinirle. Bacaklarımı kendime çekerek doğruldum ve yorganı üzerime doğru çekiştirerek kendimi saklamaya çalıştım. “Defol git.”

Ciddileşti. “Asım Bey seni tam 44 kez aradı,” dedi, bu hoşuna gitmiş gibiydi. “Belki konuşmak istersin?”

Kalbim hızlandı, bu ani tepkilere kurban gidecekti bir gün. Yutkundum. Gerçekten bunu yapacak mıydı? Kâbusumun etkisi beni yıpratmayı sürdürüyordu, titreyen dudaklarımı ağzuma yuvarladım. Çok ürkütücüydü, hiçbir şey anlayamamış ama korkmuşum. İliklerime kadar hissediyordum. Göğsümü saran sızı, bir merheme, bir dokunuşa ihtiyaç duyuyordu. “Beni onunla neden konuşturasın ki?” diye sordum, sertçe yutkunmadan hemen önce. “Ne geçiyor aklından?”

“Kalk,” diye emretti yüksek sesle. “Seni yat diye kaçırmadım, işime yaraman lazım.”

Neyden bahsettiği hakkında bir fikrim yoktu. Fakat sinir olduğum bir gerçeklikle bu adamın dediklerini yapmak zorundaydım, aksi halde yapmaktan kaçınmayacağı şeylerin boyutu ürkütüyordu. Bakışlarımı kaçırdım, ne diye bakıyorsam! Yorganı üzerimden sıyırdım ve yatakta yan dönerek ayaklarımı çıplak zemine bastım. Zeminde dikildiğimde kendimi oldukça savunmasız hissediyordum. Ellerimi kollarıma sararak kapıya ilerlerken üzerimdeki bakışları yok saydım. “Elbiseyle başka güzeldin,” dedi keyifli bir sesle. “Giydirmemi ister misin?”

Kusasım geldi. “İğrenç olduğunu bir kez daha söylemek istedim.”

Derinden yükselen bu kahkahadan nefret etmiştim. Ona değmemeye özen göstererek açık kapıda dışarıya çıktım ve koridoru ondan uzaklaşarak yürüdüm. Koridorda korumalar vardı, beni bu kadar ciddiye aldığını bilmiyordum. Uzun, dar bir koridordu ve iki yanından aşağı uzun merdivenler iniyordu. Kuzey yönündeki merdivenleri tedirginlikle indiğimde, Niko’nun birkaç adım arkamdan bana yetişmek için yürüdüğünü fark ediyordum. Merdivenin son basamağından inerek geniş, abartılı salonun ortasına yürüdüğümde, etrafta yine birkaç koruma olduğunu gördüm. Avizeler, tablolar, heykeller, vitrinler... Şık ama abartılı bir evdi. Nemli avuçlarımı pantolonumun yüzeyine sürterken, “Mücahit,” dedi Niko, sesi arkamdan yükseldi. “Gel lan buraya.”

Diğer merdivenlerden takım elbiseli, pala bıyıklı, olgun bir adam indi ve koşar adımlarla yanımıza gelirken, "Efendim ağabey," dedi itaatkâr bir sesle. "Emrin nedir?"

Niko önümden geçerek salonun oturma köşesine ilerledi ve geniş bedenini tekli koltuğa devirdi. Çok rahattı, ben de rahattım ama korkuyordum da. Eliyle koltuğun yanındaki komodin üstündeki telefonu kavrarken, bana kısa bir bakış attı. Bir bakıştan fazlasıydı, tehlike barındırıyordu. "Kız sence de güzel değil mi Mücahit?" diye sordu gevşek gevşek. "O piç kurusu ağzının tadını biliyor."

Sessiz kaldım. Eğer sinirlendirerek onu sevindireceksem, kendime sahip çıkabilirdim. Asrın söz konusu olmadığı zamanlarda çok iradeli bir kızdım sonuçta. "Şimdi düşünelim," dedi pis pis. "Asrın'ın dayanamayacağı şeylerin başında neler geliyor?"

Ben?

Ben ve çocukluğum.

"Belli ki sen geliyorsun," diye tespitte bulundu, memnuniyetle. "Ve sen elimdesin."

Gözlerimi baydım. "Şaka yapıyorsun!"

"Mücahit'i üstüne salmalıyım belki de," dedi kızarak. "Uslu bir kız ol Esila."

Uslu bir çocuk ol Asrın.

Boğazım düğümlendi. Tam da bu anda ona deli gibi sarılma ihtiyacıyla doldum. Doğum günü mahvolmuştu, ensemde taşıdığım dövmeyi ona gösterememiştim ve ellerimle özenerek yaptığım pasta yerle bir olmuştu. Yutkundum, bunu bize yaşatan herkesten hesap sorma isteği öylesine baskın çıkmıştı ki, bana sırttan Niko'ya bağırılmamak için dudaklarımı kemirdim.

"Asrın ne yazık ki güçlü veledin teki," dedi yüzünü buruştururken. "Ona sağlam bir tokat çarpmalıyım, en az on yıl kendine gelmemeli."

Gözlerindeki hırs, istek kelimelerinden daha etkiliydi. Asrın'a zarar vermesine izin veremezdim, ne vardı aklında? Mücahit denen herifin gözlerini üzerimde hissederken sakın kalmayı kendime öğüledim. "Annesine dokunmuş olduğum gerçeği onu bitiriyor,"

dedi, yüzünde parçalamak için can attığım sırtmasıyla. “Eminim şu an sana dokunuyor olduğum düşüncesiyle kafayı yemiştir. Zavalı çocuk.”

Bunu ben düşündüysem, Asrın da pekâlâ düşünmüştür. Ve maalesef ki bunun düşüncesine bile dayanamayacak bir adam olduğunu biliyordum. Emindim ki kendini hırpalıyor, içi içini yiyordu. Çok mu kötüydü? Mesela benim gibi kâbus görüyor muydu? Ya da kâbus görecektir kadar uyumuş muydu? Sevgilim, bensiz uyuyamıyordu ki.

“Belki de bu izlenimi yaratmalıyım,” dedi, gözleri parlıyordu. “Ne dersin Mücahit?”

“Ne saçmalıyorsun,” diye bağırdım, kendime daha fazla engel olamamıştım. Az daha sussam kelimeler boğazımda birikerek beni boğacaktı. “Seni pezevenk! Böyle bir şeye izin vermem, sana inanmaz. Hem beni bulduğunda bunun olmadığını söyle-”

“Kapa çeneni,” diye susturdu beni, öfkeyle. Sinirlenmişti. “Seni bulacağına ne kadar da eminsin öyle! Mücahit, ipi getir.”

Gözlerim büyüdü. Kalbim gelecek anların korkusunu hissedererek kasıldı. İstemsizce bir adım geriledim, dizlerimin titrediğine yemin edebilirdim. Mücahit ismindeki adam, iri eline doladığı halatla yanıma yaklaşırken üst üste yutkundum.

Lanet olasıca sakinlik buraya kadardı.

“Asrın'ı arıyorum,” dedi, keyifle yükselen sesi beni irkiltti. “Atabildiğin kadar çığlık at, onu çıldirt.”

Mücahit denen herifin eli koluma uzandığında kaçmak için fırsat bulamadım. Boğazımda hazır bekleyen çığlığım kısık sesli bir iniltiyle dudaklarımdan itildi. Hayır, çığlık atmayacaktım. O piçi sevindiremez ve Asrın'ı göz göre göre mahvedemezdim. Mücahit'in elini silkelemeye çabalarırken, koskocaman olmuş gözlerimle Niko'nun elindeki telefonun yüzeyine bakıyordum. Hissettiklerimle ve hissetmek istemediklerimle savaşıyordum. Bu... Bu dünyanın en zor şeyiydi.

Niko'nun elindeki benim telefonumdu.

Çaldı.

Çaldı.

Ve Asrın şöyle dedi: “Esila? Sikeyim! İyi olduğunu söyle!”

Gözlerimi yumup bana dile getirdiği yumuşak kelimelerini hatırlamak istedim. Düşünceli, şefkatli, değerliymişim gibi hissettiren gözlerini anımsadım ve bu gerçeklerden güç aldım. Adamın pis eli kolumdaki baskısını sürdürdü, canımı yakmak ve çığlıklarına sebep olmak istiyordu ama çığlık atarak onun canını yakmayacaktım.

Niko kahkaha attı, bu Esila benimle demekti ve bunun Asrın’ın nefesini keseceğini biliyordum. Sessizlik oldu. O kadar sessizlik oldu ki, bazen sessizliğin de can acıttığını öğrendim. “Dokunmadın?” diye inledi Asrın. Sesini nasıl tarif edebilirdim ki? Sadece elime bir kalem verseler gözlerini çizer ve işte derdim. Çaresizlik bu, onun gözleri. “Dokunmadın değil mi orospu çocuğu? Yapmadın değil mi? İncitmediğini söyle! Bana onu incitmediğini söyle!”

Niko’nun kahkahası çınladı. Mutlu, gururlu ve huzurluydu. Onun ruhu, huzur için kötülüğü arzuluyordu. Niko’nun kahkahası kafamın içinde büyüyerek dayanılmaz olduğunda omzumun üzerinden beni sürükleyen adama döndüm. Çıplak ayaklarım parkede kayıyor, onun fiziksel gücüne karşı koyamıyordum. Arkası bana dönüktü, bundan yararlanmalı ve bir şeyler yapmalıydım. Niko’ya kısa bir bakış attım, kahkahalarıyla ilgilendiği için bize bakmıyordu. Sertçe yutkundum, hemen ardından orta sehpanın üzerinde bulunan antika eşyayı kavradım, bunu yapmak için hafifçe eğilmem gerekmişti.

Her şey çok ani gelişti.

Kavradığım eşyayı muhteşem bir hırsla yukarı kaldırdım ve saliseler içinde Mücahit’in kafasına indirdim. Gram acımadan, sertçe. Çıkan gürültü Niko’nun dikkatini çekerken, Mücahit beklemediği darbeyle sendelemiş ve eli hissettiği sarsıcı acıyla beraber bileğimden uzaklaşarak doğrudan başının üstüne uzanmıştı. Dehşetle bağırdı: “Fahişe!”

“Seni kaltak,” diye öfkeyle soludu Niko, hızla yerinden doğrulurken. “Sen hiç rahat durmaz mısın!”

Asrın’ın sesi telefonun diğer ucundan yükselmeye devam ediyordu, küfürleri de öyle. Niko’nun topallayan bacağıyla bana doğ-

ru yürümeye başladığını gördüğümde, hâlâ sendeleyeni Mücahîri hızla iteledim ve geriye adım attım. Bacaklarıma güç diledim, arkama döndüm ve bacaklarıma yüklenerek koşmaya başladım. “Koşma,” dedi hiddetle. “Elime geçeceksin, sana yapacaklarım dan kork!”

Nereye gideceğimi bilmiyordum. Üst katın merdivenlerini tutmanmaya başladım, oysa kaçmam gerekiyordu. Niko'nun adımları beni takip ediyordu, bedenim kaskatı kesilmişti. Uzun koridora yöneldiğimde bunun boş bir umut olduğunu farkındaydım, lakin bu gerçek beni durdurmuyordu. Eşofmanın paçaları birbirine doklanırken, kattaki korumalar çıkan gürültüyle bana döndüler.

“Tutun şu orospuyu,” diye bağırdı Niko, üzerime uyguladığı gücü kabullenemiyordum. “Bir kıza sahip çıkamıyorsunuz itler. Beceriksiz köpekler.”

İki tane koruma üzerime gelmeye başladığında dudaklarımdan yüksek sesli bir çığlık fırar etti. Kontrolüm dışında gerçekleşen çığlık bir an için onları durdurdu da bu çok uzun sürmedi. Kapana kısılmıştım, ne yazık ki onların fiziksel güçleriyle başa çıkamazdım.

Ve artık daha çok korkuyordum.

Korumalardan birinin elini kolumda hissettim, baskısı sertti. Beni hızla çektiğinde ayaklarım yalpalamış ve bedenim sendelemişti. Dudaklarımdan sessiz bir inilti döküldü, canım yanmıştı. Beni sürükleyerek odanın içine çekiştirirken, ufak yumruklarımı onun sırtına indiriyordum ancak bir işe yaramıyordu. “Pezevenk,” diye hırladım nefes nefese. “Canınız cehenneme köpekler! Bir kıza eziyet edecek kadar zavallisiniz!”

“Kapa lan çeneni,” diye tısladı, henüz adını bilmediğim koruma. Takım elbiseli, genç bir adamdı. “Rahat dursaydın sana bunu yapmamız gerekmezdi!”

Beni açtığı kapının ardından içeri itti. Sert ve fazlasıyla acımasızdı. Dizlerimin üzerinde yere kapaklandığımda, avuç içlerim çıplak parkeye tutunmuştu. Dişlerimi sıktım, canan yanımdan çok inim inim inleyen ruhumu hissediyordum. Sarı saçlarım yüzüme döküldü, hemen ardından kaba bir el kavradı saçlarımı. “Allah'ın cezası,” diye inledim, beklenmeyen acıyla. “Dokunma saçlarıma, bırak beni!”

Kapıda birkaç koruma vardı, sessizce bizi izliyorlardı. Niko dizlerini kırmış, bana doğru eğilmiş ve tüm gücüyle saçlarıma asılı-
reye kaçırıyordum, ona zafer yaşatmayacaktım. "Ne-
"Ben izin vermedikçe tuvalete gitmek bile yok, bana mecbursun.
Tutsaksın, o piç deliye dönene kadar buradasın!"

Sinirle hırladım. "Piç senin babandır, orospu çocuğu!"
İri eli saçlarımdan sıyrıldı, saç diplerimdeki sızlamayı yok say-
maya çalışıyordum. Doğrudu, keyfi yerine gelmiş gibiydi. Birkaç
saç telim parmaklarına dolandı, iğrentiyle silkeledi. "Biriniz ip
getirin," dedi tuhaf bir sakinlikle. "Bu aptalın rahat durmayacağı
belli oldu."

Bağlamalarına dayanamazdım, bedenimin kontrolünü kaybe-
demezdim. Sesler işitem de gözlerimi zeminden ayırmadım, el-
lerim sızlıyordu. Hiçbir dehşeti kovamamıştım, kâbusumun net
anları hafızamda cirit atıyor ve şu an yaşananlar yabancı kor-
kulara gebe kalıyordu. Dizlerimin üstünde, onun önünde olmak
aşığılayıcıydı.

"O piçin ailesini mahvettiğim için çok mutluyum," dedi, o
hasta bir adamdı.

Hızla ona döndüm. Asrın'ın mutluluğundan mutlu olan bana
söylüyordu bunları, delirmiş olmalıydı. Evet, delirmişti, delirmiş-
tim. İşte bu sebepten her şeyi yapabiliirdim. Alaylı bakışları gözle-
rime tutundu, beni ciddiye almıyordu. "Daha altı yaşlarındaydı,"
dedi bakışları kısılırken. "Ben annesine sahip olurken, oyuncak-
larının derdindeydi velet."

Asrın anlatmıştı.
Bu adamdan dinlemek istemiyordum ama bana fikrimi soran
yoktu.

"Seni dinlemek istemiyorum," dedim ifadesizce. "Bir şey yap-
mıyorum, bu kadar korkma. Başımda beklemek zorunda değil-
sin."

İpi getiren adam kendini belli ettiğinde, Niko kaba bir hare-
ketle ipi kavradı. Zeminde geriledim, boş bir umutla. Aramızdaki
mesafeyi kapadı, ellerimi yakaladı ve ben dokunuşundan iğre-

nirken halatı bileklerime birkaç kere doladı. Tenim zedelenmişti, bunu hissetsem dahi yüzüme herhangi bir hareketlilik oturmadı. Yanımdan uzaklaşıp korumalara kısa bir hareket yaptığında hepşi dağılmaya başlamıştı.

Bakışlarımı ellerime yöneltip onu yok saymak istedim, çırpınırlarımın kuvvetli birer gerçeğe dönüşmesi için düşünmeye ihtiyacım vardı. Odanın içerisindeki gri pufa oturdu, defolup gidebilirdi. "O gece işimi bitirip o evden ayrıldığımda keyfim yerindeydi," diye sürdürdü konuşmasını. Tecavüzü bir iş olarak nitelendirmesi, bundan keyif alması. Bu oda kadar kusarak kendi kusmuşğunda boğulacaktım sanki. "Karımın yanına gittim."

Çok şey görüp, çok dehşete tanık olan bünyem bile bunu kaldıramıyordu. "Zavallı karın," dedim iğrentiyle. "Sizin gibi erkeklerin var olduğu ortamda biz kadınlar gerçekten tehlikedeyiz."

Kıkırdadı. Bu kakkahasından daha iticiydi. "Gecenin bir vakti, yatağında mışıl mışıl uyurken o Yavuz bozuntusu geldi; Asrın'ın babası," diye devam etti, bunları elbet merak ediyordum ancak dinlemek istemiyordum. "Hem de yanında piçiyile."

Asrın'a piç demeye devam ettikçe zihnimdeki yabancı sesler uyanıyordu.

"Çocuk hiçbir şeyin farkında değildi, saf saf etrafa bakıyordu," dedi, bu utancı anlatacak kadar delirmiş vaziyetteydi. "Tabii biz babasıyla tanışıyoruz, gençlik zamanlarında çok takılmıştık. Sonra Yavuz Mehpare gibi güzel kadını bulup evlendi, gözleri birbirlerinden başkasına kör olmuştu."

Dışlerimi sıktım. "Kes şunu."

"Daha bitmedi tatlım," diye devam etti, beni sinir ettiğini bilerek. "Tabi Mehpare'ye o zamanlar göz koymuştum, Allah'ı var fıstık gibiydi. Evlendikten sonra şehirden ayrılmışlardı, yine de hiç çıkmamıştı aklından. Bir gün evlerine gittim, Mehpare beni tanımamıştı ve bu çok zoruma gitmişti. Kararsız kalsa da beni eve aldı, her şey o andan sonra onlar için kâbusa döndü."

Asrın'la ilgili her şeyi merak ediyordum ve her defasında ondan dinlemeyi tercih etmiştim. Zeki bir adamdı, gerek görseydi anlatırdı ve ben her defasında anlatmasını beklerdim. Şimdi, bu

hayvanın zorlukla kafamın içine sığıdığı kurşunlar, kafamın içini öldürüyordu. Duymak, mahvediciydi.

“Yavuz bir polisti, özel harekattan.” Kendi kendine konuşuyor gibiydi. “Silah kullanmasını çok iyi bilirdi, ancak o gece kullanmadı. Karısına tecavüz etmişim, bana bir kurşun bile sıkamadı.” Bir kahkaha daha. “Birçok korumam onu dışarı çıkarmaya uğraşırken, senin piç deli gibi ağlıyordu. Anlamamış gibiydi, o da ayrı komikti.”

Ağlayan bir Asrın'ı zaten canlı canlı izlemiştim, kalbimin içindeki kırıklar onun varlığıyla iyileşirken, onun kötü olmasına dayanamıyordum. Dişlerimi daha çok sıktım, bu adamın karşısında zavallığımı göstermeyecektim. “Sonra Yavuz, o karışıklıkta silahı çocuğun eline tutuşturdu,” dedi, sesi sertleşmişti. “Sadece Sinirle soludu. Duyduklarımı kaldıracak kadar güçlü olup olmadığını bilemiyordum, sadece ifadesizliğimi koruma çabasındaydım. “Bacağı sakat kaldığı an o piçi içeriye atmasını bilmiştim. Yaşı İslahane için yetersizdi ama yaşını büyük göstermek basit oldu. Babasını nasıl öldürdüğümü duymak ister misin?”

Hayır.

“Yakarak,” dedi keyifli bir sesle. “Bir şekilde hepsinin içlerini yakmayı başardım.”

Bu gözyaşlarını daha ne kadar yakabilirdim? “Cehennemi istiyorum,” dedim zorlukla. “Cehennemi istiyorum ki, sen de yan.”

Yerinden ayaklandı, kundura ayakkabılarının parlak yüzeyi gözlerimin önüne döküldüğünde kaşlarımı çattım. Aynı anda ağzımda biriktirdiğim iğrenç sıvıyı, bir başka deyişle tükürüğü onun ayakkabısına fırlattığımda adımları duraksamıştı. İçimin soğuduğunu hissettirdi, bir nebze olsa da. “Hiç rahat durmuyorsun,” diye bağırdı, sesi irkiltmişti. “Küçük orospu!”

Saçlarım, sert nefeslerimle dağıldı. “Senden korkmuyorum.”

“Kendine iyi bak tatlım,” dedi, kapıya yürürken. “Özle beni!”

Odadan defolup gittiğinde tüm sinir sistemimin paramparça olduğunu hissettirdi. Dolu gözlerimi kırıştırdım, çok yorulmuşum. Burada daha fazla kalamazdım, bu herifin ne yapacağı belli

olmazdı. Yüzümü kucağıma gömerek kendime bunun da geçeceğini söyledim. Kendimi kandırması olabiliirdim ve ben hâlâ biraz çocuktum; masallara inanırdım. Uzun vakit boyunca pozisyonumu değiştirmeden, rüzgâr yemiş bir dal gibi titreyerek öylece orada oturdum. Kötü hissedyordum, ara ara nefesim kesiliyor ama aklıma getirebildiğim iyi ânların varlığına sığınyordum. Yerde oturmayı sürdürmüştüm, tüm bedenim dakikaların hezimetine uyarak uyumuştı. Halat bileğimi zedelemiş, tenimi kızartmıştı. Kollarım arkama dolandığı için ipleri çözemiyordum ve çözemedikçe öfkeleniyordum. Oturmaya devam ettim; sabrım sınavımdı. Gökyüzü bir tehdit gibi indirmişti karanlığını.

Karanlığı uzun bir süredir dert etmiyordum.
Çünkü Asrın vardı.

Ama şimdi güvенеbileceğim kimse yoktu ve karanlık beni ürkütüyordu. Omzumun üzerinden arkama dönerek pencereden dışarıya, alacakaranlığa bakındığım sırada, evin içinde dağılan tok bir ses duyarak irkildim. Bu da neyin nesiydi? Sesler bir an sonra çoğalarak şiddetlendiğinde, ürpererek kapının altından içeriye süzülen ışığa baktım. Korumaların bağırtışığını, kapıların sertçe açılıp kapandığını, Niko'nun kabaca emirler verdiğini işittim. Ne oluyordu? Birileri evi mi basmıştı? Asrın beni bulmuş olabilir miydi? Bir silah sesi evin içinde patlayarak aklıma çıkardığında dudaklarımın arasından bir feryat döküldü ve ev sallanmaya başladı. Silah sesleri evi inletiyordu. "Allah'ım bana yardım et," diye inledim çaresizlikle. "Kafamın içindeki sesler susmuyor."

Cama yaklaş.

Cama yaklaş.

Başka şansım yoktu. Buradan kurtulmalıydım. Fazla düşünmedim. Bileklerimin bağlı olması işimi zorlaştırsa da yerden ve dizlerimden destek alarak bedenimi doğrulttum. İçimdeki sese kulak vererek cama yaklaştım. Dolu gözlerim bahçenin karanlığına düştü, kalabalık bir grup dövüşüyor ve silahların sesi kulaklarımda uğulduyordu. Gözlerim karardı, itaat etmem gereken sese uymalı ve bu illetten kurtulmalıydım. Biraz daha yaklaştım, çıplak ayaklarım camın soğuk yüzeyine çarptığında irkildim. Cam, zeminden tavana kadardı, geniş ve büyüktü.

Belki de camı açmalısın.
Buyuruyordu. Onu tanımıştım, yansımalarımın birisiydi.
Emirler veriyordu. Kafamı salladım, ona itaat ettiğimi belli edercesine. Hemen ardından omzumu pencerenin kulpuna sertçe ittim ve kulp yukarı büküldüğünde cam usulca aralandı. Kalbim korkuyla kasılıyor, saçma yollarda harap olduğumu düşünüyordu.

Hava güzel miydi? O söylüyorsa doğruydı, o yalan söylemezdi. Kararmış gözlerim bahçeye takıldı, gördüklerimi idrak edemiyordum. Her şey birbirine karışmıştı, zihnimin içi enkazdı. Başımı ile riye uzatarak camdan aşağıya baktım. Yüksekteydim, düştüğümde bedenime zarar verebilirdim ama buradan kurtulmak pahasına da olsa bunu yapardım. Bedenimi aşağıya eğdim, tabanlarım yerden kesildi ve yükselen gürültüler arttı. Hastalıklı hislerim deli gibi sırtımla meşguldü, bu kaos onları sevindiriyordu. Başım dönüyordu, hiçbir şey net değildi ve ensemdeki nefes kendisine itaat etmemi arzuluyordu.

Kurtuluşun için çırpın.
Aklını kullan.

Kendini boşluğa bırak.
Yabancı kimliğim bana galip geliyor, gücü zavallı ruhumu emiyordu. Onunla mücadele edecek gücüm yoktu, yansımalarımınla yaşamaya, onlara itaat etmeye başlamıştım. Yapmalıydım. Boşluğa bırakmalıydım, kendimi kurtarmaya ihtiyacım vardı.

Acele et.

Hadi!

Hızlı ol!

Ensemdeki nefesin sahibine bir kez daha kafa sallayarak onu onayladım. Gözlerimi biraz daha sıkı yumdum, damarlarım tene daha sert çarpıyordu. Silah sesleri, bağırtış çağırışlar henüz bitmemişti. Biraz daha eğildim, parmak uçlarımdan zeminden ayrıldığımı hissettim. Tam da bu anda her şey yitirilmişti, bunu ne için ve neden yaptığımı bilmiyordum. Yalnızca itaat etmem gerektiğini biliyordum.

Ettim.

Kendimi boşluğa bıraktım.
Çelimsiz bedenim camın kenarından aşağı düşmeye başladı.
ğında, gerçekten bir boşlukta olduğumu hissettim. Sanki girda-
bin içine çekiliyordum. Vücudum yerçekimine karşı koyamayarak
hızla aşağıya düşerken, dudaklarımdan zayıf bir çığlık döküldü.
Boşlukta atılan bu çığlığın sahibi bendim. Zihnimdeki sesler sustu,
ölümle yaşam arasındaki çizgide intihara meyilli ruhumu konuş-
turdum. Bedenim aşağıya düşmeye, derin bir acının içinde filizlen-
meye gebeydi ta ki, beni yakalayan kollara kadar.

Sessizlik.

Şok.

Dehşet.

Vahşet.

Tanıdık eller... Zihnimdeki fısıltılar onu tanımama izin ver-
mişti. Atlamıştım fakat yansımalarımın istediği gibi zemine çakıl-
mamış, tanıdık eller tarafından kurtulmuştum. Kimden ve neden?
Zangır zangır titreyen bedenim sarmalandı, buz gibi parmakların
emin olmak istercesine arayışa çıktı ve ürkererek ona dokundu. Göz-
lerim kapalıydı, onu ona dokunmadan hissetmiştim. Dudakları-
mın bir şeyler sayıkladığını hissederken, yansımalarımın, oyunla-
rına geldiğim için gururla olduğunu hissettim. Beni sevdiklerini
sanıyordum ama beni öldürmek mi istemişlerdi? Hissettim. Yakı-
nımdaydı, benimleydi. Hımm, kokusu...

Asrın'ın kollarındaydım.

"Atladın," dediğini duydum dehşetle. Gölgesinin altındaydım.
"Camdan atladın."

"A... Asrın?"

Adı... Enseme kazıdığım adı. O gerçekten buradaydı, beni ya-
kalamış, sıcak kollarının arasına almıştı. Gözlerimi açmaya cesa-
ret edemiyordum, parmaklarımı sırtına daha sert bastırdığımda
beni aynı kuvvetle sardı. Gelmişti, buradaydı. Geleceğinden hiçbir
şüphem yoktu, beni kurtaracağını elbette biliyordum. Bırakmazdı,
kâbusum koskocaman bir saçmalıktan başka bir şey değildi.

"Bitti," diye inledi. *Sevgilim diyemedim ona. Sevgilim, bitmedi.*

"Bitti bebeğim."

Bitmedi, daha yeni başlıyoruz.

Bölüm 7

-Tutuşan Değerler-

*Seni o kadar sevdim ki,
Bunun adına delilik dedim.*

Aklımda ismi, zihnimde ismi, dilimde ismi... Nefesi nefesimin ucunda. O kadar yakın ki... Gözlerinin içindeymişim gibi hissediyorum. Kalbim buradan atıyor, Asrın oradan duyuyor. Ben buradan nefes veriyorum, Asrın oradan alıyor. Asrın oradan nefes veriyor, ben buradan nefes alıyorum. Verdiği nefesleri alayım diye, nefesine yetişmek için hızlıca ağzımı aralayarak onun nefesini aldığımda, alını alnıma daha sert çarparak gözlerinin içiyle gülümsedi.

Onun kakhahaları gözlerinde.
Eve gelmiştik. Odamızda, yatağımızda, karşılıklı yatarak birbirimizi izliyorduk. Eve gelmemiz bayağı kargaşalı, zor olmuştu doğrusu. Asrın beni kurtardığında, arabaya taşıdığında öyle karmaşık hissediyordum ki, yaptığım tek şey ona sarılarak ağlamak olmuştu. Bora ve Cenk'in de beni kurtarmak için oraya geldiğini çok geç fark etmiştim ama onlara teşekkür bile edememiştim. Asrın yol boyunca sessiz kalmıştı. Çocuklar nasıl olduğumu defalar-

ca sormuş, durumu tartışmışlar, cevap vermediğimde ise sadece bu sessizliğe eşlik etmişlerdi. Niko'ya bir şey yapamadıklarını biliyordum, beni kurtardıkları an oradan ayrılmışlardı. Ve ben kurtulmuştum.

Buradaydım, evimizde.

Eve attığım ilk adımda tahmin edilebilenin çok daha fazla bir huzurla dolmuştum. Saatler veya günler sonra aynı evin içinde olmak beni tüm anlık sıkıntılarımdan kurtarmıştı. Asrın geldiği-mizden beri sessizdi, sadece beni kucağında daireye taşımış, yatağa bırakmış ve karşıma geçerek yatmıştı. Üstümüzde yorgan örtülü olmasına rağmen Asrın bacaklarını içine almış, kol-larını belimin etrafına dolamıştı. Onun kollarının kaldırma kuvve-tini seviyordum. Gözleri bir çeşit mağara gibi beni içine hapsedip güneşten bile saklarken, "Doğum gününü kutlayamadım," dedim hissettiğim üzüntüyü saklayamadan. "Kutlamak isterdim."

"Bebeğim," dedi, şefkatli sesinin dizlerimi titrettiği gerçeğini yok saydım. "Bunlara gerek yok, senin varlığının yettiği bir an-dayım şu an."

"Hayır," dedim inatçı bir tavır sergileyerek. "Kutlayacağım."

Parmakları şakaklarımdan aşağıya, saçlarımdan dibine doğru kayarak yatıştırıcı bir şekilde saç diplerimi okşarken, "O kafa-ndan neler geçiyor," dedi, ılık nefesi yüzümün her yanına yayıldı. "Başıma çıktın iyice, seni terbiye etmeliyim."

Alnındaki damarları hissetmek onun alın yazısını okumak gi-biydi. Dudaklarım titreyerek gülümsedi. "Sana göstermek istedi-ğim bir şey var."

Ona dövmemi gösterecektim, bu hepsinden önemliydi. Geldi-ğimizden beri kaçırılmış olmam konusunu açmamış, sadece bede-nimi kontrol ederek hasar almadığıma emin olmuştu. Sinirliydi. O gerçekten sinirliydi ama kendini tutarak benimle ilgilenmeyi tercih ediyordu. Ellerimi usulca göğsüne yerleştirdim. "Sana bir şey göstereceğim," diye fısıldadım esrarengiz bir sesle, bu isteme-den gelişmişti. "Bunun için bana itaat etmelisin."

Bana izin verdi. Kollarının arasında doğrularak saçlarım sırtımdan aşağıya döküldü. Saçlarımı, kurduğu bir düşü izler gibi izledi. "Gülümse," dedi usulca.

Güldüm. Dudaklarım buruk bir tebessümün rızasıyla yukarı kıvrıldığında gözlerini yumdu. Kısık ışığın gölgelendirdiği yüzü nefes kesici gözüküyordu. Kıpır kıpır olan içim durmaksızın ona koşuyordu. "Gözlerini açma," diye fısıldadım çocuksu bir heyecanla. "Küserim."

Kafasını arkaya yatırdı, bu hallerime isyan eder gibiydi. Boynu rüm çıplaklığıyla gözlerime döküldüğünde, mideme giren krampın kasıklarına da girdiğini hissettim. "Açmıyorum," dedi, dudakları belli belirsiz kıvrılırken. "Yeter ki sen küsme."

Ona arkamı dönerek sırtımdaki saçların yükünü sol omzuma bıraktım ve enseme görmesi için açmış oldum. Tepkisini merak ediyordum. Onun, ruhu içindeki küçük çocuğun gülen gözlerini görmek istiyordum. Sırf o gözler gülsün diye bin insanı ağlatabilirdim. "Aç," dedim, omzumun üzerinden onu gözetlerken. "Artık hediye görmelisin."

"Anlamıyorum ki, ne bu gizemli hava..." Duraksadı, ardından tüm bedeni kusursuz bir hızla gerildi. Gözlerini dövmenin üzerinde hissediyordum, tenim bakışlarını tanırdı. İçerisinde bulunduğu şaşkınlığın farkındaydım, donmuş gibiydi. Sessiz kaldı veya konuşamadı. Belime sarılan elleri usulca gevşerken, nefesimi tutmuş ve büyük bir sabırsızlıkla paha biçeceği kelimelere kulak kabartmıştı. Genzinden yüksek sesli bir hırıltı yükseldi, hayranlık doluydu ve içimi titretmişti. "Amına koyayım," diye fısıldadı hayretle. "Sen ne yaptın?"

Biçimli parmakları birkaç saç telimi hiç acıtmadan geriye doğru çekti, sıcak dokunuşu dövmemin üzerine kondu. Sırtım yay gibi gerildi, dokunuşuna kayıtsız kalmamın mümkünatı yoktu. Tenime özenle ve büyük bir istekle işlediğim harflerin üzerlerini okşadı. Bunu yaparken çok yavaştı ve hâlâ inanamıyor gibiydi. "Bunu sana o gece göstermek istemiştim," dedim, yeni tepkilerini heyecanla izlerken. "Sana söyleyemediklerimin, beni susturduklarının dile getirilişi bu. Hiç pişman değilim. Canım da acımadı, gerçekten?"

Parmakları dokunmaya kıyamıyor gibiydi ama bu benim algılarının yanlışı da olabilirdi. "Çok güzel," dedi, sesindeki hayranlık göğsümü kabartmıştı. "Muhteşem görünüyor, inanılmaz."

İlk defa böyle bir anına denk geliyordum. Sanki ne yapacağını, ne diyeceğini bilemiyor gibiydi. Gözlerim yukarı tırmandı, gözbebekleri heyecanla irileşmiş ve yüzünde eşsiz bir ifade peyda olmuştu. Kaşları çatıldı, yüzü yüzüme yaklaşırken gözleri dömenin üzerinden tek bir an bile ayrılmamıştı. Elini enseme yerleştirdi, kafamı biraz daha arkaya ittiğinde boynum onun insafına kalmıştı. Çenesini omzuma sürttü, tenim karıncalandı ve hemen sonra dudaklarını dövmemin üzerine bastırdı. Gözlerini yummuştu, dışarıdan bakıldığında son derece ahlâksız bir görüntünün içerisindeydik ancak tam da şu andaki masumiyeti hissediyordum. Sıcak dudaklarını şah damarımın üzerine bastırdı, artık orası onun mabedi idi. “Burayı, sabaha kadar hiç durmaksızın öpebilirim,” dedi, tenimde dalgalanan sesi karanlıktı. “Bu... bu,” sertçe yutkundu. “Bu teslimiyetin elimi kolumu bağlıyor, seninle nasıl başa çıkacağımı bilmiyorum.”

Dudaklarının rotasını enseme çizdi, hareketlerinde dingin bir telaş vardı. “Dudaklarımda hissediyorum, tenin kabarmış,” dedi kesik kesik solurken. “Evet, sen kesinlikle benden daha cesursun.”

Yatakta geriye doğru kaydığına, dizlerim saten çarşafa sürünmüştü. Ona eşlik ederek gerilediğimde beni göğsüne yerleştirdi. Omzuna başıma yasladım, saçlarım sırtına döküldüğünde ona daha çok yer açmışım. “Bunu beklemiyordum,” dedi, sık sık yutkunuyordu. “Hiç beklemiyordum. Böyle bir şey aklımın ucundan bile geçmezdi, bir an yanlış gördüğümü sandım. Ama sana öylesine yakışmış ki, aklımı kaçıracağımı sandım.”

Ben kaçırdım.

Buna sebep oldular.

Uzun cümlelerini seviyorum, saatler boyu onu dinleyebilirdim. “Teninde ismimi taşıman; bu kulağa çok kaçıkça geliyor ama beni mutlu etti,” diye devam etti, dudakları boynuma asılı kaldığı için sesi boğuktu. “Bunu yaptığına pişman olmaman için elimden geleni yapacağım, sana söz veriyorum.”

“Asrın,” dedim, bütün ezberi yerle bir ederek. “Hislerim asla pişman olmayacağımı söylüyor, onlara inanmalı mıyım?”

“Bana inan,” dedi, eli belimi sararken. “Senin dışında hiçbir etken, seni incitmeme sebep olamaz. İnsanlar, onların düşünceleri

ya da dile getirdikleri umurunda değil. Ben seni biliyorum, bana olan teslimiyetine tüm kalbimle güveniyorum. Bu yüzden, seni incitmeme sadece sen sebep olursun.”

Bir an sonra da ellerimi beline sararak ona eşlik ettim. Fazla sarımsı afallatsa da ellerimi beline sararak ona eşlik ettim. Fazla sıkı sarılıyordu, ellerinin baskısını farkında değildi ama gerçekten acıtacak kadar sıkı sarılıyordu. Dudakları dövmenin üzerine tehlirlsin.” dedim, gururumun onun yanında hiçbir önemi yoktu. “Sadece yanımda incit; mesela uzak kalarak incitme.”

“Kalamıyorum ki,” dedi, dudakları nemliydi. “Her şey bir yana, ben sensiz uyuyamıyorum. Bu çok acizce, nasıl sen olmadan uyuyamam ki! Fakat, lanet olsun ki, uyuyamıyorum.”

Ensem de terlemişti, ıslak öpücükleri başka istekleri körüklüyordu. Ondan ayrıldığımda bana karşı çıkmadı ve yüz yüze geldiğimizde bakışlarını üzerime düşürdü. Kaşları anında çatılırken, bir elini dizimin üzerine yerleştirdi. “Tek dokunuşumda dağılıyorsun, gözbebeklerin bile titriyor.”

Amk o da farkındaydı ona hissettiklerimin yoğunluğunu. İçimde saklayamazdım, dilimi susturmayı başarsam bile gözlerimdeki üadelerin onun tarafından fark edildiğine emindim. Fakat o da dile dökmüyordu. Biçimli parmağı üstümdeki tişörtün altından bacaklarıma sızdı, sıcak dokunuşu baldırlarıma kadar yavaş bir yol çizdiğinde kesik kesik soluyordum. Sakallı çenesini gerdanıma sürterek, “Neler varmış burada böyle,” dedi bana takılarak.

Kıkırdadım. “Pislik.”

İri eli sırtıma yerleşerek bedenimi ters çevirdiğinde buna hazırlıksız yakalanarak ufak bir çığlık attım. Sırtım yatağın yüzeyiyle buluştuğunda Asrın vakit kaybetmeden bedenini bedenimin üstüne bırakarak beni kafesledi. Elleri saniyeler içinde bileklerimi yakalayarak başımın üzerine kaldırdı ve bacaklarıyla bacaklarımmın hareket alanını kısıtladı. Merhametine duyduğum ihtiyaçla dudaklarımı dudaklarına bastırırken, “Benimle ol,” dedim tüm bedenim uyduğunda. Dudaklarımız birbirinin üstünde asılı kaldı. “Benimle olmanı istiyorum Asrın.”

O yaşam bulunmayan bir gezegene yaşamı getiren adamdı. İlk kez yaşadığımı bu kadar derinden hissediyordum. Öpücüğüme karşılık verdi. “Bana reddedemeyeceğim tekliflerle geliyorsun, Sarışın.”

O bana dokunmadan bile beni etkileyen tek erkekti. O her bakımdan hayatımdaki tek erkekti ve öyle de kalacaktı. Öpücüğü yoğunlaşırken bir eli tişörtümün uçlarına uzandı ve ona kolaylık sağlamak için kollarımı kaldırdığımda tişört başımdan sıyrıldı. Karşısında iç çamaşırlarımla kalmak, yanaklarıma güçlü miktarda kan pompaladı ama yine de bakışlarımı ondan kaçıramadım. Bir girdap halindeydi, kirpikleri çok kısık olmasına rağmen gözlerindeki ateşin gölgelerini görüyordum. Ağır ağır yutkunararak üstündeki tişörtlü uzanmama izin verdiğinde, “Parmakların buz gibi,” dedi kısıkça. Bileğimi tutan parmaklarının gevşediğini hissettim; ben ona dokundukça o da gücünden kaybediyordu. “Göğsüme yasla, ısınırlar.”

Tişört, saçlarını dağıtarak başından çıktığında, “Bu, sana dokunmam için bir bahane mi?” diye sordum.

Yanağımı ısırıldı. “Evet! Dokun bana.”

Kısık gözlerim sertleşmiş pazılarına tutundu, iştahımı kabarıyordu. Damarlarının tenine hınçla çarptığını, aldığı nefeslere eşlik ederek tatlı bir ritimle inip yükseldiğini izlemek beni kıvama getiriyordu. “Keyfin nasıl?” diye sordu, ben sessiz kaldığımda. “Manzaran süper?”

Dudaklarımı ıslattım. Sanki karnımın içinde bir yığın kelebek vardı. “Çok güzel,” diye fısıldadım, apaçık bir hayranlıkla. “Bu fizikle herkesi etkileyebilirsin, gözlerin de başka bir avantajın tabii.”

Gözleri kısıldı, âdemelması çok yavaşça teninde kabardığında kendini zorlukla tuttuğunu anlayabilmişim. Tırnaklarımı pazısına geçirdiğimde, gözleri dudaklarıma indi. Öyle bir baktı ki, tüm isteğini dudaklarımdan çıkaracağını düşündüm. Üzerimde kaydı, hızla inip kalkan göğsü göğsüme yerleşirken birbirimiz mahremiyetini son zerresine kadar işgal ettiğimizi fark ettim. Maharetli parmakları çamaşırımı çıkarmak için sırtıma uzandığında büyülenmişçesine onu izledim. Çamaşırımı üzerimden çıkarıp beni

çıplak bıraktığımda, "Dudaklarını dişleme, onlarla kendim ilgile-
neceğim," diye fısıldadı karanlık bir tonlamayla. "Dudaklarını
seviyorum."

Beni de sev. Lütfen.
Dudaklarımız telaşlı, arzulu bir öpücük için birleştiğinde,
kendimi bir salıncakla en tepeye yükseliyormuşum gibi hissettim.
Asrın, bu salıncaktan düşersen yemin ederim üzülmeceğim.
"Korkuyor musun?" diye sordu, kendini bana bastırırken.
"Korkmuyorum ki," diye dürüst davrandım, yüreklilikle.
"Bana sahip olman beni korkutmuyor, ilk defasında da korkut-
mamıştı."

Ellerimi saçlarının arasına yerleştirdiğimde, erkeksi kokusu
beni mest etmekle meşguldü. Güzel adamdı, benimdi. Bu bile beni
dünyanın en mutlu insanı yapabiliirdi, bunu ondan duymuş olsay-
dım. Puslu gözlerimin isteğine itaat ettim, bakışlarım dudakları-
na indiğinde istek kozamın duvarlarını çatlatmış ve dudaklarımız
birbirine çekilmişti. Sertçe yutkundu, kemikli çenesi demir gibi
sertleşmiş ve bakışlarının tüm yoğunluğu dudaklarıma çökmüştü.

Gelecek olanı biliyordum.

Gelecek olanı istiyordum.

Üst dudağı bir kez daha iki dudağımın arasına yerleştiğinde, ağ-
zım aralanmış ve onu istekle karşılamıştım. Yumuşak ya da nazik
değildi, hiçbir zaman olmamıştı. Sabırsız bir telaşla dudaklarımı
kavıyor, beni çıldıratan hırıltılarını ağzımın içine dolduruyordu.
Elimle saçlarını çektim, bedenimi ve ruhumu hırpaladığı gibi hır-
paladım simsiyah saçlarını. Eli bacağıma tırmandı, parmakları
doğrudan iç çamaşırımın kenarlarına tutundu ve beni öpmeyi
sürdürürken çamaşırımı insafsızca yırttı.

Tüm çıplaklığımın onu hissettiğimde, sırtım yay gibi gerilmişti.
Girdap ikimizi de çekiyordu ama bir sonu yokmuş gibiydi. Çok
sevdiğim eli bacağıma uzandı ve bacağıma kaldırarak ince beline
sardı. Tenlerimiz arasında mesafeler yoktu. Kasıklarım ihtiyaçla
sızlıyor, midem kasılıyor ve başım hissettiklerimin yoğunluğuyla
dönüp duruyordu. Dili dudaklarımı araladı, sıcak ıslaklığı dama-
ğımın her bir köşesini yaladı ve tutkusunun bedenime getireceği

acıya beni alıştırdı. “Çok baştan çıkarıcı bir kokuya sahipsin,” diye hırladı, sesi boğuktu.

“Bunu daha önce söylemiştin.”

İkimiz de çıplak kaldığımızda, bakışlarım tavanda, parmaklarım onun saçlarının arasındaydı. Dudakları boynumdan aşağı, gerdanıma doğru inerek beni kıvrandırdığında, odanın içine dağılan loş ışığı bile seçemez olmuştum. Sanki tenime mumlar dikiliydi ve Asrın'ın dudakları o mumları söndürmek için tenimin her yanına yetişiyordu. Lakin o mumlar sönmüyor, şiddetlenerek çoğalıyordu. Dudaklarının göğüslerim etrafına yayıldığını hissettiğimde sırtım yataktan yükseldi ama bedenini bedenime bastırarak bu hareketimi savuşturdu. Nefesi göğüslerimin arasından bir nehir gibi aktı. “Sabırlı ol, seninle ilgilenmeme izin ver.”

Dişlerimi sıktım, saç diplerimden şakaklarıma inen ter damlacıklarını hissediyordum. Her yerimdeydi. Bir beşik gibi sallanıyordum. Eli bacağımı okşarken, kasıklarındaki varlığını hissederken sessizce inledim. Başım dönüyordu, onu istiyordum. “Kıvama geldin,” diye inledi, ağzı göğsüme yaslı olduğu için sesi boğuktu.

Kafamı salladım, bana dokunurken bunları söylüyor, çünkü bir şeyler sormayacağımı biliyordu. Saçlarındaki elimle onu biraz daha kendime çektiğimde dirsekleri kaydı ve üzerime kapandı. Dudakları işine devam ediyor, göğüslerimi iştahla öpüyor ve kesik kesik soluyordu. Gözlerim kapalı, bu derece ahlâksız bir şeyin içerisinde bu derece doğru olan yanlış yaşarken kıvranıyordum. Sırtım yatağın yüzeyinde kayarken Asrın dudaklarını karnuma taşıdı ve nefesini göbek deliğime üfledi. “Ah,” diye inledim, karnum içe göçerken. “Beni çok etkiliyorsun.”

“Hastayım sana kızım.”

Dudaklarını üzerimden ayırdığında elimi alınına yerleştirdim ve boncuk boncuk terini sildim. Gözleri kısıktı, derin bir karanlık vardı ve sanki kirpiklerinin ucunda asılıymışım gibi hissediyordum. Ona olan şefkatim karşısında homurdanarak serserice güldüğünde, “Gülümsemeni seviyorum,” dedim, parmaklarım tebessümünü yokladı. “Benim için gülmeni seviyorum, mümkün olduğunca gül. Yalnızca benim yanımda.”

Gülümsemedi. Sorun değildi. O, beni boğulduğum nehirlerden kurtaran ve bana yüzmeyi öğretip beni okyanuslara bırakan adamdı. Nehirlerde boğulan ben okyanusları yüzerek geçiyordum. Gülse de gülmese de ona minnettarım. Ellerini yatağa yasladı ve ağırlığını üzerime vermekten kaçınarak sıcaklığını benimle paylaştı. Gözlerim kapanmak üzereydi, tüm çıplaklığını tadarken dişlerimi dudaklarıma geçirmiş ve kısıp kısıp inlemekten başka bir şey yapamamışım. “Hazır mısın?” diye sordu, karşımda bir elmas gibi parlarken.

Kafamı salladım, konuşamıyordum. Üst üste yutkundum, elleri ellerimi kavradı ve sıcak parmakları tüm gücüyle parmaklarıma dolandı. Nabzını hissediyordum, benim için atıyordu. Ellerimizi yatağın iki yanına yaslayarak güçlerimizi birleştirdiğinde, “Kalbim yatağın iki yanına yaslayarak güçlerimizi birleştirdiğinde, “Kalbim atmaması gerektiği kadar hızlı atıyor,” dedi, güzel yüzü acıyla getirilirken. “Saçma salak şekilde çırpınıyor, bak işte, sana delirdiğini söylemişim.”

Göz göze geldiğimizde bir şehre sel vurdu, bir yerlere kasırğa çarptı, bir meyhanede iki kadeh tokuştu, bir çiçek açarken bir çiçek soldu. Asrın benimle birleşti. Tamamlandık, bir kez daha. Vahşice ve hırsla. Tek beden halini aldığımızda beni dudaklarımdan öperek zaptetti. Şimdi artık sadece tavan değil, her yer dönüyordu. Ben o salıncakla daha da yukarı, şehrin tavanına çıkıyordum. Bulutlara çarpıyor, güneşe tökezliyordum. Beni aklımla beraber uçuruyordu.

“Sikeyim,” dedi, göğüs kafesi sertçe yükselip alçaldığında. “Bu hissettiklerimi hiç kimsede hissetmedim.”

Dişlerimi dudaklarıma geçirdim, doyumsuz bedenimin bana olan ihanetine dayanamıyordum. Puslu bakan gözlerim onu seçebiliyor, kendini kasmaktan yorduğu çenesi çeneme sürtüyordu. Kirli sakalları tenimi huylandırdı, bu hislerin varlığına alışkındım ve yokluğunun ihtimalinde bile benden geriye bir şey kalmıyordu. “Acumıyor değil mi bebeğim?” diye sordu kaskatı bir sesle. “Devam edeceğim ama bana yardımcı ol, kasma, gevşe. Evet, böyle.”

Kolumu ensesine dolayarak ondan destek aldım. “Şey, ever!”
Yarım gülüşümü gülen dudaklarıyla öptü. Artık yarım gülüşlerimiz birbirinin gülüşleriyle tamamlanmıştı. “Sevimli misin sen?”

Bedenimi ona kaldırdım. “Ha? Ne?”

Burnunu burnuma sürttü. “Diyorum ki, nasıl bu kadar dayanabilirsin?”

“Yaa,” diye cırladım, bedenim onun ritmine ayakta durmaya çabasıydı. “Oyunbozan.”

Kararmış gözleri çok kısıc bakıyor, içimde dehşetle sarıyordu. Bacaklarım uyuşmuştu, dizlerim sertçe sırtına çarpıyordu. Tenim, dudaklarının işgali altındaydı. Artık zihnimde kalmamıştı. Gözlerini üstümden hiç ayırmadı. Parmak uçlarımla kollarımı her an daha sıkı kavrarken, benimle doyumsuzca birlikte oldu. Beni yıldızlara çıkardı. Ya da yıldızları yere indirirdi. Baktığım her yerden parlıyordu. Çok yüksekteydim, önümdeydi. O kadar yüksekteydik ki, düştüğümüzde hayatta kalmamız yoktu.

Ve düştük.

Yıldızlardan, yere.

Dakikalar sonrasında küvetin içinde, küvetin ağzına kadar dolan ılık suyun içinde onun önünde otururken, bedenimin yığıldığı şeyi hâlâ iliklerime kadar hissediyordum. Dün kaçırılmamış ruhsal şiddete maruz kalmamış, her şey yolundaymış gibi hissediyordum. Asrın hemen arkamdaydı, kirli sakallı çenesini omzuma dayamış ve yabancı bir parça mırıldanmaya başlamıştı. Onun çenesini, sakallarının yığınını taşımak o kadar hoşuma gidiyordu ki. Hafifçe gıdıklanıyordum, o da bunun hoşuna gidiyordu. Sakallarının tenimdeki varlığını arttırıyordu. Burnu boynumdaki damam üstüne dayandı. Nabzım, o köşede, cılız bir şekilde çarpındı. Doyumsadım. Hissettim. Beni öpecekti. Beni öptü, boynumun kenarından. Kıkırdadığımda beni kendine biraz daha çekerek sordu: “Ağrın, acın var mı?”

“Hayır, Asrın.”

“İsmim ağzına yakışıyor.”

Islak saçlarımın yükünü sırtımdan kaldırdığında ne yapacağını merak ederek heyecanlandım ve omzumun üstünden ona bakındım. Alnına düşmüş birkaç perçeminin altındaki gözleriyle üç eşit parçaya ayırdığı saçlarımı izliyordu. Üç eşit parçaya ayırdığı

kiilli sarı saçlarımı biçimli parmaklarının yardımıyla örmeye başladığında, "Ama saçlarım dolaşık" dedim ve hemen sonra onun cevabını duydum: "Saçlarınla oynamak hoşuma gidiyor."

Küvetin içinde biriken suyla oynarken ördüğü saçlarımı omuzumdan aşağıya doğru bırakmasını izledim. Artık saçlarımı daha çok seviyordum. Sırtımda açılan boşlukları buseleriyle doldururken, "Konuşulacak olanların farkındayım," diye mırıldandı boğuk bir sesle. "Yalnızca bu anda senin moralini bozmak istemiyorum, seni üzmeyecek olan o noktaya kadar her şeyi bileceksin."

İç geçirdim. "Dediğin gibi olsun."

"Dediğim gibi olacak," diye tekrarladı. Gözlerinde merhametini görüyordum. Onu hiçbir zaman olamadığı kişi için suçlamamıştım, o, olabildiğinin en iyisiydi. "Kafanı takma, yanımda olduğun sürece güvendesin. Bir kere koruyamadım, bir daha kimseye fırsat vermeyeceğim."

Yüzümü boynunun altına bastırdım. "Lütfen kendini suçlama."

"Suçlayacağım."

"Hiç beni dinlemiyorsun?"

"Hı," dedi, yanağını sırtıma yaslarken. "Bu adam seni hiç mi dinlemiyor?"

Parmaklarımı göğsüne dayadım. Dövmeye denk gelmişti, hisserim. "Olsun," dedim, sakalları geceden bir hırka gibi omzumu örterken. "Sen bu hikâyedeki kötü çocuksun, bu yüzden hiç şaşırmıyorum."

Cesetten soğuk ellerimi avuç içlerine alırken, "Sen de saf, masum kız mısın?" diye sordu kuru bir sesle.

Sakal yığını arasına bir öpücük kondurdum. Kıkırdadım. "Sen-ce o kadar masum muyum?"

"Öylesin Sarışın'ım."

İç çektim. "Asrın?"

"Hımm?"

"İyi çocuklar cenneti ayağına getirir, kötü çocuklar seni cehenneme götürür."

Benim serseri, kötü çocuğum,

Yanmak, zaten seninle hep bir meseleydi.

Geçmiş; geleceğe tercih edilen, aldatılmış bir sevgili gibiydi ve da-
ima gelecekle aramda bir duvar gibi duruyordu.

Uyanışım, huzurlu olmuştu.

Yatakta küçülmüştüm, Asrın'ın bedenini arkamda hissediyor-
dum ve sıcak nefesi enseme bir kürek gibi çarpıyordu. Nefeslerinin
düzensiz olduğunu fark ettiğimde onun da uyandığını anlayarak
yanağımı yastığa sürttüm. Şey, bu biraz yanaklarımı kızartıyordu
ama biz bir süredir aynı yastığı paylaşıyorduk. Bu yüzden başımın
üstündeki saçlarımın onun yüzüne çarptığını düşünerek kendisin-
den uzaklaşmak istediğimde, karnımın üzerinde duran eliyle bana
baskı uyguladı ve ondan uzaklaşma girişimime mâni oldu. "Böyle
kal," diye buyurdu, uyku mahmuru sesiyle. "En yakınımda."

Pencereye baktım, gökyüzünde uçan kuşları gördüm. Uyku,
gözkapaklarıma basan ayaklar gibiydi ve hâlâ uykum olduğunu
hissediyordum. Mırıldandım. "En yakınındayım Asrın."

"Tenin morarmış," dedi, dişlerini sıkıştığını hissettim. "Bunu
dün yapmadığıma eminim, siktiğimin yerinde oldu. Kalçan mos-
mor, bunu hissetmediğini söyleme."

Omzumun üzerinden ona döndüğümde gözlerinin tavana ba-
kıyor olduğunu gördüm. Bakışları kısıktı, her bir kirpiği, kibrit
çubukları gibiydi. Sertçe yutkundum. Gün ışığı izinsiz bir saldırıyla
yüzümün saçlarına gölge düşürmüştü. Dişlerini alt dudacağına geçirdi,
gözleri gözü, hissetmesi kaçınılmaz olan öfkesinin eyleme dökül-
müş haliydi. "Kalçamda herhangi bir ağrı hissetmiyorum," dedim.
"Nasıl olduğunu da hatırlamıyorum, bir yere çarpmış olmalıym.
Dert değil, geçer."

"Benim için dert," dedi üstüne basa basa. "Canının acısını
küçümsemenden nefret ediyorum."

"Oysa seni küçümsemiyorum."

Gözleri ait olduğu yere, gözlerimin içine düştü. O kadar hızlı
döndü ki bana, sanki giremediği kapıyı kırdığını hissettim. Sordu:

"Ben, senin canının acısı mıyım?"

"Öylesin."

Elimi yatağın içinden çıkardım ve avucumu onun yüzüne yerleştirdiğimde dokunuşumu kabul etti. Elmacıkkemiği üzerindeki kas zarıfçe çarptı parmak boğumlarına. Dokunuşum kendisinde bir şeyler özgür bırakmış olmalıydı ki bir anda beni kendine daha sert hastırdı ve belimdeki elini tişörtümden içeri sokarak yaramaz parmaklarıyla beni gıdıklamaya başladı. Bu o kadar ani olmuştu ki, gülerken, bu gülüşüme ben bile hazırlıklı değildim. O da geldi, bu yüzden bir anlık tökezlemenin ardından başını boynuma gömdü ve şiddetlenerek, kıvrandırarak beni gıdıkladı. Dudaklarım özgür gülümsemeler bırakırken, “Gıdıklanıyorum ya,” dedim ama hiç de şikâyetçi değildim. “Kes şunu.”

Benimle vakit geçirmesini her şekilde seviyordum, tartışırken bile. Sakallarını omzuma doğru sürtmeye başladığında bir kez daha kıkırdadım ve dizimi kaldırarak onun karnına vurdum. Boşluğuna gelerek sendelediğinde, fırsattan yararlandım ve yatakları arasından sıvıştım. Ayaklarım çarşafa dolandığında, yüz üstü yere düşmüş ve bir kez daha rezil olmuşum. “Manyak,” dedi keyifli sesiyle. “Acıtıyorsun canını.”

Düştüğüm yerde utançla inleyerek avuçlarımı yüzüme örttüğümde, Asrın’ın keyifli bir ıslık çaldığını duydum. Tamam, cidden çok utanmıştım ama onun keyfini bir şekilde yerine getirdiğim için memnundum. Parmaklarımın arasından ona baktığımda, dirseğini yastığa dayamış, yukarıdan bana baktığını gördüm. Onu azarlamak için ağzımı araladığım anda sessizlik rahatsız edici bir şekilde dağıldı.

Zil çaldı.

Büyük bir irkilemeyle yerimden sıçradığımda, yük gibi nefesimi ağır ağır vererek kalçam üstünden doğruldum. Asrın söylenerek kalkmış, pantolonunu bacaklarına geçirirken, “Zilin yayı çıkmamak üzere götünüze girsin,” dedi kaba bir aksilikle. “Sökeceğim zili, tüm keyfimin içine sıçtı.”

Hâlâ yerde masum masum gözlerini kırıştıran bana bakarak odadan ayrıldı. Saçlarımı omzumun üzerinden geriye bıraktım, kendi çıplaklığımdan utanarak aceleyle toparlandım ve zeminde dikildim. Hızlı adımlarla dolabın karşısına yürüdüm, kot panto-

lonu ve taş grisi boğazlı kazağı üzerime geçirdim. Aynaya kısa bir bakış attım, gevşemiş örgümden sıyrılan birkaç tutam yanağım dökmüştü. Kâküllerimi üstünkörü düzeltip yerdeki iş görmez kıyafetleri toplarken gözüme Asrın'ın tişörtü çarptı.

Çıplak çıkmıştı.

Gelen bir kız olabilirdi.

Kaşlarım çatıldı, ne diye çıplak çıkmıştı? Odadan çıkarak koridora yöneldiğimde, Cenk'in ve ardından kızların sesini işitmiştim. Dudaklarımı dişledim, sanki anlayacak ve bana dik dik bakacaklardı. Her şeye böylesine kızaran yanaklarım beni deli ederken usulca Asrın'ın arkasından yanaşım. Bora, çattığı kaşlarıyla, Cenk, büyük bir sırtmayla ve kızlar hayretle Asrın'ın çıplak göğsüne bakıyordu. Asrın'ın arkasından sıvışıp önüne geçtiğimde, bir an duraksadım. Göğsünde birkaç tırnak izim vardı. Taze açılmış yaralar olduğu çok belliydi. Yanaklarım, şimdi olduğundan çok daha fazla kızardığında, "Esila," dedi Cenk, imalı şekilde. "Kardeşimin etinden sütünden yararlanmışsın."

Asrın çattığı kaşlarıyla dik dik Cenk'e bakıyordu, bu ayrıntıyı atlamış olmalıydı. "Cenk, seni sikerim," dedi terbiyesizce. "Çık git şuradan."

Gözlerimi kaçırdım, şu an hiçbiriyle göz teması kuramazdım. Boynuma kadar yandığımı hissederken telaşla yanına ilerledim ve tişörtü kendisine uzattım. "Ne bakıyorsunuz?" diye çemkirdim omzumun üstünden Almila'yla Lavin'e. "Dönsenize arkanıza."

"Pes," dedi Lavin, gözlerini devirirken. "On üç yıllık arkadaşım, defalarca görmüşümdür çıplak."

Sınırlendim. Sırf birbirilerini kardeş görüyorlar diye izin verecek değildim. Asrın yüzüme bakmayı sürdürdü, tişörtü kavradı ve sakinlikle üzerine geçirdi. "Pekâlâ güzel bir fiziği olabilir," dedi Almila, kızıl saçlarını omzunun üzerinden geriye sarkıtırken. "Ama eniştemdir kanka, dert etme yani."

"Doğru," dedim sinsince. "Mertle denize gitmiştiniz, anlata anlata bitirememiştin çocuğun fiziğini."

Yalandı.

Bora yerinde dikleşip Asrın'daki bakışlarını Almila'nın üzerine düşürdü. Gözlerinde isim veremediğim bir ifade vardı, kızmak-

la kırılmak arasındaki o çizgide ne yapacağını bilememiş gibiydi. "Şey?" dedi Almıla, irileştirdiği gözlerini üzerime dikerken. "Öyle mi yapmışım, bayağı oldu. Hiç hatırlayamıyorum, geçmiştir."

Abartıp abartmadığını bilemiyordum. Aralarını yapmak istediğim gerçektir, Almıla onu istiyorsa o da Almıla'yı istemeliydi.

"Esla," dedi Asrın, mekanik bir sesle. "Dudaklarını dikeceğim."

Omzumu silktim. Kızmış gibiydi, açık bir sus emriydi. "Biraz daha anlatsana," dedi, Bora ifadesizce. "Ne kadar iyi yüzüyorsun Almıla?"

Almıla bana kızgınlıkla baktı, işine yaramamıştı. Bir an kendimi suçlu hissettim, bakışlarımı kaçırıp sıkıntılı bir nefes verdim. "Bir gün yüzeriz Bora'cığım," dedi, işten sıyrılabilmem için derdindeydi. "Yaz da geliyor zaten."

Bora gözlerini kıstı. "Yazdım bunu bir kenara."

Cenk ve Bora içeri ilerlerken Almıla benim üzerime doğru yürümeye başladı. Elimi Asrın'ın omzuna yasladım, ondan korkardı değil mi? Üzerine geçirdiği tişörtü düzelterip, kolunu omzuma attığına sırtıtım. "Pislik," dedi Almıla. "Yaptığın hainlik."

"Seninki de öyleydi." Ona kaşlarımı çattım. "Anneme bu evin adresini vermemeliydin."

Kızardı. Bozardı. Sustu. Asrın beni içeri sürüklerken elimi beline yerleştirdim ve onu takip ettim. Yüzme işini abartmış olmalıydım, yine de kızıştırmak fena olmazdı. Kıskançlığın halledemediği hiçbir şey yoktu, kendimden biliyordum.

İçeri girdiğimizde Cenk, Pati'yi yakalamakla meşguldü, hayvanları seviyordu. Tekli koltuğa oturduğunda uzun ve kaslı bacaklarını sehpaye uzatarak yerinde gerindi. "Telefonu versene," dedi, çenesiyle sehpanın üzerindeki telefonu gösterirken. "Belim ağrıyor."

Kaşlarım çatıldı. "Masaj yapabilirim."

"Kalsın bebeğim," dedi esnerken. "Beni azdırmak istemezsin, telefonu ver."

Gözlerimi devirdim. "Ne yapacaksın ki?"

Beni umursamadı. Telefonu kavrayarak, ekranı aydınlattığında kendi fotoğrafımı görmek bu sefer şaşırtmamıştı. Fakat res-

mimi değiştirmiş, pasaklı halimi ekrana koymuştu. Kalbimden ılık ılık bir şeylerin aktığını hissettim, dudaklarıma yerleşen sıcak tebessüm içimden gelmişti. Gelen birkaç mesajı gördüğümde yüzümdeki tebessüm soldu. Telefonu kurcalarken onu izlediğimin bilincindeydi fakat bir şey demiyordu.

“Bu kedi çok yabani,” dedi Cenk, pis pis Pati'ye bakarken. “Sahibine benziyor.”

Pati kuyruğunu sallayarak yanımıza yürüdüğünde, Asrın onu ensesinden yakalayarak kaldırdı ve koltuğun kolçağına bıraktı. Pati halinden memnun bir şekilde yerine yerleşti ve Asrın'ın elindeki telefonu izlemeye başladı. “Asrın'ı sinirlendirme,” dedim, elimle tüylerini okşarken. “Acıktın mı oğlum?”

Oturduğu yerde mayışarak, kafasını Asrın'ın omzuna sürdüğünde tip tip baksa da engel olmadı. Kafamı yana yatırdım, Pati ondan ürkmüyor, aksine ona yanaşmayı seviyordu. Dudaklarını dişledim, tam da bu an da gülersem Pati'yi kendinden uzaklaştıracağına o kadar emindim ki, artık şaşırıyordum.

“Ne ikram edeceksin?” diye sordu Lavin, oturduğu yerde geri-nirken. “Evin kızı oldun artık, sehpaye dantel falan örttün mü?” Ona dik dik baktım. “Asrın evini benimle paylaşmaktan son derece mutlu,” dedim büyük bir özgüvenle. “Tabii ki dantel örteceğim.”

Yerimden doğrulduğumda bana gözlerini devirdi. Asrın bana bir bakış atarak önüne döndüğünde, ufak adımlarla çıkışa başladım. Almıla'nın peşimden geldiğinin farkındaydım. Mutfağa girdim. Almıla'ya elimime bir bardak su aldığımında koyu renkli sandalyenin arkasına yaslanırdım.

“Neden yapıyorsun?” diye sordu sinirle mutfağa dalarken. “Benim kimseni üplak gördüğüm yok, Bora'nın beni yanlış anlamasına sebep oldun.”

“Öyle mi yapmıştım?”

“Hayır, sen her daim haklısın.”

“Saňa sesini yükseltmemesi gerekiyordu.”

“Kızlarım çatıldı. Yansımam yine bana emir buyuruyor, kendilerini kontrol etmemi istiyordu. Gözlerimi yumdum, sakın kalabilir-

dim. Düşmanımı yenebilir, yeni bir çıkmazın kapısında diz üstü kapaklanma acizliğinden kendimi kurtarabilirdim.

“Üst dolapta,” dedim, parmaklarımla şakaklarımı ovarken. “Siyah tabakların hemen arkasında, küçük bir kutu var. Onu bana verir misin?”

“Ha?”

“Kutu,” diye tekrarladım, hiddetli bir nefes dudaklarıma yüklenirken. “Bana yardım et.”

Kafamı masaya yasladım, alnımı sürttüm ve zonklayan hislerim beni köşe başında sıkıştırırken derin derin soludum. Almıla yerinden hareketlendi, bunu yarattığı gürültüden anlamıştım. Acizdim, içimdeki bir başka kimliğim bile benden daha güçlüydü. Elimle saçlarımı diplerinden çektim, aklımı başıma toplamak istiyordum.

“Bu ne?” diye sordu, küçük şişenin kapağını aralarken. “Ne için kullanıyorsun bunu?”

Benim için çıkardığı minik hapı kavradım ve dilime yerleştirdim. Hafifçe ritreyen ellerimle su dolu bardağını kavradım, dudaklarıma yerleştirdim ve uzun bir yudum çektim. “Sakinleştirici,” dedim, gözlerimi usulca aralarken. “O kadın verdi, bana iyi geleceğini söyledi. Düzenli olarak kullanmamın yanında sakinleşmek istediğimde de kullanmamı söyledi.”

Dudakları aralandı, boğuk bir nefes vermekten öteye geçemedi. Çaresizdim, çaresizdi. “Bir halta yarıyor mu?” diye sordu sessizce. “Sana iyi geliyor mu güzelim?”

Bardağı sertçe masaya bıraktım, öfke nöbetleri sıklaşmaya başlamıştı. Kafamı belli belirsiz salladım, kendimi sakin olmaya mecbur hissediyordum. Eliyle önüme dökülen saçları itelerken gergin görünüyordu. “Gelmesini istiyorum,” dedim, kaçınılmaz olanı, çaresizliği hissederek. “Sizi kırmak istemiyorum, bilinçsizce hata yapmaktan yoruldu.”

Kaşlarını çattı. “Sen bizi kırabilirsin, sana kızmayız,” dedi, samimiydi. “Asrın, ben, ya da diğerlerine yük olmazsın, seni seviyoruz. Gizleme, özellikle Asrın’dan gizleme. Bazı şeyler için geç kalma Esila.”

Ne kadar doğru söylüyor, diye sordu yansımam.

Ona güvenebiliriz, diye yanıtladım yansımamı.

“Yorulduğum, ne yapmam gerektiğini, yaptıklarımın bizi nereye sürükleyeceğini bilemiyorum.”

“Ben sana kıyamam ki,” dedi içtenlikle. “Sana kahve yapayım mı?”

Ellerimi ovuşturduğum. “Teşekkür ederim.”

“Hadi git sevdiceğinin yamacına.”

Ona gözlerimi devirdim. “Böyle söyleme.”

“Korkaklık ediyorsun.”

Omzumu silktim. “Biliyorum.”

Onun yanından ayrılıp tekrardan salona geçtiğimde herkes bıraktığım gibiydi. Asrın'ın yanındaki koltuğa tırmandığımda, yorgunlukla mırıldandım ve yüzümü koltuğa sürttüm. Karnım ve kasıklarım hafif ağrılar vardı. Dişlerimi sıktım, doğum kontrol hapını da almam gerekiyordu.

“Siz niye geldiniz?” diye sordu Asrın, biçimli parmakları Parti'nin tüyleri arasında geziniyordu. “Sabahın köründe kapımda ne işiniz var? Hadi geldiniz, niye hâlâ buradasınız? Gidin!”

Ona göz devirmedim, kendisinin davranışlarına hepimiz bağışıklık kazanmıştık. “Bir ara gideriz,” dedi Cenk umarsızca. “Siz takılın, kendi eviniz gibi.”

“Odamdan ve banyomdan uzak durun da ne bok yerseniz yiyin,” dedi yerinde dikleşirken. “Kalk kız sen de, gidiyoruz.”

Gözlerim onun üzerine tırmandı, nereye gidiyorduk? Kaşlarım bilinmezlikle çatıldı, yorgun olduğumu görmüyor muydu? “Sonra gitsek,” dedim bakışlarımı kaçıtırırken. “Hem misafir evde bırakılır mı?”

“Gerçekten mi?” diye sordu kafasını iki yana sallarken. “Bende misafire minnet edecek bir tip mi görüyorsun? Yavrum onlar misafir mi ayrıca? Saçma salak konuşma da kalk.”

Dişlerimi sıktım. “Sonra gideceğiz.”

“Pekâlâ,” dedi düz bir sesle. “Sana bir şey gösterecektim ama...”

Şaşırdım. Dudaklarım birbirinden koparak bir şaşkınlık mırıltısı dökmüştü. Gözlerimin parladığına emindim. “Şey,” dedim

gözlerimi kırıştıtırırken. "Tamam gidelim, kalkıp hazırlanacağım şimdi."

"Fırla."

Yerimden ayaklandım, aceleci adımlarla odaya girdiğimde üzerime bir göz attım. Pantolon kalabilirdi, üzerimdeki badi de kalabilirdi. Havanın çok soğuk olmadığını fark ettiğimde bir ceketin yeterli olacağını düşünerek raftaki cekete uzandım. Deri ceketini de giydiğimde, saçlarımı ceketin üzerine çıkardım ve kâküllerimi üstünkörü düzelttim.

Dolabın içini kurcalamayı sürdürürken Asrın'ın şapkaları gözüme çarptı. Birkaç kez bere taktığını görmüş olsam da bu tarz spor şapkalardan taktığını fark etmemiştim. İki şapkayı kavradım, kapakları kapadım ve tekrar odadan ayrılarak salona geçtim. "Hazırım," dedim şakıyarak. "Hadi gidelim."

Parti'yi yere bıraktı. "Eve sahip çık," diye emir vererek yanıma yürüdüğünde, kızlara kısa bir bakış atarak ona eşlik ettim. Dış kapıyı araladı, kapıyı gürültüyle kapattı ve bakışları üzerime tırmandı. Nefesimi tuttum, şu an heyecanlanmıştım. Benden gizlediği, görmemi istediği ve seveceğine emin olduğu bir şey gösterecek olmalıydı. Elini belime yerleştirdi, beni kendine çekti, "Şapkalarıma da mı göz koydun?" dedi sessizce. "Tak bakayım."

Elimdeki şapkaları birbirinden ayırdım ve siyah olanı başına yerleştirdim. Ters takmıştım, alnına düşen tutamlar şapkanın içinde kaybolmuş ve gözüme daha çekici gelmişti. Saç kesimine ve kafa yapısına çok uygundu, ona yakışmıştı. Diğer şapkayı da kendi başıma taktığımda heyecanlı hallerimi dikkatle izledi. "Yakıştı," dedim, zihnimi bulandıran gerçeği dile dökmekten kaçınmadım. "Üzerine bir şey almayacak mısın, rüzgâr var."

"Benim bir Sarışın var," dedi, sıcaklığı bedenimi kuşatırken. "Üşürsem ısıtır beni."

Bu anlarda neden utandığımı bilemiyordum, sadece yanaklarıma çöken kızarıklığı hissediyor ve bakışlarımı onun güzelliğinden mahrum ediyordum. Asansörü tercih etmeyerek merdivenleri indiğimizde sitedeki derin sessizlik dikkat çekiciydi.

"Asrın?"

“Hım?”

Kasıklarımındaki acıyı yok saymaya çalıştım. “Ben haptı almadım,” dedim kısık sesle. “O haptı.”

“Birkâç saate eve döneceğiz,” dedi düz bir sesle. Bu konu, aramızda uzanan bir elektrik ipi gibi gerginlik yaratıyordu. “İçersin.”

Onu onaylayarak yürümeye devam ettim. Hızlıydı, kendinden emindi ve dik omuzlarında taşıdığına inandığım güç beni koruyordu. Birçok katı indik, benimle asansörde kalmayı tercih edeceğine bu merdivenleri neden indiğini anlayamıyordum. Otoparka yönediğini fark ettiğimde kaşlarım çatıldı fakat bir şey sorma gereksinimi hissetmedim. Spor ışıklarının gölgelendirdiği alan fazlasıyla genişti, birkaç araba vardı ve uzun süredir burada gibilerdi.

Bir adım önümden yürümeye devam etti, otoparkta ne işimiz vardı? Dudaklarımı dişledim, bir avuç ilgisine dahi muhtaçtım, ona karşı şiddetli bir yoksunluk hissediyordum.

“Seni uçuracağım,” dedi köşeyi dönerken. “Bana sıkın tutunman lazım.”

Gözlerim onun yüzünden sıyrıldı ve önümdeki manzaraya döküldü. Devasa bir motorsiklet, hemen bir adım ötemde tüm cazibesıyla gözlerimi kamaştırırken dudaklarım belli belirsiz aralanmıştı. Bir motora sahip olduğunu bilmiyordum, zaten yeni gibi görünüyordu. Bakışlarıma düşen parlama, dudaklarıma kurulan yeni bir tebessümü pekiştirdi. Onun elinden sıyrılarak motorla aramdaki mesafeyi kapadım ve motorun koltuğuna dokunarak ilgiyle gözetledim.

“Buna binecek miyiz?” diye sordum, aramızdaki gerginliği dağıtacak, yumuşak bir sesle. “Uçuracak mısın sahiden beni?”

Motorun üzerindeki kaskı kavradı ve kafamdaki şapkayı çıkararak kaskı kafama yerleştirdi. Saçlarımı düzeltti ve güzel yüzünde memnun bir ifade peyda oldu. “Çirkin oldun,” dedi ifadesizce. “Gerçekten çok çirkin oldun.”

Omzumu silktim, böyle düşünmediğini biliyordum. Sadece takılıyordu. “Sen de tak,” dedim gözlerim kısılırken. “Kafanı yarmanı istemiyorum.”

“Kafanı yaracağım,” dedi, motorun etrafını dolanırken. “Bana bakmak zorunda kalacaksın.”

Uzun ve kaslı bacaklarının avantajına sığındı ve bedenini kolaylıkla koltuğa devirdi. O her durumda çekici olabiliyordu. Gözlerini motorda gezdirdi, her an olduğu gibi ciddi ve dikkatliydi.

“Atla hebeğim.”

Ceketimin fermuarını boğazıma kadar çekiştirip yanına iliştiğimde ona kısa bir bakış attım. “Korkmalı mıyım?”

“Benim yanımda?”

Soğuk ellerimi omzuna yerleştirdim, ondan güç aldım ve uzun bacağımı motorun diğer kısmına attım. Kalçamı koltuğa yerleştirdim, yerimde kayarak onunla bütünleştim. Ruhumdan beslenen hastalıklı hislerim, onunla birkaç güzel anı paylaşmama izin vererek geçici bir uykuya yatmıştı. Ellerimi omzundan beline doğru kaydurdum, sıkıca sarmaladım ve kafamı geniş sırtına yasladım. Evimdeydim. Sırtı, küçük bir çocuğun koşuşturduğu, gül fideleri bulunan bir bahçe gibiydi. Güller varsa dikenler de vardı ama bu bahçede koşup dizlerimi kanattığımda hiç şikâyetçi olmuyordum. Gülü koklamak için dikenlerine razı olmalıydık.

Belki ilk defa motora bindiğim için korkmalı, tedirgin olmalıydım ancak herhangi bir korku kıpırtısı yoktu. “Sür kaptan,” dedim dirilmeye heves eden heyecanımla. “Hadi! Hızlı sür.”

“Cesur çıktın?”

Gözlerimi kırıştırdım, bu hazzı tatmayı istiyordum. İri ve güzel eli motorun direksiyonuna yerleşti, güzel parmaklarını bir arada tutan ellerini izledim. Bir diğer eli de anahtarı yerleştirdi ve beni sırtında kabul etti. Şimdi ben, onun bahçesindeki tek çocuğum. “Sıkı tutun,” dedi, parmaklarım altındaki kaslı heybeti aklımı bulandırıyordu. “Dur dediğin an dururum, sorun değil.”

Herhangi bir cevap vermeme beklemedi. Ben onun güzel aklına ve düşünceli yanına hayranlık duyarken motor gürültüyle ileri atıldı. Tekerlekler gri zemine sürtünerek hareketlendiğinde gürültü etrafta yankılandı. Dudaklarımdan sessiz bir çığlık döküldü, içerisinde bulunduğum ânın yabancı hazzı kalbimi gümbürdetti. Otoparktan çıktığında acımasız rüzgâr bizi düşürmek ister gibi esti başımızın üstünde. Gözlerimi yumdum, soğuğu hissediyordum.

“Niko'ya ne oldu?” diye sordum, dudaklarımdan dökülen kelimeler, bir bıçakla avucumda kesik açmaktan farksızdı. “Bana hiçbir şey anlatmadın.”

Beni duyduğuna inanıyordum, duymuş olması gerekiyordu. Ellerim altındaki bedeni muazzam bir kasılmayla gerildi, yanlış isimleri telaffuz edişim onu öfkelen-dirmişti. “Ne yazık ki, hâlâ yaşıyor,” diye bağırdı, gür sesi rüzgârla çalındı kulağıma. “O an düşünebildiğim tek şey sendin, elbet kaçacak ve orada durmayacaktı.”

Saçlarım dört bir yana savruldu. “Nasıl bulabildin?” diye sordum dudaklarımı sızlarken. “Tabii ki bulacağından hiçbir şüphem yoktu fakat silahlar, kalabalık işin içine girince sanırım korktum.”

Daha da hızlandı. “Adam bulmak benim için zor değil,” dedi gergin bir sesle. “Sana ne anlattı?”

Söylemeli miydim? Şu an onun kirli olduğunu düşündüğü geçmişini ortaya dökmek ne derece mantıklıydı? Benim mantığımdan haberi var mıydı? “Babanın mezarını görmek istiyorum,” dedim. Az önce kendi avucuma açtığım kesğin aynısını şimdi onun avucuna açmıştım. “Beni götürür müsün?”

Sustu.

Onu üzmüş müydüm?

Onu daha çok üzeceksin.

Etrafımda yansımamı aradım, bulamadım. Bu yüzden tekrar önüme dönerek burnumu ense köküne dayadım. Babasını hatırlamak iyi olmamıştı, yarasını kaşımıştım. Ellerim hafifçe yukarı tırmandı ve avuçlarımda içinde, derbeder olan kalbini hissettim.

“Hızlan,” diye bağırdım, bu isteğin nereden geldiğini anlamadım. “Çok iyi! Sen süpersin!”

“Katil olmak isteyen bir heriften süper adam olmaz güzelim,” dedi dingin bir sesle. “Yanlış biliyorsun.”

Kaşlarımda çatıldı. “Hayır,” diye itiraz ettim isyanla. “Tam bu an da senin tabii ki süper bir adamın demen gerekiyordu.”

“Tabii ki süper bir adamım.”

Dudaklarımdan dökülen kıkırtılar ona ulaşmış olmalıydı, güldüm. Bu eylem onun yanında sık sık gerçekleşiyordu. Ellerim

daha sıkı sardı ince belini, her an sarmak isteyecek kadar derin bir iltihayla. Garip bir şekilde daha hızlı olmasını istiyordum ve bu enerjim beni şaşırtıyordu. “Elini sar,” diye uyardı beni, sesi sertleşmişti. “İlk defa biniyorsun, insan düşmekten korkar.”

Soğuk parmaklarıma değinen kuru rüzgâr fazla aceleliydi. Bedenim üşümüştü, kısa sürede aldığı yol uzundu. Daha önce sürdüğüm aşıkdı, hayat ona bir şekilde bunları öğretme zorunluluğu taşıyordu. Yalnızdı, istese herkesi etrafında pervana edecek bir güce sahip olsa da samimiyetsizlikten nefret ediyor, kimseyi umur-samaya gerek görmüyordu.

“Hızlı ol,” diye bağırdım. “Daha hızlı, çok iyi hissettiriyor.”

“Yere kapaklandığında soracağım iyiyi, kötüyü,” diye homurdandı aksi bir dille. “Düşmeni istemiyorum.”

“Sen kendin düşer de beni düşürmezsin.”

Sessiz kaldı. Bu olumlu bir cevaptı, öyle olduğunu biliyordum. Saçlarım gözlerimin görüşüne engel olurken hızlanmadı, hızlansın istiyordum. Üst üste yutkundum, eğlenceliydi fakat yorgun kafamı bulandırmıştı. Hayatımda ilk kez motora binmiş ama bu hızı sevmiştim. Ben yavaş yaşamasını ama hızlı koşmasını seven bir kızdım. Yüzme bilmeden denizlere atlayan bir kızdım. Ölürken yaşıyorum diyen, ağlarken gülebiliyorum diyen bir kızdım. Kendi içimde bir çelişkiydim. Aslında kolay görünen, yumuşak başlı bilinen ama çok zor bir kızdım. İnsanlar beni duvarlarımın dışına çıkaramazlardı, sadece o duvarlardan içeri girebilirlerdi. Ve on sekiz yıllık hayatımda bunu başaran tek kişi, Asrın’dı.

Alaska’ye geldiğimizde Asrın birkaç işi olduğundan bahsetmiş ve beni mekânın içerisine inen koridorda bırakarak üst kata, Timuçin’in yanına çıkmıştı. Hesap işleriyle ilgilenecek olmalıydı. Surtımı arkamdaki duvara yaslayarak koridorun sonundaki yangın çıkışına bakarken kollarımı göğsümün üstünde kavuşturdum. Mekân, gündüz vakti olduğu için tenhaydı. Kapıda yalnızca bir koruma vardı ve o da sigarasını yakmış, telefonu ile konuşuyordu. Motor deneyimi harika olmuştu, beni uçurmuştu, ayaklarımı sayını unuttuğum kere yeniden yerden kesmişti. Alaska’dan ayrıldıktan sonra nereye gideceğimizi bilmiyordum ama gitmek istedi-

ğim bir yer olsa götüreceğine emindim. Parmaklarımı düzeltmek için alınma kalktığına, ensemdeki nefes hissettiklerimizi hissetmiyor olsaydık hayat şu anki gibi mi olurdu?

Yansımam fısıldadı: *Buradayım, beni bul.*

Parmaklarım tökezleyerek düştü aşağıya, çarptu kutucu bir şekilde büyüyen gözlerim koridorda benden rini aradı ama yemin ederim kimse yoktu. Durdum, verdim. Avuç içimi şakağıma dayayarak zihnimin içinden sesi bastırmaya çalıştım ama ses bu sefer daha da yükse dedi: *Beni bulduğunda, belki benden kurtulursun?*

Durdum. Evet, belki kendisini bulursam ondan aldım. Bu düşünce bana güçlü ve iyi hissettirdi. Bu inanc verdi. Çoğu zaman gücümüz inancımızdır zaten. bir çift kulak, gören bir çift gözden ve koşan bir daha sağlamdır bazen. Kendime, yansımamın beni için izin verdim. O itaat istiyordu, ben itaat ediyordum. ruyardı, ben yapıyordum. Bu yüzden sırtımı duvardan yansımam bunu istemişti. Ellerim yanında yürüdüğüm tutunurken, duvarın kenarı boyunca ilerledim ve veninin başında durdum.

Ayaklarım bir şeye çarptı.

Baktım.

Plastik bir kutu vardı, içerisinde su olabilir miydi?

Evet, dedi yansımam. *Tadına bak.*

Kaldım. Açıkçası bazen yansımalarımla eğlenmek hoşuma gidiyordu. Beni güldürüyorlardı. Onlar kimi zaman benim oyun arkadaşlarımdı. Aynı bahçede oynuyorlardı. Dikeni onlar bana tırıyorlardı, canımı tırıyorlardı ama beni güldürüyorlardı. İtaat, ruhun mayasında vardır. Benim ağırbaşlı ruhum itaati kabul ediyordu. Bu yüzden itaat ettim, dizlerimin üstünde, plastik kovanın önüne düştüğümde, dizlerim yere çok sert çarpmıştı. Koridorda neden böyle bir bidonun durduğunu sorgulamadım. Sanki öylesine konulmuş, geri alınacakmış gibi duruyordu.

Beni gör.

*Beni yakala.
Ben cehennemim içindeyim, beni görmen için ateşi yakman
gerek.*

Onu görmem için ateşi yakmam gerekiyordu. Bunu anlamış-
tım. Ona sordum: Ateşi nasıl yakacağım?

Bidonu boşalt.
Ensemdeki nefesin sahibi susmuyordu. Kahretsin, hep itaat
istiyordu. Bana yön verdi, ona kulak kabarttım. Her şey bula-
nıktı, kavrayamıyordum. Yanaklarım... Islanmıştı. Gözyaşı mıydı
bunlar? Onlara dokundum. Ilık, zayıf damlalar yanaklarımdan
aşağıya akıyordu. Bu ruhu temizlemek için ne kadar ağlamam
gerekiyordu? Gülümsedim, yansımam hâlâ konuşuyordu: *Benzin
kokuyor.*

Bir kez daha kıkırdadım.

Çakmağa uzan.

Tutuştüğün kadar tutuştur.

Titreyen parmaklarım bilinçsizliğime sığınarak çakmağa uzan-
dı, geçmesini istiyordum. Çakmağa uzanana kadar çakmağın bi-
donun yanında olduğunu fark etmemiştim. Hımm, hafif bir çak-
maktı. Dizlerimin üstünde, sallanan bedenimle ilerideki bidonun
kapağına uzandım. Etrafta gülüş sesi yankılandı. Yansımama ait
olmalıydı. Bidonun kapağını yeri belirsiz bir yere fırlattıktan sonra
bidonu kaldırdım ve içindeki sıvıyı, koridor zeminine döktüm.
Hımm, koku ağırdu. Benzin miydi? Benzin ne işe yarıyordu? Omuz
silktim, bana neydi? Bidonun içindeki sıvının büyük kısmı etrafa
dağıldığında, ıslık çalarak bidonu az ilerideki yere fırlattım. Bir
kısmı beni ıslatmıştı, sorun değildi. Etrafıma bakarak yansımamı
aradım ama onu bulamasam da sordum: şimdi ne yapmalıyım?

Çak.

Çaktım.

Yak.

Yaktım.

Alevlenen çakmağı, zemine dökülen benzinin üzerine fırlattım.

Tutuşturdum.

Ve geçtim.

Ateşin içinde, yansımamı aradım.

Bölüm 8

-Paramparça-

*Asrın'a ne yaptığımızı görüyor musun?
Mekânını yaktık.*

Sesler, gürültüler kulağımda çınılıyordu. Uzaktan yükseliyordu, yangından bahsediyorlardı. Ben birkaç metre ilerde, her an alevlenen yangını izlerken, yangın alarmlarının çaldığını duyuyordum. Kafamı şiddetle iki yana salladım, ateşin gölgeleri yüzümdeydi. Saçlarım nemlenmiş, suratıma çarpmıştı. Yanıyordu, koridora döktüğüm benzin, çaktığım çakmakla tutuşmuş ve alevler yükselmeye başlamıştı. Kalçamın üzerinde geriye doğru sendeledim, yere tutunan ellerim deli gibi titrerken yansımanın o ateşin içinde değil de zihnimin içinde olduğunu fark ettim.

Çünkü zaten asıl ateş zihnimde.

Hızlı hızlı soluyarak durum değerlendirmesi yaptım. Erken saatlerdi, mekânda çalışanlardan başka kimse yoktu ve bu mekân Asrın için önemliydi. Dudaklarımdan dökülen acının iniltisi, hafızamdan sarkan gerçekle çarpıştığında nefes alamadığımı hissettim.

Asrın içerideydi.

Alevler, koridorun ucuna doğru büyüyordu.

“Ben,” dedim sarsılamaz dehşetle. “Ben ne yaptım?”

Hâlâ yerdeydim. Yangın ileriye doğru büyüyordu ama birkaç dakika içerisinde buraya da sıçrayabilirdi. Kendimi kaybetmişim. Yanık ve kül kokusunu alıyordum. İş her yerdeydi. Gözbebeklerimi parlatan bu şey gözyaşlarım mı yoksa büyüyen ateş miydi “Kahretsin,” diye bağırdı arkamdan birisi, gördüğüne inanamıyor gibiydi. “Bu da nereden çıktı? Mustafa; yangın alarmlarına göz atın. Asrın Ağabey içeride...”

Asrın, içeride. Gözbebeklerim fırlayacak gibi oldu. Asrın içerideydi ve yangın oraya doğru ilerliyordu. O yangın onu dışarı çıkarmazsa beni nasıl burada tutabilirdi ki? Bana yaklaşan adım seslerini işittim, mekânın kapısına doğru büyüyen alevler hemen bir adım ötemdeydi. Oraya doğru ilerlemek için sarsak bedenimi harekete geçirdiğimde, dirseğimin sert bir şekilde çekildiğini hissettim. “Gebermek mi istiyorsun?” diye bağırdı, sesi boğuktu. “Alevler büyüyor, ileri yönelen tehlikeli.”

“Bırak,” diye bağırdım, onun beni çekiştirmesine engel olmak isterken. “Asrın içeride, onun yanına gitmem gerekiyor!”

Çocuğun fiziksel gücüne karşı koyamıyordum. İri eli koluma yapışmış, şiddetli bir güçle beni geriye çekerek ona gitmeme engel oluyordu. Yangın büyüyordu, son derece şık mekânın tavanına dahi sıçramıştı. Dökülen boyaları gördüm, mekânı hasar alıyordu. Ayaklarımı yere çarptım, bir diğer elimle çocuğu ittirmeye çalışıyordum ama hiçbir şansımın olmadığını acıyla fark ediyordum. “Mustafa arka çıkışı kontrol et, kapıyı aç. Sistemi de devreye sokun, mutfaktaki elemanları arka kapıdan çıkar.”

Gözlerim yaşarmaya başladı, puslu görüyordum ama ne gördüğümünden emindim. Tehlikedeydi, benim yarattığım tehlikenin içerisinde belki de canı yanıyordu. İhtimaller, kabuğu kalkan bir yara gibi canımı acıttı. Dudaklarımdan tiz bir çığlık döküldü, kendi merhametimle savaşıyordum. “Ne olursun,” diye inledim, yaşlar yanaklarıma devrilirken. “Bırak, ona yardım edeyim. Bir şeyler yapın, alevler kapıya büyüyor!”

“Esila,” dedi, beni geri çekmeyi sürdürürken. “Arka kapı aralık, oradan çıkacaklardır. İnat etme, senin üzerinde zor kullanmam. Hadi, gidelim.”

İlerideki alev coşarak üzerimize sıçradığında, beni hızla geriye doğru savurdu ve sırtım kapıya çarptı. Elleri hızı dolayısıyla ben-den sıyrıldığında, ileri doğru bir adım atmak istedim ama belime sarılan kollar buna engel oldu. Tanıdık ve sıcak eller belimi belime sarmaladı; bu elleri nerede olsa tanırdım. “Nefes alma,” diye bağırdı, sesi sanki bir düşün içinden yükseliyordu. Boğuk, anlaşıl-maz, buğulu. “Sakin nefes alma! Sakin ol, buradayım.”

Kolları bir dünyayı kucaklar gibi beni kucaklamıştı. Birkaç saniye içinde dış kapıya vardığımızda, onu görme arzusu içindeydim ama o tüm dikkatini çıkmaya vermişti. Birkaç kişi göründü, çalışan olmalıydı. Sardığı bedenimi ve kendisini hızla dışarıya attığında, ciğerlerimin bedenim içinde genişlediğini hissettim. Nefessizlik, öldürücüydü. Yüzümü buruşturarak pürüzlü bir şekilde öksürdüğümde, Alaska'nın gösterişli kapısından çıktığımızı fark ettim. Gökyüzünü görebilmiştim.

“Sikeyim,” diye tısladı Asrın, ateşe attığının o olduğunu bu an hissettim. “Bu da nereden çıktı?”

Ellerim ona tutunma, onun iyi olduğunu hissetme amacıyla göğsüne yerleştiğinde, ciğerlerimde birikmiş nefesi seri halde bırakıyordum dudaklarım arasından. Yüzüm göğsüne denkti, du-rabilmem için beni arkamızdaki duvara yaslamış ve bir dağ gibi önümde dikilmişti. Başım dönüyor, düşünceler çalkalanıyordu. Parmaklarım üstündeki tişörtü sıkıca kavrarken, “Özür dilerim,” diye sayıkladım, gözyaşları boşalıyordu gözbebeklerimden. “Çok özür dilerim.”

Etrafıma toplanan insanları hissettim. Hepsi dışarı çıkmış, göğsüsteniyor, yangının büyümemesi için uğraşıyordu. Asrın beni düşünmüştü gibiydi, sanki bunların hepsi bir sanrıydı. Sallanan be-nenimi kucaklayarak kaldırımın üstüne bıraktığında, gitmemesi için göğsüne yapıştım ama parmaklarım öyle cılızdı ki, bunu fark etmedim. Mekânın kapısına doğru yürüdüğünü gördüğümde, başı-mın ellerim arasına alarak arkasından ona baktım. Bir elini saçları arasına karıştırmış, dikkatle mekânın içini gözetliyordu. Yanında bir kaç adam vardı, durumun ciddiyetinden, mekânın aldığı zarar-ın bahsediyordu. Bunların hepsi kâbus olmalıydı. Onu incitmiş olamazdım. Sahi, şimdi iyi miydi?

Mekânı yanıyor.

Sence iyi midir?

Dudaklarımı sertçe dişledim, kaşlarım pişmanlığımın yoğunluğuyula çatılırken çatlak dudaklarımı araladım. Kötü olmasına sebep olmuştum, iyi değildi. "Asrın ağabey," dedi, bu ses hafızanın kapısını gıcırdatarak açtı. Timuçin'di. "Yangın, mekânın sol engelleri aldık ama şimdiden bayağı tahribat var."

"Nasil gelişmiş?" diye sordu, sesinden yükselen öfkeyi hissettim. Bir kazan gibi kaynıyordu. "Dakikalar önce mekâna girdim, hiçbir sorun yoktu. Herhangi bir kontak arzasının çıkması mümkün değil, sürekli kontrol altında mekân! Yanıyor, siz hiçbir halta yaramıyorsunuz. Bulun, kameralara göz atın, bir arızayla gelişmeyeceğine eminim."

Elimle kaldırım taşından güç aldım, bedenimi zorlukla kaldırdım ve önümdeki kızı ittirdim. Kız sendeleyerek gerilediğinde, Asrın'ın aramıza açtığı mesafeyi yürüdüm. Sinirden titreyen eliyle kemikli çenesindeki sakallarını sıvazlarken, sürekli kıpırdayan dudaklarından seçemediğim kelimeler dökülüyordu. Gözlerimi kırıştırdım, onun bu haline sebep olan herkesten nefret edecek bir kızken onun bu haline sebep olmuştum. Kafasını yana yatırdı, gözlerindeki ifadeleri görmek için can atsam da göreceklerimin büyüklüğünden de korkuyordum.

Alaska onun için önemliydi.

Timuçin ona birkaç şey söylemeye devam ederken, bakışları yanan mekândan sıyrıldı. Beni hatırlamış gibiydi, ya da yeni hatırlamak ister gibi. Yeşil gözleri, kirpiklerinin süslediği yıkık bakışlarını üzerime taşıdığında, gözlerimi kaçırmak istedim. Dile dökmek istediklerim büyürken, pişmanlık alt edemeyeceğim bir boyuta tırmanmıştı. Gözlerimdeki ifadeleri yakalayacak kadar iyi değildi, bunlara sebep olduğumu bilse yine de bana böylesine bakar mıydı? Her şeye rağmen, en önemli olanın ben olduğumu hissettirmeye devam eder miydi?

"İtfaiyeyi bir daha arayın," diye seslendi birkaç çalışanına. "Dağılın, Doğan sizi bırakır eve. Timuçin, sen kal."

Çalışanlar mekânın sağlam kapısından girerek gözden kaybol-
duklarında, utancıyla baş başa kalmama onun varlığı izin ver-
medi. Birkaç kişi içerideki alevleri, yangın söndürme tüpleriyle
küçültmüşlerdi. Asrın aramızdaki mesafeyi kapadığında, sıcak
elleri çenemi kavramıştı. Bakmak istiyordum ama yalancı gözle-
rimi fark etsin istemiyordum. Beni, gözlerindeki şehirlere alırsa seli
getirirdim o şehre; gözyaşlarımla. “Baksana bana,” diye fısıldadı,
bir eliyle omzumu kavrarken. “İyi olduğuna emin olayım.”

İfadelerimi yerle bir etmek, ona istediğini vermek umuduyla
sözcüklerine itaat ettim ve gözlerimi onun hizasına kaldırdım.
“Baksana,” dedim, gülümsemeye çalışarak. “Hâlâ iyiyim, sadece
biraz korktum. Yani sen içerideydin ve ben bir şey yapamıyor-
dum...”

Uzun parmakları çenemden enseme doğru tırmandı, dövmenin
üzerini okşadı. “Mekânın arka kapısından çıktım,” dedi sakinlik-
le. Bu sakinlik, bir aldatmaca mıydı? “Oradan her türlü çıkardım,
mesele çıktığımda seni nasıl bulacağımdı.”

Damarlarım, tenimden sökölüyormuş gibi acıyordu. “Gayet
iyiyim,” dedim, ağzımdaki metalik tatla. “Kötü olan sensin, gi-
delim buradan.”

Kafasını salladı, sakinliğini neye yormalıydım? Ensemdeki par-
makları sıkılaşıyordu ve ben ona tutunma ihtiyacıyla baş etmeye
çalışıyordum. “Sönmeden gitmeyeceğim,” dedi düz bir sesle. “Seni
arabaya bırakacağım, motorla gidemeyiz.”

Elini belime sararak bana yön verdiğinde ona eşlik ettim. Yor-
gunluğum hareketlerimi kısıtlıyordu. Ona yaslandığımda ters tepki
vermeyerek yükümü kabullendi ve yürümeye devam etti. Arkama
bakmaya korkuyor, orada bırakacağım tahribatın Asrın’daki et-
kisiyle üzüliyordum. Sanki ben onun saksısındaki çiçeği saksıdan
çıkarmakla yetinmemiş, o çiçeği ayaklarımın altında ezmiştim. Bu
şey berbat hissettiriyordu. İrkildiğimde bunu fark ederek hızlandı
ve kaskatı bedenlerimizi ilk defa gördüğüm arabanın yanına taşıdı.
Lazım olur ihtimaliyle burada bir yedek araba bulundurduğuna
şaşırmamıştım. Timuçin'den aldığı anahtarla arabayı açtı, kapı-
ları araladı ve beni koltuğa devirdi. Ona söylediğimde, onu bu

derece üzdüğüm için, hayatında yer edindiğim için pişman olur muydu? Benim ona zarar verdiğimi, yıprattığımı bilse, yine ister miydi beni?

“Üzgünüm,” diye bakışlarımı itinayla ondan kaçırırken. Düşen omuzlarımın yükünü de taşıyordum sanki sırtımda. “Çok üzgünüm.”

Eli benden ayrılmadan hemen önce, is sinen ellerimi kavradı ve parmaklarımı avucuna sakladı. Sıcaktı, her an olduğu gibi sıcaktı ve ben bu sıcaklığa muhtaç olduğumu kabulleneli uzun zaman oluyordu. “Sen neden üzülüyorsun?” dedi, kaşlarını çattığını hissettirdi. “Saçma sapan konuşup yakma devrelerimi. İyisin, bundan daha önemli hiçbir şey olamaz, bu da geçer...” Dudaklarını ellerimin üzerine bastırdı. Öpücüğü besleyiciydi. *Sevgilim, saksındaki çiçeği söktüğümü bilsen beni yine ellerimden öper misin?* “Geçmese bile geçmiş gibi yapacağız, üstelik beraber.”

Kafamı belli belirsiz salladım, gözlerine bakabilecek cesaretim yoktu. Elimi dizimin üzerine bıraktı, kapıyı gürültüyle kapadı ve kilitleyerek uzaklaştı. Bu anı bekleyen acı, tüm yüz kıvrımlarıma yerleşirken yutkunmak hiçbir işe yaramamıştı.

Bir şeyler yapmalıydım.

Mantığımı kullanmalı, ikimizi daha az yıpratacak yola girmeliydim. Sorun kendimde değildi, yıprandıkça onu yıpratıyor olmak beni mahvediyordu. “Çok yorgun,” dedim çaresizlikle. “Beni, sırtımdaki yükü taşıyabilecek kadar güçlü ama çok yorgun. Göz göre göre benimle birlikte tükenmesini izleyemem, bir gün pişman olursa hiç dayanmam.”

Dakikalar sonra itfaiyeler gitmiş, Asrın kalmasını emrettiği çocukla ciddi bir konuşma gerçekleştirmişti. Mekânın kararın, küle dönmeye aday kısmına bakmayı reddediyordum, hâlâ sindirebilmiş değildim. Bir süre mekânı izledi, kafasının içinde neler gezdiğini veya kimleri düşündüğünü bilmesem de bunun tepkilerini dışa vuracağına emindim.

Nihayetinde mekânı arkasında bırakarak arabaya yürüdüğünde kendini koltuğa bırakmış ve arabayı çalıştırmıştı. Konuşmadım, konuşmadı. Sessizlik. İstedığımız buydu. Elimi kaldırarak gücü

bile bulamıyordum, düşüncelerim rayından çıkmış ve farklı yollara sapmıştı. Kısa bir yolu hızla bitirip sitenin önünde durduğumuzda bile sessizdik. Kapıları kilitleyerek içeriye yöneldiğimizde uzun bir zamandan sonra asansöre bindik.

Elimde olmayan bir arzuyla kafamı omzuna yasladım, her an yanımda olma fikrine, ona sığınabileceğimin gerçeğine öyle alışmıştım ki, uzaklıklara hiçbir tahammülüm yoktu. En üst katta oturmasına ilk kez minnet ettim, biraz daha oyalanabilirdim. Asansör tiz bir ses bırakarak durduğunda, kafamı kaldırarak daireye yürüdüm. İçeriden çocukların sesleri geliyordu, gitmemişlerdi ve keyifleri yerinde gibiydi.

Anahtarı kilide yerleştirerek kapıyı araladığında yanından sıyrılarak koridora geçtim ve salona doğru adım attım. İçimden atmak, konuşmak ve bir nebze kendime gelmek istiyordum. Asrın, bir adım arkamda yürümeyi sürdürürken salonun kapıyı aralayarak dikkatleri üzerime çekti. Çocuklar, sese kulak kabartarak başlarını omuzlarının üstünden bana çevirdiklerinde, ilk konuşan Cenk oldu. "Aaa," dedi hayretle. "Kararmışsın."

Parmaklarım istemsizce yüzüme kalktı ve yanağıma yerleşti. İis, parmak uçlarıma bulaştı. "Yandık," dedim omzumun silkerken. "Çok eğlenceli bir deneyimdi, tavsiye ederim."

Almila ve Lavin irkilerek koltuktan kalktığında, Asrın'ın iri elini belimde hissettim. Çenesini omzumun civarlarına sürterek kulağıma yaklaştı. "Odaya git, üzerini değış," diye buyurdu, kısık bir sesle. "İyi görünmüyorsun."

"Neler oluyor?" diye sordu Almila, yanıma yürürken. "Bir yerinde bir şey var mı? Yardım edeyim mi?"

"Size gerek yok," dedi Asrın ifadesizce. "İyiyiz, bir sorun yok. Mekânda yangın çıktı, halledildi. Kafanızı takmayın."

Bora ve Cenk de ciddileşerek yerinden ayaklandığında, Almila'nın bana bakan korkulu gözlerine boş bakışlarımla karşılık verdim. Ona anlatsam beni suçlar mıydı, yargılar ya da ne kadar delirdiğimi yüzüme vurur muydu? "Yangın?" dedi Bora, sorarcasına. Gözlerinde sesindeki soru işaretlerinden vardı ve Asrın'a bakıyordu. "Basit bir yangın olmadığına eminim, yine hangi piçlerle başını belaya soktun? Bir de kızı sürüklüyorsunuz!"

Asrın'ın eli belimden sıyrıldığı anda her şey çok hızlı gelişmişti. Salonun kapısını gürültüyle ittirdi, kapı duvara çarparak durmuştu. Zaten sinirliydi, birinin olumsuz bir tepkisini kaldırmayacak kadar da öfkeli. Bora'yla arasındaki mesafeyi kapatmadan hemen önce, Almila anlayamadığım bir hızla yerinden atıldı ve Bora'nın önüne geçti. Gözlerim, tüm yaşanmışlıklara rağmen buna tepkisiz kalamayarak irileştiğinde kapiya tutundum.

“Tamam, Asrın,” dedi Almila, küçük yüzüne gergin bir ifade oturmuştu ve ani manevrasına kendi bile şaşkın gibiydi. Bora için, Asrın'ın önündeydi. “Sadece sizi düşündü, zaten gerginiz. Yeni bir krize gerek yok, lütfen.”

Bora şaşkın gözlerini Almila'nın kızıl başına düşürürken, Asrın'ın gerilen sırtını gördüm. Almila'yı yaralayarak Bora'ya vurmazdı, Almila'yı kırdığın da benimde kırılacağımı düşünürdü. “Boş umutlarını siktir et de bu kızın değerini bil,” dedi Asrın, küfür eder gibi, sertçe. “Yitirilmeden hiçbir şeyin değeri bilinmiyor aptal herif!”

Tüm yorgunluğuma, yaşadığım dehşete rağmen önümdeki manzaraya tepkisiz kalamadım. “Asrın,” dedim, sanki bedenim ruhumun içine çekiliyor, gücüm kayboluyordu. “Buraya gel, yorğun hissediyorum.”

Lavin sehpanın üzerindeki su bardağıyla yanıma yürümeye başladığında, yapabilirsem ona minnetle bakacaktım. Hafifçe titreyen parmaklarımla bana uzattığı su bardağını kavradım, dudaklarıma yerleştirdim ve uzun bir yudum çektim. Su, isi boğazımdan akıtarak mideme indirdiğinde bardağı kendimden uzaklaştırarak Lavin'e geri verdim. “Teşekkür ederim,” dedim mahcubiyetle. “Almila'ya dikkat et.”

Üzüntüyle bana baktı. “Bir duşa girsen fena olmaz, yanık korkuyorsunuz.”

Kafamı yana yatırarak burnumu cekete sürttüğümde, şiddetli kokunun bir an başıma saplandığını hissettim. Midem burkuldu, sendeledim ve kararan gözlerimin zavallığı bana sırtırken kafamı salladım.

“Boş umutlarla işim yok,” dedi, Bora'nın sesi bir kez daha

kulağıma çalınırken. “Ne olursa olsun kuzeniz, seni düşünmemin neresi saçma? Bizleri de tehlikeye sokmamak için hiçbir şey anlatmıyorsun, senin için elimden bir şey gelmiyor. Her sorduğumda geçiştiriyorsun, bir gün seni ölü bulacağım diye korkuyorum. Umurumda olan kız değil, başkası olsa da aynı şekilde konuşacağımı biliyorsun.”

“Bitti mi?” diye sordu Asrın, düz bir sesle. “Abartıp, kızları korkutuyorsun.”

“Abartı?” dedi hayretle. “Her an ölme tehlikesi barındırırken, nasıl bu kadar rahatsin Asrın?”

Duymak istemiyordum.

Bilmek de istemiyordum.

Dönen başımla duraksadım, dudaklarımı araladım ama dök-tüğümü sandığım kelimeler boğazımdan aşağıya kaydı. Sırtımı kapıya yasladım, Asrın'ın bir şeyler dediğini duydum ama algıla-rım çökmüş, işitmeme izin vermemişti. Yer mi ayağımın altından kesiliyordu yoksa ben mi uçuyordum, anlamıyordum. Gözlerim, gözkapaklarımın yığıntısını taşıırken, beni içine çeken karanlık gir-daba direnmeden, sallanan bacaklarım üstünde yıkıldım.

Bayıldım.

*

İldığımda hiçbir şey iyi değildi ama iyi olmaya yakındı.

Ben, doğduğumdan beri kendime mezar açıyordum. Küreği -arıyor, toprağı kaldırıyor, mezarımı genişletiyordum. O mezara günahlarımla girecek olsam ne kadar genişlikte bir mezara sahip olmam gerekiyordu? Günahlarımız... Onlara hep şeytanı baha-ne ettik ama aslında hepsini isteyerek yaptık. Asrın'ın mekânı-nı bilinçsizce ama bilerek yaktım. Onu bilinçsizce ama isteyerek üzdüm. Onunla bilerek tartıştım. Evet, sabah onunla tartıştık. Çünkü ona kızdım. Çok fazla alkol almıştı ve beni okula götürüp, kendisi Alaska'ya geçmişti. Arabayı alkollü sürdüğü için onu azar-ladığımda, beni ciddiye bile almamıştı. Biz genel olarak tartıştık, sorun değildi.

Sorun onu özlememin bir sınırı olmamasıydı.

Okuldan sonra Asrın'ın gelip beni alacağını sanmıştım ama gelmemişti. Almıla, okulda onu beklememin mantıksız olduğunu söyleyip beni de gideceği mekâna sürüklemişti. Ona her ne kadar bu teklifi değerlendirip Bora ile baş başa kalması gerektiğini söylesem de bunu reddetmişti. *Kardeşlik, sevgililikten daha yüksek bir mertebedir*, demişti. Benim tatlı kızım, o iyi bir dosttu.

Asrın'ın nerede olduğunu bilmiyordum, o da nerede olduğumu bilmiyor gibiydi. Onu arayamıyordum, pişman hissediyordum ve onun kötü sesini duymaya dayanamazdım. Çenemi bar tezgâhına yaslayarak ağzımın içinde homurdanırken, üzerimdeki eteğin yuvarları sıyrılıp beni rahatsız ettiğini hissettim. Sabah Asrın'la tartıştığım için, ona inat olması için giyinmiştim. O kadar çelişiyordum ki... Sarı saçlarımı omzumun üzerinden geriye doğru savurdum, sanırım onu arayacaktım.

Etrafa göz attım; her şey aynıydı. Delice dans eden insanlar, bir köşede sarılan çiftler, tokuşturulan kadehler... İçeceklerini yudumlayan insanlar bar tezgâhının etrafını çerçevelemiş, daha sükunetli bir şekilde oturuyorlardı. Renkli ışıklandırmalar üzerime düştü, ağır içki kokusu beni bezdirmişti. Hafif bir ezgiyle çalan müzik kulağıma ilişirken, tırnaklarımı masaya yasladım ve basit bir ritim tutturdum.

“Yalnız mısın?”

Kulağıma dökülen tok erkek sesini üzerime alınmasam bile saçlarıma çarpan nefesle yüzümü buruşturarak omzumun üzerinden arkama döndüm. Hemen başucumda, benim yaşlarımda yabancı bir adam, yüzüne yerleştirdiği tebessümle bana bakarken bıkkın bir nefes verdim. “Uzaklaşıyor mısın?” diye ricada bulundum hissizce. “Yalnız değilim.”

Beni duymamış veya duyduğunu umursamamış gibiydi. Yanımdaki bar koltuğuna çöktü, gömleğiyle sarmalanan kolunu tezgâha bıraktığında bana bakmayı sürdürüyordu. “Bir şeyler içer misin?” diye sordu pişkin pişkin. “Bu mekânın şarapları var.”

Ona bakmak istemiyordum. Taburemde küçücük kalırken sık sık bir nefes verdim. “Sizi kabaca yanımdan defedecek bir ağza sahipsem, içeceğimi alacak bir ağza da sahibimdir,” diyerek imalı bir şekilde ikaz ettim kendisini. “İlginize ihtiyacım yok.”

Beğenilecek bir tipe benziyordu ama onu incelemek bile istemiyordum. Tırnaklarımı masanın üzerinde takırdatmaya devam ederken müziğin değiştiğini fark ettim. “Agresif olma,” dedi, yabancı ses neşeliydi. “İnsanlar buraya eğlenmeye ve içmeye geliyor. Sen de yalnızsın, sadece bir şeyler ısmarlamak istedim.”

Bikkın bir nefes verdim, herhangi bir sorunu daha kaldıramayacak kadar yorgundum. “Bak,” dedim sakince. “Seninle bir şeyler içmek istemiyorum. Yan yana oturmak rahatsız ediyor. İnsan gibi çekip gider misin?”

“Gider gider,” Cenk’in tok sesi kulağıma döküldüğünde, çocuk omzunun üzerinden geriye doğru döndü. Bir an kaşları çatılırken, Cenk iri elini çocuğun omzuna yerleştirdi ve omzunu sıkarak kendisini anlayabileceği bir dilde ikaz etti. “İnan çok yanlış adres.”

Çocuk omzunu silkererek sırtı ve tezgâhta duran alkol bardağını alarak yerinden ayaklandı. *En azından laf dinliyor,* diye düşündüm. Cenk çocuğun kalktığı boşluğa kurulduğunda, barmene kısa bir bakış atarak bana döndü. “Alkolsüz bir şeyler söyleyeyim mi?”

“Fena olmaz.”

Barmen sipariş ettiğimiz içeceklerimi önümüze bıraktığında, gözlerimi masaya çevirdim. Asrın’ın makul şartlarla izin vereceği ve benim rahatça konuşabileceğim tek adam Cenk’ti sanırım. “Bundan Asrın’ın haberi olmasın,” diye bir ricada bulundum. “Zaten tepesi atmış vaziyetteydi.”

Kadehinden bir yudum aldı. “Neyden haberi olacaktı?”

Gülerek kafamı iki yana salladım, beni anlamış olmalıydı. “Teşekkürler,” dedim, benim için istediği alkolsüz içeceğe uzanırken. “İyi bir arkadaş olabilirsin?”

“Hangi aşamadayım?”

İç geçirdim. “Bilmem.”

Uzun ve dar çapa şabip olan bardağın içerisinde yeşil renkte bir sıvı vardı; elma suyu olabilir. Pipetimi dudaklarıma kıstırdım ve uzun bir yudumu indirdim. “Yanında değil,” dedi düşünceli bir sesle. “Sana da mı bozuk atıyor?”

Ona döndüm. “Sana da mı?”

Gözlerini devirdi. "Sinirliyen hiç çekilmiyor," dedi, sesinde ince bir alay vardı. "Normalde on posta küfrediyorsa, sinirliyen otuz posta küfrediyor. Manyak adam, çözemiyorum."

"Hiç sorma," dedim, keyifsizce gülerken. "Bazen dövesim geliyor."

"Asrın'ı çekiştiriyoruz?"

"Gibi gibi."

Temkinli gözlerini Lavin'in üzerinde gezdirirken, bakışlarını Almıla ve Bora'ya düşü. Hepsi aynı locadalardı. Mutlu görünüyorlardı. Lavin'in enerjisine bayılıyordum. Almıla, Mert'in geleceğini söylemiş ve Bora ile aralarında soğuk yeller estirmişti. Bu kızı çözemiyordum. Hasta olan bendim ama hayatımdaki herkes manyaktı.

"Alaska'nın yanması onun tüm tepesini attırılmış vaziyette, onun için önemli," dedi düşünceli bir sesle. Avuç içimdeki yara kaşındı. "Bir şekilde acısını bir yerden çıkarması gerekiyor, yoksa dayanamaz patlar. Kimin yaptığını sorduğumda cevapsız bırakıyor ama aramama da izin vermiyor, bu da garip."

Neden mekânı yakını aramıyordu, bu beni neden işkillendiriyordu? Korkuyordum, saklamamam gereken şeyleri saklıyordum ve ortalığa saçıldığında beni hayatının ne kadar dışına iter bilmiyordum. "Bırak ya, manyağın teki."

Bana kısa bir bakış attı. "Sen esaslı bir kızsın," dedi, beni utandırarak. "Sadıksın, tüm zorluklarına rağmen tek bir an bırakmıyorsun peşini. Asrın benim kardeşim, çok değerli ve ona iyi gelecek olanın sen olduğunu biliyorum. Ben bile sana güveniyorsam, onun da güvendiğine eminim. Güvenmek onun için zor mesele ama o sahiden sana güveniyor."

Birilerinin bize olan olumlu yaklaşımı iyi hissettirmişti. Çünkü ailesi, çevremiz ve onun popüleritesiyle doğan kızlar faktörü bize iyi bakmıyordu. Tabii ki bunları önemsemiyordum ama iyi şeyler duymaya da ihtiyacımız vardı. "Teşekkür ederim," dedim ufacak bir gülümseme çıkarırken.

Yarım ağız güldü. "Sanırım tek şanssı sensin."

"Hayır," dedim özgüvenle. "Ben onun için her şeyim."

Benim her şeyim demişti bana.

“Siktir!” dedi, gözlerini irileştirirken. “Kesinlikle, seni çok şımartmış.”

Sessizce güldüm, iyi bir sohbet arkadaşı olabilirdi. “Şimdi neredesin?” diye sordu, duyulması için bağıırıyordu. “Seni böyle bir ortamda tek bırakmaz.”

Bilmiyordum, bunu bilmemek beni eziyordu. Bilmem gerekirdi, onunla ilgili her ayrıntıyı bilmeli, ne zaman nereye gideceğinden haberim olmalıydı. Fakat bazı anlar, aramıza giren amaçsız soğukluk kelimelerimizi birbirinden saklıyordu. “Ben, bilemiyorum,” diye geveledim ağzımın içinde. “En son ne zaman konuştunuz?”

“Birkaç saat oldu,” diye yanıtladı beni. “Muhtemelen mekân dadır, tahribat büyükse...”

“Anladım.”

Anlamış gibi yaptım. Bunu hep yaparım. Anlamıyordum, sürekli bozulan bu ilişkimizi de hayatımızı da anlamıyordum. Zavalı şekilde titreyen parmaklarımın arasındaki bardağı tezgâha bırakarak burnumu gürlütle çektiğimde, Cenk'in kıkırdarak yüzünü buruşturduğunu gördüm. Omzunu yumrukladım.

Şey, sanırım o da artık iyi bir arkadaşım.

Cenk'in gülen gözlerinin arkama döndüğünü hissettiğimde, onun bakışlarını takip etmek istedim ama arkama dönmeden de biliyordum neyi göreceğimi. Titredim, onun karşısında çok zavalıydım. Cenk de kadehini alarak yanımızdan ayrıldığında, Asrın'ın temiz ve cezbeden nefesini enseme hissettim. Ne zaman geldiğini bilmiyordum, gelmesi yeterliydi. Arkama geçti, sıcak göğsü sırtıma değdiğinde, sanki kollarımda taşıdığım çocukluğumun cesedi haline geldi. O, dertlerimi hep hafifletiyordu. Kaslı ve damarlı kollarından geçerek bar tezgâhına uzandı. Biçimli parmakları kaşlarıma vurdu: Kaşlarım çatıldı, bunu nasıl başarmıştı?

“Söyledim mi söylemişsin,” dedim kendime mâni olamayarak. Gözlerinin kademli ağırlığını başım üstünde hissediyordum. “Kendini hırpalayarak canını yakma.”

Soluğu enseme çarparken, saç diplerimin bile buna tepki verdiğine yemin edebilirdim. Sırtımı göğsüne yasladım, onun hırpalanmasına sebep olduğum halde bu hakka sahip olup olmadığını

bilmiyordum. Bir diğer eli, eteğimin üzerine dokundu ve usulca çıplak bacağıma ilerledi. “Bacakların kaç herifin gözüne değindi,” dedi kısık bir hırıltıyla. “Kaç tanesi seni alıcı gözlerle süzdü?”

Sarhoştu, yemin ederim kendinde değildi. Parmakları bacağıma çimdik attığında irkilsem bile ters bir tepki göstermedim. “Neden bu kadar içtin?” diye sordum, yakınarak. “Evde, beraber içebilirdik.”

Ağzının içinde cıkladı. “Sana içerken, seninle içmem.”

Parmakları benim bardağımı kavradı. Dudaklarına yerleştirip uzun bir yudum çekti, gırtlığından yükselen tanıdık ses nefesimi kesmişti. “Eline bakabilir miyim?” diye sordum uysalca. “Kötü görünüyorlar, acır sonra.”

“Alkol almıyorsun, aferin.”

“Asrın!”

Bardağı masaya bıraktı, gürültüyle. Bacağımdaki parmakları benim boyunca alelade bir yol izlerken, hızlı hızlı soluyordu. Oturduğum için şükrettim, aksi halde buna kolayca dayanamazdım. “Bak,” dedi, kelimeleri, göğsüme nişan alınmış kurşunlar gibiydi. “İçin rahat edecekse bak yaralarımıza.”

“Bu yaralar senin değil, bizim.”

Elimle elini kavrayarak, parmaklarımı soyulmuş derisinin üzerinde gezdirdim. Neden olduğunu bilmesem de sert bir vuruşun sebep olduğu belliydi. Usulca dokundum, yanımda iyi gelecek herhangi bir şey yoktu. İri elini iki avuç içime aldım, benim zenginliğim Asrın’dan ibaretti. Elini ağzımın hizasına kaldırdım. Parmak boğumlarına minik, iyileştirici buseler kondurduğumda elinin seçtiğini hissettim fakat bundan vazgeçmedim. Yıllardır göğsümde biriken şefkati onun yaralı ruhuna bağışlamaktan gocunmuyordum. Onu memnun etmeli ve ona iyi gelmeliydim.

“Birçok durumun içerisinde olabiliriz,” dedi, ona kulak kabarttım. Yüzünü enseme yaslamıştı. Sesi coşan bir nehir gibi aktı sırtımdan aşağıya. “Yine de nerelerde, kimlerle olduğunu bilmiyorum. Ashında sorun bu değil, istediğim an seni bulabilirim ama önemli olan senin haber vermiş olman.”

Hepsini işledim zihnime, uslu bir çocuk edasıyla kafamı salladım. “Bir sarhoşa göre fazla mantıklı konuşuyorsun.”

Eli baldırma doğru tırmandığında, sırtımı ona yasladım. Dokunuşu, bir gül yaprağına dokunur gibi zarif ve yumuşaktı. “Kesinlikle sarhoş değilim,” diyerek inkâr etti. “Her şeyin farkında olacak kadar ayığım.”

Yutkundum, kelimeleri neye yormalıydım? Bacaklarımı birbirine bastırdım, dokunuşunu yok saymak istedim ama nabız tenime çarptıkça karşı koymak güçleşiyordu. “Me... mekânda durumlar nasıl?” diye sordum utançla. “Gittin mi?”

Sıcak parmakları kasıklarımın doğru ilerledi, sıcacıktı. Bedenim ona tepki veriyordu, hislerimden doğan bu etkilere alışkındım. Sırtım yay gibi gerildi, bunu farkına vararak memnuniyet dolu bir homurtu döktü. “Gittim,” dedi ifadesizce. “Boş ver sen bunları.”

Beni kendine doğru çevirdiğinde, bir diğer eli bacağımdaki varlığını sürdürüyordu. Ona itaat ettim, bir kez daha. Taburede dönerek onunla yüz yüze geldiğimizde, soğuk ellerim omuzlarına yerleşti. Birbirimizi kabul ettik. Gözlerimize daldık. Bu fiilen mümkünatı olmayan ama ruhen imkânsız tanımayan bir olaydı. Biz, onunla büyük bir hadiseydik. Uykusuz gözlerini, yorgun gözaltılarını, damarlı gözkapaklarını öpmek için dudaklarımı ağzımın içinde kıvırdığımda, “Benden gizlediğin şeyler başımıza bela olursa seni incitirim,” dedi, dudakları dudaklarım üzerine yaslanırken. “Sakın hata yapma.”

Kelimelerin korkuttuğu kalbim yine onun uğruna çırpınırken, sözcüklerin idrakını yapmak istedim ama dudakları büyük bir açlıkla beni avladığında yapabildiğim tek şey onu öpmek oldu. Ellerimi ensesinde birleştirdim, sert öpücüğünü istekle karşılarken her şey değerini yitirmiş ve bedenim olağanüstü bir heyecanla titremişti. Beni ilk defa kalabalık bir ortamda öpüyordu ancak ikimiz de bunu umursuyor değildik.

Boğazından yükselen karanlık inilti ağzımın içine dağıldığında, bedenim tamamlanma ihtiyacı duyarak sızlandı. Kafasını yana yatırdı, bacağımdaki elleri sıkılaştı ve parmakları tenimde kendine dair izler bıraktı. Dili ağzımdaydı, beni baştan çıkarmak her defasında kolay olmuştu. Zihnimde lekelediğim geçmiş, pıhtılaşan kalbimin korkularıyla yüzleşirken ona biraz daha yaklaştım. Daha

fazlasını umut eden bedenim, çaresizlikle kıvranırken altdudağını yakaladım. Onu öpmek basit bir eylem değildi, can çekişiyordum.

Şiddetli öpücüğünü yavaşlattığında, dudakları tökezleyerek çeneme yaslandı ve anlık öpücüğü sonlandırdı. Birkaç doz ondan almak beni iyileştirmiş ama tamamen yaramdan koparamamıştı. Homurdanarak yüzünü boyun göçüğüme yasladığında kendisinin benimle savaştığını fark ettim. Hissettiklerini hissetmek istemiyordum. Kollarımı boynuna dolayarak, "Gevşe," dediğimde gerdanıma bir ader buse kondurdu: "Çok garip davranıyoruz, Esila."

"Biliyorum Asrın, insanlar bunun adına aşk diyor, ben delilik." Kollarım arasında kasıldı ama bunu kabul etmedi. O yetim bırakılmış, göğsündeki hançer iziyle yaşayan bir çocuktuk ve sınırları dışına çıkamıyordu. Onun geçmişte yolunmuş saçlarını şimdi ve şu anda okşarken, "Sana söylemem gereken bir şeyler var," dedim, riyakârlığıma daha fazla tahammül edemeyerek. Şimdi Asrın'ın kaderi ve ruhu, benim merhametimdeydi. "Kırılma olur mu?" Sertçe yutkundum. "Yani, kızabilirsin Asrın."

Yutkundu, kalbiminin kaldıramadığından fazlasıydı bu adam. Onun varlığı, hissettirdikleri, teni, kokusu ve tek başına yeten sözcükleri benim ruhumu önünde diz çöktürecek bir kuvvete sahipti. Gözlerimi yummak, kendi itirafımdan kendimi kollamak istedim. "Söyle," dedi, sanki acı çeker gibi, zorlukla. "Yemin ederim kızmayacağım, söyle."

Neden böyle konuşuyordu, sakın biliyor gibi? Bilemezdi ki, benden başka kimse bilmiyordu. Dudaklarımı kemirdim, kanattırcasına. Onu daha az nasıl incitirdim? Şimdi o uçuruma bakan, arkasında onu düşürmeyi bekleyen bir kız olduğundan habersiz adamın biriydi. Yaklaştım, yaklaştım, yaklaştım. "Ben yaktım," dedim, ellerim düşmesi için omuzlarına yüklenirken. Onu itmek için devam ettim. "Alaska'yı yaktım, çok üzgünüm. Ama elimde değildi, ben hastayım tamam mı? İyi şeyler yapamıyorum, ben... ben çok özür dilerim. Affet olur mu?"

Ve onu ittim,

Düşürdüm.

Sen, şimdi yere çakılan bir uçurtmasın,

Ben, seni ellerinden kaçırın beceriksiz bir çocuğum.

Bölüm 9

-Mezar-

Sessizlik, bekleyişin kardeşi miydi?

Asrın, son iki dakikadır gözlerimin içine bakarak kardeş olan bu iki duyguyu bana hissettiriyordu. Bekleyişi bekleyerek, sessizliği susarak hissederdik. Bana hissettirdiği bu iki büyük duygunun altında eziliyor gibi, düşen omuzlarımla izliyordum onu. Uçurtmayı düşürmüş olabilirdim ama tamir edebilirdim. Tekrar ipini elime sarıp uçurabilirdim, şayet o izin verirse... Yutkundum, yutkundum. Öyle bir yutkundum ki, sanki yutmaya çalıştığı ihanetimdi. Ruhunda hançerimin izini arasam bulabilir miydim?

Bir süredir kıpırtısız duran dudakları yavaşça aralandığında, fesimin bir kurşun gibi genzime oturduğunu hissettim. "Elimi ağızlarıma fıslıdadi."

Elimi onun elini tutmak, Tanrı'dan bir buket çiçek almak gibiydi. O çiçeği almak için eline uzandığımda, o çiçeklerin dikeylendiğini fark ettim ama bu beni caydırmadı. Ellerimiz birleşti, parmaklarımız dolandı. Bakışları yumuşadı, belki de ben öyle oldum. Tepkisini, kızgınlığını ya da kurgunluğunu dile get-

tirecek birkaç kelime dökmesini bekliyordum. “Bir şey söyle,” dedim, bedenim kasmaktan ağrımıştı. “Canımı yakmaktan uzak bir şeyler söyle.”

Burnundan sert bir nefes verdi. “Canını nasıl yakabilirim!”

Yerinden hareketlendi, bedenim ona eşlik etti. Bir adım önüme düşerek, beni peşinden sürüklemeye başladığında kesik kesik soluyordum. Tedirgindim, tepkilerden ürküyordum. Loş aydınlıklar üzerimize düşerken kalabalık arasından sıyrılarak döner merdivenleri tırmandık. Bu sırada Almıla ve Bora’yı konuşurken görmüştüm. Cenk ile Lavin imalı imalı arkamızdan bakıyorlardı.

Hızlı adımlarına eşlik ederek ilk defa geldiğim mekânın koridorunu yürüdük ve bir yığın insan arasından geçerek kapıdan dışarı çıktık. Merdivenleri eksilttik, hızlı ve fevriydi. Son basamaktan inerek kaldırıma çıktığımızda, ceketimin yakalarını örtmeye ve ona yetişmeye çalışıyordum. Omuzlarımdaki yüklerin bir kısmından kurtulduğum için rahatlamıştım ama susuyordu. Sessizliği, intikamı mıydı? “Eğer söylemeseydin,” dedi, beynimi allak bullak ederek. “Bunu sen dile getirmemiş olsaydın, ben bunu sana sorduğumda ne bok yiyecektin acaba!”

Müthiş bir farkındalıkla titredim. Biliyordu, bildiği neydi, ne kadardı? Kırıldığımı hissettim, beni mi denemişti? “Biliyordun?” dedim, sormuyor, onayını istiyordum. “Beni denedin, söylememi bekliyordun!”

Parmakları sıkılaştı. Dikenlerini daha derine batırmak için miydi? Artık yavaşlamış ve benimle aynı hızda yürür olmuştu. “Seni denemedim.” Sesi, bozuk bir plak gibi pürüzlüydü. “Bütün gece sayıklayıp durdun; sürekli özürler diliyor, yaktığın için seni affetmemi istiyordun. Bu böyle sabaha kadar sürdü, ara ara irkildin. Saçmaladığını, neden böyle bir şey yaptığını düşündüm ama hiçbir sikim buna sebep olamazdı...”

“Asrın...”

“Kes sesini.”

Sokağın köşesinden döndük. Bakışlarımı önüme düşürdüm, çok utanıyordum. Hastalığımla ilgili bir şey biliyor muydu? Hastayım dediğimde beni ne kadar ciddiye almıştı? “Sabahtan beri

yanıma gelip anlatmanı bekliyorum,” dedi, sesi kurşun geçirmezdi. “Söylesene, bunu neden yaptın?”

Tanrı'nın çiçekleri, avuçlarımız arasında eziliyordu. Hiçkırıldım. “Ya... yanlışlıkla oldu. Kızdın mı?”

“Kızamıyorum ki,” diye isyan etti, daha çok kendine. “Sadece bunu nasıl yanlışlıkla yapabilmış olmana anlam veremiyorum.”

Nefesim genzimde kırıldı. “Ben,” dedim zorlukla, kalbim kasıldı. “Normal değilim, yani... iyi hislerim yok ve son zamanlarda kendimi kötü hissediyorum.”

Belki de alıştıra alıştıra söylemeliydim. Ben deliyim, seni yakacak kadar delirmiş durumdayım demenin ne kadar zor olduğunu anlatamıyordum. Tam da o noktada dilim kitleniyor ve saçmalamaya başlıyordum. “İyi şeyler yaşamıyoruz,” dedi, eliyle şakaklarını ovarken. Dikkatimi ve ilgimi yine kendi üzerine toplamıştı. “Çok mu hırpalıyorum seni?”

“Ben,” dedim, dolan gözlerimi ondan saklarken. “Beni hırpalayabilirsin. Demek istediğim... Özür dilerim! Beni bırak...”

Omzunun üstünden bana döndü. Alınlarımız sertçe çarpıştığında, elini başımın üzerine yasladı ve kafamı omzuna yasladı. Onun omuz çıkıntısı, benim mabedimdi. Kalbimin yakınlığıma verdiği tepki kaçınılmaz olmuştu. “Ayrılık fasa fisolarını, saçma sapan kırgınlıkları siktir et. Seni bırakmayacağım, beni bıraksan bile seni bırakmam...” duraksadı. “Eve kilitlerim.”

Kafamı salladım. “Zorba.”

Dudaklarını saçlarımın üzerine bastırdı, dudaklarımda belli belirsiz bir tebessüm peyda oldu. “Yalnızca,” dedi, sanki zorlukla. “Başka bir herifin sana dokunmasına bile izin verecek olursan, hiçbir şekilde geri dönüşümüz olmaz.”

İrkildim. Bir başkasının bana dokunmasına tabii ki izin vermezdim. “Saçmalama,” dedim kızgınlıkla. “Bunu düşünebiliyor musun?”

“Düşünmüyorum,” dedi düz bir sesle. “Düşünmediğim için değil, kendimi bildiğim için söylüyorum. Her şeyin üstesinden gelebiliriz, yalnızca bunu düşündüğünde bile hayatımda asla yerin olmayacağını bil.”

“Bunu yapacak bir kız değilim,” dedim sertçe. “Düşünmen bile saçma.”

“Biliyorum yavrum,” dedi sakın bir sesle. “Sen beni bir an olsun pişman etmedin.”

Omuz çıkıntısına sığındım. Kollarımı beline sardım ve parmaklarımda onu hissetmenin hazzıyla yutkundum. Bahsettiğim hastalığı neye yorduğunu bilmesem de ona bunu söylemem gerektiğini biliyordum. Dudaklarımı dişledim, çok korkuyordum. “Hiç mi pişman olmadın?” diye sordum, çocuksu bir heyecanla. “Sana yalan söylemiştim.”

Kafasını salladı. “Yemiştin öyle haltlar,” dedi ifadesizce. “Hayır, o an bile pişman hissetmedim.”

“Çünkü ben, pişman olunacak bir kız değilim.”

“Hadi oradan.”

Sessizce güldüm, onun yanında gülmeyi seviyordum. Yeni bir sokağın köşesini döndük, bu sokak daha sakın ve sessizdi. “Nereye gidiyoruz?” diye sordum, onunla bir şeyler yapmak istiyordum. “Arabaya binmedik?”

Gözleri kıyametimdi. “Babamın mezarına gitmek istemiştin,” dedi, sadece dudaklarını kıpırdatırken. “Şimdi gideceğiz.”

Ah, bunu beklemiyordum. Kafamı sallayarak onu onayladım, sanki bana soruyormuş gibi! Evet, mezara gitmeyi, bunu önemseyerek beni oraya götürmesini istiyordum. Gözlerim ondan sıyrılip sokağa düştüğünde, bakışlarım az ilerideki tümseğe takılmıştı. Yerden yüksekte, dar ve sadece bir adımımın sığacağı tümsekte yürüme fikri bir an da çok cazip gelmişti. Yerden yüksekti, tümseğin diğer tarafında bir apartman vardı ve tümsekten düştüğümde, apartman boşluğuna düşmek kaçınılmaz olurdu. Bir anda Asrın'ın yanından sıyrıldığımda afallamış ve tepki bile verememişti. Tümsekle aramdaki mesafeyi kapadım, hiç duraksamadan elimi tümseğin taşına yasladım ve oradan güç alarak adımımı tümseğe attım.

“Çıkma oraya,” diye bağırdı, sesindeki endişe miydi? “Bebeğim, düşeceksin.”

Onu dinlemedim, bu hastalığının tercihi olabilirdi. Bir diğer ayağımı da tümseğin üzerine bıraktım, ellerimi usulca çektim ve

tümseğin üzerinde doğruldum. Asrın hızlı adımlarla yanıma yürüdüğünde bana uzanmak istedi ama kaslarımı çattığımda duraksadı. “Buraya çıkacak kadar becerikliyim,” dedim, bir çocuk edasıyla. “Eğer yaklaşırsan, kendimi aşağıya atarım.”

Duraksadı, gözleri ciddi olup olmadığını tartar gibiydi. “Öyleyse atla,” dedi ifadesizce. “Çünkü sana yaklaşacağım.”

Aramızdaki mesafeyi o kadar hızlı kapamıştı ki idrak edememiştim bile. Sendeledim, kontrolü elime aldım ve dudaklarımı araladım. “Ne yani?” diye sordum, onun gerilen çenesine bakarken. “İnadından beni düşürecek misin?”

Omzunu silkti. “Arkana geçeceğim, düşersek beraber düşeriz.” Kıkırdadım. “Ölürüz aptal.”

Bana doğru bir adım daha attı ve uzun bacağına kaldırarak bir ayağını tümseğin üzerine yasladı. Meraklı gözlerle onu izlerken, ayaklarımı yere sağlam basmış ve herhangi bir olumsuzluğu engellemiştim. Bir diğer ayağını da tümseğe attı ve onu izlediğim bilinciyle tümsekte doğruldu. “Beraber bir ölüm,” dedi, eli elime uzanırken. “Kulağa hiç fena gelmiyor.”

Ellerimiz yine sımsıkı birbirine tutundu. Temas halindeydik. Sırtım geniş göğsüne yaslanmış, kaslarını hissetmiştim. İleriye doğru temkinli bir adım attım, tümsek çok dardı ve herhangi bir ters harekette düşmemiz kaçınılmazdı. Fakat ikimizde bu ayrıntıyı umursamıyorduk, sadece burada beraber yürümeyi umursuyorduk. Bana eşlik ederek bir adım daha attı, gözleri üzerimdeydi ve her an olduğu gibi dikkatliydi. Bir adım daha atarak ileri yöneldiğimde sendeleyecek gibi olsam da, sıkı tutuşu buna engel olmuştu. “Yavaş ol,” diye uyardı beni. “Düşmeni istemiyorum, yaracaksın benim gözünü.”

Adımları bana eşlik ederken, parmaklarından bile güç alıyordu. Sanki her an yanımda olacağından hiçbir şüphem yoktu ve onun bir güven hissediyordum. “Olsun,” dedim omzumu silkerken. “Benimle ilgilenmen için kafamı yarabilirim.”

İç geçirdi. “Seni bu kadar mahrum mu bırakıyorum kendinden?” diye sordu, nefesi saçlarını örterken. “Bana dilediğini yapabilecek tek insan sensin. Belki ben sana koyduğum mesafenin

farkında bile değilim, bu bende benden habersiz gelişen bir mekânizma. Bunu dağıt, mesafeleri parçala. Seninle sevişiyoruz, bundan daha özel şeyler paylaşıyoruz ve sen hâlâ benden çekiniyor olamazsın.”

Kalbimin sesi kulaklarımda uğuldadı. “Senden hâlâ çekiniyorum,” diye itiraf ettim yavaşça. “Buna hakkım var, beni çekmek zorundasın.”

Usul adımlarım onun himayesi altında bütün tedirginliklerden feragat ettiğinde sert homurtusunu işittim. “Bu eteğin boyu neden bu kadar kısa?” diye çıkıştı bana.

“Aa. Ben giyerken bu kadar kısa değildi.”

Dizini çıplak bacağıma sürttüğünde bir an irkildim, bedenimden geçen akımla memnuniyet dolu bir homurtu döktü. Cevap vermedi. Dikkatli adımlarla tümseğin üzerinde yürümeyi sürdürdük, huzuru hissediyordum. Dile döneceğim bir başka gerçek dudaklarımda beklerken bu ânın tadını çıkarmaya baktım. Çıplak bacaklarım ürperdi, onun nefesi saç diplerime dökülürken aklımı karıştırmaması hiç de anormal değildi. Tümseğin üzerinde yolun sonuna geldiğimizde, elini usulca ellerimden ayırdı. “Hadi in güzelim,” dedi, gözleri üzerimdeydi. “Sahiden düşeceksin.”

Dudaklarımı büktüm. “Çok mu üzülürsün?” dedim sessizce gülerken. “Kıyamazmış bana.”

Adımı aşağıya bıraktı ve zeminde dikildiğinde alttan bakışlarını yüzüme kaldırdı. İfadesinde memnuniyet vardı. Sokak lambasının gölgeleri, kemikli yüzündeydi. “Çakırkeyif oluşumdan yararlanacakmısın?” dedi kafasını iki yana sallarken. “Uyanığım benim, gel buraya.”

Elimi omzuna yerleştirdim, parmağlarımda yükseldim ve bedenimi ona yığdım. Elleri belime sarılarak bedenimi kafeslediğinde bacaklarımı belime sardım. “Yaa,” dedim, sesim sessiz sokakta yankı yaptı. “Bu halini kullanmam gerekiyor.”

“Ama ben zeki bir adamım,” dedi, sesi keyifliydi. “Belki bir ara konuşabilirim, beni kullanabilirsin ama şu an değil.”

Kollarımı boynuna sararak dudaklarımı alnına sürttüğümde gerilse de tepki vermedi. “Böyle yürüyecek miyiz?” diye sordum, yolu izlerken. “Üşüdüm.”

“Çok yürüyormuş gibi,” dedi azarlayarak. “Kucağımdasın, ayrıca bacakların buz gibi olmuş.”

“İndir, yürüyeceğim.”

“Yorulдум dedin ya yavrum.”

Bacaklarımı beline vurdum ve beni bırakması için ısrar ettim. Ağzının içinde geveleyerek beni yere bıraktığında bir adım arkasına geçtim. Birkaç adım geriledim, onun sırtını hedef aldım ve omzunun üzerinden bana döndüğünde alenen sırtıttım. “Ne?” diye sordu kaşlarını çatarken. “Neden gülüyorsun?”

“Gülmeyeyim mi?”

“Gül,” dedi iç çekerken. “Yanıma gel.”

Kafamı iki yana salladım. “Sırtına zıplayacağım.”

“Höst!”

Kıkırdadım, afallamış görünüyordu. İçimde dirilen saf heyecanlara itaat ettim, konu o olduğunda başka ihtimal yoktu. “Sırtına zıplamak istiyorum,” dedim taze bir heyecanla. “Zıplayabilir miyim?”

Bakışları bedenimde gezindi. “Kilo aldın,” dedi düz bir sesle. “Ne taraflarımı kıracaksın?”

“Sahiden,” dedim sırtırken. “Kilo mu aldım? Ele geliyorum yani artık?”

Eliyle alınına vurdu, bu hareketlerim onu bezdiriyor gibiydi ama memnun olmadığını söyleyemedim. “Arkamı dön, zıplayacağım.”

“Arkamı döneceğim de,” dedi göz kırparken. “Kıymetlime çok bakma.”

“Kıymetlin?”

Alenen sırtıttı. “Götüm.”

Dudaklarım aralanırken, gülmek için kendimi kastım ama fazla dayanamadım. Ruhuma bayramı getirmişti, gülebilirdim. Dudaklarımdan birbirini kovalayan kıkırdamalar döküldü, parlayan gözleri kalbimin sapa sokaklarına tutulan el feneri gibiydi. “Gülme şöyle,” dedi, gözleri dudaklarıma düşerken. “İçim gidiyor.”

Bir kez daha kıkırdadım. “Senin için yerim.”

Dudaklarını dişledi, onu keyifli görmek beni memnun ediyordu. "Harbi manyaksın," dedi, göğsü aldığı nefesle havalanırken. "Gel, zıpla hadi."

Heyecanla soludum. "Taman, dön arkana." Bana tip tip bakarak arkasını döndüğünde, dudaklarıma yerleşen tebessümü alt etmek vaktimi almıştı. Gözlerimi kıstım, bacaklarım heybetli sırtına dökülürken bu saf heyecanları yaşamama izin verdiği için ona sessiz bir teşekkür ettim. Bunun çocukça olduğunun farkındaydım ama ben hâlâ biraz çocuktum. Yaşayamadığım her şeyi onunla yaşamayı seviyorum.

"Hadi!"

Ona gözlerimi devirerek yerimden atıldım, heyecanlı ama uzun adımlara sahiptim. Birkaç saniyede aramızdaki mesafeyi kapatarak onun sırtına zıpladım. Ellerim omuzlarına yerleşmiş, çıplak bacaklarım beline sarılmış ve göğsüm hızla sırtına çarpmıştı. Sendelemedi, aksine elini arkaya atarak beni kolladığında çenemi saçlarına sürttüm. Saçları şiirlerle doluydu. "Çok rahat," dedim keyifle. "Artık, sırtında uyuyacağım."

Bacaklarım belini iyice sarmalamıştı, beni taşırken zorlanıyor gibi değildi. Ellerimi boynundan göğsüne doğru kaydırduğumda kasıldı. "Götümde bile uyuyabilirsin," dedi, sesinde şiddetli alayı kapmıştı. "Sana çok mu yüz veriyorum ben?"

"Tabii ki vereceksin."

"Koduğumun eteği iyice yukarı sıyrıldı," dedi memnuniyetsizce. "Kimse yok değil mi etrafta?"

Sokağa kısa bir bakış atarken, bu detaya neden bu kadar taktığını merak eder olmuştum. "Şurada bir çocuk var," dedim, yüzümü dolgun saçları arasına gömerken. "Bak, orada."

Asrın gözlerini etrafta gezdirdi, onu kandırmıştım. Delici bacakları kimsenin olmadığını fark etti, gözlerinde dirilen sertliği vücudunda hissettim. "Sokarım senin şakana," diye tısladı aksi bir dille. "Koy kafanı da yat."

Ona dik dik bakardım, eğer yüzünü görebilseydim. Kafamı sırtına gömdüm, rahat bir pozisyon aldım ve gözlerimi yumdum. Birkaç dakika sonra kalkacaktım, belini kırmak istemezdim! Kıya-

miyordum aptal herife. Onun sıcaklığını, bana haberi
gördüğü huzuru içime sindirene kadar sırtında taşıdığı
dakika sonra her ne kadar yat, rahatım dese de benim için
o da bir insandı.

Mezara gidene kadar yan yana yürümeyi sürdürmüştük. Babamın eli
limi tutmuş, kaldırmış, parmaklarımı ısırmişti. Bu kadar yakın
neden yaptığını sorgulamıyordum. O değişik bir adamdı. Ben de
dik, konuşmamıştık ve mezara gidecek olma fikrinde değildik.
yordu. Sonuçta babasına değer veriyordu, on üç yıl önce babamın
ve çocukken babasına duyduğu ilgiyi, hayranlığını biliyordum.
basının polis olduğunu, polis şapkasını hâlâ sakladığını ve onun
fotoğraflara baktığını biliyordum.

Sadece o bildiğini bilmiyordu.

Belki de biliyor, görmezden geliyordu.

Nihayet kabristanın girişine geldiğimizde, Asım elimi daha
sıkı tutarak omuzlarını dikleştirdi. Karanlıkta birlikte bir mezarın
gelmek beni irkiltmişti ancak eli elime dolandığında çok daha
madığımı fark etmiştim. Gece bekçisi dışarıya çıkıp, Asım'la
bir konuşma gerçekleştirdikten hemen sonra kabristanın girişini
demir kapısını aralamıştı.

“Buraya sarhoş gelmek ne kadar doğrudur?” diye sordum
rakla. “Kafan ayık, değil mi?”

Bana kısa bir bakış attı. Yüzünde sarhoş olduğunu belki
hiçbir hareket yoktu ancak çakırkeyif olduğuna emindim. Eli
terliydi, sanki kabristana girdiğimizden sonra soğuk soğuk ter
akıtıyordu. “Muhtemelen alkollüyken buraya gelmek yanlış
dedi, bilemiyor gibiydi. “Emin değilim, yani bunu öğreten kişi
olmadı ki.”

Gözlerini bir yük misali gözlerimde taşıyordum. Kemikli çene
buştı, buraya gelmenin onu kötü yapacağını bilseydim ağzımı

dahi açmazdım. “Evet,” dedim sessizce. Biz kimsesizlik için, başı ezilen böceklerdik. “Bana da öğreten kimse olmadı.”

Sessiz kaldı. Uzun ve ürkütücü mezarlıkta yürürken etrafa bakmaktan kaçınıyordum. Gecenin bir vakti, bir sürü mezarın arasından geçmek kulağa bile kaçıkça gelirken şimdi yürüyor olmak bedenimi geriordu. Elimde olmayan bir istekle ona biraz daha yanaştım, bedenim ve ruhum korunağını tanıyordu. Gerilen bedeni bana karşılıksız kalamadı, kolunu omzuma yerleştirdi ve mezarların arasından yürümeyi sürdürdü.

Adımları usulca duraksadığında, gelmiş olduğumuzu farkına varıp bakışlarımı kaldırdım ve önünde durduğumuz bakımlı mezarra düşürdüm. Asrın bedenini mezarın yanına yığıldığında ona eşlik ettim ve mezarın etrafını çerçeveleyen mermerin üzerine oturdum. Burası temizdi, ilgileniyor olmalıydı. Böyle bir durumda hazırlıksız buraya gelmek yanlış olabilirdi. Fakat Asrın bunu umursuyor gibi değildi. Gözlerim büyük bir dikkatle onun hareketlerini gözlemledi, hayran olunasıydı. İri ve güzel ellerini dizlerinin arasına kısırdı, bedeni der top olmuştu; ancak bu soğuktan değil, kendini kastığındandı. Onu böyle görmek, bir bıçağı alıp şah damarıma dayamak gibiydi.

“Babanın adı güzelmiş,” dedim, ne diyeceğimi bilemiyordum. “Yavuz ismini severim.”

Gözleri mezarın üzerindeydi, tam da şu an da neler hissettiğini bilmeyi deli gibi isterdim. Kafasını yana yatırdı, rüzgâr güzel saçlarını acımadan savuruyordu. Yaşadıklarını, içerisindeki kaosu benimle paylaşmasını istiyordum. “Öyle miymiş?” diye sordu, sesini düz tutmak için olağanüstü bir çaba sarfediyordu. “Karizma?”

“Hı hı.”

Eli saçlarıma uzandı, sarı saçlarımı usulca okşarken dudaklarında silik bir gülümseme yuva yapmıştı. Sevgilim, sen bendeki tüm tebessümlerin sahibisin. Parmakları saçlarımla arasındaki tüm kırıklarımı ayıkladı sanki. “Biliyor musun?” dedi, derin bir nefesi içine çekerken. Saçlarımı kokladığına yemin edebilirdim. “Benden daha yakışıklı olan tek adamdı.”

Gülmem belki yanılttı ama güldüm, yine de bunu kısa kestim.

“Senden daha yakışıklı olamaz,” diye itiraz ettim, gerginliğini kır-
maya çalışarak. “Senin gözlerin yeter.”

“Babamın gözleri de yeşildi,” dedi ifadesizce. “Öyle hatırlı-
yorum.”

“Daha önce söylemiştin.”

Eli saçlarım arasındaki gezintisini sürdürürken elimi mezarın
toprağında gezdirdim. Ölüm çok soyut ve kusursuz bir somutluk
taşıyan kavramdı. “Onu özlüyorsun,” dedim fısıltıyla. “Çok mu
özlüyorsun?”

Yutkunmamak için sergilediği çabayı hissettim, güçsüzlüğe dair
herhangi bir tepkiyi kendine yakıştıramıyordu. Gözleri mezarın
üzerindeydi ama ruhunun çektiği eziyeti hissediyordum. “Haya-
tımdan bir anda çıktı, aniden gelişti boşluğu,” dedi kısık sesle.
“On üç yıldır alıştığım, sonu gelmeyecek bir özlemim var. Ak-
lımdan çıkmıyor, artık yapabileceğim bir şeyin olmayacağını da
biliyorum.”

Kafamı salladım. Onu anladım. Tabii ki özlenirdi, sevdiği bir
babaya sahipti. Özlemek isterdim, vefat eden babamı özlemek
ister ve özleyebilecek bir değerinin olmasını isterdim. Ama işte
hayat, tam de olmasını istediklerimiz olmadığında acımasızdı.
“Bir bakıma şanslısın,” dedim, sesimdeki hüznü saklamaya özen
gösterdim. “Böyle değer verdiğin, onlarca yılın ardından mezarına
geldiğin bir babaya sahipsin. Bu önemli olmalı.”

“Tabii ki güzelim,” diyerek onayladı beni. “Önemli olan bu.”

Bir süre mezarı gözetlemeyi sürdürdü, bu süre içinde ağzından
laf almak kolay olmamıştı. Belki de bu sessizliğinden yararlanmalı,
içimdekileri dile dökmeliydim. “Asrın?” dedim, güçlkle yutku-
nurken. “Sana hasta olduğumu söyledim, beni ciddiye almadın.”

Bakışları mezarın üzerinde gezinirken dalgın görünüyordu.
“Ben de hastayım.”

“Öyle değil,” dedim, evet bu sefer söylemeli ve bu illetin yü-
künü azaltmalıyım. “Bilimsel olarak bir hastalık, ciddi bir has-
talık. Ben, doktora gittim şey, bana iyi şeyler söylemedi. Ba...
bana şizofren olduğumu söyledi. Cidden, ilk an inanmadım ama
gerçekten öyleyim.”

Bakışlarım onun yüzüne tırmandı, bana bakıyordu. Ciddi ifadesini izlerken, yüreğim hop hop etmişti. Nefesimi tuttum, herhangi bir tepkisini, şaşkınlığını işitmeyi bekledim ama hiçbiri olmadı. Dudaklarını birbirine bastırdı, gerilen çenesi gevşerken gülmek için kendini tuttu. “Sadece babama saygısızlık olmaması için gülmüyorum,” dedi, beni şaşırtarak. “Hatırlat buna daha sonra güleceğim.”

Yutkunmaya çalıştım. “Hatırlatırım.” Beni alaya alarak önüne döndüğünde, karnıma yumruk yemişim gibi irkildim. İnanmamıştı, ciddiye bile almamıştı. Dudaklarım aralandı, dolu dolu gözlerim mezarın üzerine düştü. Göğsümü sıkıştıran nefes beni boğmaya başladı, kendi nefesimde ölecektim sanki. Bir kez daha söylesem, ciddi olduğumu belirtsem inanmaktan başka şansı kalmazdı ama bunu bir daha dile getirecek gücüm yoktu.

Birkaç dakikanın ardından yerinden ayaklandı, doğrularak üşümüş, becerikli parmaklarıyla mermerin taşına dokundu. Mermerin üstündeki kumları temizledi. Ne yaşadığını bana anlatsa, acısını severek omuzlardım. Elini üzerimden çekti ve bana kısa bir bakış attı. “Hadi,” dedi yorgun bir sesle. “Eve gidelim artık, yoruldun.”

Kafamı yana yatırdım, dudaklarımı elinin üzerine bastırdım ve gözlerindeki şefkati kucaklarken yerimden doğruldum. Uyuşan bacaklarımı kıpırdatarak dikildiğimde, hissettiğim yoğun duyguların esamesi altında derin bir nefes verdim. “Dua etmeyecek misin?” diye sordum, gözlerim mezar taşını izlerken. “Esmâ Teyze bana bunu söylerdi.”

Bakışları mezarın üzerindeydi ancak gördüğünün ne olduğunu bilmiyordum. Gördüklerimiz birse, aynı düste mi yaşıyor sayırdık? “Benim duam bir işe yarar mı ki?” diye sordu, sesinde fazlasıyla saf bir tını yakalamıştım. “O iyi bir adamdı, Allah'ın adaleti ona da uğrar.”

“Yine de dua edeceğim.”

“İyi bakalım.”

İçimden gelen kısa bir dua ettikten sonra oradan ayrılabilmiş-tik. Yine uzun bir süre sessizce yürümeyi tercih etmiş, birkaç ke-

limeden öteye gidememiştik. Sanırım babasının mezarını görmek iyi bir etki bırakmamıştı üzerinde, doğrusu ben de buruk hissettiyordum. Bu yüzden ona yaklaşmamın yeri değildi. Bir noktaya kadar yürüdük, bir süre sonra da Asrın, yorulduğumu anlıyor taksici çevirmişti.

Yarım saatlik taksici yolculuğumuzda geceyi izlemekten başka bir şey yapamamıştım. Taksici de bizim ifadelerimizi görünce tek kelime bile etmemişti, bir yerde doğruyu yapmıştı. Sitenin önünde durduk, taksiden inerek doğrulduğumda Asrın'ın peşimden gelişini uzun sürmemişti. Merdivenleri bir bir azaltarak daireye vardığımızda hiç duraksamadan eve girmiştik. Yoğun bir uyku bastırılmıştı, tüm gücüm çekilmiş gibiydi. Asrın bir adım önümden salona yürürken, ayağıma dolanan Pati'yle birlikte baksılarımı yere indirdim.

“Senin bu pantolon paçası sevdan ne olacak?” diye sordum, eğilerek onu kavrarken. “Asrın'ın paçasını kavra, hatta yüzünü tırmala oğlum.”

Dişlerini elimin üstüne sürterken, temiz tüyleri beni huylandırmıştı. Bana iyi geliyordu, onu seviyordum. Tüylerini okşamayı sürdürürken, salona girdim ve Asrın'a kısa bir bakış attım; televizyon ünitesini kurcalıyordu. Eğilmişti ve sıyrılan tişörtü sayesinde açığa çıkan baksırı dikkatimi çekmişti. Aklıma sızmayı amaçlayan her edepsiz görüntüyü kovdum ve art arda yutkundum. “Ne öyle eğiliyorsun?” dedim sinirle. “Kıçın meydanda.”

Omzunun üzerinden bana döndü, serserilik yaptı. “Hoşuna gidiyor değil mi?”

Sert bir nefes vererek göz devirdim. Bu adamın her hali hoşuma gidiyordu. Ellerimle Pati'nin tüylerini okşarken gözkapaklarının düşüşte olduğunu hissettim. “Bugün annem geldi,” dedim ansızın. “Geldi ama onunla konuşmak istemedim. Birkaç ders bekledi ama görmek istemedim. Hâlâ istemiyorum.”

Baksıları üzerimdeydi, sertleştiğini hissettim. Pati, elimden sıyrılarak Asrın'ın yanına koştuğunda gülümsemeye çalıştım ama kendimi bile inandıramıyordum. “Seni üzmesine izin verme,” dedi, sert bir uyarıydı. “Eğer onunla görüşmek istiyorsan yap ama güvenme. Bebeğim, kimseye güvenme.”

Güvenmiyorum, güvenemezdim. Beni kundakta bırakıp giden bir kadına nasıl güvenirdim ki? Ben güvenmeyi kabullensem bile kalbim kendime ettiğim ihaneti kaldıramazdı. Omzumu silktim.

“Güven konusunda duvarları olan bir kızım.”

Eğilerek Pati'yi kavradı, Asrın'ın ona alıştığını hissediyordum. Birkaç adımda pufun yanına yaklaşıp kediye yumuşak yüzeye bıraktığında Pati ısrarla onun göğsüne tırmanıyordu. “Lan, hayvanların üzerinde bile bir etkiye sahibim,” dedi, Pati'nin üzerine örterken. “Çıkma tepeme, yolacağım tüylerini.”

Pati ona kuyruk sallarken, gevşek bir yumruk yaptığım elimle gözlerimi ovaladım. Onlara arkamı döndüm, ısrarlı uyku bedenimi uyuşturmuş gibiydi. Koridora çıktığımda birkaç adımda odaya girdim. Üzerimdeki kıyafetleri çıkarmaya gerek bile duymadım, tam uyku moduna girmiştim. Uykuya düşkün bir tip değildim, bu aralar sıkça uyuyordum ve bunu hastalığa yoruyordum.

Asrın'ın odaya girdiğini hissettim. Adımlarını bilirdim. Yatağın etrafını dolandı, kemerinin tokası odanın içinde çınladı. Lekeli gözkapaklarımı indirmiş, kendimi karanlığa bırakmıştım. Birtakım sesler yükseldikten bir an sonra Asrın'ın bedeni yatağa devrildi. Vücudum, onun ağırlığından tarafa kaydığına, Asrın da bundan memnuniyet duymuş gibi kollarıyla, bedenimin her tarafından kavradı beni. İkimiz de anne karnındaki fetüs şekli almış, birbirimizin bedenine doğru eğilmiştik. O uçurtmayı tamir etmiş olmanın sevinciyle uyurken, “Geceler iyi,” dedi tek solukta. Bulurlar ayın önüne geçtiğinde, odanın içine dağılan ay ışığı azaldı. Aydınlığı bu kadar seviyor olmamız karanlığın gücüne gidiyor muydu? “Geceler iyi, yürek yangınım.”

*

Kitap kokusunu severdim.

Bu yüzden kütüphanelerde saatlerce vakit geçirebilirdim.

Kütüphanede, geniş, ahşap masanın önüne oturmuştum. Okul kütüphanesinde birkaç kişi vardı, köşedeki mavi koltuklara tünemiş, dikkatle çalışıyorlardı. Gözlerimi önümdeki test kitabına çevirdim, bunca kitabın arasında yapmak istediğim tek şey kitap

okumaktı; ancak ders çalışmam gerektiğinin farkındaydım. Elimin arasındaki çikolatadan bir ısırık daha aldım ve soruya göz devirdim. Ah, matematikten hoşlanmıyordum. Ben, sözelciydim. Fakat sınavlarımız vardı ve kalmak istemiyordum. Kalem parmaklarım arasında dengelerken, “Almila?” dedim, ona kısa bir bakış atıp. “Dün biz oradan ayrıldıktan sonra bir şeyler oldu mu? Yani, Bora ile?”

Dikkati dağılırken başını, eğdiği test kitabından kaldırdı ve yanaklarını şişirdi. “Sanırım bir şeyler oldu.”

Lavin çözdüğü testlere kısa bir ara vererek bize döndüğünde, sırtımı koltuğa yaslayarak ilgiyle onu dinledim. “Almila, Bora’yi Mert ile kıskandıyordu ve ben de ona eşlik ediyordum ya...”

Almila dudaklarını mızımız bir çocuk gibi bükerken, Lavin’i konuşması için teşvik ettim. “Ee?”

“Biz biraz bu kıskandırma işini abarttık galiba,” dedi Lavin, birbirlerine bakarak omuzlarını silktiler. “Bora en sonunda patladı.”

Dudaklarımı aralayarak daha fazlasını öğrenmek için şaşkın bir mırıltı döktüğümde Almila masada bana biraz daha yaklaşıp kısık sesiyle homurdandı. “Bora, Mert’ten bu kadar çok hoşlanıyorsan neden benim yakama asılıyorsun, dedi. O kadar çok utandım ki...”

Bora Almi’yi kıskanmış mıydı? Bu bir sızlanma mı yoksa kıskançlık belirtisi miydi? Masada onlara doğru eğilerek kısık sesimle konuştum. “Biraz kaba çıkmış sanki.”

Almila yumruğunu masaya indirdiğinde Lavin’le beraber irkilerek sıçradık. Birkaç kalem yere düştüğünde gözlerini pörtleterek kalemleri almak için eğildi. “Değil mi Esila? Çok kabaydı! Tamam, ondan hoşlandığım için peşinde koşuyorum ama...” masanın altından başını çıkararak haylaz gözlerle bana baktı. “Bence bana karşı boş değil o da.”

Lavin’in gülüşü içimi ısıttı. Aramızda en çok gülen kendisi ve Cenk’ti. “Kızım, basbaya kıskandı ya.”

Lavin’in omzunu yumrukladığımda yanağıma sulu bir öpücük kondurarak güldü. Tabii, Almila bu sevgi gösterimize dayana-

madı ve sandalyesini yanıma çekiştirerek öbür yanağıma da sulu bir öpücük bıraktı. İkisinin kafasını da ittirdiğimde gülüşerek el çırpılar. Çocuklaşmışlardı, neyse ki gülüyorlardı. Kısık sesli kı-kırtılarını dinlemek beni iyi hissettirmişti.

*

Günün geri kalanı aynı ânları kovalamaktan öteye gidememişti. Derste sürekli test çözdüren öğretmenler teneffüslerde kızların gıybet adı altındaki makaraları ve Asrın'ın bitip tükenmeyen edepsiz mesajları... Gün, hissettiklerimin dışında sakindi. Nihayetinde okuldan ayrıldığımızda Asrın'a utanacağım bir yalan daha söyleyerek kızlara gideceğimden bahsetmiştim ve asla dışarı çıkmamam kaydıyla bunu makul bulmuştu. Fakat onu kandırmıştım. Okuldan kızlarla ayrılmış olsam da tek başıma taksiye atlanmış, psikiyatristimin kliniğine gelmiştim. Gün, kendini ikindiye devirmişti. Kasvet, bulutları gölgelemişti. Sallanan beşik gibi duran bulutlara bakmaya son vererek olduğum odanın beyaz duvarlarını inceledim. Ayça Hanım tam karşımda, sükunetime sadık bir şekilde oturuyordu.

“Nasıl hissediyorsun?” diye sordu, ince dudaklarında ona yakışan mesafeli bir tebessüm vardı. “Anlatmak istediklerini anlat lütfen, hiç çekinme. Sonuçta buraya bunun için geliyorsun.”

Onu dikkatle dinledim, bu kadına alışabilmiş değildim. Belki de hastalığımı ilk dile getiren kendisi olduğu içindi bu antipatim, bilemiyordum. “Çekinmiyorum,” dedim, dürüstçe. “İyi miyim, bilmiyorum. Sadece yorgunum. Bunu size anlatmak istediğimden emin değilim ama mantıklı konuşarak aklımı çeliyorsunuz sanırım. Hastalığının ne boyutta olduğunu bilmiyorum ama ara ara bilincimi kaybediyorum, pişman olacağım şeyler yapabiliyorum.”

Düşünceliydi, bunu hareketlerine yansıtıyordu ve ben iyi bir gözlemciydim. “Hastalığın başlangıcındasın,” diye açıkladı, sesi yumuşaktı. “Her ne kadar olumsuz şeyleri sana anlatmak istemesem de bilmen gereken detaylar var. Öncelikli amacımız hastalığın ilerlememesi. Çünkü ilerlediği takdirde çok ciddi meseleler doğacaktır. Bu ruhsal bozukluk intihara en meyilli hastalıktır ve sen ciddi bir dönemden geçeceksin...”

İrkildim, bunu bildiğim halde. Bakışlarım donuklaştı. Islak gözyaşlarım bile bu donu çözemeyecekti sanki. “İntihar mı?” diye sordum dehşetle. “Ben bunu asla yapmam.”

Bana anlayışla bakıyordu, bana anlayış değil, çare lazımdı. “Bu senin elinde değil,” dedi, açıklayıcı şekilde. “Bilincinin gittiğinden bahsettin? Bilincini kaybettiğinde ne yaptın?”

Asla yapmayacağım bir şey.

Bakışlarımı kaçırardım, yaptığımdan bir kez daha utanırken gözlerim ısrarlı bir şekilde boşluğa takıldı. Zihnim, tamiri olmayacak bir şekilde yıkılıyordu sanki. “Bir yeri yaktım,” dedim suçlulukla. “Bana ya da kimseye bir şey olmadı ama bu da asla yapmayacağım bir şeydi.”

Bir an şaşırıldığını hissettim, bunu çok çabuk örtbas etti. “Semptomların artmaya başladı sanırım. Dikkatli olmalısın. İlaç tedavisine zaten başladık, gerekirse dozlarını arttırırız.”

Hızla kafamı salladım. Düşüncelerim bilyeler gibi etrafa dağılmıştı. Bedenim titriyordu, kendimi zavallı hissediyordum. Elimle şakaklarımı ovaladım, hastalıklı hislerim hiçbir fırsatı kaçırmıyordu. “Tamam, ben elimden geleni yapacağım,” dedim kısık sesle. “Pekâlâ, ilaçları kullanmaya devam ediyorum?”

“Evet, lütfen.”

Bana gülümsediğinde, doktor ciddiyetinin ilk defa kırıldığını fark ettim. Elimi usulca sıktı, dudaklarına ölçülü bir gülümseme kondurmuştu. Bana acıyor muydu, merhamet mi ediyordu? Acımasını da istemiyordum merhametini de. Fakat bu temiz gülümsemesine karşın şeytanlarımın dillerini kesip kendisine bir gülümseme sunabilirdim. Öyle yaptım. Yarım bir gülümseme sundum. Benim tebessümlerim hep yarımды, sadece Asrın’la tamamlanıyordu.

Biz, iki yarımдан bir tam ediyorduk.

İki yarım tebessümden bir tam tebessüm...

•

Kötüleri bir yana iyileri bir yana yığsak ve ikisi arasına bir köprü kursak, köprünün karşı tarafına geçen ilk kim olurdu? İyiler mi

bu köprüyü yürürdü yoksa kötüler mi? Bu köprü iyiler geçerken mi yıkılırdı, kötüler geçerken mi? Bence iyiler geçerken sallanan köprü, kötüler geçerken yıkılırdı. Bu kadar kötüyü hangi köprü taşırdı ki?

Yalnızım.

Asrın yok.

Sahi, Asrın yanımda olduğu zamanlarda da tüm kalbiyle yanımda mıydı?

Kasvetli, loş ışıklandırmalı büyük salonda hafif bir esinti vardı. Açık camlar içeriği ve dolayısıyla beni üşütüyordu. Ellerim tahta, acı kahve rengine sahip sahenin döşemesine yaslıydı. Uzun bacaklarım sahenin aşağısına doğru sarkarken, saçlarımın yükünü silkererek sırtımın ortasına bıraktım. Okulun konferans salonunda, yalnızdım. Buraya dakikalar önce, yalnız kalmak istediğim için gelmişim. Asrın beni arıyor olabilirdi ama telefonuma bir arama düşmemişti. Okulun herhangi bir yerinde olabilirdi. Üzerimdeki yarım kollu mor badinin kayık yakasını çekiştirerek boğuk bir nefes verdim. Bacaklarıma siyah bir kot geçirmişim, kâkülüm dağılmıştı ve her zaman olduğu gibi basit görünüyordum.

Sessizliğin içindeyim.

Çünkü sessizliğin dışı çok gürültülüydü.

Çatlak dudaklarımı araladım, ruhumdaki bunalım taş üzerinde taş bırakmazken, naif bir ıslık dudaklarımdan firar ederek salonda yankılandı. Kısık gözlerim kapandı, karanlık gözlerime geçici bir set çekerken dudaklarımı araladım ve kendi sesimi dinledim.

I was drowning in a dying moment,

Drowning in her eyes.

Dilimden dökülen ilk satırlar sessiz bir mırıltıydı, soluklandım.

Feeling the wings of faith embracing me,

So unreal but I could feel, The yearning to her divine beauty.

Kısık sesim yükseldi, sessizliğin karnı deşilmişti.

A voice was sounding far away. Never dying

In the distance heard. The wind calls her name. My burning flame.

Soluklandım.

*I was drowning in a dying moment,
Drowning in her eyes.
Feeling the wings of faith embracing me,
So unreal but i could feel,
The yearning to her divine beauty.**

Kendi içimdeki sessizliği kendim için devirdiğim kısa andan sonra, kulaklarım başka bir sesi işitti. Beni alkışlayan bir çift el, salonun içine boğuk yankılar halinde dağıldı. Dudaklarımdaki şarkı azalarak bittiğinde kirpiklerimi kırıştırdım ama gözlerimi katiyen aralamadım. Onu, görmekten çok hissettim.

Asrın, oradaydı.

“Benim için hiç şarkı söylemedin,” dedi, aniden. Sesine hazırlıksız yakalandığımda kaburgalarım ana bir darbe almış gibi irkildim. “Bir kez daha söyle.”

Titredim. Kelimeleri değil, gerçekliği beni nefes nefese bırakan. Tok adımlarını işittim, bana yaklaştığı her an kaburgalarım aldığım darbelerin sayısı çoğaldı. Duraksadı, bedenime olan fiziksel yakınlığını hissedebiliyordum. Ayak parmaklarıma kadar ürperdim, dudaklarım tek bir çizgi halinde gerilmişti. Birkaç saniye sonra bir müzik duyuldu, telefonda yükseldiğini anladığım müziğin ani ritmi beni irkiltmişti.

“Benim için hiç gitar çalmadın,” diye karşılık verdim ona. Sesim bulanıktı, kelimelerimi göremiyordum. “Sana neden şarkı söyleyeyim?”

Şarkının hoş tınısı kulaklarımı doldurdu. Asrın’ın yukarıya çıktığını anladığımda, kaburgalarım a sapladığı bıçağı çıkarmak için elimi sırtıma götürdüm ama o bıçağı öyle bir yerime saplamıştı ki, çıkarsam da çıkarmasam da öleceğimi düşündüm. Ve ben çıkarmayı seçtim. Onun için ölüyorsam, bunun kanıtını taşımalıyım. Varlığının artık çok daha yakınımda olduğunu duyumsadığımda, salon içindeki oksijenin eksildiğini hissettim. “Senin için çaldım, buraya gel,” diye buyurdu, net bir sesle. “Gözlerini arala.”

Kirpiklerimi kırıştıtararak araladım gözlerimi. Kalbim sesine dahi tepki veriyordu, bu çılgınlığına şaşırıyordum. Parmaklarımı

* Thurisaz – “Endless”

Yere sağlam bastım, avuç içlerimdeki yaraları acımasızca ezdim ve yerden destek alarak doğruldum. İki adım ötemdeydi. Dalgınca dağıttığı simsiyah saçlarının içimde yarattığı hayranlık, güzel yüzüne baktığımda katlandı. Kıvrımlı kirpiklerinin ardındaki iki yıkık şehri gördüğümde, evime girdiğimi hissettim. Onun gözleri, en çok bana baktığında güzeldi. Üstündeki gömleğine, gömleğinin iliklenmemiş birkaç düğmesine bakarken, “Dans edelim,” dedi fısıltıyla. O benim duvarlarım arasına girmekle yetinmemiş, o duvarları boyamam için elime bir fırça tutuşturmuştu sanki. “Beraber.”

Gözlerim bana uzattığı eline düştüğünde bir an beklemeden elimi parmauklarına bıraktım ve beni kendisine çekmesine izin verdim. Bedenlerimiz birbirine yaslandığında, sırtımdan soğuk terler aktığını hissettim. Üzerimdeki gücünün farkındaydı, kullandı. Ona izin verdim. “Bu bir dans teklifi,” dedim, göğsüne bakarken. “Seninle dans etmeli miyim?”

Konuştuğumda dudaklarım çenesinde hareketlendi. “Dans et benimle.”

Saçlarım yüzlerimizi örterken, dudaklarımı çenesinden ayırmadım ve bedenimi iyice ona yanaştırdım. Birbirine yaslanan iki harf gibiydik. Boştaki eli bel kavisime yerleşti, parmaklarının ısısını hissettiğimde sırtım yay gibi gerildi. Bir parmağı, pantolonumla badım arasındaki çıplaklığıma dokundu, usulca okşadı. “Bana ayak uydur,” dedi, sesi, kalbimin içinde büyüdü. “Terleyene dek, dizlerin üzerime yığılana dek durma.”

Müziğin sesi yükseldi, gürültülü nefeslerim tenine bir dalga gibi çarpıyordu. Boynundaki damarların gerilerek kıvrandığını, teninde şevkle kabardığını gördüm. Göğüslerimiz birbirine tutundu, koridordaki öğrencilerin sesi kendini yitirdi ve camdan içeriye giren rüzgâr sertçe esti. “Beni nasıl buldun?”

Burnunu saç diplerimle alnımın başlangıcındaki o noktaya sürdü, kokumu içine çekmesi göğsümdeki o duygunun kabarmasını sağladı. Beni kavrayan elleriyle hareketlendi, ona ayak uydurdum ve dansa ilk adımımı attım. “Kokunu takip ettim,” dedi usulca. Kokumun ezberinde olması dünyanın en güzel kaçınıcı şeyiydi?

Saçlarım belime çarpıyordu, bedenim ona ayak uydurarak savruldu. Ufak adımlarla beni geriye taşıdı, bunu yaparken yüzünü geriye çekmiş ve gözlerini gözlerime kilitlemişti. Hareketleri bilinçliydi, güzel kokusu ciğerlerimin imtihanıydı. Dizlerimiz birbirine sürterken, şiddetli nefeslerimi bile isteye dudaklarına örttü. Belimdeki eli bana yön veriyordu, dudaklarını dişlerken kasıklarımı usulca uyluklarıma sürttü. “İstiyor musun fazlasını?”

Parmaklarımdaki eli gevşedi, iki parmağı parmağularıma tutundu ve afallayan yanımdan yararlandı. Ellerimizi yukarı kaldırdı, bileklerimiz birbirine sürterek damarlarımızı tanıştırdı, beni kendi etrafımda döndürdü. Saçlarım onun yüzünü teğet geçerek savrulurken, parmağularımda yükselerek ona ayak uydurdum. Dönen bedenim büyük bir hızla ona çekilmişti. “Nefes alacak yer bırakmadın,” diye inledi, sesi nefes nefese yükseldi. “İçimde o kadar fazlasın ki...”

Elim ensesine yerleşti, belim kıvrıldı ve ezilen parmağularımın acısına aldırmandan ona yetişmek için biraz daha yükseldim. Bu gayretimi şefkatli bir göz kırpışla ödüllendirdikten sonra bir anda bedenimi yükseltti ve ayaklarımı yerden kesti. Karnım karnına yaslanırken, Asrın ensesini okşamam için kafasını öne eğdi. “Avuçlarım eskisi kadar sızlamıyor, dizlerim de eskisi kadar kanamıyor,” dedim, bedenimdeki ter tabakasını hissediyordum. “Bir adam var, kalbi kaburgalarımda deviniyor. Bir adam daha var, kalbi bana çarpmaya tenezzül etmiyor.”

Göz temasımızı bozmadı. Yıkılmamak için birbirimizin bedenlerinden destek alıyorduk. Buluta oturan yağmurlar bile bizi izliyordu sanki, şahitlik etmek için. Bu büyü müydü? Aşk mıydı? Delilik miydi? O şimdi karşımda öyle güzeldi ki, ağlamamak için zor duruyordum. “Bir adam var, senin için ölüyor,” diye devam etti, nefes nefeseydi. “Bir adam daha var, senin için yaşıyor.”

“Bir kız daha var,” dedim dudaklarımı nemli alnına dayarken. Damarları dudaklarımın altında seğirdi. “Günbegün yok oluyor ama kimse bilmiyor.”

Bedenimi aniden ileri savurdu ama elimi bırakmadı. Beni ittiği gibi çektikten hemen sonra kendi etrafımda döndürdü ve belimi

kırarak sırtımı dizine yasladı. Kollarım, tutunma ihtiyacıyla boynuna dolanırken, Asrın başını önüne eğerek doğrudan bana baktı. Gözleri alev alevdi. Ben bu bakışları bilirdim. *Buluttan düşen yağmurlar bile söndürmez onun gözlerindeki yanık şehri.* Üzerime doğru eğildi, beni sınıksıya kavrayarak kafesledi ve gücüne bir kez daha hayran bıraktı. Aynı anda güçlkle yutkunduk. “Yok olmadadır,” dedi Asrın, eliyle yanağını kavrarken. “Yok etmişlerdir.”

Burnunu boynuma sürttü, damarlarım çatırdayarak tenimin üzerinde gerildiğinde yutkundum. Dudaklarını boynuma bastırır, sertçe öptü ve dişleriyle o kıvrımı ısırır. “Sonra,” diye fısıldadım, terleyen avuçlarım sırtına gömülürken. “Ölmüş.”

“Sonra,” diye tekrarladı. *Sevgilim, ölümün sonrası olmaz, diyemedim. Ölüm başlangıçtır.* “Bir adam mezar kazmış, iki kişilik.”

Beni dudaklarımdan öpmeye başladığında buluttaki yağmurların düştüğünü hissettim. Bunlar bulutların gözyaşları mı yoksa yağmurların intiharı mı bilmiyordum ama bu şehir ıslandığında bile, yangını sönmöz, biliyordum.

Çünkü bu yangın, yürek yangınıydı.

Bölüm 10

-Kanatlarda Uçmak-

Yıldızlar bu akşam dünyaya o kadar yakındı ki, biraz yükselsem sanki onları toplayabilecektim.

Buluttan bir bir düşen iri damlalar seyrini hızlandırarak çoğalırken, oturduğum araba koltuğunda kaykıldım. Asrın'ın şoförlüğü günü yaptığı arabanın içinde, onun üvey ailesinin evine gidiyorduk. Babası arayarak gelmesini istediğinde Asrın reddetmemişti. Bulutlar tüm yükünden kurtulmak ister gibi, tüm yağmuru şehre boşaltırken, silecekler seri şekilde çalışarak suyun ön camda birikmesine engel oluyordu. Yanağımı omzuma yaslayarak Asrın'ı gözetledim. Sakalları uzamıştı ama birkaç gündür kısaltmıyordu. Saçları dağınıktı. Altdudağını ağzının içine yuvarlamış, düşünceli bir hale bürünmüştü. Birkaç seyrek saç tutamımı kulağımın arkasına sıkıştırdığımda onun dikkatini çekmiş olmalıyım ki, gözleri bana çevrildi.

Gözleri, bastıramadığım cansız tebessümümde oyalanırken, nefesimin boğazımda genişlediğini hissettim. “Şey?” dedim, belli belirsiz bir gevelemeyle. “Oraya gidiyoruz ama seni üzmeyecekler değil mi?”

Gergin yüzündeki tek hareketlilik dolgun dudaklarının aralanmasıydı; fakat bu kısa sürdü, dudakları hızla geri kapandı.

Direksiyonu sağı kırarken bile bana bakması trafik kuralını ihlal etmesi demekti ama birbirimize bakmanın bizi uyuşturduğunu düşünürsek ona hak verebilirdim. “Eğer ben üzüldüğümde üzüleceksen, beni üzmelerine izin vermeyeceğim.”

Kalbim, göğsümün alanını daralttı. “Sanırım,” dedim, tırnaklarım avuçlarıma gömüldü. “Üzüleceğim.”

“Onlar beni zaten üzemez,” dedi, doğruluğuna inanmak istedim. “Babamla kısa bir konuşma gerçekleştireceğiz, önemli olduğunu söyledi.”

“Anladım.”

Eve giden sokaklar dahi lükstü, ailesi ve kendi de iyi bir mevkiye sahipti. Bu gözümü hiç korkutmamıştı, bunu dert de etmemiştim ama ara ara hayatının bana çok yabancı geldiğini hissetmiyordum ama ara ara hayatının bana çok yabancı geldiğini hissetmiyordum değilim. İsteddiği ve dilediği her şey elinin altındaydı ve pahalı yaşamayı seviyordu. Araba görkemli bir sokağı girdiğinde çok geçmeden yavaşladı ve kaldırım yanında, bir villa önünde durdu. Şık, oldukça dikkat çekici bir evdi. Arabanın etrafını dolandığımızda, “Gerilmeni gerektiren hiçbir şey olmayacak, onlara aldırma,” diyerek rahatlatmıştı beni.

Elime çarpan parmakları usulca yakaladı elim. İri avucu elime birkaç beden büyüktü ama bunu seviyordum. Parmaklarım avuç içinde yaramaz çocuklar gibi kıvrılıyordu. Büyük ve geniş bahçeyi yürüdük, evin etrafı sakindi. Kapının önünde duraksadığımızda gerildim ama ona bunu hissettirmemek için çaba sarf ettim. “Pek anlayamıyoruz,” dedim, parmaklarını kapıya indirdiğinde. “Beni gördüklerinde pek de memnun olmayacaklar.”

Kapıyı tıklattı, aralanması birkaç saniye sürmüştü. Çalışan kız, geçmemiz için nazik bir şekilde kapıyı aralarken, “Hoş geldiniz Asrın Bey,” dedi. Biraz işveliydi ve bu beni rahatsız etmişti.

Asrın aralanan kapıdan içeriye yönelerek kızın kelimelerini umursamadığını belirtti. Ona eşlik ederek geniş hole yöneldim, bu evde kendimi fazlalık hissediyordum. Kızın afallayan bakışları sırtımı delik deşik ederken gözlerim doğrudan salonu gözledi. “Onları memnun etme zorunluluğun yok,” dedi kısık sesle. “Ben senden fazlasıyla memnunum.”

Bunu bilmek güzeldi. Ondan güç aldım, insanların hakkımda ne düşündükleri pek de umurumda değildi. Salona inen üç basamağı aştık, ahşap basamaklar ayağımın altında gıcırdayarak girdik, bir nefes verdim. Usulca batan güneşin karanlıkla yaptığı vals, salonun içerisine çökmüştü. Bu güneş, gökyüzünün en sevdiği çocuğu olmalıydı. Antika detaylı kanepeler şıktı, LCD televizyonun silik ışığı Aslan Bey'in yüzünü örtmüştü. Ortaya atılan sehpanın ahşap ayakları ve işlemeleri dikkatimi çekmemiş desem yalan olurdu, hoş ve sade detaylar vardı.

“Oğlum!”

Kamelya Hanım oturduğu koltuktan nezaketle ayaklandı ve topuklularını takırdatarak yanımıza yürüdü. Beni yok saydı. Asrın'a yanaştı, kollarını bedenine sardı ve ondan beklenen bir zarıflıkla sarıldı. Asrın izin verdi, annesine sarılmadı fakat ona engel de olmadı. “Geleceğini bilmiyordum,” dedi, ince sesi samimi gelmişti. “Sofrayı hazırlatabilirim.”

Yavaşça geriye çekildi, güzel ve yorgun yüzünde sıcak bir tebessüm vardı. “Çok kalmayacağım,” diye yanıtladı Asrın, ifadesiz görünüyordu. “Hiçbir şeye gerek yok.”

Kamelya Hanım'ın bakışları bana tırmandı, dudaklarındaki tebessümü kan kaybetmişti. Eliyle küt, siyah saçlarını geriye itirirken, aramızdaki gerginliği asla kıramayacağımızı düşündüm. “Hoş geldin,” dedi, nazik değildi. “Asrın'ın yanında hediye paketi gibisin, seni her yere taşıyor sanırım.”

Aslan Bey oturduğu yerden ayaklandı, bu ayrıntı gözümden kaçmamıştı. “Ayrılamıyoruz,” dedim sevimli sevimli. “Oğlunuz bana çok düşkün.”

Ellerimizi sallayarak kadının gözüne sokarken Asrın'ın beni bozmamasını umdum, bozmadı da. Kamelya Hanım, birbirine sarılan ellerimize ilgisiz bir bakış attı. “Ne kadar ciddi olabilirsiniz ki?” diye aşağıladı beni. “Oğluma yakışacak nice kız var, seni-”

“Baba,” diye çıkıştı Asrın, boğazından yükselen sert sesi ortama hâkimiyet kurmuştu. “Konuşalım, bitsin; gideceğim.”

Aslan Bey, Kamelya Hanım'a son derece manidar bir bakış attı, nelerin gizlendiğini anlayamamıştım. “Arkadaşın burada kalsın,”

dedi. bakışları onun yüzünde duraksadı. “Kısa sürecek evlat, kıza zarar verecek halimiz yok.”

Elimi onun elinden ayırdım, yanından sıyrıldım ve ona kısa bir bakış attıktan hemen sonra tekli koltuğa yerleştim. Bacak bacak üstüne attıktan sonra yerimde gerindim. “Asrın, keyfine bak,” dedim keyifli bir sesle. “Burası çok rahat.”

Bana tip tip baktı, çok sık böyle bakardı. Annesiyle kısa bir an bakiştikten sonra babasıyla şık, ahşap merdivenleri tırmanmaya başladı. Kamelya Hanım, bana ne kadar arsız olduğumu gösteren bir bakış attı. Bunu yaparken bile zerafetinden hiçbir şey kaybetmedi, küçük adımlarla koltuğa yürüdü ve oturdu.

“Saçlarınızın rengini mi açtınız?” diye sordum, tatlı tatlı gülümserken. Hey, en azından tatlı olduğuna inanıyordum.

Eli saçlarına gitti, yüzündeki öfkeyle bir an için saçlarının elektrikleneceğini falan hissettim. Dudaklarını araladı, ağzının içinde bir şeyler homurdandı ama seçememiştim. “Gerçekten farklısın, bu Asrın’ın dikkatini çekmiş olmalı,” dedi, düşünceli görünüyordu. “Ona âşık mısın?”

Bir an tökezledim, sahte tebessümlerim tökezledi ve sanki bir avuç kelime boğazımda üst üste bindi. Bunun adı yalnızca aşk değil, deliliktir. Eğer ben Asrın’ın ismini, geceleri uykularımda bile zikrediyorsam bunun adı kesinlikle deliliktir. Asrın, Allah’ın bana olan merhametiydi. “Eğer onun gerçek annesi olsaydınız bunu yanıtlardım,” dedim, dilim dönmüyordu. “Aslında gerçek annesini de göreceğim. Bunu onunla konuşurum.”

Ellerini kumaş pantolonunun yüzeyine sürttü, onu bunaltıyordum. Eskiden kimseyi kırmaz, kırmak istemezdim. En azından bir nebze vicdan sahibiydim, şimdi merhamete dair hiçbir şey hissetmiyordum. “Annesi onu kimseye paylaşmayı sevmez...” dedi, sesindeki hüznü müydü? “Asrın’ı hatırlayabildiği zamanlar.”

Alzaymır.

Annesi onu çoğu zaman hatırlamıyordu, bunu biliyordum. Bu sahiden ağır bir yükü ve sevdiğin an ağırlığa ağırlık biniyordu. “Bu Asrın için zor,” dedim zorlukla. “Aslan Bey ne konuşacak?”

Bana düz düz baktı. “Bilmiyorum,” diye yanıtladı kısık sesle.

“Buraya geleceğinden bile haberim yoktu, bir de seni getiriyor.”
“Yatıya gelmedim,” dedim sakinlikle. “Gideceğim, yemedim koltuğunuzu.”

Biraz çocukça sızlanmış olabilirdim ama ne yapayım, ben buydum. Bana ters ters bakarken, bacaklarımı çözdüm ve ayaklarımı yere basarak doğruldum. Aksiydi, ben de aksiydim ve tartışmamız kaçınılmaz oluyordu. Elimle saçlarımı geriye iteledim ve etrafa kısa bir bakış attım. “Lavabo neredeydi?” diye sordum, aslında hatırlıyordum. “Gidebilir miyim?”

“Üst katta,” dedi sinirle, agresifti. “Küstah.”

Dudaklarımı büktüm. “Alınıyorum.”

Ona arkamı dönerek salon boyu yürüdüm ve merdiven basamaklarını tırmandım. Eve ayakkabıyla girmeye alışık olmadığım için kendimi rahatsız hissetsem de yapabileceğim bir şey yoktu. Merdivenleri çıktıktan sonra tuvalet olarak hatırladığım kapının önüne yürümek için birkaç adım attım ama koridorda dağılan tok sesi işittiğimde duraksayarak başımı omzumun üstünden arkama çevirdim. Koridorun diğer ucundaki odanın kapısı aralıktı, içeriden koridora sızan ışık gözlerimi almıştı. Kaşlarım çatıldı, tuhaf bir rahatsızlık hissiyle oraya doğru yürüdüm. Kendimle ilgili kararları alırken yalnız değildim, yansımalarımınla birlikte düşünüyorduk. Mesafeyi kapadım, soğuk parmaklarımı beyaz kapının üzerine yasladım ve az bir kuvvetle kapıyı araladım.

Beklediğim bu değildi, beklediğim neydi?

Burası Asrın'ın odasıydı, koyu renkleri ve genç dizaynı bunu anlamama olanak sağlamıştı. Fakat beni buna inandıran yatağın üzerinde, Asrın'a ait olan kıyafetlerdi. Beyaz gömleği, siyah eteği ve sıkı bir at kuyruğu yaptığı kahve saçlarıyla odayı toplayan çalışana kaşlarımı çattım. Asrın kıyafetlerine dokunulmasından hiç hoşlanmazdı, o ne cüretle dokunabiliyordu? Derin bir nefes verdim, bunu sakinleşip kendime sahip çıkmak için yapmıştım fakat her şey tek bir anda, domino taşlar gibi gürültüyle yıkıldı. Çalışan kız, elleriyle kavradığı siyah gömleği yüzüne doğru kaldırdı ve hiç yapmaması gereken bir şey yaptı.

Gömleği kokladı.

İçimde öyle çok kötülük birikti ki, sanki ben tam bu anda şeytanın maşası olup, onun hanesine en büyük günahı yazabilirdim. Kötü olan her şeyi yapar, pişmanlık duymazdım. Ne arayımından atıldığımı bilemiyordum, bacaklarım bedenimin tüm ağırlığını oraya taşımıştı. Sertçe eline uzanarak gömleği uçlarından yakaladım ve bir çırpıda onun dokunuşundan kopardım. Gömleği saklamak ister gibi, dokunmalarına izin vermeyeceğimi belli edercesine arkama sakladım. Öfkem zaptedilemez bir çocuk gibi hırçınlaşarak gücünü bileklerime indirdiğinde, “O yaptığın da neydi öyle?” diye bağırdım, gırtlığının derinlerinden. “Ne cüret? Kimin gömleğini kokluyorsun sen!”

Ellerim titriyordu. Karşımdaki kıza baktığımda hissettiğim, onun kafasını bir yılan gibi ezme isteği idi. Yüz ifadesi bocalarken, dudakları birkaç kelimenin arayışına düştü. “Be...ben,” dedi, titreyen dudakları bu kadarına yetebilmişti. “Sadece katlıyordum!” “Kokladın,” diye yükseldim hiddetle, kanım damarımın içinde donmuştu sanki. “Onun kokusunu soludun.”

Bana delirmişim gibi bakıyordu, haklıydı. Hiddetim karşısında, çaresizce, “Affedersiniz,” dedi, korkmuştu. “İzin verin gideyim.”

Hastalıklı hisler o kadar yoğundu ki, hissettiklerimin değerinde bir bomba olsa bu evi yıkardı. Onun yüzüne doğru avazım çıkana kadar bağırdım. “Bu odaya girmeyeceksin!” Omzundan, sertçe ittim. “Kıyafetlerine bir daha dokunmayacak-”

“Sen de kim oluyorsun?”

Kamelya Hanım'ın sesi arkamdan yükseldiğinde, ruhumun bedenime ağır geldiğini hissettim. Kız, dolapla aramdaki boşluktan sıyrıldı ve hızla benden uzaklaştı. “Kim oluyor da evimdeki düzene karışyorsun?” diye devam etti haklılığına. “Bu oda onun yükümlülüğü altında, tabii ki kıyafetleri toparlayacak.”

“Asla,” diye bağırdım, soluklarım şiddetliydi. “Girmeyecek!”

Koridorda yükselen adım seslerini işittim, buradan gitmek istiyordum. Kamelya Hanım'ın siniri, kendisine karşı olan hiddetli tavrıyla beraber pekiştiğinde, “Saygısız,” diye azarladı beni, eliyle şakaklarını ovaladı. “Defol git evimden.”

Herkesin beni dışlamasından ve ezmesinden bıkmıştım. Dışları sığıttım, bedenimi arş eden öfkeyi hissettiğim her an birine

saldırma isteğiyle çıldırıyordum. “Meraklısı değilim,” dedim öfkeyle. “Evinizin canı cehenneme, o hizmetlinin de canı cehenneme. Bu odaya girmeyecek, yemin ederim bu odayı başınıza yıkarım. Hiçbir şekilde bu oda-”

Kelimelerim, susturuldu. Yanağıma sertçe yerleşen tokat, dudaklarımın ucundaki kelimeleri boğazımdan aşağıya itti. Yanağımdaki yanmayı hissederken, nemsiz dudaklarımın bu tokatla beraber çatladığını ve bir miktar kan döktüğünü hissettim. Gururum, ayaklarımın ucuna bir paspal gibi serilmişti. Ruhum, onu düşmesi için çıkardıkları uçurumdan bacaklarını sarkıtırken, öfkeyle tısladım. “İyi ki Asrın’ın öz annesi değilsiniz!”

Odanın kapısı duvara çarptı, sebep olduğu gürültü kulaklarımda çınlarken tepki dahi veremedim. Asrın odadan içeriye girerek yanıma yetiştiğinde, Kamelya Hanım’ın sersemlediğini gördüm. Asrın parmaklarıyla çenemi kaldırarak yüzümü hafifçe sola eğdiğinde, gözlerinde, en sevdiği günahını elinden kaybeden bir şeytanın uğursuzluğunu gördüm. Sağır edici sessizlik odanın içini kolaçan ederken ellerim ihtiyaçla onun koluna tutundu. “Tokat?” dedi, inanamayarak. “Sana tokat attı.”

Çehresi yontulmamış bir taş gibi sertti. Köşeli çenesinin sinirden seğirdiğini gördüğümde, “Gidelim,” dedim yalvarırcasına. “Buradan gidelim.”

Benim kollarımdan sıyrıldı, ani olmuştu. Bedenim tökezleyerek geriye savrulduğunda, ellerimle kapıya tutundum. Asrın’ın heybetli sırtındaki her kasın incelik ve özenle gerildiğini gördüm. Eliyle annesini dirseğinden yakalayarak odadan çıkardı ve gözden kayboldu. Ona yetişmeyi isteyen parmaklarımı yanıma indirirken, Aslan Bey’e manidar bir bakış attım. “Karınızın bileği sağlam,” dedim, sesim çatlıyordu. “İyi çaktı, gerçekten.”

“Bu yaptığı yanlıştı,” dedi, ne kadar samimi olduğuyla ilgilenmedim. “Onu kızdırmış olmalı-”

Kafamı iki yana salladım. “Sizi dinlemek istemiyorum.”

Güç almaktan nefret ettiğim dolaptan sıyrıldım, neye arkamı döndüğümü bilemiyordum. Odanın kapısını hızla çarptım, duvardaki gürültünün yankısı kulağımda uğuldarken merdiven

basamaklarına yürüdüm. Dizlerim titriyordu, iradem bedenimin gücünü terk etmiş ve yapmaya gerek görmediğim her şeyi yaptırmaya başlamıştı. Korkuluklardan destek aldım, çalışan kız ortada yoktu ve görünmemesi kendi sağlığı için iyiydi. Geniş hole indim, hareketlerim dengesizdi. Kapıya yürürken dudaklarımı keskin bir kavisle çizen kanı hissettim, kokusu midemi burkuyordu. Elimi kulpa geçirdim, kapıyı gürültüyle araladım ve kendimi dışarı attım. Herkes tarafından sevilen biri olmamak sanırım benim cezamdı.

Bahçe boyu yürüyerek bedenimi demir kapının dışına bıraktım. Korumaların tuhaf, anlamayan bakışlarını sırtıma yükledim ve arabayla aramdaki mesafeyi kapadım. Kalçamı kaputa yaslayarak duraksadığımda, parmaklarımı çene hizama kaldırarak çene etrafındaki kan birikintisini sildim. “Aptal kadın,” diye mırıldandım, kesik kesik solurken. “Tokat attı diye korkacağımı falan mı sanıyor!”

Çift kanatlı siyah kapı tekrar aralandığında Asrın'ın geldiğini anlamıştım. Rüzgâr kokusunu burnuma taşıdı, şu anda buna deli gibi muhtaçtım. Çok geçmedi ki iki tanıdık kol bedenime sarıldı ve bedenim sığınağına çekildi. Burası iyiydi, erişilmezdi, güvendi. Kollarımı boynuna sardım, daha sıkı nasıl sarılır bilmeden sardım. Omzunda kendime bir köşe yaptım.

“Bunun olacağını asla bilemezdim,” dedi, öfkeli soluğu saç diplerimle kucaklaştı. “Bir an için yalnız bırakıyorum, sonra dönüp baktığımda benim topladıklarımı dağıtıyorlar. Bu siktiğimin düzenine katlanamıyorum.”

Saçlarım uçtu, yağmur şehri terk etmiş olsa da rüzgâr bu gece hırçındı. Asrın'ın seğiren omuzlarını sıvazladım. “Kimse dağıtmaktan vazgeçmeyecek,” diye fısıldadım, gece şahidimdi. “Ve ben de bileceğim ki, sen de toplamaktan vazgeçmeyeceksin, bu yüzden dert etmiyorum Asrın.”

“Acıyor mu bebeğim?”

Elimi sırtında dolaştırdım, parmaklarımın altında kasılıyordu. Tek bir dokunuşta onu dağıtabileceğimi öğrenmiştim. Bu benim zaterim değil, karşılığımı. “Çok fazla değil.”

Benden uzaklaştı, onu bırakmak istemedim ama gücüne karşı koymamın mümkünatı yoktu. Aramıza çok mesafe açtı diyemem, tek solukta birbirimizin olacak kadar yakındık. Eli enseme yerleştiğinde, ruhumu oradan çekip çıkaracak sandım. “Kanamış,” dedi, buna isyan eder gibiydi. ” Daha kaç kez bunu yapacaklar sana!”

Gözleri dudaklarımdaydı, çeneme doğru inişe geçen kanı başparmağıyla temizledi. Dokunuşu altında titredim. O, gökyüzüne oturan gökkuşaklarından bile daha güzel bir manzaraydı. Ayın suretine bürünmüş gibi parlıyordu kimi zaman. Bu adam, masadan şeytanı bile kaldırırdı. “Benim yakışıklı serserim buna izin vermeyecektir,” dedim, onun gerginliğini alma çabasıyla. “İyiyim Asrın.”

“İyi falan değilsin,” diye bağırdı, nefesi yüzümü örterken. “Kaç kez daha bu yalanı söyleyip beni kandıracağına inancaksın?”

Kafamı yana yatırdım, yanaklarımla içini dişlerken onun avucuna, tutunabileceği, sağlam bir şeyler vermek istedim ama yalancılardan daha gerçek hiçbir şeyim yoktu. “İyi bir yalancı değilim,” diye itiraf ettim, alaylı bir tebessüm kondu dudaklarıma. “İyi ya sen kötüyüm, ne değişir ki? Geçmiş silebilir miyiz? Fazlası olamam, yorgun ve neşesiz bir kızdansa fazlası olamayacağım. Sahi, buna ne kadar dayanacaksın? Lanet olsun, sana zarardan başka bir şey getirmiyorum!”

Parmakları çeneme saplandı, ani saldırı karşısında titredim. Gözlerindeki anlayışın üzerine oturan bu şey, yangın yeri, gözlerinin ardından kalan kül yığını mıydı? Gözlerinde belki de seve seve yandığım sayısız andı. “Senin yanında kendimin hiçbir değeri yok,” dedi, irileşen gözlerime aldırmadan. “Siktiğimin zararını ver, zaten birbirimizi hırpalıyoruz. Devam da edeceğiz ama o aklından tek bir an geçmeyecek vazgeçme saçmalığı!”

Kendini bana ittiğinde, hazırlıksız yakalanmış ve gücüne direnemeyerek geriye sendelemiştim. Kalçam kaputa çarptı, avuç içlerim kaputun yüzeyinden destek aldı ve gözlerimdeki şaşkınlık pekişti. Kotunun sertliğini kasıklarımında hissettiğimde, bir an için yerin ayaklarımla altından kaydığını hissettim. Mırıldandım. “Serserisin!”

“Güzel ağzından öpmeliyim bence.”

Dudakları aralanan dudaklarıma izinsiz yerleştiğinde, du-
dağımın kenarındaki yırtığın canımı acıttığını hissettim ama bu
beni yıldırmadı. Talepkâr ve arsız baskısı ağızıma tümüyle sahip
çıkarken, parmağımı yanaklarına yasladım. Parmaklarım
bir kalem, teni bir kâğıt gibiydi. Sırtımın iki yanından sökülmiş
kanatlarımın yerini onun avuçları doldurmuştu. Parmaklarım bir
kalemin bir kâğıtta olduğu gibi eğilip bükülüyordu teninde. Asrın
iniltisini ağzımın içine yükledi, beni nefes nefese öpüyordu. Gözle-
ri kapalıydı, alnı kırışmış, kaşları çatılmıştı. Dudakları öpücüğünü
azaltarak bitirdiğinde, ıslak dokunuşları çarpa çarpa çeneme indi
ve soluklanmak adına birkaç saniye duraksadı.

“Arabaya geç,” diye inledi, eli saçlarıma arasına karışırken.
“Acele et.”

Eğer onun bedeninden ayrılabilseydim arabaya geçerdim,
bedenimin hareketlerine yön veremiyordum. Yüzümü boynuna
gömdüm, gürültülü nefeslerim teninde kayboluyordu. “Kendime
sahip çıkamıyorum,” dedim, bedenim durmadan ona çekilirken.
“Bir şey yap.”

Bedenini üzerimden ayırdı fakat sıcaklığını hissedebileceğim
kadar yakındı. Yanağını omzundaki elime sürttü, kirli sakalları
tenimin üzerini tahriş ettiğinde usulca güldüm. “Sakalların çok
çabuk uzuyor.”

Dudaklarını elimin üzerine bastırdı. “Sen sev diye.”

Parmaklarımla sakallarını sevdim. Sakalları, teninin çam iğne-
leri idi. Onu böyle saf hislerle sevmek, her şeye rağmen kendimi
temiz hissettiriyordu. “Biliyor musun,” dedim, sesim tenine çarpıp
yere düştüğünde. “Sana bakınca içim içime sığmıyor.”

Dudaklarıma sert bir öpücük kondurdu, daha fazlası için du-
daklarımı araladım fakat bunu kısa tuttu. “Yukarıda ne oldu?”
diye sordu, sesi, pervane peşindeki bir alev gibiydi. “Nasıl bu
kadar sinirlendin?”

Yanaklarım kızardı. Ne denli kıskandığımı zaten biliyordu, bir
de bunu dile getirdiğimde hislerimin ne kadar şiddetli olduğunu
fark edecekti. Dert değildi, zaten bunu acımasızca görmezden geli-

yordu. “Senin odana girdiğimde çalışan kızı gördüm, kıyafetlerini kokluyordu,” dedim sertçe. “Ona bunu bir daha yapmamasını söyledim, koklayamazdı. Bir tek ben koklayabilirim, değil mi Ar-rın?”

Kafasını salladı. “Tabii ki yavrum.”

“Gömleğini elinden aldım ve bir daha senin odana girmemesini söyledim,” dedim, gözlerimiz arasındaki köprüyü kaldırmadan. “Annen bu emrivakilerime kızdı, sonuçta evine karşıyım ve ben biraz ağır konuşun-”

“Tamam.”

“Üzgünüm.”

Derin bir nefes aldı. “Hayır, değilsin.”

“Evet, değilim.”

Parmaklarıyla kâküllerimi geriye ittirdi ve dudaklarını şakak-larıma bastırdı. Öpücüğünü kafamın içinde hissettim. Yakıcıydı. “Sen benim her şeyime karışabilirsin,” dedi, tüm içtenliğiyle. “Sen istemiyorsan tabii ki girmez, Sarışın.”

“Teşekkür ederim.”

“Bunu sevmiyorum.”

“Sen neyi seviyorsun?”

Gözleri kısıldı, irislerindeki parlaklık gecenin içinde yakılan çakmak gibiydi. Ellerini sırtımdan ayırarak bir adım gileledi, ara-mıza mesafe ekledi. “Evimize gidelim.”

Yanımdan sıyrılıp, beni gerisindeki boşlukta dizlerimin üzerine devirdiğinde kaşlarım hissettiğim acının yoğunluğuyla çatıldı. Beni sevmiyor muydu? Kalçamı kaputtan kaldırırken, “Sevme,” diye geveledim fısıldayarak. “Kim seviyor ki zaten?”

Arkama döndüm, kısılan gözbebeklerim değer verdiği arabası-na düştüğünde, bacağımı kaldırdım ve kalan gücüme yükledim. Ayakkabımın burnunu hırsıyla lastiğe geçirdim, tok ses kulağıma ilişirken, ayak parmaklarımın acıdığını hissederek yüzümü buruş-turdum. “Saf acısın,” dedim burnumu çekerken. “Lastiğin parla-sın, köpekler arabana işesin.”

Seke seke yürüyerek arabaya yanaştım, kapıyı gürültüyle açarak yerime yerleştim ve ona kısa bir bakış attım. Tekerine tekme

atmama veya kendisine kızmama pek takılmamış gibiydi. Takmak için kemere uzanırken, “Dudağını temizle,” dediğini duydum, sesi boşluktan gelir gibiydi. “Kanı sil, görmek istemiyorum.”

Elimin tersiyle çenemdeki kanı temizlerken araba çalışmıştı, ani sarsıntıyı hissettim. Tenimi hırpaladım, kanın etkisini yitirdiğine inanana dek bunu sürdürdüm. “Eve mi gidiyoruz?” diye sordum kısık sesle. “Çok yorgun hissediyorum kendimi.”

“Yoruldu,” diye onayladı beni, sakindi. “Uyku düzenin de sikildi, bir gece hiç uyuyamıyorsun, diğer gece bir an uyanmadan uyuyorsun.”

Bu hastalığının bünyemdeki tepkimelerinden biriydi, bunu araştırdığımda fark etmiştim. “Seninle çok rahat uyuyorum aslında,” dedim, bunu farkındaydı. “Sadece, biliyorsun... kâbuslar.”

“Evet,” dedi, sokakta bayır aşağı inerken. “Yakamızı bırakmıyorlar.”

“Herkes hak ettiğiyle sınıanmış,” dedim, sırtımı koltuğa yaslarırken. “Biz çok da iyi insanlar değiliz ve eğer dünyanın adaleti varsa, acı çekmemiz kaçınılmazdı.”

Gece bizi saklıyordu, bizdendi ve onun içinde kaybolmamıza alışmıştı. “Eğer siktiğimin adaleti olsaydı, biz böylesine bir hayatla sınıanmazdık. Ne annem hak etmediği durum içinde çırpınır ne de babam hak etmediği bir şekilde ölürdü. Hak etme meselesi değil, zaferler yalnızca ruhsuzların.”

“Öyleyse zaferimiz yakın.”

“Yakın.”

Sessiz kalmayı tercih ettim, sustum. Kendimizi hem yerip hem sevmek bu olsa gerekti. Hayatın bize getirdiği ânları yaşıyorduk, yaşama mecburiyetindeydik ve hiçbir gerçekten kaçamıyorduk. Bizi bu noktaya sürükleyen çok şey olmuştu ancak kaderimizi biraz da kendimiz şekillendiriyorduk. Başımıza örülen her derdin suçunu kaderin üzerine yığmak acizlikten başka bir şey değildi, bir kalemimiz yoktu ama bir ruhumuz vardı. Ve bizler kalemle yazmaya iznimiz olmayan kaderi, ruhumuzla şekillendirebilirdik.

Dakikalar sonra eve geldiğimizde saatin kaç olduğuyla ilgilenmedik. Ay gökyüzüne ne zaman oturmuş bilemiyordum ama ora-

da, karanlığı kesiyordu. Sürünerek banyoya geçtim, temizlenmek istiyordum. Buna ihtiyacım vardı, bedenimin de öyle. Kısa ve kendimi daha iyi hissettiren sıcak duştan sonra dişlerimi fırçaladım ve Asrın'ın havlusuna sarılmayı tercih ederek banyodan ayrıldım. Ev karanlıktı, kasvetliydi ve Pati pufta tüm sakinliğiyle uyuyordu. Ona kısa bir bakış atarak odaya yöneldim, ayaklarımın zeminde bıraktığı ıslak sesleri fark ettiğimde yavaş ve sessiz olmaya özen gösterdim. Pati derin bir uykudaydı, bölmek istemiyordum.

Odanın önünde duraksadım, Asrın'ın içeride olduğu düşüncesi bedenimi karıncalandırırken elimi kulpa yerleştirdim. Havlu kalçalarımı gizleyecek kadar uzun, bacaklarımı tüm ıslaklığıyla meydana serecek kadar kısaydı. Ayak parmaklarımı içe kıvrırken, havlunun uçlarını tutturarak omzumla kapıya yükledim ve aralayarak içeri girdim.

Hımm, yatıyordu.

Yatağın dışına taşmış ayaklarına gülümserken kıyafet dolabına yürüdüm ve aramızdaki çekimin, ortamda gergin bir hava yarattığını hissederken kendim için pijama seçtim. Biraz çocuksu duran, hayvan figürlü pijamamı ve üstüme bir tişörtümü geçirerek çıplaklığımı örttüm. Saçlarımın ıslaklığını havluyla aldıktan sonra komodinin üzerindeki fırçayla saçlarımı taramaya başladım. Bu fırçayı Asrın'la beraber kullanmak hoşuma gidiyordu ama o bazen fırçadaki saçlarıma söyleniyordu. Şikâyetçi olduğu şey saçlarımın dökülmesiydi. Sessiz olmaya özen gösterdiğim için odanın içinde parmak uçlarımda yürüyordum. İçerisi loştu, abajurun soluk gölgeleri duvara düşmüştü. Saçlarımı fırçaladıktan sonra dağıttığım etrafı topladım ve pencereyi kapatarak yatağa yanaşım. Asrın uyumuyordu, gözleri, tüm bu sırada devamlı beni izlemiş ama yaptığım hiçbir şeye müdahil olmamıştı. Yorganı kaldırarak yatağın ucuna girdim ve hemen sonra yorganı onun ve kendi omuzlarımın üstüne örttüm. Yanağımı yastığa yaslayarak bacaklarımı kendime çektiğimde, Asrın'ın yüzünü yastığa sürttüğünü gördüm. Bana sarılmak için girişimde bulunmaması göğsümde anlık bir telaşın sebep olmuştu. Doğrudan ensesini, çıplak omuzlarını izlerken, sızlayan parmaklarımı yastığın üstüne dökülen birkaç tutamına yas-

ladım. Saçları hep dağınıktı, asla taranmış ve nizami göremezdim. Gökyüzüne oturan ay, geniş gölgelerini penceremize devirirken, Asrın'ın verdiği sert soluğu duydum.

Eliyle omzuna vurdu.

Bu, *başını omzuma yasla* demekti.

Hiç vakit kaybetmedim. Yatakta kendisine doğru kayarak yüzümü omzu ile ensesinin keşiştiği yere, tenine yasladım. Kollarımın belini sarmasına ses etmedi ve hatta karnı üzerinde birleşen parmaklarımı avucu içine aldı. Evet, böyle güzeldi. Bu sessizlik, birçok kelimenin söyleneceği gürültülü andan çok daha iyiydi. Bunu sevmiştim, yani sessizce anlamayı... Dudaklarım omzu üstünde kıvrıldığında, “Bir küçük gülümseme,” dedi daha çok kendi kendine. Zamanın nabızı seyreliyor, kalp atışları yavaşlıyordu. “Bir adama, neler yaptırıyor.”

Zamanın nabızı durduğunda, küçücük bir cümlenin bir kalbe neler yapabildiğini gördüm. Kaburgalarımın içini doldurup kalbime baskı yapan bu kan, sırtımın iki yanından sökülen kanatların hatırasıydı ama hiçbir hatıra, bu kadar acı verici olamaz, biliyordum. *Uslanmaz bir şekilde acı verici olan hatıralarım, bir tek senin koynunda kayba uğruyor, sevgilim.* Ve şayet biliyorum ki artık kanatlara ihtiyacım yok, çünkü uçmak istemiyorum, beni uçurmanı istiyorum; kanatlarınla.

Bölüm 11

-Problemler-

Güzel bir gündü.

Çıplak bacaklarımdaki sessiz ürpertiye hissettim, üzerimden sıyrılan pike yalnızca ayaklarımı örtebiliyordu. Pati'nin odanın içinde koşturduğunu anlamıştım, hızlı ve küçük adımları parkede sekiyordu. Asrın uyanmıştı, elimi yatağın diğer kısmına yerleştirdim ve hâlâ sıcak olduğunu fark ettim, yeni kalkmıştı. Hoşnutsuz bir homurtu dökerek gözlerimi araladım.

Yatakta doğrularak kendime gelmeye çabalarken, Pati'nin ağızındaki küçük, turuncu topu gördüm. "Mideye indirme," dedim uykuyu mahmurluğuyla. "Büyüyor musun sen?"

Bedenimi yataktan kaldırarak odanın çıkışına yürürken, üzerimdeki pijamayı yukarı doğru çekiştirdim. Ev sıcaktı, camdan dışarıya bakıp anladığım kadarıyla hava da güzeldi. Koridor boyu yürürken banyodan birtakım sesler geldiğini duyunca bedenimi oraya çevirdim. Kapının yanına vardığımda başımı içeriye doğru eğdim ve mahmur gözlerimin görüntüsünü temizleyerek ona baktım.

Çıplak sırtını gören gözbebeklerim genişledi, her defasında hissettiklerim için yorulmuyordum. Bir elini gri lavabo tezgâhına yaslamıştı ve böylelikle destek aldığı kolundaki pazılar seğirmişti.

Uyku sersemliğiyle dağılmış saçları iç çekmeme sebep oldu, simsiyah tutamlarını seviyordum. Göz hizasına aynayı almış, kendini izleyerek dişlerini fırçalıyordu.

“Dişler yemek yedikten sonra fırçalanır,” dedim, sesim cılızdı. “Bensiz kahvaltı mı yaptın?”

Elimle gözlerimi ovalarken, çıplak ayaklarla yanına yürüdüm. Bu gece iyi uyumuştum ama uyku fikri hâlâ cazip geliyordu. Yanında bittiğimde, gözlerim iyi bir işçiliği olan omuzlarını izledi. “Sensiz boğazımdan geçer mi?” diyerek beni alaya aldı. “Aç bırakıyorsun beni.”

Fırçayı tekrardan ağızına yerleştirerek dişlerini fırçalamaya başladığında somurttum. Mutfak işlerinden pek anlamasam da bir kahvaltıyı hazırlayabilirdim. Yani, sanırım. “Pek becerikli değilim,” diye itiraf ettim, kızarmıştım. “Sahiden aç mı kalıyorsun?”

Bana öyle bir bakış attı ki kendimi tam anlamıyla salak hissettim. “Dalga geçiyorum,” dedi tuhaf bir sesle. “Çok içli bir kızsın, Sarışın.”

İçliydim, her şeyi kendime dert ederdim ve normal düşünmüyordum. Kafama takar, saatler ve günler boyu düşünür dururdum. Bu gerçekten yorucu ve hırpalayıcıydı. “Sen de çok derin bir adamsın,” dedim, onu izlemeyi sürdürürken. “Senin içine batıyorum, battıkça batıyorum ama boğulmamam için beni tutan bir şeyler var.”

“Kız, o benim.”

Ani gelen tebessümü gizlemek için hiçbir çaba sarf etmedim, genişçe güldüğümde gözleri gözlerimden sıyrıldı. Bakışları dudaklarımdaki kıvrımı gezdi, yeşillerinde parlayarak beni kendine hayran bırakan ışıltı içimi ısıttı. “Dalga geçme,” dedim, ellerim ona dokunmak için fırsat kolluyordu. “Ağızını çalkala.”

Komik olduğunu ona söylemedim, komik olmaktan hoşlanmıyordu. Hafif bir açıyla öne yatarak avucunu suyla doldurdu ve ağızını çalkaladı. Bunu birkaç kez üst üste tekrarladı ve temiz olduğuna inanınca doğruldu. Başımın üzerindeki el havlusunu kavrayarak yüzünü sildiğinde, havluyu yüzüme fırlatacağını bildiğim için bir anda duvarla arasından sıyrıldım. Aynı anda bana fırlattığı havlu fayans duvara çarparak yere düştü.

“Kandırdım,” diyerek sırttım ve banyonun çıkışına yöneldim. Ani bir manevrayla arkasını dönerek kısık gözlerini üzerime diktiğinde bana son derece manidar bir bakış attı. “Bacaklarını kıracağım,” diyerek yerinden atıldığında gözlerim irileşti. “Kimi kandırıyorsun sen!”

Hızla koridora yöneldim ve bacaklarıma yüklenen güçle koşmaya başladım. Ufak bir kıkırtı dudaklarımdan firar ederken, köşeyi dönmek için elimi pervaza yasladım ama Asrın'ın eli beni erkenden yakalamıştı. “Düşeceksin,” diye uyardı kızarak. “Üzerine basıp geçtiğimde göreceksin gününü. Bak ya, nasıl da hoşuna gidiyor.”

Ayaklarımı yerden kestiğinde, yükümü ona vererek ellerimi boynuna sardım. Beni sıkıca sarmıştı ve onun kollarında düşme korkum yoktu. “Beni kucaklaman hoşuma gidiyor,” dedim esnerken. “Bunu inkâr etmeyeceğim.”

“Dillendin sen.”

Beni mutfığa götürerek masanın üzerine bıraktığında, ellerimi onun üzerinden ayırarak masaya yasladım. Benim yanımdan sıyrılarak mutfak tezgâhına yürüdüğünde her an daha da büyüyen hayranlığımla onu izledim. “Yemek yapmayı nasıl öğrendin?” diye sordum saf bir merakla. “Yani, öğretene kimdi?”

Kaşar dilimlerini tost ekmeklerinin arasına yerleştirdi. Tost makinesini fişe takarak ısınmasını beklerken, parmaklarının hızlı hareketlerine iç geçirdim. “Viyana'da,” diye yanıtladı; geçmiş, geleceğe doğrultulan, bilenmiş bir bıçaktı. “Annem hatırlayabildiği zamanlar yemek yapardı, ben de onu izlerdim. Sanırım yemek yapmak anneme iyi geliyordu, bir şekilde meditasyon gibi bir şeydi.”

Annem derken öyle bir sesi vardı ki, mideme bir çivi çakılıyor ve baltayla o çivi daha dibe itiliyor gibiydi. Belki acı, belki özlem, belki geçmişin yükü... belki de hepsiydi. Bilemiyordum. “Annen çok şanslı,” dedim, içimden geldiği gibi. “Sen iyi bir evlatsın Asrın.”

Omzunu silkti, buna inanmıyordu. “Yetmiyor,” dedi ifadesizce. “Ne annemi sevmem ne onun için birçok şey yapıyor olmam yetiyor. Sorgulamaya gerek de yok aslında, bazen yetmez işte.”

“Annemi seviyorsun?”

Seviyordu. Beni de sevsin istiyordum, sevlmeyecek bir kızı de-
ğildim. Öyle miydım? Sessiz kaldı, gerektiğı ve yettiğini düşündü-
ğü kadar konuşuyordu. “Yanmış tost yemem,” dedim pürüzlü bir
sesle. “Kaşarı iyi erisin.”

“Ya sen şu diline bir ayar versene,” dedi, kısık bir mırıltıyla.
“Sirtinsene eritirim seni.”

Sessizce tostumu bekledim, canı istediğı zaman istediğini yapar-
dı. Ama istemediğı zamanlar hiçbir güç onu yerinden dahi kaldı-
ramazdı. Bunu bildiğim için ondan pek de bir şey istemiyordum.
Sıcak tostu masanın üzerine bıraktı ve kendi tostunu alarak çıkışa
yöneldi. Çıplak sırtında gezinen bakışlarımı önüme çevirdim, ha-
fifçe titreyen parmaklarla tostu kavradım ve dudaklarıma yerleş-
ti. Hiç yiyişim yoktu fakat benim için yaptığı her şeyi yerdim.
Tostu ufak parçalarla yerken aklım bir anda dağılmıştı, tostumu
yedikten sonra ilacımı içmeliydim. Sonrasında doktorun yazdığı
ikinci hapi da eczaneden almalıydım, paraya ihtiyacım vardı.

Tostun kırıntılarını avuçlarım arasında silkeleyip ortalığı to-
parladım ve mutfaktan ayrıldım. Koridoru yürüyerek odaya geç-
tiğimde ayaklarıma dolanan Pati'ye göz devirdim. “Bir tek sen mi
bırakmayacaksın beni?” diye mırıldandım. “Gider mi herkes?”

Üstümü giyinmek için dolabın karşısına geçtiğimde gözlerim
bir an için aynaya takıldı. Çünkü aynada kendimi görmüştüm.
Sorun bu değildi, aynaya baktığımızda zaten kendimizi görürdük.
Sorun aynada küçüklüğümü görmüş olmamdı. Evet, aynanın için-
deydi ve elini bana doğru uzatıyordu. Durakladım. Onu oraya kim
hapsedmişti? Yüzüne baktım. Darmadağınaktı. Tonu açık olan sarı
saçları omuzlarına doğru dağılmış, yanakları kızarmış, perçemleri
gözyaşlarıyla ıslanmıştı. Gözaltları lekeliydi. Dudakları titreyerek
yardım dileniyordu ama onu duymuyordum, sadece kendisine
yardım etmem gerektiğini biliyordum. Ona, küçüklüğüme, aynı
ruhu paylaştığımız kıza yardım etmek için elimi ona doğru uzat-
tığında, parmağlarım aynanın yüzeyine dokundu.

Onu oradan çıkarmam için oraya mı girmem gerekiyordu?

Evet, belki bunu yapmalıydım. Bana bakan çaresiz mavi göz-
leri, göğsümdeki canavarın kanatlarını gererek kalkmasını ve

göğsümden dışarıya kanatlarıyla beraber çıkmasını
canavar, bize bunu yapanlardan intikam almak için
maklarım eklemelerinden kırılarak aynaya daha çok yalı
küçüklüğümün daha çok ağladığını gördüm. O orada
du, ben burada boğuluyordum sanki. Kaşlarımı sertçe
maklarımın yumruk halini almasını ve sertçe ayna
izledim. Aynayı kırarak onu oradan çıkarabilir, serbe
dim. Evet, bunu bir daha yapmalıydım. Yumruğumu
çıkarmak için bir kez daha aynaya gömdüğümde,
uzaklardan bir ses. Yoksa bu da mı aynanın içinden
“Gidiyoruz.”

Nereye, neden gidiyorduk? Ses tanıdıktı. Ah, tabii
ti. Biz onunla... okula gidecektik. Parmaklarım gevşerken gözle
mi kırıştırdım ve aynada artık sadece kendimi görüyor
fark ettiğimde dizlerimin titrediğini hissettim. Küçüklüğüm yoktu
Kahretsin! O aslında hiç yoktu. Ya da var mıydı? Bilmiyordum
Her ikisi de olabilirdi.

Aynaya bir daha asla bakmadan dolabın kapaklarını araladım
ve kendim için pantolonla bir badi seçtim. Kendimi kaybetmiş
şekilde onları giyerek saçlarımı alelade bir topuz yaptım ve sırtıma
çantamı yüklenerek dışarı çıktım. Asrın Pati ile uğraşıyordu, te
tüme bir tişört ile siyah kot ceket giyinmişti. Beni gördüğünde te
tüme hırkamı giydirmiş ve daireden çıkana kadar ince giyindim
için söylenmişti. Asansörü yine kullanmadık, merdivenleri indik.
O kadar ve o kadar ruhsuzdum ki... Biri itse düşerdim. Biri çama
sendelerdim ve dönüp bir şey diyemezdim. Arabaya yerleşip yol
çıkana ve hatta okula gelene kadar asla konuşmadan yaşadığım
şeyi düşündüm. Gerçek miydi? Sanrı mıydı?

Bir vakit sonra okul bahçesinde, bankın üzerinde iki büklüm
oturmuş, çenemi dizlerime dayamıştım. Teneffüstedik. Asrın veya
çocuklar nerede bilmiyordum. Zil çaldığı an kendimi buraya at
mış, temiz havada biraz rahatlamayı ummuştum. Omuzlarımı kal
dıramıyordum, acılar bu omuzları o kadar düşürmüştü ki, nasıl
kaldırırım bilmiyordum.

“Piştı,” dedi bir ses, aniden. Sesin sahibi Lavin'den başkası değildi. “Kaşlarını çatınca iğrenç bir görüntü çiziyorsun. İfadeni düzeltir misin?”

Gözlerimi bahçenin karmaşasından ayırarak bedenimle beraber Lavin'e doğru çevirdim. Üzerinde gri pantolonu ve kırmızı, omuz dekolteli bluzu vardı. Simsiyah saçlarını at kuyruğu yapmış, ölçülü makyajını eksik bırakmamıştı. “Almila yok mu?” diye sordum konuyu benden uzaklaştırmaya çalışarak.

“Bora'nın yanında,” dedi, sesi keyifliydi. “Çocuk gibiler, Bora'yı ilk kez böyle görüyorum.”

Kafamı dağıtmaya ihtiyacım vardı, bu bahaneye sığındım ve kurumuş dudaklarımı araladım. “İlk kez?”

Küçük yüzüne düşünceli bir ifade oturdu, gözlerindeki geçmiş pek de geçmiş gibi değildi. “Yani Asrın kadar ciddi ya da Cenk kadar matrak değildir. Onların tam ortası, olgun ama şakasını ve yapacağı yeri bilir,” dedi, onlar hakkında çok şey biliyordu. “Mesela Burcu'dan hoşlanırken sürekli üzülüyordu, zaten senden hoşlanması başlı başına bir eziyetti, kendisi için. Şimdi Almila'yla vakrini geçirirken mutlu gibi, iyi gibi. Anlatabiliyor muyum?”

Bir nebze anlamıştım. “Anladım.”

Gözlerim bir kez daha kalabalığa rast geldiğinde, bize doğru yaklaşan Bora ve Almila'yı fark etmiştim. Bora kolunu onun omzuna atmış bir şeyler anlatırken, Almila ciddiyetle kendisini dinliyordu. Genişçe esnedim, bozulan uyku düzenimin nihayetinde bu tarz uyku sorunlarımın olacağını biliyordum.

“Birbirlerinden de ayıramıyorlar,” dedi Lavin, onları görmüş olmalıydı. “Bak, nasıl da cilve yapıyor.”

Dudaklarımı dişledim. “Almila yapmaz öyle şeyler.”

Kıkırdadı. “Külahıma anlat sen onu.”

Yanımıza geldiklerinde Almila, banktaki küçük aralığa koca kıcını nasıl sıkıştırdı bilmiyordum ama bunu yaptı. Bana kısa bir bakış attı, tanırdı. Kaşları çatılırken, çok gizli bir şeyi söyleyecek edasıyla kulağıma yanaştı.

“Asrın'ı gördüm, hâlâ titriyorum,” dedi, belli belirsiz bir panikle. Ardından hiç beklemediğim şekilde devam etti. “Okula alkol getirdiğini biliyor muydun?”

Bir an duraksadım, idrak etmeye çalıştığım o kısacık anda nefesimin genzimde yırtıklar açtığını hissettim. Okula alkol getirmezdi, isterse okulda içerdi ama buna gerek görmezdi. “Bunu yapmaz.” Bora bana tuhaf tuhaf baktı. “Gayet de yapıyor.”

Almila Bora’yı onayladı. “Zulası var,” dedi kafasını sallarken. “Adam dolabında kitap yerine alkol saklıyor, az önce gördük.”

Elimle şakaklarımı ovarken sikkinlikle bir nefes verdim. “Ben nasıl bilmem!”

“Ben de bilmiyordum,” dedi Bora, gözleri kısılırken. “Zaten dolapların orada gördüm, seni soracaktım ama dolabıyla ilgilenirken tıkkıştırdığı şişeleri fark ettim.”

Her ne olursa olsun beklenmedikti, okulda alkol almakta ne demekti Allah aşkına? “Boğazında kalsın,” diye homurdandım, sessiz bir öfkeyle. “Gidip kafasında kıracağım.”

Bora bana alayla baktı. “Hadi ama, bunu yapamazsın.”

Almila kafasını omzuma yaslarken, onu onaylayan birkaç mırıltı döktü. “Üzmesene kendini,” diyerek azarladı beni. “Eminim ki okulda içmiyordur.”

Saçlarımı diplerinden çekiştirdim. “Bunu bilmem gerekirdi, farkında bile değilim,” dedim, düşüncelerim bulanıyordu. “Yani... okuldayken hiç alkollü görmemiştim.”

“Akşama dışarı çıkacağız,” dedi, sesi bir anda neşeyle çalındı kulağıma. “Sen de gel, belki de Asrın’dan uzak kalmak sana iyi gelir.”

Güldüm. Sahiden bunun iyi geleceğini düşünüyor olamazdı değil mi? Bundan önce kısa aralıklarla da olsa ondan ayrı kalmıştım ve bu... ölüm gibi bir şeydi. Allah’ım, eğer şu an ölümü küçümsüyorsam, bil ki bu yaşamayı yeterince sevmediğimeindir.

Bora’yı bahçede içmekte olduğu sigarasıyla bırakarak yukan çıktık. Merdivenlerdeki kalabalığa tip tip baktım, bu okulu pek sevmiyordum. Üçüncü kata çıktığımızda öğrenciler derslere girmeye başlamıştı. Almila sınıfa gitmek için yanımdan ayrıldığında olduğum yerde duraksadım ve kaskatı bedenimin çözülmesini bekledim. Gözlerim insanların sahte maskelerinden sıyrıldı, omzumun üzerinden dolapların olduğu duvar kenarına baktım.

Öfkemi neyden ve kimden çıkarmalıyım?
Bedenimin beklenmeyen gücü altında hareketlendim ve sadece birkaç saniye içerisinde dolapların yanına yanaştım. Sınıf birkaç adım uzağımdaydı, Asrın sadece saniyeler sonra gelip beni, yapacaklarım pişman edebilirdi. Gözlerim onun dolabını aradı, buldu ve ayaklarım oraya taşındı. Tereddütlü bir nefes verdim ve elimi saçlarımın arasına yerleştirerek tel tokamı kavradım. Bunu yapmam yanlıştı fakat ben mantığımı çürüteli uzun zamanlar oluyordu, bu yüzden tereddütlerin canına okumaya meyilliydim.

Tokanın sivri ucunu küçük kilide yerleştirdim, tokayı ittirdim ve parmaklarımın gücüyle tokayı çevirdim. Hiçbir değişim olmadığına sinirlendiğimi fark etsem de sakin olmak için kendimi telkin ettim ve bir kez daha denedim. Tokayı, bu defasında kırılmamasına dikkat ederek, fakat daha dikkatli bir güçle ittirerek çevirdim ve basit bir kilik sesiyle dolabın aralanması eşzamanlı oldu.

Tel tokayı saçlarımın arasına geri bırakırken, arayışla geniş dolabın içine baktım. Birkaç defter olduğu gibi duruyordu, kalemler dolabın içine dağıtılmıştı. Gözlerim biraz daha kısıldı, defterlerin arkasında görülen alkol şişelerinin varlığı bir an için duraksama sebep olmuştu. “Harbi manyak,” diye mırıldandım sessiz bir fısıltıyla. “İçki zulalamış!”

“Kafandan aşağıya dökeceğim.”

Asrın’ın tok sesi nefesiyle aynı anda örttü saçlarımı. Bir irkilemeyle yerimden sıçradığımda, yakalanmanın utançla pekişen suçluluğu yüzümde şekillendi. İri elini dolabın kapağına yasladı, damarlarının teninin üzerine çıktığını gördüğümde kapağı ittirdi ve gürültüyle örttü. Parmaklarımı kaptırmaktan son anda kurtulmuşum. “Sıçanlar her deliğe girip her delikten çıkarlar,” dedi, sesindeki anlamlara kafa yoramayacak kadar afallamıştım. “Bir tür fare misin sen?”

Ellerimi yanıma indirdim, avuç içlerimi pantolonumun sert yüzeyine sürerken, birkaç mantıklı kelimeyi bir araya getirmenin derdindeydim. “Belki de bir tür gizemim,” dedim cılız bir sesle. “Belki de beni tam anlamıyla çözmüş değilsin.”

Elini belime dolayarak beni kendine döndürdüğünde, etraf-taki insanların bakışlarını yok saydım. Eli sıcaktı ve bedenim,

o bana dokunduğunda hep daha fazlasını talep ediyordu. İsrarlı gözlerine karşılıksız kalamadım ve alttan bakışlarımı doğrudan gözlerine kaldırdım. Yeşil harelere içinde uçuşan közler vardı, benim gerisinde bıraktığım külleri gözlerinde köz niyetine taşıyordu. “Geçilmeyecek sınırlarını da bu dolabı açmaman gerektiğini de biliyordun sen. Bir daha çizersen sınırlarımı, o çizginin üzerinde paralarım seni.”

Yutkunamadım, uzun bir süredir bana karşı bu kadar acıması olmamıştı. “Hiçbir şeyi karşılıksız bırakmıyorsun,” dedim, kesif bir öfkeyle. “Her yanılsımı misliyle ödetirken keyif alıyorsun değil mi? Merak ediyordum da bir gün sana ihanet edersem bedelini neyle ödete-”

İri elleri aniden başımın iki yanından, yanımdaki dolapların kapaklarına yerleştiğinde, kendini bilmez kelimelerim havada asılı kalmıştı. “Dile getirdiğin ihaneti asla bir başkasının bedeninde şekillendirmem,” dedi, katıksız bir öfkeyle. “İhanetin türü umurumda değil, senin dudaklarına yakışmayan kelimeleri kullanarak beni zıvanadan çıkarma. Sana zaafım varsa seni kaybetmeye cesaretim de vardır.”

Kafamı hızlıca sallarken, beni bunca insan içinde rencide ediyor olmasını hazmetmeye çalıştım. Beni kaybetmekten korktuğu beni kaybetmeyeceği anlamına gelmezdi. İnsanların içerisinde olduğumuz bu olayı ilgiyle izlediğini hissettiğimde, ağzının içinde sert bir küfür geveleyerek gözlerini çekti ve böylelikle gözlerimiz arasındaki köprüyü kaldırmış oldu. Ellerini başımın iki yanından indirirken, ben de gözlerimi sarsılan omuzlarımla beraber indirdim ve ayakkabılarımdan burnuna bakarak beni burada böylece bırakarak gitmesini bekledim. Beklediğimi yaptı. Beni onsuz, gurursuz, eksik ve herkesin içinde çaresiz bir şekilde bırakarak gitti.

Bu neden böyleydi?

Asrın neden hep dikendi de biraz gül değildi?

*

Bir kapıyı kapattığınızda, içerideki hissiyatınızı gizlediğinizde ve kendinizi sakladığınıza inanırdınız. Ben de öyle olduğuna inanırdım, kimse görmedikçe hissettiklerimizin bir önemi olmadığını

düşürdüm. Lakin öyle değildi, bir şey içimizde gizli kalmak istemedikçe onu gizli bırakamazdık.

Acılarımın zaman aralıkları kısıydı.

Ellerim arasındaki şişenin derin soğukluğunu hissederken parmaklarım ürperdi, titredi. Karaoke barın yüksek sesli müzikleri kulağıma çalınırken, kafamı sallayarak kendi ritmimi tutturdum. Almıla ve Lavin hemen yanımda, ayık olmayan kafalarıyla delice şarkı söylerken onların bu saçma hallerine gülmekten öteye gideмедim. Cenk elime aldığım alkol şişesini kavramak istediğinde ona kaşlarımı çattım. “Kafama diyeceğim,” dedim, içkinin acı tadı damağıma yayılırken. “Ya sen rahat ol kanka.”

Cenk'in tereddütlü bakışlarını yok saydım ve gözlerimi etrafta gezdirdim. Burası ferah bir mekândı. Kasvetli ışıklardan çok, renkli ve iç açıcı aydınlatmalarla parlamıştı. Herkes ayakta, küçük ve yuvarlak masaların etrafını çerçevelemiş, sahneyi izliyordu. Geniş, oldukça büyük ve orkestranın iş başında olduğu sahne oldukça görkemliydi. Sahnede garip giyimli bir kız vardı, elindeki mikrofonla ve kötü sesiyle şarkısını seslendirirken, insanların gereksiz alkışları kafamın içinde büyüyordu.

“Esila... Bu kızın sesi iğrenç!”

Lavin'i onaylayarak başımı sallarken, şişenin ağzını dudaklarıma yerleştirerek uzun bir yudum aldım. Aşınası olduğum tadın boğazlarımdan aşağıya akışını hissederken parmağlarımda yükseldim. “Ben dans edeceğim,” diye bağırdım, simamda kakhaha dolu maskeler vardı. “Hadi Cenk, bana bir partner bul.”

Cenk gözlerini büyüttü. “Ölmek için çok gencim.”

Almıla yudumladığı içeceğini gürültüyle masaya bıraktı ve panolonun belini yukarı doğru çekti. “Asrın senin gözlerini oyar,” dedi, alkol konusunda benden daha dayanıksızdı. “Sahi o nerede?”

Kıkırdadım. “Nerede?”

“Bilmem ki?”

Kendi etrafımda dönerken, yüzümü örten saçlarımdan varlığını hissettim, eğlenceliydi. Asrın yoktu, nerede olduğu hakkında bir fikre sahip değildim ve çakırkeyif cesaretime dayanarak rahat hareket ediyordum. “Asrın, papucu yarım, çık dışarıya oynayalım...”

Lavin elindeki çerezleri yüzüme fırlattığında dönmeyi başladım. Bora ve Cenk, anlamsız gözlerle bizi izlerken ellerimi belime yana açtım. Üzerimdeki fazla enerjiyi bedenimden atmak istiyordum, biraz iyi hissetmeye ihtiyacım vardı. “Mekânınızda bekleyeceğiz, çacaksınız,” dedi Cenk, bize tip tip bakarken. “Sentineyi bekliyoruz. Asrın'ın yine haberi yok değil mi?”

“Yok ki,” dedim, genişçe gülerken. “Asrın'ın hiçbir bölge haberi yok.”

Almila bana göz kırptı ve Bora'yla arasındaki mesafeyi kapatarak kolunu onun omzuna attı. Kızıl kahve saçları, beyaz tişörtünün üzerine dökülmüştü. Üzerinde kotu ve uçlarının belinde bağladığı bir gömleği vardı. Almila gülümsedi. “Bana âşıkın değil mi Bora?”

Bora yanaklarını şişirdi. “Hayır!”

Almila parmaklarını Bora'nın dudaklarına bastırduğunda, Bora'nın sarsılan ifadesini görmüştüm. Gözleri usulca kısıldığında, yüzünün ani bir hızla gerilişini fark ettim. Yutkunduydu ve dudaklarını Almila'nın elinden sıyırdığında, kimseye bir şey çaktırmadığını düşündü ama yanıliyordu. “İnsanlar hoşlandığı kişiyle vakit geçirmeyi sever Bora,” dedi, kelimeleri yaya yaya. “Onun için bence dans etmeliyiz.”

“Hayır.”

“Küserim.”

Bora eliyle onun saçlarını geriye püskürttü. “Sarhoşsun.”

Almila gözlerini devirdi ve fısıltıyla sordu: “Salak mı bu çocuk?”

Cenk önümdeki içkiye göz koymuş vaziyetteydi, bana içirmiyordu ancak ben çoktan sarhoş olmuştum. Okuldan sonra ne eve gidebilecek yüzümün ne de cesaretimin olduğunu fark etmişim. Düşüncelerim battıkça batıyor ve yüzmeye dair hiçbir şey bilmiyorlardı. Keskin bir soluk aldıktan sonra gözlerimi sahneden inen kıza çevirdim. Sesi sahiden berbatı.

“Bak,” dedi Almila, sahneye başka bir kız çıkmıştı. “Dans etmek istiyorum, başka biriyle dans etmeme dayanabilecek mi gönlün?”

Bora inanamazmış gibi Almila'ya bakarken, elimi pantolonumun cebine yerleştirdim ve telefonu kavradım. Herhangi bir arama veya mesaj yoktu. "Alkol sana yaramıyor," dedi memnuniyetsizce. "Bu cesaretin başka açıklaması yok."

"Dans edecek misin?"

En nihayetinde Bora, gizlediği keyifli ifadesiyle Almila'yı peşi sıra sürüklemeye başladığında önüme döndüm. Telefonda herhangi bir hareketlilik beklerken, elimle alkol şişesini kavradım ve etrafa kısa bir bakış attım. Cenk ve Lavin kendi muhabbetlerinin derdindeyken boşluklarından faydalandım ve onlara arkamı döndüm. İnsanların arasından sıyrıldım, ışıklar gözlerimi kamaştırırken kesik kesik soludum. Tuhaf bir şekilde üşüdüğümü hissederek uzun koridoru yürüdüm ve merdiven basamaklarını tırmandım.

Şık ve ağır içki kokusunun etkisi altındaki mekânı geride bırakarak açık havaya çıktığımda, bir yere tutunma ihtiyacı hissediyordum. Gözlerim ışıltılı sokaktaki bin bir yüze denk geldi, herkes aynıydı. Rüzgâr hırçın bir kovalamanın arzusuyla saçlarımı uçuşturdu, hafifçe serpiştirmeye başlayan yağmurun ilk damlası bedenimle kucaklaştı.

Bacaklarım sert bir komut eşliğinde hareketlendi, eğildim ve histerik bir hiçkırık dudaklarımdan firar ettiğinde kaldırım taşına çöktüm. Yağmurun başladığını fark eden kalabalığın bir kısmı koşuşturmaya başlarken, bir kısmı bu anın keyfini çıkarmayı tercih etmişti. Islanmaya yüz tutan parmak uçlarımı telefonun yüzeyine dokundurdum ve onun ismini tuşladım. Tereddütlü bir nefes verirken, uğultunun kalbime seslendiğini hissettim.

Çaldı.

Çaldı.

Telefonun diğer ucunda, sert bir nefesi duyumsadığımda, nefesim dudaklarım ucunda ufalandı. Varlığını, sesiyle, nefesiyle dahi olsa hissettiğim anda, tüm cesaretim havası kaçan bir balon gibi söndü ve yüzümde patladı. "Çok kalabalık bir yerdeyim," dedim, hızlıca. "Bir sürü çocuk var, hele bir tanesini görmelisin; bana senin baktığın gibi bakıyor."

Ani bir gürültü işittim. Onu gerçekten kızdırmış olmalıydım. Sıkışıp kaldığım bu hastalık, ruhumu daraltıyordu. "Oradan ayrıl,

dışarı çık,” diye buyurdu, sesi mi titriyordu? “Sakin kimseyle göze gelme.”

Çarptığı şey kapı mıydı? Kapının keskin sesini işittim, hızlı ve atik hareketlerinin bilincindeydim. “Aşkolsun,” dedim kelimeleri ağızımda geveleyerek. “Ben senden başkasına bakabilir miyim?”

“Beni mahvediyorsun,” diye bağırdı, kabullenişinin ani dehşetini yaşadım. “Kendini ayır, beni apayrı mahvediyorsun.”

Dolu gözlerim ıslanan zeminde gezindi, titreyen dudaklarımı sertçe dişledim. “Allah'ın cezası,” diye soludum, gözyaşlarım yanaklarıma boşalırken. “Gel al beni buradan!”

İşittiğim sayısız küfürü duymazdan gelerek telefonu kapadığımda, yanışmaya gücümün yetmediği öfkesini solumuştum. Telefonu cebime yerleştirdim, çenemi dizlerime yasladım ve kaldırım taşında oturmayı sürdürdüm. Bu kadar değişiyor olmak beni bile rahatsız ediyordu, ne olursa olsun değişmek istemiyordum. Birilerini kırmak, dökmek ve dilime asla uğramayacak kelimeleri dillendirmek istemiyordum. Yağmur hızlandı, damlaların övdüğü zeminde biriken küçük gölcükler hoş görünüyordu. Sessizliğin nabızı atıyordu, ritmi hızlıydı.

Susuyordum.

Islanarak ağırlaşan sarı saçlarım hırkamın üzerine döküldü, kirpiklerimin uçlarına tutunan damlalar çoğalırken üşümeye başlamıştım. Yerimden kıpırdamadım, ruhum bezmişti. Bir müddet sonra frenin gürültülü sesi yağmurun sesini bastırduğunda, beklediğimin geldiğini hissettim. Gözlerim doğrudan yukarı kalktığında, arabasının bir adım kadar ötemde durduğunu gördüm. Dışarı çıkmaya gerek görmemişti, siyah göz doldururken uyuşmuş bedenimi kaldırımdan ayırdım.

Titreyen dudaklarımı sertçe dişledim ve bacaklarımdaki güce inanarak arabayla aramdaki mesafeyi kapadım. Elimi kulpa yerleştirdim, pıhtılaşan kalbimin sıvılaşarak ruhumun çatlaklarından sızdığını hissettim. Kapıyı araladığımda, ürkek gözbebeklerim bilhassa onun yüzünü görmezden geldi. Bedenimi deri koltuğa yerleştirdiğimde, ciğerlerime sinen erkeksi kokuyla bir an kalakaldım.

Sadece saatler içerisinde özlediğim gerçeğini kaldıramıyordum.

Koltukta küçücük kaldım, bacaklarımı kendime çektim ve sakinleşmeye çalıştım. Titreyen ellerimle önüme dökülen saçlarımı geriye iterken, ona bakmamak için gözlerimi çıkarıp önüme koymam gerektiğini düşündüm.

Isıtıcıyı çalıştırdı, bunu benim için mi yapmıştı? Torpido gözüünü açtı ve uzun parmaklarıyla kavradığı küçük el havlusunu dizlerim üzerine bıraktı. Elinin dizim üzerindeki etkisiyle sertçe yuktumdum, tek dokunuşla yerle bir olabilirdim. Yanağımın içini dişlerken ellerimle havluyu kavramak istedim ama titreyen parmaklarım işimi zorlaştırdı.

Tırnaklarını torpido üzerinde tıkırdatmaya son verdi, hareketlendiğini hissettim ve aynı anlarda sıcak soluğu profilime çarptı. Elleri havluyu kavrayarak bana yanaştığında, ölmek için daha neyi beklediğimi düşündüm. O bana bu kadar yakinken... “Bana bırak,” dedi, sessiz fısıltısı saç diplerimi ısıttı. “Dön bakayım.”

O an ona dönmek bir seçenek bile olamazdı. Kendisine doğru döndüm. Mesafe kısalmıştı, nefesini yüzümden hissederken, lacivert havluyla yüzüme yerleşen ıslaklığı kuruladı. Gözlerimi kırıştırdım, şefkatine ağlayabilirdim. “Halledebilirdim aslında.”

Titrek dudaklarımın dökmeye mecal bulduğu tek cümle aramızda uzandı; sessizlik, boyun eğmeye mecbur bırakıldığım bir mertebeydi. “Bu bahaneyle sana dokunmak istiyorsam?” diye fısıldadı, şiddetli nefesi benim nefesimi yuttu. “Ya tenini özlediysem?”

Tenim, bir tuval olsa, o bu tuvale çizim yapabilecek tek adam olurdu. Bana dokunması benim için kalp krizi riski taşıyordu ama buna rağmen bana dokunmasında sakınca görmüyordum. Havluyu saçlarımda gezdirmeye başlarken, tek bir çizgi halinde gerilen dolgun dudaklarından sızdırdığı sıcak nefes dudaklarıma çarptı. “Öyleyse dokun,” diye karşılık verdim, hastalıklı şekilde. “Bunun için bahanelere ihtiyacın yok.”

Saç uçlarımda biriken suyu özenle emdi ve ıslanan havluyu torpido gözüne fırlattı. Boş kalan elleri bir an duraksadıktan hemen sonra çeneme yerleşti ve başımı hafif bir açıyla yukarı dikti. Boyunum tüm çıplaklığıyla ortaya döküldüğünde, tüm damarlarımın

onu tanıdığını hissettim. Koltuğunda bana doğru kaydı ve aynı anlarda dudaklarını boynuma yerleştirdi. Titreyen dizlerim daha-
sına dayanamadığında bedenim ona doğru kıvrılmıştı. Damarıma
dudaklarını dayaması, bir bıçağı dayamasından farksızdı. İkisi de
öldürücüydü. Islak dudakları boynumun civarına ufacık dokunuş-
lar bıraktıktan kısa bir süre sonra sessiz bir anlaşma yapmışız gibi
benden uzaklaştı ve gözleriyle gözlerimi karşıladı.

Yıkık şehirlerinin etrafı surlarla kapatılmıştı.

Ve bana öyle bir bakıyordu ki, ben bu surların dışında mı yoksa
şehrin içinde miyim, anlamıyordum.

Nereye gittiğimizi bilmediğim o süre boyunca sessiz kalmayı
tercih etmiştik. Yolların yabancıydım, sokaklar sapaydı. Orman-
lık yola benziyordu, uzun ağaçların iri gölgeleri camların üzerine
devrilmişti. Tavan lambası açıldı, arabanın içerisi loş bir şekilde
aydınlıktı ve biraz daha iyiydim.

Arabanın aniden aksadığını hissettiğimde bakışlarım onun
yüzüne düştü. Duraksamıştı, siyah kaşlarının çatlışı işlerin
yolunda gitmediğini gösterir gibiydi. “Sikeyim ya,” diye geveledi
ağzının içinde. “Lastik güme gitti.”

“Ha?”

“Lastik patladı.”

Dudaklarım boş bir nefesi sızdırdı ve mantığım ani bir şekilde
kalkındı. Yabancı bir yolun, sapa bir sokağında patlayan bir las-
tikle kalakalmıştık! “Yedek lastik?”

Kafasını salladı. “Bagajda.”

“Öyleyse değişelim?”

Gözleri gözlerimi eşeledi, düz bir bakış attı. “Değiş deyince
değişiyor sanki anasını satayım,” diye homurdandı ağzının içinde.
“Göz gözü görmüyor. Tamam, her boku yapabilirim ama mucize
de gerçekleştiriyoruz.”

Ona boş bir bakış attım. “Ne yapacağız?”

“Görümüz üzerinde sabahlayacağız.”

Ellerimi göğsümde kavuşturdum. “Yağmur şiddetlendi.”

“Dolu yağıyor.”

Arabanın camına kurşun ağırlığında iniyordu iri damlalar. Du-
daklarımdan verdiğim sessiz nefes arabanın camına çarptı, üşüyor-

dum. Hırkamin altındaki tişört ıslanarak bedenime yapışmış ve pantolonum yağmurun izleriyle lekelenmişti. Ellerimle kollarımı ovaladım, parmağlarımdaki titreme derinlik kazanırken onun bakışlarını yüzümde hissettim. "Siktiğimin ısısı bu kadar yüksekliyor," dedi, sert bir soluk eşliğinde. "Titreyip durma, gözlerimi alıyorsun."

"Gözlerin çıksın!"

"Bir şey çıkaracağım sana!"

Edepsiz kelimelerine yüz buruştursam bile bu hallerine fazlasıyla alışmıştım. Her haline aşındırdım. "Çok soğuk," dedim, nefesimle ellerimi ısıttım. "Sabaha ölümüz çıkar."

"Isınmanın yolları var."

"Neymiş onlar?"

Yakıcı gözleri bedenimde gezindi, uyanan vahşiliği kendimi çıplak hissettirirken dudaklarım aralandı. Kastettiği şeyin cidden ısıtığını düşünürsek... Ah, yanaklarım kızardı. "Ev falan yok mudur?"

Gözleri iki mücevher gibi parlıyordu. "Dağın başında evin ne işi var?"

"Bilmem ki."

Eliyle şakaklarını ovarken, bir diğer eli ceketine uzandı ve sigara paketini kavradı. Biçimli parmakları kıvrak bir işçilikle paketi aralayıp, bir dal sigarayı çıkardı ve dolgun dudakları arasına kısırdı. Dudaklarının ağır kıpırdayışı içimi okşarken, ellerime sahip çıkarak dizlerime gömdüm. Siyah çakmağıyla sigaranın ucunu ateşledi, ufak parıltının alevi gözbebeklerime yansıdı. "İyi ki kestirmeden gidelim dedik," diye homurdandı aksi bir dille. "Lastik patladı!"

"Arabayı kullanan sensin."

"Ha? Ben patlattım yani?"

"Asrın," dedim cılız bir sesle. "Sanırım kusacağım."

"Kus."

"Kusuyorum."

"Dalga mı geçiyorsun?"

Titrek bir soluk aldım. "Sadece ısınmaya çalışıyorum."

Elini sigarasından ayırdı ve ceketinin yakalarına yerleştirdi. Maharetli parmakları ceketini saniyeler içinde çıkardığında ona engel olmak istedim ama attığı bakışlar onu caydıramayacağımı gösteriyordu. “Üzerindeki hırkayı çıkar,” dedi, sesi sertti. “Çok ıslanmış, seni ısıtmaktan çok üşütür.”

Hırkamı bedenimden çıkardım ve kollarımdan sıyrarak arka tarafa fırlattım. Bana uzattığı cekete üzüntüyle baktım, üzerinde sadece bir tişört vardı. “Üşüyeceksin Asrın.”

“Sanırım götüm donacak,” dedi kabaca. Basit bir omuz silkişle geçiştirdi. “Yine de senden daha az üşüyeceğim.”

Kavradığım ceketini üzerime geçirdim ve gri gümüş fermuarını boğazıma kadar çektim. İçi sıcacıktı, bana büyük gelmişti ve belimde birikmişti. Elimle ceketin göz alıcı uçlarını kavrayarak avuçlarıma aldım. “Ölmeden önce bana söyleyecek bir şeyin var mı?” diye sordum, ceketten yayılan karamel kokusu nefesimi kesmişti. Ah, Asrın’a ve kokusuna bayılıyordum.

Sigarasının dumanı arabanın içine yayıldı. “Sana söyleyecek çok şeyim var,” dedi düz bir sesle. “Zamanını bekliyorlar.”

Bakışları arabanın dışındaki karanlığa değindi ama hiçbir şey görülüyordu. Çakan şimşegin mavi yansıması ara ara camın üzerine düşmeye başladığında titremelerim arttı. “Bu böyle olmaz,” dedi bakışları üzerimdeki derinliğini sürdürürken. “İn bakalım dışarda ne var ne yok.”

Elimi kulpa yerleştirip kapıyı araladığımda, birkaç yağmur damlası dizime çarpmıştı. Zeminde doğrulduğumda şiddetli yağmurla bir an kalakalmıştım. Asrın arabanın etrafını dolaştı, bir anda saçları ıslanarak koyulaşmıştı. Güç bela birbirimizi görebildiğimizde hızlı adımlarla yürümeye başladık. Bu tarz yerlerde dağ evleri olabiliyordu ve arabanın içinde donmaktansa bir yere misafir olmayı tercih ederdim. Kendimi kollarken histerikli gibi titriyordum ve buna sebep olan yağmurun yadsınamaz şiddetiydi.

Kollarını açtı. “Gel, gir yerine.”

Benim için açtığı yere, bir an beklemeden girdim ve kolunun altına sığındım. Tişörtü ıslanarak üzerine yapışmış ve kaskatı kesilen kasları, ellerimin altında muhteşem bir belirginlik kazanmış.

Böyle bir anda bile onu hissederek, bacaklarım arasındaki istekle smanmak katlanılmaz bir şeydi. Uzun ve geniş gövdeye sahip olan ağaçların arasındaki ince yolda kıvrıldık, birbirimize yapışmış vaziyetteydik ve hâlâ bir ışık yoktu.

Uzun, kavisli ve yokuş bir yolu tırmandık. Ayaklarımın altında ezilen yaprakların hışırtısı yağmurun sesini bastırıyordu. Asrın dikkatli ve temkinliydi. Kalacak, geceyi geçirecek bir yer ararken oldukça ciddi görünüyordu. Yokuşun tepeye tırmandığı son adımı da attığımızda, bir an duraksadı ve benim ayaklarımda ona itaat etti. Bakışlarını takip ettim, hemen karşımızda küçük bir kutuyu andıran yapıtı gördük. Bir dağ evinden çok, kulübe tarzı bir yeri andırıyordu.

“İçine bakalım,” dedi, gözleri bana çarptı. “Endişelenme, donarak ölmeyeceğiz.”

Beni kendisiyle beraber o kulübe tarzı, kare ve minik olan evin içine soktuğunda, yaptığı ilk şey şömine içinde bir şeyler yakmak olmuştu. Bu sırada ben, yakmaya çalıştığı şöminenin önünde iki büküm oturmuş, titreyerek onu izlemiştim. Tamam, mesafemiz vardı ama birbirimizi incitmek için susuyorduk ve bu bile çok değerliydi. Şömineyi yakarak üstündeki tişörtü çıkardı ve kuruması için dizlerime bıraktı. Dizlerime... Benim dizlerime. Bu ânı bile benimle paylaşması, aslında böyle olmamızı istemediği anlamına geliyordu. Yanıma oturdu, bağdaş kurdu ve tıpkı benim gibi şömine içindeki yangını izlemeye başladı. Ateşin büyüğü, içinde yanan odunlarla vals yapıyor, alevler yanaklarımızda gölgeleniyordu.

Sessizlik sağır ediciydi. Yanlış bir şeyler demek istemezdim. Üzerimdeki tişörtün yıpranmış uçlarını avucuma saklarken, onun şömineyi izlemeye son verip bana doğru döndüğünü hissettim. İzlemeye borçlu olduğu, zorunlu olduğu bir şeymişim gibi izledi beni. O beni izlerken her neysem güzel olduğumu düşündüm. “Hâlâ üşüyorsun,” dedi, sesi boğuktu. “Tişörtümü senin için kuruttum. Onu giy.”

Elleri tişörtü avuçlarım arasından kopardı, bunu yaparken ben kaçınılmaz olanı yaparak omzumun üzerinden ona döndüm. Kirpikleri, bir uçurumu, gözleri o uçurumun dibini andırıyordu.

Tişörtü bedenimden sıyrırken, kollarımı kaldırarak ona kolaylık sağladım. Parmak uçlarının sürtüdüğü tenime emareler bırakarak usulca ilerledi yukarı. Siyah sutyenimle öylece kalakaldığımda bir an irkilerek ellerimi göğsüme sarmak istedim ama avucumu yakalayarak buna engel oldu. "Saklama kendini benden," dedi, âdemelması muazzam bir çıkıntı oluştururken. "Seni ısıtmaya çalışıyorum."

Bedenini bana çevirdi ve elleri ellerim arasına kayd. Bedenim ben farkında bile olmadan ona dönmüş, mesafeyi kapatmıştı. "İçerisi gayet ısındı," dedim, yağmur küçük evin pencerelerine çarparken. "Üşümüyorum."

"Sen," diye fısıldadı, gözlerinde asılı kalan arzu titrek soluğu mu kaptı. "Görüp görebileceğim en güzel yalancısın."

Kendisine gülümsememi seviyordu. Bunun bilincinde olarak dudaklarımı yarım bir tebessümle kıvırdım. Onun da dudakları yarım bir tebessüm çıkardığında birbirimizi tamamladık. Sıcak ve terli alnını alnıma sürttü, taze nefesi dudaklarımın üzerine dökülürken çaresizce inledim.

"Asrın..."

"Yavrum?"

Ellerim arasındaki elini sıkıca kavradım, gözleri gözlerimdeki yangını eşelerken parmak boğumlarını okşadım. "Bugün dile getirmemem gereken şeyler söylemiş olabilirim," dedim, nefeslerim hızlıydı. "Bazen sınırlarımı çok bozuyorsun."

Dudaklarını burnumun ucuna bastırdı. "Ben de az piç değilim," diyerek kabul etti, sert bir fısıltıyla. "Kimseyi kırmamak için uğraşmamıştım, bu yeni bir şey."

"Biliyorum Asrın."

Dudaklarını çenesine bastırduğumda, sert bir solukla birlikte elini belime yerleştirdi. Beni kendine biraz daha çekmesinde bir zarar görmeden yüzümü boynunun altına yasladım. Boynunun altına sıkışmayı, saklanmayı seviyordum. Boynu değil, omzu nefes... Nefes borusunun biraz aşağısında, gerdanının az yukarısında kalan kısmı seviyordum. Burnum oraya yaslanarak kokusundan demlenirken, kemikli ellerinin belimde birleştiğini hissetti. Beni

kendisi ve kolları arasına sıkıştırdı ama bundan şikâyetim yoktu. Çenesini başımın üstüne bırakırken, “Asrın?” diye fısıldadım, sıcağa mayışırken. “Hayattaki en büyük pişmanlığın ne?”

Sustu. Cevap vermedi. Uzayan sessizlik sağır ediciydi. Akrep ve yelkovan zamanı bölüşmüş, aç bir canavar gibi tüketirken, surete bürünen sessizlik tüketilen bu zamanın belirsiz bir dakikasında kırıldı. Asla cevap vermeyeceğini düşünmüştüm ama genzini temizlediğinde kendini bir cevap için hazırladığını anladım. Kalbim kasıldı. Asrın cevap verdi. “Öptüğüm ilk kızın, sen olmasını isterdim.”

Bölüm 12

-Av ve Avcı-

Gökyüzü kâhırlı bir iç çeker gibi sızlanıyordu yeryüzünün üstünde, merhametsizce.

Bu arabanın içinde olmayı seviyordum. Doğrusu şu ki, Asrın'a ait olan bir şeylerin içinde olmayı seviyordum. Mesela şimdi oturduğum bu koltuk benimdi, bu radyoya çalan son şarkıyı ben seçmiştim, buharlı cama Asrın'ın ismini ben yazmıştım. Asrın bu arabanın içinde, bu koltukta oturan sarışın kıza bakmıştı. Bu yüzden hatıralarımızı bıraktığımız yerleri seviyordum.

Arabanın içinde yolculuk yapıyorduk. Bu sabah o dağ evinden ayrılarak evimize geldiğimizde akşama kadar oyalanmıştık ve bir süre önce Asrın beni bir yere götürmek istediği için binmiştik bu arabaya. Sokaklar sakın ve ışıltısızdı. Şehir sanki onu hunharca kullandığımız için tüm ışığını esirgiyordu bizden. Yanağım cama yaslıydı ve evden çıkmadan önce aldığım ilaçların tadı hâlâ ağızımdaydı. Düzenli bir şekilde ilaç kullanmamı elbet fark edecekti ama ben hâlâ ona bir açıklama yapabilecek kadar cesur değildim.

Range Rover sakın sokakta, kaldırım yanında duraksadığında cam yüzeyde gezinen bakışlarım kaldırım taşına düştü. Rüzgârın estirdiği birkaç yaşlı yaprak savruluyor, insanlar aceleyle yürü-

yordu. Kapıyı açtı, heybetli bedenini dışarıya attığında ona eşlik ederek dışarıya çıktım. Arabanın etrafını dolandı, şapkasının altından savrulmuş siyah saçlar dolgun bir parlaklığa sahipti. Elini belime yerleştirerek bana yön verdiğinde meraklı gözlerim önünde dikildiğimiz merdiven basamaklarına tırmandı.

İki kollu, geniş ve son derece şık merdivenleri tırmanan birkaç kişi daha vardı. Merdivenin basamaklarının bittiği noktada mekanizmalı bir cam kapı bulunuyordu, otomatikti ve içerideki güvenlik görevlileri çantaları denetlemekle meşguldü. Bir sinema salonuydu, cam kapıların üzerine asılan film afişleri ve kartpostallar bunu anlamamda yardımcı olmuştu.

Basamakları tırmanmaya başladık, bunu sevmiştim. Asrın'la yapmak istediğim çok şey vardı, beraber film izlemek de bunlardan biriydi. Kalp çarpıntım kulaklarımda uğuldarken. "Nereden aklına geldi?" diye sordum, tatlı bir telaşla. "Hiçbir şey çaktırmıyorsun?"

Ciddi ifadesinden hiçbir şey kaybetmedi, yine de onu gülerek izledim. "Çaktırmıyor muyum?" diye sordu ince bir alayla. "Çok mu gizemliyim?"

"Benimle dalga geçmen için sana malzeme vermeyeceğim."

"Kapa o çeneni."

Geniş basamakları aştığımızda, döner kapıdan geçerek sinema salonuna yöneldik. Uzun ve zeminin kırmızı halıfleksle sarmalandığı salon kalabalıktı. Koridorun diğer ucunda abur cubur tezgâhı vardı, pişmiş mısırın kokusunu almıştım. Asrın bir adım önüne geçti, beni ardına gizledi ve sırayı alt ederek çalışan görevlilere yanaştı. Erkek çalışanla kısa bir süre konuştu, Asrın'ın yüzündeki ifadeleri açıklama getiremiyordum. Nihayetinde konuşması bittiğinde, cüzdanından çıkardığı yüklü bir miktarda parayı çocuğa vermişti. Çocuğun mahcup ifadesini fark ettim, Asrın'dan birkaç yaş küçüktü.

Omzunun üzerinden bana döndü, heyecandan avuçlarım terlemişti. Göz temasını korudu, yanıma ilerlerken terleyen avuçlarımı pantolonumun sert yüzeyine sürttüm. Neden ona baktığımda acıyan bir kalbe sahip olduğumu anlayamıyordum, galiba bu onunla

asla tam olarak mutlu olamayacağımızı bildiğimdendi. “Sadece film izleyeceğiz,” dedi, taze nefesinin dalgası dudaklarım üzerinde can buldu. “Böyle çırpınmasın o kalbin.”

Eli göğsümün altına yerleşti, parmakları tehlike barındırmayan o noktada kalbimin düzenine tesir ederken, “Tek kişilikli bir çırpınış değil,” dedim, herkes usulca yitirdi varlığını. “Gidelim?”

Dudaklarının sert busesini burnumun ucuna bıraktı. “Gidelim.”

Eli yeniden belime sarıldığında ona biletleri soracaktım ama sessiz kalmaya karar verdim. Botlarımın topukları zemini döverken Asrın'ın bakışları dikkatliydi. Birkaç dakika yürüdük bazı salonlarda film dönmeye başlamış, kapılar kapanmıştı. Asrın duraksadı, yan taraftaki abur cubur reyonlarına göz attı. “Mısır?”

Omzumu silktim. “Olur.”

Büyük kova mısırı aldığımda gözlerimi boştaki elime çevirdim. Yoksunluğunu bu kadar çabuk hissetmem normal değildi, farkındaydım. Nihayetinde koridorun uç noktasındaki, kapısı kapalı olan salona yöneldiğinde şaşkın gözlerimi etrafa çevirdim. “Korku filmi izlemeyeceğiz değil mi?” diye sordum, enseme turmanan ürpertiye hissettim. “Korkmuyor olabilirim ama izlemek de istemiyorum.”

Salonun kapısında, biletlerimizi kontrol edeceklerini falan sanmam da böyle bir şey gerçekleşmedi. Sinema salonunun kapısını araladığında, önüme uzanan karanlıkla duraksadım. Bir adım önümden ilerlemeyi sürdürürken, boştaki eli elime yetmiş ve beni kendisiyle beraber çekmişti. Koltuklar bomboştuydu, dev ekranda dönen film fragmanlarına kısa bir bakış attıktan hemen sonra ona döndüm. Bakışları kısılmış, koltukları gezinirken halinden memnun görünüyordu. “Neden boş?” diye sordum saf saf. “Hadi ama, burayı benim için kapatmadın değil mi?”

Dudaklarında silikvari, serseri bir tebessüm peydahlandı. “Bu kadar erken çakmanı beklemiyordum.”

Dudaklarımdan dökülen şaşkın homurtuyu amansız bir duygu silsilesi takip etti. Bunu cidden beklemiyordum. O beni hep beklemediğim şekilde ama hep aynı silahla vuruyordu; kendisiyle.

Beni peşinde sürükledi. “Ama...” dedim, süregelen şaşkınlığımla. “Neden böyle bir şey yapasın ki?”

Avucu arasındaki parmaklarını ovdu. “Daha rahat yiyişmek için?”

Sesli gülüşümü zor bela yuttuğumda, dalga geçtiğinin farkındaydım. “Sersem,” diye mırıldandım, gözlerim dev ekrana düştü. “Teşekkür ederim.”

Gözüne kestirdiği koltuğa doğru ilerlerken, fragmanların görüntüsünü işitiyordum. Arka sıralardan, sağdan altıncı koltuğa oturduğunda beni de yanındaki boşluğa oturmam için teşvik etti. Kalbimin büyüyüp acımasız bir baskıyla göğsüme yüklenmesi karşısında sızlanarak koltuğa yerleştim. “Bir gün rica edeceğim günü mü bekliyorsun?” diye sordu, sırtını koltuğa yerleştirirken. “Bana teşekkür etme, içimden gelirse yaparım. Bu kadar basit, nedeni ve niçini yok.”

Anlayabiliyordum, anlayacak kadar tanımama izin vermişti. Koltukta kaykıldım, ayaklarımı onun bacaklarına uzattığımda biraz çekingendim ancak hiçbir itirazda bulunmadı. Önüme dökülen saçlarımı kulaklarımın ardına ittirdim. Kırmızı örgü kazağım şimdi daha bunaltıcı olmuştu. Pantolonla rahat hareket edebildiğim için şükrederken, “Biliyorum ki,” diye karşılık verdim, ekrana kısa bir bakış atarken. “Ağz alışkanlığı. Sonuçta biri senin için bir şey yaptığında teşekkür edersin, bu sen istemesen bile gerçekleşebilir. Sana teşekkür ederken bunu zorunluluk hissederek yapmıyorum.”

Parmaklarıyla kavradığı mısır paketini koltuklarımızın arasındaki boş kısma yerleştirdi, alnını kırıştırmış, yıkık şehirleriyle bana bakıyordu. “Sen benim için birçok şey yaptın, yapıyorsun,” diye fısıldadı, gözleri; gecemde söken şafaktı. “Ben sana teşekkür etmiyor, etme gereği de duymuyorum. Hisset, dile getirmediğim minnetleri hissetmen gerekir.”

Bakışlarım güzel yüzünde uzun uzun kalabilirdi; ancak önüme dönmeyi seçtim. Film başlıyordu, dönen jenerikte birçok isim art arda hızla geçiyordu. Ellerimi göğsümde kavuşturdum, onun sıcaklığı ve kokusu altında nefes almak oldukça zordu. Yalnızdık, bu karanlıkta yalnız olmak, karnıma tanıdık sancıları yüklerken

şakin olmak için kendime telkinde bulundum. Bakışlarımdaki yoğunluğu profilde arsızca geziniyordu, değdiği yerlerde duran ve gelen yangın ayak parmaklarıma kadar uzanırken elimi biraz daha uzandım. Birkaç mısırı dudaklarıma yaklaştırarak ağzıma sokturdüğümde gözlerim biraz daha kısıldı.

Yabancı bir filmdi, filmlerle arası iyiydi. Uzun bir zamanı doğru dürüst film izlediğim söylenilemezdi. Uzun zamanlarda dime vakit ayırmıyordum. Film bir dram filmiydi, sanırım biraz da acıklıydı. İlk sahnede ortaya çıkan adamın, onu tanımayan bir kıza büyüttüğü hisleri anlatıyordu. Aşk filmlerini sevmezdim, onun da sevmediğine emindim ama film, aşktan çok sadakatin yapı taşlarıyla işlenmişti. Kız, onu pek de sevmeyen bir sevgiliye sahipti, diğer adamın acısı kızın umurunda değil gibiydi.

Her filmi izlemezdim ancak bu beni etkilemeyi başarmıştı. Gözlerim ilgiyle kısılırken dizlerim üzerinde duran elimi kaldırdım. Parmaklarımı mısır dolu pakete uzattığımda, kalbimdeki deli dolu kıpırtılar onun derin bakışlarına doğan tepkilerdi. Sertçe yutkunarak ağzıma tıktığı mısırları yerken gözlerim yine beni dinlemedi. Arsızlığım bakışlarımdan gölgesini kuşandı, gözlerim onun güzel yüzüne döküldüğünde pür dikkatle beni izlediğini gördüm. Gözlerini dahi kırpmıyordu, filmin gölgeleri yüzünde çizilmiş resim gibi duruyordu. Tek bir çizgi halinde gerilen dolgun dudaklarını usulca araladığında, verdiği taze nefesi dudaklarıma yetmişti. “Ne?” diye sordu, ona böyle dikkatli bakmam karşısında. “İzlesene.”

Yutkundum. “İzliyorum.”

Önüme döndüm, filme tam anlamıyla konsantre olamıyordum. Büyüyen sessizlik, aramızdaki çekimin üzerine yuvarlanarak bizi yutarken hızlanmaya başlayan nefeslerimin farkındalığıyla duraksadım. Gözlerimi dev ekranda dalgalanan sahneye çevirdim, dikkat kesilmeye çalışarak filmi izledim. Kız tam bir şımarıktı ve ona deli olan çocuğun güzel hislerini kirletmeye ayarlanmış gibiydi. Çocuk farkındaydı, kullanıldığının farkındaydı; ancak kıza sevmek, içinde büyüttüğü bir hastalık gibiydi. Vazgeçemiyordu.

Film dokunmuştu, hastalıklı bünyem bir kenara çekilmiş, yaşlı gözlerle beni izlerken iç geçirdim. Aynı anda ayak bileğimde bir

dokunuş hissettim; sıcak ve fazlasıyla tanıdık. Ayaklarımı onun bacaklarına uzattığım için bunu yapması zor olmamıştı, ben elinin altındaydım. Parmak uçları usulca ayak bileğimi okşadı, çıkıntılı kemığın üzerinde dokunuşunu hissetmek ve karşılıksız kalmak olanaksızdı. “Ne yapıyorsun?”

Dudaklarını büktü. “Dokunuyorum.”
Omuzlarım, hissettiklerimin yükünü kaldıramayarak çöktü. “Asrın, yapma.”

Dişlerini dudaklarına geçirdi, kemikli çenesi gerilirken, belirginleşen elmacıkkemikleri, bir ressamın tek fırçayla yaratmaya gücü yetmeyen bir güzelliği taşıyordu. “Esila, yapacağım.”

Çatırdayan irademe sağlam bir tokat çarptım, gözlerimdeki hâkimiyeti elime geçirdim ve bakışlarımı dev ekrana çevirdim. Film devam ediyordu, esas kız bir şeyleri daha yeni fark ederken, esas oğlan çoktan yorulmuştu. Kız oğlanı hak etmiyordu ama oğlanın yaşamak için kıza ihtiyacı vardı, asıl şanssız oğlandı. Birileri birilerini hep daha fazla mı severdi? Ben Asrın'ı, onun beni benden daha az sevmesine razı gelemeyecek kadar çok seviyordum. “Gözlerin mi doldu?” diye sordu, yerinde dikleşti. “Sadece bir film.”

Sanırım fazla etkilenmişim. “Sadece bir film değil, gerçekten kesitler taşıyor,” diye fısıldadım, burnumu gürültüyle çekerken. “Bu filmi sen seçmiş olamazsın.”

“Evet,” diye onayladı beni. “Dışardaki piç öve öve bitiremedi. Bakırım seksi kıızı da koymuşlar başrole. Dedim, neden izlemeye-
lim?”

İrkildim, bakışlarım kusursuz bir hızla onun yüzüne tırmandı. “Kızı seksi mi buldun?” diye sordum dehşet bir korkuyla. “Benden daha mı seksiydi? Sen o kıızı beğendin yani?”

Parmakları ayak bileğimi okşamayı sürdürdü, tuhaf bir sakinliği vardı. “Fena değil,” dedi, dudaklarında silik bir tebessüm peydahlandı. “Sence de seksi değil miydi? Bacakları da gayet uzun-
du.”

Mideme birden fazla yumruk yemişim gibi hissettim. Rahatsız edici, öldürücü his kalbimde kilitlenmişti. “O şıllık güzel değil bir kere,” diye bağırdım, onun elini savururken. “Seksiymiş? Elin kızına seksi diyor ya!”

Asrın elini ensesine yasladı, kafasını geriye atarak boğuk bir kahkahaya meylettğinde bir an olduğum anı ve önümdeki manzarayı idrak edemedim. Kalbim öyle sancılı, öyle tatlı bir acıyla kıvrandı ki, öleceğim sandım. Sertçe yutkundum, ufak ve belki de silik tebessümlerine rast gelmiştim ancak bu kadar içten gülüşünü hiç tatmamıştım. Alnına serpişen siyah tutamlarının ardında kırışan göz kenarları, sık kıvrımların ardındaki gülen yeşillerin yansımasıydı. Bakışlarımı ellerime düşürdüm, sadece bir kahkahaıyla kafayı yiyebilecek kadar mutlu olduğum gerçeğini kendime sakladım.

“Şıllık dedi ya,” dedi, genzinden yükselen keyifli sesini işittim. “Sen sahiden inanılmazsın, kıskançlık gözünü kör ediyor.”

Ah, bir de bu vardı. Bir elimi dizime yaslayarak kendi bedenimden güç alırken, filmin şarkısı yankılanmaya başlamıştı. Gözlerimi tekrardan onun yüzüne çevirdim, kahkahasının ardından bıraktığı silik bir tebessüm vardı. “Annenin yanında rahatça gülebiliyor musun?” diye sordum ansızın, neden bu derece taktığımı bilmiyordum. “Belki de onu sevdiğin için gülüyorsundur ama benim yanımda çok az gülüyorsun, gülümseme bile sayılmaz...”

Afalladığını hissettim, dudaklarındaki kıvrımı yerle bir ettim. “Sarışın...”

“Sanırım, senin gözünde annen kadar değere sahip olmayışımı kaldıramıyorum.”

Sessiz kaldı, sessiz kaldım. Annesini çok seviyordu, kendimi anesiyle yarıştırmam da saçmaydı ama onun tarafından seilmeye ihtiyacım vardı. Tamam, beni her şeye ve herkese karşı kolluyordu ancak daha fazlasını dilediğim anlar da oluyordu işte. Gözlerim yüzünden sıyrıldığı sırada, ayak bileğimdeki parmakları usulca ayırdı tenimden. “Sanırım, sen beni kimseyle paylaşmaya gönüllü değilsin.”

Filmin jeneriğine kaç çattım, film kötü sonla bitmişti. Çocuk aldığı son gülle kızın kalbini samimiyetle kazanmayı başarmış ama arabanın ona çarpmasından kurtulamamıştı. Ah, bu cidden üzücü bir son olmuştu ve gözyaşlarım göz pınarlarımı ısıriyordu. Oldum olası duygusal bir insandım ve buna nasıl üzülmezdim ki? Birkaç

ılık gözyaşının yanaklarımdan aşağıya kayıverdiğini hissettiğimde, Asrın bana biraz daha yaklaşarak burnunu şakağıma bastırdı. Aptal kızın tekiydi, çocuğa hak ettiği değeri vermesini çok isterdim. Onun az önceki gülüşünün kafamın içinde büyüyerek beni bu azap verici düşüncelerin içerisinde kurtarmasına izin verdiğimde, “Bir damla gözyaşı,” dedi usulca. Dudaklarım bir gülümseme adına kıvrıldı. Parmak uçları yanağımdan akan gözyaşını sertçe silerken, az önce attığı kahkahasının kulağımda hâlâ uğuldadığını hissettim. Kahkahası şiir gibiydi. “Bir adama neler yapabiliyormuş.”

Bir damla gözyaşı bir adama neler yapar bilmem ama bir adam bir kadına neler yapabilir, artık biliyorum.

*

İlaçlardan hoşlanmıyordum.

Avuç içimde duran ilaç kutusunu sıkaca tutarak yine ve yine arabanın arka koltuğunda seyahat ederken, bu sefer daha yorgun ve gergindim. Sinema salonundan ayrıldıktan sonra çocukların yanına gitmiş, Cenk’in evinde oturmuş, bir şeyler içerek konuşmuş, gülüşmüştük. Gece yarısıydı, araba içindeki dijital saate baktığımda bunu anlayabiliyordum. Onların evinden az önce ayrılmıştık ve ben ayrılmadan az önce içmem gereken ilacımı içmiştim. Fakat bir sorun vardı, ilacı içtiğimden bu yana kasıklarımda, nefes kesici bir ağrı yaşıyordum.

İlacı kısa bir zaman önce içmiştim ve doğal olarak karnımı işgal etmiş olan bu ağrıyı aldığım ilaca bağlıyordum. Bu ilacı ilk kez almıyordum ama böyle bir yan etkisiyle ilk kez karşılaşıyordum. Bunu neye bağlamalıydım, bilmiyordum. Arabanın içi karanlık olduğu için Asrın acı içerisinde buruşturduğum yüzümü görmüyor, arabayı hızlı bir şekilde kullanıyordu. Bu ağrıya bir sebep bulamıyor, bunu mantığa oturtamıyordum. İlaçlar dozajı çok yüksek olmayan haplardı, bu karın ağrısıyla ne ilgisi olabilirdi ki? Tamam, geçici olabilirdi. Evet, buna inanmalıydım. Bacaklarımı hafifçe ileriye kaydırarak alnımı cama dayadım ve seri bir şekilde nefes verdim. Terliyordum, son birkaç dakikadır şiddetli olarak terliyor ve bunun geçici bir ağrı olmadığı düşüncesinin kafamın içinde

beni acıtarak yer ettiğini hissediyordum. Kasıklarım, karnım ve karnımın etrafı şiddeti ölçülemez bir ağrıya başa çıkmaya çalışıyordu. Ağrı beni kilitlemiş ve hareket olanağımı büyük ölçüde kısıtlamıştı. Hayatımda buna benzer bir ağrı yaşamamıştım, ne yapabileceğimi bilmiyordum. Gözkapaklarımin yorgun bir şekilde gözlerimin önüne doğru indiğini hissettiğimde, tam kasıklarım, mahrem bölgemde eşi benzeri olmayan bir sancı hissettim ve inilimi dudaklarımda ufaladım. Acı acı bağırarak istiyordum. Parmaklarımda kavradığım ilaç kutusunun etrafından çözülerek zayıf bir şekilde kucağıma düştüğünde, “Ne?” dediğini duydum Asrın’ın, sesi küçük yankılar halinde kayba uğradı arabanın içinde. “İnliyorsun sen?”

Elimi, ceketin üzerinden karnıma bastırarak ağrıyı ovuştururken, bedenimden akan terin anormal bir boyut kazandığını hissettim. Çekmekte olduğum acı beni eksiltirken, “Karnım,” diye fısıldadım, sesim ağzımın içinde boğuldu. “Ağ... Ağrı girdi de...”

“Nasıl!” Sesinin endişeli bir haykırış olduğuna emindim ama cılız bir fısıltıdan ibaretti duyabildiğim. Çektiğim acıda bile endişesini hissederek mutlu olmam kaçınıcı aptallığımdı? Arabanın yavaşladığını hissettim. “Bebeğim, sorun ne?”

Ağzım, benden talep ettiği cevap için bir arayışa düştüğünde, sanki kasıklarımın içinden bir hançer geçti ve beni ortadan ikiye yararak, ani bir çığlığın boğazımdan yukarı tırmanarak dudaklarımdan dökülmesini sağladı. Asrın’ın korkutucu bir yüz ifadesiyle bana döndüğünü, gözkapaklarımin tamamen örtülmeden hemen önce görmüştüm. Küfrederek arabanın tavan lambasını açtığında, aydınlık gözkapaklarımda gölgelendi. Asrın delirmiş gibi bağırdı. “Berbat görünüyorsunuz!”

Başım yorgunlukla cama düştüğünde, “Has...” diyebilirdim kesik kesik. “Hastaneye gö... götürebilir...”

Gücüm daha fazlası için yetmediğinde, avuç içime sapladığım parmaklarımin zayıf düşerek avucumdan ayrıldı ve gözkapaklarımin sanki ebediyete kapandı. Onun sesi uğultulu yankılara döndü. Vardı, buradaydı ama varlığını kanıtlayacak olan o sesi duyuyordum. Araba çok daha fazla hızlandı, gözlerimi açarak onun

benim için korkmuş olan ifadesini izlemeyi isterdim ama sanki gözkapaklarım dünyanın tüm yüküydü ve ben kaldırmakta acizdim. Oturduğum koltukta sarsılıyordum, arabayı hızla kullandığı için bu kaçınılmaz olmuştu. Acı gücümü emiyor, iflahımı kesiyordu. Alnımı sertçe cama dayamış, acı acı inliyor ve bağıriyordum. Nefesim gırtlığımdan o kadar ani çıkıyordu ki, sanki jilet gibi yırtıyordu orayı. Ah, böylesini hiç yaşamamıştım. Sanrı gibiydi, anlık kâbus gibiydi. Kan ter içindeydim. Yapmakta olduğum tek şey nefes almaya çalışarak kendimi ölmekten kurtarmaktı. Bana bir şeyler diyordu, nasıl olduğumu soruyordu ama ona sadece inleyerek karşılık veriyordum. O kadar ki çığlık atmaya güç bulamıyordum.

Nabızım yavaşlıyordu.

Arabanın fevri ve seri bir frenle durduğunu işittiğim esnada kasıklarımın aniden boşalan ıslaklığı hissettim ama tepki bile veremedim. Kuvvetsiz bir çığlık boğazımın derinliğinden kurtularak ağzıma düştü ama dışarıya çıkamadan ağzımın içinde kayboldu. Gürültülü sesleri duydum. Parmaklarım pantolonumun üstünden kasıklarına dokunduğunda sıvının parmak uçlarıma bulaştığını hissettim. Kalp atışlarım, kâhırlı bir acı yaşayarak hızlandığında, ruhumun soluk tuttuğunu hissettim. Birilerinin oturduğum koltuğun kapısını açtığını, bana uzandığını biliyordum ama onları görmek için gözlerimi aralamam gerekiyordu. Kasırğa habersiz bir şekilde çarpmış, gemiyi limana yaklaştırmama izin vermiyordu sanki. Nereye ait olduğumu, ne yapmam gerektiğini biliyordum ama deniz o kadar fırtınalı ve ben o kadar güçsüzdüm ki, fırtınaya direnemiyordum. Bir elin dirseğine yerleştiğini anladığımda, gözkapaklarımı bir gayretle açtım ve kadrajıma giren ilk şey parmak uçlarıma yayılmış kan oldu. Bilincim, zihnimin derinliklerinde düşüncelerle beraber savrulurken kaybolmadan hemen önce telaşlı bir kadın şöyle bağırdı: “Bu kız düşük yapıyor!”

Bölüm 13

-Biçilen Değerler-

Ruhum cayır cayır yanarken, hislerim ateşin üzerinde asi bir dansla tepindi.

Ruhumun direnci kırılmış, birkaç harfin yan yana gelerek meydana getirdiği kelimeler, insafsız bir top atışı gibi eşzamanlı olarak kafamın ve göğsümün içine yerleşmişti. Artık ne göğüs kafesine ne de iyi tohumlar verecek zihne sahiptim. Zamanın kalp atışlarını seyrelten bu cümleler, zihnim tarafından hazmedilmeden ve kalbim tarafından onaylanmadan bedenimin kaldırma kuvvetine karşı koyamayarak bir çift kolun yardımıyla sedyeye yatırıldığımı hissettim.

Hastaneye taşındım.

Beklenmeyen kelimelerin getirisiyle irileşen gözlerim hastanenin tavanına bakıyor ama gördüğü hiçbir şeyi algılayamıyordu. Saf korku, hissettiğim acıya baskın çıkarak kasıklarım arasındaki biriken kanın gerçekliğiyle beni yüzleştirirken, uğuldamalar şiddetlendi. Sedyenin üstünde bir odaya taşınırken ve hâlâ bembeyaz tavana bakarken bir durum değerlendirmesi yaptım. Yutkundum, insanların sesli karmaşaları beynime süzülürken ellerim boş bir arayışa meyl etti, lakin Asrın'ın parmaklarını yakalayamadım.

Düşük yapıyor.

Âşık olduğum adamın içimde büyüttüğüm canı, kavuşamadığı hayatla bağlantısını keserken dudaklarımda çaresiz bir inilti ufalandı. İrileşmiş, görüntüsü kusurlu olan baygın gözlerim karnıma kaydığında, kalbim yerini hatırlatmak ister gibi dengesiz bir şekilde çarptı. Zihnimin kıyılarında kulaktan kulağa dökülen fısıllılar, bu anı beklermiş gibi sustu ve beni gerçeğin kapısında yalnız bıraktı. Hamileydim ve bebeğimi düşürüyordum. Hamileydim ve ona sahip olamadan onu kaybediyordum.

Hamileydim ve...

...Ben, bu bebeğin katiliydim.

“Ölüyor,” diye fısıldadım, kaburgalarımın kalbime doğru binen yumrukları hissederken. “Bebek? Bizim?”

Doktor, bir stajyer hemşire hariç fazlalık yapan kalabalığı aceleyle kapı dışarı etti. Hemşirelere bir şeyler söyledi, onlardan bir şeyler istedi ama kendimi öyle kaybetmişim ki dediklerine erişemiyordum. Bu bebek... Babası! Asrın? Gözlerim kusursuz bir hızla yukarı tırmandı, odanın içinde, bana ait olan tek şeye, Asrın'ın üzerine düştü. Bu bir yıldırımın dünyaya çarpmasından, iki gezegenin birbirine yaslanmasından, yerle göğün birleşmesinden daha sarsıcı bir bakışma olmuştu. O an göz göze geldik ya, ben ne bir daha Esila olabildim ne Asrın bir daha Asrın kalabildi.

“Acil müdahale gerekiyor,” dedi doktor, sesinin nasıl olduğunu anlamıyordum. “Öncelikle sen sakin ol, kanama çok olsa bile basit bir müdahale...”

“Dokunma!”

Asrın'ın tok, dehşet içindeki sesi, ani yankısıyla irkilttiğinde kadın yerinden sıçradı. Gözleri karnımdan doğrulup Asrın'a tuttuğunda tepki veremedim. Asrın nihayetinde girdiği transtan çıkabildiğinde, eliyle kadını ittirdi. Gözlerim bulanıktı, gözbebeklerim önünde ıslak bir pencere vardı ve kirpiklerim bu pencerenin önünden geçen kuşlar gibi inip alçalıyordu halsizce. Adını fısıldadım: “Asrın?”

Bir anda hareketlendi, aramızdaki varla yok olan mesafeyi bitirdiğinde titrek ellerim, güç alma umuduyla onun bedenine do-

kundu. Sedyenin boş kısmına oturduğunda, renginin ilk kez bu kadar solduğunu gördüm. Beyaz sedyenin bir kısmı kanın rengini almıştı ve hissettiğim şok her ne kadar büyük olsa da acımı yaşamama izin veriyordu. Avuçları yanaklarımı kavradığında ellerinin ilk kez soğuk olduğunu her şeye rağmen hissettim. Yüzünü yüzüme doğru eğerken, “Yemin ederim böyle olsun istemedim,” dedi tek solukta. Sesi, rüzgâra çarpıp kırılan bir uçurtma gibi aniden düşmüştü içime. “Kimse istemediğin sürece sana dokunamaz,” sertçe yutkundu. “Ona da.”

Doktor bedeninin kontrolünü ele geçirdiğinde yanımıza kadar yürüdü, endişeli görünüyordu. “Düşük yapıyor, müdahale gerekiyor.”

Acı ömründen eksilirken, bedenim gücünden eksiliyordu. “Asrın,” diye inledim, şakaklarımdaki ter damlası sedyeye düştüğünde. “Ne dediğini duyuyor musun? Bu... Bu nasıl olur?”

Dişlerini sıktı, şaşkınlığını üzerinden attığında, omuzlarına devrilen gerçekler ona dahi fazla gelmişti. “Olmaması için hiçbir sebep yok,” dedi, parmakları elmacık kemiklerim üzerinde öyle sert duruyordu ki; bu dokunuşun bu ânı hatırlamam için var olduğunu düşündüm.

“Eve gideceğim,” diye bağırdım, hissettiklerimin karmaşasıyla, acı acı inleyerek. “Onlar bana ne yapacak? Hiçbir şey istemiyorum...” Ellerim yüzüne uzandı. “Ne olur bana dokunmalarına izin verme!”

Gözlerini sımsıkı yumdu. Allah’ım... O kadar çaresizdi ki, onu böyle görmeme izin vermiyordu. “Kıza zarar veriyorsun,” diye bağırdı doktor, kendini duyurmak ister gibiydi. “Acele etmemiz lazım, kıvrandığını görmüyor musun?”

Kadın bana doğru, belki de umutla hareketlendi; ancak Asrın dirseğiyle kadını geriye ittirdi. Kadın bir kez daha sarsıldı, şaşkın gözlerini onun üzerine çevirdi ancak Asrın, kirpiklerinin süslediği gözlerinin ardından bana bakıyordu. “Sen ne istersen o olacak,” dedi, fısıltısındaki içtenlik nefesindeki şaşkınlığı örttü. “Yalnızca kendine zarar vermene izin veremem, gözlerimin önünde kanamanı nasıl izleyebilirim!”

Karnımdaki ağrı şiddetle nüksettiğinde, parmaklarımın yanaklarındaki baskısını arttırdım. Yabancı bir hırıltı, boğazımdan, nefesimle beraber tırmanarak dudaklarıma yüklendiğinde kafamı iki yana salladım. “Onu öldüreceksiniz,” dedim, sağlıksız düşüncelerim dirildi. “Sen de izin vereceksin, dokunma! Çek ellerini, pis yalancı!”

Afalladı, çökmek için direnen algılarım bu ayrıntıyı kısıkaç gibi yakalamış ve ağına düşürmüştü. Kafasını iki yana sallarken, doktor durmadan çırpınıyordu. “Sakin ol, ne dediğini bilmiyorsun,” dedi Asrın, ilk defa kendini anlatma çabasına girişti. “Canın yanıyor, çok kanaman var. Lanet olsun ki, bu sefer benim gücüm senin acılarını eksiltemiyor!”

“Senin gücün her şeye yeter, bugüne kadar beni ayakta tutmaya yetti,” dedim, çaresiz çırpınışım, elinden balonu kaçırmak istemeyen bir çocuğun hissettiğiyle bire birdi. “Götürmelerine izin verme, korkuyorum!”

Kasıklarımın yükselen ani sancı bedenime yayılarak beni her yerimden nefessiz bırakacak kadar kuşattığında, zihnimin ruhum için şeytanla aynı masaya oturduğunu hissettim. “Ben,” dedi, belki de ilk kez ne yapacağını bilemiyordu. “Ama canın çok acıyor...”

Acı soluğumu kestiğinde, içi dolu bir küvette boğuluyor gibi hissettim. Gözlerim ani sarsıntının getirdiği gereklilikle kocaman kesildi, tırnaklarım şekilli yüzünün kıvrımlarını deşmişti. “Ah,” diye inledim kıvranırken. “Karnım...”

Asrın'ın elleri mi titriyordu? Yoksa bu çökmek üzere olan bilincimin bana olan oyunu muydu? Kafamı usulca sarstı, dudaklarından dökülen sıcak esinti, yüzüme ılık dalgalar halinde çarptı. “Dayanamam,” diye bağırdı dehşetle, “Bu halde bir yere gidemeyeceğini biliyorsun, ben sana bu sefer yetemiyorum bebeğim.”

Kadın titreyen elleriyle bana uzandı, Asrın bir an tekrar engel olacak sansam da gözleri karnıma düştüğü an bunu yapmaktan vazgeçti. Benim bedenimden dökülen kan, sanki onun damarını terk ediyordu. Kaos beni içine çekti, Asrın kocaman gözleriyle kanamama bakarken, “Ben, buna sebep olduğuma inanamıyorum,” diye sayıkladı.

Gözkapaklarımı çekiştiren acı birikintisi, tüm irademi çöktürtiğinde misliyle katlanan acıyı hissettim. Kasıklarımındaki sıcaklık şiddetlendi, onun yanaklarından sıyrılan ellerim nedensiz bir içgüdü'nün boyunduruğu altında karnıma sarıldı. Korumak mıydı? Anlayamıyordum. İçimde ölen bir şeyler vardı. Hayır, bu yanlış bir terimdi.

İçimdeki, ölen bir şey olamayacak kadar çok şeydi.

Gözkapaklarım hiddetli savaştan yenik düştü, acı beni çıkardığı idam taburesinden ittirdiğinde, bilincim zaman ve mekân kavramını yitirdi. Ayağımın altında boşluğu, soğuğu, kaybı hissediyordum. Asrın'ın sesini artık işitemediğim o noktada, gecenin ruhuma serdiği karanlığa elimi uzattım. Beni yakaladı, elime dokundu ve beni ağına düşürdü.

Karanlığın içindeyim.

Işığı nasıl yakabilirim, bilmiyorum.

*

Kendimi bir çatıdan atmış da paramparça olmuş gibi hissediyordum.

Ruhum devinim içindeydi. Basık karanlığı, beni dört koldan sarmaya çalışan umutsuzluk silsilesini hissediyordum. Ayıralı çok vakit geçmemişti ama gözkapaklarımı kaldıracak hali bulamıyordum. Yabancı bir odada, rahatsız edici bir yatakta, bir çift kolun arasındaydım. Zihnim, birçok şeyi yetiştirmeye çalışan ama hepsini öldüren bir tarla gibi karmaşık ve elverişsizdi. Parmak uçlarımın sert bir şeye yaslı olduğunu, sırtımdan akan soğuk ter damlasının bel kavisime doğru indiğini hissettim. Terlemiştim, üstümdeki her neyse beni terletmişti. Zihnimi bir kaset gibi geriye sardığımda, bir piyano resitalinde acı acı çalan bir müziğin kafamın içinde büyüdüğünü hissettim.

Bu, kaybın müziği idi.

Gözlerimi açtım.

Gördüğüm ilk şey onun kendisi oldu. Asrın, güzel yüzünü göğsüme yaslamış, iri ellerini cılız belime sarmalamıştı. Saçları, üzerimdeki hastane önlüğüne dökülmüş ve kendine çektiği ba-

caklarıyla ilk kez gözüme; çaresiz bir çocuğun yitirmemek için sarıldığı umutlarını anımsatmıştı. O umut bendim, avuçları içinde sıkıştırdığı, parmaklarıyla ezdiği ama fazla ezdiğinde ölecek olan... Üzerimize ince, beyaz bir pike örtülmüş, onun ilahi sıcaklığı ne denli bir cehennemde olduğumun silik gölgelerini zihnime aşılmişti. Bedenime birkaç beden büyük gelen hastane önlüğünün kayak yakası, boynumu açığa çıkarmıştı ve ılık nefesi boynumdan aşağıya akıyordu.

Bedenime ne olduğunu bilmiyordum. Sadece ne kaybettiğimi biliyordum. Elimi kaldırdım, parmaklarımı onun simsiyah saçları arasına karıştırmak istedim ama kuvvetli bir his buna engel oldu. Derin bir nefes verdim, boğazımdaki su ihtiyacı beni kıvrandırırken boş gözlerle odanın içerisini izledim. Yutkundum, gözlerim yatağın başucundaki komodine düştü; sürahinin içindeki suya ulaşmak için hareketlendim ancak bedenimde kıpırdayan dokunuş buna engel oldu.

“Kıpırdama,” dedi Asrın, sesi tüylerimi diken diken yapmıştı. “Benden istemen yeterli.”

Göğsümdeki ağırlığı kalktı, elleri benden ayrıldığında beyaz çarşaf göğüslerimden sıyrıldı. Yatakta doğruldu, uzun ve kaslı bacakları yataktan aşağıya sarktığı anda biçimli sırtını bana dönmüştü. Hızlı adımlarla yatağın etrafını dolandı, onun yüzünü görmeme izin vermiyordu. Sürahideki suyu bardağa aktardı ve hafif bir açıyla bana doğru eğildi. Gözlerim bardaktaki suya düştü, sırf o verdiği için içmek istemiyordum.

“İstemiyorum,” dedim, sesimi kaybetmiş gibiydim. “Kendim alabilirim, sana ihtiyacım yok.”

Bardağı saran parmakları kuvvetlendi, dik dik bana baktığını hissediyordum. “İç,” dedi düz bir sesle. “Bana ihtiyacın olmadığını söyleme. Sırf bunun için bile bana ihtiyacın olacak bir ortam yaratabilirim.”

O, bir bıçağı bileklerimi keserek bileyen bir avcıydı kimi zaman. Bakışlarına boş bir şekilde karşılık vererek sırtımı yataktan kaldırdığımda, bir eli bana yardımcı olmak için belime yerleşti. Onu engellemeye fırsatım bile olmamıştı. Beni doğrultarak ağırlı-

ğımı kendisine yasladıktan sonra cam bardağı avuçlarıma bıraktı.
“Çok içme, yemek yemen gerekiyor.”

Başımı göğsüne eğdim. Bardağın ağzını dudaklarıma yerleştirdi, ona izin verdim, büyük bir yudum aldım ve boğazlarımdaki kuruğu bastırdım. “Yeterli,” diye mırıldandım cılız bir sesle. “Buz gibi su veriyorsun bana! Hasta olayım diye yapıyorsun değil mi?”

Bardağı dudaklarımdan ayırdı, ona çemkirerek sarf ettiğim kelimeleri ne ciddiye ne de alaya almıştı. Bardağı tekrardan komodinin üzerine bıraktığında başımı ondan ayırmak istedim ama izin vermedi. Elini saçlarımin arasına yerleştirdi. Karanlık odanın içinde görebildiğim tek şey, camdaki yansımamdı. “Öldü,” diye fısıldadım, çıplak kalan sağlıksız düşüncelerimin esiriydim. “O... o bir bebektir.”

Sertçe yutkunduğunu işittim, bir anda sahip olduğumu öğrendiğim ve bir anda yitirdiğim o şeye nasıl duyarsız kalabilirdim? Saçlarıminı okşadı, beni teselli etmesine ihtiyaç duymak istemiyordum. “Sağlıklı düşünmüyorsun,” dedi acımasızca. “Bak, bunun çok ani olduğunu biliyorum, seni yıprattığını da... bu benim için de beklenmedikti. Hapları düzenli kullanmadığın için olmuş olmalı.”

Gözlerimi yukarı kaldırdım, elleri saçlarımin arasındaki varlığını sürdürüyordu. Bakışlarımin hızlı bir istekle gözlerine tutundu, kirpiklerinin ardındaki gözleri kısıktı. “Onu içime sen koydun,” dedim, dört bir yana savurdum hiddetimi. “Sonra da ben... Öldürdüm.”

O ilaç...

Dudaklarımin belli belirsiz bir şaşkınlıkla aralandığında, onu öldürenin ben olduğu gerçeğiyle yüzleştim. “O şey daha bir bebek bile sayılmazdı, gereksiz düşüncelerle kendini hırpalama,” dedi, sesi ne hissettiğini ele vermiyordu. “Dramatize etme, bunun için yapabileceğimiz bir şey yok.”

Bir elimi yataktan kaldırdım, hemen hemen aynı anda elimi göğsüne yerleştirerek onu hızla geri savurdum. Beklenmedik atak karşısında kıpırdandı ama onu çok da etkileyecek bir güce sahip değildim. “Eğer ölmeseydi onu aldıracaktın,” diye bağırdım, kontrolsüz hislerimin dudaklarımin indirdiği kelimelerle. “Başıma bir bela daha sarılacaktı. Belki de beni başından defedecektin.”

Tomurcuklanan öfkemi kustum. Eli tüm hırçınlığı kuşandı, saçlarımı karıştı ve kafamı arkaya yatırarak yüzümü açığa çıkardı. Burnu burnuma sürttüğünde merhameti çalınan çocukluğunu gördüm. "Saçmalıyorsun," dedi yalnızca dudaklarını kıpırdatarak.

İçimden taşan acı gözyaşlarımın yanaklarımda devinmesini sağladı. "Babam beni yok saydı," dedim, ansızın. Gözlerindeki merhametsizlik kırıldı. "Şimdi onu nasıl öylece yok saymamı istersin?"

Nefesim yüzüne yayıldığında, altdudağını sertçe dişleyerek cümlelerimle baş etmeye çalıştı. Dokunuşuna son vererek benden hafifçe uzaklaştı ve yatağın diğer yanına yöneldi. Yorgun bedenini yataktaki boşluğa bıraktı, aramızdaki mesafe çok sayılmazdı. İri ellerini yatağa gömdü, yer yer kızaran parmak boğumlarını gördüm. "İki gündür uyuyorsun," dedi boş bir sesle. "İyi olduğuna emin olduğumda seni buradan çıkaracağım. Olmamış say, senin için yapabileceğim en iyisi şimdilik bu."

Titreyen dudaklarımı dişledim. "Kalpsiz."

"Hem de fena."

Sırtımı yatak başlığına yasladım, terli sırtım üşüyordu. İki gündür burada olduğumu söylemişti ve ben ara ara ağrılarım yüzünden sızlanarak uyandığımı hissediyordum. Kasıklarımın çevresinde ağrı vardı ve bu süreçte kanamalarımın olduğunu anımsıyordum. Şu an ağrı, dayanılabilecek kadardı ama şiddetlenmesinden korkuyordum. Yatağın içinde kayarak kafamı yastığa bıraktığımda, boğazımda bir kurşun gibi taşıdığım ağırlık çözüldü ve bir hıçkırık dudaklarımın arasından itti kendini. Gözyaşlarım intihar için çıkmışlardı kirpiklerime. "Yapma," diye inledi, sesi odanın içinde yankılandı. "Ağlama."

Bacaklarımı kendime çektiğimde, hafifçe titreyen ellerimi yüzüme kapadım. Damlalar avuç içimde birikmeye başlamıştı. Bir başladım mı hiç susmazdım. Ağlamak istemesem de bu yaşanılanın karşısında dik duramıyordum, sabır taşı olsa çatlardı. Hamile kaldığıma mı, onun öldüğüne mi, yoksa onu öldürdüğüme mi yanacaktım? "Ağlama," diye emretti, yerinden hareketlendiğini hissettim. "Ağlanılmayacak gibi değil ama sen yine de ağlama."

Beni tekrardan sardığında, ellerimle yüzümü örtmeyeydim
ettim. Boğazlarımda biriken hıçkırıklar, bir süre sonra nefesimi
kestiğinde kulağıma döktüğü fısıltıları duydum. Eliyle başını ağ-
vazladı, beni kucağına almak istediğini ancak ağrılarını yüzünden
bunu yapamadığını anlamıştım. “Bu kadar ileri gitmemem gere-
kiyordu,” dedi, ne için pişmandı? “Bir şekilde buna engel olma-
lıydım, üzgünüm.”

Saatlerce ağlarız, gözkapaklarımız şişer, burnumuz, kızarı ve
gözlerimiz sızlar ya... Tam o noktada, hıçkırıklarımın çıkması ve çe-
kişlere döndüğü sırada tıklatılan kapının sesini duydum. Kalkan
bedeniyle bana eşlik eden Asrın, kafamı göğsüne basmaya de-
vam ederken, dudaklarını kulağıma sürttü. Uzun bir süre boyun-
ca Asrın buna devam ederek beni teselli etti. Ne için üzgündüm
bilmiyordum. Bu acı vericiydi. Onu, kullandığım ilaçlar yüzünden
kaybetmiş olmak... Aman Allah'ım! Bu yaşta böyle bir hamilelik
yaşayarak onu düşürmem beni ne kadar yanlış bir insan yapardı?

Çok çok kötüydim.

Birkaç saat sonra gün sabaha kavuşurken hastaneden ayrılarak
evimize çıktık. Az önce arabadan inmiştik, yorgundum, sızlan-
yordum, ağlıyor, sürekli iç çekiyordum. Sitenin içine yöneldik,
kucağında beni taşıyor olmasına rağmen asansörü tercih etme-
mişti. Merdivenleri çıktı, ona üzölmeyi şiddetle reddediyordum.
Birkaç kat çıktı, nefesleri bile hızlanmamıştı; zaten mermer gibi
kasları çokça spor yaptığının göstergesiydi. Nihayetinde dairenin
önünde duraksadık, beni daha sıkı sararken cebine yerleştirdiği
eliyle anahtarı kavradı ve kısa sürede kilidi açtı.

Karanlık koridor önümüze serildiğinde, kucağında benimle be-
raber eşikten içeriye girdi ve hiç duraksamadan koridor boyunca
yürüdü. Odaya girdiğinde gözlerim Pati'yi aradı. Birkaç adımda
yatakla aramızdaki mesafeyi kapadı, bedenimi yumuşak yüzeye
devirdiğinde, kollarımı yastığa sararak ona sırtımı döndüm. Adım-
larını işittim, birkaç saniye sonra etrafı aydınlatan gece lambasının
kızılımsı gölgesi kirpiklerimin üzerinde devindi. “Doktor birkaç
ağrı kesici önerdi, sabahları içecekmişsin,” dedi, silüeti dolabın
önünde belirdi. “Bunlar sana zarar verecek türden haplar değil,
ağrının olduğu sürece içeceksin.”

Beni mi düşünüyor, günah mı çıkarıyordu? Her ikisi de umu-
rumda değildi. Kavradığı birkaç kıyafetle birlikte yanıma gel-
diğinde bedenini yatağa devirdi ve elini bana uzattı. Ona karşı
çıkmadım, bir bez bebek gibi beni yönlendirmesine izin vererek
doğruldu. Ona kızarak onu cezalandıramazdım, sessiz kalmak
beni yıpratmıştı kadar Asrın'ı da yıpratırdı. Ceketimi sıyırdı, par-
maklarının değdiği tenim söylenmemiş kelimelere ev sahipliği
yaparak gerildi. "Hımm," diye mırıldandı, nefesi saç diplerimde
yanılandı. "Ne yapacağını ne de iyi biliyorsun sen."

Parmakları, düğmeleri çözdü ve eli dizlerime uzanan hastane
kıyafetini kavradı. Usulca yukarı sıyırdığında kalçamı kaldırarak
ona yardımcı oldum. "Kaldır kollarını güzelim."

Cıvz kollarımı yavaşça havaya kaldırdığımda, kırdığı parmak-
larının eklemi göbeğime sürttü. Nefesimi tuttum, karnım içe göçer-
ken, rahim ağzımdaki sızıntıyı hissettim. Kanama mıydı? Kıyafet
kollarımdan sıyrıldığında ellerim tekrardan yatağa düştü. Sızıntı
çok azdı ve kendisine söylemek istemiyordum. Küçük düşmek,
kendime yetememek çok acı vericiydi. Uzun, bana birkaç beden
büyük gelen tişörtü başımdan aşağıya geçirdi. "Doktor süt içmen
gerektiğini söyledi, toplanmada yardımcı olacakmış."

Kâhırlı bir şekilde güldüm. "Süt içecek kadar küçük, hamile
kalacak kadar büyüğüm," dedim, kesif bir tahammülsüzlükle.
"Ne de ironik geliyor kulağa."

Bir an duraksadı, sıcak dokunuşu diz kapağımın üzerinde tek-
ledi. "Bunu unutacağız," dedi, keskin sesindeki yakarışa cevapsız
kalmak istedim. "Bunu hatırlamak sana daha fazla yaradan başka
bir şey getirmez."

Dudaklarını şakaklarıma bastırduğunda, kafamın içine seslen-
diğini hissettim. "Öpme," diye cırladım, aksi bir inatla. "Bıktım
sana karşı bu kadar savunmasız olmaktan. Asıl beni yoran bu,
seni hep kendimden üstün tutmak beni hırpalıyor."

Bedenimi yatağa devirerek onu yok saymaya çalıştım. Direne-
bildiğim o noktaya kadar direnerek, kendime onsuz da olabileceği-
mi kanıtlamak istiyordum. Ellerimi dizlerim arasına kısırdığımda,
gırtlığından yabancı bir hırıltı döküldüğünü duydum. Koyu renkli

pikeyi omuzlarıma doğru örttü, oda sıcaktı. Hareketlerindeki ruhsuzluk tarafımca yatırıldığı masada onaylandı, acıyı paylaşıyor muyduk? Silüetinin gölgesi üzerime devrildiğinde, gözlerime karanlığın resmini çizdi. Birçok yere zulaladığı içki şişelerinden kalar alıp pencereye yürüyen gölgesini takip ettim. Pikeyi iyice üzerime örttüğümde, ellerim karnıma sarıldı. Bu olanların gerçek olduğuna inanmak o kadar güçlü ki. “Sakin yanıma gelme,” dedim, ciddi yetle. “Tek uyuyacağım, seni yanımda istemiyorum.”

Gözleri, camdaki temasını koparmadı. “Kızmamaya çalışıyorum.”

“İnan çok korkuyorum,” dedim, dişlerimin arasından. “Cehennem kadar yolun var, git küvette yat.”

Omzunun üzerinden bana döndü, gözleri tüm ayrıntıları reddederek gözlerime tırmandı. Ben uçurumun dibindeydim, o uçurumun başındaydı. Bana, beni yukarı çekmek için bir ip sarkıtmuştu ama sanki ben o ipi nasıl tutacağımı bilmiyordum. Karmaşa gözlerinde büyüdü. “Sadece uyu,” dediğinde yüreğim burkulmaya devam etti. “Tamam, bu gece yatakta uyumayacağım.”

Yerinden hareketlendi, uyumak için ona, onun kokusuna ihtiyacım olduğunu hatırladım. “Tişörtünü ver de öyle git, nasıl uyuyacağım ben!”

Parmakları ensesine uzandı, üzerindeki tişörtü tek manevrada göğsünden sıyırdı. Bakmaya gerek dahi görmeden, siyah tişörtü yüzüme fırlattığında dişlerimi sıktım. “Dağdan kaçmış ayı!”

Dışarı çıkmak yerine bana yöneldi, adımları başucumda durakladığında öfkeme sağır kesilmiş ve kalbimin bana ihanetiyle kala kafaya vermiştim. Yüzü bana doğru eğildi, eliyle tişörtü yakaladı ve burnu burnumun ucuna sürtündü. Dolgun dudaklarının nefesi, tokat gibi çarparken tenime, nefesimi tuttum.

Eliyle başımı okşadı, dudaklarını gözkapaklarımin üzerine bastırdı ve sıcak busesini oracığa bıraktı. Hemen sonra benden ayrılıp odadan çıktığında, arkasında bıraktığı boşlukla bakıştım. Bacaklarımı kendime çekerek der top oldum, ellerimle tişörtü kavrayarak burnuma dayadığımda, yoğun kokunun şiddetiyle sarsıldım. “Böyle güzel koku olur mu... O kadar güzel kokuyor ki.”

Sırtımı dönüp gözlerimi sınıksıkı yumdum. Hafiflemeyi bilmeyen acılar katlanarak çoğaldığında, ruhumun ruhâni dizleri titremeye başlamıştı. Uyumanın bana iyi geleceğini bildiğimden yılarak gözlerimi kapattım ve huzursuz bir uykunun içine çekildim.

Saatler sonra uyandığımda, sıcak gün ışıkları gözlerimi kamaştırıyordu. Güneş nazlı bir gelin gibi süzülüyordu. Hava o kadar güzeldi ki kandırıyordu bizleri. Usulca doğruldum ve elimi enseme yerleştirerek saçlarımı sırtıma çıkardım. Parmak uçlarımda dövmeye çarpması kalbimin titreşimler halinde göğsüme çarpmasını sağladı. Yutkundum, salondan yükselen sesler zihnimin karmaşasını çoğaltırken bir çuval yükü gibi yatağın içinde bekledim. Asrın yoktu, ne zaman uyanmış, nereye gitmişti? Ayaklarım yerle temas ettiğinde Asrın kapının eşliğinde göründü. Onu görünce eksik olan her şey tamamlandı.

“Gidiyoruz,” dedi Asrın, hiçbir itiraza fırsat vermeyen sesi otortirdi. “Giy, şunu.”

Kabaydı. Kucağıma fırlattığı cekete boş gözlerle bakarken, hafifçe titreyen elimi tişörtün yakasından kopardım. Ceketin hızıyla savrulan saçlarım yüzümü örterken, üşüyen bedenimin farkındalığıyla titremiştim. “Asrın,” dedim sakince. “Gider misin?”

Gölgesi üzerimdeydi. Bakışlarının keskinliği, ucu kızışmış bıçaklar gibiydi ve beni deşerek giriyordu ruhuma... “Dışarı çıkacağız, ölü gibi yatman için hiçbir sebep yok,” dedi düz bir sesle. “Giy onu. Zaten acıktın, haberin yok.”

“Git şuradan.”

“Kalk.”

“Gitmeni istiyorum.”

Yerinden hareketlenen bedeni aynı anda üzerime devrildi, eli dirseğime yerleşti ve beni büyük bir hızla kendine çekti. Titreyen bacaklarım dizlerine çarptı, hırpalanan bedenim ona tutundu. “Giy onu,” dedi, öfkesi zincirlerinden kurtulmak istiyordu. “Sabnı siktin, ne istiyorsun? Bu yola girdiğimiz ilk andan beri başına gelecek her olasılığı biliyordun. Beni suçlayarak sıyrılamazsın bu suçtan.”

Haklılığının yerle bir ettiği öfkem, gözkapaklarımın ardındaki yaşlara komut verirken sertçe yutkundum. “Bırak,” dedim zayıf bir sesle. “Giyeyeğim.”

Sıkı tutuşu gevşedi, gözlerine bakmaya ürken çocukluğum, onun beni babamdan daha fazla yaralama ihtimaline katlanamıyordu. Kolumu ondan sıyırdım, arkamı dönerek ceketini kavrardım ve hiçbir aceleye gerek görmeden giyindim. Fermuarı çekiştirip saçlarımı üstünkörü düzeltirken, nefesini enseme hissettim. Sıcak parmakları enseme dokundu, saçlarımı sıyırdı ve ensemin çıplaklığı açığa çıktığında yutkundum. Dudaklarını enseme bastırıldı, sıcaklığının kalbimdeki çirpıntısı tartışılmazdı. “Bugün dilediğince yazıp dökülersin içini,” dedi, sesi boğuktu. “Eline kalemi ben vereceğim.”

Sözcüklerini anlamasam bile sormadım, onun dokunuşundan kopmayı başardığımda adımlarıma yön vererek çıkışa ilerledim. Salondan ayrılarak koridor boyu yürürken, Pati'nin mırıltısı ilk kez beni rahatsız etmişti. Ellerimi kulağıma kapamak, dünyanın bitmeyen sesini yok saymak istedim ancak buna imkân yoktu. Portmantoya yürüdüm, eğilerek siyah spor ayakkabıları kavrardım ve kısa sürede ayağıma geçirdim. Asrın ceketinin altına siyah bir tişört geçirmişti. Onun koyu renklerdeki giyim tarzını seviyordum.

Nihayetinde apartmandan ayrılarak arabaya yerleştiğimizde hiçbir şekilde konuşmadık. Arabanın dakikalarca süren seyrini izledim, kokusunun ruhumda yarattığı akıl almaz baskıyla kendimden geçmeye meyilliydim, kokusu beni çıldırtıyordu. Yerimde rahattım, kasıklarımın ara ara uğrayan ağrısını hissediyordum. İlaç içmemiştim, o da içmeyeceğimi bildiği için sorma gereği duymamıştı. “Sessiz kalmaya devam edecek misin?” diye sordu, kısık sesi pürüzsüzdü. “Bak, istediğin hakareti edebilirsiniz. Kızımıyorum, eğer kızmamı istiyorsanız kızmış gibi yapabilirim.”

Batmakta ısrarcı olan güneşin gökyüzüyle olan valsini arabanın içine gölgeler düşürüyordu. Yanaklarımın içini dişledim. “Hakareti yemekten hoşlanacak bir manyak olduğumu zaten biliyordum,” dedim cılız bir sesle. “Bir saniye, sana küfredtiğimde tahrik falan mı oluyorsun?”

Bana kısa bir bakış attı. "Nereden bildin kız?"
Kafanı arkaya yatırarak derin bir iç çekti. "Gülmüyorum."
"Bunu yapmak istersem yaparım," dedi, sakince. "Yalnızca
acına saygı duyuyorum; gülümsetmeyerek."

Kafasının nasıl çalıştığını anlayamıyordum, henüz o kadar gi-
rememiştim kafasının içindeki dünyaya. Haklı olduğundan mıdır
bilmiyorum, ona cevap vermedim. Direksiyonu sağa kıvrarak başka
sokağa girdiğinde, arabanın yavaşladığını hissettim. Kâküllerimi
düzelme gereği duyarak parmaklarımı alnımda oyalarken, bura-
nın bakımsız ve تنها bir sokak olduğunu fark ettim.

"Burası neresi?"

Kendini araladığı kapıdan dışarı bıraktığında ben de farklı bir
şey yapmadım. Kapıyı gürültüyle kapatıp arabadan birkaç adım
uzaklaştım ve kısık gözlerimi etrafta gezdirerek durum değerlen-
dirme yaptım. Issız bir yerd, rüzgârın kuru yaprakta bıraktığı
hışırtı sessizliği deliyordu. Etraf yıkık döküktü, yıkıntı apartman-
lardan kalan yükleri zar zor seçebiliyordum. Gözlerim bütün ay-
nuların neticesinde, önümde beliren cüsseli duvarı fark etti. Du-
var bomboştu, genişti ve arkaya doğru uzanan yıkıntıya rağmen
sağlam görünüyordu.

"Asrın?"

"Yavrum."

Arabanın arka kapısını araladı, tıkırtıların sesi merak uyandı-
cıydı. Siyah bir spor çantayı eline aldığını gördüğümde, "Sen okula
giderken bile çantaya gerek görmüyorsun," dedim, afallamıştım.
"Ne var içinde?"

Çanta kabarık görünüyordu, içindekini elbette merak etmiştim.
Yorgunluğunu belli eden bir şekilde omuzlarını düşürürken bagajı
örttü. Bu sırada koparmayı başaramadığı bakışlarından hiçbir şey
anlayamamıştım, gizemi beni cezbediyordu. Çantayı kaputun üze-
rine bıraktı, parmakları kıvrak bir hareketle fermuarı araladığında
gözlerim çantanın içine çevrilmişti.

"Oha," dedim, gözlerim belli belirsiz bir şaşkınlıkla büyürken.
"Sprey boya, hemde bir sürü."

Elimi çantanın içerisine daldırdım, parmaklarıma dokunan
sprey boyalar, saymaya gerek görmeyeceğim kadar çoktu. Saç-

larım önüme dökülürken, Asrın'ın bakışları altında bir sprej boyayı kavradım. Gözlerim ambalajına yöneldi, yeşil renkliydi ve her rengin farklı olduğuna emindim. "Belki duvarda bir şeyler karalamak istersin," dedi mekanik bir sesle. "İstediyinden fazlası var ve duvar bomboş."

Hızla omzumun üzerinden arkama döndüm, uzun saçlarım ikimiz arasında savrulurken dudaklarım aralandı. Yapmak istediklerim adına bir liste olsaydı onunla grafiti yapmak bu listenin ilk sıralarında yer alırdı. Bunu beklemiyordum, bu fikir asla aklımdan yoklamamıştı ancak şimdi önümdeki gerçekliği kavrayamıyor gibiydim. "Hepsini kullanabilir miyim?" diye sordum, yabancı bir hevesle. "Sen de yazacaksın değil mi?"

İri elini çantaya daldırarak içerisinden siyah bir sprej boyayı kavradı. Önüme geçerek duvara yanaştığında ufak adımlarla onu takip ettim. "İlk harfi ben yazacağım," dedi, dünden beri ilk kez bu kadar iyiydi. "Fakat sen söyleyeceksin."

Yerimde zıplamak istiyordum, bir anda aşılacağı hazla elim ayağıma dolaşmıştı. Bir elimi pantolonumun sert yüzeyine sürdüm, dudaklarımda belli belirsiz aydınlanan tebessüm onun zafıydı. "Tamam," dedim, gönüllü bir kabullenişle. "Önce isimlerimizi yaz."

Eli havalandı, aynı anda alınma düşen kâhküllerimi geri iteleyerek usulca göz kırptı. Kalbimin tepkisiz kalmayı beceremediği bu adam, neyi ne zaman yapacağını çok iyi biliyordu. Önüne dönüp sprej boyayı duvarın hizasına kaldırdı. Duvarla aramızda belli bir mesafe koyarak elimi havalandırdım ve heyecanıma ayak uydurdum. Gri zeminli duvara püskürttüğüm ilk sprej birikintisi, duvarda yeşil bir iz oluşturduğunda sessizce güldüm. "Adını yazacağım," dedim, uzun bir çubuk çizdim. "Sen de benim adımı yaz."

İsminin ilk harfini döşediği zemine kısa bir bakış attı, yüzünün kıvrımlarında memnuniyet saklıydı. "Seninki başka yerde yazılı," dedi, bakışları efsunkârıdı.

İsminin ikinci harfini yazdım, rengin yeşili gözlerinin bir yansıması gibiydi. Duvar oldukça büyük olduğu için herhangi bir sınırlamaya gerek duymuyorduk. "Ee, ne yazacaksın?"

Spreyi birkaç saniye hızlı bir ritimde salladıktan hemen sonra, parmağıyla yön vererek rengi duvara püskürttü. Siyah sprej duvara sindi, canlı duruyordu. “Ne yazsam ki?”

Bilmem dercesine omzumu silkdim, dilediğini yazabilirdi. Boyayı istekli bir hızla duvara püskürtmeyi sürdürdüm, dördüncü harf de bittiğinde yazdıklarım kısa bir bakış attım. Harfler irili, ufaklı ve yamuk yumuk olmuştu ama çok da kötü durmuyordu. Beşinci harfi de yazıp tamamladığımda, bir adım gerileyerek el işçiliğimle gurur duydum. Boyayı tekrardan püskürterek soyadının ilk harfini yazdım ve iri bir noktayla sonlandırdım. *Asrın K.* “Güzel olmuş mu Asrın?”

Gözleri isteğim üzerine duvara yöneldi. “Tabii ki.”

Yanına yanaştım, elime bir parça bulaşan boyayı onun ceketine sürdüğümde, bakışları hızlı bir manevrayla üzerime çevrildi. “Lan yavrum, n'apıyorsun?”

Elimi gözünün önünde salladım, sahici bir kızgınlığı yoktu. Bakışları bir süre dudaklarımdaki tebessümde oyalandı. Gamze çukurlarımın yakasına yapışmış gibi, bir an çekmedi bakışlarını yanaklarımdan. Fısıldadı. “Yaramazlık yok.”

“Hey, o zaman burada ne işimiz var ki?”

Tüm öfkem, küçücük ânların altında heba olurken minik olduğunu düşündüğü ellerimi onun beline sardım. Saçlarım sırtına dökülürken, kasılan bedeni bana anında tepki verdi. Gözlerim kolunun fırsat verdiği kadarıyla duvara tırmandı, işlediği harfleri özenle izledim. Her an olduğu gibi yaptığı işin ciddiliğini takınmış, parmaklarının zarif hareketleri dikkatimi çekmişti. Harfleri italik bir biçimde yazıyordu. Seğiren bileğinin damarlarını izledim, kalp gibi çırpınıyordu. Harfleri aynı hızda işledi, uzun uzun yazdı ve bittiğinde kafasını geriye atarak, işçiliğini keyifle izledi.

“Ya,” dedim, yerimde zıplarken. “Çok güzel oldu.”

Yüreğe Dokunan Yangınlar.

Kelimelerin zihnimde yarattığı yansımayı anımsadım, hafızam kısılcacını kelimelere geçirdi. Bana dillendirdiği kelimeleri duvara işlemekten kaçınmamıştı, üstelik bir erkek yazısına oranla çok daha hoş duruyordu. “Olacak tabii, ben yazdım,” dedi, doğrusu çok alçakgönüllüydü! “Her boku çok iyi yapıyorum, çok şanslısın kız.”

Ellerimi sıkılaştırdım, parmaklarım sert göğsüne tutunurken yanağımı sırtına sürttüm. “Biliyorum.”

Elimi yakalayarak avucuma sert bir öpücük bağışladığında tebessümümü gizleyerek ondan ayrıldım ve çantanın içindeki boyalara bakındım. Birkaç spreyci boyacı kutusunu kavradım, birini ona fırlattığımda kaşlarını çatırsa da sessiz kaldı. Boyayı tekrar püskürttüm, duvara hiçbir anlam ve mânâ barındırmayan şekiller çizmeye başladığımda hissettiğim hazdan geçemiyordum.

“Kalp falan çizip şeklimi bozma,” diye uyardı beni, mizacı sertti. “Havaya uçururum seni.”

Omzumun üzerinden ona dönerek dilimi çıkardığımda sırtımla yetindi. Elim kalbime bastırarak, kavramak ve bunca şeylere rağmen onun yanında huzura kavuştuğu için hırpalamak istiyordum. Yeniden bir şeyler karaladım, parmaklarımın ruhuma biçtiği resimleri duvara kazıdım. Her rengi kullandım; mor, mavi, yeşil, sarı ve daha nice. Bir araya geldiklerinde meydana getirdikleri absürd şeyler hoşuma gitmişti.

Bana eşlik etti, uyumsuz renklerimiz doğurduğu şekiller hiçbir anlam içermiyordu. Dudaklarımda eksilmeyen, anbean katlanarak ruhumu sevindiren tebessümler vardı; silik ancak sahibiydi. Üzerime dökülen spreyci boyayı fark ettiğimde kaşlarımı çatarak cekete kısa bir bakış attım. Yüzüme de bulaştığına emindim, kuruyan boyanın izini hisseder gibiydim.

Nihayetinde içi boşalan spreyci kutusunu zemine fırlatarak omzumun üzerinden Asrın'a döndüm, dikkatle bana bakıyordu. Ruhumu yatırdığım kumar masası onun gözleriydi, kaybedeceğimi bildiğim oyunda sınımsız tutunmuştu varlığına. “Eğlenceliydi,” dedim, elimin tersiyle yüzümü sildim. “Teşekkür ederim, nereden geldi aklına?”

Parmakları arasına kısırdığı spreyci kutusunu zemine fırlattı, başparmağına bulaşan kırmızı renkli boyayı fark etmiştim. Göz temasını korurken, hiçbir aceleye gerek duymadan aramızdaki mesafeyi kapadı. Gölgesi üzerime devrildi, sıcak elinin uzun parmakları yanağımdaki boyaya değdi. “Çocuk musun sen?” dedi, aksilikle. “Bak, boyamış her bir tarafını.”

Gözlerimi irileştirdim. “Her tarafımı mı?”
Kafasını salladı. “Gibi gibi.”
Boyaları temizlemek için elimi kaldırdım ancak elimi hava-
da yakalayıp buna engel oldu. Rüzgâr kokusunu estirdi, sertçe
yutkunarak irademe sarılırken elimi ensesine yerleştirdi. Parmak-
larım kıvrılarak ensesine sarıldığında, midemde alev alan hisler
muhteşem bir hızla bedenime yayıldı. “Bu tarz şeylerin sana iyi
geldiğini biliyorum,” dedi, nefesi dudaklarımı kavurdu. “Aslında
benden daha çok sikik boyaların işe yaradığını öfkelenmiş
olmalıydım.”

“Öyle değil,” dedim, ona çekilirken. “Sen, sikik birkaç boya-
dan daha önemlisin.”

Kaşlarını çattı. “Hadi ya.”

“Ben yalancı mıyım?”

Eli belime sarılarak bedenimi kendine kafeslediğinde burnu
burnuma sürttü. Kaburgalarımın yükselen ürpertiye hissederken,
bir diğer elimi de yanığına yasladım. “Daha gerçeğine ihtiyacım
var,” dedi, sıcak nefesinin buğusu bir mum alevinin sıcaklığını
taşıyordu. “Öpsene beni.”

Ellerim titredi, sıcak bir sezgiyle dudaklarımı okşayan nefesi,
keskin bıçak darbelerini reva görmüştü karnıma. Bedenim durdu-
rulamaz isteklerimin doğrultusunda ona çekildi, kıvrak vücudum
bedenine yaslandığında memnuniyet dolu homurtusunu işittim.
İstekle kıvranan bakışlarım dudaklarına inmiş, dolgun dudakları
aralandığında nefesim ağzına dökülmüştü. Sertçe yutkundu, ka-
ranlık hırıltısı dudaklarımı ateşe verirken kendini bana sürttü.
“Elimin ilk değdiği, parmaklarımın ilk keşfi değilsin,” diye fısılda-
dı, sesindeki çatlakların nefesi, kazımakta olduğum yaralara do-
kundu. “Lakin Esila, ruhum senin yanında boş avuntularla değil,
gerçek airtlikle deliriyor.”

Birbirine sadık kalan bakışlarımız dudaklarımızın keyfini sü-
rerken, nefesimi gürlütle verdim ve dudaklarımı dudaklarına
değdirdim. Nefesim ciğerlerimde yalpaladı, boğazını tırmalayan
iniltisi dudaklarımı süpürdüğünde, sarsılmaz bir açıklıkla dudakları-
mı kavradı. Direncim, bir evin tavanına asılan bedendi ve bedenim

sallandırıldığı halatların kopması için tek bir an yetmişti. Kıvrak dili dudaklarımı aralayarak ağzımın içinde devinmeye başladı. gında bedenim ayazda kalan bir yaprak gibi titredi. Nefes nefese fısıldadı. “Düşmekten korkma, seni tutmasam da öptüğümde geçeceğine inan.”

Dudaklarını çeneme yasladı, dur durak bilmeyen öpücükleri çenemde gezinirken sırtım duvara çarptı. İri elleriyle bileklerimi kavradı, duvara yasladı ve kendini bana itti. Sıcaklığı ve ıslaklığının sertliği beni öldürmüyor; ancak süründürüyordu. Dudaklarımı dişledim, kesik kesik inlerken bedenimi ona sürterek açlığını doyurmaya çalışıyordum. “Rahat dur,” diye uyardı, ağzıyla çenemi emerken. “Hassassın, hırpalanmanı istemiyorum.”

Hassas?

Hastane.

Bebek.

Zihnimin aynalarına düşen yansımam, şehvetten arındıktan hemen sonra yakalanmaktan kaçamadığım acıyı gözlerime devirdi. Duraksadım, bedenim taş kesilince, bunu anlayıp usulca benden ayrıldı. Sıcaklığının yoksunluğu ruhumda sert bir poyraz estirdi ve aynı anda gözlerim boşluğa çarptı. Onun kısılcından kurtulan ellerim boşlukta yalpalarken yüksek sesle yutkundum.

“Bir süre, belki de uzun bir süre bunu atlatamayacaksın,” dedi, nefesleri hızlıydı. “Sanırım sende çok derin bir iz bıraktım.”

Dudaklarımı araladım ama biriken kelimeler dökülemediğinde konuşmaktan vazgeçip dudaklarımı kapadım. Aynı anda Asrın'ın telefonu çaldı ve ben doğrudan geniş göğsüne bakarken ceketinin cebindeki telefonu kavradı. Ona arkamı döndüm, telefonuyla ilgilenirken aramızdaki mesafeyi açtım. Ellerimi kollarıma sardım, ufak ama telaşlı adımlarla ilerlerken kafam karman çorman olmuştu.

Arkası bana dönüktü, telefonuyla hararetili bir görüşme gerçekleştiriyordu. Arabanın yanından sıyrıldım, halsiz bedenimi ileriye taşıyan adımlarım hızlanmıştı. Gözlerimin karardığını hissettim, başıma keskin bir ağrı saplandı. Bacaklarım birbirine dolanırken, aynı kâbusun içine yuvarlanırken buldum kendimi. Yolu seçmiyordum. Nereye gidiyoruz?

Kimden gidiyoruz?

Peki ya Esila, kime gidiyoruz?

Elimi ceketimin yakasına götürdüm, daha derin nefesler için yer açmak istedim ancak titreyen parmaklarım buna izin vermedi. Arkamdaki bedeni hissediyordum, ona itaat etmem gerektiğini söylüyordu. Tanıdık dehşetin fısıltıları kulağımda yankılandı, hüznün solukları dudaklarımdan birer yakarış namına dökülürken aceleyle arkamı döndüm. Takipçim yoktu, kimse yoktu. Asrın yoktu, araba yoktu. Ondan uzaklaşmış olduğum gerçeği ağır bir tokat gibi çarpıtı soluğuma. Nefesim şiddetle körüklendi, acının geldiği çarpmış ruhumu kıvrandırdı. Elim şakaklarıma bastırdım, yumruk halini alan küçük avucumla kafamı yumrukladım ve girdiğim kâbustan çıkmayı diledim. İleriye doğru bir adım attım, Asrın'ın ne sesi ne de varlığı bana ulaşıyordu.

Ne yapmalıydım, nereye gitmeliydim? Karnım kasıldı, dehşetle aralanan bakışlarım Asrın'dan izler ararken, ne ara aramızdaki mesafeyi bu kadar açtığımı anlayamıyordum. Yoksa çok mu zaman geçmişti? Neden buradaydık, ne yapıyorduk? Beni arıyor muydu? Neden hiçbir görüntü net değildi? Kendi etrafımda, dolanan bacaklarımla döndüm. Dudaklarımdan belli belirsiz süzülen kelimeleri algılayamıyor, algılamak için harcayacak güce sahip olamıyordum. Yansımalarım buradaydı, varlıklarını yalnızca kendime kanıtlayabilirdim. Rüzgâr iç çeker gibi eserek saçlarımin arasından girdiğinde, “Kurtlar seni mideye indirecek,” dedi yabancı bir ses, silüet yansımalarımın arasından yürüdü bana doğru. “Ne işin var aşkımın bu saatinde, bu izbe yerde?”

Bacaklarımdaki güç iflas etti, bilincim katledilirken önüme sürülen yabancı beden, tok bir erkek sesine sahipti. Gözlerim kayarken hissettiğim pişmanlığın; Asrın'ın değil de, bir başkasının kollarına yığılmam olduğunu düşünüyordum.

Bölüm 14

-Yürek Yangını-

Bedenimin yerleştiği rahatsız bir yerdeydim, kaburgalarım batan sert yüzey hissedilemeyecek gibi değildi. Hâlsiz bünyem hafızamın kuytularına elini daldırdı ve önem değeri taşıyan her bilgiyi yakaladı. Hatırlıyordum, bir bilinç kaybının ardından bayıldığımı ve yabancı kollar tarafından taşındığımı ne yazık ki hatırlıyordum. Yutkundum, tehlikede olma ihtimalinin kalbimde yaptığı baskıyla birlikte gözkapaklarımı araladım.

Bakışlarım telaşla odayı gezdi, yıkık dökük bir yere benziyordu, yaşanacak yer değildi. Vücudumu devirdiğim yatak tek kişilik, eski bir bazaydı. Elimle yataktan destek aldım, aceleci bir telaşla yerimde doğrulduğumda gözlerim küçük cama takıldı. Hava aydınlıktı, kaç saattir uyuduğumu bilmesem de geceyi burada geçirdiğimi anlamıştım.

Kalbim sıkıştı, uzun, çok uzun süredir Asrın'sız bir gece geçirmiyordum.

Ayaklarımı zemine basıp doğrulduğumda bana zorluk çıkaran saçlarımı geri iterek kapıya yöneldim. Ahşaptan bozma, boyası dökülmüş kapıyı araladığımda, kulaklarımı dolduran tiz sesle saçlarımı çattım. Oldukça uyduruk duruyordu. Dışarıya göz attım, yine birkaç eşyanın bulunduğu dökük bir dağınıklıktan başka bir şey değildi.

“Eh be kızım, sonunda.”
İrkilerek bakışlarımı sesin geldiği yöne çevirdim. Hissettiğim huzursuzluk çoğaldı. Genç, uzun boylu bir beden gözlerime serildi, düz bakışlarına boş boş bakarak, zihnimdeki kuşkuyu aşındırdım. “Dün bayılırken...”

“Evet,” diye onayladı, kelimelerimi susturarak. “Benim kucağıma bayıldın.”

Utanç vericiydi lakin bunu belli etmeye gerek görmedim. Bütün geceyi onsuz geçirmiş, muhtemelen Asrın'ı çıldırtmıştım ve yiyeceğim azarları hayal ediyordum. Ellerimi kollarıma sardım, bir nevi kendimi koruma ihtiyacı içindeydim... “Sanırım teşekkür etmem gerekiyor.”

Üzerine geçirdiği kıyafetler yaşadığı yere göre fazla şık ve kaliteliydi. Anlayamadım. “Muhtemelen,” dedi, herhangi bir girişimde bulunmaması rahatlatıyordu. “Kendini nasıl hissediyorsun? Fiziken iyi durumda sayılırsın.”

Kendimi körü bir niyet gütmediğine inandırdım. Ne diyeceğimi ya da ne yapacağımı bilmiyordum. “Gayet iyiyim,” dedim, boğazlarımdaki yanmayı hissederken. “Dün ben... bir arkadaş, yani sevgilimle oradaydım. Bir şekilde yolumu kaybettim, sonra yorgunlukla bayılmışım.”

Sevgilim kelimesi damağımda yabancı bir tat bıraktı. Yanağımın içini ısırardım. “Sevgilin olmasına üzüldüm,” dedi, derin bakışlarını hissettim. “Umarım sevmiyorsundur?”

Şaşırdım, gözlerim kelimelerin getirişiyle büyürken, bir an evvel buradan gitmeyi diledim. Yaptığı imayı anlamak zor değildi. Saf hislerimden arınalı uzun zaman oluyordu ve ruhum, kimseye üzülmemem gerektiğini yaşayarak hissettirmişti. “Düşündüğünüzün aksine seviyorum,” dedim serbest bir öfkeyle. “Sizi ilgilendiren herhangi bir konu değil, nerede olduğumuzu söyleyecek misin?”

Bana doğru attığı adım kasılan kalbimdeki tereddütü biledi. Dik duruşumdan taviz vermedim, herhangi bir aksilikte elime geçirdiğim her şeyi kendisine fırlatabilirdim. “Burası köpeklerimin takıldığı bir kulübe,” dedi umarsız görünüyordu. “Ana yol on dakika uzaklıkta, dert etme güzellik, seni bırakacağım.”

Öğrendiklerim içimdeki korkuyu eskitmiş ancak yitirmemişti. “Mesafe,” dedim sert bir uyarıyla. “Onu koru tamam mı? Yakınsa kendim giderim, bunca zahmet için sağ ol.”

“Bırakmam,” dedi, ellerini cebine yerleştirdi. “Sevgilinle tanışmam mümkün mü?”

Kaşlarımı çattım. “Sizi dövmesi için mi?” dedim, sinir kat sayım kusursuz bir seviyeye tırmandı. “Yumruklarını konuşurmayı çok sever.”

Kahverengi gözlere sahipti, içimde hiçbir şey uyandırmıyordu. “Sen yumruk yemeye degecek bir kıza benziyorsun,” dedi, sesindeki saf ciddiyet irkiltti. “Şansım olduğuna inanıyorum. Resmen tanışalım?”

Uzattığı eline baktım, tanışmak istediğimi de nereden çıkarmıştı? Kendisine dokunmak istemiyordum, parmaklarımda Asrın'ın hatıraları vardı ve ben onun hatıralarına bile sadıktım. “Bak, seninle tanışmak istemiyorum,” dedim, sakın bir dille uyarmanı seçerek. “Bir daha karşılaşacağımı sanmıyorum, sadece gitmek istiyorum.”

Uzun kirpiklere sahipti. “Elim havada kaldı.”

Sinirli nefesimi dudaklarımdan sızdırdım, hiçbir tartışmayı kaldıramayacak kadar yorgundum. “Kalabilir, zerre umurunda değil,” dedim, cansızca. “Peşime dolanmak kadar büyük bir yanlışla düşme,” duraksadım. “Sevgilim tam dört suçtan yattı, birini yaralaması hiç zor değil.”

İnanmasını umdum. Kafasını yana yatırdı, dudaklarını ağzının içine yuvarlarken beni ciddiye almadığını kavramıştım. “Yemedim,” dedi, sesi yumuşaktı. “Çok tatlısın.”

Kafamı hiddetle iki yana salladım. “Sensin tatlı, geri zekâlı.”

Etrafa kısa bir bakış attı, bir şeyleri tartışıyor gibiydi. Asrın'ın yanında olmalıydım, çıldırdığını ve hatta öfkeden kendine sahip çıkamadığını hissediyordum. Elimini cebime yerleştirdim, telefonu hissetmek için parmaklarıma yön verdim ve telefonu kavradım. “Seni bırakacağım,” dedi, sesi tedbirliydi. “Sevgilin sahip çıkamamış belli ki...”

“Ağzını topla,” dedim, öfke sesimin dozajına yön verirken. “Sevgilim seni ilgilendirmiyor, haddin olmayan konularda fikir beyan etmen çok saçma.”

“Bildirsene haddimi.”
Elimi telefonun yüzeyine götürdüm, ekran aydınlandığında gözlerim ayrıntılarda dolandı. Elli beş cevapsız arama, seksen sekiz mesaj ve bitmek üzere olan şarjı görünce duraksadım. Parmaklarım aceleyle rehbera yöneldi, Asrın'ın adını çevirdim ve telefonu kulağıma yasladım. Çaldı ve belki de ilk kez anında cevapladı aramamı.

“Asrın...”

Bir an duraksadı, aldığı derin nefesi işittim. Ah, benim için çok endişelenmiş olmalıydı. Bir şeyler gevelediğini duydum. Sertçe yutkundum, ikimize yaşattıklarımın dur durağı yoktu. Sırtımıza devirdiğim yükleri, taşıyacak omuzlarımızı çürütüyordum. “Adres ver,” dedi, öfkesi tüm açıklamalarımı tutuşturdu. “Hangi cehennemde, ne boklar yedin? Her şeyin içine sışmak zorunda mısın?”

Bir anda gözbebeklerimi süsleyen yaşlar, sözcüklerin sıkıştırdığı kalbimden şikâyetçiydi. “Ben dün geldiğimiz... ana caddedeydim,” dedim, titreyen dudaklarım dahasına güç diledi. “Gittiği...”

Telefonu gürültüyle kapadı, yarıda kalan sözcüklerim boğazımdan aşağıya inmişti. Duraksadım, haklılığının yarattığı baskı içinde parçalanıp ruhuma çakılırken yutkunmaya çalıştım. “Seni ana caddeye bırakayım, iyi görünmüyorsun,” dedi yabancı. “İstersen evine-”

“Hayır,” dedim, kelimelerim birbiri üzerine yığılırken. “Ana caddeye bırakmanız yeterli, hatta kendim de gidebilirim.”

“Ben centilmen bir adamım,” dedi sakın bir dille. “Seni yalnız bırakırsam nasıl kendimi affederim?”

Aramızdaki mesafeyi korumaya özen göstererek onun arkasından yürüdüm, dökülmeye yüz tutan harabe kapıyı aralayarak dışarı çıktığımızda havanın ne denli güzel olduğunu fark ettim. Sessizce onu takip ederken hissettiğim gerginliğin mideme vurduğunu fark ettim. Yıkık dökük, harabe bir yerdi, dün Asrın'la geldiğimiz yer geride kalmış olmalıydı. Siyah bir arabaya yerleştik, kendimi burada fazlalık hissetmişim.

Deri koltukta küçücük kaldım, bindiğim tek özel araç Asrın'a aitti. "Radyoyla ilgilenebilirsin," dedi, sesi sabitti. "Müzik falan?" Kafamı iki yana salladım. "Gerek yok."

Sessiz kaldı, olması gerektiği gibi. Arabanın içinde rahatsız hissediyor, yolun bitmesi için can atıyordum. Birkaç dakikalık bir yolculuğun ardından araba sakince durdu, hiç konuşmayarak beni germediği için ona teşekkür bile edebilirdim. Yerimde doğruldum ve bir teşekkürü borç bilerek omzumun üzerinden ona döndüm. Kahve gözlerini saçlarımın arasından ensemde dövmeye çevirmişti. Rahatsızlık hissi sert bir itiraza yön verdiğinde dudaklarımı araladım. "Her şey için sağ olun, neticede bunları yapma gibi bir zorunluluğunuz yoktu."

Elimi ensemde sardım, gözlerine indirdiğim perde onu irkitmişti. "Güzel görünüyor," dedi, kısıp sesindeki pürüzler yadsınamayacak bir boyuttaydı. "Daha yakından bakabilir miyim?"

Şaşkın bir homurtu döktüm. "Sınırınızı aşılıyorsunuz."

Omzunu silkti, benimle alay ediyor olmalıydı. Ona bakmanın beni rahatsız ettiği gerçeğine sıkı sıkı tutunarak arabanın kulpuna uzandım. "Sınırlar keşfedilebilir," dedi, ansızın. "Eğer izin verirsen?"

Elimle kapıyı araladım, ılık meltem bacaklarıma çarptı. "İyi günler," dedim sert bir şekilde. "Yolunuza bakabilirsiniz."

Üstten bakışları birkaç saniye yüzümde oyalandı, neye yormam gerektiğini bilemiyordum. Elleri tekrardan direksiyona yerleşti, hareketleri yavaş ve telaşsızdı. "Yoluma bir kez daha çıkman ümidiyle," dedi, ondaki her şey rahatsız ediciydi. "Kendine dikkat et lütfen."

Ağır kapıyı gürültüyle örttüm, tok ses sağır olduğum sessizliği katlederken araba yavaşça uzaklaştı. Boş, ıssız caddeye ürkek gözlerle baktım, uzun zamandır korkularımı törpülemeyi başarmış, onun varlığıyla özgüvenimi pekiştirmiştim; ancak yeniden bir zavallı gibi hissediyordum.

Bir süre bekledim, sessizliği alt edecek bir motor sesini, tanıdık bedenim gözbebeklerimi titretmesini bekledim. Birkaç araba geçmiş ve çok şükür ki tacize uğramamıştım. Ne açıklamam gerektiğini, hangi yalanın arkasına sığınmam gerektiğini bilmiyordum.

Ona ne açıklayacağımı bilemiyordum.

Gri zemine düşen arabanın gölgesi, ani bakışlarımı üzerine topladı. Siyah araba sakin zeminde yağ gibi kaydı, gürültüyle önümde duraksadığında, çaresizliğin dilimde yeşerttiği kelimeler birer birer düştü. Nefesimi tuttum, parmaklarım saçlarım arasından kayarak hoşluğa düştü. Adımının zeminde bıraktığı sesi işittim, koyu kotunu üzerinden çıkarmamış ve attığı uzun adım aramızdaki mesafeyi bir anda yitirmişti. Dudaklarım birkaç kelimenin arayışına düştüğünde parmakları ansızın dirseğime yerleşti ve beni kendisine çekti.

Sırtım ani bir şekilde arabanın camına çarptı, titreyen dizlerim beni ele verirken dudaklarımdan dökülen mırıltıyı onun nefesi yuttu. Sıcak dudakları beklemediğim bir ihtiyaç ve açlıkla dudaklarıma saldırdığında, ağırlaşan gözlerim iri bir şekilde aralandı. Göğüs kafesimdeki hisler, kanatlarını gererek yükseldi içimde. Nefesim kesildi, dudaklarım istekle aralanırken, elim kıvraklıkla ensesine dolandı. Bedenini hiçbir izne gerek duymadan vücuduma yasladığında, aralanan gözlerim yoğunlukla düştü. O beni öperken cenneti ayağıma getiriyordu. “Seninle nasıl başa çıkacağım?” diye fısıldadı, dudaklarımız birbirinden koparken. “Bitireyim mi istiyorsun? Ne var ne yoksa ateşe mi vereyim?”

Şimdi bir bıçakla kaburgalarımı deşse, canım cümleleri kadar acımadı biliyordum. Kalbim müthiş bir telaşla kasıldı. “Neyi bitireceksin?” diye sordum. Bu bir bıçakla avuç içimi kesmekten farksızdı. “Adı bile olmayan bu ilişkiyi mi?”

Kafasını iki yana salladı. “Ad bile koymama izin vermiyorsun,” diye bağırdı, ateş püskürerek. “Sen ne yaptığını ve ne istediğini bilmeyen bir şımarığa dönüştün. Bütün gece ne boklar yediğini anlatacak mısın?”

Şımarık bir çocuk olmaya hakkım yok muydu? Belki de onu sıkımsamaya başlamıştım. Bu korkutucu düşünce başımı döndürdü. Titreyen dizlerimin gazabına uğramamak için arabaya tutundum. “Sadece kayboldum,” dedim, gözlerimi gökyüzüne çevirdim. “Ben, sadece kayboldum.”

Gözlerini üzerime dikti, şehirlerindeki sokaklar harabeye dönmüştü. “Düşündüm de,” dedi, sesinde pürüzler vardı. “Sana güvenemiyorum.”

“Ah...”

Dudaklarımdan dökülen yakarış, ruhuma yapılan ani saldırının şaşkınlığı içerisindeydi. Bu ondan duyduğum en acı cümleydi. Parmaklarımdan birini kesip önüme atsa canım bu kadar acımadı. Bana nasıl güvenmezdi? “Bana elle tutulur bir şeyler ver,” dedi, dile getiremediklerimin cezasını çekiyordum. “Bir anda yanımdan kaybolup, sabah bulduğumda hiçbir şey olmamış gibi davranmamı istiyorsun!”

Hırçınlaştım. “Beni zevkle öperken tam da öyle davranıyordun.”

Ellerini saçlarına daldırdı, siyah tutamların hoyratça dağılışını izledim. “Sikerim böyle işi,” dedi, aksi bir bilinmezlikte. “Üste çıkma, bana her boku anlat.”

“Bana güvenmiyorsun, inanacak mısın ki?”

Elmacıkkemikleri belirginleşti, çenesi titriyordu. “Seni incitmeyi hiçbir zaman istemedim,” dedi, kuru bir sesle. “Beni bunun için zorluyorsun. Sana hiç yalan söylememişken, senin yalanlarını hak etmiyorum.”

“Ben de bu hayatı hak etmiyorum,” diye bağırdım, içimdeki canavar dişlerini bileti. “Ama yaşıyorum, herkes hak etmedikleriyle sınanır.”

Kafasını salladı. “Yalan söylediğini biliyordum.”

Gerçekliği, itirazlarımın varoluşunu hiçe saydı. Dudaklarını boş bir umutla araladı. “Kendime geldiğimde aklımdaki tek şey sendin, bir an önce sana ulaşmayı istedim,” dedim, acı bir tebessüm dudaklarımdan iki yanından çekti. “Sen... bana sarılmadın bile!”

Parmakları bedenimi kavradı, kokusu ciğerime düşerken, ruhumdaki ilmekler onun ruh ilmeklerine sarmaşık misali dolandı. Ellerimi hızla ensesine doladığımda, sahiplenici tutuşu kaburgalarım üzerine çöktü. Omuzlarım ceketinin sert dokusuyla hırpalanırken, bakışlarındaki boşluğun sarsıldığını gördüm. Onu ondan

çalınan çocukluğundan kalmış az biraz merhametinden vuruyordum. “Küf kokuyorsun sen!”

“Sersem,” diye fısıldadım, gecedен kalma hüzün bir an için eksildi. “Daha sıkı sarıl!”

Dudaklarını alınma bastırıldı, öpücüğü tenime ihtilâli getirmişti. Ruhum, ayağına kadar gelen ihtiyaca sıkı sıkı sarıldı ve bedenim hiçbir boşluğa izin vermedi. Sıcaklığını hissetmek kaçınılmazdı. Burnumu boynuna sürttüm. “Sadece yolumu kaybettim,” dedim, dudaklarım şahane damarının sert kıvrımı üzerinde hareketlendi. “Zaten karanlıktı, hiçbir şeyi göremiyordum. Sadece birkaç adım uzaklaştım senden... sonra yoktun işte.”

“Bürün geceyi dışarıda geçirdin,” dediğinde onu kandırmanın acı verici olduğuna emin oldum. “Bu izbe yerde, bunca şerefsizsin sana neler yapabilecek olduğunu düşünmek beni yerimde zor tutuyor. Sen neden böyle baş belası bir şeye dönüştün? Uysalken daha masrafsızdın.”

Hırçnlığımın farkındaydım, dengesiz bir bünyem vardı. Parmaklarını saçlarıma dokundurdu, her zaman sert ve aksi dokunuşlara sahipti. “Zaten kötüydüm, bir şeyleri hatırlamak iyi gelmiyor,” dedim, sesim teninde açıldı. “Sen unutmamı istediğinde, ben sana itiraz etmedim.” Geri çekilerek, gözlerimi gözlerine diktim. “Unutsak mı?”

“Sen beni kandırıyor musun acaba?” dedi, belimdeki parmakları kıvrıldı. “Bana birazcık öyle geliyor?”

Dudaklarımı dişledim, bir anda değişen dengemiz çok sık görülen bir şeydi. “Gayet de kandırıyor da olabilirim bayım...”

“Bayım?”

“Hımm.”

Nefesi dudaklarıma yığıldı, midem cayır cayır yanarken parmak uçlarını tenine nikâhlandı. “Bir gün bir bay der ki; sen avucuma sarıldığı tek tük, cılız bir yıldızsın. Lakin parladığında, söndüğün adamdan haberin yok.”

Kafamı yana yatırdım, yanılıyordu. Ben parlamayacak kadar yitirmiştim ışığı. “Yakarım ben o adamı,” diye fısıldadım, nefesim yüzünü yonttu. “Gerek varlığımla gerek dokunuşlarımla.”

Alnını alnıma sürttü. “Yakıyorsun ya,” dedi, içtenlikle. “Gerek sessiz gülüşlerinle,” eli yanağımdaki çukura dokundu. “Gerek gömüleceğimi bilsem canımı feda edeceğim iki derin çukurla...”

Yanağımdaki gamze derinlik kazandı. “Romantiklik mi yapıyorsun?”

Kaşları, memnuniyetsizce çatıldı. “Bak, bunu hakaretten sayarım!”

Dudaklarımı çenesine bastırdım, erkeksi kokusu ılık bir esintiyle yükseldiğinde yutkundum. Nabzını, anbean hızlanan nefesini ve genzindeki yakarışların sesini iştirken onu öptüm.

“Ayaküstü sevişmeyeceğimize göre beni baştan çıkarmana gerek yok,” dedi.

İstemesem de ondan ayrılarak aramıza belli bir mesafe koydum. “Eve mi gideceğiz?”

Eliyle arabanın kapısını araladı. “İyi alıştın okulu ekmeye.”

Haklıydı, belirsiz geleceğimi hiçe sayıyordum. “Kısa bir süre sonra üniversiteli olarak çok rahatım,” dedim, iç geçirdim. “Bana balık yan gider.”

Bana kısa bir bakış attı, dikkatliydi. “Balıklar hangi cehenneme gider bilmiyorum ama Sarışın arabaya binse iyi olur,” çenesiyle deri koltuğu işaret etti. “Hadi yavrum.”

Araladığı kapıdan içeri yöneldim ve bedenimi deri koltuğa devirdim, işte aitlik hissi beni sarmalamıştı. Asrın şoför koltuğuna yerleşip direksiyon hâkimiyetini eline aldığı anda bir nebze rahatladığımı hissettim. Parmaklarımı dizlerime geçirerek, ağır yavaşlıkta bir ritim tutturdum. “Seni defalarca aradım,” dedi düz bir sesle. “Madem kayboldun, aramalarıma niye cevap vermiyorsun? Bak, anlam veremediğim şeyler var. Kopuk kopuk anlatma bana.”

Ona kısa bir bakış attım, şüpheli olması kaçınılmazdı. Neden gerçekleri anlatamadığımı veya neden korktuğumu bilemiyordum. “Sadece... kedi miyavlıyordu, onun sesini takip ederken seni kaybettim. Bir süre seni aradım ama sana ait hiçbir şey yoktu, üstelik telefonum çekmiyordu. Bir süre sonra yorgunluktan yığılmışım.”

Parmakları sakallarının arasında gezindi. “Aklım almıyor, saatlerce seni aradım,” dedi, afallamış görünüyordu. “Cenk'e haber

verdim, cadde kenarlarına bile baktım. Yoktun, gözden kaçır-
ğima inanmıyorum.”

Kendini suçluyordu. Benden önce söze girerek geceyi dışarıda geçirdiğimi söyleyen kendisiydi, şimdi ben sessiz kaldığım için onu yeni bir yalana mı inandırmış oluyordum? “Kıvrılmış kalmışım bir yere,” dedim, yansımalarımın omuzları gururla kabarmıştı. Riyakârlığını seviyorlardı. “Önemli olan burada olmam değil mi? Seninleyim ve çok iyiyim.”

“İyi değilsin.”

Hakkımda yanılmıyor olması iyi mi kötü müydü? “Yanımda ne kalem ne kâğıt var,” dedim, iç çekerken. “Okulda ne yapacağım ki?”

“Hayır, okula gideceğiz.”

“Okul senin-”

Ağzının içinde cıkladı, aksiliklerimle eğleniyordu. “Yakışıyor mu o şahane dudaklarına.”

Saçlarımı geriye püskürttüm. “Senin dudaklar da şahane ama her şey yakışıyor niyeysel!”

Başparmağıyla çenesini kaşdı. Gizlediği gülüşünden çaldığım kırıntılarla yetinecektim. Ona ters ters baktıktan sonra önüme dönüp ilerlediğimiz yolu seyre daldım. Düne göre daha iyiydim, canlıydım. Karnımda ara ara kendini gösteren ağrıyı ve gerilen dikişleri hissediyordum. Kanamam bu aralar sık bir şekilde olabiliyordu ama şükür ki öyle bir derdim yoktu. Kısa olmayan ama uzun sayılamayacak dakikalardan sonra siyah Range Rover okulun bahçesine yöneldi. Kalabalık göz doldurdu, bahçe cümbüş içindeydi.

“Dünün sikik acımasızlığını, geceyi birbirimiz olmadan geçirmiş olduğumuzu unutuyoruz,” dedi, keskin sesi emrivakiydi. “Arabadan indikten sonra hafızanı resetleyeceksin, kötüye dair ne varsa unut.”

Ellerimi ovdum. “Unuttum ki.”

“O zaman bunu taçlandırmalıyız,” dedi, yüzünün yaklaştığını hissettim. “Acılar, gurur duyulması hislerdir. Ben, senden gelen her acıdan gurur duyuyorum,” parmaklarıyla şakaklarımı ovdu. “İnsanlar bunu anlamıyor, çektiği her acıya isyan ediyor. Ama ben biliyorum ki, çekildiğine değen acılar da yok değil.”

Dudaklarımı dişledim. “Ben çekilmesine değen bir acıyım?”
“Aferin kızıma.”

Benden uzaklaştı. Bakışlarım tekrardan bahçeye yöneldiğinde kapıyı aralayarak kendimi dışarı attım. Hava ılıktı, kalabalığın canlılığı gözlerime düşerken bakışlarım tanıdık birilerini aradı. Asrın arabanın etrafını dolandı, hareketlerindeki çekiciliği inkâr edemiyordum. Rüzgâr saçlarımı uçuşturdu, elini omzumda hissettiğimde dikkatimi ona verdim. “Kime bakındın?”

Omzumu silktim. “Çocukların hiçbir şeyden haberi yok.”

Parmakları saç uçlarıma dokundu. “Neyden?”

“Bu kadar çabuk mu unutmuş gibi yapacağız?”

Yukarıdan üzerime çevrilen bakışlarını yok sayamıyorum.
“Neyi?”

O... tam bir gıcıktı. Terleyen avuçlarımı kotumun yüzeyine bastırdım, gelip geçen insanların bakışları sıradan olmuştu artık. Asrın dikkat çekiciydi, bir şekilde üstünlük sağlayabiliyordu ve yanında basit bir kız görmek onları şaşırtıyordu. Mesele bu kadar basitti, umursamamayı öğrenmiştim. Onun omzunun altına sıkışmış yürürken, ilgisizce etrafa bir bakış attım. Çocukları görmüştüm. Ön bahçede ağaçların bir nebze gizlediği banklara çökmüşlerdi, iyi görünüyorlardı.

“Günaydın,” dedim aramızdaki mesafeyi kapattığımızda.
“N’aber?”

Almila yanında oturan Lavin’e oldukça hararetli bir şeyler anlatırken, sesimi duyunca irkildi ve omzunun üzerinden bana döndü. Kızıl saçları yüzünü örttü, güneşin parlaklığıyla açığa çıkan birkaç çil burnunun ucunda sevimli duruyordu. “Bugün de götünü devirip evde yatarsın sanıyorduk,” dedi, ince dudaklarında belli belirsiz bir tebessüm vardı. “Ama iyi ki geldin, akşama balo var.”

Asrın’ın sıcak eli omzumdan sıyrıldığında, hissettiğim boşluğun sadece bir akıl oyunu olmasını istedim. Lavin’in yanına sıkışarak anlayamadığımı belirten bakışlarımı onlara yönelttim. “Tam da balo olsa da gitsem havasındaydım,” dedim, geçiştirerek. “Neyin nesi bu balo?”

Lavin yüzümdeki ifadeyi ölçtü. "Maskeli balo," diye açıkladı, heyecanlı görünüyorlardı. "Okul balosu. Bilirsin işte, öğretmenler ve öğrenciler için düzenlenen bir gece. Sadece maske takacağız." İlgimi çekmedi diyemezdim. "Bak sen," diye mırıldandım sessizce. "Saat kaçta, nerede?"

"Asrın duymuş olmalı."

Muhtemelen duymuştur, ilgilenmese bile birçok şeyden haberi oluyordu. Maskeli balonun içeriğini bile tam olarak bilmiyordum, Asrın da bu tarz şeyleri gereksiz bulurdu. Gideceğini sanmıyordum, ben de tek başıma gitmeyi istemiyordum. "Gidecek misiniz?" Almila sessiz bir fısıltıyla konuştu. "Bora gidecek, muhakkak girmeliyim."

"Mantıklı," diye onayladım onu. "Öyleyse keyfinize bakın."

Almila seyrek kaşlarını çattı. "Sen de geliyorsun, elbiseni bile seçtim."

Gitmek isteyebilirdim, bu aralar fazlasıyla dengesiz olduğum için çok çabuk fikir değişikliğine gidebiliyordum. Kirpiklerime tutunan kâküllerimi geri iteledim. "Seksi bir elbise mi?"

Kıkırdadı. "Bir adamı baştan çıkaracak kadar seksi."

Ellerimi çırpıttım. "Öyleyse gidiyoruz."

Almila ellerini kafama yerleştirdi, beni kendine çekerek alınma abartılı bir öpücük kondurduğunda gözlerimi baydım. "Aferin kız."

Bozduğu saçlarımı düzelterek sırtımı banka yasladım, tuhaf bir biçimde iyi hissediyordum. Buna kafa yormadım, aksi halde işin içinden çıkamazdım. Gözlerim bir tür ihtiyaçla Asrın'ı yokladı. Banka oturmuş, sırtını arkaya yaslamış, gözleriyle etrafta oyalanırken, tırnaklarıyla tuttuğu ritmin sesi yokladı kulaklarımı.

"Asrın gelir mi?" diye sordu Almila, kot gömleği saçlarıyla iyi bir uyum içerisindeydi. "Onun sözünden çıkmayan bir kıza döndün, bu çok hastalıklı."

"Hah!"

Bir an kendimi sorguladım, karakterimden ödün veriyor muydum? Ona itaat ediyordum, zaten genel itibarıyla uysal bir yapıya sahiptim ancak o da kimi zaman bana itaat ediyordu. Bunun sağ-

lıksız, kuraldışı ve anormal bir ilişki olduğunu biliyordum fakat sorun değildi. Birbirimizden besleniyorduk. İçten gülüşümü saçlarımın arasına gizlerken, bakışlarım Bora'ya düştü. Telefonunun ekranına bakarak genişçe sırtıyordu. "Almila."

"Hımm?"

"Seninki telefonda kız falan mı kesiyor?"

Almila bakışlarını bir kartal hızıyla Bora'nın üzerine diktiğinde kaşlarının çatılışını izledim. Meraklıydı, bir an duraksayarak ne yapacağını bilemedi. "Telefonu alıp kaçayım? Bakarız?"

"Eh, upsss, çüş."

Ona şaşkın şaşkın baktım, saçmalıyordu. Gerildi, saçlarını itirdi, telefona dikkatle bakması onu huzursuz etmiş olmalıydı. "O zaman dikkati üzerime çekeyim," dedi, düşünceli bir sesle. "Sen de o sırada telefonu kap, fark etmez."

Hayretle ona bakakaldım. "Şu an saçmalıyorsun."

"Bak, saatlerce duygu sömürüsü yaparım," dedi, göz ucuyla Bora'ya bakmayı sürdürürken. "Neye bakıyor çok merak ediyorum. Bir bakar, hemen veririz."

"Peki," diye kabullendim yanaklarımı şişirerek.

Heyecanla anlatmaya başladığında, Asrın'ın üzerimdeki bakışlarının farkındaydım. Hissedilmeyecek gibi değildi, aynı ortama girdiği ilk an bile hissedebiliyordum varlığını. "Şimdi ayağa kalkacağım," dedi sabırsızlıkla. "Sonra düşüyor gibi yapıp dikkaderi üzerime çekeceğim. Tabii ki Bora bana dayanamayacak, eli ayağına dolanacak ve telefonu götüne bile takmadan benim yanına koşacak."

"Mükemmel," dedim, onlara kısa bir bakış attıktan hemen sonra. "Telefonu cepleyeceğim."

"Hı hı."

Lavin boş gözlerini üzerimize dikti, henüz anlayamamış gibiydi. Almila son derece nazik hareketlerle yerinden ayaklandığında dudaklarımı birbirine bastırdım. Etrafa kısa bir bakış attı, dudaklarında sahte bir tebessümle ilerlemeye başladı. Omzunun üzerinden bana bakarken, bir anda dudaklarını araladı ve ayakları birbirine dolanırken, dudaklarından tiz bir çığlık firar etti.

“Ayy, götüm...”

Almila kalçasının üzerine düştüğünde hazırda bekleyen derin kahkahamı yutamadım. Dudaklarımdan sesli bir kıkırtı döküldü, Lavin'in şiddetli kahkahası benim sesimi yutarken, Bora'nın bakışları Almila'ya düştü. “Lan kızım düzgün yürü be!” dedi memnuniyetsiz bir aksilikle. “Kıracaksın çanağı.”

Almila yalancı inlemeler dökerken, Bora telefonu banka bıraktı ve sabırsızlıkla yerinden ayaklandı. Onun yanına yürüyüp bize arkasını döndüğünde hızla yerimden ayaklandım. Cenk, Bora'nın kalktığı yere oturmadan hemen önce, ona tip tip bakarak telefona uzandım. Aynı anda Asrın'ın sıcak avucu, elimin tersine kapandığında bakışlarım yukarı tırmandı.

“Asrın!”

Gözlerini kıstı. “Efendim yavrum?”

“Ya, yapma!”

“Ya, yapmıyorum.”

Avuçları altında ezilen parmaklarımla telefonu kavramak istiyordum ama baskısı izin vermiyordu. “Almila bu telefon için kendini yerlere attı,” dedim, masum bir sevimlilikle. “Bırakır mısın Asrın?”

Almila, Bora'yı oyalamakla meşguldü; lakin olayı çakmadan halletmem lazımdı. “Bir altdudak?”

“Gıcık,” dedim, elimi çekmek için boş bir çaba gösterirken. “Elim acıyor, nasıl kıyıyorsun!”

Hareleri parlıyordu. “Öperim geçer.”

Sinirle soludum. “Aç da götünü öp!”

Silik tebessümlerle şahlanan dudakları daha şiddetli gülümsemelerin yakasına yapışırken omzunu silkti. “Bir altdudak?”

“Ah!”

İçimdeki canavarların yükseliş sesleri, kusursuz bir gücü takip ettiğinde, diğer elimin tırnaklarını çıkardım. Tırnaklarımı elinin tersine bastırdım, keskin ve derin bir çizgiyle beraber elinin sıkı baskısı gevşedi. “Kanattın!”

“Pis.”

Yok olan elinin baskısıyla telefonu kavradım ve ona dilimi çıkardım. Bacağını adımımın önüne yasladı, bana atacağı çelme-

den son anda yırttığımda kıkırdadım. Gözlerim aceleyle Almila'ya tırmandı, fırsattan istifade Bora'ya tutunuyordu. Göz göze geldiğimizde kafamı salladım. Almila Bora'ya döndü, o sırada aramızda bulunan birkaç adım farkı kapadım. "Kırıldı mı kıymetlin?"

Almila boştaki eliyle poposunu ovuştururken, yüzünde absürd bir ifade vardı. "Kesin çatladı," dedi, sesinde yalandan bir sızlanma vardı. "Bora, dur ben bir gidip tuvalete bakayım."

Bora kuşkulu bakışlarıyla birkaç saniye onun ifadelerini tanı. "Bakayım mı?"

Almila bağırdı. "Nah!"

Bora alenen sırıttı. "Beğenmem diye korkma, dışarıdan fena gözükmüyor."

Almila'ya çimdik attım, laf atma uğruna numaramızı batıracaktı. "Tabii ki, on sekiz yıldır bakıyorum ben ona."

Almila'yı çekiştirip Bora'nın yanından uzaklaştırdığımda normal haline dönerek düzgün yürümeye başlamıştı. Acele adımlarla onları geride bıraktığımızda, avucuma sakladığım telefonu açığa çıkardım. "Bak senin için sevdiğim elleri tırnakladım, yakalanma."

Hızla kafasını salladı. "Bu çok iyiydi!"

"Şimdi fark eder, çabuk ol."

Almila sabırsız hareketlerle parlak ekranın yüzeyinde gezinirken arkamızdan gelen bağırışlarla hızlandık.

"Almila," diye bağırdı Bora, kızgınlıkla yükselen sesi, adımı zını takip etti. "Kızım, kaç kaçabildiğin kadar."

Almila umarsız kıkırtılarıyla birlikte hızlandı, okulun geniş kapısındaki kalabalıktan sıyrılarak merdivenlere tırmandık. Eli mi kolundan ayırdım, acele adımlarla benim önüme geçtiğinde, "Geliyor," diye cırladım. "Tuvalete kilitle kendini."

Omzumun üzerinden arkama döndüm, salık saçlarım yüzüme çarparken dikkatli bakışlarım kapıya yöneldi. Bora rahat bir tavırla yürürken, hemen ardından gelen Cenk ve Asrın'ı fark ettim. Almila'yı uyarmak için aniden önüme döndüm. Bedenim yabancı bir bedene çarptı, ellerim geriye düşme korkusunun getirdiği zorunlulukla tutunabildiğim tek dala; bir başkasına tutunduğunda, dudaklarımdan kısık sesli bir çığlık döküldü.

“Üçüncüsünde göğsüme,” dedi, tanıdık ses keyifle yükseldi kulağıma. “Aman, dikkat!”

Şaşkınlığın getirisiyle irileşen gözlerim alalacele bir şekilde yu-karı tırmandı. Geceyi yanında geçirdiğim yabancı, kahve bakışla-rının ardındaki neşeli parıltılarla bana bakıyordu. “Afedersiniz,” dedim, elimi hızla ayırdım omzundan. “Bir anda gelişti.”

Belime sabitlenen ellerinden kurtulmak için, bedenime komut verdim ve aynı anda tanıdık, iri bir el sırtıma yerleşti. Beni hızla kendine çektiğinde gerilen bedenim, ateşe verilen buz kütlesi gibi çözüldü, mayıştı. Merdiven basamağında sendelediğimde, Asrın baskısını kuvvetlendirdi. Kendimi toparlayıp bakışlarımı panikle onun gözlerine diktim. “Tamamen benim suçum,” dedim, par-maklarım bileğine dokundu. “Yardımcı oldu.”

Gergin bir şekilde gülümsemeye çalıştım, bana bakmadığı için bunu göremiyordu. Sık kıvrımlarının çerçevelediği yeşil gözleri, doğrudan bir başkasını hedef almıştı. Bakışlarından uzanan bıçak-ları, saplamaya fırsat aradığı okları ve elinde silah tutan askerlerin farkındaydım.

“Dehşet fizikçi,” dedi Almila, merdiven basamağından şaşkın bir ifadeyle bize bakarken. “Sahiden dehşetmiş.”

Fizik öğretmeni?

Fizik öğretmenimiz olduğunu öğrendiğim yabancı, kısık bakış-larının ardından Almila'ya sıırıttı ve bize kısa bir bakış attı. Asrın elinin tersini yanağına sürttü, bir kez sertçe yutkunduktan hemen sonra, bir basamak daha çıkarak Fizik öğretmeniyle aynı basa-makta yer aldı. Hâlâ şaşkındım. Kendisiyle karşılaşmayı, üstelik bu şekilde karşılaşmayı asla beklemezdim.

“Fizikçilerin dokunuşlarla arası nasıldır?” diye sordu, kıvrak parmakları öğretmenin ceketi cebindeki mendili kavradı. “Yan-lış anlama, ya da anla...” kafasını yana yatırdı. “Sadece meslek tercihi için?”

Sabırlı değildi, bir yanlış anlamaya kurban gittiğim ânlarda bile sinirlenme kapasitesine sahipti. Sertçe yutkundum, fizik öğ-retmeninin bakışlarında incelemeye gerek görmediğim duygular kabardı. “Yakın ilişkiler,” dedi, rahat bir tavıra sahipti. “temasları çok severiz.”

Asrın'ın yükselen omuzları beraberinde parmaklarının da serleşmesine sebep olduğunda, onu yatıştırılmayı istedim ama öyle gergindi ki buna imkânım bile olmadı. Öğretmeni tehdit etti. "O benim kızım, kendi sağlığın için ondan uzak dur."

Kaba bir şekilde öğretmeni omzundan ittirdiğinde, parmakları çoktan bileğime dolanmıştı. Beni kendiyile beraber çektiğinde bacaklarıma yüklenerek basamakları onunla beraber tırmandım. Fizikçinin arkamızdan sırttığını görmüştüm ama şükür ki Asrın bunu görmezden gelmişti. Onların görüş alanından çıktığımızda parmaklarımı bileğine doladım. Omuzları hâlâ kaskatıydı "Bundan hoşlanmadım," dedi, parmakları arasında ezdiği mendili, yanından geçtiğimiz çöp kutusuna yuvarladı. "Hem ondan hem de birinin seninle temas halinde olmasından hoşlanmadım."

Abartıyordu. Mırıldandım. "Sadece düşmemem için tuttu."

Parmakları bir an için belime yerleştiğinde, ruhumu idam taburesinden indirdiğini hissettim. Beni tek dokunuşla canlandırmıştı. Dokunuşu belime yayıldı. "Burana bir tek ben dokunmak istiyorum," diye fısıldadı esrarengiz bir şekilde. Çenesini şakağıma sürttü. "Doğrusu şu ki, senin herhangi bir yerine yalnızca ben dokunmak istiyorum."

Karnım kasılmıştı. "Zaten öyle, Asrın."

"Öyle kalacak."

Merdivenleri usulca inerken, "Bu akşam maskeli balo varmış," dedim, onun kafasını oyalamak için. "Gideceğim."

Duraksadı, adımları da öyle. Omzunun üzerinden bana döndü, bir basamak yukarıda olduğu için aramızdaki boy farkı artmıştı. "Hiçbir izne gerek duymadan?"

Omzumu silktim. "Beraber gideceğiz."

"Bir de emrivaki."

"Asrın bana kızmıyor," dedim, neşeli bir sesle. "Gidelim, farklık olmaz mı?"

Parmaklarıyla bileğimi yukarı kaldırarak ağzımı bileğimin içine bastırduğunda, tutkulu öpücüğünü kasıklarımında hissettim. Göz temasını korurken, insanlar varlığını yitirmiş ve taze nefesi sıcak bir esintiyle dökülmüştü bileğime. Yutkundum, yutkundu. Bir dünya

cenneti sığırdığı öpücüğü, iç gıdıklayan bir naifliğe sahipti. “Seni giydirecek olan bensem,” diye fısıldadı boğuk bir sesle, başımı döndürerek. “Neden olmasın? Giydirirken, bir bebek gibi sararım seni...” Dilini bileğimin içine sürttü. “Oynaşırız falan işte kızım!”

Nefeslerim hızlanırken elimi hırsla çektim. “Öküz!”

Kızarak dişlerini bileğime sürttüğünde, “Almila'yla hazırlanacağız,” dedim, bedenimin ısındığını hissederken. “Onu çok ihmal ediyorum.”

Kafasını iki yana salladı. “Umurumda değil.”

Bunu zaten biliyordum, bu konuda fazlasıyla cimriydi. “Asrın, elbise, maske falan lazım. Almila'da hazırlanmam daha kolay olabilir.”

Eliyle sakallarını karıştırdı, memnuniyetsiz görünüyordu. “Pekâlâ, telefonun sürekli açık olsun.”

Gözlerimi devirdim. “Emredersin paşam.”

Bir adım atmak için hareketlendiğinde, Almila, dudaklarından dökülen çığlıkla birlikte yanımızdan koşarak uzaklaştı. Hemen ardından merdivenleri tırmanan Bora görüldüğünde irkilerek geriledim. Almila kendini kızlar tuvaletine attığında, Bora bir an için hızını alamayarak içeri yöneldi. Kızların çığlığını iştirken Asrın'ın peşinden ilerledim. “O adam konusunda anlaştık değil mi?” dedi, aksi bir vurguyla. “Onunla aynı koridorda bile yürüme.”

Ona kısa bir bakış attım. “Ben aynı yolu bir tek seninle yürürüm.”

Elini omzuma attı, kafamı omzuna yerleştirdi ve çenesini saçlarımın arasına sürttü. “Bunu sevmiş olabilirim.”

Bilmeni isterim ki; sen, herhangi bir şeyi, benim seni sevdiğimin yarısı kadar sevemezsin.

*

Zaman, bana hep neyi kaybettiğimi hatırlatıyordu.

Bazen bir şeyi hatırlamak için onlardan size kalan izlere ihtiyaç yoktur. O ânınız sizinle o kadar bütünleşmiştir ki, siz izlerinizi görmesenez de onları daima hatırlarsınız. Fakat bazen de izlerin sizlere hatırlattıkları şeyler olurdu.

Parmaklarım, elbisemin üstünden kasıklarım, kaybedişimin izine dokunurken ağır ağır yutkundum. Lavin'in kullandığı arabada, arka koltukta idim. Almıla ve Lavin'le hazırlandıktan sonra balonun olacağı adrese gitmek için evden ayrılmıştık. Şizofreni için psikiyatristimin yazdığı ilacı evden çıkmadan önce almıştım.

Araba camından yansıyana baktım. Saçlarımı düzleştirerek sırtıma bırakmış, kâküllerimi itinayla düzenlemiştim. Üstümde, etekleri uçuş uçuş olan, askılı, beyaz renkli bir elbise vardı. Hava serin olduğu için üzerime ceketimi geçirmiştim. Almıla ve Lavin sohbet ediyorlardı. Biri mavi, biri kırmızı ölçülü elbiselerinin içinde çok hoş görünüyorlardı. Onlar her zaman benden daha enerjik, daha parlak, daha mutlulardı.

Araba kalabalık bir caddede durduğunda, etrafı izleyerek dışarı çıktık. Elbiseyle sarmalanan bedenimi rüzgâra teslim ettim, gözlerim kısa bir gezintiyle etrafı süzdü. Önümüzde yürüyen heyecanlı kalabalık, hızlı adımlarla mekâna ilerliyordu. Birbirinden farklı gece elbiseleri içindeki kadın bedenleri görsel bir cümbüş ev sahipliği yaparken, erkeklerin büyük bir kısmı takım elbiseleri içerisindeydi.

“Mekânın dışı bile fiyatlı,” dedi Almıla, ışıldayan gözleriyle. “Nasıl oldu da ücretsiz yaptılar bu baloyu anlayamıyorum.”

Aceleyle Almıla'ya döndüm. “Maskemi ver,” dedim hevesle. “Görmedim bile, inşallah komik bir şeyler almamışsındır.”

“Ah! Yapar mıyım?”

Almıla siyah, küçük çantasının içini araladı, parmaklarını içeriye daldırarak iki maske çıkardığında hemen atıldım. Kıvrak parmaklarımla kavradığım maskeyi havaya kaldırıp ışıkların altında tüm ayrıntısıyla izledim. Yüzümün yarısını örtecek, mor renginde bir kanat maskesiydi. Muazzam bir işçiliği vardı, kıvrımları ve üzerinde itinayla hareketlendirilen işlemleri dikkat çekici görünüyordu. “Vay canına,” dedim, sesimdeki hayranlıkla. “Şahane görünüyor, yakışır mı dersin Almıla?”

“Şüpheli mi var?”

Almıla, kelebek motifli maskeyi yüzüne örterken ben de saçlarımı geriye ittirdim. Kanat maskesini yüzüme yerleştirdim, ipek,

zarif kurdelelerini başımın arkasında bağladım. Kısa bir an için fazlalık hissetsem de alışmaya başladığımda dert etmeyeceğimi biliyordum. Almıla telefonuna gelen bir mesajla ilgilenirken, sabırsız adımlarla mekânın kapısına yöneldim.

Mekânın önünde biriken insan topluluğu, bir kaos ve bir tür karmaşaya sebebiyet vermişti. Mekânın bordo, mat renkli kapısında bulunan iki koruma kılıklı herif güvenlikle ilgilenirken sıraya girdim. Mekân birkaç katlıydı, gözde yerlerden biri olduğunu biliyordum. Taş yapıt, dışarıdan bir müze görünümüne sahip olsa da içerisi fazlasıyla lüks ve moderndi. Kubbe şeklinde bir çatısı bulunan mekânın, çatı detaylarından sarkan iççilikler gecenin bu saatinde bile ayırt edilebiliyordu.

Almıla ve Lavin'le isimlerimizi teyit ettirdikten hemen sonra mekânın kapısından içeri yöneldik. Uzun, geniş ve duvarların cam detaylarla süslendiği merdiven basamaklarını tırmandık, oldukça kalabalıktı ve bir yığın insan bugünü bekliyormuş gibiydi. Yüzlerine geçirdikleri maskeler onları seçmemi zorlaştırıyordu, bunu çok da istediğimi söyleyemedim.

“Bora gelmiş.”

Almıla'nın tiz sesi kalabalıkta yutuldu, merdiven basamaklarını tırmandıktan hemen sonra heyecanla ileri atıldı. Gözlerim onun bakışlarını takip etti, mekânın orkestra takımında dikilen Bora ve Cenk'i görmüş, asıl istediğimi bulamamıştım. Avuç içlerimde biriken nemi elbisemin hassas yüzeyine sürttüm, titreşen gözbebeklerim yeşil gözlerin avındaydı. Almıla ve Lavin'in peşinden Cenk'lerin yanına yürüdüm, salon oldukça geniş olsa da kalabalık yürümümüzde zorluk çıkarıyordu.

Bora, ellerini piyanonun yüzeyinden ayırıp arkasını döndü. Yüzüne bir maske geçirmemiş, sarıdan çalan saçları arsız bir dağınıklıkla serbest kalmıştı. Bizi görmezden geldi, gözleri Almıla'nın üzerine tırmandığında, dudaklarının şaşkınlıkla aralanışını izledim. Mavi gözleri şaşkın bir hayranlıkla bezenirken, yutkunarak kafasını iki yana salladı.

“Ee, hani çok güzel olduğumu söyleyenler?” dedi Almıla, mavi elbisesinin içinde göz alıcı görünüyordu. “İnsan nezaketten söyler.”

Bora, gergin bir şekilde güldü. “Nezaketen söylüyorum, güzel olmuşsun,” dedi, etrafa kısa bir bakış attı. “Bayağı dikkat çekecek kadar güzel.”

Almila dirseğiyle beni dürttü. “Kıskanıyor, görüyor musun?” Görüyordum. Gülümsedim. “Öyle gibi geliyor.”

Salonun ambiyansı hoş görünüyordu, ışıltılıydı. Birkaç metre ötede dev kadrosuyla sahne alan orkestrayı fark ettim. Piyanodan, elektronik gitara kadar çok çeşit enstrüman vardı ve şık giyimli müzisyenler, son provadaydı. Yaza geçmekte olduğumuz şu günlerde, kimse renk renk giyinmekten kaçınmamıştı. Salonun hoş kokusu şaşırtmıştı, temiz ve ferahtı. İnsanlar, hafif ezgili müziğe ritim tutarak yerlerinde sallanırken merakla Asrın’ı aradım. “Eksik miyiz biz?” diye sordu Lavin, imayla bana bakarken. “Biri yok gibi...”

Tanımadığım ancak okuldan olduğumu bildiğim bir kız Cenk’e yanaştığında sıırıttım. “Biri de yok olacak gibi,” dedim, onu dürterken. “Sahip mi çıksak?”

Lavin yanımdan sıyrılıp kızla arasındaki mesafeyi kapatırken gözlerimi Almila’ya diktim. Hayranlıkla Bora’yı izliyordu. “Bu geceyi kullansana,” dedim, sessiz bir fısıltıyla. “Ne bileyim çek bir köşeye, sıkıştır falan.”

Bana döndü, maskesi yüzünü gizlese de ben tanıyabiliyordum. “Yakasına yapışıp, dudaklarına kapanayım bir de?” dedi sıırıttı. “Ay, bir saniye. Asrın’ı köşeye sıkıştıran sen misin?”

İç geçirdim. “Asrın yok.”

Beyaz gömleğinin ardından cesurca sergilediği dekoltesiyle yanıma yanaşan garson, avucu içine hapsettiği tepsideki ikramları sundu. Almila ne olduğunu bile bilmediğim ancak, kanepede olduğunu tahmin ettiğim atıştırmalıkları ağzına tıktı. “Güzelmiş kız, yesene.”

“Asrın yok!”

Omzunu silkti. “Daha yakışıklısı bulunur,” dedi dolu ağzıyla, bir an sonra duraksadı. “Yani bulunur mu ki?”

Gözlerimi etrafta gezdirdim. “Kendine bul, Bora başka kıyıları yelken açmış gibi görünüyor.”

“Ha?”

Bora, orkestra ekibindeki bir kızla keyifli bir muhabbete dalmış görünüyordu, ara ara Almila'yı gözetlediğini fark edebilmişim. “Kızın şort boyunu gördün mü?” dedi, yüzünü buruşturdu. “Lanet olsun, şu bacak boyuna bak.”

“İstediğini giyer,” dedim, etrafı gözetlemeyi sürdürürken. “Bora bakmaya meraklı olduktan sonra...”

“Değildir!”

Almila'yı iteledim. “Bak bakayım öyle mi?”

Almila tepsi içerisinden aldığı sıvıyla yanımdan uzaklaşmaya başladığında, ellerimi ceketime yerleştirerek üzerimden sıyırdım. Bir elimle kavradım, saçlarımı özenle düzelttiğimde onları gözetlemeyi kestim. Lavin, elindeki telefonu Cenk'e emanet ederek bana kısa bir bakış attığında duraksadım.

“Tuvalete gidelim mi?” diye sordu, mavi elbisesinin askılarını düzeltti. “Parfüm sıkmamışım, şimdi terlerim falan...”

İç geçirdim. “Gidelim.”

Lavin çocuklara kısa bir bakış atarak bana döndü, ince dudaklarına yerleştirdiği tebessümde bir şeyler gizli gibiydi. Elini koluma yerleştirerek bana yön verdi, buraya daha önce gelmiş gibi bir hali vardı. Gelip geçen insan birikintisi birbirinden farklı maskeleriyle yitmeyen kahkahalarını atarken, onların arasından sıyrılmak oldukça zor olmuştu. Elbisenin kumaşı bacaklarımı yaladı, kalbimin içinde seğiren çırpıntılara bir anlam veremezken, bir üst kata çıkan merdivenleri tırmandık. Lavin hemen yanımda, sessizce ilerliyordu. Burası daha sakindi, lakin alt katın vahşi görüntüsü duyuluyordu.

Lavin gözüne kestirdiği kapıya ilerledi, parmaklarımla elbisenin kumaşını avuçlayarak ona eşlik ettim. Duvara yerleştirilen aynalardan kendimi görebiliyordum, yanaklarıma bir miktar kızanklık çökmüştü. Lavin bir kapının önünde duraksadı, şık ve kartla aralanan bir kapıya benziyordu. “Burası tuvalet mi?” Diye sordum şaşkın bir dille. “Kartla tuvalete mi girilir? Zenginler parayı hangi boka harcayacaklarını bilemiyorlar bence.”

“Öyleyiz galiba.”

Lavin mânâsız bir şekilde beni desteklerken elindeki kartla kapıyı araladı. Kasvetli karanlık önüme serildi, ileri doğru bir adım attım ve ışığın yanmasını bekledim. O sırada, Lavin'e doğru dönmek için atakta bulundum ama kapı gürtülüyle örtüldü. "Ha?"

Karanlık hiçbir ayrıntıyı görmeme izin vermezken arkamı döndüm ve ellerimi kapının yüzeyine yerleştirdim. "Lavin?" dedim, kalbim korkuyla kasıldı. "Aç şu kapıyı! Neler karış..."

Korkulu sözcüklerim dilimde tökezledi. Karanlığın içinden bir tıngırtı duyuldu. Kapının üzerine yerleşen parmaklarım titrerken, nefesimin kilitlendiğini hissettim. Bir an önce duyduğum tıngırtıyı bir an sonra duyduğum tıngırtı takip ettiğinde, kulaklarım daha fazlasını işitme arzusuna girişti. Kaburgalarım boyunca tırmanan derin bir ürperti hissettim, Asrın'ın erkeksi kokusu ciğerlerime düşmeye başlamıştı.

Loş ışıklar yavaşça parladı, titreyen gözbebeklerim kapıyı seçer duruma gelmişti. Eteğimin dokusu tenime sürtünerek beni huylandırırken, tıngırtının tıpkı kalp atışlarım gibi çoğaldığını hissettim. Asrın'ın varlığını hissedebiliyordum, gitar üzerinde gezinen biçimli parmakları notalara can veriyordu. Parmaklarım kapıya tutunma eyleminden vazgeçip boşluğa düştü. Boğazım nefeslerime dar geliyordu.

Asrın, benim için gitar çalıyordu.

Bu gerçeğin altında ezildim. Bedenime, ruhuma ve hatta her an ölmekte olan mantığıma itaat ederek, bacaklarımı kıpırdattım. Yavaşça arkamı döndüm, sırtımı kapıya yasladım ve kırıpklerimin ardındaki gözlerimi onun güzel yüzüne çevirdim.

Uzun boyu ve heybetinin dikkat çekici gölgesi önüme devrildi. Loş ışığın parlattığı simsiyah saçları savruk bir dağınıklığa ev sahipliği yapıyordu. Kemikli yüzünü çevreleyen sakalları uzamıştı, dolgun dudaklarının hafif aralıkla nefes sızdığını gördüm. Çehresine dingin bir ifade hâkimdi, gözlerinin üzerine çektiği set, gözkapaklarıydı. Geniş omuzlarını örten gece mavisi gömleğini siyah pantolonuyla tamamlamıştı. Bir sandalyeye oturmaktaydı, gitar dizlerinin üzerindeydi ve kemikli parmakları gitarın telleri arasındaydı.

“Gitar,” diye fısıldadım, aptal aptal gülümseyerek. “Benim için gitar çalıyor.”

Bir yaz gecesinin belirsiz bir saatinde ve saniyelerin bize uğramadan geçtiği anlarda, tam göğsümün içinde bir acı belirdi. Dile kolay, kalbe zor acım kollarını ruhuma sararken, dudaklarım usulca kıvrıldı. Susarak ettiğim ihanetin bedeli, bunu hak etmiyordu. Parmaklarının işçiliğini izledim; gevşek ve rahattı, bu işte oldukça iyi olduğunu biliyordum. “Yanıma gel.”

Ona itaat ettim, etmeye çalıştım. Hiçbir harekette bulunmadı, loş ışık altında görebildiğim huzurlu yüzü nefesimi kesiyordu. Yutkundum, boğazımın kuruluğunu hissedebiliyordum. Gözlerim gitarı çalan parmaklarından ayrılamazken dizlerimi kırdım ve cılız bedenimi yere serdim. Bacaklarımı kalçamın altına alarak dirseklerimi dizlerimin üzerine yerleştirdim ve kulak kabarttım. Dudaklarından kısık, fısıltıyı andıran bir ısıklık dökülürken, beni hissetti. “Bir gün sana kazacağım mezarlardan bahsetmişim,” dedi, notaların dingin sesini kolaylıkla seçebiliyordum. “Bugün sana, onların içine çoktan girdiğimizi söyleyeceğim.”

Bir nevi önünde diz çöküyordum ama halimden hiçbir şikâyetim yoktu. Alttan yüzüne isabet ettirdiğim bakışlarım, içime sığdıramadığım hayranlığı aksettiriyordu. “Zaten söylemiş oldun akıllım.”

Parmakları teller üzerinde ahenkle dans etti, bunu yaparken hissettiği huzuru fark ettim. “Ne zaman girdiğimizi söyledim mi?” diye sordu, fısıltısı can alıcıydı.

Elleri parmaklarımı yakaladı, sıcaklığını hissettim. Parmaklarına yön verdi ve beni avucu içine sığdırarak parmaklarımı teller üzerine yerleştirdi. Nefesi yüzüme dökülüyordu, elbisemin eteği etrafa yayılmıştı. Çaldı, parmaklarının tellerin üzerindeki duruşu, kattığı yorum ve dudaklarından dökmeye devam eden ısılığı dinledim. Muhteşemdi. Dakikalar boyu çaldı benim parmaklarımla, lakin kendi ruhuyla çaldı. “Öyle çok öleceğimi sandım ki,” diye fısıldadım, sesim notaların üzerinde dalgalandı. “Sonra baktım ki, hâlâ yaşamaktayım. Yalnızca tek bir ânı kabullenmeye, düşünmeye gücüm yok.”

Gözkapaklarını açtı. İki ölüm kuyusu beni içine çekti ve gözlerini tekrar kapattı. Oraya sıkışmıştım. “O an?”

“Bir resim,” dedim, parmaklarım gitar üzerinde kıpırdamayı sürdürürken. “Bir adam gidiyor, bir kadın bakıyor.”

Ellerim dizleri üzerinden tırmanışa geçti, ceketiyile sarmalanan kolunu okşayarak ensesine tırmandım, zarifçe bükülen parmaklarım saçlarına karıştı. Gözkapaklarını yeniden açtı, bakışları alev alevdi. Kirpiklerinin öncülük ettiği hareler yüzümdeki maskeyi inceledi, dikkat ve özenle. Nefesimi kesik kesik solurken, dudaklarına sersem bir tebessüm yerleşti. “Hanımefendi,” diye fısıldadı, son vuruşunu yaparken. “Silelim zihnimizden bunları.”

Ellerim saçlarını kavradı, bir kadife yumuşaklığına sahip olan tutamlar, parmaklarım arasında büküldü. Bakışları omuzlarımda, elbisenin sergilediği dekoltede ve bacaklarıma yayılan etekte dolandı. Yutkundü, âdemelmasının kavislenerek şahane bir çıkıntı oluşturmasını izledim. “Çok güzeldi,” diye fısıldadım, dolan gözlerimi fark etmiş olmalıydı.

Gitarı yere devirdi, bedenini sandalyeden kaldırdı ve hiçbir gıcır gıcır içerisine girmeden dizleri üzerine çöktü. Avucunda gizlediği şefkati yanaklarıma yerleştirdi, nefesi tatlı bir esintiyle yaladı yüzümü. “Sen,” dedi, gözlerini sımsıkı yumdu. “Benim için ölmeyi göze alabilecek tek kadınsın,” sesli yutkundü. “Sana güveniyorum, onlar sadece saçmalıktı.”

Başımı göğsüne yasladım, boğazımdaki hıçkırığa katiyen izin vermedim. Sıksa avucum ceketinin yakalarını kavrarırken, deli gibi ağlamak istedim. Müzik sustu, tıngırtı bitti ve acı beliriverdi, tam karşıma dikildi. Orada öylece oturduk, bağıra bağıra söylemek istediklerimi içime ata ata oturdum.

Sustuklarımda boğulurken gerçekleşiyordu kaybım.

Bölüm 15

-Affediliş-

Partiler bittiğinde, maskeler düşerdi.

Balonun üstünden birkaç gün geçmişti. Her şey olması gerekene yakın şekilde devam ediyordu ama ben artık olması gerekenin ne olduğunu yaşayarak öğrenmek istiyordum. İyiydim, merak ediyorsanız yansımalarım da iyiydi. Bazen yanımdalardı, oturuyorlardı. Bazen tavanda, bazen aynada, bazen gökyüzünde... Fakat, en korkuncu; bazen Asrın'ın yüzünde. Onlarla hâlâ konuşuyordum ama kendileriyle konuştuğumdan kimsenin haberi yoktu.

Güneş cümbüşü yüzüme dökülmüş, sıcaklık derimin altına kadar sokulmuştu. Kapıdan dışarı çıkarak merdivenlere yöneldik. Basamakları çıktım, kahvemden birkaç yudum almıştım ama tadı bu sefer hoşuma gitmemişti. Sanki içtiğim kahve değil de başka bir şeydi. Karton bardaktaki kahveyi yanından geçtiğimiz çöp kutusuna fırlatıp sınıfıma çıkmak için üst kata yöneldim. Koridorlar çok gürültülüydü, bazen kendi içimdeki sesleri bastıracağı için gürültüden hoşlanıyordum. Merdiven boşluğundan sıyrıldım, son basamakları da tırmandığımda kalın ve kaba bir ses işittim.

“Pişt, hepsi senin mi yavrum?”

Gözlerim aceleyle arkama döndüğünde görmeyi beklediğim bir yabancıydı ama kesinlikle Asrın değildi. Sırtını krem badanalı

duvara yaslamış ve güzel ellerini siyah kotunun cebine yerleştirmişti. Bakışları bütün bedenimde arsızca gezinirken, üstten onabakan bendim ve bu açıdan çok güzel olduğu gerçeği yadsınmazdı. “Hepsi senin mi onların?” diye tekrarlardı, saçları karmançorman ancak çekici bir dağınıklığa sahipti. “Kıvırtmadan yürü.”

Doğrusu bir sapık olmayı beceremeyecek kadar ifadesiz bakıyordu. Onun gözlerine yöneldiğimde bir nebze sakinleştim. Bakışları, kızardığına emin olduğum yanaklarımda gezindi, fazla dikkatli bakması arkama bile bakmadan kaçma isteği yaratıyordu. “Şimdi de sapıklığa mı başladın?” diye sordum, keyfi yerindeydi. “Benden başka kız kesiyor musun?”

Bakışları sesinden daha gürültülüydü; o kadar fazla şey anlıyordu ki. “Sapıklığa ihtiyacım varmış gibi...” diye mırıldandı kendinden emin bir şekilde. “Gelsene buraya.”

Sesindeki tınıyı kapan algılarım gelecek olanı biliyordu. Şu an yanına gitsem, beni baştan çıkaracaktı ve ilaçları içmem gerektiğini biliyordum. Onları düzenli kullanmam gerektiğinin bilincindeydim. “Sınıftan bir şey almam gerekiyor,” dedim, bakışlarını kaçırdım. “Beni burada bekler misin?”

“Fazla bekleme,” dedi, derin bakışlarını her yerimde hissediyordum. “Bu arada,” duraksadı. “Ağrın var mı?”

Rahmimdeki sızı kendini belli ettiğinde sızlanmamak için yanaklarımin içini ısırardım. Kirpiklerimin ardından baktım ona. “Ağrım yok.”

Kafasını salladı. “Buradayım.”

Silik bir tebessüm dudaklarıma yuva kurdu. “Orada kal.”

Bakışlarını onun güzelliğinden çekmenin zorluğunu yaşadığım bir ânı daha arkamda bırakarak ona sırtımı döndüm. Son kateda çıkarak sınıfa yöneldiğimde, sınırlarimin azımsanamayacak şekilde yıprandığını hissettim. Sınıftan içeriye girdiğimde etrafı bakındım ama birkaç kişiden fazlası yoktu. Çantamı gözüme kestirdim, ufak adımlarla yanına ilerleyip askılı çantayı kavradım. Ön gözün fermuarını aralayıp kalemlerin arasına tıktığı küçük hap kutusunu kavradım. Aceleci parmaklarımla kutunun kapağını açtım ve içinden kavradığım hapi parmaklarım arasına kısırdım.

Hapı dilimin üzerine yerleştirdim ve yüzümü buruşturdum ve bir gayretle boğazıma indirdim. Tanıdık, sevmediğim tat ağzıma yayılmıştı. Huysuzlukla mırıldandım, aynı anda sınıfın kapısı aralandığında, şaşkınlıktan ne ilacı saklayabilmiş ne de tepki verebilmişim. Hızla arkamı döndüm, araladığı kapıdan süzülen Fizik öğretmenini görmek beni oldukça şaşırtmıştı. “Çok sık karlaşıyoruz,” dedi, bakışları itina ile gezindi üzerimde. “Nasıl olur da bunun bir tesadüf olduğuna inanabilirim ki?”

Bu tavırları... Rahatsız ediciydi. Yüzümde tek mimik oynamadı, yalnızca onu tersleme fikri cazip geliyordu. “Fizik sizin için yanlış bir dal olmuş,” dedim stabil bir sesle. “Felsefeci duruyorsunuz?”

Adımlarıyla yanıma ilerlediğinde, içimden sabır çekmeyi ihmal etmedim. Derin bir nefes aldığım sırada bakışları yüzümden sıyrılarak avuçlarımla arasındaki kutuya düştü. İrkildim, tuhaf bir şekilde o da irkildi ve yüzündeki tüm kan çekildi. Afalladım, içgüdülerimin emri altında hapı saklama gereği duyarken, şaşkınlıkla aralanan dudakları hareketlendi. “Ağır psikolojik rahatsızlık hapları,” dedi, kaşları derinden çatıldı. “Oldukça ağır, ciddi bir hasta...”

“Sizi ilgilendirmiyor!”

“İlacına bakmak istiyorum,” dedi, bana doğru yöneldi. “Verir misin?”

İstemsiz olarak gerilerken, parmaklarımı sımsıkı sardım şişenin etrafına. “Geri git,” diye emrettim, sinirli bir solukla birlikte. “Vermek istemiyorum. Size ne ki? Dilediğimi içerim, bu sizi hiç alakadar etmez.”

Beni duymazdan geldi, kısa sürede aramızdaki mesafeyi azaltığında gözlerim büyüdü. Hiçbir izne gerek görmedi, eli aniden havalandı ve aynı saniyeler içerisinde elime uzandı. “Dokunma,” diye bağırdım, nefesim sesime yetişmeden. “Lütfen geri gider misin?”

Hiddetli nefesi yüzüme dökülüyordu ve bu... Kötü hissettiriyordu. Uzun parmaklarıyla avucuma kısırdığım ilaç kutusunu yakalamak isterken ciddi görünüyordu. “Bu bir sorun,” dedi, inatçı bir tavırla. “Sadece sana yardımcı olmak iste...”

“Dokunma!”

Dudaklarımdan firar eden çığlık o kadar şiddetliydi ki ben bile şaşırmıştım. Bedenim titremeye başlarken elim onu itmek için havalandı ve o anda sınıfın kapısı şiddetli bir gürültüyle açıldı. Hiddetli gözbebeklerim geleni bilerek kapıya yöneldiğinde Asrın'ın korkunç yüz ifadesiyle kalakaldım. Araladığı kapıdan içeri yöneldiğinde, onun elinde bir bıçakla cinayetine yürüdüğünü hissettim. Kanım, kulaklarımda uğuldadı. Asrın, Fizikçiyi itme, kendimden uzaklaştırmama izin vermeden yanımıza yetişti. Fizik öğretmenini gömleğinin yakasından kavrayarak benden uzaklaştırdığında, “Onu incitiyor muydun?” diye bağırdı. Durdurulamaz kuvvetini uygulamaktan çekinmedi. “Sana dokunmaman gerektiğini söylüyor, duymuyor musun!”

Öğretmen sendeleyerek sıralara çarptığında, dudaklarından kısık sesli bir küfür firar etmişti. Asrın durmadı, eğildi ve öğretmeni gömlek yakalarından bir kez daha kavrayarak onunla yüz yüze geldi. “Seni uyardım,” dedi, kaskatı bir sesle. “Ona yaklaşmaman gerektiğini anlamıştın. Öğretmen olmanın beni durduracağını falan mı sanıyorsun!”

Titrek parmaklarım arasındaki hap kutusunu alelacele bir tavırla kapüşonlumun cebine yerleştirdim ve fermuarı çektişirdim. Hemen sonra Asrın'la aramdaki mesafeyi kapatarak dizlerimi kırdım ve elimi koluna yerleştirdim. “Sakin ol,” dedim, gözlerim panikle çalkalandı. “Hayır, bana bir şey yapmıyordu.”

Fizikçi iri ellerini Asrın'ın omuzlarına yerleştirerek onu kendisinden uzaklaştırırken, karşılık vermekten kaçındığını gördüm. “Anladık güçlüsün,” diye homurdandı öğretmen, elinin tersiyle dudak kenarını temizledi. “Dur lan, zibidi.”

Asrın'ı çekmeye çalışıyor ama gücüyle baş edemiyordum. “Ağzını siker atarım,” dedi Asrın hiddetle. “Uzak duracaksın, sen kimsin ki ona dokunma cesaretini gösteriyorsun?”

Öğretmen kıvrak ve güçlü bir hareketle Asrın'ın altından sıyrıldı ve kalçası üzerinde geriledi. Birkaç sıra geriye düşerek gürültü koparmıştı. Üst üste öksürerek biriken nefeslerini sızdırırken Asrın doğruldu ve bir kez daha hareketlenmek istedi ama ona engel

olmak için eline asıldım. “Sadece bir yanlış anlama,” dedim, hararetle. “Hiçbir şey yok. O bir öğretmen, başını belaya sokacaksın.”

Elini ensesine yerleştirdi, burnundan sert bir soluk verirken, gözlerinde kanın gövdeyi uçurduğunu gördüm. “Başımız boktan kurtuluyor sanki,” dediğinde, parmağım onu yatıştırma için elinin üzerindeydi. “Çıksana önümden kızım!”

Fizikçi bedenini yerden kaldırdı, bozulan gömlek yakalarına kısa bir göz attıktan sonra ağzının içinde homurdandı. Bakışları ikimizin üzerindeydi, Asrın'ın gözleri ise omzumun üzerinden arkaya yuvarlanmıştı. “Hadi gidelim,” dedim, her an saldıracak kadar vahşi ve istekliydi. “Lütfen Asrın. Kes şunu.”

“Sevgilini dinle.”

Hoca yanımdan sıyrılarak kapıya yöneldiğinde ayağında ufak bir aksaklık meydana gelmişti. Asrın duraksadı, birkaç harf buna yetebilmişti. Gözleri boşluğa tırmanırken, ellerim üzerinden sıyrılarak yanıma düştü. Öğretmen kapıda duraksadı, omzunun üzerinden arkasını döndüğünde; kaburgalarım kalbime yüklenecek göğsümü sıkıştırdı.

“Sevgilin,” dedi Fizik öğretmeni, sesinde intikamın gölgeleri vardı. “Geçen geceyi benimle geçirdi, kollarımda bayılmıştı. Yani, belki sandığından da fazla samimi olabiliriz.”

Hayır. Asrın irkildi, cinayetine yürüdüğü bıçağın üzerine düşmüş gibi, ani bir darbe almıştı. Kapı örtüldü, öğretmen gitti ve güven, Asrın'ın ruhundan sıyrılarak benim ayak ucuma yığıldı. Bir müddet idrak etmeye çalıştı, belki de idrak etti ama yediremedi. Gözbebeklerim tepkilerden ürktü, yalanlarım, ihanetlerim beni ne kadar sadakatsiz bir sevgili yapardı? Doğrudan göğsüne bakakaldığım saniyelerden sonra bilinçsizce mırıldandım.

“Söyleyemedim.”

“Söylemedin!”

Ona yalanlarımla ihanet ederken aslında kendime ihanet ediyordum. Bana kendimi öyle berbat hissettiriyordu ki... Bu ikisi arasındaki farkı biliyordum, haklıydı. Yanımdan sıyrıldı, sıcaklığı benden uzaklaşırken, bana kızmasını veya beni laflarıyla dövmesini bekledim.

Bekledim, bekledim ve bekledim.

Adımların sesini işittim, ruhsuzdu. Usulca yanımdan uzaklaştığı bedeni kaskatıydı, sessiz kalışların yaraladığı bir başka anın içinde sıkışıp kalmıştım. “Nereye?” diye sordum cılız bir sesle. “Yalan söylediğim için kızmayacak mısın?”

Sınıfın kapısını gürültüyle itmeden hemen önce mavi çöp kutusuna esaslı bir tekme salladı. Çöp kutusu sendeleyerek yana devrildi ve birkaç pet şişe zemine düştü. İrkildim, geriye doğru bir adım attığım anda sıraya çarparak duraksadım. “Yine, yine ve yine,” dedi, aniden arkasını dönerek. Göz göze geldik, fakat bu sefer bakışlarımız arasındaki köprünün ayakları sallanıyordu. Köprünün üzerinde hislerimiz vardı, bu köprü ne kadar sallanırsa o kadar düşerdi bu hisler. “Beni kandırdın, senin temiz olduğuna o kadar inandırdım ki kendimi. Her seferinde bir açıklaman olduğunu düşünüyordum, ben seni bu kadar büyütmemeliydim...” Üzerime doğru yürüdü, ruhumu delip deşen ürpertiye hissettim. “Kaç tane sikik yalan söyledin? Benden gizlediğin daha neler var? Ve ben neden hâlâ ne desen inanacak gibiyim?”

Elinin güçlü parmakları sertçe koluma yerleşti, bedenim ona doğru çekilirken, kulaklarımda tonlarca hissin yankıları uğuldu-
du. Gözbebeklerini kuşatan öfkenin sağlamlığı ve dirayeti, hiçbir kelimeye duyarlı kalmayacağını gösterir nitelikteydi. Taze nefesi yüzümü yalarken, kafamı iki yana salladım. “Ben seni üzecek...”

“Sen, sana dair tüm inançlarımı sikip atıyorsun.”

Koluma tutunan hoyrat gücü çekildiğinde sersemlemiştim. Eliyle yüzünü ovaladığında sakinleşmeye çalıştığını gördüm. “Sana anlatmama izin ver!”

“Ben kafayı yerken, başka bir adamın evinde sabahladığını mı anlatacaksın?” diye yükseldi hiddetle. “Boş versene.”

“Dinle!”

“Geceyi Almila'da geçir.”

Nefes alamadım. “Ha?”

Dokunuşunu uzaklaştırdığında hiçbir itirazıma kulak kabartmadan çıkışa yöneldi. Varlığı kapıdan dışarı çıktığında bir an idrak edemedim öylece kalakaldım. Toparlayamıyordum, o halde

tamamen mi dağılmalıydım? Önüme dökülen saçlarımı elimin tersiyle geri ittim ve sarsak adımlarla sınıfın kapısına yöneldim. Elimi pervaza yaslariken panikle irileşen gözlerim bütün koridoru gezindi ancak ona dair hiçbir ize rastlamadı.

Cılız bedenimi badanalı duvara yasladım, yine gittiğini fark ettim ama bunu kabullenmek bile istemedim. Asrın gitmenin sadece eylemsel bir şey olduğunu sanıyorsa yanıliyordu. Zira o gittiğinde, bu bir eylemden çok bir devrim haline geliyordu. Koridordaki adımları işittiğimde hiç ihtimal vermesem de kalbim hızlanmış ve aniden arkamı dönmüştüm. Fizik öğretmeni birkaç adım ötemde, dikkatle bana bakıyordu. Görmeyi beklediğim bu değildi. Omuzlarım çöktü. “Annem,” dedi hiç beklemediğim bir anda. Kendisine anlamsız gözlerle baktım. “O ilaçları fazlasıyla tüketti ama bir işe yaramadı.” Keyifsizce güldü. “Öldü.”

Cümlesi kafamın içine atılan bomba gibiydi. Ölmemiş ama sanki bedenimin bir kısmını kaybetmişim. Bunu duymak istemezdim. “İntihar mı etti?” diye sordum; onu, bunu bana söylediği için suçlamak istiyordum.

Sessiz kaldı, sanırım bu bir kabullenişti. Bu kabulleniş beni benimle yüzleştirdi. Bir gün intihar etme eylemini gerçekleştirecek kadar delirmemeyi umdum. Sonra başımı soğuk duvara yasladım ve onun gittiği yolu izledim.

Ben hastaydım, nasıl olur da ikimizi mutlu etmeye yerebilirdim ki? Kalbim yetse, yetmek istese, gücü çekilen ruhum yeter miydi? Yetmezdi.

»

Seni seviyorum.

Çünkü bir şemsiye açtın ve yıldızları benim için topladın.

Kaldırım kenarında hareket etmeden oturmayı sürdürdüğüm kaçıncı dakika olduğunu bilmiyordum. Gökyüzü şımarık bir çocuk gibi sızlanıyor, bulutlar ağlamakla ağlamamak arasında kalmış gibi görünüyordu. Geceydi ama çok da gece değildi. Az ileriye düşen yaşlı sonbahar yaprağı ayakkabılarımın ucuna kadar sü-rüklendiğinde nefesimi dudaklarım arasından sızdırarak bıraktım.

Sitenin önündeydim, onun dediği gibi Almıla'ya gitmek yerine buraya, paylaştığımız eve gelmişim. Onsuz bir gece geçirmek bir seçenek bile olamazdı. Onunla kalacaktım. Saçlarımı karıştırarak kaldırım kenarından kalktım ve kollarımı kendime sararak siteye doğru yürümeye başladım.

Yalnız değildim.

Yansımam arkamdaydı.

Ona gülümsedim. Kendisiyle beraber sitenin güvenlik kapısından içeri geçtik ve düz yol boyunca yürüdük. Arada kendisine bakıp gülüyordum ve o da bana karşılık veriyordu. Site apartmanının içine girerek merdivenleri tırmanmaya başladığımda yansımamı bir gölge gibi peşimde taşıyordum. Sanki takılıp düşsem beni tutardı, düşmem için iterdi... Kendisiyle birçok katı tırmandık, Asrın'ı göreceğim için elim kalbimdeydi ama yansımam benim kadar heyecanlı değildi. Yansımamın kollarında benden ağır bir geçmiş vardı ve beni o geçmişle takip ediyordu. Yansımamın kollarındaki geçmişin kalp atışları yavaştı ama hâlâ yaşıyordu. Lakin hayır, ben o geçmişin ölmesini istiyordum.

Dairenin önünde durduğumda Asrın'ın bana verdiği anahtar kotumdan çıkardım. Bu anahtarı bana verirken, bu evin ikimize ait olduğunu kanıtlamak istiyor gibiydi. Anahtarı kilide yerleştirerek çevirdim ve kapıyı araladım. Eşikten içeri girdiğimde omzumun üstünden ona baktım. Hayır, onu içeri almayacaktım. Bakıştık, almayacağımı bildiği için bana öfkelenmişti ama hayır, kendisini bu evde istemiyordum. Kapıyı yansımamın suratına çarptım, o benim ruhum için şeytanla kadeh kaldıran bir yalancıydı.

Önüme dönerek çantamı omuzlarımdan düşürdüm ve soluksuz bir yalnızlık, mideme keskin bir bıçak saplarken koridor boyunca yürüdüm. Avuçlarım terliyor, beklenti kalbimde hiç hoş olmayan hisleri tetikliyordu. "Pati," diye seslendim içeri doğru. "Kapımı niye açmıyorsun sahi?"

Pati mutfak kapısının ardından süzüldü, karanlık silüetini bir an için irkiltmişti. Koridor ışığa muhtaç derecede karanlıktı. Pati pantolonumun paçalarına asıldı, tüyelerini hissettim. "Asrın nerede?" diye sordum sessiz bir mırıltıyla. "Belki biraz sevimlilik yapar, kendimi affettirebilirim."

Patinin yumuşak tüylerini okşadım, aç olduğuna dair herhangi bir isyanı yok gibiydi. Benim bazen onu ihmal ettiğim günlerde Asrın onu doyurmaktan rahatsız değildi. Tüy yumağım sevilme-yecek gibi değildi ki. O paçama asılmaya devam ederken koridorun sonundaki yatak odasına ulaştım ve kapıyı tıklatmaya gerek görmeden araladım.

Buradaydı.

Onu hep hissederdim.

“Bir gün bir acı başka bir acıya demiş ki; sen mi daha acısın ben mi?” Saçmalayarak odaya girdim. Ampul yanmıyordu. Sokağa dikilmiş lambaların gölgeleri doğrudan bu odaya düştüğü için oda aydınlıktı. “Acı da demiş ki, sen kim oluyorsun da benden daha büyük bir acı olduğunu iddia ediyorsun?”

Yuvarlak yatakta yüzükoyun yatmış, alnını kolunun üzerine yaslamıştı. Gülümsedim, onun ayakları hep yataktan taşardı. Kapüşonluyu üzerimden sıyırdım, bu sürede bedeninde hiçbir hareketlilik oluşmadı. Bana tepkisiz kalmasını istemiyordum, eve geldiğimi fark ettiğinde ne hissetmişti? Kalbi, canını acıtacak kadar hızlı mı atmış mıydı mesela? “Sonra ben de dedim ki, en büyük acı benim. Size ne oluyor?”

Pantolonumu bacaklarımdan sıyrarak omuzlarımı üzüntüyle düşürdüm. Beni kaale almıyordu. İç çamaşırlarımın üstüne Asrın'ın gri renkli tişörtünü giyindim. Yatakla aramdaki mesafeyi kapatarak, sersem bedenimi yatağın bir diğer ucuna devirdim. Tepkisizdi, birinin umurunda olmamak canımı hiç bu kadar yakmamıştı. Mırıltıyla devam ettim: “Sonra diğer acı bana döndü ve şöyle dedi; döverim seni, dua et kızsın.”

Çıplak bacaklarım ürperdiğinde yatakta kendisine doğru kaydım. Buradan baktığımda sırtını görebiliyordum. Sıcaklığının akımını hissettim; o hep beni ısıtan bir fırın gibiydi ve bunu çok seviyordum. “Ben de onlara bir bok yapamayacağını söyledim. Senin acuları döveceğinden falan bahsettim.”

Örgüm bozulmuş, saçlarım yatağın her bir tarafına dağılmıştı. Boğazıma biriken nefesleri hissettim, bana bakmadıkça huzurlu bir nefes almanın da vermenin de imkânı yoktu. Kot pantolonuyla

sarmalanan bacaklarını ileriye doğru uzattı, burnundan sert bir homurtu dökülmüştü. “Bana masal anlatır mısın?” dedim, ruhsuzluğundan içeri sızmak, kalbinin kıyısına yerleşmek ve onunla iki ruhsuz olarak yaşamak istiyordum. “Babamın hiç anlatmadığı bir masal olsun...” duraksadım. “Bir saniye, benim babam hiç masal anlatmadı ki.”

Bu gerçek, kafamın içine sıkılan bir kurşun gibiydi. Kurşun beynimin içinde ölümüne dek benimle yaşamaya mahkumdu sanki. “Benim annem anlatmıştı,” diye fısıldadı, bomboş bir sesle. “Şimdi beni hatırlamıyor bile.”

Kalbim kendi acılarımı bile kaldırıyor fakat onun acıları söz konusu olduğunda yaralı bir hayvan gibi kuduruyor ve nereye saldıracağını bilmiyordu. “Benim babamla hiç fotoğrafım yok. Babam beni parka götürmedi ve benim veli toplantılarıma hiçbir zaman hiç kimse gelmedi,” dedim, iri bir lokmayı yutmaya çalışır gibi.

Tepkisizdi, üzerine gitmedim. “Annemle gittiğim ilk piknik son piknikti,” dedi ansızın, annesine verdiği değeri kalbimde hissediyordum. “Uçurtma istemiştin ama yapmasını bilmiyordu.”

“O sırada baban neredeydi?”

İç geçirdi. “Görevde.”

“Anladım.”

Çaktırmadığıma inanarak küçüldüğüm yatakta ona doğru kaydım, anlamıştı. Saçlarını koluna sürttü, erkeksi bir homurtuyla birlikte bunu istemediğini belirttiğinde duraksadım. Birilerini kırma eylemini çok sık gerçekleştirdiğim bu anlarda, bir tek onu kırmayı istemiyordum. “Babam bir keresinde suratıma tükürdü,” diye fısıldadım, geçmişin geçmek bilmeyen kiri derime yapışmış gibiydi. “Bu çok aşağılayıcıydı.”

Kasıldığını hissettim, ne ben onun geçmişini kaldırabiliyordum ne de o benim geçmişimi kaldırabiliyordu. Yutkundum, bunu çok sessiz ve yavaşça yapmıştı. Ağzının içinde tısladı. “Bunu o ölmeden önce söylemiş olsaydın ben de onun suratına zevkle tükürürdüm.”

Yapacağından yana şüphem yoktu. Ona kızmadım, babama hissettiği nefreti biliyordum. Bacaklarımı yalayan soğuk esintiği

hissettiğimde pikeyi kavrayarak göğüslerime kadar örttüm. “Doğum kontrol hapını aldım,” dedim, dikişlerin gerildiğini hissettim. “Başına bela açmayacağım.”

Homurdandı. “Senden büyük bela varmış gibi.”

Pati küçük adımlarını yanımıza taşıdı ve pikenin ucuna asılarak yatağa tırmandı. Gelip aramıza kıvrıldığında Asrın bir diğer elini geriye atarak onun kulağını yakaladı. “Şu pezevenge söyle yastığını koklamasın,” diye soludu aksi bir tavırla. “Sanki karnımızdan çıkan velet geldi girdi araya.”

Pati'nin mahmurlaşan gözlerine baktım. “Asrın'la olan seviye- li ilişkinizi kınıyorum,” dedim, kaşlarım çatıldı. “Sana pezevenk diyor, sen hâlâ ona sarılma derdindesin...”

Pati sanki gönlümü almak ister gibi bana doğru yanaştığında ona dik dik baktım. Uyuyacaktı, benim de uyukum gelmişti doğrusu. “Az sus,” dedi Asrın, rahatsızca homurdandı. “Sana Almıla'ya gimen gerektiğini söylemiştim.”

Bunu yapmamalıydı, aylardır ona alışmışken ondan uzak durmanın mümkünatı yoktu. “Beni evinden kovuyor musun?” diye sordum, gücenmiş gibi. “Kendimi acındırıp senin beni affetmeni sağlayacağım daha.”

Bacaklarını kendine çekti, 1.92 boyu taşımak zor olsa gerekti. “Sana öyle şeyler söylerim ki bu yataktan zıplayarak kalkarsın,” dedi, dürüst bir acımasızlıkla. “Eğer kırılmak istemiyorsan kapa çeneni.”

Üşüyen ellerimi bacaklarımın arasına kısırdım, tenim her zaman olduğu gibi soğuktu. “Kırılmak benim için çok sıradan bir duygu,” dedim, bunu kabullenmenin sancısıyla. “Onun için kalkmayacağım, Asrın.”

Omuzları seri bir şekilde yükseldi. “Zıbarsana sen artık!”

“Şşt, Pati'yi uyandıracaksın.”

Sinirlendiriyordum, en yoğun tepkilerini sinirlendiğinde veriyordu. “İkinizi de sepetleyeceğim. Eve köpek alıp Pati'yi de delireceğim.”

İtiraz ettim. “Ben köpekten korkarım.”

“O zaman kesin alacağım.”

Tüm ruhsuzluğuyla nasıl başa çıkabileceğimi hâlâ öğrenememiştim. Parmaklarımı kaldırdım, sıcak sırtına yerleştirdim ve kaskatı kesilmesine aldırmadım. Yanıyordu, parmak uçlarımla kaçınıncı kez yandığını bilmesem de yanıyordu. Bir şekilde dokunma ihtiyacı içindeydim, elim onun tenini benimsemişti. “Küçükken peluş ayıları çok severdim,” dedim, gözlerimi çekiştiren uykuya itaat ederken. “Şu büyük, senin kadar olanlar var ya, onlardan. Neticede her çocuk isterdi...” nefeslendim. “İşte o ayıları çok severdim, bir de Galatasaray forması isterdim.”

Afalladığını hissettim, onu tanımıyor olsaydım bunu fark edemezdim. “Galatasaray mı?” diye sordu, tiksindirici gibi. “Fenerbahçe forması dururken?”

Takım tuttuğunu bile bilmiyordum. “Demek Fenerbahçe’lisin,” dedim, geniş geniş esnerken. “Formanı hiç görmedim.”

“Tabii ki Fenerbahçe’liyim,” dedi, gurur duyar gibiydi. “Üç tane imzalı formam var.”

İçten bir tebessüm yokladı dudaklarımı. Bunu sevmiştii, ilgilendiği şeyler hakkında konuşmayı seviyordu. Parmaklarım ensesindeki küçük saçlarını karıştırdırken, “Birilerinin imzasına ihtiyaç duyacak bir adam değilsin,” dedim, kendini üstün gören bir adamdı sonuçta. “Garip geldi.”

Sinirle soludu. “Uzaylı mıyım ben?” diye homurdandı, aksi bir tavırla. “Birilerinden de imza alabilirim, bunun neresi tuhaf?”

“İmzayı alanın sen olması tuhaf.”

“Ya bir git,” dedi, sesini yükseltmekten kaçınmadı. “Uyuyacağım, Pati’yi koynundan çıkar da yat, uyu.”

“Koynumu seviyor.”

Uykulu sesi içimi ısıtıyordu. “Aptal Sarışın.”

Gözlerimi devirdim. Uyuma vaktinin geldiğini biliyordum, üzerine gidersem daha fazla kızacak ve bu sefer inada binecekti. Soluk ışığın gölgesi altında elmas gibi parlayan teni seğiriyor ve geniş omuzları kasılıyordu. Elimi ondan ayırdım, yatakta biraz daha kaykıldım ve Pati aramızda sıkışırken gözkapaklarımı indirdim. “Geceler iyi,” dedim, içime çektiğim erkeksi kokusu boğazımı tırmalayarak ciğerime inerken. “Bir iki üç tıp, yumdum gözlerimi.”

“Aferin.”

Gülümsedim. Bana kızgındı ama bizim ilişkimiz normal olmadığı için kızgınlıklarımız da normal olmuyordu. Bir an için onun da gülümsediğini hissettim. Aptallığıma... Bu ânı kaybedemezdim, hissetmeliydim. Bu yüzden hiç düşünmeden parmaklarımı ağzının hizasına yaklaştırarak parmağularımı dudaklarına yerleştirdim. Evet, hissettiğim şey oradaydı. Silik gibiydi, yok gibiydi ama yemin ederim vardı. Parmakuçularıma yayılan gülümsemesi dudak kenarlarına taşmıştı. Sanki gökyüzü yıldız çıkarıyordu geceye.

İçim titredi.

Asrın, parmağularımı öptü.

Koca bir çınardan savrulup yere düşen yaprak; yer yer sararmış ve solmuş olurdu. Sonbaharı severdim, renklerini de severdim. Çürümüş ve haşat olmuş duygularımın yansıtıldığına inanırdım, buruk ve tatsızdı. Ama en çok kışı sever, karı, dudaklarımı titreten ve burnumu kızartan soğuşu fazlasıyla benimserdim.

İşte bu denli kışı severken yazı yaşamak oldukça zordu.

Camın yüzeyine düşerek dağılan yaz güneşi gözkapaklarına indiğinde beni huzursuz ediyordu. Memnuniyetsiz bir homurtu dudaklarımdan döküldü, bir yaz esintisi bacaklarım boyunca gezindi. Uyanmamak için verdiğim savaş takdire şayandı, hastalığımanın yorgunluğu omuzlarıma çökmüş ve uyumamı emrediyordu. Boğuk bir nefes verdim, ayaklarıma dolanan yorganı itelemek istedim ancak sert bir şeye çarptım.

“Ah,” diye inledi Asrın, uyku mahmuru sesiyle. “Tekme mi attın sen bana?”

Ayağımı aceleyle geriye çekerek gözlerimi panikle açtığımda, yorgana değil de ona tekme attığım gerçeğiyle yüzleşerek duraksadım. Puslu görüntüm netlik kazandığında yatakta en uca kadar yanaştım ve kendimi onun gazabından korudum. “Özür dilerim, hiç farkında değildim,” dedim, der top olurken. “Refleksle gelişti.”

“Jyit”

Kirpiklerimi kırpıştırdım, boynum boyunca dolanan saçlarımla geriye ittirdim. Uyku mahmurluğumu üzerimden atamamış halde kalmaya çalışırken üst üste yutkundum. Boğazımdaki yanmayı

hissediyordum, kuruluk tahriş etmişti. “Kalkmayacak mısın?” diye sordum, çekingen davrandığımı biliyordum. “Dersimiz öğleden sonra ama...”

“Çay yapsana.”

“Ha?”

“Çay.”

Bacaklarımı kendime çekerek doğruldum ve pikeyi üzerimden atarak bedenimi açığa çıkardım. Ayaklarımı zemine yaslayarak dikildiğimde bir parça umudu içimde bir yerlerde hissetmişim. Pencereye yaklaşarak, koyu bordo perdeleri örttüm ve içeriye giren ışığı öldürdüm. Rahatsız ediciydi ve küfrederek uyanmasını istemiyordum. Dolaba ilerleyip kapakları araladım ve elime geçen ilk şortu giyindim.

Ona bakmadım, uyurken ortaya çıkan o muazzam görüntüye kapılıp onu saatlerce, tek bir an sıkılmadan izlerdim. Geniş geniş esneyerek kendimi odadan dışarıya attım. Banyoya yöneldim, bu sırada gözlerimi zeminden kaldırıp banyo kapısına çevirdiğimde olduğum yerde sıçradım. Dudaklarımdan tiz bir çığlık döküldü, bu daha çok bir şaşkınlık belirtisiydi.

“Sevinme bu kadar,” dedi Cenk, havluyla yüzünü kuruladı. “Günaydın.”

Gözlerim şaşkınlığıma tepki vererek büyürken arkamdan bir gürültü koptu ve Asrın paldır küldür yanıma yanaştı. “Senin...” diye bağırdı ve hemen sonra bakışları üzerime düştü. Rahatsızca homurdandı. “Üstüne bir şeyler giysene sen!” Cenk'e döndü. “Piç, ben sana bu saatte mi gel dedim?”

Aceleyle yanlarından sıyrıldım ve çıplak ayaklarla odaya yöneldim. Kapıyı örterken Cenk'in sesini işitmişim. “Aşkolsun ama; ben sizin çayınızı yapmışım...”

Dolaptan çıkardığım siyah pantolonu bacaklarımdan geçirdim, çıkardığım şort rahatça giyemeyeceğim, giymek istemeyeceğim kadar kısaydı. Saçlarımı dağınık bir topuzla düzelttim ve tekrardan dışarı çıktım. Cenk'in yaptığı hazır çaydan içebilirdim, canıma minnetti.

Salona yöneldiğimde Cenk'in Pati'yi sevdiğini gördüm. Bedenimi deri koltuğa devirdiğimde omzunun üzerinden bana baktı.

“Sabah korkuttum,” dedi, bu konuda üzgün görünüyordu. “Evin yedek anahtarı bende, her ihtimale karşı vermişti,” duraksadı. “Her neyse, nasılsın?”

Pati Cenk'in dokunuşunu sevmiş gibiydi, aksi halde tırnaklarını çıkaracak bir yapıdaydı. “Önemli değil,” dedim, odanın içerisi aydınlıktı. “Evin anahtarını verecek kadar güveniyor yani?”

Kaşlarını çattı, sakın ifadesine düşünceli bir tavır eklenmişti. “Hiç güvenmiyor değil,” dedi, kuru bir sesle. “Daha çok başkalarına güvenmediğinden. Yani, başında bir bela var, olmadık ânlar için lazım olacağını düşünmüştür.”

Asrın'ın hep geniş düşündüğünü biliyordum. “Anladım.”

“Bu kedi kaç yaşında?”

Büyüyordu. “Bir buçuk yaşında,” dedim, koyu gri tüylerine gülümseyerek. “Seni benimsemiş olmalı, sevmene izin veriyor.”

Cenk sırttı. “Çok harika olduğumdan olsa gerek.”

Gülüştük. Asrın'ın koridordaki adımlarını iştene dek buna devam ettik. İçeri yöneldi, bir gömlek giydiğini görmüştüm. Mat ve keskin renkleri seviyordu, açık renklerle hiçbir alakası yoktu. İkili kanepeye çöktüğünde, sevgili kediciğim hiçbir fırsatı kaçırmadan Asrın'ın yanına koşturdu.

“Patilerini Cenk'in suratına geçir,” dedi, parmaklarını onun grimsi tüylerinde gezdirdi. “Neden eve herkesi alıyorsun, kulağını kesmemi mi istiyorsun?”

“O bir kedi,” dedim, bana ters çıkmamasını umarak. “Senin muhafızın gibi mi görünüyor?”

Beni duymazdan gelerek Pati'yle olan tuhaf iletişimini sürdürdü, yok sayıyordu. Cenk kendini Asrın'ın yanındaki boşluğa bıraktığında ayaklandım. Ne olursa olsun Cenk'in bu saatte gelmiş olmasının bir sebebi olmalıydı ve Asrın benim dinlememi tercih etmezdi. Mutfığa girdiğimde dolaba bir göz attım, tıka basa doluydu ve çoğu zıyan oluyordu. Bu kötü hissettiriyordu, ihtiyacı olan birçok insan varken bunların çöpe gidiyor olması... kötüydü.

Üç tane kaşarlı tost yaptım, hazır yemeye alışmıştım. Cenk'in ara yaptığını bilmediğim çayları kupalara doldurdum, yalnızca kendiminkini çay bardağına doldurdum. Hazırladıklarımı masaya

yerleştirdim, mutfakta gerçekten kuydm. Çektiğim sandalyeye yerleştim, tostı kavrayıp yemeye başladığımda birazdan geleceklerine emindim.

Nihayet yle olmuştu, dakikalar sonra mutfağa geldiklerinde tostumun son kırıntılarını yiyordum. Elimi peçeteyle temizledikten sonra parmaklarımı çay bardağının etrafına doladım. Asrın karşındaki sandalyeye çöktü, tostı kabaca iteleyerek kupayı kavradı ve ayından uzun bir yudum çekti.

“Karışık tost yapsaydın ya,” dedi Cenk, oturmaya gerek görmedi ve tostı ayakta yemeye başladı. “Kaşarlı sevemiyorum ben.”

“Zorla ağzına mı tıkıyorum,” diye mırıldandım ona tip tip bakarken. “Ayakta yeme, döküyorsun hep.”

Asrın'ın sıkıntılı nefesi ağır ağır süzüldü mutfağın içine. Bana bakmaya gerek bile görmüyor, bu da sululuğumu, tıpkı arsız, kapanmayan bir yara gibi deşip duruyordu. Eğer kızsaydı her şey daha kolay olurdu, ona kırılma hakkım doğardı. Bardağın ağzını dudaklarıma yasladım, aldığım ufak yudumlar kurumuş genzimi sızlatarak iniyordu mideme.

“Bugün okula gitmiyoruz,” dedi bir an sonra. Sesinde hiçbir prze yer yoktu. “İşlerim var.”

Bütün sorularımı yuttum, cevapsız bırakacaktı. Okul hayatım zaten berbattı. Yaptığım haksızlığın farkındaydım, kendimi hiç sayarak ruhuma ihanet ediyordum. “Ben de seninle gelebilirim,” dedim ve ürkek gözlerimi onun yüzüne çıkaracağım sırada çalan telefonla duraksadım. “Kim ki?”

Elimi pantolonumun arka cebine attım. Telefonu kavrayarak çıkardığımda doğrudan ekrana düştü bağışlarım. Ekrandaki ismi gördüğümde kaskatı kesildiğimi hissettim. Ağzımdaki lokmayı çıkaracağım sandım. Annem... bu kelimenin getirdiği yoğunluk bile beni kontrolden çıkarabiliyordu, kanım donuyordu. Numarasını Almıla'nın ısrarıyla kaydetmiştim ama arayacağını hiç düşünmemiştim. “Kim?”

Son derece ruhsuzca yerimden ayaklandım, kendimi mutfaktan dışarı attığımda telefonu yanıtlayarak kulağıma yasladım. Numarasını neden kaydettiğimi bile bilmiyordum, savunmasız hislerimin oyununa gelmiştim belki de. “Kızım,” diyerek soluklandı, heye-

canlı sesi şaşkındı. “Çok şükür ki açtın, ararken çok tereddütlüydüm ama dayanamadım.”

Sırtımı duvara yaslarken, şiddetli hislerimi kaldıramayan kemiklerimin içime doğru kırıldığını hissettim. “Efendim,” diye mıldandım sakin bir sesle. “Neden arıyorsun ki? Beni görmek mi istiyorsun?”

“Tabii ki,” diye onayladı hızlıca, sanki hâlâ konuşuyor olmamıza inanamıyordu. “Bak, bana karşı çok kırgın ve katısin. Seni anlıyorum ama sen de biraz olsun beni anla, seninle vakit geçirmek istiyorum.”

Hayır diyerek kestirip atmak istiyor, bunu yapamadığım için kendime kızıyordum. Dudaklarımı dişledim, onu tanımak istediğim için kendi doğrularıma ihanet ediyordum. Zaten ben bunu Asrın’la çok kez yapmıştım. “Tamam,” diye kabullendim aniden, gözlerimi kırıştırdım. “Nerede buluşacağız?”

Derin bir nefes verdiğini işittim, rahatlamış gibiydi. “Ev adresimi mesaj atayım,” dedi hızlıca ve heyecanla. Sesi... Annemle telefonla ilk kez konuşuyordum. “Ya da gelip seni alabilirim, hiç sorun değil.”

“Yoo, adresi atman yeterli.”

Arkadan karmaşa, anlam veremediğim boğuk sesler yükseliyordu. “Pekâlâ,” dedi, sesi daha iyiydi. “İstediğin zaman gelebilirsin, seni bekliyorum. İnan bunu çok istiyorum, lütfen vazgeçme.”

“Hı hı.”

Telefonu kapatıp cebime koyarken, mutfak kapısında beni izleyen Asrın’ı fark ettim. Kollarını göğsünde kavuşturmuş, gözlerine gölgesini düşüren ruhsuzluğuyla dikiliyor, hiçbir harekette bulunmuyordu. “Anneme gideceğim,” dedim, ağızımda tuhaf bir tat hissettim. Tadın burukluğu, yabancı olduğu kelimenin etkisiydi. “Buluşmak istiyor, sanırım senden başka birilerini de önemsemeliyim.”

Çehresinde herhangi bir değişim baş göstermedi. “Yalan söylüyor olma ihtimalin kaç?”

Kaşlarım çatıldı, kızgınlığım kendimeydi. Soluğumu bırakırken, göz temasımızı koparmadım. “Bilmem,” dedim, onunla böyle olmak istemiyordum. “Sence yalan mı söylüyorum?”

Sarsak adımlarla odaya yöneldiğimde hiçbir şekilde ağlamayacağımı bildirdim, katiyen ağlamayacaktım. Kapıyı gürültüyle örtterek bir süre orada öylece kaldım, ne yapmam gerektiğini bilmiyordum. Bizim için daha net kararlar almam ve ikimizi de daha az hırpalamam lazımdı. Hırpalanmamak zaten bir seçenek bile değildi.

Saçlarımdaki topuzu çözdüm, dağılan saçlarımı sıkı bir at kuşu ruğuyla tutturdum ve kâküllerime çekidüzen verdim. Üzerimdeki tişörtü çıkardım, dolaptan aldığım kareli gömleği giyip düğmelerini ilikledim. Hava güzeldi, üzerime bir şey almayacaktım ama çanta almam gerekiyordu. Grili, üzerinde rozetlerin olduğu çantanın içine cüzdanımı ve telefonumu koyarak sırtıma taktım. Neden özendiğimi bilmiyordum, sadece onun yanına gidecektim. Doğru yapıp yapmadığımı bilmesem de daha fazla bilinmezliği istemediğimi biliyordum. Odanın çıkışına yöneldim, sesleri koridordan yükseliyordu. Yürüyerek onlara yanaştığımda, Asrın arkası dönük bedenini portmantoya yaslamış, homurdanıp duruyordu. “Evi de bulduklarına göre burada daha fazla kalamam,” dedi, sinirle yükselen sesi hırıltılıydı. “Tehlikeye atamam onu.”

Cenk ayakkabısının bağcıklarını bağlarken kafasını salladı. “Bunu bildiğim için erkenden dayandım kapıya,” dedi sakince. “Telefonda konuşulmayacak kadar ciddiydi.”

Asrın ayağıyla ritim tutarken ceketinin bedenini sarışımı izledim. “Evet, biliyorum Cenk.”

Beni fark ettiklerinde uğultulu bir sessizlik oldu. Asrın'ın yanından geçerek portmantodan aldığım ayakkabılarımı ayağıma geçirdim. Her ikisi de ceketlerini ve ayakkabılarını giymiş, çıkmak için beni bekliyorlardı. Asrın'ın bana bakmadığını biliyordum. Bakıyor olsaydı avuçlarım terler, kaburgalarım kalbime yüklenir, saç diplerim karıncalanırdı.

“Sen de mi geliyorsun kız?”

Cenk'e dik dik baktım. “Hayır, başka işlerim var.”

Araladığım kapıdan süzülerek dışarı yöneldi ve asansörü çağırdı. Cenk'in ardından dışarı çıkmak istediğimde, Asrın iri elini kapıya yasladı ve küçük aralığı örttü. Geniş bedenini üzerime yığarak

beni kafeslediğinde, bu kafesin parmaklıklarına çarpan ama asla dışarı çıkmayı istemeyen bir serçe olduğumu düşündüm. Omuzları omuzlarıma baskı yapmış, kalbim beklenmedik yakınlığın getirişiyle hızlanmıştı. “Bir şeyler karıştırmam,” diye uyardığında, sıcak nefesi yanağımdan aşağıya aktı. “Yeni bir yalana, hataya tahammülüm yok.” Eliyle gömleğimin yakasını düzeltti. “Umarım beni anlıyorsunuzdur.”

Boynumun en hassas noktasına şefkatle bilenen, acıyla yoğrulmuş uzun bir öpücük kondurdu. Ben daha bunun etkisinden çıkamamışken bedenini üzerimden çekti ve aralık kapının ardından görünmeze karıştı. Göğsüm, aldığım derin nefesin şiddetiyle kalkındı ve cayır cayır yanan midem çalkalandı.

Bedenimi dışarı attım, kısa sürede aşağıya inmişlerdi. Merdivenleri indiğimde sitenin önüne yanaşmakta olan Range Rover’i bekledim. Önümde durduğunda, Cenk’in ön tarafa çökmüş olduğunu görerek ona ters ters baktım. “Hadi yenge seni mi bekleyeceğiz?” dedi, kafasını aralık camdan sarkıttı. “Sür kaptan ya.” Arka kapıyı araladım, aceleyle deri koltuğa yerleşirken arabanın ani manevrasıyla sarsıldım. “Öküz,” diye geveledim ağzımın içinde. “Manda.”

Sırtımı geniş koltuğa yaslayıp huzursuz bir nefes verdim. Ön koltukta oturmaya fazlasıyla alışkındım, bu sebeptendir ki aynı araba bile olsa arkada oturmak garip geliyordu. “Neden öne oturdun?” diye çıkıştım Cenk’e, sinirle. “Ben arka koltukta oturamıyorum.”

Cenk kafasını camdan sarkıtmaya devam ederken, Asrın onun kafasını cama sıkıştırmayı ister gibi bakıyordu kendisine. “Abartma Esila.”

“Abortmo Esila.”

Asrın çıkıştı. “Kesin sesinizi.”

Yolun gerisi aynı karmaşayla devam etmişti, ben de ağzımı aralamamıştım. İkisi konuşmuş, dalaşmış ama ben sessiz kalmayı tercih ederek, yolu izlemiştim. Annemin ev adresini ona söylemiştim, yabancı ve oldukça şık apartmanların olduğu sokaklardan geçmiştik. Tereddütlüydüm, onu görmek istediğime dahi emin de-

ğilken, gördüğümde vereceğim tepkilerden korkuyordum. Birkaç dakika sonra araba, abartılı bir işçilik ve şıklık barındıran rezidansların önünde durmuştu. Afalladım, annemin böylesine şık bir yerde yaşıyor olduğunu kabullenmek istemiyordum. Ben öylesine berbat bir hayat yaşamışken onun...

“Burası olduğuna emin misin?” diye sordum, kalbime yerleşen eksiklik hissiyle. “Buralar fazla...”

Asrın bakışlarını camdan dışarı çevirdi. “İyi para kaldırmış olmalı.”

Aynanın üzerinde göz göze geldik. Hayal kırıklığı görmüş olmalıydı. Göz göze geldiğimiz ân, gözlerimdeki kırıkların ona saplanıp saplanmadığını merak ettim. Genzini temizledi. “Dönüşte seni alacağım, sakın buradan ayrılma.”

Cenk omzunun üzerinden bana döndü. “Bu adam sana âş-”

Asrın gürültüyle öksürdüğünde, Cenk duraksadı ve ardından devam etti. “Aşırı sınırlar çizmiş, aşayım deme yenge...”

Ona kötü kötü bakmayı sürdürürken, kulpa uzanarak kapıyı araladım. Bir kez daha Asrın'a bakmak isteyen gözlerime ayar çektim ve kapıyı gürültüyle örttüm. Ardıma dönüp boy boy dizilen rezidanslardan dış cephesi gri olana doğru ilerledim. Sitenin şifresini girdim, çok düşünceli annem bunu eklemeyi unutmamıştı. Ferah rezidansa attığım ilk adımla birlikte, araba zemini ağlatarak uzaklaştı.

Asansöre yöneldim, bu sırada gözlerim son derece şık duvarları izlemekteydi. İnşaatı yeni bitmiş bir rezidans olduğu belliydi. İki dakikanın sonunda asansörü çözebilmiş ve dilediğim daireye çıkabilmiştim. Bir süre daire önünde duraksadım, kapının pürüzsüz yüzeyiyle bakışarak kendimi hazırladım. Yapabilirdim, utanması gereken kendisiydi.

Zile bastım, gürültü kulağымda çınladı. Spor ayakkabı içerisindeki parmaklarımı büktüm, gergin bir soluk verdim ve kapının tok ses algılarımı bir deprem edasıyla titrettiğinde sertçe yutkundum. Aynı anda bir çift kol belime sarıldı, yabancı bir koku yükseldi ve ellerim nedeni bilinmez bir şekilde havalandı. “İyi ki geldin,” dedi, buruk sesi titriyor muydu? “O kadar çok korktum ki gelmezsin

diye... çok şükür buradasın. Telefonumu günlerdir yanıtlamıyordun, ben seninle konuşmayı çok istedim.”

Kollarını benden çekti, mavi gözlerinin parlayan içleri eksik merhametimi canlandıramadı. “Geç hadi, bekleme burada.”

Onu takip ettim, heyecanını görebiliyor ve ne tepki vereceğini bilemiyordum, dilim tutulmuş gibiydi. Geniş holden açılan birçok kapı vardı, ortaya serilen yünlü halıyı fark ettim. Duvarlarda tablolar vardı, yüklü miktara bedel gibi duruyordu. Bir kapıyı araladı, son derece sade ve sonbahar renkleriyle kombine edilmiş bir salonla karşılaştım. Hareketlerim donuktu, oturmalı mı yoksa ayakta mı kalmalıydım?

“Otursana, yorulma ayakta.”

Kafamı salladım, yürüyecek halim yok gibiydi. Bordo döşemeli koltuğa yöneldim, birçok renkli minder art arda dizilmişti. Koltuğun en ucuna çöktüm, ne hissedeceğimi bilemiyordum. “Aç mısın? Senin için yemek yaptım,” dedi, meraklı gözlerle beni izlerken dudaklarında belli belirsiz bir tebessüm vardı. “Ben ne yediğini ya da ne sevdiğini bilmem ama...” yutkundu. “Çok çeşit yaptım.”

Ona bakmak istemiyorum, umutlu ifadesi içimde bir yerlere dokunacak, irademi çökertecekti sanki. “Ben pek yemek ayırt etmem,” dedim, zeminin çıplaklığını izlerken. “Şey, yaprak sarmasını çok severim.”

“Ben de,” dedi belli belirsiz bir heyecanla. “Yapmıştım, masa bile kurdum. Yemek ister misin?”

Gözlerim duvara yakın bir yerlere dekore edilen yemek masasına kaydı. Geniş, beyaz masanın yüzeyine bir örtü çekilmiş ve çeşit çeşit yemeklerle doldurulmuştu. Masanın işlemeli ayaklarına bakarken, “Olur,” dedim, çok başka hissediyordum. “Yerim. Yani, hazırlamışsın sonuçta.”

Üzerinde mavi, şifon bir gömlek ve krem, kumaş bir pantolon vardı. Küt kesim sarı saçları düzenle taranmıştı ve yüzünde gergin, heyecanlı bir ifade vardı. Rengini paylaştığımız mavi gözleri tepkilerime hazırlıklı ama ürkek gibiydi. Ayaklandım, çekingen bir tavırla masaya yürüyerek sandalyeye yerleştiğimde masadaki yemeklere göz attım.

Annem önümden kavradığı porselen tabağa, masaya dizdiği her yemekten bir miktar koydu. Bir şey diyemiyor, ona engel olacak bahaneler bulamıyordum. “Kolay buldun mu?” diye sordu, bardağa koyduğu portakal suyuna kaş çattım. “Seni almak isterdim...”

“Kolay oldu,” dedim kısa keserek.

Bardağımı önüme bıraktıktan sonra zayıf bedenini yanımdaki sandalyeye devirdi, bu kadar yakınımaya oturmuş olması beni geriyordu. Çaresiz, ne yapacağını bilemeyen bir çocuk gibiydim, olmayan babamdan azar yemiş de bir köşeye sinmiş, gözyaşlarımı içime akıtıyordum sanki. “O çocuk mu getirdi seni?” diye sordu, tereddütlüydü ve gergince ellerini ovup duruyordu. “Ben karışmak için değil... Sadece seni merak ettiğimden soruyorum.”

“Anlıyorum,” dedim sessizce. “Evet, onunla geldim.”

“Onun bir adı...”

“Asrın.”

İsmi dudaklarımda sonsuza kadar zerk edebilirdi. Kafasını salladı, aramızda düzeyli ve mesafeli bir sınır vardı. Uzun bir süre o sınırı aşındıracak, belki de yenik düşecektik... ama denemeye değerdii. Değer miydi?

“Yesene kızım, böreği ıspanaklı yaptım. Herkes sevmez, sever misin?”

Çatalı kavradım, börek dilimlenmiş ve bana herhangi bir zahmet çıkarmamıştı. Çekingen, fazlalık hissediyordum. O benim anemdi, damarlarımda çarpınan kan bile onun izini taşıırken onun evinde fazlalık hissetmek çok mahvediciydi. “Hiç yemedim ki,” diye mırıldandım, ne diyeceğimi bilemeyerek. “Ama severim, güzel görünüyor.”

Tuhaf bir şekilde sakindim.

Börek dilimini ağzıma yerleştirdim, dişlerimle ezdim ve çıtır, leziz bir tat damağıma yayıldı. Hoştu, hem çıtır hem de kolayca yenilecek kadar yumuşaktı. Yalnız bir şeyler eksikti, midem bulamıyor ve tuhaf hisler yakamı bırakmıyordu. “Eline sağlık,” dedim cılız bir sesle. “Yemek yapabiliyor musun? Ben hiç anlamam.”

Kendisi yemiordu, dikkatli bakışları hareketlerimi kısıtlıyordu. “Bilemeyecek kadar yalnızdın,” dedi, sertçe yutkunmadan he-

men önce. "Sana öğretecek bir annen olmadı, ben hiçbir zaman olmadım."

Sanki gülü verirken diken batırmak gibiydi bu telafi cümleleri. "Olmadin, bu senin tercihini," dedim acımasızca.

İç geçirdi. "Asla istemedim, asla asla," dedi. Bana verdiği o gül dikenliydi ama sonuçta gülü bana veren oysa, muhakkak dikenler ona da batmış olmalıydı. "Daha çok küçüktüm, doğruyla yanlış ayırt edemedim. O evden çıkarken aklımdaki tek şey geri dönüp seni alma isteğiydi. Biliyorsun döndüm de, ama yoktun, baban..." sustu. "O çok acımasızdı. Baş edemiyordum, bir kez daha karşısına çıkarsam sonum ya ölüm ya hapis olacaktı."

"Korktun."

"Korktum," diye itiraf etti, boğuk sesi ağlayacağıının habercisiydi. "En çok senin için korktum, daha iyi ve senin yaşayabileceğin bir hayata ihtiyacımız vardı. Seni doyuramıyordum, sütüm bile gelmiyordu. Ben o an bana doğru gelen tercihi yaptım, evet pişmanım ama yemin ederim tek bir an çıkmadın aklımdan."

Sorgulayamıyor, ne cevap vereceğimi bilemiyordum. Ben günler öncesinde bir bebeği öldürmüş, bunu kendim için, habersizce yapmıştım. Onu bir anne olsaydım anlar mıydım? Parmaklarım arasına kıştırdığım çatalı tabağın kenarına bırakırken tedbirliydim. "Bunlar birer bahane değil, zaten ben de artık duymak istemiyorum." Ne tür bir serzenişte bulunmam gerektiğini bilmiyordum. "Korktun, pişmansın ve beni görmek, kazanmak istiyorsun?"

"Evet, evert Çok istiyorum."

Doğru olan neydi? Herkesin doğrusu bir olmak zorunda değildi. "O zaman bir yerden başlamamız gerekiyor," dedim sessizce. "Öncelikle portakal suyunu pek sevmem," elimle bardağı ittirdim. "Çokolatalı olmadığı müddetçe tatlılarla aram da yoktur."

Boş bardağın birini kavradı ve cam sürahi içerisindeki portakal suyunu, geniş bardağa aktardı. "Ben de tatlı pek sevmem, yine de senin için yapmıştım."

Rahatlamak, daha sağlıklı düşünceler içine girişmek istiyordum ama şu an için mümkün değildi. Bu yüzden bu mesafeye ayak uydurdum, sınırlarıma sahip çıktım ve usulca önümdekileri

didikledim. Çok çeşit yapmıştı, tatlıdan tuzluya her şey tabağımı içerisindeydi ve annemin el lezzetini ilk kez tadıyordum. Tuhafı. “Dövmen mi var?” diye sordu ansızın, gözleri ensemde durakmıştı. “Nasıl cesaret ettin buna?”

Elim istemsiz bir şekilde ensemde uzandı, parmaklarımla dövmeyi örterken bakışlarımı kaçırdım. Neden utandığımı bilemiyordum, sonuçta normal bir anne kız iletişimimiz yoktu. “İsteyerek yaptım,” dedim, enseme ovalayarak. “Aslında böyle bir tarzım yok ama içimden gelmişti.”

Onunla konuşmamla mutlu oluyor ve bunu gizlemekten kaçınmıyordu. Portakal suyumdan ufak bir yudum aldım, hiç olmadığım kadar zarif hareketler sergiliyordum ve bu kesinlikle yapım değildi. “Bu evde yaşadığına göre çok paran olmalı,” dedim, bakışlarım duvardaki tabloya tırmandı. “Söylesene, ne işle meşgulsün?”

Bir an duraksadı, bakışları sanki özlemle yüzümde geziniyordu. “Çok zordu, hiç iyi şeyler yaşamadım,” dedi, sesinde tuhaf bir samimiyet yakaladım. “Senin yaşlarındayken tuvalet temizlemeye başladım. Tabii ki bir anda gelişmedi bu maddi gücüm, bir kadının tek başına ayakta kalması oldukça güç. Sokaklar tehlikeli ama bir şekilde şansım yürüdü. Bir arkadaşla tanıştım, zengin bir aileye mensuptu ve bana çok yardımcı oldu. Beraber bir kafe açmaya karar verdik, benim ortaya koyacak bir şeyim yoktu ama o bunu umursamadı. Birkaç yıl birlikte bu işi devam ettirdik, oldukça iyi bir gelir sağlamıştık. Ama sonra kadın ansızın çekip gitti. Sanırım eşini kaybetmişti. Ona çok ulaşmak istedim ama ev kapı duvardı, kafe de bana kaldı,” derin bir nefes verdi. “İşleri büyüttüm, zamanla çok daha iyi paralar kazanmaya başladım. Bu sırada sana ulaşmayı çok kez...”

“Tamam, yeterli.”

Kafasını eğdi, bir süre sustu. Ben de sustum ve tabağımdakileri yedim. “O kadına minnet duymalısın,” dedim düz bir sesle. “Belki de hâlâ sürünüyorsun.”

“Öyle, büyük bir saygım ve sevgim var ona,” dedi, dudaklarında küçük bir tebessüm aydınlandı. “Bir de çocuğu vardı, arada

getirdi ve aklıma hep sen gelirdin. Çok güzel bebekti, annesi de güzeldi.”

“Anladım.”

Kelimelerin buruk, acı ve belki de tatsız olduğu anlar vardı, anlamları bile kurtaramıyordu kelimeleri. Yemeğimi yedim, bu süre içinde ara ara konuşmuş ama herhangi bir taşkınlığa sebep vermemiştim. İlk ânki gerginliğim solsa da, tam anlamıyla rahat olamıyor ve ne diyeceğimi tartamıyordum. Tabağımı bitirdikten sonra masadan kalkmış, koltuktaki yerimi almıştım.

Sürekli bir şey isteyip istemediğimi ve bir sorunum olup olmadığını soruyordu. Bir anne ne yapar ya da ne yapmak ister bilemediğim için cevaplarım da tedirgindi. Kaç dakika, kaç saat geçtiğini bilmiyordum, ancak kötü değildi. Hava kararmaya yüz tutmuş, annem birçok olumsuzluğu görmezden gelmişti. Nihayetinde kalkmam gerektiğini anladığımda ise, yerimde rahatsızca kıpırdandım.

“Geç oldu, gitsem iyi olur,” dedim, bakışlarım dolgun yanaklarında gezindi. “Teşekkür ederim, birçok şey yapmışsın benim için.”

Yüzünün düştüğünü görebiliyordum ancak bu mesafeyi bir anda yitirip, can ciğer olmamız beklenilmezdi. Sonra bir anda eliyle ellerimi kavradı, teni tıpkı benimki gibi soğuktu. “Bu gece kalmaz mısın?” diye sordu saf bir heyecanla. “Zaten tek yaşıyorum, çok rahat edersin.”

Dudaklarım aralandı, bu kadarını kaldıramazdım. Cevap vermek istedim fakat aynı anda titreyen telefonumu hissettiğimde duraksadım. Onun bakışlarının farkındalığıyla, elimi cebime atarak telefonu kavradım. Parlak yüzeyde, Asrın'ın attığı mesaja baktım. Geldiğini ve beklediğini belirtmişti.

“Asrın mı?”

Telefonu cebime yerleştirdim, onunla bu tür detayları konuşacak bir rahatlığa sahip olamamıştık. “Gitmeliyim.”

Bu onu reddettiğimin en net tavrıydı, bunu anladı. Yerimden ayaklandım, gri detaylı çantamı omzuma astım ve etrafa kısa bir bakış attım. Ne demeli, nasıl ayrılmalıydım? “Bir daha gel, hatta yedek anahtarımı sana verebilirim.”

Ben daha cevap vermeden, yemek masasının yanında bulunan raflara ilerledi. Bir şeyler aradı, kaskatı kesilmiştim ve doğru dürüst konuşamıyordum. Elinde bir anahtarla geri döndü ve ben ne olduğunu anlayamadan anahtarları elime tutuşturdu. "İstedigin zaman gel, burası senin evin."

Hemen sonra kollarını bedenime sardı, bunlara alışamayacak gibiydim. Boşlukta sarsılan ellerimi yanıma indirdim, ona sarılabilecek kadar iyi değildim. Bu uzun sürdü, benden ayrılamayacak kadar sıkı ve heyecan dolu bir sarılmaydı. "Kızım, arayı açma," dedi, boğulacak gibi hissediyordum. "Seni özleyorum."

Hiç istemese bile kollarını benden ayırdı, yüzüne bir anda çöken hüznü fark ediyordum ama elimden bir şey gelmiyordu. Ona bakmaktan kaçındım, otomatikleşmiş gibi kafamı salladım ve salonun çıkışına yöneldim. Koridor boyu yürürken, gözlerim şık zeminde oyalanıyor ve bir an önce gitme isteğiyle çıldırıyordum. Korkuyordum, kabullenmek ve acılarımı bir anda silmekten korkuyordum. Kapıyı araladım, bedenimi aceleyle dışarıya attım ve duraksadım. Omzumun üzerinden ona kısa bir bakış attım, kapı eşiğinde durmuş ve parlayan gözlerle bana bakıyordu. Bir şey deme mecburiyetinde hissettim, sanki ikimizin de buna ihtiyacı var gibiydi. "Yine geleceğim," dedim, gülümsemeye çalıştım. "Sen de gelebilirsin... yani dert değil."

Dudaklarındaki tebessüm hüyüdüğünde nedensiz bir panikle arkamı döndüm ve asansörü bile umursamadan merdivenleri indim. Göğsüm nefesimin ihanetiyle cebelleşirken, anormal ifadelerimi yorumlayamıyordum.

Merdivenleri kesintisiz bir hızla indim, yanımdan gelip geçen birkaç insanı umursamadım. Geniş kapıyı araladım, soğuk hava sert bir rüzgârla çarparken derin derin nefesler aldım. Sakin kalmalıydım. Gözlerimi ihtiyaçla etrafta gezdirdim. Siyah araba rezidansın önüne yanaşmış ve kapısı, onun tarafından aralanmıştı. Adımlarım sarsaktı, saçlarımın yüzüme attığı tokatları hissederek arabaya yürüdüm. Aralık kapıdan içeriye süzülerek deri koltuğa yerleştim ve omzumdaki çantayı dizlerimin üzerine bıraktım.

Tekerlekler zeminde döndüğünde gürültü kulağıma ulaştı ancak ruhsuzluğum herhangi bir irkilmeye izin vermedi. Titreyen

ellerimle kemeri taktım, yavaş ve tutarsız hareketlere sahiptim. Sırtımı koltuğa yasladım, omuzlarım çoktan düşmüştü. Puslu camı, camın ardındaki karanlığı izledim. Sessizdim, konuşacak tek kelime yok gibiydi. Arabanın sessizliğini sırtlanan karanlık yol boyu sürdü. Konuşmadı, zırhına kuşandığı öfke; kırgınlığını görmesine engeldi. Sessizlik çoğaldıkça ben küçüldüm. O kadar küçüldüm ki sanki şu an konuşsam yok olacaktım. Bu yüzden büyüyen bu sessizliğe tahammül edemeyerek “Özür dilerim,” dedim, utancımın izin verdiği kadarıyla. O konuşmadan hızlıca devam ettim. “Neden böyle şeyler yaptığımı bilemiyorum. Tamam, sana daha öncede yalan söyledim ama asla seni üzecek yalanlar değildi. Biliyorum, bir adamın yanında kalmam senin kaldırılabileceğin türden bir şey değil ama ben de kalmak istemedim ki...” yutkundum. “Vereceğin tepkilerden korktum.”

Direksiyon kenarlarına tutunan parmakları gevşedi, kemikli parmaklarını seviyordum. Sanki ipin ucundaydım ve az sonra konuştuğunda ya beni yukarı çekecek ya da ipi bırakacaktı. “Söz ver,” dediğinde o ipi yukarı çekmeye başladığını hissettim. Sanki buna ihtiyaç duyar gibiydi. “Bir daha yalan söylemeyeceksin.”

“Söz,” dedim, yalan söyleyerek. “Seni kırmayacağım.”

Omuzlarını dikleştirdi. “Beni kimse kıramaz.”

Dizlerimi kendime çektiğimde canım biraz yandı ama sorun etmedim. Onu gür kaşlarından başladım izlemeye. O öyle güzeldi ki uzun uzun izlemeye nefesim yetmedi. Dudaklarının kenarına kadar izleyebildim. “Ben kimse miyim?”

Bana kısa bir bakış attı. “Sen kimse olamayacak kadar çok şeyimsin.”

Bu, gün boyu aldığım ilk nefesti, canımı yakmayan. “Affedildim mi?”

“Çocuk muyum ben?”

Şiddetli bir nefes vererek kâküllerimi geri attım. “Hayır, çok seksi bir adamsın.”

Eliyle saçlarını karışladı. “Değil mi kız?”

“Hi hi.”

Saçlarından sıyrılan eli dizinin üzerindeki yerini aldığı anda dudaklarını dişledim. Bir şekilde öfkesini torpulemiş, mesafeden

bir şeyleri yıkmıştık ancak dokunuşuma ne tepki vereceği bilemiyordum. Heyecanla bir soluk verdim, parmaklarım havalandı ve onun boşluğundan yararlanarak eline dokundu. Bir an elim soğukluğuyla irkildi, lakin herhangi bir tepki göstermedi. "Annenin elleri de çok soğuk," dedim, kafamı koltuğa yaslarken. "Her şeyi ona benziyor."

Başparmağıyla avuç içimi okşadı. "Seni kırdı mı?"

"Hayır, sakindik," diye yanıtladım düşünceli bir sesle. "Bana sarma yapmış, severdim."

Sessiz kaldı, onun için mühim olan benim kurulmamdı. Neye ki böyle bir şey olmamış, tuhaf ve sakin bir gün geçirmiştik. "Bir keresinde bana yaptığın sarmaları mahvetmişim," dedi diz bir sesle. "Kendin mi sarmıştın?"

Hatırlıyordum, üzülmüştüm. "Hepsini kendi ellerimle sardım, biraz tombul olmuşlardı ama..."

Dudaklarını dişledi. "Dolgun seviyorum."

Gözlerimi baydım, şu an sinirlenmem saçmaydı ama dolgun dediğinde aklıma etli butlu kızlar geliyor ve geriliyordum. Sarmaları çekingen davranıyor ve utancımı üzerimden atamıyordum. Yüzm devamı aynı nabızda atmış, herhangi bir terslik gelişmemişti. Onun izlemenin hazzıyla, sessiz kalmayı başarmıştım. Range Rover vaktinde, sitenin önünde duraksadığında elimi avucundan ayırdım.

Oysa parmaklarını ölene dek tutabilirdim.

Arabadan inip çıplak havayla yüzleştüğimde, Asrın'ın rezanede ki yerini alması uzun sürmemişti. Yan yana siteye yöneldiğimizde yine merdivenleri tercih etmiştik. Kısa süre içinde daire önüne duraksadık, uzun bir süre anahtarı aramıştı. Düşünceli olduğu için nereye koyduğunu unutuyor olmalıydı. Nihayetinde anahtar olarak kapıyı açtığı süre boyunca işittiğim küfürleri demezdandan geldim. "Üşüyor musun?" diye sordu, koridorda ilerlerken. "Elektrikler yine gitmiş."

Bunu duymamla birlikte onunla aramdaki mesafeyi kapadım ve ellerimi onun koluna sardım. Omzunun üzerinden baca kase bir bakış attı, kırık bakışları son derece ciddiyet taşıyordu. "Yalnızca karanlık," dedi, dudakları dikkatimi dağıtıyordu. "Bessiz."

beğenirsen karanlık seni korkutmasın," elini omzuna yerleştirdi.
"Karanlıkta sana yapacaklarımdan kork."

Üşiyen ellerimi ovarken koridor boyunca yürümeyi sürdürdük ve odaya girdik. Bakışlarım her yerdedi, soluk ışık odayı bir parça aydınlatmış olsa da yine kasvetliydi. Üzerimdeki fazlalıklardan kurtulmak için üzerime rahat olabileceğim uzun kollu bir badi giydim. Elektrikler çok sık gitse de Asrın'ın bundan bir rahatsızlığı yok gibiydi. Yatağa zıplayarak bağdaş kurduğumda Asrın'ın kollarını çıkardığını gördüm. Pekâlâ, bu biraz utanç vericiydi ama onu izlemeyi seviyordum.

Hiçbir aceleyle gerek görmeden, göz teması kurarak yatağa yaklaş ve kendini önüme devirdi. Gövdesi çıplaktı, bacaklarında yalnızca bir baksır vardı ve gözlerime sahip çıkmak hiç de kolay değildi. Sırtını yatak başlığına yasladı, tuhaf bir sakinliği vardı ve elleri kucagındaydı. Baş hafifçe önüne düşmüştü, doğrudan parmak boğumlarını izliyordu.

Bakışlarım itinayla onu izlerken at kuyruğu yaptığım saçlarımı öndeme. Saç derim acımış, çekiştirdiğim saçlarım sırtıma doğru eğilmişti. Yüzümü buruşturdum. Ellerimi saçlarımdan ayırırken görebeklerim onun gözleriyle teması sağladı. Büyük bir dikkatle bana bakıyordu, bundan yararlandım ve dizlerim üzerinde sürünenek mesafeyi kapadım. Saçlarım yanaklarımdan aşağıya düşmüştü. Kolları boynumun altına saklayarak onun sığnağı içine girdiğimde çenesi alın çizgime sürtünerek yerleşti başımın üstüne. "Mum yakalım mı?" diye sordum kısık bir sesle. "Bayağı karanlık."

Sakallarını tenime sürttü. "Benim ışığım başucumda."

Tenim haylandı, kişiliğim ve ruhuma rağmen hassas bir cilde ve hissiyete sahiptim. Ellerini saçlarımdan dibine yerleştirdi ve parmaklarıyla ovdu. Gözlerimi yumdum, oyle güzel, oyle mükerremel hissediyordum ki... Kelimelerim kaybolmuştu, daha fazlası için konuşmaya çalışıyordum. "Sence anneme izin vermeli miyim?"

Parmağları bir an duraksadı, ardından devam etti. "İçinden geleni" dedi, neden bu kadar sakındı? "Sadece, seni üzmesine izin ver. Sen iyi şeyler yaşamayı hak ediyorsun."

"Seninle yanşıma olacak birisi var."

Parmak eklemlerini derime sürttü, mucizevi bir ağrıya sebep
nün geçtiğini hissediyordum. "Kim o lavuk?"

Homurdandım. "Kendisini bilir."

Tek bir hareketini bekliyordum. Ona sıkıca sarılmama rağmen
bur dokunuşu yeterdi, mesafeyi yerle bir edebilirdik. Bakışları
çıplak göğsünden sıyrılarak onun gözlerine tutunduğunda, ellerini
boş durmayarak omuzlarına sarılmıştı. "Neden sakınsın, ben seni
cezalandırıyorsun beni?"

Saçlarını aldı, omuzlarımdan aşağıya yerleştirdi. Gözleri
hır gibiydi, aklımı başımdan alıyordu her defasında. Durdurmayı
uzulmeyi bilmeyen, uzulse bile bunu katı bir dille yalanlayan bir
adamdı. Belli etmezdi, iyi maskeler takardı. Parmaklarını yüzze
tırmadı, gozkapaklarının üzerini okşadım. Bunu ilk kez yapıyor
dum ve çok iyi hissettirmişti. "Annenle konuşmuşsun sen," dedi
fısıltıyla. "Koru mu?"

Kirpiklerini hissettim, kıvrık ve sıkı. "İyi, beni hatırladı."

"Ya, ne anlattı sana?"

"Beni özlediğini."

Gozkapaklarını orttum, itirazda bulunmuyor ve dokunuşuma
tepkili veriyordu. "Sen özlenilmeyecek gibi değilsin ki," dedim, ka
fasını yana yatırdım. "Anneler özler, yani öyle derler."

Kafasını salladı. Gözkapaklarını okşamayı sürdürdüm, sonra
düzgün burnunu yüzeysel olarak sevdim ve parmaklarım dudak
çizgisine burnu arasındaki o çizgide duraksadı. Hemen sonra dudak
çizgisini okşadım, kalbim ağzımda atıyordu, elimi durduramı
yordum. Sertçe yutkundum, parmağıma dökülen nefesi hızlanmış,
göğsü sertçe yükselmişti. Parmağım iki dudak arasındaki çizgide
durdduğunda, bir anda ben daha ne olduğunu anlayamadan dişle
rini çıkarmış ve parmağıma geçirmişti.

"Acıttın," diye inledim gözlerim irileşirken. "Ne fırsatçı bir
adamsın sen ya."

Parmağımyı çekmek istediğimde buna engel oldu ve dişlerini
daha sert bastırdı derime. Gözleri parlamış, hafif bir aydınlığı ku
şanan bakışlarında öfkesinden zerre kalmamıştı. Sırıttım, parma
ğımın ucunu diline sürdüğümde duraksadı. "Tamam artık, hadi
bırak."

Kaşlarını çattı, göz temasını korudu ve dişlerini parmağımdan çekti. Hemen sonra parmağımı yakalayarak ısırduğu yere minik bir öpücük bıraktı. Islaklığını hissettim, midem cayır cayır yanarken yüzüm ona doğru çekildi. "Yüzünü ezberlemeye çalışıyorum," dedim, yutkunmadan hemen önce. "Oysa çok önceden ezberlemişim."

Elimi ensesine yerleştirdim, sarılmak ve dahası, onun yanındaki yerimi almak istiyordum. Belimi sardı, hemen ardından beni kucağına çektiğinde ona hevesle eşlik ettim ve sıkıca sarıldım. Omuzlarımız birbirine çarparken, ensesindeki elimi omuzlarının altından geçirdim ve daha sıkı sardım. Göğsüm göğsüne yerleşti, çenemi omzuna yaslayarak bir an için gözlerini yumdum. Her şeyi en dozajında hissediyor, öfkeyi de arzuyu da en şiddetli şekilde yaşıyordum. "Lütfen artık kızma," dedim, kaburgaları elimin altında kalp gibi çırpındı. "Ben bunu istemiyorum, kız ama sonra geçsin. Böyle olduğunda..." yutkundum. "Bocalıyorum, ne yapacağımı ya da ne konuşacağımı bilmiyorum. En çok da korkuyorum. Bir kızgınlığa bile dayanamıyorum ya... Bir gün bitmesinden deli gibi korkuyorum."

Belimdeki ellerini sıkılaştırdı, canımdan can gidiyor, canıma can katıyordu. Sertçe yutkunurken, derin, çok derin bir nefes aldı, beni kokluyordu. "Bir gün bittiğinde ikimiz de mezar olacağız."

Dudaklarımı boynunun kavıştığı yere bastırdım. "Canım Asrın."

Belimdeki eli hareketlendi, doğruldu ve müthiş bir hızla ters döndük. Ellerim boynuna tutundu, aynı anda sırtım yatağın yüzeyine çarptı ve bedenini bedenime yaslayarak beni örttü. Saçlarım etrafa savrulup özgürlüğün sınırlarını zorlarken, ellerini yatağın demirlerine geçirdi; gücü ve kudretiyle başa çıkamıyordum. Göz temasını korudu, bu sırada birbirinin içinde yuva yapmak ister gibi büyük bir hızla çarpan kalbimizin sesini işitiyordum. Burundan sert bir soluk verdi, dudaklarım ihtiyaçla aralandı ve kararan bakışları dudaklarıma indiğinde gelecek olanı sabırsızlıkla bekledim.

Boğazından yükselen iniltiyle birlikte kendini bana sürttü ve üzerimde yükselerek dudaklarını ağılıkla dudaklarıma bastırdı.

Dışlerimiz birbirine çarptı, gözümü yumdum ve yutamadığım indilerimle onu karşıladım. Sertliğini iç çamaşırında hissediyordum. Her an birbirimiz için hazırдық ve masum bir öpücüğümüz yoktu. Sert, aceleci ve talepkârdı.

Dili dudaklarımı araladı, kafasını yana yatırdı ve tüm arzusunun dudaklarımızda tüketti. Hayır, tükenmek bilmeyen bir arzuymuştu, dizlerim titriyordu. Eli bacağıma uzandı, kıvrak bir hareketle ona yardımcı olarak bacağıma beline sardım. Ellerimi boynuna sararak güç aldım ve bedenimi yataktan ayırdım, bu sırada beni sararak sürdürüyordu. Bırakamıyordum, tüm nefeslerim infilak ediyor ama ben onu öpmeyi bırakamıyordum. Kucağına yerleştim, serçe iniyor ve beni durduracak tek bir hareket sergilemiyordu.

“Kırpiklerine kadar titriyorsun.” Ağzımın içine doğru inledi. “Ağzının içinden çıkmak istemiyorum...” kanadını taşıyamayan bir kelebek gibi düşüyordum gökyüzünden aşağı. “Çok güzelsin.”

Dudakları çeneme indi, boynundaki ellerimi sıkılaştırırken kesik kesik inledim. Sonra ansızın durdu, daha ileri gideceğimizi ve bundan kaçınmayacağımızı biliyordum. Lakin yorgunduk ve dekişlerime zarar veremezdik. Nefeslendik, dudaklarımızın altında bir yerlerde gezinirken, beni tekrardan yatağa devirdi. Başını göğsüme yasladı, nefesi ılık bir esinti gibi döküldü tenime. Pikeyi üzerimize örttüğünde dudakları köprücük kemiğimin çevresine açılıyordu. Sert değil ancak hissedilirdi. “Yum gözleri,” diye fısıldadım, avuçlarımızı gözlerine örttüm. “Uyu.”

Geniş geniş esnedi, genzinden yükselen yabancı sesin çekiciliğine vurulmadan önce elini gözkapaklarımız üzerine yerleştirdi. Birbirimize itaat ettik, genelde ona itaat eden bendim ancak şu an pusulanın yönü ikimizin şefkati, ikimizin çizgisiydi. Konuşmadık, dün geceye rağmen çok daha huzurlu ve karanlık bir geceye göz yumduk.

*

Suluk bir ışığın gözkapaklarıma olan sancısıyla birlikte gözlerim kırıştırdım ve usulca ayıldım. Asrın yatakta değildi ancak yatağın emanet ettiği izi hissediyor, sıcaklığıyla sarılan bedenimin graşıklaşmış olduğunu biliyordum. Boğazımı temizledim, bütün vücudumu

gererken tavarla bakiştim. O sırada elim, yumuşak ve son derece tüylü bir cisme takıldı, parmaklarımın arasından sıyrılan tüyleri hissettim.

“O da ne?”

Bakişlarım tavandan sıyrıldı, yatağın boş tarafına çevrildi ve o an hayatımın şokunu yaşadım. İdrak edemedim, dudaklarım bir balık gibi aralandı ve uyku mahmurluğunu taşıyan gözlerim şaşkınlığın getirisiyle irileşti. Asrın'ın kalktığı yatağın üzerinde, yorganın arasına tıkıştırılmış bir oyuncak, peluş ayı vardı. Grimsi tüyleri, büyük ebatı ve üzerine geirilmış Galatasaray formasıyla son derece sevimli görünüyordu. Dudaklarımdan şaşkın bir mırıltı döküldü, yatakta doğrudum ve elim bir kez daha ayya gitti.

Oyuncağ, tüylü ve çok sevimli bir ayydı.

Çok büyüktü, gece görsem korkup kaçacağım kadar kalıplı ama çok güzeldi. Temiz ve parlak gri tüyleri vardı, iri yapılı bir ayydı. Kalın ve bol tüylü bacakları, kocaman ayak parmakları ve yumuşacık karnında birleşen elleri dikkat çekiciydi. zerine geçirilen Galatasaray forması ayrıntıyı görmeme izin vermese de salak herif bulabileceği en sade ve güzel ayyı bulmuştu. İnanamıyordum, daha geçen gece ayı sevdiğimi; ancak sahip olamadığımı söylemiştim. Sonra, aradan günler bile geçmeden kucağıma tüm umudumu, çocukluğumu yığıvermişti.

Gözyaşlarım gözlerimi ısıırıyordu. Elimi kalbime yerleştirdim, huñla tepinen kalbimi avulamak ve onun suratında paralamak istiyordum. Bir an hem deli gibi mutlu edip hem de sancılı bir acı hissetmem neyin cezasıydı? Birkaç dakika ayyyla bakiştim, bana verdiği değeri hissediyor, bunun için defalarca şkrediyordum. Dudaklarımı dişledim, elimle ayyın tüylerini okşadım ve titrek soluğumu usulca sızdırdım dudaklarımdan.

Elim oyuncak ayyın üzerindeki formaya gitti, formayı çıkar-dım ve üzerimdeki tişörte rağmen giydim. Genişti, formalar genel itibariyle salaş bir görünüme sahipti zaten. Elimle ıslanan gözle-rimi kuruladıktan sonra ayya kısa bir bakiş attım. Kendimi tuta-madığım o noktada ise kısık sesli kahkahalarımı yükseltmekten kaçınmadım.

O anlar dalga geçme fırsatını kaırmayacaktım.

İçim kıpır kıpırdı, beni mutlu etmişti. Yataktan ayaklandım, ayağım pikeye dolanmış ve son anda düşmekten kurtulmuştum. Çıplak ayaklarla koridor boyu koşuşturdum, dudaklarımda büyük bir tebessüm vardı. Salonun kapısına çarptım, omzum acısa bile umursamadan içeriye girdiğimde Asrın'ın bunu bekliyor olduğunu biliyordum. Televizyon ünitesindeki rafları karıştırırken ona doğru koştum ve mesafeyi sınıfa indirdiğimizde, sırtına zıpladım. Bacaklarım beline sarıldığında, dudaklarımı yanağına bastırdım ve onu hiç öpmediğim kadar sulu bir şekilde öptüm.

“Kır belimi, kır,” dedi, elini arkaya attı ve beni beline sabitledi. “O ayı hakkında tek kelime etmeyeceksin. Bak, bu ciddi bir uyarı.”

Kıkırdadım. “Şu gri ayıdan mı bahsediyorsun? Hani Galatasaray forması giydirdiğin.”

İç geçirdi. “Ne bok yedim ben.”

Ellerimi boynunun kıvrımlarına yerleştirirken, düşmeyeceğimi bildiğim halde ona sıkı sıkıya tutundum. Nefes alacak yerim kalmamıştı, boğazıma kadar onunla dolmuştum. “Giyme şu formayı yanımda,” dedi, bacağıma çimdik attı. “Bunu tek birinden bile duyarsam aldığım gibi yakar atarım.”

Ağzımın içinde cıkıldım. “Bir öküz olmasana ya.”

Hiç zorlanmıyordu, sırtında bir yük değildim. Parmakları kalçamda gezinirken çenemi saçlarına sürttüm. Merhameti, vicdanı eksik olabilirdi ama o kötü bir adam değildi. “Teşekkür ederim,” dedim, minnetle. “Yani bunu yapmanın senin için zor olduğunu, uğraşmaya gerek bile görmeyeceğini ama sırf benim için bunu yaptığını biliyorum,” duraksadım. “Sen çok da kötü bir adam değilsin.”

“Hayal kurma,” diye homurdandı aksi bir tavırla. “Kimseye söylememen konusunda çok ciddiyim, yalnızca içinde yaşa.”

“Söylemem ki zaten.”

“Bak söyler-”

Gözlerimi devirdim. “Sana söylemeyeceğim dedim!”

Asrın koridora yöneldiği sırada çalan kapıyla duraksadı, bakişlarımız kapının yüzeyine çevrildi. “Esila,” dedi Almila, nefes nefese. “Açsana kapıyı kızım!”

“Yok artık.”

Bacaklarımı belinden çözdüm, dünden bu yana sabah misafirlerimiz pek çoktu. Dikkatli bir şekilde yere ayak bastım, Asrın tip tip kapıya bakmayı sürdürdü. “İnsafsız, aç şu kapıyı. Ah! Saçım... Bora!”

“Git üzerini değiş.”

Asrın kapıyı açmaya giderken üzerime bir bakış atarak odaya yöneldim. Bir pantolonu bacaklarımdan geçirdim, formayı da çıkardım ve düşük omuzlu bir tişört giyindim. Aceleyle odadan çıkarken sesleri duyuyor ama kelimelerin derinliğine inemiyordum. Odanın kapısını kaparken, bakışlarım koridora düştü ve gözlerimi devirdim. Bora, eliyle Almıla'nın saçlarını çekiştiriyor, söylediği yalanın hincını alıyordu. Beni fark ettiler, onlara kaş göz yaparak içeri geçmelerini anlattığımda Asrın'ın sesi salondan duyuldu.

“Kendi eviniz gibi, yiyin için, işinizi görün.” Ters ters homurdandı. “Hiç, bunlar müsait mi demeyin zaten. Sakın demeyin!”

İkisi de alınmamıştı, Bora Almıla'ya tip tip baktı. “Şu eteği düzelt de git içeri, seni görünce devrelerim yanıyor.”

Almıla yalanının bilincinde olup içeri yöneldiğinde, Bora onun bacaklarını güç bela örten eteğe dik dik baktı. “Şimdi, bu eteğin yarısı nerede diye klişe bir laf söylemek istemiyorum ama gerçekten ki bunun yarısı nerede?”

Ufak adımlarla koridoru arşınladım, Pati etrafta dolanıyor ve kuyruğuyla devirip döküyordu. “Fakirim ben oğlum, minisi daha ucuza geliyor.”

Peş peşe içeriye yönelirken, dağılan saçlarımı üstünkörü düzelttim. Sabah sabah yaşadığım aksiyonun sınırı yoktu. Almıla ikili koltuğun en ucuna çökmüş, bana tip tip baktı. Mert yalanı açığa çıkmış ve fena bozulmuş görünüyordu. Asrın sahip olduğu uzun bacakları sehpaye doğru uzatırken, onlara kısa bir bakış attı.

“Noldu ha? Neden geldiniz?” diye sordu, bakışları üzerime çevildi. “Birbirinizi kendi evinizde yiyemiyor musunuz?”

Bora eliyle koltukta ritim tutturdu. “Esila yalan söylese ne yapardın?” diye sordu aniden, bakışları Almıla'daydı. “Başka bir adamla ilgili bir yalan.”

Gürültüyle öksürdüm ve Bora'ya atabileceğim en pis bakışı attım, Allah aşkına, bilerek mi yapıyordu? Asrın sessiz kaldı, belki konuşacaktı ama Almila önce davrandı. “Beyaz bir yalan.”

Asrın gözlerini devirdi. “Yok kırmızı.”

Almila ağzında gevelese de henüz Asrın'a küfredecek bir cesarete sahip değildi. Rahatsız hissedip kıpırdandım, takdiri ilahi dedikleri olayı falan mı yaşıyordum? “Sen de tepki verseydin,” diye cırladı Bora'ya hitaben. “Kıskanıyorsun, kabul et diye yaptım işte.”

Bora ensesini kaşdı. “Kıskanmıyorum.”

Hepimizin bakışları büyük bir hızla onun üzerine çevrildi, neyi inkâr ediyordu ki? Kıskanmak bu değilse neydi? “Kıskanmak nasıl oluyor?” diye sordum dik dik. “Bu yaptığın ne öyleyse?”

Asrın dikleşti. “Sadece sahipleniyor.”

Bakışlarım ona kaydı ama bana değil, cama bakıyordu. Duraksadım, düşüncelerimde ani bir duraksamaya uğradığımda kaşlarım çatılmıştı. Asrın beni sahipleniyordu, bunu çok uzun zamandır biliyordum ama kıskanıyor ihtimalini hiç düşünmemiştim. Her defasında çok saçma gelirdi, bunu düşünmenin bile hayal kırıklığından öte gitmeyeceğini bilirdim ama ilk defa beni kıskandığı ihtimali böylesine yakın gelmişti.

“İnsan öylesine birini neden sahiplensin?” dedi Almila, sinirle yükseldi. “Ya yürek yok mu sende çocuk!”

Bora hiç tınlamıyordu, ters ters Almila'ya baktı. “Burada suçlu olan sensin, ne ara beni yargılar olduk?”

Asrın'ın bakışları üzerime çevrildi, ardından dudaklarıma ve hemen sonra omuzlarıma yumuldu. “Yüreğini yargılıyoruz, hiçbir şey söylemiyorsun,” dedi Almila, üzerindeki gömleğin düğmeleriyle oynarken. “Peşinden mi koşacağım ben senin? Bak, sinirlenmeye başlıyorum. Kıskanıyorsun, söylesene.”

Bora'nın bir anlık sessizliğini ben doldurdum. “Bora seni sevmek zorunda değil,” dedim düz bir sesle. “Sen de istersen ondan vazgeçebilirsin. Bora da yakandan düşmeni ister, öyle değil mi?”

Almila anlayamaz gözlerle bana bakarken, Bora tepkisiz kalamadı. “Yok, yok yakamda kalsın,” dedi hızla. “Geçiniyoruz böyle,” duraksadı. “Değil mi Almila?”

Asrın Bora'ya tip tip baktı. "Kız senin keyfine göre mi yaşayacak," dedi sert bir tavırla. "İstemiyorsan istemiyorum de, yarın öbür gün kızı başkasının kollarında gördüğünde kafayı yiyeceksin. Ben de bakıp bakıp sırtacağım." Almıla'ya döndü. "Bak bunu unutmama, beni yalancı çıkarma."

Almıla Asrın'ı onayladı. "Sağ ol, eniş-

Boğazımı temizledim. "Almıla, gaza gelme."

Bora hepimize kısa bir bakış attı. "Köşeye sıkışmış hissediyorum," dedi kısık sesle. "Tamam belki biraz." Gözlerini kıstı. "Bir avuç kadar kıskanmış olabilirim."

Almıla sırtıttı ve onun ters bakışlarına aldırmadan konuştu. "Bu da bir şey, âşık olduğunu anlamasına az kaldı."

"Ben sana mı âşık mışım?"

Almıla kafasını salladı. "Çok âşıksın, merak etme, fark edeceksin."

Bora ceketinin yakalarını düzeltirken, bakışlarını etrafta gezdirdim. Bugün Ayça Hanım'ın yanına gidecek, hastalığımla ilgili son gelişmeleri öğrenecektim. Zorunluydum, bir şekilde ne durumda olduğumu fark etmeli ve tedbirini almalıydım.

"Öyleyse konsere gidiyoruz?" diye sordu Bora, tedbirli yanıyordu. "Fazladan bilet var, gelmezsen başkasına vermek zorunda kalacağım."

"Ne konseri," diye sordum ilgisizce. "Ne zaman?"

"Teoman."

Bakışlarım Almıla'nın üzerine çevrildi, bunu beklemiyordum. Teoman çok sık dinlerdim ve konser fikri hiç de fena değildi. Ancak sustum, bir şey söylemedim; fakat Almıla hevesimi anlamış gibiydi. "Fazladan bilet var mı?"

Bora gözlerini kıstı. "Bulunur."

Belki Asrın'ı ikna edebilirsem, konser deneyimi hiç de fena olmazdı. Sessiz kalarak önüme döndüm, Asrın'ın bakışları altında sakin kalmak zor olsa da bunu becermeyi öğrenmiştim. Yutkundum, bir süre daha onların sohbetini dinledikten sonra ayaklanarak odaya yöneldim. Üzerime koyu kot bir ceket geçirdim, saçlarımı basit örgüyle tutturdum ve gri çantamı omzuma astım. Ayça

Hanım'a giderken bile Asrın'a yalan söylemek zorunda kalıyor, bilmem kaçınıcı kez kendimden nefret ediyordum. Aynaya kısa bir bakış attım, genel itibariyle hoş bir kız olabilirdim ancak anbean ruhumu kirletirken, neyin ne önemi vardı ki?

Bakışlarım aynanın üzerine yansımalarını düşüren ayya takıldı, tüm güzelliği ve sevimliliğiyle yalanlarımı suçlar gibi bana bakıyordu. Derin bir nefes verdim, yüzüme stabil bir ifade yerleştirdim ve odadan çıktığımda, koridorun ucunda, onu gördüm.

“Bora'yla bir yere kadar gideceğim, Almila'yla gidersen okula,” dedi Asrın, koridorun diğer ucundan bana doğru yürürken. “Kendine dikkat et, sakın tek kalma ve...”

“Telefonum açık kalacak,” diyerek tamamladım onu.

Yerimde duraksadım, hızlı ve emin adımlarla aramızdaki mesafeyi kapadı. Sık kirpiklerinin gölgelediği yeşilleri gözlerime sabitledi, siyahımsı parıltıları görebiliyor ve bunun kalbimdeki etkisini yok saymıyordum. “Bana anlat,” dedim düz bir sesle. “Nereye gidiyorsun?”

Burnunu burnuma sürttü, mideme sokulmuş ve ardından çeyrilmiş olan bıçak darbeleri, keskin ve kanamaya mecbur bırakacak kadar yoğundu. “Bu ev bizim için tehlikeli olmaya başladı,” dedi, beni şaşırtarak. “Birkaç gün kalmak için bir yer bakacağım, güvenilir olması lazım.”

Elimi havaya kaldırdım, parmaklarımla saçlarımı geri iterken, anlamları zihnimin içerisinde kolaçan eden kelimelere kafa yordum. “Peki,” diye onayladım onu, bu kadarı şu an için kâfiydi. “Okulda seni bekliyor olacağım. Kendine dikkat et olur mu?”

Dudakları burnumun ucuna minik bir öpücük kondurdu, etkisi dehşetti. Eliyle belimi yakalayarak beni bedenine yasladı ve sıkıca sarıldı. “Olur,” dedi, sakallarıyla örselenen çenesini omzuma sürttü. “Kendini kolla, kimsenin sana yaklaşmasına izin verme.”

“Mesajı kaptım,” dedim omzumu silkerken. “Rahat duracağım.”

Kollarını belimden ayırdı, boşlukta kalan ellerimi ceketimin cebine yerleştirdim ve koridora kısa bir bakış attım. “Almila bekliyor.”

“Git, öyleyse.”

Dudaklarımı yanağına bastırdım, alelacele bir öpücük bıraktıktan hemen sonra duvarla arasından sıyrıldım ve ondan uzaklaştım. Arkamı döndüm, gözlerime sahip çıktım ve hızla koridoru yürüdüm. Almila kapı eşiğinde beni bekliyor ve bana ters ters bakıyor. “Geldim,” dedim, portmantodaki ayakkabılarıma uzandım. “Hadi gidelim, geç kalacağım.”

“Doktoru iyi dinle,” diye uyardı beni, ciddiyetle. “Umursamazlık yapma, ilaçları da ihmal etme.”

“Dikkate alıyorum, işin ciddiyetinin farkındayım Almila.”

“Asrın'a söyle...”

Kafamı iki yana salladım. “Hayır Almila, asla söylemeyeceğim.”

Sessiz kaldı, bunu onaylamasa bile benim aksime gitmiyordu. Siteden ayrıldıktan sonra bir taksi çevirmiş ve adresi vermiştim. Korkuyordum, o kadından duyacaklarıma hiçbir zaman hazır hissetmeyecektim. Araba yarım saatin sonunda, Kadıköy sokağında tanıdık bir binanın önünde duraksadığında, Almila'yla kısa bir görüşürüz merasiminin ardından içeri yönelmiştim.

Şimdi Ayça Hanım'ın karşısında, sarı kadife döşemeli koltukta gerilmiş vaziyette oturuyor ve sessizliğin ürkütücü uğultusunu dinliyordum. Bu odaya girmek beni inanılmaz geriyordu. Sessiz bir soluk verdim, el parmaklarım dizlerimin üzerinde sabitlenmiş ve bedenim beklentiyle kasılmıştı. Kendisinin konuşmam için beklediğini biliyordum ama nereden başlayacağımı bilmiyordum. Kafamın içindeki kargaşa şeytanın masası gibiydi; kalabalık ve kirli. Yutkunuşumu kelimelerimle tamamladım. “İlaçları kullanmaya başladım,” diye başladım konuşmaya, sakince. “Ne derece etkiledi bilmiyorum ama çok iyi hissetmiyorum.”

İnce dudaklarında ufak bir gülümseme ve yüzünde anlayışlı bir ifade vardı. Gözleri bilgisayar ekranı ve gergin yüzüm arasında geziniyor, durum değerlendirmesi yapıyordu. “Hastalığını kabullemen en önemli olandı,” diye karşılık verdi, sesi ılımandı. “İlaç sürecine başladık, bu dönemde kendini törpülemelisin.”

“Sakin kalmaya, sinir anlarında kendimi durdurmaya çalışı-

yorum,” dedim, rahatsız bir şekilde kıpırdandım. “Ama bazen öyle saçma, öyle yabancı kelimeler kullanıyorum ki, kendime bile inanmıyorum. İnsanları kırıyorum ve hastalığımı dillendirmekten kaçınıyorum. Olduğum kişi, olmak istemediğim kişi.”

Parmakları arasına kıştırdığı kalemle kısa notlar alıyordu. “Bu ayıp değil, hırpalanan insanların başına bu tür rahatsızlıklar elbette gelebilir,” dedi, açıklayıcı bir anlatımı vardı. “İçerisinde bulunduğumuz dünya her an kirleniyor, yaşamaya müsait alanlarımız kısıtlanıyor ve dolayısıyla bu tür psikolojik rahatsızlıklar da çoğalıyor. Utanma, insanlar seni anlar.”

Anlarlardı, yine de ben bunu dillendirebilecek cesarete sahip değildim. Kadının yüzünü boş gözlerle izledim. İnsanlara baktığımda artık hiçbir şey görmüyordum. “Ben bundan kurtulmak istiyorum,” dedim kararlılıkla. “Beni çok yoruyor, sürekli yalanlar söylüyorum ve bu çok suçlu hissettiriyor.”

“Bu seninle alakalı değil,” dedi, masaya biraz yüklendi. “Kontrol edemezsin, kendini suçlamak seni daha da yoracaktır. Lütfen bunu yapma tatlım.”

Elimle dizimin üzerinde belli belirsiz şekiller çizdim. “Peki, ilaçlar etkisini ne zaman gösterecek?”

“İşte bu seninle alakalı,” dedi, ciddiye. “Sinirli ortamlardan kaçınmalı ve sakin bir süreç geçirmelisin.”

Alayla güldüm, bunun ne kadar zor olduğuyla ilgili en ufak bir fikri yoktu. “Peki ilaçtan sonra ne olacak?” diye sordum, dudaklarımı dişledim. “Ne yapılması gerekiyorsa yapmak istiyorum.”

Duraksadı. Bana en son böyle baktığında beni incitmiş, hasta olduğumu acımasızca söylemişti. Şimdi, bundan daha ağır ne söyleyecekti ki gözlerime böyle bakıyordu? Hissettiğim duygular göğsümde gerinerek kalktığında ve dışarı çıkmak istediğinde, elimi kalbimin üstünden göğsüme yaslayarak kendisini dinledim. “Aslında bu süreçte hastalarımız için aynı tedaviyi uyguluyoruz,” dedi sakin bir şekilde. Sanki tutduğum ağacın dalını bir balayla kesiyordu. “İlaç tedavisinden bir süre sonra geri dönüş alamazsak hastaneye yatırır ve daha detaylı bir tedavi başlatırız. Üzgünüm, eğer sonuç vermezsen...”

Seni hastaneye yatırırız.

Kapatırız.

Kilitleriz.

Bana diyordu ki, tutunduğun o dalı baltayla keseriz.

Bölüm 16

-İlişkilenmiş Ruhlar-

Gerçekle yalanın birleştiği yerdeyim.

Burada kimse yok. Ben varım, yansımalarım var, kâbuslarım var, korktuklarım, kaçtıklarım var... Burada bir kız çocuğunun on sekizindeki bir kadının ruhunda sonsuz bir uykuya dalışını görüyorum. Burada, on sekizindeki o kadının, sekizindeki o kıza bir mezar olduğunu biliyorum. Burada on sekizinde olan o kadının, kulağında uğuldayan şarkının nakaratındayım. Her yerdeyim ve aslında hiçbir yerdeyim. Bu gerçek mi, bilmiyorum. Ne kadar gerçek bilmiyorum. Buradayım, fakat aslında burada olduğumdan o kadar da emin değilim.

Okul tuvaletinin duvarları üstüme yürüyor. Burada, aynaya baktığım noktada sıkışıp kalmış hissediyordum. Sanki burada benden başka kimse yoktu. Kaç dakikadır burada olduğumu bilmiyordum ama tuvalete girdiğimden beri yansımalarımın uğultularını dinliyordum. Her şey karışıktı. Gerçekliğini sorguluyordum, birinin beni bu bataklıktan çıkarmasını istiyordum ama biliyordum ki bana elini uzatanı da yanıma, bu bataklığa çekecektim.

O kadar da iyi değilsin, dedi yansımam, baktığım aynanın içinden. Baksana, yalnızsın.

Yansımanın bu sefer yüzü yoktu, yalnızca sesini duyuyordum. Ellerimi lavabo tezgâhına yaslayarak aynaya, aynanın içindeki yansıma biraz daha yaklaştım. Saçlarım omuzlarımdan aşağı dökülmüştü, hissettim. Yüzüm doğrudan aynaya dönüktü, bakışlarım aynaya sabitlenmişti ve aynada kendi yüzümden çok onu görmenin arzusunu duyuyordum. Dişlerimi birbirine vururken, “Yalnız değilim,” diyerek karşı çıktım ona. O, gerdanında günahın köprüleri kurmuş bir katildi. Yansımalarımdan en sevmediğim, sesi olan ama görüntüsü olmayandı. Hırladım. “Asrın var, arkadaşlarımız va-”

“Hepsini kaybedeceksin,” dedi yansımam, aynanın içerisinde. Sesi boğuk ve yankılar halindeydi. Beynimim içinde bir inşaat yıkılıyormuş gibi gürültülü sesler vardı. Kısık kahkahaları aynanın içinden yükseldi. “Kim sana tahammül edebilir ki?”

Hayır, yanılıyordu. Yoksa yanılmıyor muydu? Asrın ve diğerleri beni bırakır mıydı? Bu düşünce, kafamı duvarlardan duvarlara çarpacağı kadar eziyet vericiydi. Aynanın içerisindeki düşmanım, onların beni sevdiğini söylemek için ağzımı araladım ama tuhaf bir şekilde konuşamadım. Zihnim kelime haznesini kaybetmiş gibiydi. Her şey bir an için dudaklarımdan ve zihnimden kalkarak uzaklaştı ve kayba uğradı. Konuşma becerimi anlık olarak kaybettim. “Aa, se yo...”

Parmaklarımı aynanın üstüne yaslayarak gözkapaklarımı indirdiğimde, midemden yükselen bir basıncın soluk boruma tırmandığını hissettim. Kusacak mıydım? Allah'ım, ne oluyordu? Ah, dizlerim miydi bu titreyen yoksa zemin miydi bedenimi titreten? Konuşamıyor muydum? Bir daha bunu yapamayacak mıydım? Aynanın içindeki kimliksiz düşmanım kısık kısık güldü, beni yenmiş miydi? Beni yeniyor muydu? Parmaklarım aynanın içine girmek ister gibi sertleştiğinde bir inilti bırakarak şeytanın zafer ısıklıklarını karşıladım. Biri neşterle bedenime saldırıp ruhumu içinden çıkarmış gibiydi ve bu beden, artık bir ruha sahip değildi.

Gözlerimi açtım.

Aynanın yüzeyinde Asrın'ın yansımasını gördüm. Hayır! Bu gerçek miydi? Asrın sahiden orada mıydı? Kıyafetleri aynıydı ama

bu kafamın içinden dışarı fırlayan bir sanrı mı yoksa onun kendisi miydi, bilmiyordum. Kızlar tuvaletinin kapısını aralamış, kaldırdığı kaşlarının altından bana bakıyordu. Burada mıydı, bundan nasıl emin olabilirdim? Konuşsam, konuşabilir miydim? Tırnaklarını aynanın yüzeyinde, rahatsız edici bir ses bırakarak aşağıya doğru kaydığında, “Sarışın?” dedi, sesindeki sorgulamayla. “Aynanın içine mi girmeye çalışıyorsun?”

Ah, ağlayabilirdim. Onun varlığından emin olamamak nasıl acı veriyor, anlatamazdım. Kirpiklerim telaşla süzülürken, genzimi temizlediğimi farkına vardım. “Ben,” dedim, konuşma becerimi kazandığımda. “Bir... sivilcem çıkmış da, yakından bakmak istedim.”

Serseriliği sesine yansımıştı. “Korkma, bir sivilce için bırakmam seni. Ama tabii, iki sivilcede düşünürüm.”

Esri mi yapıyordu? Sahiden mi? Bu beni çok şaşırtmıştı ama içinde bulunduğu serzeniş, ona tepki vermeme izin vermedi. Tamam, sanırım bu gerçek bir andı. Hem zaten yansımamın sesini artık duymuyordum. Aynanın önünden ayrılıp aynaya bir daha asla bakmadan onun yanına ilerlediğimde, parmakları alışkanlığını yerine getirerek dirseğime yerleşti ve beni kendine çekerek kendini benimle tamamladı. Doğrudan göğsüne bakarak parmaklarımı kalbinin kenarına dayadığımda, “Bir sorun mu var?” diye sordu ciddiyetle.

“Sen...” avuçlarıma sayısını unuttuğum kadar kesik atıyormuş gibi hissettim. Bunu o kadar derinden hissettim ki avuç içlerimi açıp onlara bakmak istedim. “... gerçek misin?”

Dimağım, bir değirmende öğütülen rüzgâr gibi, etkisini yiterek kayboluyordu. Damağымda kelimelerin keskin, metalik tadını hissettim. Asrın, avuçlarımda açtığım bir kesiğin aynasını onun göğsünde açmışım gibi bir anda irkildi. “Ne?”

Aniden kıkırdadım, bu nasıl olmuştu anlamadım. “Demek sivilcelerim olsa beni beğenmezsin.”

Duraksadığını hissettim, neden şaşırmıştı ki? Her şey normal ve yolundaydı bence. Dirseğimi ovuştururken, “Gözümün gördüğü en güzel şeysin,” dedi ve ekledi. “Neyin var Viata?”

Duraksadım. Viata mı? Bunu ilk kez duyuyorum, bir hitap şekli miydi? Parmak uçlarımda yükselirken aklımda tek şey vardı. Uzandım ve normal şartlar altında hiç yapmayacağım bir şey yaparak kurumuş dudaklarımı yanağına bastırdım. Teninin tadı, kokusu, baştan çıkarıcılığı... Dudaklarım böylesine değerli olmuştı, onun teniyle birleşene dek. Dudaklarım yanağının üstüne yayıldı, bir gülümsemedi. “Sınıfa gidelim mi?”

Tabanlarıma basarak ondan uzaklaştım ve kendisine sırt çevirerek tuvaletin kapısından ayrıldım. Tembel adımlarla koridoru yürümeye başladıktan az sonra arkamdan beni takip etmeye başladı ama çok daha ciddi ve düşünceliydi. Parmakları bileğimin etrafında oyalandı ama elimi tutmadı. Biz şu an buyduk. Birbirine açılmayan ama açılmak isteyen... Elim tutmayı isteyen ama tutmayan Asrın gibi. Köşeyi dönerek sınıfımızın olduğu koridora çıktığımızda çocukların kapının önünde biriktiğini gördüm. Bizi fark etmemişlerdi. Yanlarına yürüdüğümüzde Lavin, elinde tuttuğu telefonu panikle cebine yerleştirdi ve Cenk'e uyarı dolu bir bakış attı. Şaşırdım, ne olduğunu anlamayarak gözlerimi Asrın'a çevirdim. Yanımdan sıyrılmak için atakta bulunduğu anda, “Nereye?” diye sordum dayanamayarak.

Bana anlamsız gözlerle bakarak sınıfın kapısına yürüdü. “Cehennem kadar gideceğim, arada yanıma uğra,” dedi aksi bir tavırla. “Sınıfa giriyorum, Sarışın.”

Gözlerimi devirdim, sınıfa yürüyen bedenini izlemeye son verdim ve bakışlarımı çocuklara çevirdim. Lavin ve Cenk kısık sesle bir şeyler konuşuyordu, onlara doğru bir adım attım. “Toplum arasında fısıldaşılmaz,” diye bağırdım, sesim Lavin'in kulaklarında yankılandı. “Ne bu gizem? Cenk, yengene söylemeyecek misin?”

Cenk ağzını araladığı anda, Lavin avucunu onun ağzına örttü ve bana doğru döndü. Bir an duraksadı, ters bakışlarımı süzdükten sonra omzunu silkti. “Bir şey yok, telefonda birini gördük. Güzel bir kızdı, birine benzettik. Ondan bahsediyorduk.”

Cenk, Lavin'in elini ittirerek mırıldandı. “Basit bir kız değil ki, Asrın'ın eski kırıklardan.”

Nefesim genzime bir ceset misali yığıldı. Duraksadım. Buna alışmam gerekiyordu, nihayetinde bu tür bir geçmişe sahip olduğumu biliyor ve görüyordum. “İyi de ne alaka?” diye sordum sert bir sesle, hızlanan kalbim bana ihanet ediyordu. “Sadece bir kız sonuçta...”

Cenk bana bakarken, kafasını iki yana salladı. “Basit bir kız değil.”

Lavin dirseğiyle Cenk’i dürttü, ona bir şeyler anlatmaya çalışıyordu ama Cenk inatla susmuyordu. “Ne demek?” diye sordum, şaşırmış vaziyette. “Neyden bahsediyor Lavin?”

Lavin gerilerken Cenk’e kötü kötü baktı. “Bizi ilgilendiren bir konu değil Esila,” dedi, sevimli bir şekilde durumu geçiştirmeye çalışarak. “Hem eski bir konu zaten. Ne derler, eskiye mazi geleceğe niya...”

Ona bakmayı sürdürdüm. “Dökül!”

Ağzının içini havayla doldurdu, pes etmişti. “Söyleyeceğim ama benden duymadın,” dedi kısık bir sesle. “Asrın’a kesinlikle söylemeyeceksin.”

Kalbimin sıkıştığını hissediyordum, nedense duyacaklarımın iyi olmayacağını biliyordum. Ona kulak kabarttım, tereddütte kalmış gibiydi ama ısrarına da dayanamıyordu. “Biliyorsun Asrın yurtdışındaydı, annesinin tedavisi için uzun bir süre orada kaldı,” dedi, gözü sürekli sınıf kapısına uğruyordu. “Burada annesini tedavi eden bir stajyer vardı, Asrın’ın annesi kızı bayağı sevmişti. Allah’ı var bir içim suydum, yani senden güzel olmasın... Annesi kızı alışınca bir süre aynı evi paylaştılar. Asrın annesinin sevdiği bir kızı kovmak istememişti, bir süre sonra sanırım kendisi de kızı alışmaya başlamıştı. Önemliyordu kızı, aralarında garip iletişim vardı. Şimdi de Türkiye’ye gelmiş. Onunla ilgili mesaj atmış, onu yanıtlıyordum.”

Parmaklarımı boğazımın etrafına sararak birkaç kere öksürdüm. Onun için kızlar vardı ama hiçbiri önemli bir kız değildi ki! Olamazdı. “Ne saçmalıyorsun?” diye bağırdım kusursuz bir öfkeyle. Elimi yukarı kaldırdım ve nefretin bağışladığı güce sığınarak onu omzundan geriye ittim. “Yalan söylüyorsun! O kimseyi önemsemez, benden başka kimseyi önemsemiyor.”

Lavin'in endişesini hissettim. Sertçe yutkunurken Cenk'in bana uzandığını gördüm ama onu tersleyerek arkamı döndüm. Dizlerimin ne ara titrer olduğunu fark etmedim. Az evvel yaşadıklarımın sonra bu berbat olmuştu... Onu kimseyle paylaşamazdım.

Sınıfın kapısına yürüdüm, elimi pervaza yaslayarak duraksadım ve kafamı yana yatırarak Asrın'ı aradım. Sırasında oturmuş, dirseklerini masaya yaslamış ve kirpiklerinin süslediği gözlerini telefonun yüzeyine dikmişti. Lavin'in söyledikleri gerçektir, öylesine gerçektir ki; kalbim bunu hissetmiş ve huzursuzlanmıştı.

Telefondaki bakışları yukarı tırmandığı sırada beni fark etti ve kaşları sorgulayarak çatıldı. Dolu gözlerimi saklama gereği duymadım, dudakları belli belirsiz bir şaşkınlıkla aralandı ve saliseller saniyelere kucak açmadan yerinden ayaklandı. Anlayamamış görünüyordu, uzun ve emin adımlarını yanıma taşıdı, ona hiçbir fırsat vermedim ve kollarımı büyük bir hızla beline sardım. "Bu kadar çok ağlayabilmene inanamıyorum," dedi, sıcak parmaklara sahip olan elleri belime sarıldı. "Kim ne yaptı güzelim?"

Başımı göğsüne sürterek zayıf parmaklarımla ceketinin sert yüzeyini avuçladım. "Benim yerime kimseyi koyma," dedim, muhtaç bir yakarıyla. "Kimseye bana baktığın gibi bakma."

Kasıldı, afallamış gibiydi. Belimdeki elleri kuvvet kazandı, sıkı sıkı sarıldı bana. Kaburgalarım avucuna dökülecek sandım. "Nereden aklına geliyor böylesine saçma sapan şeyler?" dedi, kızıyor değil de inanamıyor gibiydi. "Benim göbek bağım seninle kesilmiş gibi, senden gidemiyorum ki başkasına bakayım. Bakmak bile istemiyorum, takılma bu detaylara."

"Tamam," diye onayladım hızlıca. "Takmayacağım, sıkılma bundan."

İç geçirdi. "Sıkılmıyorum."

Ondan ayrıldığımda sessiz kalıp birkaç adım geriledim. Kontrolsüz hislerim tarafından yönlendiriliyor, birbiriyle örtüşmeyen hareketler sergiliyordum. Ellerimi önümde bağladım, dolu gözlerimi görmemesi için direnirken parmakları çenemi okşadı. "Hadi! Kes şunu," dedi; bastıramadığı isyanı, yer yer şefkat taşıyordu. "Ağladığında ne kadar iğrenç hissettiğimi bilemezsin."

Burnumu çektim. "Öyleyse daha çok ağlayacağım."

Saçımı çekti, acıtmamış ama hissettirmişti. “Sakın ağlama, da-
yanamadığımı kaç kez daha söyleyeceğim?”

Dudaklarımı ısırardım, tam da şu anda ona, onu sevdiğimi söy-
leyememek dehşet zordu. “Ağlamıyorum.”

“Yedim say.”

“Ya,” diye çemkirdim cılız bir isyanla. “Tamam, bırak, kızların
yanına gideceğim.”

“Kıvırtmadan yürü.”

Ona arkamı dönerek oradan uzaklaştım, yavaş davranıyo-
dum. Merdivenleri çıkarken Cenk yanımdan sıyrılarak Asrın'ın
yanına ilerledi. Kızlar merdivenin ilk basamağında bir şeyler ko-
nuşuyorlardı. Duraksadım, gözlerim Lavin'in yüzüne çevrildi;
onu kırmış mıydım? Basamakları dingin bir sakinlikle çıkarak
yanlarında duraksadım. “Ben abartılı bir tepki verdim,” dedim
onun dikkatini çekerek. “Üzgünüm Lavin, alınmadın değil mi?”

“Yok kız, ne alınacağım.”

Rahat bir nefes verdim, kimseyi kırmak istemiyordum. Beraber
merdivenleri çıkarak tekrar sınıfa yöneldik. Sınıfa girerek sırama
yerleştim ve çantamdan çıkardığım bir defteri ve birkaç kalemi
kavrayarak sıraya bıraktım.

Kollarımı sıraya yasladım, yüzümü de koluma yasladım ve
öğretmeni bekledim. Hâlâ birbirine silgi parçası fırlatan ergenle-
rin olduğu bir sınıfta kimseyle konuşma girişiminde bulunmuyor,
bunu istemiyordum. Bir süre sonra öğretmen gelmiş, beraberinde
getireceği sınav kâğıtlarını unutmamıştı. Edebiyattan anlıyordum,
aklım yatardı ve çalışmasam dahi yüksek notlar alabilirdim. Kısa
bir kâğıt dağıtma işleminin ardından sınav başlamış ve çok zor-
lanmamıştım. Kırk dakika boyunca sınav kağıdıyla cebelleştik-
ten sonra ders bitmişti. Okul günü bitene kadar sınıfta kalmayı
sürdürmüş, Lavin'in her kelimesinin beni afiyetle mahvetmesine
tanıklık etmişim, ta ki Bora sınıfa gelene kadar. Bir an şaşırardım,
yanıma yürüyene kadar ona bakmayı sürdürdüm; lakin bu gelişin
sebebini anlayamadım. Defterleri mi kapatıyorduk?

“Konuşalım mı biraz?” diye sordu, önümdeki boş sıraya otu-
rurken. Dikkati üzerimdeydi. “Sana söylemek istediğim şeyler var,
Asrın'ın kızmayacağı türden şeyler.”

Sırtımı arkaya yaslayarak kollarımı göğsümde kavuştururken errafa kısa bir bakış attım. Sınıf sessizdi ve elbette konuşabiliydik. "Almila'yla ilgili mi?" diye sordum, böyle olmasını dileyerek. "Onu tavlamak için benden yardım mı isteyeceksin?"

Ellerini sıranın yüzeyinde gezdirdi. Bakışları suratımdaydı ve ifadesinde herhangi bir açık yoktu, belki de kelimelerini toparlamaya ihtiyacı vardı. "Tabii Almila'yı da ilgilendiriyor," dedi ya-vaşça. "Ama önce kapatmam gerektiğine inandığım şeyler var."

"Evet?"

Gergin görünüyordu. Ona zaman tanıyor ve bir yandan da merak ediyordum. Benden hoşlanıyordu, eskide kaldığına inanı-yordum ancak bunun üzerinde pek konuşmamıştık. Bu konuda kesinliğe ve netliğe ihtiyacımız vardı, hepimiz için. "Sana hissettik-lerim senin açıdan asla rahatsız edici bir boyut taşımadı, sonuçta kuzenimle tuhaf bir ilişkin vardı ve benim istediğim tek şey, sana olan hislerimin bitmesiydi." Kelimeleri kafamın içinde kısa bir ge-zintiye çıktı, ona hak vermiştim. "Almila farkında olmadan bana yardımcı oldu. Peşimden ayrılmıyordu ve ister istemez kafamda yer edinmeye başladı, sen ve sana olan hislerim de silinmeye... Kısacası bir süredir ilgilendiğim tek dişi Almila, yalnızca ilginin boyutunu bilmiyorum."

Zihnim tarafından algılanan kelimelerde tek bir pürüz yoktu, dümdüz ve keskin bir netlikti. Rahatlamıştım, omuzlarımdan bir yük kalkmış, suçluluğum ellerini üzerimden çekmişti. Almila'yla ilgilendiğini zaten görebiliyorduk ama Almila sadece bununla ye-tinemezdi. "Almila hoşlantı ya da ilgi gibi kavramlara inanmaz, ona çok basit gelir bunlar," dedim düşünceli bir sesle. "Daha sağ-lam hislerin olmadığı sürece oyalama onu. Hem yalnızca, ufak ve minik ilgi mi yani?"

Yüzüne memnuniyetsiz bir tavır hâkimdi, kendi hislerini an-layamıyor ya da âşik olmaktan korkuyor gibiydi. "Yani minicik değil," dedi sıkıntılı bir sesle. "Sırf benimle ilgileniyor diye onu oyalamıyorum ki, aksine benden başka biriyle ilgilenmesi fikri çok rahatsız edici."

Onu teşvik ettim. "Devam et."

“İşte böyle iyiyiz ama benden bir şeyler beklediğini biliyorum,” diye devam etti, bana kendimi Güzin Abla gibi hissettirerek. “Bana bağlanmış vaziyette, sanırım âşık oluyor.”

Kaşlarımı çattım. “Onun hislerini görebiliyorsun ama kendi hislerini isimlendiremiyorsun. Öyle mi?”

Saçlarını karıştırdı, erkeklerin yapısı ve karakterleriyle ilgili bir şey bilemediğim için tepkilerini neye yormam gerektiğini anlayamıyordum. “Onun yanında olmasını istiyorsun, onu kıskanıyorsun ve onunlayken mutlusun?” dedim, sesimde karmaşa vardı. “Ve bunun adı sadece ilgi mi? Ne sevgi ne aşk, yalnızca ilgi mi?”

“Bilmiyorum,” dedi, bakışlarında yüzeysel bir boşluk meydana geldi. “Aşka inanmam ki.”

“Kalbini dinle,” dedim gözlerimi devirirken. “Sev. Bu eylem o kadar zor değil ki.”

“Diyorsun?”

“Evet.”

Bora söylediklerimi biçip tartarken yerimde rahatsızca kıpırdandım. Lavin'in bahsettiği konuyu Bora'ya açmak ve bildiklerini öğrenmek istiyordum ama bunun yaratacağı çığın altında kalmaktan korkuyordum. “Asrın'ın Viyana'da kaldığı süre boyunca, annesiyle ve onunla birlikte yaşayan bir kız olmuş,” dedim, dudaklarımı paralamak istiyordum. “O kızı tanıyor musun Bora?”

Dudaklarından şaşkın bir mırıltı döküldü, gözbebekleri büyümüş ve tuhaf bir ifade yüzünün kıvrımlarına yerleşmişti. “Eylem'den bahsediyorsun?” diye sordu mırıltıyla, afallamıştı. “Sana kim söyledi?”

“Bu önemsiz bir detay,” dedim, dişlerimi sıkığımı fark ederken. “Bana bildiğini anlatır mısın?”

Bora'nın ifadelerini dikkatle izledim. “Kız stajyer hemşireydi, bir süre Asrın'la birlikte, annesi çok istediği için kalmıştı. Tatlı, sevimli bir kızdı ama farklı bir şeyleri de vardı, dikkat çekici yanları yok değildi. Asrın da kızdan rahatsız değildi, kız onu sıkıyordu ve sanırım vakit geçirmekten hoşlanıyorlardı.” Duraksadı. “Daha doğrusu Asrın onun sıradan bir kız olmadığını biliyor ve ona göre davranıyordu. Annesi kıza düşkün olduğu için, Eylem'e saygı

vardı... ama o kadar Esila. Büyütülecek şeyler değildi, olsaydı Asrın yanından ayırır mıydı hiç?”

Çenem kilitlenmiş, dudaklarım tek bir çizgi halinde gerilmişti. Biri sanki sahip olduğum sığınaklara girmek istiyordu ama bu sığınaklar bana aitti. “Evet, önemseseydi yanından ayırmazdı,” dedim, bu umuda deli gibi tutundum. “Mesela beni hiç yanından ayırmıyor, değerliyim onun için.”

Kafasını salladı, oldukça emindi. “Fazlasıyla değerli.”

“Ama... kız Türkiye'ye gelmiş.”

Çaresizlikle dile getirdiğim kelimeler yüzünde herhangi bir değişikliğe sebep olmadı. “Türk erkekleri olarak çok yakışıklıyız, biraz tadımıza bakar gider.”

Böyle olmasını umdum. Asrın'la görüşmesine katiyen izin vermezdim. “Siz nereden tanıyorsunuz, o kızı?”

“Türkiye'ye gelir gider ara sıra,” dedi umursamazca. “Bir defasında karşılaştık, kızı çok ciddiye almam.”

“Anlıyorum.”

Aslında anlıyor muydum, emin değildim. Asrın'la ben, içine düştüğümüz labirenti paylaşan iki aptal çocuktuk. Labirentten çıkmayı ertelemiş, labirentte yaşamaya çalışıyorduk; ama burası kapalıydı ve oksijen azdı. Oksijenin az olması umurumda değildi. Ben onu ölme pahasına seviyordum, bir başka kimsenin bunu bozmasına izin veremezdim.

*

Hayatımda ilk kez konsere gidiyordum.

Pekâlâ, hayatımda birçok ilki yaşadığım bir dönemin içindeydim zaten. Tamamlanıyordum, büyüyordum, kalıbımın dışına çıkıyor, bazen kalıbımdan taşıyordum... Kendini bilmez bir kız çocuğundan çok, ruhsuz ve eylemleri hissizleşen bir kadına dönüşüyordum. Bu kadını sevmiyordum ama ona dönüşmeye engel olamıyordum da.

Arabanın içinde, koltuğumdaydım. Bu koltuk benimdi, Asrın'a ait olan her şeyde biraz ben vardım. Konser alanına gidiyorduk. Bora bizim için bilet bulduğunda Asrın'ı bir süre ikna etmekle

vakit harcamıştım ama bu bile keyifliydi. Oraya gitmeyi kabullendiğinde hazırlanmış, daha fazla vakit kaybetmeden arabaya binmiştik. Üzerimde bacaklarımı saran deri bir pantolonla yakası düşük, kırmızı, bol kazağım vardı ve içinde güzel hissediyordum. Dudaklarıma kırmızı bir ruj sürmüştüm ama abartıya kaçmamıştım. Terleyen avuçlarıma dizlerime sürttüm, saçlarıma kalabalığı enseme de terletmişti. Daha kalabalık bir caddeye girdik, bu sokakta birçok araba vardı. Sanırım gelmiştik, Asrın park için uygun bir yer ararken bakışları etrafı kolaçan ediyordu. Daha sakin, tenha ve iki apartman arasındaki boşluğa girdiğinde araba usulca durdu ve motorun gürültüsü sonlandı. “Etraf kalabalık,” dedi düşünceli bir sesle. “Arabayı göz önüne koyarsam haşatımı çıkarırlar, sonra dehşet sinirlenir, sana sararım.” Bana göz kırptı. “En mantıklısı bu.”

Haklıydı, arabası oldukça dikkat çekiyordu. “İnelim,” dedim kısık sesle. “Hava esiyor... İstersen ceketini al.”

Gözleri boynumda parıldayan kolyeye düştü. Bana armağan ettiği kuğu kolyesini takmıştım ve gözleri sürekli oraya kayıyordu. Memnuniyetini hissediyordum. Kendimi dışarıya attığımda ılık hava saçlarıma çarptı. Jeep’in kapılarını kilitledi, o çok sevdiği arabasını güvene alırken ben de etrafı izledim. İki apartman arasındaki boşluğu görebiliyorduk ve arabayı park ettiğimiz alanın üzerinde yıldızları gören apartmanın çatısı vardı, yanda bulunan merdivenlerden oraya çıkmak zor olmasa gerek.

Elini omzuma yerleştirdiğinde alık alık bakmaya bir son verdim ve önüme dönerek ona itaat ettim. Arabanın yanından uzaklaşıp uzun bir yol yürürken sakindik. Bir konsere gidiyor olmaktan çok bir yürüyüş yapıyor gibiydik. Köşeyi döndüğümüzde asıl kalabalık görüş alanıma girdi, gürültü ve beyhude taşkınlık görülmeyecek gibi değildi. Asrın’ın omzumdaki eli sıkılaştı. “Çok kalabalık,” dedi etrafı incelerken. “Benden bir adım öteye uzaklaşmak yok. elin hep üzerimde olsun.”

Elimle ceketini kavradım. “Canıma minnet.”

Parmakları kâküllerimde oyalanırken gülümsedini. Yanımda olduğu sürece bana zarar gelmeyeceğini hissediyordum, korunaklı

bir zırh gibiydi. “Oramı buramı tut diyorum ama bunu fırsata çevirmeyeceksin değil mi?” dedi düz bir sesle. “Orada burada okşayacak mısın beni?”

“Büyük ihtimalle yaparım.”

İnsanların arasından sıyrıldık, kalabalık da oldukça gürültülüydü. Açık hava konserleriydi. Genel itibarıyla genç insanların bir arada olduğu bir ortamın içindeydik. Etraf enerjik ve dinamikti. Başımı Asrın'ın omzuna sürttüm, hiç kimseye değmemeye özen gösteriyordum.

“Bu konser işi Bora'dan çıkmıştı,” dedim merakla. “Neredeler peki?”

Elinin tersiyle dudaklarıma usulca bir tokat attı. “Bir de anmasan şunun adını ağzına...”

“O senin kuzenin.”

“Bir zamanlar senden hoşlanıyordu!”

Dik dik bakmayı sürdürdüm. “Bora bana karşı bir şey hissetmiyor.”

Alnını alnıma çarptı. “Hasta herifin tekiyim kızım ben, dudaklarına bir tek kendi ismimi yakıştırıyorum.”

Mırıldandım. “Züppe.”

Gülüşümü gördüğünde bunu kaçırmadan gülüşümü yakaladı ve beni ağızından öptü. Utandım, kalabalık ortamda beni pek öpmezdi ama zaten bu anlık bir buseydi. Merdivenleri çıktığımızda görebileceğim en büyük kalabalığı gördüm. Dudaklarım şaşkınlığın getirisiyle aralandı, şarkıya eşlik eden sesler büyük ve kaba bir karmaşaya sebebiyet veriyordu. Yanımda, sağımda, solumda ve arkamda insan yığını vardı ve herkes keyifliydi. Asrın beni kolları altına sığdırdı, birkaç adım daha attı ve beni kolladı. Sırtımı onun sıcak göğsüne yasladım, elleri belim boyunca gezindi ve karnımda birleşti. Avuçlarını elleri üzerine kapadım, kafamı yana yatırıp omzuna yasladım ve dünya üzerindeki en rahat yere yerleştim. “Almilalar gelecek mi?” diye sordum, sesimi yükseltme zorunluluğu içinde. “Bu konsere gelmek isteyen zaten onlardı.”

Kalabalık kelimelerimi yutuyor, bağırarak zorunda kalıyordum. Kulağıma eğildi, dudakları kulağıma değdi. Nefesimi tuttum, mi-

deme yumruk yemişçesine irkilmıştim. “Buradalar,” dedi, sıcak nefesi buz gibi tenimi ılttı. “Bırak onları, benimle ilgilen sen.”

Teoman'ın sesini duydum, gelişini görememişim; ancak sesini işitmişim. Duraksadım, asi sesi hoştu. Çalan şarkıyı biliyordum, defalarca dinlemiştim ama canlı dinlemenin keyfi bir başkaydı. Yerimde zıpladım, önümde alabildiğine geniş bir kalabalık vardı ve sahneyi görmeme imkân yoktu. “Hiçbir şey göremiyorum,” diye isyan ettim. “Asrın, dağıtsana şu kalabalığı.”

“Çüş kızım,” dedi, gözlerini devirdiğini hissettim. “Sen benden daha acımasızsın.”

Parmakları bel boşluğumdan yakaladı, gücünü kullandı ve bir anda ayaklarımı yerden kesti. Bedenim havalandı, bir an için ürksam de sadece kıkırdamakla yetindim. Hiç zorlanmıyordu, parmaklarında anlam veremediğim bir güç taşıyordu. Gözlerimi kırıştırdım, şimdi kalabalığa alttan bakıyor ve sahneyi daha net seçebiliyordum. Dudaklarım aralandı, Teoman'ın yüzünü seçebildiğim anda orkestrayı da seçebilmişim. Çaldığı gitar eşliğinde dile getireceği şarkıyı seçmek üzereyken Asrın beni indirdi ve ayaklarım yere bastı. “Yeter bu kadar,” dedi, sesi gürültüde hiçliğe karışmadan hemen önce kulaklarıma çalındı. “Gel de bana sarıl.”

Kafamı göğsüne gömdüm, üşümüyordum ve olduğum konumdan memnundum. “Müzik ruhun gıdası derler, bu konuda ne düşünürsün Asrın?”

Şarkıyı ağzında mırıldandığını hissediyordum, sessiz fısıltılarını karanlık yutuyordu. “Benim ruhumun gıdası, şöyle ufak tefek, sarışın bir kız,” dedi, erkeksi sesi kanımı kaynattı. “Belki biraz da gitarımla iyi anlaşıyor olabiliriz.”

Kaşlarımı çattım. “Ufak tefek?”

Burnunu enseme sürttü. “Bir içim su.”

“Bugün çok dalgacısın!”

Şarkı değişti, Teoman'ın sesi açılmış ve alanda yankılanmış. İnsanlar coşuyor, eğleniyor ve şarkılara eşlik ediyordu. Asrın'ın nefesi boynumun etrafındaydı. “Sen bugün bir başka güzelsin.”

Kıkırdadım. “Ya, Asrın...”

“Bak, yine cilve yapıyor.”

Arkamı dönmek için hareketlendiğim sırada gözüme çarpan kı-
zıl saçlarla duraksadım. Almila'yla göz göze geldik, genişçe gülüm-
sedi ve ayağına geçirdiği topuklularla yanımıza yürümeye başladı.
Bora onun hemen arkasındaydı ve koşmaması gerektiğiyle ilgili bir
şeyler söylüyordu. “Niye benden güzel oldun kız,” dedi Almila,
yanımıza vardığında. “Allah bizden almış sana mı vermiş...”

Kollarını bana sardı. Onu kucakladım ama sarılmasını kısa tut-
tu ve gerileyip saçlarını düzeltti. “Nerede kaldınız?” diye sordum
onu süzerken. “Seni arıyordum.”

“Yok, keyfin yerindeydi.”

Dizlerinin bir karış üzerinde biten gece mavisi bir tulum giy-
miş, kızıl kahve saçlarını salmıştı. Güzel yüzünde hafif bir makyaj
vardı ve omzundan düşen çantasıyla pımpirikli gelmişti gözüme.
“Bora'yı etkiledim geldim,” dedi neşeyle. “Bak, hâlâ beni süzüyor
değil mi?”

Bora'ya kısa bir bakış attım, doğru söylüyordu. Bora hayran-
lıkla ona bakıyordu ama sanki bacaklarında fazla oyalanmıştı.
“Bacaklarını dikizliyor.”

Sırıttı. “Gösteriyor ama elletmiyorum,” dedi, bana güvence
verircesine. “Aklın kalmasın kanka.”

Kafamı iki yana sallarken sessizce güldüm. “İyi,” dedim, etrafı
izlerken. “Ortam çok keyifli değil mi?”

“Hiç sorma Esila, bayıldım.”

Asrın'ın eli belimde oyalanmayı sürdürürken, Almila yerinde
zıplayarak Teoman'ı görmek için bin bir çaba içine girdi. “Aya-
ğında bilmem kaç santim topuklu varken zıplayabildiğin için seni
ödüllendireceğim,” dedi Bora, bir eli Almila'nın beline yerleşti.
“Kaldırayım mı?”

Doğrusu göz ucuyla onları süzmekten hiç de utanmıyordum.

“Bak, bana elleşmek için fırsat kolluyorsan...”

Bora gözlerini baydı. “Dur, daha gazozuna ilaç atacağım.”

“Dalga geçme.”

Bora bir diğer elini de Almila'nın beline yerleştirdi, Almila'nın
heyecanlandığını fark etmiştim. Aynı zamanda ayakları yerden
kesildi, dudaklarından kısık sesli bir çığlık firar etti ve kafasını

sağa sola sallayarak Teoman'ı görmeye çalıştı. "Benim için çal bebeğim," diye bağırdı, kulaklarımı kapama isteğine engel oldum. "Ay sesine kurban."

"Ben böyle işi," diye homurdandı Bora. "İn kızım in."

"Ne kadar vahşi ve kıskanç bir erkeksin sen öyle?"

Almila yere ayak bastığında Bora'yla dalga geçme fırsatını kaçırmadı. Asrın'ın bakışları profilimdeydi, binlerce telefonun flaş ışığı abartılı bir aydınlığa sebep vermişti ve bu hoştu. Şarkıya eşlik ettim, tatlı bir huzur, göğsümdeki acıyı bastırıyordu.

"Asrın eniştem bugün çok yakışıklı," dedi Almila, fazlasıyla ayarsızdı bu gece. "Ceketinin içine falan sakla da kapmasınlar."

"Almila," dedim, sırtımı Asrın'ın göğsüne dayarken. "Giden her türlü gider, bir başka kız bir adamı ayartabiliyorsa zaten o adamda iş yoktur."

Afalladı, yüzü düşerken, zihnindeki duraksamayı kavrayabildim. "Beni niye ciddiye alıyorsun ki?" dedi şaşkınlıkla. "Hâlâ bugünün etkisinde misin?"

"Hayır, içimden geleni söyledim."

"İnanayım mı?"

Omzumu silktim. "Keyfin bilir kanka."

Asrın belime yerleştirdiği eliyle beni kendine doğru çekti, bunu çok sert yapmıştı ve ellerim son anda omuzlarına tutunmuştu. Hayretle gözlerimi kırıştırdım, "Bu gece seninle biraz içelim," dedi, sesini duyabilmem için bana yaklaşıyordu. "Arabayı senin için zulaladım."

"Öyleyse bugün sarhoş olacağız," dedim sırtımda. Gözlerimin en içine daldım. "Belki... o iki kelimeyi söylersin."

Yutkundum. "Belki."

Almila cırtlak sesiyle şarkıya eşlik etmeye başladığında yanındaki kız irileşen gözlerini arkadaşşıma çevirdi. "Biraz daha cırla," dedi yabancı kız, iticilikle. "Patlamadı kulaklarım."

Almila umarsız bakışlarını kızın üzerine çevirdi, kulağına doğru yaklaştı ve kızın şaşkınlığından yararlanarak kulağına doğru büyük bir şiddetle bağırdı. "Sanane cicim?"

Bora gözlerini devirerek Almila'ya uzandı ve onu kendine doğru

ru çekti. “Keyfine baksana güzelim,” dedi, onu önüne doğru savurdu ve kolları arasına çekti. “Boş ver gereksiz insanları.”

Almila halinden memnun bir şekilde gülerken omzumun üzerinden Asrın'a doğru döndüm. Gözlerimin içindeki arayışa aynartırılmış ve isteğim, onun gözlerindeki aynadan benimle yüzleşmişti. Kafasını öne yatırdı, düzgün burnu alımdan başlayarak, burnum boyunca sürtündü ve dudaklarım üzerinde duraksadı. Müziğin sesini yitirdim, kalbimin duvarlarına savrulan tokatlar hırçın ve asiydi. Yutkundum, dudaklarım aralandı ve sıcak nefesimi içine çekerek, keskin bir soluk bıraktı. “Nefesin bile şifa,” diye fısıldadı, dudakları dudaklarımın üzerinde hareketlendi.

Kollarımı boynuna sardım, elimin altında kasılırken dudaklarımı araladım ama hiçbir şey diyemedim. “Almila'yla vedalaş, gidelim,” dedi, hızlanan nefesleri eşliğinde. “Bu konser sana yeter.”

Bakışlarım onun omzunun üzerinden Almila'ya çevrildiğinde aralanan dudaklarımı örttüm. Bora'nın yanında olma keyfini çıkarıyor gibiydi ve bana bakmıyordu. Onu bozmak, keyfinden etmek istemedim, bu yüzden bakışlarım tekrardan Asrın'ın yüzüne çevrildi. “Ben pek umurunda değilim,” dedim kısık bir sesle. “Boş ver, gittiğimizi bile fark etmeyecektir.”

Onlara kısa bir bakış attı, haklılığını görmüştü. “Tut elimi.”

Elimi avuçlarının içine bıraktım ve gerileyerek ona ayak uydurdum. İnsanların aralarından sıyrılırken oldukça tedbirliydi. Yine ona sığınmayı seçtim, çıktığımız merdiven basamaklarını inerken birçok tıp görmüştük; içilen, dumanı tüten sigaralar eksik değildi. Sokağın başına çıktığımızda Asrın duraksadı ve bana doğru eğildi. Bir an heyecanlandım, gözlerim bir panik dalgasıyla irileşirken, uzun parmakları ceketimin fermuarını kapadı ve geri çekildi. Bu sırada bana bakmıyor oluşu dikkatimi çekse de dudaklarında can bulan tebessümü elbette görmüştüm.

Köşeyi döndük, sakın bir şekilde sokak boyunca yürüdük ve arabayı park ettiğimiz yere ulaştık. Gideceğimizi sanıyordum; ancak Asrın elimi bırakarak arabaya yanaştı ve arka kapıyı aralayıp iki şarap şişesi çıkardı. Esnedim, elimle ağzımı örtme gereği duymazken, Asrın bakışlarını yüzüme sabitledi ve tekrardan yanıma yürüdü.

“Ne?”

Bir anda havalandım, ayaklarım yerden kesildi ve beni sırtına atarak, yürümeye başladı. Dudaklarımdan kısık sesli bir çığlık fırlar ederken, saçlarımla uçları yeri teğet geçmişti. İrileşen gözlerle kalçasına bakakalırken, “Kan beynime sıçradı,” dedim abartarak. “İnsan bir haber verir ama dikkatini çekti mi bilmiyorum, insandan bahsediyorum. Bunun için senin haber vermemen çok olağan.”

“Dıdısının dıdısının dıdısı.”

Merdivenleri çıktığımızı fark ettim, zorlanmıyor, aksine keyif alıyordu. “Bak oğlum, dalga geçme.”

“Sus!”

“Sen sus,” dedim sırtırken. “Susmayacağım ki. Asrın pabucu yarım çık, dışarıya oynayalım. Asrın pabucu yarım...”

Basamakları bitirdiğimizde kalçasını iştahla süzmüş, dilimi susturamamıştım. Bir düzlükte yürüdük, iki apartman arasına uzanan düzlüktü ve gökyüzü tüm saflığıyla görülebiliyordu. Beni bırakmak için hareketlendiğinde kollarımı bacaklarına sardım ve buna engel oldum. “İşini tam bitir asker,” dedim kıkırdarken. “Eve kadar sırtında taşıyacaksın beni.”

“Seni aşağıya fırlatırım.”

İç geçirdim. “Beni gökyüzüne fırlat Asrın.”

“Düşeceğin yer yine kollarım olur.”

Beni bıraktığında ona karşı çıkmadım, ayaklarım yere bastı ve bir an sendelediğimde elleriyle beni sabitledi. Biraz sonra bedeninden sıyrıldığı deri ceketini yere serdi. Saçmalıklarım onu kızdırmıyor, muhtemelen çocuklaştığımı düşünüyordu. Beni yakaladı, serdiği ceketin üzerine oturttu ve bedenini karşıma yığıdı. Bağdaş kurup ellerimi kucağımda birleştirdim.

O da benim gibi bağdaş kurdu, sokağa lambalardan yayılan soluk ışıklar yüzünü seçmeme izin veriyordu. Dizleri dizlerime sürttü, tişörtle üşüdüğünü düşünsem de bunu katiben reddedecekti. Eli havalandı, saçlarıma uzandı ve at kuyruğu yaptığım saçlarıma çözdü. Saçlarıma sırtıma çarpınca, “Ne diye çözdün saçlarıma?” diye sordum, parmaklarımla oynarken. “Savruluyor oraya buraya.”

Bir şarap şişesini yanımıza bıraktı, birini ise ortamıza yerleştirdi ve sessiz kaldı. Kafamı yana yatırdım, bir diğer şarap şişesinin mantarını basit bir hareketle çıkardı ve köpüren sıvıyı dudaklarıyla yakaladı. Uzun bir yudum çekti, şişeyi kavrayan dolgun dudakları canlı bir görünüme sahipti. “Şimdi doğruluk mu doğruluk mu oynayacağız,” dedi, sıcak nefesinin silüeti yüzümde şekillendi. “Bir sen çevireceksin bir ben.”

Kaşlarını çatıldı. “Doğruluk mu cesaret mi olacaktı?”

“Hayır,” diye itiraz etti, omzunu silkerken. “Cesaret yok yavrum.”

Uslu bir çocuk edasıyla kafamı salladım. “Peki.”

“İlk ben çevireceğim.”

“Gerçekten piç bir herifsin.”

Ağzının içinde cıkladı. “Kurban ol sen bana.”

Yudumladığı alkol şişesini zemine bıraktı, elinin tersiyle dudaklarını temizledi ve karnıma yumruk yemişim gibi irkildiğim sırada, ukala bir göz kırpışıyla nefesimi kesti. Sakin çehresinde memnuniyet dolu bir ifade vardı, suratını paralamak ve beni gıcık ederken, bu kadar güzel görünmemesini söylemek istiyordum. Aramıza koyduğu şarap şişesini kavradı. Şişeyi yavaşça çevirdi, cam şişe birkaç sendelemen sonra döndü, döndü ve ucu bana, arkası Asrın'a göründü.

“Ee, kim soracak?”

Omuzlarını dikleştirdi. “Tabii ki ben.”

Onu caydıramazdım, bu yüzden kafamı salladım. “Hadi.”

Heyecanlanmıştım, ne soracağını merak ediyor ve tuhaf bir tedirginliğe bürünüyordum. “Tamam,” dedi, gözleri gözlerime çevrildi. “Benimle sevişmek istediğini ilk ne zaman fark ettin?”

Dudaklarımdan şaşkın bir mırıltı dökülürken gözbebeklerim büyümüştü. Duraksadım, bu tarz bir soruyu sorabilecek bir adamdı ve lanet olsun ki ben bu kadar rahat konuşamazdım. Gözlerimi kaçırdım, yanaklarıma çöken kan topluluğu bana ihanet ederken rahatsızca kıpırdandım. “Bence artı 18 sorular sormamalıyız,” diye mırıldandım utançla. “Alçak herif.”

“Bekliyorum.”

Bu ucu açık bir soruydu ve ben bunu bilemeyecek kadar tecrübessizdim. “Ben senden önce hiç kimseyi arzulamadım, bu yüzden seni isterken bile bunun farkında değildim. Demek istediğim. Çok tecrübessizdim ve bu tutkuyu neye yormam gerektiğini bilemiyordum,” dedim, utancı yakamdan silkererek. “Beni başkası çıkarsaydı sana karşı koyamazdım, ilk andan beri bu böyleydi.”

Parmakları çenemi sıkıca kavradı, gözlerim zorunlulukla onun gözlerine tutunduğunda yıldızları gördüm. “Verdiğin her doğru cevap için seni öpeceğim,” dedi ve hemen ardından dudaklarını yanağıma bastırdı. İç geçirdim, kalbim hınçla tepinirken dudaklarını yanağımdan ayırdı ve benden uzaklaştı. “Bu ilk doğru cevap içindi.”

Parmaklarımla şişeyi kavradım, çok heyecanlanmıştım. “Çevir bakayım,” dedi düz bir sesle. “İçebilirsin de.”

Cam şişeyi çevirdim, şişe sendeleyerek yuvarlandı ve birkaç turdan sonra yavaşça durdu. Soracak olan ben, yanıtlayacak olan oydu. Sırttım, köşeye sıkıştırılacak sorular lazımdı. “Düşünmem lazım,” dedim gözlerim kısılırken. En merak ettiğim detayları hatırlamalı ve bu fırsatı kaçırmamalıydım. “Hiç ağladın mı? Biri ya da birileri için?”

Bakışları donuklaştı. Dudaklarını birbirine bastırdı, zor bir soru sormuş gibiydim. “Küçükken,” dedi boğazını temizlerken. “İyi şeyler yaşamadım, bir süre ağladım ama... bir boka yaramadığımı fark ettiğimde buna son verdim.”

Yanağımın içini ısırardım, “Hatırlatmak istememiştin.”

“Unuttuğumu kim söyledi?”

Şişeyi kavradı, geçmiş; elini derimize geçirmiş ve tırnaklayarak kanatmıştı. Cildimizi örten kan kurumadan evvel, yeni kanın uğursuz kokusunu solumuştum. Yutkundum, şişe çevrildi ve soru kısmı ona denk geldiğinde, yine serseri bir tebessümü bana bağışladı. “Sor?”

Diliyle dudaklarını ıslattı, sorusu hazır gibiydi. Ilık rüzgâr saçlarını uçuştururken, şarap şişesine uzandım ve ağzını dudaklarıma yerleştirdim. Minik bir yudum aldım, ağzıma yayılan tadı tanıyorum. “Kendini hazırla güzelim,” dedi, şişeyi ağzımdan çekerek kendi dudaklarına yerleştirdi. “Babanı affettin n.?”

Duraksadım, affetmiş miydim? Bu sorunun cevabını biliyordum. "Affetmedim," dedim yorgun bir sesle. "Affedemiyorum."

Şişeyi taş zemine bıraktı, ellerini yanaklarına yerleştirdi ve yüzümü ona doğru çekti. Islak, canlı dudaklarını bir diğer yanağıma bastırıp ve sert bir öpücük bıraktı. "Aferin bebeğime."

Kükürdayarak yerime çöktüm ve şişeyi tekrardan kavradım. Heyecanla çevirdiğimde şişe tam da istediğim gibi durdu. Kısa bir küfür savurdu, bundan memnun olmamış gibiydi. "Acaba ne sorayım?" diye mırıldandım, onu dikkatle izlerken. "Her sorumu yanıtlayacaksın?"

Dudaklarını ağzının içine yuvarladı. "Yemin mi edeyim yavrum?"

"Ah, şey tamam. Galiba heyecanlandım."

Kâküllemlerimi düzeltti. "Aptal kız."

Durdum, düşündüm. Ne sormam gerektiğini bilemiyordum, onu üzmeye yeltenmeyecek ama köşeye sıkıştırarak bir şeyler lazımdı. Sertçe yutkundum, soracağım sorunun ciddiyetini farkındaydım ve kırılma hakkına sahip değildim. Gözlerimi gözlerinden ayırmadım, bunu dile getirecek cesaretimi biledim ve kuruyan dudaklarımı araladım. "Annenle bir yangının içinde olsak," dedim, cılız lakin kararlı bir tavırla. "Sen hangimizi kurtarırsın Asrın?"

Bakışları ufak bir açıyla büyüdü, dudaklarından tuhaf bir mırıldanma döküldü ama göz temasını korudu. Beni kalbimden vurdu. "Kendimi yangının içine atardım."

İç geçirdim. Beklediğimin ne olduğunu bilmesem de kırılmadığımı hissediyordum. Gözlerimi ondan ayırdım, parmakları şişeyi yeniden kavradı ve hiç zaman kaybetmeden çevirdi. Evet, soruyu soracak olan yine ben olmuştum. "Seni köşeye sıkıştıracağım," dedim hevesle. "Bora mı Cenk mi?"

Bana memnuniyetsiz bir bakış fırlattı, beklemediği yerden sormuş gibiydim. Dizlerini dizlerime sürterken kafasını arkaya yatırdı. "Sen."

"Ya, uyanık herif! Soru bu değil."

Genzinden iç gıcıklayıcı bir ses yükseldi, kalbimin içinde uludu. "Pişt, karşı çıkma erkeğine."

Sinirle şıeyi kavradım, çevirdim ve şans Asrın'ın yüzüne girdi. Burnunu kırıştırdı, dudaklarında silikvâri bir tebessüm yansıtarak kurarken gökyüzüne kısa bir bakış attı. "Soruyorum bebeğim. İçkiye uzandım. "Sor sor."

"Madem her yerden vurabiliyoruz?" diye sordu keyifle. "Ama milâ mı ben mi?"

İçkiyi püskürttüm. "Senin gibi egolu bir herifin bundan beşüphesi olmaz," dedim tedirginlikle. "Yani sana sorsam tabii ki ben dersin."

"Senden duymam lazım," dedi umarsızca. "Egomu pohpohlamalıyım."

"Götlek."

"Bak," dedi sert sesle. "Uçarım sana buradan tekmeyle. Hızlı cevap ver."

"Asrın..."

"Banane lan! Vereceksin cevabımı."

Bir çocuk edasıyla dile getirdiği inatçılığına kaç çattım. Bakışlarımı ondan kaçırdım, onu caydırmamın mümkün olmadığını ve cevap vermezsem tekmeleyebilirdi. Utanıyordum, çok utanıyordum. Bu soruya vereceğim yanıt bana kendimi çok kötü hissettiriyordu. "Pislik herif," diye bağırdım, kendimden nefret etmiştim. "Şey işte, sen!"

Gözlerim dolmuştu. Arkadaşıma ihanet etmiş gibi hissediyordum ve mümkün olsa kendimi yumruklayacaktım. Bakışlarımda keskinliği yüzümün her bir kıvrımı ve köşesini usulca gezdi, gururlanmış olmalıydı. Parmak uçları çenemi yakaladığında ona bakmadım.

"Egom rahatladı," dedi, sessiz bir fısıltıyla. "Arada döndürülmüş bu oyunu."

Eli belime uzandı, boşluğumdan yararlandı ve bedenimi kucağına yığdı. Dirseklerimi omzuna yasladım, ellerimi yüzüne yerleştirdim ve kucağında kaykıldım. Bakışlarım onun omzuna üzerinden sokağı gözetlerken, "En büyük gerçeği dillendireceğim," dedi, alnında biriken teri alnımda hissettim. "Asla yurttan vurmayacaksın."

Güçlkle yutkundum. "Asrın?"

Dudaklarının sıcak busesi tenimden ayrıldı, dokunuşuna çek-
niğim yoksunluk beni diri diri gömüyordu mezara. Sanki kalbime
seslenecekti ve kalbim bunu anlamış gibi geriniyordu göğüs kafesi-
min içinde. "Ben sana," diye fısıldadı kalbime seslenerek. Kanım,
sesindeki çatlaklar boyunca sızdı ve ruhu üzerine çöktü. "Âşık
olmuşum."

Bölüm 17

-Veryansın-

Mantığımdan yükselen keleklerin kanatları kalbimin hırpalanmış yüzeylerine çarpıyor, kalbimin soluğu, kanatların hassas tüylerine dökülüyordu.

Hayatımda duyacağım, duymak uğruna öleceğim kelimeler kuşağımda kendilerini tekrarlarlarken, algılarım ağır bir darbe sonucu hayata göz yummuş gibiydi. Eylemlerden, hislerden arınmış bir şekilde dakikalar boyunca ona baktım. Gözleri uçurumun başı, kirpikleri o uçuruma esen rüzgârın kendisi... Bir kere kırparsa kirpiklerini, düşeceğim sanki, bir daha konuşsa, öleceğim sanki...

Ben sana âşık olmuşum.

Tepki veremiyordum. Birbirine uzanan kesintisiz bakışlarımız sırtımızdan eksilen kelimelerin sebebiyet verdiği şaşkınlık dalgasıyla irileşmiş ve zamanın kalp atışları durmuştu. Nefesim bir yük gibi gırtlığımda kalmıştı ve bu ânın gerçekliğinden şüphe ediyor olmak, bu hastalığın bana kestiği en acı şeylerden biriydi.

“Esila?” dedi fısıltıyla. Sesi hep mi bu kadar güzeldi? “Neden sana seni öldürmek istediğimi söylemişim gibi bakıyorsun bana?”

Kalbim reddettiği kelimelerin baskısıyla sıkışırken, sekreye uğrayan mantığı, şaşkın bakışlarını zihnimin derinliğine dikmiş. Bakmayı sürdürdüm. “Hay bin siktir,” diye homurdandı, eliyk yanağına yavaş bir tokat savurdu. “Şoka mı girdin kız?”

Saçlarım yüzüme savruldu, birkaç tutam, kirpik uçlarım arasına karışırken, parmaklarım havalandı ve yanağıma kalktı. Aynı anda kendime okkalı bir tokat savurduğumda kafam yana yattı ve derin bir hıçkırık dudaklarımdan fırladı. Asrın'ın gözleri büyüdü, dudaklarından gürültülü bir küfür döküldü ve elleri hızla bedenime uzandı. Savrularak ona çekildim, yanağımda kendi tokatımın izini hissediyordum; acımişti. Yüzüm Asrın'ın göğsüne yaslandı, yalpalayan parmaklarım ceketine tutundu ve ıslak gözlerim boyuna bakakaldı.

Ceketi avuçladım, tuttuğum nefesi şiddetle verdim ve canlı buhar karanlıkta kaybolurken, bir kez daha histerik bir biçimde hıçkırıldım. “Ne yapıyorsun?” dedi, sesindeki ifadeleri anlayamıyordum. “Bebeğim kendine gelir misin?”

Dudaklarımdan izinsiz dökülen tiz hıçkırık dalgalandı ve gecenin bağına bıçak gibi saplandı. Kelimelerin gerçekliğini kavrayabildiğim o kısacık anda, kalbimin kapakçıkları hızla savrulmuş, kelimelerin inceliğine tutunan naif öpücük, hırpalanan kalbime kadar değinmişti. Anbean ıslanan yüzümü tişörtüne sürttüm, kavrayabilmiş ancak hâlâ inanmamıştım. Belimdeki elleri kuvvet kazandı, deli gibi titrediğimi hissediyor, onun kucağında parçalara ayrılıyordum. “Hayvan,” diye bağırdım, hıçkırırken. “Böyle aniden söylenir mi?”

Sessiz kaldı, bir süre sessiz kalacaktı. Hem kendisinin hamzetmesini hem de benim hazmetmemi bekleyecekti. Neden ağladığımı bilemiyordum, bu duymanın en imkânsız olduğu itiraftı ve hiç beklenmedik bir anda duymuştum. “Niye şimdi?” diye sordum cılız bir sesle. “Neden böyle, birdenbire?”

Yine sustu. Dizlerim beton zemine sürtünürken, ellerim güç almak için sıkı sıkıya tutundu ona. Ne söylemem gerekiyordu, onu ne denli sevdiğimi söylemem mi gerekiyordu? Yutkundum, bir kez daha yapabilir miydim? “Beni de titretiyorsun yalnız,” dedi düz bir sesle. “Kemiklerin kırılmadan önce seni arabaya mu taşımalıyım?”

Boğazımı temizledim, aşırı tepki veriyordum çünkü ona karşı aşırı yoğunlukta hislere sahiptim. Benden bir şey bekliyor muy-

du? Aramızda değişen bir Şey olacak mıydı? Yüzüm tişörtümü ıslattı, bedenim gerim gerim gerilirken ürkek gözlerim göğsünde sıyrılarak çenesine ve hemen sonra dudaklarına tırmandı. Bu dudaklarıyla bana olan aşkını dillendirmiş, hayal dünyamın içindeki şeffaflığa somut bir değer kazandırmıştı. Elini kaldırdı ve avuçlarıyla yüzümü kuruladı. “Nerede biriktirdin bu kadar yaşı?” diye fısıldadı, içli bir sesle. “Ağlama Esila.”

Tamam, sakinleşebilirdim. Kucağında küçücük kalan bedenimi usulca ayağa kaldırdı, dingindi. Zeminde dikildiğimde bir an senededim ama beni tutmak için hep yanımda olduğunu biliyordum. Ayağa dikildi, bakışları yoksunluğunu çektiğim bir ihtiyaçı ancak gözlerimi benden kaçıırıyordu. “Bir insan kendine böyle kuvvetli bir tokat atabilir mi?” dedi sert bir dille. “Beş parmağının izi çıkmış.”

Parmaklarım bilinçsiz bir Şekilde yanağıma dokunarak hasarı tespit etmeye çalıştı. “Hissetmiyorum,” dedim, neden sulanıp duruyordu gözlerim? “Sadece kelimeler var Asrın, başka hiçbir Şey hissetmiyorum.”

Bir müddet sonra eli elime dolandığında irkildim ve belki de ilk kez bu kadar çok heyecanlandım. Bana âşık olduğunu biliyor, bunu bilirken elimi tuttuğu gerçeğini kalbime bile sığdıramıyordum. Merdivenleri sakinlikle indik, sokak boyu koşmak ve içimden yükselen çığlıklarla yeri göğü inletmek istiyordum. “Bana neden bakmıyorsun?” diye sordum, avuç içime yayılan sıcak dokunuş eşliğinde. “Bir daha bakmayacaksan hiç söylemeseydin.”

Basamakları sessizce indik. Dudaklarımda yeri doldurulamaz bir tebessüm vardı ve sürekli büyüyerek çoğalıyordu. Arabaya yerleştiiğimizde Asrın ısınmamız için ısıtıcıyı açtı ama bunu yaparken bir an olsun bana bakmadı. Utanıyor muydu? Sanmıyordum. Onun utandığını hiç görmemiştim. Hazmetmeye çalışıyordu belli de, tıpkı benim gibi.

Kısa sürede eve döndüğümüzde, ikimiz de sakinliğimizi sürdürüyorduk. Daireden içeriye girip ufak adımlarla koridor boyunca yürüdüm, Asrın bir adım arkamda sessizce beni izliyor, herhangi bir tepki vermiyordu. Kendimi banyoya attım, ampulu yakarak

etrafı aydınlattıktan sonra aynanın önüne ilerledim. Gergindim, rahatlamak istiyordum. Avucuma doldurduğum suyla yüzümü yıkadım. Fakat yüzümü, sudan başka ıslatan bir şey vardı. Çenemden boynuma doğru inen ılık yaşlar, göğüs oyduğumdan aşağıya indi. "Halüsinasyon olabilir mi?" diye sordum kendi kendime. "Bir tokat daha mı atsam?"

Aynadan kendimi izledim. Gözlerim parlıyordu. Gözaltlarımda morluklar, çelimsiz yanaklarımda kızarıklıklar vardı. Ellerimle kâküllerimi ittirerek alınımı açtım, dakikalar ve belki de saatler geçmiş olsa da kalp çarpıntısından bir şey eksilmemişti. "Bana âşık," diye fısıldadım, aynadaki yansımam beni onayladı. "Öyleyse beni seviyor."

Dudaklarımdaki tebessüm ilk defa bu kadar tamdı. Sakin olamıyordum, sindirmem için uzun bir zamana ihtiyacım vardı. "Yine de benim kadar âşık olamaz," dedim, ellerimle yanaklarımdaki kızarıklığı tokatladım. "Benim kadar sevemez."

Yüzümü kurulamadım, buna gerek görmedim. Paytak adımlarla banyodan ayrıldığımda, bir an nasıl konuşmam gerektiğiyle ilgili kendimi sorguladım. Utanıyordum, sanki itiraf eden bendim de cevapsız kalan oydu. Kapının eşliğinde duraksadım, nemli saçlarım enseme dolanırken, kafamı yana yatırarak gözlerimi onun silüetine çevirdim. Üzerini değiştirmiş, koyu gri bir eşofmanı bacaklarına geçirmişti. Geniş omuzları ve ince beli çırılçıplaktı. Balkon kapısına yaslanmış ve sırtını kapıya, yüzünü bana dönmüştü.

"Geleyim mi?" diye sordum, sesim yer yer pürüzlüydü. "Ya da gideyim mi?"

Göz kontağımız derinleşirken, "Senden gitmedim," dedi düz bir sesle. "Sana daha çok geldim, neden böylesine tuhaf davranıyorsun?"

Yatağın üzerine çöktüğümde elimi ayağımı nereye koyacağımı bilemedim. Bacaklarımı kalçamın altına kıvırdım, geniş omuzlarında seğiren damarları izlerken kafamı toplamaya çalışıyordum. "Sana ayak uyduramıyorum, hangimiz daha dengesiziz inan bilmiyorum," dedim, hastalıklı kalbim çarpınmayı sürdürürken. "Çok mutlu hissediyorum ama hiç korkmadığım kadar çok korkuyorum."

Bana bakmayı reddetti. "Korkma."
"Neden korktuğumu sormayacak mısın?"
Kollarını göğsünde kavuşturdu. "Neden korkuyorsun?"
İç geçirdim. "Unutmamı isteyeceksin değil mi?" diye sordum
korkarak. "Yok saymamı isteyeceksin?"
Dudakları kıvrıldı. "Hatırlatmamamı isteyeceğim."
Parmaklarımı birbirine dolarken, kalbimi sakinleştirmeye çalışıyor fakat bu eylemi beceremiyordum. Aramızda hep bir çekim, tuhaf bir büyü vardı. Bu büyü'nün büyüdüğünü ve kelimelerle güçlendiğini hissediyordum. Dudaklarımdaki tebessümü silemiyordum, şimdi her şeye çok daha başka yerden bakıyordum sanki. Önceden bize bir isim bile veremezdim; lakin şimdi aşkımız vardı. Çıldırıktan, bir rüyadan sıçrayarak uyanmaktan korkuyordum. "Tabii ki hatırlatacağım," dedim bir parça mutlulukla. "Ve asla unutmayacağım."

Bakışlarını itinayla benden uzaklaştırıyordu. Gerilerek yükselen omuzlarını, ağzının içine yuvarladığı dudaklarını hayranlıkla izledim. Yerimden kalkmaya karar verdim, bedenimi yanına taşıdım ve hâlâ ıslak olan ellerimi onun omuzlarına yerleştirdim. Gerildi, yine bakmadı.

"Utanma bu kadar," dedim, göğsümü sırtına yaslarken. "Tamam, hadi bakmıyorum. Sen bakabilirsin bana."

"Sen, bir tür meczup musun?" dedi, sessizce güldüğünü hayal ettim. "Ayarsız, ağzına geleni söyleyen bir kız falan mısın?"

Ellerim beline kaydı, çelimsiz kollarımı zayıf beline sıkı sıkıya sardım, soğuk tenim bir an için irkiltmiş olsa da, sırtını bana doğru yaslayarak bunu sevdiğini ifade etti. "Böyle bir kız olmamı istemezsin," dedim, sırtında biriken teri hissettim. "Ve böyle bir kız olduğumda beni daha çok arzularsın."

"Ve sen beni ne ara bu kadar tanıyabildin?"

"Ben seni tanırım," dedim fısıltıyla. "Ben seni bilirim, belki çaktırmam ama çok yakından tanırım." İç geçirdim. "Sevmediğin çikolatadan, bensiz gecelerinde yastığımı koklayarak uyuduğuna kadar çok şey biliyorum ama saklıyorum."

"Sensiz pek gecem olmuyor," dedi, düşünceli bir sesle. "Ama hayır, bilmediğin bir şey var; senin yarıda bıraktığın çikolatalardan"

afiyetle yiyorum ve sensiz gecelerde uyumuyorum, uyumuş gibi yapıyorum.”

“Himm,” diye mırıldandım yanağımı ensesinin altına yaslar-
ken. “Bu gece sınırların dışına mı çıkıyorsun?”

“Hayır, seni sınırların içine biraz daha alıyorum.”
Bu daha güzeldi, çünkü ait olduğu yerden çıkmasını değil, beni ait olduğu yere almasını istiyordum. Sonuçta görmek istiyorsak yıldızları aşağıya indiremez, kafamızı kaldırarak gökyüzüne bakardık. Bazı insanlar gökteki yıldızlar gibiydi; onlara ulaşmanız için çabanızı arzularlardı.

*

Mutluluk sadık bir sevgili gibi, benimleydi.

Günün erken saatlerindeydik ve hafta sonu olduğu için okula gitmemiştik. Güneş tam tepedeydi, sıcaklık cümbüşü şehri etkisi altına almıştı ve Asrın'a yetişmek için konuşmaktan nefesim kesilmeye başlamıştı. Dakikalardır parktaydık, bana kahvaltı ısmarladıktan sonra yediklerimizi yakmamız gerektiğini söyleyerek bana koşmayı teklif etmiş ve ben de bunu kabul etmiştim.

Fakat onunla yarışamayacağımı unutmuşum. Çünkü dakikalardır beni arkasında bırakmış, hızlı bir ritimde koşuyordu. Ona yorulduğumu söylemiş olsam da durmuyor ve beni de koşmaya teşvik ediyordu. Arada omzunun üstünden arkaya dönüp sinsi sinsi gülüyor ve ben, gülümsemesine kapılıp tökezleyene kadar buna devam ediyordu.

Arkasından koşmaya devam ettim, dolanan ayaklarıma aldırmadım ve kendisine biraz yetişebildiğimde ufak yumruklarımı omuzlarına indirdim. Umursamadı, koşmayı sürdürürken bakışlarını telefonun yüzeyinde gezdirdi. Güçsüz bir yumruk daha indirdim ama hiçbir şekilde etki etmiyordu. Pes ettim, ellerimi yanıma indirerek onun peşinden koştururken Asrın'ın maharetli parmakları rehber girip göremediğim bir ismi tıkladı. Telefonu kulağına yerleştirdi, merakla onu izlerken yerimde kıpırdandım. Bir süre bekledi, ben de yanıtlanmadığı için küfredmesini bekledim ama Asrın sabırla bekledi.

“Eylem,” dedi bir an sonra. Zihnim ve kalbim eşzamanlı olarak duraksadı. “Geldin mi?”

Ayaklarım zemine çakıldı, bir an duyduğumun doğruluğunu tarttım. Sahiden o kızla mı konuşuyordu? Kulaklarım uğuldata. “Evet, geliyorum,” dedi düz bir sesle. “Ayrılmı oradan.”

Bir şeyler dinledi, kız hattın diğer ucunda konuşuyor olmalıydı. Ne olduğu hakkında bir fikre sahip değildim, o kız Lavin’in bahsettiği kızdı ve Asrın onun yanına gitmekten bahsediyordu. “Nereye gidiyorsun?” diye sordum sert bir sesle. “O kızla buluşamazsın.”

Öyle ani bir refleksle bana döndü ki atacağım adım yarı yolda yalpalarken burnu yanağıma sürterek geçmişti. Gözlerini gözlerime dikti ama bu sefer sınırların dışındaydım. “Bu konu seni rahatsız etmesin,” dedi, sesi net, vurgusu sertti. “Evet, bir kız ama herhangi bir kız değil. Varlığından rahatsız olmana gerek yok.”

Saf şaşkınlık içerisinde kırgın gözlerle ona bakakaldım. Nasıl olur da bir kıza bana karşı koruyabilirdi? “Çok beklersin,” dedim zorlukla. “O kızla görüşmeni istemiyorum. Hani birbirimize itaat ediyorduk?”

Dişlerini dudaklarına geçirdi, tepkisiz kalmayacak ve beni biraz daha kıracaktı, çünkü ona boyun eğmiyor oluşum Asrın öfkelen diriyordu. “Ciddiyim, Eylem'e yalnızca saygı duymam, herhangi bir hareket girişiminde bulunmamamı istiyorum.”

Kırılmışlığımı gizlemeye çalışırken, elimle alınımı ovdum. “O kız zerre umurumda değil, senin de olmasın.”

Bana düz düz baktı. “Yine saçmalamaya başladın,” dedi kuru bir sesle. “Sadece gidip konuşacağım Eylem-”

“Anma o kızın adını!”

Burnundan sert bir soluk verdi. “Beni geriyorsun.”

Dudaklarının üzerine doğru hırladım. “Sen de beni kırıyor sun!”

Yanımdan sıyrılarak onu ardımda bıraktım, kırıldığımı hissediyordum ve ben dün gecedden sonra bizi hiç de böyle tahmin etmemiştim. Birkaç dakika içerisinde arabaya yerleşmiş, sessizliği kuşanmıştık. Ona bakmıyor, bakmak da istemiyordum. Onun

için en değerli, en önemli olma isteği ağır bir hastalık gibiydi. Bir kızı bana karşı korumamalı, beni böyle hırpalamamalıydı. Kafamı arkaya yatırdım, terim soğumuştum, hafif bir üşüme hissinden alkoyamamıştım bedenimi.

O bana âşık, diye hatırlattım kendime, onun için daha ne kadar değerli olabilirim ki?

Bu bir nebze rahatlatmıştı.

Onun huzursuz sessizliğine eşlik ettim, sustum ve düşündüm; nereye gidiyordu ve neden susuyordum? Bir hasta kafamın içine yerleşmiş, hareketlerime komut vermiş, mantıklı taraflarımı katledip ölü kanımdan beslenmişti. Besleniyordu, zehirli fidanlarını yeşertiyor ve onları kanımla suluyordu; ben bir şekilde kendi kanımla kendi mantığımı boğuyordum, bu ruhuma yaptığım en esaslı ihanetti.

Siyah araba şık bir kafe önünde tozu dumana katarak durdu. Düşüncelerimin boğuculuğundan sıyrılırken ona bakma gereksinimi duysam bile bu gereksinimi inatçılığımınla parçaladım. Arabadan inip zeminde dikildim ve üstüme kısa bir bakış attım. Dağınık, yorgun ve halsizdim. Elimle saçlarımı üstünkörü düzelttim, kızın yanında çirkin görünmek istemiyordum. Sinirle soludum, Asrın yanımdan geçti ve eşofmanlarıyla bile çekici görüntüsünden hiçbir şey kaybetmeden kafenin kapısına yürüdü.

Gözlerimin önüne düşerek görüşümü engelleyen perçemi kulağımın arkasına tikiştirdim ve ufak adımlarla Asrın'ı takip ettim. Mesafeyi kapadım, kafenin işlemeli kapısının üzerinde küçük notlar ve ince detaylar vardı. Kapıyı araladı, peş peşe içeri girerken, panikle çalkalanan gözlerim etrafı inceledi. Küçük, sade ve şık bir kafeydi. Kahve kokusunun her bir tarafa sindiği hoş bir mekândı. Bakışlarım etrafta gezinirken aksanlı, rahatsız edici bir ses ulaştı kulaklarıma. "Asriin!"

Kulağıma dolan tiz ses dikkatimi dağıttığında, parmaklarımı avucuma sakladım. Bakışlarım sesi takip etti ve hemen solumuzdaki masada heyecanla bizi izleyen kızı fark ettim. Ah, bu muydu? Asrın kızla arasındaki mesafeyi kapadı. Eylem sandalyesinden kalkıp kollarını Asrın'ın boynuna doladı; ince dudaklarındaki tebesüm büyürken yerimde sendeledim.

“Ah, canım. Çok özlemişim.”

Asrın'ın kızı itmesini, ters bir tepki vermesini beklediğim o kısacık anda, kalbimin nasıl bir hızla çırpıtığını anlatacak tek kelime yoktu. Asrın yapmadı, kızı itelemedi, beni daha kahreden bir şey yaptı ve ellerini gevşek bir tutuşla kızın sırtına sardı. Onların üzerine atlamak ve suratlarını paralamak için harekete geçeceğim sırada kızın gözleri bana takıldı. Burcu okuldan kaydını aldığı için mutluydum ve yerini bir başkasının doldurmasını istemiyordum. “Merhaba,” dedi, tebessümü genişledi. “Asrın, o kim?”

Asrın kızın pençelerinden sıyrıldı, bir adım geriledi ve omzunun üzerinden bana kısa bir bakış attı, düz ve ruhsuz bir bakıştı. Çenesiyle sandalyeyi gösterdi, ona karşı gelmeyecektim. Kız nazikçe sandalyesine çöktüğünde ben de Asrın'ın yanındaki sandalyeye yerleştim. “Asrın değil tatlım, Asrın,” dedim, elimi masanın üzerine yerleştirdim. “Biz sana Eylöm desek hoşuna gider mi hiç?”

Bir an bocaladı ama tebessümünden hiçbir şey yitirmedi. “Diyebilirsin,” dedi, sevimli bir konuşma tarzına sahipti. “Keyfine bak.”

“Türk'sün, neden bu kadar bozuk Türkçen?”

Asrın kapüşonlusunun şapkasını geriye attı, dağınık saçlarını karıştırdı ve dirseğini sandalyenin arkasına attı. Düz bakışlarını profilimde hissederken kızın ufak yüzüne bakmayı sürdürdüm. “Uzun yıllardır Viyana'dayım, maalesef pek konuşamıyorum Türkçe.”

“Haklısın tabii.”

Asrın gelen garsona iki sade kahve sipariş etti, sert bir kahve fena gelmezdi. Gözlerim kızın kıvrıkcık koyu saçlarını gezindi, ince dudakları, hokka gibi burnu ve gülen ela gözleriyle ne yazık ki hoş bir hatundu. Zayıf bedenine kot bir gömlek geçirmiş ve dizlerinin bir karış üzerinde, kabarık kırmızı bir etek giyinmişti. Yüzünün yumuşak kıvrımlarındaki ifadeye sahte demek istiyordum ama bakışlarındaki samimiyet beni yalancı çıkarırdı. Dilimi ısırdım. Kıza hakkıyla kızamıyordum.

“Senin adın neydi canım?”

Garson tepsinin üzerinden kavradığı kahveyi önüme bıraktı, hareketleri hızlıydı. Asrın kahvesini kavradı, sessizce bizi dinliyor

olmasını anlayamıyordum. “Esila,” diye yanıtladım mekanik bir sesle. “Yalnızca Esila.”

“Ah, memnun oldum.”

Bu kız neden böyle davranıyordu? Asrın’a yürümeyecek miydi? Her şeyden önce kendime onun hemcinsim olduğunu hatırlattım ve gururunu kırmamak için sabrına tutundum. “Annemi en son ne zaman ziyarete gittin?” diye sordu Asrın, bakışlarını üzerimde taşımak bir nebze iyi hissettiriyordu. “Annemin iyi olduğunu söyleyebilir misin?”

Kızın gözleri üzüntüyle genişledi. “Sana mail göndermiştim,” dedi, genzini temizledi. “Annen beni hatırlamıyor. Tamam, ara ara hatırlıyor ama dakikalar sonra yine unutuyor...” duraksadı. “Seni de öyle.”

Asrın kahvesini dudaklarından uzaklaştırdı. “Mesajlara uzun süredir bakmıyorum,” dedi, dudaklarına bulaşan kahveyi temizledi. “Seninle uzun süredir konuşmuyoruz, yalnızca gezmek için mi geldin Türkiye’ye?”

Kızın gözleri bana tırmandı, tanımlayamadığım bir bakış fırlattı. “Seni özledim, kaktım ve geldim.”

Parmaklarımla kahve fincanını sımsıkıya sardım, ruhum bana acı çektirmek konusunda çok cömertti. “Hâlâ ayarsızsın,” dedi Asrın, kusasım geliyordu. “Okul bitti mi?”

Sohbet ediyorlardı. Gerçekten benden başka bir kıızı dinliyordu. “Hayır, sınıfta kaldım,” dedi Eylem, kıkırdarken. “Belki de okumak çok saçma bir eylem. Bilirsin, derslerim hiçbir zaman iyi olmadı.”

Asrın buna sessiz kaldığında dişlerimi birbirine vurdum. Eylem kahvesini minik yudumlarla tüketirken heyecanlı gözlerle Asrın’ı süzüyordu ve kahvemini suratına dökmek istiyordum. “Hiç sakal bırakmazdın,” dedi, afallamış görünüyordu. “Ama çok yakışmış.”

Ama benim yumruğum da sana çok yakışırdı!

“Ben sevdiğim için uzatıyor,” diye atıldım, boş gözlerle kıza bakarken. “Sakallarını okşamayı çok severim.”

Bir an bocaladı, afalladı ama kısa bir süre içinde yüzüne sevimli bir ifade örttü. “Ne güzel,” dedi, bu daha samimiyetsiz gelmişti gözüme. “Yakın arkadaş olmalısınız?”

Roketsuzca güldü. "Kanka sayılmaz," dedim. İkurdükten
"Ama temsilyoruz."

Asrın kahvesini görülmeye bırakıp masaya, kızın grizetini
yürken bakışlarını kahvesine düşürdü. "Düzenli bir birlikliğim
var galiba?"

"Aklim almaz tadım."

Parmaklarına inazarak kahve bardağını kaldırdım ve ağzımı
dudaklarıma yerleştirerek uzun bir yudum çektim. Hafif acımsı,
sert tuz ağzında zerk ederek boğazlarıma indi. "Eylem, nerede
kalmanı düşünüyorsun?" diye sordu Asrın, bakışları kızın yüzünü
de gezindi. "Sokaklar tehlikeli, dikkat çekme ve kendini iyi koru,
tamam mı?"

Kız uysalca başını salladı. "Yine görüşeceğiz değil mi?"

Asrın omzunu silkti. "Burada güvenebileceğin tek insan be-
nim."

Asrın kadımlarla konuşmazdı, onlarla iletişimde olmaz, mesafesini korurdu. Çapkım değildi, samimi ilişkilerden hoşlanmıyordu ama tüm bunlara rağmen karşısındaki kıza anlayışla bakabiliyordu. Bu nasıl olurdu? Peki ben buna ne kadar tahammül edebilirdim? Erzim. Dakikalar boyunca onların mesafeli konuşmasına tahammül edebildim. Zaman bu sefer vefasızdı ve akıl almaz derecede yavaş ilerlemişti. Asrın sandalyesinden kalkana kadar kaskatı bir şekilde bu ânı dışarıdan izledim. Sandalyemi itirerek doğrulduğumda Eylem kahvesini bırakarak kalktı ve eksilmeyen tebessümüyle mesafeyi kapatarak tekrardan Asrın'a sarıldı. Duraksadım, hemen sonra arkamı döndüm ve sakın adımlarla çıkışı yöneldim. Mekândan çıkarak arabaya yanaştım ve kapısı önünde durarak yumuşak havanın yüzümü ıltımasına izin verdim.

Arabaya yerleştik, Asrın bedenini şoför koltuğuna yığıldı ve bana bakmaya tenezzül etmeden direksiyonun hâkimiyetini aldı. Uzun bacaklarımı torpidoya uzattım, ayakkabılarımı bile isere sürttüm ve rahat bir pozisyon aldım.

"Şöyle bin beş yüz kere falan daha sarılısaydın," dedim, imalı şekilde. "Nasil olsa yanında âşı..."

"Sus."

Diplomasi salama, saracını paralamak istiyordum. Dün gece diye geçirdiği korahı başım ağzıma sığdırmıyordu, içiçün çekiydi. "Sana sen. İyane gelmeyince var! Başka hiçbir hale yok! Ahında sen bunu istiyorsun; her şekilde sana itaat etmemi."

Rahatsız bu öfkemi hisliyordu. "Evet."

Elini saçarıma geçirdim, öfke ve sınıt kendime zararları heptra bu şey değildi. Rahatsız bir biçimde kırılandım, kırılmıyım ve bunu ona gösterdiğim takdirde bunu saçarıma bulacaktı. Hissiyordum. "Gıcığın tekisin."

"Atra tavra yapma bana."

Özümü silktim. "İyi."

"Sınırleniyorum."

"İyi."

Mavi arabayı solladı. "Ama sikeceğim..."

"İyi."

"Lanet olsun."

"Ona da iyi."

Beni cevapsız bıraktığında ellerimi yüzüme örtüm. Şu an o kadar adaletsizdi ki... Ben onun rahatsız olacağı hiçbir şey yapmıyorken onun bunu yapmış olması çok adaletsizdi. Nasıl beni öfkete almazdı? Bana böyle mi âşıkı? Beni incitiyordu. Yemin ederim, bunu en derinden yapıyordu ve ben buna mâmi olamıyordum. Kendime çok bencildim ve ben kendime bencil olduktça bana daha merhametsiz, daha vefasız oluyordu. Nefret ediyordum. Üçüncü bir kişinin bizim aramıza soyut veya somut bir şekilde girmiş olması iğrenç hissettiriyordu. Biz bundan daha iyi ve güçlüydük. Kahretsin! En azından öyle olduğumuzu düşünüyordum.

Sen de onu incitebilirsin, dedi yansımam, varlığını ensemele hissettirerek. O bunu yapıyorsa sen de yapabilirsin.

Bu yansımamı tanıyordum. Aralarında en vicdansız olamıydı. Hayır, bunu yapamazdım. Onu nasıl incitecektim, bunu bilinçli olarak hiç yapmamıştım. Parmaklarım alnıma daha sert dayanırken, "Hayır," diye fisildadım ona meydan okuyarak. "Bana bunu yaptırılmazsın."

Emin misin, dedi yansımam, varlığı çoğaldığında. O baştan çıkarcı bir günah gibiydi. O sana bunu yaptı.

Ah, buna ne cevap verebilirdim ki? Evet, o bunu yapıyordu ama ben yapamazdım ki! Hem... Hem o telafi ediyordu? Beni incittiğinde bundan pişman oluyordu, bu iyi bir şey değil miydi? Avuçlarımı yüzüme daha sert bastırırken, *ona sarıldı*, dedi yansı-mam sinsi sinsi. *Peki ya onunla yattıysa?*

Bu bir bataklık ve ben çırpınmıyorum bile, en dibe batmayı bekliyorum sanki. Nefesim onu yanıtlamaya yetmedi. “Hayır...”

Onu incit, diye emrettiğinde artık direnmeye gücümün kalmadığını hissettim. *Onu nasıl incitebileceğini biliyorsun.*

Evet, artık bu bir seçenek değildi. Onu incitecektim, çünkü yenilmiştim. Onu incitmemek için kendimle savaşmış ama maalesef, kendime yenilmiştim. Ellerimi yüzümden indirip kucacağıma bıraktığımda yanaklarımdan aşağı birer damla düştü. Donuk bakışlarım doğrudan ön cama düştüğünde, dağınık, lambası patlamış bir sokaktan geçtiğimizi gördüm. Salık saçlarım yüzümün iki yanına orantısız bir şekilde dökülerek onun beni görmesine engel olmuştu. Kahretsin, bu sefer elimde tuttuğum bıçağa daha hızlı koşuyordu ve bıçak o kadar keskindi ki ona çarptığında onu gerçekten öldürebilirdi. “Bana âşık olduğunu söylediğinde hissettiğim tek şey kadınlık gururuydu,” dedim onun hiç beklemediği anda. Bilinçli olarak incitiyordum. “Fazlası değil.”

Araba yavaşlamıştı ama kalbinin hızlandığını hissettim. Beklentiyle kasılmış olmalıydı, bu hissi bilirdim. “Ne?”

Onu gözlerine bakarak yalan söyleyemeyeceğimi bildiğimden, ondan başka her yere bakarak araladım dudaklarımı. “Sen bana âşıksın ama ben sana...” tek solukta, acımasızca devam ettim, “...âşık değilim.”

Bölüm 18

-Kabristan-

Kendimi daha ne kadar yüksekten atabilirdim ki?

O kadar yüksekten atmıştım ki, hâlâ düşmemiştim.

Havada asılı kalmış gibiydim. Ne ayaklarım yere basıyordu ne ellerim bulutlara uzanıyordu. Boşlukta idim. Bu her zaman en kötüsüydü. Ne inebiliyor ne çıkabiliyordum. Birinin beni kanatlarına alması lazımdı; ama ben o kanatları söküp atarak hem kendimi boşlukta bırakmış hem de Asrın'a zarar vermiştim.

Onu ilk kez bu kadar derinden incitmiştim.

Dakikalardır karşılıklı olarak sessizdik. Siteye gelmiştik ve yan yana merdiven basamaklarını tırmanıyorduk. Beni nefessiz bırakan bu merdivenler miydi bilmiyordum ama nefes almakta güçlük çekiyordum. Kendimden utanıyordum. Yüzümü avucuma almak, gözlerimi gözlerine çevirmek ve defalarca af dilemek istiyordum.

Asrın anahtarını çıkardı, kilide yerleştirerek kapıyı araladı. Hemen arkasındaydım, onun dik omuzlarıyla eşikten içeri girerek karanlığın içinde kaybolmasını izledim. "Asrın..."

"Bana âşık olmak zorunda değildin."

Gitti, silüeti gözlerimin önünden kaybolduğunda dizilen yumruların yaptığı eziyete katlanmak bana kalmıştı. Bir süre bomboş gözlerle baktıktan sonra çekingen adımlarla koridoru yavaşça yü-

rüdüm. Onun yanına gitmekten korktuğum için salona yöneldim. çok yorgundum. Bu yaşta tek derdim günler sonra gireceğim sına olmalıydı ama ben aptalca şeyler yapıyordum.

Salonun kapısını aralayıp adımımı içeri attığım anda burun ma iğrenç bir koku yükseldi. Kaşlarım çatılırken, kapıyı duvara kadar ittirdim ve aynı anda boğazımda hissettiğim keskin cisimle duraksadım. Boğazımdan yükselen çığlık, bir yabancınm avucumu dökülürken gözbebeklerim korkuyla büyüdü. "Sana elimi sürme yeceğim," dedi yabancı bir ses, midem burkuldu. "Çıt çıkarma kesmeyeyim soluğunu."

Ölüm çok yakındı, tepinmek istiyor ama olacakların korkusuyla kılımı kıpırdatamıyordum. Arkamdaki erkeğin bedenini hissettim, ne olduğunu anlayamadığı kısıcak anda adam elini bende çekti ve kusursuz bir hızla yanımdan ayrıldı. Bedenim sarsıldı, ayaklarım birbirine dolandı ve dizlerim üzerinde yere çöktüğümde dudaklarımdan tiz bir çığlık döküldü.

"Asrın!"

Saşlarım önüme dökülürken dış kapının gürültüyle aralandığını ve aynı hızla örtüldüğünü duydum. Hızla soludum, dudaklarımdan olanların şaşkınlığına ithafen bir mırıltı döküldü ve adas seslerini işittim. Elimin tersiyle önüme dökülen saçımı geri iterken görüşüme olanak sağladığımda puslu bakışlarım az ileriyeye, Pati'ye kaydı. Kanım dondu, nefes alamadım. Çıplak zemine serilmiş bedeninden dökülen kan önüme kadar sıçramıştı. Asrın'ın soluksuz hızdaki adımlarını yanımda hissettim ama hiçbir tepki veremedim.

"Ah," diye inledim, yüreğim sıkışırken. "Hayır."

Asrın durdu, boğazından yükselen şaşkınlığın isyanımı işitirken kafamı şiddetle salladım iki yana. Kalbimdeki sekteyi, zihnimdeki uğultuları hissettim. Dudaklarımdan zayıf bir hıçkırık döküldü, dizlerim üzerinde sürtünerek Pati'nin yanına ilerledim ve sağ elimle parmaklarımı havalandırdım. Asrın sessiz kaldı, bakışlarını Pati'nin sefil bedenine dikti ve sadece sustu. Titreyen bakışlarım göz kapaklarından sıyrıldığı anda az ilerideki kesik kulağını göremediğim yerde histerik bir şekilde titredim.

"Kulağını kesmişler," diye fısıldadım, gözlerimi kırpsanırken. "Kanatmışlar."

Parmaklarım onun rüylerine dokunduğumda rüyelerindeki kan parmak eklemelerime bulaşmıştı. Kafamı yana yatırıarak ona biraz daha kaykıldım. Asrın dizleri üzerine çöktüğünde omzu omzuma çarptı ve genzinden sökülen yutkunuşu duydu kulaklarım. Ben yutkunmaktan bile acizdim, nasıl bir vicdan sahibi, bir kedinin kulağını kesip kanını akıtabilirdi? Asrın elini Pati'nin boynuna basırdı, avuç içine sürtünen kanı yaşlı gözlerle fark ettim. Hiç kurdım ve Pati'yi kucaklamak için harekete geçtim. "Bırak," diye bağırdım, bana izin vermeyen Asrın'a. Ellerimle onun kolunu itirdim. "Bırak sarıla-"

"Yaşıyor."

Durdum, idrak etmeye ihtiyacım vardı. Ölmemiş miydi? "Kalk," dedi yüksek bir sesle. "Ben silahımı alana kadar onu kolla."

"Ne?"

Kan bulaşmış elini yanağıma yerleştirdi, bomboş gözleri gözlerime tutundu. "Kendine gel, siktiğimin şokundan sıyrılmaya ve onun kanını durdurmaya bak."

Bilinçsizce kafamı salladım. Yaşıyordu, ölmemişti ve acilen bir veteriner ihtiyacı vardı. Asrın'ın üzerinden çıkarıp verdiği kapüşonluyu titreyen ellerimle kesigin üzerine bastırdım, Asrın koşar adımlarla yanımdan uzaklaşarak odaya geri döndü. "Yalvarırım ölme," dedim, gözlerime biriken yaşlar yanaklarıma devrilirken. "Acını dindireceğim, kanama lütfen oğlum."

Titreyen ellerimde güç yoktu, kumaşı sertçe bastırdım ve küçük bedenini sarsmamaya özen gösterdim. Dirseğimle yüzümü ıslatan yaşları temizledim, dakikalar içinde başıma gelen olayın gerçekliğine inanmasam da Pati'nin acısını göğsümde hissedebiliyordum. En sevdiğilerimle sınınamayı hep reddetmiştim, ona bir şey olmasını kabullenemiyordum. Kan bulaşan çelimsiz avuçlarla onu kucakladım ve dizlerim üzerine bıraktım. "Özür dilerim," dedim, saçlarını rüyelerini okşarken. "Affer beni, seni yalnız bırakmamalıydım."

"Buraya gel."

Asrın'ın tok sesini işittim, aceleyle kendimi toparladım ve titreyen dizlerimle ayaklandım. Kan kusacak gibiydim, midem bulanı-

yordu ve yaşlar durmak bilmiyordu. Pati'yi göğsüme bastırırken, Asrın evin çelik kapısını araladı; elinde tuttuğu valizi yaş dolu gözlerle zar zor seçebildim.

Asansörü çağırdı, güçsüz adımlarım zeminde sarsakça debelenirken dış kapıdan çıkarak gelen asansöre yerleştim. Asrın'ın heybetli bedeni kaskatıydı, elini asansörün gri metalle çerçevelenen duvarına yaslamış ve destek almıştı. Gözlerindeki ölümü görmüştüm, beni kurtardığı, elini avucuma bıraktığı o günden bu yana belki de ilk kez kötü bir adam olduğunu düşündüren gözlerini görmüştüm.

Ne ara asansörden indiğimizi, ne ara arabaya binerek yolu bitirdiğimizi bilmiyordum. Göğsümde Pati'yle, avucumda kesik kulağıyla ve elime bulaşan kanıyla bunun bitmesini beklemiştim. Nereye geldiğimizi, Pati'yi hangi doktorların eline emanet ettiğimi bilmiyordum. Bir kliniğe geldikten sonra Asrın Pati'yi kucağımdan aldığı daha fazla dayanamamış ve kendimi gördüğüm ilk yere, bir duvar dibine bırakmıştı. Asrın birkaç dakika sonra yanımdaydı, yerdeydi ve aynı pozisyona bürünerek oturmuştu. Pati'yi muayene odasına almışlar, bir operasyondan bahsetmişler ama hiçbir bilgi vermemişlerdi. Belki canından oluyor, belki hassas bedeni acıdan kıvranıyordu ve benim yapabildiğim tek şey oturabilmektir. Ona iyi gelemiyordum, Pati'ye zarar veriyordum. Kafamı duvarın sert yüzeyine vurdum, bir kez daha vurdum ve bir kez daha vurdum. Bunu bir rutine döndürdüm; kızaran gözlerimin bahsettiği sızlama eşliğinde, onun çektiği acının yanından geçebilmek istedim. Saçlarım yüzüme dökülürken kafamı bir kez daha arkaya yatırdım ama bu sefer duvara değil, Asrın'ın iri eline çarpmıştım. Elini duvara yaslamış, kafamı duvara vurmama engel olurken, boş gözlerini fayans zemine dikmişti.

“Kulağını dikecekler, canını yakmamalarını söyledim,” dedi mekanik bir sesle. “Ölmeyecek.”

Yutkundum, hislerim onu suçluyordu. “Ona bir şey olursa seni affetmem.”

Yanağını dizine yasladı, dudaklarında acıyla harmanlanan buruk bir tebessüm vardı. “Tamam, affetme.”

Ona bakmadım, kalbimin tek istediği Pati'nin iyiliğini görmeki. Bunu Niko'nun yaptırdığına emindim, Niko, Asrın'a ve dolayısıyla hepimizin başına belaydı. Yanağımın içini ısırırken, üşümüş parmaklarımla yanağımı kuruladım ve nefes almaya çalıştım. "Hepsi senin suçun," dedim acımasızca. "O Niko'yu önce kendi başına, sonra da bizim başımıza sardın."

Sessiz kaldı, kızmadı. Ona haksızlık yapıyordum, beni çekip çıkardığı bok çukurundan sonra bunu hak etmiyordu. Onu yorumdum, onu mutlu ediyor ve yine onu mahvediyordum. "Acıyor mudur?" diye sordum saf saf. "Kediden ne isterler ki? Bu çok vicdansızca, Pati masumdur."

"Ben de masumdum," diye bağırdı, hiç beklemediğim bir anda. "On beş yıl önce ben de çok masumdum. Bak, şimdi bir kedinin canına sebep oluyorum. Haklısın, dibine kadar suçluyum."

Dışlerimi sıktım. "Evet, dibine kadar suçlusun."

Kafamı duvara vurdum, yine eline çarpmıştım. Şu an deli gibi istediğim tek şey Pati'nin iyi olmasıydı. Saniyeleri tutamadım, dakikalara ev sahipliği yaptı, dakikaları tutamadım, saatlere kucak açtı. Ne kadar sürenin geçtiğini bilmediğim o anda ise, beyaz kapı usulca aralandı.

Ellerimle zeminden güç aldım, aceleyle doğruldum ve koşar adımlarla kapıya ilerledim. Üzerindeki mavi, kısa önlüğüyle bize kısa bir bakış attı veteriner; ardından sessiz bir tebessüm bahşetti. "Gayet iyi," dedi, bedenim saliseler içinde gevşedi. "Operasyon sırasında herhangi bir aksaklık gelişmedi, güçlü bir kediydi. Kulağı çok beklemediği için sağlıklı durumdaydı, erken bulduğunuz için şanslısınız ama bu polisli..."

Asrın doğruldu. "Polisi karıştırmayalım."

Sırtımı duvara yasladım, ellerimi diz kapaklarım üzerine yerleştirdim ve rahat bir nefes verdim. İyiydi, yaşıyordu ve hayati risk taşııyordu. Histerik bir hıçkırık dudaklarımdan firar ederken, geçmeyecek gibi hissettiğim yük; omuzlarımdan düştü. "Evet, her şey yolunda," diyerek kandırdım kendimi. "Pati iyi, önemli olan da bu."

Asrın doktora bir şeyler söylerken benden daha ruhsuz görünüyordu. Doktor sakince dinledi ve itiraz etmek gibi bir saçmalı-

ğa bulaşmadan kafasını sallayarak onu onayladı. Bizi arkasında bırakarak yanımızdan ayrıldığında, Asrın aralık kapıdan içeriye süzülerek gözden kayboldu. Gözlerimi sımsıkı yumarak biriken tüm yaşlarımı bıraktım ve kapüşonlumun uçlarıyla yüzümü temizledim. Günün şokunu, Asrın'a dile getirdiğim yalanı ve tüm bunları nasıl atlabileceğimi bilemiyordum.

Zamanın getireceklerinden çok korkuyordum.

Kapıya doğru yanaştım, gözlerim aralığın izin verdiği kadarıyla içeriye yöneldi ve Pati'te takıldı. Sedyenin üzerinde masum bedeniyle yatıyor, gözkapaklarını örtmeyi sürdürüyordu. Asrın bedenini onun yanına taşımış, yukarıdan ona bakarken, dudaklarını ağzımın içine yuvarladım. Pati'nin kulağı pansumanlıydı. Asrın eliyle ensesini ovalarken, "Benim Sarışın, her şeyin benim suçum olduğunu düşünüyor," dedi kısık sesle, sarsıldım. "Haklı, çok şey benim suçum. Kesilen ya da yaralanan o da olabilir, ben buna rağmen bırakmıyorum onu..." Eliyle Pati'nin tüylerini okşadı. "Tam bir baş belası, seksi olmasa çekmem."

Alnımı kapının pervazına yasladım. "Söylesene bir şey," dedi ruhsuz bir sesle. "Seksi diyorum ama sen üstüne alınma, bazen çocuklaşabiliyor da tabii."

Benim içsel savaşımdan habersiz, Pati'nin yumuşak tüylerini okşamayı sürdürdü. "Bir de sevgisiz, aç bırakılmış kız çocuğu gibi," dedi, sesinde beynime saplanan kurşunlar vardı. "Onunla ne yapacağımı gerçekten bilmiyorum."

Hakkımda düşündüklerini bu kadar net bir şekilde duymak kalbimi hoplatmıştı. Pati'nin pansumanlı kulağını okşadı, ona alışmıştı. "Ve bir de şey," dedi, parmağıyla çenesini ovdu. "Özür dilerim. Bak, aramızda kalması gereken en önemli şey bu özür. Pek tarzım değil, bilirsin..."

Kendini suçluyordu, bu sebepten özür diledi. Yüzüm düştü, ben de onu suçlamış, kirli düşüncelerimi sıçratmıştım. Pati'yle konuşmayı sürdürdü, onun içinde bir yerleri mahvetmişimi, dile getirdiği itiraf için onu pişman ettiğimi biliyordum. Ona deli gibi âşık olduğumu, onun uğruna çıkarsız ve kayıtsızca her şeyi yapabileceğimi söylemeyi çok isterdim. Asrın geriye doğru bir adım

anđi anda alınımı pervazdan ayırarak uzaklaştıım ve az önceki pozisyonumu aldım. Duyduğumu bilseydi bunları söylemezdi, bu yüzden duymuyor gibi davranmak en doğru olanıydı.

Asrın odadan çıkıtığında bana bakmadı, dile getirdiğim yalandan sonra kolay kolay kabullenmeyecekti beni. Zemine bıraktığı küçük valizi kavradı, kısıık bakışlarıyla etrafı kolaçan etti ve valizin fermuarını araladı. Silahı çıkardı ve irkildim, dudaklarım genilirken ne kadar umutsuz olduğumuzu bir kere daha fark ettim. "Onu taşımak zorunda mısınız?" diye sordum, sesim çatallıydı. Korku ve endişeyle etrafıma baktım. "Seni de rahatsız ediyor, biliyorum."

Gerildi, sesimi duymaktan memnun kalmamıştı. Silahı beline yerleştirdi ve kapüşonlusuyla bunu gizledi. "Rahatsız etmiyor," dedi, sesindeki mesafe kalbimi sıkıştırdı. "Gebermek istemiyorsak taşıyacağız."

Cevap vermedim. O kapüşonlusunun şapkasını başına geçirirken ellerimi ceplerime yerleştirdim. Veterinerle kısa bir görüşme yapmış, Pati'yle ilgili önerileri almış ve Pati'yi orada bırakarak ayrılmıştık. Eve yakın bir yerlerdeydik; ancak siteye değil, bambaşka bir yere gidiyorduk. Araba kusursuz bir sessizliğin hâkimiyeti altındaıydı. Konuşmadı, konuşmadım. Zamanın acımasızlığı tarafından katlediliyor, dakikaları durduramıyorduk. Yolculuğumuzun ne kadar sürdüğünü bilemiyordum. Range Rover, akşamın çöktüğü caddede yavaşça durdu. Olduğum andan sıyrıldım, Asrın'a bakma gereksinimi duymadım ve kulpa uzanarak kapıyı araladım. Dışarıya çıktım, ılık esinti yüzümde oyalanırken bakışlarım birkaç metre ileride duran eve takıldı. Basit, sade ve dikkat çekmeyen bir evdi. Asrın önümden geçerek evin sokak kapısına yöneldiğinde sağlıksız adımlarla onu takip ettim.

Tek katlı, bakımlı ama eski bir eve benziyordu. Bunca lüksün ve para bataklığının arasında Asrın'ın bu evde olabileceği Niko'nun aklına gelmezdi. İlk kez gördüğüm anahtarla kilidi çevirdi ve kapı yavaşça aralandı. Koridor çok sade ve temizdi, uzun krem renkli bir halı haricinde tek bir obje bile yoktu. Koridordan odalara açılan üç kapı vardı. Asrın, koridorun en ucundaki kapıyı seçti ve

oraya doğru ilerledi. Bir adım arkasında olup ona dokunamamak çok zordu, böyle sürmesine dayanabilir miydim? Kapıyı aralayarak içeri girdiğinde birkaç saniye boyunca duvardaki düğmeyi aradı ve ampul evi aydınlattı.

Çok sade ve düzenliydi. Açık renkli üç kanep ve tüplü bir televizyon dışında pek obje yoktu. Perdeler çekili, ev basık ve kasvetliydi. Dümdüz renksiz bir halı vardı. Benim için basit ve eski bir evde yaşamak gram sorun değildi, zaten genelde iyi yerlerde yaşamamıştım. Lakin Asrın lüks içinde büyümüş bir adamdı, bu evde ne kadar yaşar bilmiyordum. Geniş kanepeye otururken, “Lükse alışmış sen,” dedim ifadesizce. “Bu evde nasıl yaşarsun?”

Pencereye yönelerek perdenin ardından etrafı süzdü, temkinli ve dikkatliydi. “Ben memur oğluyum,” dedi, öz babasının polis olduğunu biliyordum. “Her delikte yaşarım.”

Ampul ışığı kısıktı ama evi aydınlatmaya yetiyordu. “Bu ev kullanılmış mı?” diye sordum ürpererek. “Ben kimsenin yattığı yatakta yatmam.”

Koltuğun üzerine bıraktığı valiz içerisine içki zulalamıştı, bu gece sarhoş olmak istiyordu. Valizi zemine fırlattı, birkaç kıyafet yere saçılırken yutkundum. Koltuğa yerleşti ve bacaklarını uzatacak bir sehpa bulamadığında bakışları bana tırmandı. “Gel, sırtına uzatacağım bacaklarımı.”

Kaşlarımı çattım. “Pardon?”

Bana esrarlı gözlerle bakarak bir alkol şişesine uzandı. Dışlerinin yardımıyla içkinin mantarını kaldırdı ve cam şişeyi dudaklarına yerleştirerek uzun bir yudum aldı. Dudakları ıslandı, gözlerim aceleyle âdemelmasına indi ve yutkunuşunu hayranlıkla izledim. Beni etkilemek istiyordu ve bunu başarıyordu.

“Burada ne kadar kalacağız?” diye sordum fısıltıyla. “O evi özlerim ben.”

Sırıttı, yorgundu. “Sen o evi öze ama beni özleme,” dedi, genzini temizledi. “Benden gidemeyeceğine göre aslında özlemene gerek de yok.”

Tırnaklarımı dizlerime bastırdım, beni kolay kolay bırakmazdı. “Ya yanındayken özlüyorsam,” dedim, battıkça batarken. “Ona ne yapabilirsin?”

Dudaklarını büktü, parmakları arasında eğrelti bir şekilde duran içki şişesi koltuğa birkaç damla sızdırdı ama bunu umursamadı. "O zaman daha sıkı sarılırım," dedi, alkolün kokusu odaya sindi. "Gel, göstereyim."

Bana öyle bir bakıyordu ki... Kaburgalarına yaslanıp kalbine yüklenen bir ağrıymışım gibi.... Bacaklarım iznime gerek görmeden doğruldu, bakışlarımız arasındaki bağ kopmamış ve aksine güçlenmişti. Kendimi onun yanına bırakarak birbirimizi tamamladığımızda, "Geldim," dedim usulca.

Dilini altdudağına vurdu. "Görüyorum."

Ellerimiz yan yana duruşu, yumruklarımızın birbirine teğet geçişi kalbimdeki bir şeyleri hareketlenmişti. Başını omzuma bıraktı, saçları enseme gıdıklarken nefesimi tuttum. Bunu beklemiyordum, ne kadar huzurlu göründüğünü görmek için yanıp tutuşan hislerime ayak uydurdum ve bakışlarımı yüzüne çevirdim. Bakışları kısıktı, kan kurumuş ellerime bakıyor ve kesik kesik soluyordu. Güzeldi, vazgeçilemeyecek kadar güzeldi. Belki de sarhoş olmalıydı, hissettiği her şeyi yalnızca bilinçsiz olduğunda dinleyebilirdim. "Ne göstereceksin?" diye sordum, burnumu çekmeden hemen önce. "Boşuna mı çağırdın beni buraya?"

Kafasını yana yatırdı ve dudaklarını kapüşonlunun üzerinden omzuma bastırdı. "Şşt," diye fısıldadı, ruhsuzca güldü. "Baba yorgun."

Boğuk bir nefes verdim, ne yaptığını anlayamıyordum. Nefesim kesiliyordu, yakınlığı ve ruhsuzluğu beni korkutuyordu. "İçmeyi bırak ve uyu," dedim, ifadesizce. "Sızar kalırsan, seni yerine götürmem."

Kısık bakışlarını cam şişeye devirdi, iç geçirirken vicdanımdaki rahatsızlığı hissettim. "Canın sağ olsun."

Ne yapmaya çalışıyordu? Asrın böyle bir adam değildi, üzülmez ya da kırılmazdı. Öyle olsa bile saklamasını iyi bilirdi, şimdi sanki... yenilmiş, boş vermiş gibiydi. "Konuşma böyle," diye mırıldandım güçsüz bir sesle. "Götürmem gerektiğini söyle."

Bir eli bel boşluğumdan sarıldı, kapüşonluyu sıyırdı ve çıplak sırtıma tırmandı. Bedenim kasıldı, dokunuşuna tepki verdiğimde

memnuniyet dolu bir homurtu döktü. “Yarın babamın olum dö-
nümü,” dedi aniden. Ruhunun sıkışıp kaldığı karanlığa dayan-
ıyordu sesi. “Bu yüzden gece boyu çekeceksin beni.”

Gözlerim sert çehresinin kemikli kıvrımlarında gezindi, acımın
acısını hissediyordum. “Az konuştuğunda çekilebilir oluyorsun.”
dedim pürüzlü bir sesle. “Bütün geceyi, başın omzumda geçire-
biliriz.”

Şişenin ağzını dudaklarından ayırdı ve elinin tersiyle çenesine
uzanan ıslaklığı sildi. “Neden bir arkadaş gibi konuşuyorsun?”
diye sordu sert bir sesle. “Ben senin arkadaşın değilim, seviştiği-
adamım.”

“Hiç farkında değilim. Yani... arkadaş gibi konuştuğumun.”

Dişlerini sıkı, sık kirpikleri süzüldü. “Belki de bana olan ilgini
yitirdin,” dedi küfreder gibi. “Kullandın attın beni.”

Gülsem mi ağlasam mı bilemiyordum. Ona karşı basit bir il-
gim, hevesim yoktu ki. Her şeyimdi, tutunacak tek dalım kendi-
siyken, duygumun azalma olasılığı hiç yoktu. Belki de âşık olma-
dığımı söylediğim için böyle düşünüyordu. Bana bunu söyleseydi
yıkılırdım, yıkılmış mıydı? İçkisinden birkaç yudum daha aldı, bu
süre içinde sessiz kaldı ama parmakları sırtımda oyalanıyor, beni
dokunuşuyla besliyordu. Burnunu boynuma sürttü, hareketlerin-
deki yavaşlığı hissedebiliyordum. Dirence sahip olsa da çakırkeçi
olduğu belliydi.

“Babanın mezarına gidecek misin?” diye sordum, ona dokun-
maktan kaçarken. “Seni bekliyordur.”

Üzerime doğru çullandığında nefesimi tuttum. Sırtım koluğum
yumuşak yüzeyine çarptı, yüzünü boynuma gömdü ve dudakla-
rı tenimde hareketlendi. Kaskatı kesildim, dizlerim iflas ederken
irademe tutunacaktım ama ortada irade de kalmamıştı. Bacağımı
bacaklarımın üzerine attı, saçları çeneme sürtünürken, işbilir du-
dakları boynumun çevresinde yoğunlaştı. “Asrın...”

“İstiyorum.”

Kafasını kaldırdı, kararar bakışları ürkek gözlerime çevri-
diğinde, inlememek için dilimi ısırırdım. İstemiyorum demek çok
zordu ama istememem lazımdı. Kaşları çatıldı, ilk kez tereddüt

Burnumu şakaklarına sürttüm, huylandı ama tepki vermedi.
“Kesinlikle.”

Durdu, yüzünü iyice gömdü karnıma. Neden böyle saf gel-
mişti gözüme? Sanki elinde silah değilde avuç avuç çiçek taşıyan
bir adam gibiydi. Beni çiçekle kandırıp silahıyla mı vuracaktı?
Gözyaşım kirpik ucundaydı. “Niye bana âşık değilsin ki?” diye
isyan etti, kesinlikle sarhoş olduğunu anladığım andı. “Neyse ki
benimki ikimize de yeter.”

Tenine vuran damarına baktım. “Aşk acıdan başka bir şey
getirmezmiş,” dedim, nefesim tenini örseledi. “Neden acı çekmek
isteyeyim ki?”

Kaskatı kesildi, algılayabiliyordu. Yumruk halindeki ellerimi
öpmek istiyordum. “Benim seçme şansım yoktu,” dedi ruhsuz bir
sesle. “Sen çok güzeldin.”

Sen daha güzelsin.

Bacaklarını kendine çektiğinde sızmak üzere olduğunu anla-
dım. Bakışlarım etrafta gezindiğinde bir pikeyi görerek uzandım
ve sakinliğinden yararlanarak koyu renkli pikeyi bedeni boyunca
örttüm. Yüzüne doğru eğildiğim için enseme ve belim ağrıyordu
ama pek önemsemediğim söylenilmezdi. “Bana hiç de bir şey hisset-
miyor olabilirsin,” dedi, lekeli gözkapakları düşüyordu. “Yine de
gidemezsin ki.”

“Evet,” diye fısıldadım, başımı başının üzerine bastırdım. “Gi-
demem.”

Ve evet, buydu. Beni çiçekle kandırıp silahıyla vurmuştu.

*

Kurşun, içerideydi.

Midemde, karnımda, kaburgalarımın kalbimle kesiştiği yer-
de ve bedenimin daha birçok yerinde hissettiğim bu rahatsızlık
kurşunun vermiş olduğu bir ağrı mıydı, bilmiyordum. Ruhumda
hissettiğim bu keskin ağrı, can yakıcıydı. Okul bahçesinin içinde
el ele tutuşmuş yürürken, beni teselli eden tek şeyin elimi tutuyor
olmasıydı. Parmaklarımı ben bile onun eli kadar tanımiyordum.
Avuç içi terliydi, elimi ne zaman tutsa terliyordu. Onu heyecan-
landırabildiğim için mutluydum.

Onun başparmağını okşarken, çocukların sesini kalabalık içersinde ayırt ederek bakışlarımı ileriye düşürdüm. Yanımıza yürüyorlardı. Elimi parmaklarından çözerek dokunuşunu uzaklaştırdım ve aramıza kısa bir mesafe koyarak arkama döndüm. Cenk Lavin'in elini bırakarak Asrın'a yöneldi, yumruk yaptığı elini onun omzuna geçirerek selamlaşırken, Lavin'in yanağıma kondurduğu sulu öpücüğe karşı hafifçe gülümsedim.

Almila Bora'nın yanındaydı, kızıl kahve gözleri bana yumuşak bakıyordu. "Başka eve geçmişsiniz," dedi Bora, dikkatimi dağıttı. "Güvende olduğunuza emin misin Asrın?"

Asrın Bora'ya kısa bir bakış attı, sönük ve cansız bir bakıştı. "Götümüzü kolluyoruz işte," dedi ifadesiz bir dille. "Dikkatliyim, Esila yanımda olduğu için iki kat dikkatliyim ve bir şey olmasına izin vermem."

"Asrın dikkatlidir," dedim, onları teselli etmek isterken. "Kafanız bizde kalsın." Bakışlarım saçlarını şekil vermeye çalışan Cenk'e düştü. "Mesela Cenk'te kalsın, bu aralar az konuşuyor."

Bakışlar Cenk'in üzerine kaydığında irkildi ve ellerini saçlarını ayırarak bize uzun uzun baktı. "Saçlarım artık jöle tutmuyor," diye isyan etti memnuniyetsizce. "Ama hâlâ yakışıklıyım, değil mi kardeşimin sevgilisi?"

Ben bunu üzerime alındım ama onaylayan Almila oldu. Sanırım kendini Bora'nın sevgilisi sanıyordu. Hepimiz ona tuhaf tuhaf baktığımızda, "Bana sormadın mı?" diye mırıldandı Almila, bize kötü kötü bakarken. "Bir an üstüme alındım."

"Görüyorsunuz," dedi Bora gururla. "Arkadaş sevgilim olmak için can atıyor, gün sayıyor, kapımda yatı-"

Almila havaya kaldırdığı yumruğunu Bora'nın omuzlarına indirdi. "Abartıyorsun."

"Ona bakarsanız bu arkadaşlar da sevgili değil," dedi Lavin, bizi gösterirken. "Yoksa öyle misiniz?"

Cenk eliyle Asrın'a bir yumruk daha savurdu. "Onların durum daha ciddi gençler."

Ne olduğumu ben bile bilmiyordum ki onları cevaplayayım. "He ciddi, sanki nikah kıyacaklar."

Cenk'in alayıyla gerildim, Asrın da öyle. Cenk'e ters ters bak-
tım, beni tınlamadı bile. Okul bahçesine kısa bir bakış attım, der-
sin başlamasına az kalmıştı. "Ne evliliği?" dedi Almıla, kolunu
omzuma attı. "Esila çay yapmayı bile bilmez."

Ona gözlerimi baydım. "Gayet de yapıyorum."

Biz birbirimize dik dik bakarken, "Size soğuk bir espri yaparım
mı?" diye sordu Cenk, genişçe gülümseyerek.

Bora homurdandı. "Yap bakalım."

Cenk geriledi. "Kaç derece olsun?"

Bir an idrak edemedim, idrak edemedik. Anladığımızda ise her
şey için çok geçti, Cenk çoktan sıyrılmıştı yanımızdan. Biraz sonra
hepimiz sınıflarımıza çıkmak için dağıldığımızda Asrın sadece ya-
nağıma bir öpücük bırakmış ve kantine ineceğinden bahsetmişti.
Okulu önemsedigini düşünmüyordum, çoğu zaman benim işi
geliyordu.

Sınıf kapısında durduğumda öğretmenin gelmiş olduğunu za-
ladım ve sıkıntıyla ofladım. Kapıyı tıklattım ve gir emrini almadan
kapıyı araladım. Sınıfın sessizliği beni şaşırtırken başımı kaldırdım
ve evet, onu gördüm. Fizik öğretmeni koltuğunda yayılmış, elini
çenesine yaslamış ve alaylı gözlerle bana bakıyordu. Normalde
yaptığım hataların özrünü dile getirirken gocunmazdım ama bi-
heriften özür dilemek istemiyordum.

"Affedersiniz," diye geveledim ağzımın içinde ve yerime ge-
mek için hareketleneceğim sırada sesini işittim. "Affetmem," dedi
taze bir alayla. "Tahtanın önüne geç ve tek ayak üstünde dur."
"Ne?"

"Beni duyduun."

Sınıftakilerin kıkırtısını işittiğimde öfke dolu bakışlarını ka-
dım. Yüzüne yerleştirdiği alay yerini ciddiyete bırakmış ve itiraz
istemeyen gözlerle beni izliyordu. "Bir öğretmene itiraz etmek az
bir uyarıya patlar," dedi, rahatça gerinirken. "Son seneye, in-
versiteler bu tür ayrıntılara dikkat eder."

Küfretmek, suratını paralamak ve çekip gitmek istiyordum ama
zaten onun da istediği buydu. Onun istediğini yapmayacaktım, bu
yüzden kafamı salladım ve tahtanın önüne yürüdüm. Tek ayağımı
kaldırdım ve boş bakışlarımı duvarın yüzeyine diktim.

•Aferin. fena bir öğrenci sayılmazsın.”

Öğretmen derse devam etti, üzerimdeki bakışları yok saymanın başardığım nokta, Asrın'ı düşünmeyi başardığım o noktaydı. Kendimi kötü hissediyordum, bir lise öğrencisine bu aşağılamayı rapmaya hakkı yoktu. Ara ara gülüşmeleri hissettim, lanet olası garurum yüzünden sırtımı tahtaya yaslayamıyor ve böylelikle daha çok yoruluyordum. Ayağım ağrımaya, uyuşmaya başlamıştı ve dışerim sıkılmaktan birbirine kenetlenmişlerdi. Resmen beni aşağılıyor, benimle alay ediyordu. Bildiğim tüm küfürleri ettim, nereden ağlama raddesine geldiğimde ise ders bitmişti.

Nihayetinde zil çaldığında kimse yerinden bile kalkmadan sırtımı yere indirdim ve acı çektiğimi kendime saklayarak sırttan çıktım. Bacağımı hissetmiyor, doğrusu belimden aşağısını hissemiyordum. Dizlerimi tuta tuta kızlar tuvaletine yönelirken, mesanların bakışlarını görmezden geldim. Köşeyi döndüm, tuvaletle aramdaki mesafeyi kapadım ve elimi kulpa yerleştirerek kapıyı araladım.

Aralamaz olaydım.

Gözlerim kocaman olurken, bir an için kendimden ve gördüğümünden şüphe ettim ama her şey çok açıktı. Bora Almıla'yı tuvaletin temiz fayanslarına yaslamış, ellerini yüzüne yerleştirmiş ve omu çalınca öpüyordu. Dudaklarım aralanırken Almıla'mın bona bir itirazı olmadığını fark ederek aceleyle kapıyı örttüm ve kendimi dışarıya attım. Sırtımı kapıya yasladım, şaşkınlıktan bacağımın ağrısı bile geçmişti. “Vay canına,” diye mırıldandım yüzümü buruşturdum. “Asrın'la öpüşürken dışarıdan nasıl görünüyorum acaba?”

Koridoru yürüyüp alt kata inmek isterken, merdiven başındaki Asrın'ı görerek duraksadım. Bakışları bendeydi, bunun bilincine vardığımda ifadelerimi topladım ve şaşkınlığı indirgedim. Ellerimi cebime yerleştirmiş, anlam veremediğim bir ciddiyetle bana bakıyordu. Onun yanına yürürken kaşlarını çatarak bu ciddiyetine kafa yordum ama gözlerindeki ifade hislerini görmemi sağlıyordu. Sanki kaburgaları arasına bir bıçak saplasam, orada öylece bana bakmayı sürdürecekti.

“Çok dikkatli bakıyorsun,” dedim, elmacıkkemiklerinin şahane sunumunu izlerken. “Bir şey mi söyleyeceksin Asrın?”

“Benimle gelir misin?” diye sordu aniden, gözleri gözlerimin içindeki arayıştaydı. “Babamın mezarına benimle gelir misin? Bunu tek yapabilirim ama sen olduğunda daha çekilebilir olur.” Ensesini sıvazladı. “Buna ihtiyacım var.”

Bana ihtiyacı vardı, ona ihtiyacım vardı. Fikrimi soruyor, beni babasının kabristanına götürmek istiyordu. Bakışlarımı kaçurdum, parmaklarımı avuç içime bükerken, dudaklarımdan dökülecek acımasız kelimeler için hem ondan hem babasından özür dile dim. “Ben gelmeyeceğim,” dedim düz bir sesle. “Almila alışveriş gitmekten bahsetti, biliyorsun uzun zamandır pek bir şeyler yapmıyorum. İyi geleceğini düşündüm, sen tek git istersen.”

Evet, tam da şu anda sapsız kaburgalarına bıçağı, orada öylece bana bakmayı sürdürecekti. İçinde bir şeyleri parçaladığımı hissettim. Gözlerindeki şehre kıyameti getirmiştim. Nasıl yaptı bilmiyorum ama buna rağmen omuzlarını dik tuttu, kafasını salladı ve uzaklaştı. Hiçbir şey demeden, sessiz ve sedasız.

Sessizlik, verilebilecek en ağır cezaydı.

Bir süre baktım, affı olmayan hatamın gözbebeklerime konduğu yaşlarla mücadele ederken, sırtımı okul duvarına yasladım. Hata üstüne hata yapıyor, bir de bunu bilinçli bir şekilde yapıyordum. Her şey ciddiye biniyordu, artık kesin bir karar vermekten başka çarem yoktu. Babasının mezarına tek gidecekti, hep tek gittiğine emindim ama bu sefer beni de götürmek istemişti. Bu hayatında ne derece değer taşıdığını gösteriyordu ama ben bunu mahvediyordum. Adı konulmamış ilişkimizi yıpratıyordum ve bunun nereye kadar devam edeceğini bilmiyordum.

Yorgun bacaklarla sınıfa çıkarak sırama yerleştiğimde, Asrın’ın okulun kapısından çıktığını ve fevri bir şekilde arabasına yerleştiğini görmüştüm. Bu saatte, şimdi mi gidiyordu? Ah, gerçekten kötü hissediyor olmalıydı. Saçlarımı diplerinden yolmak ister gibi çekiştirerek başımı sıraya vurdum ve bir daha o sıradan kaldırmadım. Derslerle, arkadaşlarımla, çalan telefonumla asla ilgilenmedim. Yaptığım çok vicdansızcaydı, benden içtenlikle böyle bir şey

istemişken... Kendini benimle vurması için onun kalbine aşkıımı vermiştim. *Üzgünüm sevgilim, bana duyduğun aşk, benim sana doğrulttuğum silahım.*

Okul bitince beni sıramdan Almila kaldırmış ve berbat görüdüğüümü söyleyerek beni eve bırakmayı teklif etmişti. Onu reddetmemiş, Bora'nın şoförlüğünü yaptığı arabaya yerleşmiş, başımı cama yaslamış ve beni eve götürdükleri süre boyunca sessiz kalmıştım. Almila ve Bora'nın arası iyiydi. Sevgili değillerdi ama flört ediyorlardı. Şakalaşüyor, gülüşüyordu. Birlikte iyi ve mutlulardı.

Bora'nın spor arabası, dün gece Asrın'la birlikte kaldığımız evin sokağına girdiğinde, Bora'nın adresi Asrın'dan aldığını anladım. Araba kaldırım kenarında, tek katlı müstakil evin önünde durduğunda her ikisiyle de görüşmüş, Almila'nın dikkatli olmam gerektiğiyle ilgili sözlerini ciddiyetle dinlemiştim. Hastalığımдан bir tek kendisi haberdardı ve bazen bana üzüntüyle baktığını, konuşmak istediğini ama çaresizce sustuğunu biliyordum. Asrın'a söylemem gerektiğine inanıyor, hatta bazen bunu kendisinin söyleyeceğiyle ilgili beni tehdit ediyordu. Belki haklıydı ama bu neyi değiştirirdi veya neyi değiştirmişti ki? Asrın'ın hastalığımдан haberi yoktu işte.

Oyalanmadan arabayla olan mesafemi açtım ve bahçeden girerek sokak kapısına dek yürüdüm. Asrın'ın vermiş olduğu anahhtarla kapıyı açarak içeriye girdiğimde Pati'nin yokluğunu hissederek içimin ezilmesine engel olamadım. Klinikteydi, bir süre orada kalacaktı.

Salon diye hatırladığım odaya girdiğimde yanılmadığımı anladım ve parmaklarımla duvardaki düğmeyi aradım. Birkaç saniye sonra ampul parladığında ev loş bir aydınlık kazanmıştı. Bir an duraksayarak öylece kaldım ama daha sonrasında bir duşa ihtiyacım olduğunu sezip banyoya yöneldim. Bir süre sıcak su sorunu yaşamış olsam da dakikalar sonra uzun bir duş almış ve Asrın'ın yanımda getirdiği havluya sarınarak çıkmıştım. Asrın'ın içini doldurduğu valizden bir tayt ve uzun kollu bir badiyi alıp giymiş, fön makinesi olmadığı için saçlarımı kurulamamış, sadece havlu yardımıyla suyunu almıştım. Bordonun yer yer döşendiği sade

küçük mutfakta kendime bir kahve hazırladım ve kupamı alarak içeri geçtim. Bu süre boyunca dumanı tüten sıcak kahvemini içerken dizlerimi kendime çekmiş ve gözlerimi camın yüzeyine dikmişim. Akşam çökmüş, kahve bitmiş, düşünceler idam edilmiş ve uyku gözkapaklarıma yüklenmişti. Bacaklarımı kalçamın altına ve uykularak yüzümü koltuğun döşemesine yasladım. Biraz uyumalıyım, uyandığında onu yanımda görmeyi istiyordum.

*

Sessiz bir karmaşa uyku mahmuru bünyemin ortasına çöktüğünde, ne olduğunu anlayamamış ve gözkapaklarımı aralamışım. Sisli ve puslu bakışlarımı kırıştırdırken, hâlâ aynı yerde ve aynı pozisyonda olduğumu fark ettim. Hafif bir esinti kaburgalarımın kıvrımlarında şekillenirken, gözlerim duvardaki saate kaydı. Geceğin üçüydü.

Yerimde toparlanırken, kalbimin içine sızan aşkın tohumları aklıma yalnızca onu getirmişti. Asrın'ın yokluğuyla sarsılacağı o anda hırıltılı bir nefes işittim. İrkilerek ani bir hızla sesi takip edip omzumun üzerinden geriye döndüm ve Asrın'ın karanlık silüetini gördüm. Çaprazındaki kanepeye kıvrılmış, yüzünü duvara ve sırtını bana dönmüştü. Uzun kaslı bacaklarını kendine çekmiş ve üzerindeki fazlalıkları çıkarmış, çıplak kalarak yatmıştı. Evin içerisi, birbirimizi görmemize imkân verecek kadar aydınlıktı. Ne zaman geldiğini bilmesem de yeni geldiğinden emindim, üzerinden çıkardıklarını yere fırlatmıştı ve sanki titriyordu.

Güçlkle yutkunarak doğruldum ve minik adımlarla yanına ilerledim. Gözlerim sırtından ayrılmıyor, nefesim boğazımda bir yerlerde sıkışıp kalıyordu. Gölge onun üzerine düştüğünde eğildim ve gözlerini yüzüne diktim. Simsiyah, kalın kaşları derin bir mücadelenin hırslıdaymış gibi çatılmış ve gözlerini sunsukı yummuştu. Sık kirpiklerinin göz çukuruna olan sevdası, her an içinde kaybolduğum gözlerinden geliyordu. Dudakları tek bir çizgi halinde gerilmiş, ıslak görünüşleri nefesimi kesmişti. Biraz daha eğildim, sıkığı dişleri yüzünden belirginleşen elmacık kemiklerine parmaklarımı değdirmek ve çukurlar açmak; derin çukurlara

şefkatimi saklamak istiyordum. Gözlerim göğsüne bastırıldığı eli-
ne düştü, yüzünü göremediğim bir fotoğraf, avuçları tarafından
sıcacık göğsüne bastırılmıştı.

Elim havalandı ve parmaklarım tuttuğu fotoğrafı kavramak
için hareketlendi. Fotoğrafa dokunduğum an, tanıdık bir el pençe
misali bileğime indi ve bu eylemimi savuşturdu. “Dokunma,” dedi
buz gibi bir sesle; kanım çekildi. “Gerile.”

İrkildim, bakışlarım kapalı gözkapaklarına ve kıpırdayan du-
daklarına uğradıktan sonra bileğimdeki parmaklara düştü. Çok
sıkı, acıtacak kadar sıkı sarmıştı ve sesindeki buzulları göğsümdeki
ateşle sarıp sarmalayarak eritmek istiyordum. “Titriyorsun,” de-
dim, sesimde panik vardı. “Ve çok içmişsin.”

Elimi sertçe ittirdi, boşluğa savrulan koluma bakarken içkili
nefesini soludum. Kibriti çaksam alev alacaktık, fazla içmişti ve
omuzları çok net bir şekilde seğiriyor, titriyordu. “Sana gerile-
meni söyledim,” diye tekrarlardı, harfleri yutuyordu. “Uzak dur
benden.”

Elim bir kez daha fotoğrafa indiğinde, parmakları hızlı bir
hareketle koluma geçti ve tırnakları derime battı. “Bakmak isti-
yorum,” dedim, canımın acısıyla yüzümü buruşturdum. “Canımı
yakıyorsun, kolumu bırak.”

Bacaklarını biraz daha kendine çekti, titremesi devam ediyor-
du. “Canın yansın,” dedi. Sesi, aşılamayacak duvarlar barındı-
nyordu. “Benim canım da yanıyor, bir de seninki yandığı için
yanıyor. Yani her şekilde, benim canım senden daha çok yanıyor.”

Titreyen dizlerim koltuğun yüzeyine sürtünürken, onu sarıp
sarmamak için irademe tutundum. Gözlerim titremekte olan eline
kaydıgında, endişe; ikinci bir deri gibi sardı bedenimi. “Asrın?”
diye sordum korkuyla. “Sen neden titriyorsun?”

Göğsündeki fotoğrafı kendine biraz daha bastırды ve omzunu
silkti. “Benden uzak dur,” dedi yalnızca, dudaklarını kıpırdattı.
“Sana mı titriyorum? Kendime titriyorum. Beni umursuyor ayak-
larına yatma, gidip horlamaya devam et.”

“Seni tabii ki umursuyorum,” dedim şaşkınlıkla. “Hadi, kalk
bakayım. Bir yerin mi ağrıyor?”

Gözlerini biraz daha yumdu, eli dokunuşunu zayıflatmıştı. “Git başımdan, şu an sikimde değilsin,” dedi, sesindeki her harf üzerinde çırpındığım idam sehпасına yüklenmiş ve sehpanın ayaklarını ittirmişti sanki. “Gün boyu yanımda değildin, şimdi sana hiç ihtiyacım yok. Eğer sana ihtiyacım olduğunu bir kez daha dilendirirsem Allah canımı al-”

“Söyleme,” diye inledim, elimi dudakları üzerine kapadım. “Deme öyle, yalvarırım.”

Sertçe yutkundü. Sıcak nefesi parmak uçlarıma döküldü, benim karıncalanırken, ilkel çekimin ikimizin de nefesini kestiğini hissettim. Elimi çekmedi, elimi çekemedim. Parmaklarımı öpmesini beklerken ona biraz daha yaklaştım ve karnım yan yatan sırtına çarptı. “Defol git,” diye yineledi, dudakları parmaklarımı aşındırdı. Nefesi avuç içimde birikmişti. “İyi değilim, seni telafi edilemeyecek kadar kırmadan uzaklaş.”

Dizlerimi zemine yasladım, alnımı titreyen omuzlarına sürerken, acımasız illerin sırtına indirdiği kırbaç darbelerine dayanmadım. “Çok titriyorsun,” diye soludum korkuyla. “Ne yaptın kendine?”

“Git.”

“Allah'ın belası,” diye bağırdım acıyla. “Lütfen! Kalk, bakiyim.”

Bir elini aniden saç kökümde hissettiğimde, alnım tenine sürerek ayaklandı ve irileşen bakışlarım yukarı tırmandı. Yan dönmüş, gözlerini aralamış ve ölümün gerçekliğini taşıyan bakışları bana sarılmıştı.

Acının düğümünü gözbebeklerine iliklemişti.

“Beni benimle bırak,” diye emretti, nefesi alkolü benimsemişti. “Acımı yaşamama, sensiz de nefes alacağımı kendime kanıtlama izin ver.”

Göz kapağımın ardına sığınan iri damlalar bu ânı fırsat bildi ve kirpiklerimin arasından düşerek göz çukuruma indi. Nefes alamadım, orada öylece, onu yalnız bırakmanın pişmanlığıyla doğru dan gözlerine bakarken, ağlama demesini bekledim ama yalnızca baktı. “Bensiz nefes alamayacaksın,” dedim, dişlerimi birbirine vurarak. “Bensiz boğulacaksın.”

Beni aniden geriye ittiğinde sarsıldım ve gücüne karşı koyamadım. Dizlerimin üzerinde sürtünerek geriye kaydığımda, şaşkınlık gözyaşlarımın arasına karıştı. Doğrudu, ayaklarını yere bastı ve üzerime doğru eğildi. Koltukta oturmayı sürdürüyor, is çökmüş şehirleriyle bana bakıyordu. Eli tekrardan saçlarıma asıldı, kafamı geriye yatırdı ve yüzünü yüzüme eğdi. Burnu burnuma sürttüğünde, göğsüne sakladığı fotoğraf yere düşmüş ve yüzünü bana dönmüştü. “Senin silahın, aşkım,” diye hırladı, deliye dönmüş gibiydi. “Hadi, çek vur beni.”

Gözlerim canlı dudaklarına dokundu, onun bakışları da dudaklarımdaydı ve gözlerine çektiği setin ardındaki arzu, dışarı çıkmak için can atıyordu. Göğüslerim dizlerine sürtündü, irkildi ama bunu yüzüne yansıtmadı. Dizlerim üstünde ona doğru kaykılarak dirseklerimi dizlerine yasladım. Dudaklarım dudakları üzerine yaslandığında, saçlarımı bileğinin etrafına doladı. “Sana aşık olmadığım için çıldırıyorsun,” diye fısıldadım, dudaklarına asılmamak için direnirken. “Beni geri tıkacağın o bok çukurunda ya başka bir adamın elini tutmak istersem Asrın? Ya başka biri beni kur-”

Dudakları büyük bir nefretle dudaklarıma kapandığında, bunu bekliyor olduğumu fark ettim. Elim kıvrak bir hareketle ensesine uzandı, siyah tutamları parmaklarıma dolandı. O bir şiirin eksik bırakılmış, süssüz bir cümlesi gibiydi ve ben tüm süslü mısraların arasından onu seçmiştim. Çünkü ben de eksiktim ve bence biz insanlar tamamlanmak için eksik bırakılmıştık. Beni yere yatırıp üstüme çıkmasını ve ağızda kendine daha fazla yer açmasına izin verdim. O, benim tamamlanacak şiirimdi. Parmaklarım gür ve ihtişamlı saçlarına asılırken, Asrın’ın alnını acıyla kırıştırdığını gördüm. Çok sürmedi. Bir an sonra nefes nefese benden uzaklaşarak kendini yanıma bıraktığında, dönen başımla tavana baktım. Kahretsin, yıldızlar yoktu. Cömert gökyüzü çok uzaktaydı, ışıklar kapalıydı, bulutlar ağılıyordu, şehrin sokakları ıslanıyordu ve birileri bir yerde kötü olan her şey için kadeh kaldırıyorlardı. Durdum, bakışlarım gayriihtiyari şekilde yere düştüğünde fotoğrafı gördüm. Orada, fotoğrafta bir adam vardı. Yeşil gözleriyle kamera ekranını

süsleyen, derin bakışlarıyla sevdiğim adama benzeyen bu adam, Asrın'ın babasından başkası değildi.

“Gel,” diye fısıldadı Asrın bana. Parmakları fotoğrafı özenle kavradı. “Gel ve bana sarıl.”

Biliyorum, bu çok sağlıksız.

Biliyorum, çok hastalıklı.

Fakat... O Asrın ve ben onu bundan daha az asla seveyeceğim.

Bölüm 19

-Çığlık-

*Mezarı çiçekle süslenmemiş ölülerin çığlıkları,
Bu şehirde gürleyen gök gürültüsü.*

Tavanı izliyorduk. Ben tavanda ne gördüğümü biliyordum ama onun ne gördüğünü bilmiyordum. Günün ilk ışıklarına kadar uyumadan o tavanı sessizce izlemiştik ve gün tamamen aydıığında hâlâ o tavanı izliyorduk. Tavanda yansımalarımı görüyordum, onların şekilden şekile giren silüetlerini izliyor ve ara ara seslerini duyu-yordum. Bazen Asrın'ı sarsmak, bunları görenin neden yalnızca ben olduğumu sormak istiyordum. Neden ben?

"Uyu," diye fısıldadı, saatler süren sessizliğimizi zamansızca bölerek. "Çok üşüdün, yatağa geç."

Evet, üşüdüğümü kabul etmeliydim. Başım göğsüne denk düş-müş, kolları beni kanatları altına çekmişti. Bacaklarım arasına sıkıştırdığım ellerim ona sarılmak için hareketlendi ve parmaklarım göğsündeki dövme dokundu. "Beraber geçelim?"

"Uyumak istemiyorum," dedi, sertliğinden taviz vermeden. "Sen uyu, birkaç saat sonra seni kaldırırım."

“O zaman yanıma yat,” dedim, cılız bir sesle. “Beni koklayarak uyuyakalırsın, bunu çok sık yapıyorsun.”

Kasıldı, sırtımda oyalanan parmakları enseme, oradan da boynuma tırmandığında, göğüs kafesime inen tekmeyle hissettirdim. “Demek bunu da biliyorsun,” dedi inkâra meyiletmeden. “Senin algılarını kör mü etmeliyim?”

Sıcak dokunuşu boynumda oyalanırken, “Algılarımı kör edersen seni öpmek istemeyebilirim,” dedim, tembel bir tebessümle. “Yani kaybeden sen olursun.”

Dokunuşu durdu, bedeni gerildi ve parmağı boynumdaki iz boyunca gezindi. Ah, bunu unutmuşum. “Bu iz de neyin nesii?” diye sordu sert bir dille. “İnce ve küçük bir iz var boynunda?”

Yutkundum, geçen akşam bir adamın boğazıma bıçak dayadığını bilmiyordu. Her şey o kadar hızlı gelişmişti ki bunu anlatmaya fırsat bile bulamamıştım. “Önem-”

“Siktirtme önemini,” diye hiddetlendi. “Anlat!”

“Geçen akşam eve girdiğimizde orada bir adam vardı,” dedim zayıf bir sesle. “Ne olduğunu anlayamadan bıçağı boğa-”

Elini benden çekti, parmaklarını alnına yerleştirdi ve sakın kalabilmek adına şakaklarını ovaladı. “O adamı sikirim,” diye tısladı ve yüksek sesle devam etti. “O adamı siker atarım, beni duyuyor musun?”

“Sakin...”

Aniden doğrulduğunda göğsüne tutunan parmaklarım aşağıya düşmüştü. Bir ayağını zemine doğru uzatmış, bir ayağını kendine çekmişken, kaskatı sırtına içim giderek baktım. “Adamın biri evime giriyor, canımın canına kastediyor ve sen bunun önemsiz olduğunu söylüyorsun,” diye gürledi, eliyle saçlarını karıştırdı. “Senin için önemli olan ne aptal kız?”

Yanağımı göğsüne daha sert bastırırken, “Önemli olan sensin,” dedim, ellerim beli boyunca sarıldı ve karın kasları üzerinde durdu. “Ne başkası ne de canım... önemli olan sensin Asrın.”

Elimin altındaki kasları genişleyip sertleşti ve dokunuşuma tepki verdi. Beni göremeyeceğini bildiğim için gönül rahatlığıyla gülümserken, avuçlarımı karın kaslarında gezdirdim. “Sana do-

kunmaktan çok zevk alıyorum,” dedim, yanaklarım pembeleşirken. “Çok güçlü, muhteşem bir fiziğe sahipsin.” Nefesleri hızlandı. “Ellerimin her yerinde dolaşmasını isterdim.”

Saçlarımı sık sık yaptığı gibi bileğinin etrafına dolarken, “Uslu kal,” diye uyardı beni, çatlamış sesiyle. “İnan, beni yoldan çıkarmak istemezsin.”

“Ya istiyorsam?”

Dudakları alnım ve çevresinde oyalanarak tenimin üstünde bir tehdit oluştururken, hızlı nefeslerini saçlarımın arasına sızdırdı. “Uyu,” dediğinde dudakları saçlarım üzerinde hareketlenmişti. “Mümkünse horlamadan.”

Gözlerim büyüdü. “Kim demiş horladığımı?” diye homurdandım, gülmek için dudaklarıma sert bir komut verdim. “Sadece mırıldanıyordumdur.”

“Geceler boyu seni izleyen bir adamı kandıramazsın,” dedi düz bir sesle. “Horultun uyumama izin vermiyor.”

“Hah!” diye homurdandım abartıyla. “Abartıyorsun.”

“Horluyorsun.”

Onunla baş edemiyordum. Benimle laf atışmasını, ruhu içerisine sığan çocukluğunu bana açmasını seviyordum. Bunun için zaferini kucaklamasına izin vererek birkaç dakika sustum. “Asrın?”

“Hımm?”

Gözlerimi sımsıkı yumdum ve bunu şimdi yapmam gerektiğini bilerek, “Baban öldüğü için çok üzgünüm,” dedim aniden. Kuruttuğum toprağı suluyordum ama bir daha çiçek yetişir mi, bilmiyordum. “Yaşasaydı seninle gurur duyardı. Ben seni anlı-”

“Sen beni anlamazsın,” diye karşı çıktı, gözleri boşluğa çarptı. “Sen babanı hiç sevmedin.”

Boğazıma sert bir yumru oturdu. Bunu söylememeliydi. Haklıydı ama bunu yine de söylememeliydi. “Babam onu sevmeme izin vermedi,” dedim, içimden geçtiği gibi. “Babam onu sevmemi istemedi.”

Yan döndü, beni kolları arasına çekti ve bana sarıldı. Bir sefer için kendime izin verebilirdim, yüzümü boyun boşluğuna gömdüm ve kokusunu soludum. “Senin baban burada,” dedi içten bir sesle. “Olurum ben sana baba, üstelik ben her şey için izin veriyorum.”

Bana bu kadar değer vermeseydi her şey daha kolay olurdu. “Beklemediğin şeyler yapıp seni üzüyorum,” dedim, koskoca bir ateş topu bedenimi sarmalarken. “Seni hak etmiyorum.”

Kaşlarını çattığını hissettim. “Ben seni istiyorum,” dedi sert bir sesle. “Hep seni isterim, yalnızca...”

“Bir başka adamı affetmezsin.”

“Seni affetmem,” diye yanıtladı.

Parmakuçlarımla göz kenarının etrafını okşadım. “Uyu Asrın.”

“Sus,” diye mırıldandı, sesi güler gibi çıkmıştı. “Bu bir emirdir.”

Dudaklarımın teniyle olan temasını kopardım. “Asrın, sen birçok insanın isteyebileceği bir adamsın,” dedim buruk bir sesle. “Sana sahip olmak isteyen birçok insanın olduğuna eminim. Tüm bencilliklerime rağmen hâlâ benim yanında olduğun için çok şanslı hissediyorum.”

Üzerime abanırken gözlerini yumdu. “Ben dudaklarımı dikmeden sus.”

“Olmaz, öpüşemeyiz.”

“Sus.”

“Ama öpüşemeyiz.”

İç çekti. “Sus.”

“Ama öpüşeme-”

“Sus, öldüğüm kadın sus.”

“Peki,” diye onayladım sıcacık bir tebessümle. “Sustum.”

Bu kez sahiden sustum. Birkaç saat uyukladık ama bu tam bir uyku sayılmazdı. Ara ara uyanmış, birbirimize daha sıkı sarılarak uyumaya devam etmiştik. Gözlerimdeki acı, uykusuzluğun getirmiş olduğu bir yükü. Asrın benden önce düş almak için kalktığında ben de bir şeyler yemek için kalkmıştım. Bu evde bir şey olduğunu düşünmeme rağmen dolabı açtığımda beklediğim bir kalabalıkla karşılaşmıştım. Kendime bir kahve yaparak dolaptan çıkardığım birkaç kahvaltılığı tezgâha yerleştirdim ve birkaç dilim eklemekle beraber yemeye başladım. Asrın uzun bir duştaydı, dünden beri gergindi ve belki sıcak su onu mayıştırdı. Öyle olmasını umuyordum.

Birkaç dakika sonra Asrın'ın çıktığını işittiğimde kahvem henüz yarısını içmiştim. Muhtemelen o kıyafetlerini giymek için odaya geçerken ben de kendim için hazırladığım küçük kahvaltımaya devam ettim. Pati'nin yokluğunu hissediyordum, klinikte nasıl olduğunu da merak ediyordum ve içimden bir ses onların Pati'ye daha iyi bakacaklarını söylüyorlardı. Kahretsin, ona yetemiyordum. Asrın beni içeriden çağırduğunda tezgâhın üstündekileri dolaba yerleştirdim ve küçük mutfaktan çıkarak çıplak ayaklarımla odamıza yöneldim. Odaya vardığımda kafamı yana yatırarak bakışlarımı odanın içine yönelttim. Bacaklarına gri bir baksır geçirmiş, yatağın üzerinde bağdaş kurmuştu. Saçları nemliydi. Dizüstü bilgisayarını kucağına yerleştirmiş, doğrudan ekrana bakıyordu. "Hadi," dedi sabırsızca, ekrana düşen ışığın yansıması yüzünde gölgelendi. "Bu internetin neyi var? Sen niye oradasın?" Kaşlarını çatı. "Gelsene buraya."

"Ne yapıyorsun sen orada?" dedim, anlamayan gözlerle. "Film falan mı izliyorsun?"

Gözleri bilgisayarın ekranında gezindi. "Annemle konuşacağım."

"Ha?"

Bir an boş gözlerle ona baktım, idrak etmem zaman almıştı. İnternet üzerinden görüntülü konuşacaktı; fakat anlamadığım şey bunun neden beni bu kadar heyecanlandırdığıydı. Dudaklarımı dişleyerek ona bakarken ellerimi ovuşturdum. "Ben gideyim o zaman," dedim sakın kalmaya çalışırken. "Sen rahatça konuş."

Gözleri bir an için beni seçti. "Hayır, sen de kalacaksın burada," dedi, itiraz istemeyen bir tonlamayla. "Annem seni görmek isterdi."

Soluksuz kaldım. "Annen beni tanıyor mu?"

"Sana ne?"

Üzerimdeki tişörtün yakasını aceleyle toparlarken, ona itiraz etmek için dudaklarımı araladım ama bilgisayar ekranından yükselen ses kelimelerimi bıçak gibi kesti. Gözlerim heyecanla irileşirken, bu odayı, hatta bu evi terk etmek istediğimi düşündüm. Asrın'ın ilgiyle parlayan yeşilleri, büyük bir ihtiyaçla ekrana düştü;

parıl parıldı. “Anne?” dedi, sesini ilk kez bu kadar yumuşak duyuyordum. “Hayır anne, bilgisayarını burnuna sokmana gerek yok.”

Dudaklarındaki sıcak tebessümü hayran gözlerimle izlerken zihnimde yırtılan perde ayak ucuma düştü. Yutkundum, annesinin canlı kıkırtısını işittiğimde, tanıdık bir sıcaklık kalbim boyunca aktı. “Seni hatırlıyorum,” dedi sesi. “Asrın? İyisin değil mi?”

Asrın hızla kafasını salladı, Allah'ım, o kadar güzel görünüyordu ki! “İyi değilim,” dedi Asrın, annesinin göğsünü sızlattığına emindim. “İyi olmaya çalışıyorum. İlaçlarını aldın değil mi?” Yutkundu. “Ve muhtemelen on dakika sonra beni unutacaksın.”

Bu üzücü olandı. Asrın annesini seviyordu, erkek çocuklarının annelerine düşkün olduğunu duymuştum. “O zaman bu anın kıymetini bilmelisin,” dedi annesi, buruk tınısı kulaklarımı doldurdu. “Hey, sen neden çıplaksın? Kas mı onlar?”

Gülmemek için dudaklarımı birbirine bastırdım. Asrın bir çıplak göğsüne bir de annesine baktı. “Kızın biri ellemekten zevk aldığı için evde çıplak geziyorum,” dedi, dudaklarındaki kıvrım kalbimi hoplatıyordu. “Senin oğlun çok yakışıklı.”

Yanaklarım kızardı, yaptığı imayı çok geç fark etmiş ve utanmıştım. Bileğimdeki lastik tokayla saçlarımı topladım, sanki annesi beni görüyordu, güzel olmam gerekirdi. “Eve kız mı atıyorsun sen?”

Dudaklarım ufak bir o şekli aldığında, Asrın'ın erkeksi kıkırtısını işittim. Gözlerim irileşirken, mümkün olsa yerimde tepinecektim ama öylece bakakaldım. “Hayır o değerli bir kadın, onun hakkında öyle imalar yapma anne,” dedi, ekrana bakan gözlerinde dalga dalga yayılan özlemi gördüm. “Ama evet, onu eve atıyorum.”

“Sevmedim o kızı,” dedi annesi, sesi şüpheliydi. “Paramı mı yiyor yoksa?”

Hah! Parasını mı yiyormuşum? Annesinin kelimelerini sakınmayan özgürlüğü hastalığından kaynaklıydı, bunu biliyordum. Alzaymır hastaları diline geleni tutmayan, utanç duygusunu yitiren kişilerdi. “Keşke paramı yese,” dedi Asrın, abartıyla gözlerini devirdi. “Beni yiyor, sömürüyor anne.”

“Nerede o kız?”

Bir an buradayım diye çığlık atmak istesem de Asrın'a kötü kötü bakmakla yetindim. Bakışları ekrandan sıyrıldı, alaylı ifadesi kaşlarımı çatmama sebep oluyordu. “Burada, ağzının suyu akarken beni izliyor,” dedi taze bir alayla. “Ama çok çirkin, onu görmek istediğine emin misin?”

Üzerine atlamak, o kusursuz suratını dağıtmak istiyordum. “Sen benim karnımdan çıkan dünyalar yakışıklısı bir çocuksun,” dedi annesi, büyük bir keyifle. “Çirkin bir kız yanına yakışıyor mu hiç oğlum?”

Evet, Asrın ego bakımından annesine benziyor olmalıydı, böyle bir kadın beklemiyordum. “Anne, onu kızdırıyorsun,” dedi, tebesümü genişledi. “Daha çirkin oluyor, beni bu görüntüye maruz bırakma.”

Annesinin bir kıkırtısı daha yükseldi, bir hastadan çok genç bir kadının canlılığı vardı üzerinde. Belki de kendini genç hissediyordu. “Buraya gel,” dedi Asrın, çenesiyle yatağın üzerini gösterdi. “Korkma bu kadar, annem insan yemiyor.”

Odanın çıkışına doğru gerilerken annesinin kızdığını hissettim. “Asrın, o kıızı evden kovar mısın?” dedi emrivaki bir tonlamayla. “Hem Eylem senin yanına geleceğini söylemişti, o kızla eğlensene.”

Annesi çıldırmış mıydı? Şaşkınlıktan donakaldığımda Asrın'ın ısrarlı gözleri dik dik bakmayı sürdürdü. “Gelsene yavrum.”

Annesi cırladı. “Eylem nerede?”

Asrın'ın gözlerinin ekrana yöneldiği ân, dolabın kapağına sıkışmış olan tişörtü kaptığım gibi suratına fırlattım ve çıplak ayaklarla odayı terk ettim. Sinirlenmiş, öfkelenmiş, heyecanlanmış ve şaşırılmışım. Annesinin daha yorgun, hüzünlere gebe bir kadın olduğunu düşünmüştüm, bunu sahiden beklemiyordum. Benim Asrın'ın parasını yediğimi ve çirkin olduğumu söylemiş, evden kovması gerektiğini emretmişti. Şaka gibiydi!

Asrın arkamdan homurdansa da beni bir daha yanına çağırmadı. Fakat bir süre sonra odaya geri dönmüştüm, çünkü üstümü giyinmem gerekiyordu. Asrın konuşmasını bitirmiş, üstünü giyinmiş, bileğine bir saat takarken, odadan içeriye sızarak dolaba

yöneldim. Kendim için boğazlı siyah bir kazakla kot pantolon seçerken Asrın yalnızca beni izlemişti. Yanında kıyafetlerimi değiştirdiğimde o da fırçayı alıp yanıma yürümüş ve saçlarımı taramıştı. Tamam, bu çok hoştu ama saçlarımı bağlamak için uğraştığı da kıklar aşırı komikti. Bağlayamıyor, bağlayamadıkça öfkeleniyor, öfkelendikçe daha da hırslanıyordu. Bir sürenin ardından ben kahalar atmaya başladığımda sinirle homurdanmıştı. Birbirimizle uğraşmayı seviyorduk.

Evden ayrılarak kısa sürede okula vardığımızda Asrın ceketini tişörtünün üstüne atarak arabadan inmişti. Onun arkasından inerek arabanın etrafını dolandığımda beni kolunun altına kısırmıştı. Yan yana, kalabalığa değmemeye özen göstererek ön bahçeye geçtiğimizde, bir bankın kenarına ilişmiş ve onun sigarasını içmesini izlemiştim. Önünü kapattığım için sigara içtiği pek görünmüyordu ama zaten bunu hiçbir zaman sorun etmemişti. Saçlarına düşen birkaç tüyü ayıklarken bileğimi öpmesini, bana sırtarak yanağını ısırmasını, parmaklarını daima saçlarımda doluşturmasını seviyordum.

Ve tabii, yarım gülümsemelerini.

Onu orada öylece, aptal bir hayranlıkla izlerken Asrın'ın arkasından sızan Cenk'i görünce duraksadım. Cenk ağaçlara kısa bir bakış atarken susmam gerektiğini belirtti. Kaşlarım çandı, Asrın'ın bakışları sigarasındayken, Cenk ağaçtan kopardığı yaprakla onun ensesini okşadı.

Asrın gözlerini devirdi. "Beni mi okşuyor o hıyar?"

Dudaklarımı büktüm. "Okşanmayacak adam değilsin."

Asrın bana sırtıtırken eliyle Cenk'i ensesinden yakaladı ve hızla öne doğru savurdu. Cenk sendelesen de oturduğum bankın kenarına tutundu ve kendini toplayarak gerindi. "Kalçam!" diye inledi yüksek sesle. "Acıttı."

Asrın ona umursamaz bakışlar fırlattı. "Acısın diye vuruyoruz geri zekâlı."

Cenk kendini banka devirdiğinde, Asrın aramızdaki mesafeye kısa bir göz attı ve önüne döndü. Cenk tozlanan kotunu temizlerken, gözlerini bana çevirdi. "Hadi ben arkadaşımı da buna tahammül ediyorum, sen nasıl dayanıyorsun Esila?"

Yanımda oturması için kendisine yer açtığımda gülümseyerek oturdu. Asrın ikimize tip tip bakarken, “Çünkü onu seviyorum,” dedim, yalnızca Cenk’in duyabileceği bir sesle. “Ayrıca o kadar kötü bir adam değil ki.”

Cenk fısıldayarak, “Onu tanıyorum,” dedi ve sırıttı. “Bence sana âşık.”

Ah, Asrın bunu zaten itiraf etmişti ama Cenk ile paylaşmama gerek yoktu. Onun çekik gözlerine havalı bir bakış attım. “Eh, bir İzmirli olarak güzelliğimle onu büyülemiş olabilirim.”

“Oha!” Cenk’in gözleri büyüdü. “Sen de mi İzmirlisin?”

Durdum. “Sen de mi?”

“Yoo.”

Ona kahkaha attığımda Cenk de neye güldüğümü bilmeyerek, sırf güldüğüm için güldü. Asrın bize tip tip bakmaya son verip beni banktan kaldırdığında buna hiç itiraz etmedim. Omzumun arkasından Cenk’e el sallayarak Asrın’ın arkasından koşturdum. Cenkle aramız çok daha iyiydi ve bunu seviyordum. Bir elin parmağı kadar arkadaşım vardı ve hepsi değerliydi. Asrın’la sınıfa çıkacağımızı tahmin etmiştim ama o alt kata indiğinde arkasından koşturdum. O nereye gidecekse oraya giderdim.

Sessiz kalmayı tercih ederek basamakları indik, alt katlar daha tenha ve sakindi. Uzun sessiz koridoru yürüdük. Avucu avucumdaydı, sanki benimle olmaktan gurur duyuyor gibiydi ama onunla olmaktan gurur duyan asıl bendim. Kütüphanenin çift kanatlı kapısını usulca araladı, ferah ve geniş salona kısa bir bakış attım. Birkaç kişi masanın başına geçmiş hararetle ders çalışırken, içeri girerek raflar arasına karıştık. “Neden buradayız?” diye sordum saf bir heyecanla. “Her yerde kitaplığın var ama hiç kitap okuduğunu görmedim.”

“Okurdum,” diye yanıtladı beni. Gözleri omzunun üstünden gözlerimle kesiştiğinde, yarım gülümsemelerimizden tamamlандık. “Fakat artık bana kalan vakitlerimde kitap okumak yerine seni izliyorum.”

Altdudağımyı dişlediğimde burnundan sert bir nefes verdi. Geniş bir rafın yanından yürürken gözlerim kalın kitapları izliyordu.

Sürükleyici romanları okumayı severdim, bir keresinde altı yüz sayfalık kitabı bir günde okuduğumu hatırlıyordum. “Kütüphaneye fantezisi yapmak istedim,” dedi erkeksi bir sesle. “Çok ateşli olurdu.”

Boşlukta savrulan elimi kaldırarak kitapların üzerinde gezdirdim, uzun zamandır okumuyordum kitap. “Sahafçıda çalışmayı çok isterdim,” dedim sakince. “Belki çalışırım, paramı bölüşmek beni mahcup ediyor.”

Kaşları çatıldı. “Sen sana aldığım telefonu bile kullanmayan bir kızsın, sadece aynı evde yaşıyoruz,” dedi sert bir sesle. “Evimi paylaşıyorum, bunu isteyerek yapıyorum ve asla paramı yediğini düşünmedim.”

“Annen düşündü!”

Bir kitap önünde duraksadık, buna sessiz kalmıştı. Ona arkamı döndüm, parmağlarımda yükseldim ve üst raftaki kitabı kavradım. Tabanlarıma bastığımda, Asrın'ın kasıklarımı kalçamda hissedince kaskatı kesildim. Bir elim rafa tutunurken hızlı soluğu enseme çarptı ve kendini bana sürttü. Parmaklarım kitabın etrafına yayılırken tek solukta fısıldadım: “Ne yapıyorsun?”

Nefesi enseme dağıldı. “Sence?”

Edepsiz bir adam olduğunu fark edeli uzun bir zaman olduğu için bunu yadırgamıyordum aslında. Kafasını yana yatırdı, kısa kesim sakalları yanağıma battı. “Ne?” dedim sırtarak. “Kütüphanedeyiz?”

Etrafa kısa bir bakış attığımda kimsenin bakış açısında olmadığımızı görünce rahatladım. Kendimi ona yasladım. “Hımm,” diye mırıldandı, burnunu boynuma sürttü. “Eğlenebiliriz.”

Ona sırtımı dönerek kitaplara bakınmaya devam ettim. Hoş kitaplar vardı ama benim ilgimi yalnızca birisi çekmişti.

Milena'ya Mektuplar.

Çok kez okuduğum bir kitaptı. Onu kavradım ve telaşsızca kapağını araladım, kitap sayfalarına tuhaf bir özen gösteriyordum. Asrın'ın parmakları tişörtümün üzerinden karnımı okşarken, kasıklarındaki sancıyı hissederek yutkundum. Kitap sayfalarını çevirdim, toz burnuma yükseldiğinde kısa bir hapşırık krizine gir-

dim. Parmaklarım eskimeye yüz tutan bir sayfa üzerinde gezinirken Asrın'ın güzel nefesi kısık bir fısıltı gibi döküldü.

“Bu gece de sana mutlu uykular dilerken, her şeyimi sana veriyorum tek solukta. Benim mutluluğum sende erimektir.”

Kalbim miydi bu çarpan, hızlanan mıydı nefesim, yoksa titreyen miydi ellerim? Gözlerimi yumdum, ilk kez bu kadar naif bir dille işitmişim bu güzel sözleri. O olmasaydı yığılacak gibiydim, aksıyordu diz kapaklarım. “Devam et,” diye fısıldadım arzuya. “Okumuşsun, biliyorsun?”

Gürültülü nefesi saçlarımın arasındaydı.

Parmakları esrarlı dokunuşlarını kemer ağzına taşıırken devam etti: “Kimi zaman şuna inanıyorum: birlikte yaşayamayacağız, boyun eğerek uzanıvereceğiz yan yana ölmek için. Ama ne olacaksa senin yanında olacak.”

Bunu dinlemek cidden harikaydı. “Bir kez daha söylesene,” dedim zayıf bir sesle. “Son bir kez, lütfen?”

İtiraz etmedi, onaylamadı. Parmakları çeneme yerleşti ve başımı omzumun üstünden bana çevirerek göz göze düşmemizi sağladı. Sihri irislerindeydi.

“Yanımda yürüyordun Milena. Düşünsene, yanımda yürümüş-tün.”

Dudaklarıma yerleşen minik kıvrımda koskocaman bir mutluluk vardı, oraya, öylece sıkışıp kalmıştı. Kitabı kapayarak önümdeki tozlu rafa bıraktım ve başımı omzuna yatırdım. “Franz Kafka,” diye mırıldandım, sessizce. “Okuduğumu bilmiyordum.”

Parmakları kasıklarımında gezmeyi sürdürürken dudakları te-nimde kıpırdadı. “Benimle ilgili bilmediğin çok şey var,” dedi kısık ve boğuk bir sesle. “Günler uzun, yanımda öğrenebilirsin beni.”

Tam da bu an içerisinde kalbim huzurla çırpınıırken, ona söylemek ve omuzlarımdaki yükten kurtulmak istedim ama sustum. Belimdeki eliyle bana yön verdi ve yüzüm ona döndü, sırtım rafa-lara çarparken, eli çoktan kavramıştı çenemi. “Birileri görecektir.”

Efsunkâr gözleri baygındı. “Sikmişim birilerini.”

Baskısına itiraz etmedim ve bakışlarımı yukarıya kaldırdım. Bakışları karardı yaklaştı ve aralık dudaklarıma asıldı. İnleme-

mek için kendimi tutarak ona karşılık verdim. Dişlerimiz birbirine çarptı ve dili dudaklarımdan sızdı. Eli kalçama yerleşmiş, beni kendine bastırırken, ilk kez bu kadar sessiz öpüştüğümü fark ettim. Bunu beni insanlara karşı utandırmamak için yaptığından minnettar hissettim.

Ellerim ensesindeki saçları kavrarken kendini sertçe bana itti ve sırtım aynı hızla raflara sürtündü. Birkaç kitap yere düşerek tok bir ses bıraktı ama bu bizi durdurmadi. Kafasını yana yatırarak daha da sertleştiğinde dilimi ağzında gezdirdim. O beni öptüğünde her şey birer uğultudan ibaret oluyordu.

Masalardan ayaklanan bir grup öğrencinin seslerini fark ettiğimizde hiç istemesek de ayrıldık, uzaklaştık. Asrın kendini karışındaki rafa yasladı, dudakları abartılı öpüşmemizle ıslanmıştı. Baygın bakışları hâlâ beni çağırıyordu ve ona karşı koymak çok zordu. Kapı aralandı, birkaç kişi kütüphaneyi terk ederek dışarı çıktığında hareketlendim ve yanına yürüdüm. “Yetmedi mi?”

Kafamı iki yana salladım. “Yetmedi.”

Ellerim yüzüne yerleştiğinde hangimiz daha önce davrandı bilmiyordum ama şu an dünyada isteyeceğim en güzel yerdeydim. Dudaklarımı istekle tüketirken, içgüdülerime ayak uydurdum ve ellerim altındaki yanaklarını okşadım. Gözlerini sımsıkı yummuş, beni iştahla öpüyordu. Parmaklarım teninde uyuşurken, “Ah,” diye inledi zevkle. “Utancını kırdık galiba?”

Omzuna düşen başım, tam da buraya ait hissediyordu. Derin soluklarımı dindirmeye çalışırken, kafasını geriye atığı için ağza çıkan âdemelmasına ilgiyle baktım. Pürüzsüz, yanık bir tene sahipti. “Hadi çıkalım buradan,” dedi, sesi boğuk ve konuşmaya olan mecali elinden alınmış gibi kısıktı. Başımın üstünden öpür. “Dersine girmelisin.”

Alnımı boynuna sürterek ondan uzaklaştım. İri elini saçlarına daldırdı ve onları karıştırarak dağınıklığıma çekidüzen verdi. “Dağıttın be yavrum.”

“Daha yakışıklı oldun.”

Önümden geçerek yürümeye başladığında sırtına indirdiğim bakışlarımı kıstım. Ufak adımlarla yanına ilerledim ve elimi avu-

cunun içine bıraktım. Dünya yansa umurumda olmazdı, biz zaten çoğu zaman başka gezegende yaşadığımızı inanırdık. Keşke böyle bir şansımız, imkânımız olsaydı. Kimsenin bilmediği yerlerde, sakın bir kıyıda yalnızca onunla yaşayabilseydim. Kütüphaneyi arkamızda bırakarak merdivenlere yöneldiğimizde sakindik.

Kendi sınıflarımıza girdiğimizde ondan ayrılmanın ne kadar zor geldiğini bir kez daha fark etmiştim. Sırama yerleşip çantamdaki birkaç şeyi çıkardım ve tahtadakileri not ettim. Önümdeki kızların dedikodusunu işitiyordum, takmak istemesem de dedikodu her kızın dikkatini çekiyordu işte! Küt saçlara sahip olan kız, Tarih öğretmenine kısa bir bakış attıktan sonra yanındaki kıza doğru eğildi. “Sabah Fizik öğretmenini gördün değil mi?” diye sordu kız, ardından sessizce kıkırdadı. “Çıldırılmış gibiydi, biri arabasını fena çizmiş.”

Kahve saçlara sahip olan kız, dikkatle onu dinlerken sırıttı. “Sahiden güzel arabası varmış,” dedi heyecanla. “Ama arabayı o halde görünce verdiği tepkiler daha komikti.”

“Yapanı arıyor.”

Kalemin ucunu dudaklarımın arasına kısıtırırken, kaşlarım hafiften çatılmıştı. Kısacık bir an bunu Asrın'ın yapmış olduğunu düşündüğümde kızmaktan çok eğlendiğimi hissettim. Kıkırdarak kendimi düzeltirken, kızlar beni fark ederek kaşlarını çattı. “Devam edin,” diye mırıldandım önüme dönerken. “Komikti.”

Bana kötü kötü bakarak önlerine döndüklerinde zerre umursamadım. Asrın yapmış veya yapmamıştı, önemsemiyordum. Derse dalarak LYS içerikli sorular çözdüğümüz kırk dakikadan sonra zil çaldığında yerimden ayaklanarak koridora çıktım. Herkes yeni yeni çıkarken sınıftan, bir süre öylece durarak Asrın'ın geleceğini umdum ama gelmedi. Yerimde oflayıp pufladıktan sonra ellerimi arkamda bağladım ve telaşlı adımlarla merdivenleri indim. Bir ara Lavin'i görmüştüm ama Cenk'le cilveleştikleri için rahatsız etmedim.

Asrın'ın sınıfının önünde duraksadığımda, kafamı aralık kapıdan içeri soktum ve bakışlarımı arka sıraya yönelttim, bomboştu. Memnuniyetsiz bir tavırla gerilerken, sınıfın tamamına bakmış

ama herhangi bir ize rastlamamıştım. Kollarımı göğsümde kavuşturdum, nerede olabilirdi bu herif?

“Asrın yok,” dedi Bora, siyah telefonu cebine yerleştirerek bana yürürken. “Kızıl onu aldı gitti, bir şeyler söyleyecekmiş.”

Kaskatı kesildim. “Almila mı?”

“Başka bir kızıl tanıdığım yok valla.”

Dişlerimi sıkarken sakın kalmaya çalıştım. “Nerede konuşacaklarmış?”

Bana dik dik baktı. “Dişlerini mi sıkıyorsun sen?”

Telaşla tekrarladım. “Neredeler?”

Ağzının içinde homurdanırken, uzun koridora kısa bir bakış attı ve konuştu. “Koridorun sonuna doğru yürüdüler. Zaten Almila’da bir haller vardı sabahtan beri, Asrın da şaşırıdı ama gitti peşinden.”

Doğru olan neydi? Amacım, yürüdüğüm yol ne kadar yanlıştı? Birkaç adım gerilerken Bora'nın endişeli bakışlarından ayrıldım ve hızla arkamı döndüm.

“Ne oluyor ya?”

Hızlandım, yetişebilir miydim? Ellerim duvar boyunca sürtündü, bir yere tutunma ihtiyacı hissediyordum. Bakışlarım arayışla koridoru geziyordu. Hızlı nefesler almaya başlarken titreyen ellerimi hissettim ama bu beni yıldırmadı. Almila söyleyecekti, bunu yapacağını hissettim. Koridorda sıra sıra dizili kapıları hızla açtım, boş sınıflara korku dolu gözlerle baktım. Yoklardı, koridor sonundaki laboratuvar odasına kadar yürürken bacaklarımın nasıl olup da beni taşıdığını anlayamıyordum.

Kahretsin!

Almila bunu yaparsa...

Gürültülü bir kapı sesi duyduğumda bir şeyler için geç kaldığımı hissederek gözlerimi korkuyla ileriye çevirdim. Birkaç metre ilerimdeki sınıfın kapısı aralanmış ve kapı duvara çarparak sersemlemişti. Asrın’ı görmüştüm ama onu uzun zamandır böyle görmediğimi biliyordum. Etraftaki insanların onun bu hareketine şaşırarak duraksadığını hissettim. Sırtımı duvara yaslarken, Asrın’ın arkasından Almila’nın koşarak dışarıya fırladığını ve Asrın’ı

durdurmak için bir şeyler dediğini gördüm ama sesler öyle uğultuluydu ki duyamıyordum. Asrın üzerime doğru yürürken, gözlerinin cehenneme giden köprüler olduğunu hissettim. “Gel buraya!”

Üzerime yürüyordu ama beni korkutan bu değildi, beni korkutan gözleriydi. “Ben...”

Mesafeyi eksiltti. Gözlerim gözlerine bakmaya dayanamadığında damarları seçiren boynuna baktım. Kaçacak yerim kalmamıştı. Yalanım, sustuklarım ve Asrın, beni her yerden sıkıştırıyordu. “Asrın...”

Bana öyle bir baktı ki bir daha konuşamayacağım sandım. Parmakları dirseğime yerleştiğinde telaşla yüzümü ovaladım. Bora onu durdurmak istedi ama dinlemedi bile, Almıla'nın dolu gözlerine karşılık vermeden onun beni yürümem için çekiştirmesine izin verdim.

Merdivenleri indığımız o kısa saniyeler boyunca hissettiğim tek şey derin bir boşluktu. Çok hızlıydı, dile getireceğim hiçbir kelimenin onu durduramayacağını fark ettiğim için sustum. Okul bahçesine çıktık, parmaklarının kuvvetli tutuşu sinirinin bir göstergesiydi. Gözlerim birbirini takip eden ayakkabılarımıza yöneldiğinde her şeyi boş vermek ve şu yerin altına girmek istedim. Okulun demir kapısını gürültüyle ittirdi, park ettiği arabaya ilerlerken yumruğunu nasıl sıkıldığını fark ettim. “Yerleş koltuğa,” diye emretti, beni araladığı araba kapısından içeri ittirdi.

Bedenini şoför koltuğuna devirdiğinde kaskatı kesilen düşüncelerimin ağırlığıyla baş edemeyeceğimi fark ettim. Deli gibi titreyen bedenim bana ağırlık yapıyor, algılarım kilitleniyordu. Öğrenmişti, bir deli olduğumu öğrenmişti. Kızarmış olan parmaklarımı dizlerimin üzerine yasladım ve uzun tırnaklarımı tenime geçirdim. Haksızlığımın intihar eylemi gerçekleştirdiği düşüncelerim, mantığımın duvarlarına çarparak koşuştururken, dilimde birçok kelime birikti ama utancım izin vermedi.

“Öğrendin?” diye sordum bomboş bir sesle. “Bir deli olduğumu öğrendin?”

Konuşmadı, neden bağırpıp çağırmadığını bilemiyordum. Kalp atışlarım hızlandı, bir zavallı olduğum gerçeği yüzüme tokat gibi

çarparken önüme döndüm. Böyle öğrenmemeliydi. Öğrenmesi iyi mi yoksa kötü mü olmuştu? Zaman bize ne getirecekti? Henz rahatlamış hem de başka bir yükü sırtlamış gibi hissediyordum. Sakin değildi, kesinlikle sakin değildi. Sınirden titreyen elleri de reksiyonda duramıyordu, arabayı çok dengesiz kullanıyor ve ben da beni korkutuyordu.

Araba hızlandı, yanımızdan birer yıldız gibi kayıp geçen arabalar çok gerimizde kalmış, kontrolünü yitirdiğini anladığım anda ise soluğum kesilmişti. Kendi varlığıma tutundum, hızdan dolay sarsılan bedenim öne doğru savrulurken, iri iri açılan gözlerimden yaşların dökülmemesi için kafamı iki yana salladım. "Yavaşla," dedim, korku midemi karışladı, kusacak mıydım? "Sakin ol!"

Hızlandı, gaza yüklendi ve bunu yaparken bir an bile şüphe etmedi. Gözlerimi sıkıca yumarak korkunun benden uzaklaşmasını, ruhumdan defolmasını bekliyor ama hiçbir şey yapamıyordum. "Korkuyorum," dedim, bir işe yaramasını dileyerek. "Kalbim de çok hızlı atıyor. Şuna bir son ver."

Dudakları sürekli kıpırdatarak seçemediğim şeyleri dile getiriyor ve hızlanıyordu. Ağlamamayı kendime şartlamış, burpalamışımı yok saymıştım. Dolu dolu gözlerimi arabanın tavasına diktim, başım dönüyordu. "Lütfen," dedim bir kez daha, belki de yalvarışla. "Hız beni korkutuyor!"

Başka bir sokağa saptı, hızlı bir ritim tutturduğu dizi üzerine yerleştiği yumruğu, oraya yerleşmeden önce göğsüme sapsamış gibiydi. Yüzünü görmeme izin vermiyordu, gözlerini belirsiz bir boşluğa dikmiş ve oradan ayırmıyordu. Hiçbir kelimenin fayda etmeyeceğini fark edince sustum. Kaç dakika boyunca devrildi sessizlik, ne kadar sarsıldı omuzlarım bilmiyordum. Siyah araba durdu, ağzıma yükselen safrayı hissederken kapıyı açarak kendini dışarıya attım.

Avaklarım yalpaladı, beni yere düşmekten kurtaran şey, dirseğime geçirdiği eliydi. Fevri bir şekilde evin sokak kapısına kadar yürüdü. Titreyen ellerini görebiliyordum, kapıyı açması dakikalar sürmüştü. Hızlı soluyordu, göğsünün aşırı bozuk ritmi beni dışıelendirmişti. Asrın bir an duraksamadı, kalbim korkuyla kasılırken, damarlarıma vuran nabzımın sesi ruhumda yankılandı.

Koridor boyu ilerleyerek yatak odasının kapısını araladı, göz-
kerim büyürken, titreyen ellerimi pantolonuma sürterek sakinleş-
meye çalıştım ama mümkün değildi. "Kes şunu," diye bağırdım,
hurlınlı bir soluk alırken. "Ne yapmaya çalışıyorsun? Beni kor-
kutuyorsun."

Hırpaladığı bedenimi yatağın üzerine bıraktığında irkilen be-
denim hiçbir itiraza meyl etmedi. Bedenini pufun üzerine devirdi,
hareketlerindeki dengesizlik beni korkutuyordu. Yatakta gerile-
dim, şu an onunla yakın olmanın ne kadar doğru olacağını bilemi-
yordum. İkimiz de sağlıklı değildik. Bacaklarımı kendime çektim,
bu gerçeği benden duymalı; daha az yaralanmalıydı.

Yatakta sırtını bana dönerek oturdu ve ellerini yüzüne örttü.
Konuşsam olmaz, sussam hiç olmazdı. Yüzümü dizlerime göm-
düm, nefes alamıyordum ancak sorun bu değildi. Sorun, onun be-
nim yüzümden nefes alamıyor olmasıydı. Neden böyle bir insana
dönüşmüş, etrafımdaki herkesi kırıp dökmüştüm ki! İçimde bana
ait olan, bana yabancı gelen kimseler vardı. Yüzleri ben, ruhları
pis, bakışları yüzeyseldi. Ben düşünürdüm, insanları kırmaktan
kaçınırdım.

Bir adım gitsem on adım geri düşecektim. Kımıldayamıyor,
konuşamıyordum. Kırpıklarımın asılı kalan minik bir gözyaşını
çeneme yuvarlamamak için kafamı geri ittim ve direndim. Salık
saçlarını saten çarşafın üzerine dökülürken, ben onun konuşma-
sını bekledim; o kendisinin sakinleşmesini bekledi.

Zamanın ortasına oku fırlatmış, geçmişi gerdiğim çarşıya
rubumu asmıştım. Zamanın kalp atışları da benim gibi yavaştı.
Sanki bir asır geçiyor gibiydi. Çok hareketsizdi, nefes aldığından
eminim ama nefes aldığına dair hiçbir belirtiye şahit değildim.
Beni affeder miydi?

"Anlat."

İrkildim, sesi zamansızdı. Dinleyecekti ama benim anlatacak
neyim vardı ki? "Delirmişim," dedim, ruhsuzca güldüm. "Bir şi-
zofrenim!"

İri eliyle ensesini ovdu, bunu kaldırması için zamana ihtiyacı
vardı. Etrafı dağıtmasını, beni kırmamasını tutan neydi bilmiyordum,

dakikalar sonra patlayacak bir volkan mıydı? “Deli,” dedi, herfler dudaklarına asla yakışmadı. “Bir delisin yani?”

Bunu başka ama benden olan birinden duymak dehşet bir ürpertiye sebep olmuştu. Gözlerim büyüdü. Titrek ellerimi ovdum, bakışlarım sırtından kayıp parkeye çevrilirken sussun istedim. Olduğum yerde küçücük kaldım, utanıyordum. Yerinden kalktı, yanıma gelirse beni kıracaktı, bağırılmayacak ama hastalığımla yüzüme vuracaktı. Adımlarının tok sesini işittim, kokusunun güzelliği beni çıldırtıyordu. Kemikli parmakları çenemi yakaladı, yatağın üzerinde, dizlerinin üzerine çökmüş ve cehenneme giden köprülerine yürümem için gözlerini gözlerime sabitlemişti. “Sahiden bir deli misin?” diye sordu, soğukkanlı alayı kulaklarımda uğuldu. “Ruh hastası, kendini kaybetmiş bir deli?”

Tırnaklarımı avucuma gömdüm, dudaklarımı araladım ama hiçbir şey söyleyemedim. Utanıyordum, ilk defa bu kadar sahici hissetmiştim bir hasta olduğumu. Ona bakamıyordum, beni aşağılıyor muydu? Tutuşu sıkılaştırırken, nefesi cildimi örttü. “Kaç kez bir deliyi öptüm?” diye sordu, ardından samimiyetsiz bir şekilde güldü. “Kaç kez bir deliyle seviştim?”

Deli. Deli. Deli.

Boğuk nefesimi dudaklarımdan sızdırdım, nefesimle kendimi boğmak istiyordum. Yanıyordum, üşüyordum, sızıyordum. Köşeye sıkışmışım, üzerime yürüyorken beni yutacak bir okyanustan farksızdı. “Seni beyaz, deli kıyafetlerin içinde düşündüm de,” dedi alayla. “Yakıştırdı.”

Gözlerimi sımsıkı yumdum, kirpiğimi ıslatan yaş göz çukuru mu temizlerken, elinden kurtulmak için boş bir gayret gösterdim. Ne yapmaya çalıştığını anlayabiliyordum, başarıyordu. Kalbim ağrıyordu, ona söylemediğim için beni böyle cezalandırıyordu. Dudaklarını dudaklarıma sürttü, alayla büküldü tebessümü. “Bir saniye,” dedi, sesi kalındı. “Yoksa bir deli olduğun için mi bu kadar hırçın?”

Dışlerimi sıktım. “Kes şunu!”

Parmağı gözyaşımı yakaladı, benimle alay ediyordu. Yüzü o kadar yakındı ki acı çekmediğini görmek mümkün değildi. Yanak-

larımı sıkıca kavrayarak yüzüme doğru, “Şizofreni hastası,” dedi, sesinin etrafına buzdan mızraklar çakılmıştı. “Ruhunu bozan bir deli. Anlatsana biraz, sizlerin kafaları nasıl çalışıyor?”

Onu ittirmeye çalıştım. “Sus, aptal!”

Bana alayla baktı, biraz daha kanatmasını bekledim. “Peki,” dedi, beni gelecek darbeye hazırlayarak. “Sence ben bir deliyi bir daha yatağıma alır mıyım? Öper, koklar mıyım?” Kafamı arkaya yatırdı. “İster miyim?”

Darbeye hazır olmama rağmen canım nasıl bu kadar yanımişti? Gürültülü bir hıçkırıkla beraber onu ittirdiğimde hırçın gücüme izin verdi ve geriye doğru devrildi. Evet, istediğini yapmış, gözlerindeki köprüyle beni cehenneme taşımıştı. Gözlerimiz birbirinden ayrıldığında onun omuzlarına sertçe vurarak küfrettim. Beni birkaç dakika içinde mahvetmişti. Bu berbat bir andı. Birbirimize karşı sabırsız ve öfkeliydik çünkü birbirimize karşı hissettiğimiz şeyler çok büyüktü. Kendimi odadan dışarı attım ve sarsılan omuzlarla kendimi banyodan içeriye sürükledim.

Duşakabinin fayanslarına indirdiğim tekmeyle inledim ve dilimi ısırđım. Ayağımlı elimle yakaladım, duşakabinin içine girdim ve aniden açılan suyla tiz bir çığlık attım. İrkildim, duşakabinin soğuk baskısını kalçamda hissediyordum. Su buz gibiydi, yüzümü yalayıp geçiyordu ve saçlarımı ağırlaştırıyordu. Gözlerimi kırpıştırdım, su sadece saniyeler içinde sırlıslıkla yapmıştı üzerimi. “Sen nasıl açıldın?”

Asrın pes etmedi. Koridorda adımlarının sesini duydum. Bacaklarımı çekerek kabinde küçücük kalırken, eşikten içeriye uzun bir adım attığımlı gördüm. Kafamı diğeryana çevirdim ve ıslanan fayansla bakıştım. Kalbim hızlandı, bedeninin sıcaklığını yanıbaşımdaya hissederken, zemine düşen tok sesi işittim. Sıcak göğsü dirseğıme çarptı, su artık daha sıcak akmaya başlamıştı. “Böyle yaptığında seni affedeceğimi falan sanıyorsan çok yanılıyorsun.”

Omzumu silktim, omzuma dokundu, parmakları ilahi değerde bir sıcaklık taşıyordu. “Bazen senin neden böyle bir kıza dönüşüğünü anlamaya çalıştım,” dedi, su yüzünü yalıyordu. “Sonra seni her şekilde kabul edeceğimi fark ettiğimde anlamaktan vazgeçtim.”

Başımı dizlerine yatırdı, hareketleri yavaştı. Islak saçlarım yağ tutan kotuna sarıldığında bir eli saç diplerime yerleşti. Yüzünü seçemiyordum, kaburgalarımıdaki yüzü keskin bıçaklar onunun göğüsünü hedef almış, kalp ağrımdan hiçbir şey azalmamıştı. “Meğer hastaymışsın,” dedi, inler gibiydi. “Hiçbir detay umurumda değil, ben bana söylemediğin kısmıyla ilgileniyorum.”

“Üşüyorum.”

Saçlarımı okşadı. “Don.”

Keyifsiz bir tebessüm bahşettim kendime, yanımda olduğu sürece beni süründürebilirdi. “Kabullendiğim ilk an sana tokat attığım gündü,” dedim, dudaklarım titriyordu. “Ben ne yapıyorum, kimim diye sordum kendime. Her şey çok karışık Asrım, sana söylemek istiyordum ama söyleyemedim, korkuyordum.”

“Siktir et bu korkuyorum ayaklarını,” dedi, sesinde karmaşa vardı. “Sen benim, seni hiçbir şekilde terk etmeyeceğimi biliyordun.”

Gözlerimi fayanstan ayırdım, ensem pantolonuna sürerken, başımı yana yatırarak gözlerimi gözlerine diktim. Bomboş bakıyordu, sanki tavandan sallandırsam ne çırpınacak ne de itiraz edecekti. Dudakları tek bir çizgi halinde gerilmiş, ılımaya yüz tutan damlalar sus çizgisinde birikmişti. Yutkundum, bakışları banyonun her kıyısında geziniyor ama katiyen bana uğramıyordu. “Annen hasta, âşık olduğun kadın hasta,” dedim, çatlak bir sesle. “Benim âşık olduğum adam bu kadar yükü kaldıracak kadar güçlü ama çok yorgun.” Yutkundum. “Çok yormuşlar onu.”

Gözlerini sımsıkı yumdu, kirpikleri birbirini ağırladı. Ne hissediyordu, günler öncesinden ona âşık olmadığımı söylemişken bana inanır mıydı? “Bana eziyet ediyorsun,” diye fısıldadı zorlukla. “Sen niye bu kadar ince düşünüyorsun? Ben niye kopmak istediğim yerden daha sıkı bağlanıyorum sana?”

Parmaklarımı yanağına yerleştirdim, memnuniyetsiz bir homurtu döktü, lakin yüzünü elime yaslayamadan yapamadı. Su akmaya devam etti, yüzümüzü örterek koyunlarımızı ıslatan su, ne yazık ki yüreğimdeki yangını söndürmeye yetmedi. “Çok çok seviyorum,” diye fısıldadım, dudaklarımdaki suyu yuttum. “Pişman

olmandan korkuyorum. Başka bir gün, benim yanımda olduğun için pişman olursan, ya kaldıramazsan bu hastalığı?”

Dişlerini sıktı, çenesini okşadım. “Geç benden,” dedim, yıkık dökük bir sesle. “Bak her günümüz böyle geçecek, yarı ölü bir kızla mutlu falan olamazsın.”

Elimi hırsla itti, dizlerini kırdı ve yüzüm ona doğru yaklaştığında, sıcak ellerini ıslak yanaklarıma yerleştirdi. “Mutlu olmak istemiyorum, ölene kadar mutsuz olabilirim. Geçebilirim hayatın, siker atarım her şeyi ve herkesi.” Alnını alnıma sürttü. “Sen kalacaksın, herkes gidebilir ama sen kalacaksın!”

Acıyla kırışan yüzümden ölümün çizgileri doğdu; soyut bir ölümdü, hissedebilen ama katiyen görülemeyen. “Emir veriyorsun?” diye mırıldandım, dudaklarım dudakları üzerinde şekillendi. “Kaba mısın?”

Ruhsuz bir bakış fırlattı. “Sinirliyim.”

Dudaklarımı dişledim, sıcak su kaskatı kesilen vücudumu çözerken gözlerimi yere indirdim. “Şimdi,” diye fısıldadım kısık bir sesle. “Ne yapacağız?”

İç geçirdi. Üzerindeki tişörtü sıyırmış ve kendine hediyesi olan teninin bir kısmını benimle paylaşmıştı. Parmakları belki de bilinçsiz bir istekle saç diplerimi okşadı. “Sen bu gece bensiz uyuyarak cezayı çekeceksin,” dediğinde, bu gece uyuyamayacağımı anlamıştım. “Ben de senin için en iyi doktoru bulacağım.”

Toprağı susuz bırakılmış saksının içindeyim ama yetişmeye çalışan çiçek mi, toprağı yiyen böcek miyim, bilmiyorum.

Bölüm 20

-Ölüme Değen-

Bir mezarın içine girmiştim, üstüme toprak atılmasını bekliyordum.

Mezarı açan annemle babamdı ama ben o mezara kendim girmiştim. Çünkü güçsüzdüm, zayıftım; direnmemiş ve kim ne istiyorsa o olmuştum. Bir karaktere sahiptim ama o karakteri yönlendiren ben değildim, insanlardı. Bunu herkes yapıyordu. Herkes hakkımda o kadar söz sahibiydi ki kimse kendimi düşünmeme izin vermiyordu. Kendim hakkında söz sahibi değildim.

Asrın'ın her şeyi öğrenmesinin üstünden üç gün geçmişti. Bu üç günde hiçbir şey değişmemiş, her şey aynı şekilde devam etmişti. Bu süreç içinde Asrın, hasta olduğumu öğrendiği için kafasındaki boşlukları doldurmuş ve hastalığının dengesiz tavırlarım için tatmin edici bir gerekçe olduğunu anlamıştı. Annemle iki kez telefonda konuşmuştuk, kendisi benimle görüşmek istediğini tekrarlamıştı ama henüz onunla bir daha görüşmemiştim. Asrın benim için iyi bir psikiyatrist arayışındaydı; kullandığım ilaçları öğrenmiş, düzenli kullanmam gerektiğini vurgulamıştı. Yansımalarımın henüz haberi yoktu ama ara ara sanrılar gördüğümü kendisine söylemiştim.

Bugün hafta sonunun ilk günüydü ve Asrın şehirden uzaklaşmamız gerektiğini söyleyerek beni Şile'ye getirmişti. Pati hâlâ klinikte olduğu için aklımın bir kısmını onunla bırakarak arabaya atlamış ve Asrın'ın sürdüğü yere gitmeyi kabul etmişim. Yolun yarısında uyuyakaldığımı, sıcacık araba içinde yumuşak nakaratlı bir şarkıyı dinleyerek bir miktar huzurla uyduğumu hatırlıyordum; ama son birkaç dakikadır ayıktım ve rahatsız bir yerde yattığımı hissediyordum. Güneş cümbüşü zarafetinden ödün vermeden nazlı bir şekilde yüzüme düşüyordu ve alnımın kıyılarında beni ürperten bir şeyler hissediyordum. Biraz önce ayılmışım ama gözkapaklarımı ısrarla açmıyor, biraz uyku dileniyordum. Açık havadaydım, zayıf rüzgâr tenimle temas halindeydi ve bedenimin üstünde tanıdık bir ağırlık hissediyordum.

Deniz kokusu...

Bu kokuyu hissettiğimde huysuzca mırıldandım. Güneş gözkapaklarıma biraz daha yüklendiğinde kirpiklerimi kırıştırdım ve ayılmaya çalıştım. Gördüğüm ilk şey sisli bulutların bağrına sokulan güneş oldu. Gökyüzü kahırlıydı. Gözlerim hafifçe aşağıya düşüğünde çarşaf gibi açılan denizi gördüm. Ayak bileğime kadar ıslanmışım.

"Günüm aymış," diye fısıldadı Asrın. Sesi, bir kaza gibi aniden ve habersizce çarpmıştı bana. "Tebessüm ediyordun, rüya mı gördün?"

Denizin ucunda, kumların üzerinde sere serpe uzanmıştık. Asrın dirseğini yere, yüzünü ise eline yaslayarak bana bakmaktaydı; harelerinde kıyıya çekilmeyen bir gece vardı. Kumun dalgalarla birlikte ayaklarıma çarptığını hissettim. Ayakkabılarımı çıkarmış olmalıydı. Genişçe esnerken, "Hatırlamıyorum," diye konuştum hüznle. "Ne zaman geldik, beni taşıdığını hissetmedim?"

"Derin uyuyordun," diye yanıtladı durgun bir sesle. "Denizin sesi bile seni uyandırmaya yetmedi."

Doğrulduğumda, birbirine giren saçlarımı üstünkörü düzelttim. Asrın da bu hareketimle beraber doğrulmuş, benden hafifçe uzaklamıştı. Etraf sessiz sakindi; az ileride küçük, iki katlı bir ev vardı ve Range Rover yolun başındaydı. Dalgalar halinde savru-

lan denizin suyu üzerime sıçradı, buruk bir sevinçle gülümsedim. “Burası çok güzel,” diye mırıldandım hayranlıkla.

Üzerinde koyu renkli bir gömlek vardı ve ilk birkaç düğmesi iliklenmediği için yanık tenini görebiliyordum. Haylaz düğmesini göğsüne dayayarak orada oyalanırken “Saçların komik görünüyor,” dedi ama katiyen gülmüyordu. “Düzeltsene.”

Elim istemediği saçlarıma uzandı, çok dağınıktı sahiden. “Yatırılmışsın kuma, ne bekliyorsun Allah aşkına?”

Avucu ansızın yanağıma yerleştiğinde, onun beni öldürmek için tutulmuş bir kiralık katil olduğunu düşündüm. Kaçınıcı kurbanıydım, merak ettim. Bana öyle içtenlikle bakıyordu ki, kalbimin sıkışması kaçınılmaz oldu. Yüzü yüzüme doğru yaklaşıırken, dudaklarımı aralayarak beni öpmesini bekledim. Fakat, o bunu yapmadan hemen önce temkinli gözlerle etrafı kolaçan etti. Parmaklarım ensesine tırmandı. “Burada kimse yok ki Asrın.”

“Biliyorum,” dedi, sıcak nefesi dudaklarıma çarparken. “Yine de bakmasam rahat edemem.”

Ellerimi kaldırarak yanağına yerleştirdiğimde, gözleri doğrudan gözlerime çevrildi. “Kimsenin bizi göremeyeceği bir yerdeyiz.”

Harelerin koyulaşmaya başladığını gördüğümde nefesim hızlandı. “Bu bir sevişme teklifi mi?”

Sakallarını okşarken yanaklarımdan hâlâ ısınabildiğini fark ettim. “Bir gün bir yol ayrımına girdiğimizde bu sakallarını kes,” dedim. O da bir gün ayrıldığımızda saçlarımda kesmemi söylemişti bana. “Sevdirme başkalarına tamam mı?”

“Saçmalıyorsun,” dedi, sesi sertleşti. “Az sus da öpeyim!”
“Sustum.”

Gülüşüme yetişip beni dudaklarımdan öptüğünde ağızımı aralayarak ona karşılık verdim. Onun için dudaklarım hep yetersiz ve acemiydi. Beni iştah ve arzuyla öperek nefesimi kesiyordu. Bir aptal gibi, nefesimin kesilmesine hiç aldırmadan, beni öpmesini hep daha fazla istiyordum. Beni kucağına çektiğinde parmaklarım bir denizden yüzerek geçen gemiler gibi geçti teninin üstünden. Parmak uçları boynuna asılarak ona tutunduğunda, davetkar

öpücüğü büyüyerek ruhuma ve kalbime tesir etti. Beni arkaya doğru yatırarak sırtımın ıslak kumlarla temas etmesine sebep olduğunda, öpücüğü yavaşlayarak bitmiş ve karnıma oturarak beni kafeslemişti. Dudakları çenemde oyalanırken, bileklerimi yakalayarak başımın üstüne bastırdı. Sert seviyordu. Sordu: “Canım acıyor mu?”

Kafamı iki yana salladım. “Ağırlığını verseydin belki, ama şimdilik iyiyim.”

Ellerim denizin suyuna karışırken parlayan gözlerle ona baktım. Güneşi yemiş gözleri, yer yer kızıla boyanan simsiyah tutamları ve dudaklarındaki belli belirsiz tebessümüyle can yakıcı görünüyordu. “Başım ağrıyor,” dedi, gözlerimi didiklerken. “Deniz çarptı amına koyayım.”

Dudağımı büktüm. “O nasıl oluyor ki?”

“Genelde gemideyken falan olur,” dedi boğuk sesiyle. “Bana iyi gelmiyor galiba.”

“Daha önce söylememiştin.”

“O kadar çok şey oluyor ki,” dedi düşünceli bir şekilde. “Bu ufak tefek ayrıntılara fırsat bile kalmıyor, Sarışın.”

İç geçirdim, düzensiz ve yanlış bir hayatımız vardı. Gelişine yaşıyor, tehlikelerden kaçınıyor ve birbirimize tutunmaya çalışıyorduk. “Evet,” dedim uysalca. “Mesela en sevdiğin rengi bile bilmiyorum.”

Omzunu silkti. “Hiç düşünmedim.”

Güldüm. “Ben de ama... Moru severim.”

“Biliyorum,” diye onayladı.

“En sevdiğim yemek sarma,” diye konuştum heyecanla. “Senininki ne?”

Kaşlarını çattı, düşünüyor gibiydi. “Aşırı yemek düşkünü değilim,” dedi; bu bildiğim bir ayrıntıydı. “Yemek de ayırt etmem ama senin ardında bıraktığın yemekler daha lezzetli gibi.”

“Tabağında kalan yemek arkandan ağlarmış.”

Bir an boş boş baktı, ben de ona baktım. Bu Esmâ Teyze'nin söylediği bir sözdü ve küçükken bunu duymayan tek bir insan bile olmadığına emindim. Gözlerini devirdi, “İnanıyordun, değil mi?” diye sordu, gözleri boşluğa daldı, çıkamadı. “Ben inanırdım.”

Ben de inanurdım ama söylemedim, kısa bir an için sızdım.
“Peki burcun ne?” diye sordum, kendi burcumu bile unutmuşken.
“4 Nisan hangi burç oluyor?”

Gözlerini devirdi. “Entel dantel konuşma yavrum, burç ne ya?”
“Ben de ilgilenmem aslında,” dedim, bir yandan onu izlerken.
“Merak ettim.”

Belini büktü, üzerime doğru eğildiğinde nefesimi tuttum. “Burçlarımız uyuşmazsa anlayamayacak mıyız?” diye sordu, alaycı bir tavırla. “Ya da sevişemiyor muyuz?”

“Sen neden bu kadar edepsiz, haydut ve serseri bir adamsın!”
Kafasını arkaya yatırdığında, bakışlarım güzel tenine, âdemlemasına düştü. Sert kavis, belirgin yumru o kadar şahane görünüyordu ki, bunun bana haksızlık, ona ödül olduğunu düşündüm. Başımı kaldırdım, saçlarımın uçları ıslak kum boyunca sürtünürken, dudaklarımı o yumrunun üzerine bastırdım. Teninin nasıl bu kadar sıcak olabildiğini anlayamıyordum, dudaklarım kavrulmuş gibiydi. “Normal bir sıcaklığın yok,” dedim boğuk bir sesle. “Neden bu kadar yakıyorsun?”

Bir eli saçlarıma asıldığında, yüzüm arkaya yattı ve gözlerim gözlerine çevrildi. “Birisi demiş ki, yandığın kadar yak.”

“Kim demiş?”

Boğuk bir nefes verdi. “Asrın diye bir pezevenk.”

Sessizce gülerken kafamı iki yana sallarken, bileğine doladığı saçlarıma hayranlıkla baktığını gördüm. Terliyordum, hava sıcaktı. “Hadi yüzelim,” diye konuştum hevesle. “Kimse yok burada, hava da sıcak.”

“Yüzmeyeceğim.”

Kendini kucağımdan kaldırarak yanıma attığında, ıpık benim gibi uzandı ve rahatça gerindi. Hevesim kursağımda kalmıştı. “Ne demek yüzemem?” diye mızımızlandım, sesimi yükselterek. “Terledim, serinlemek istiyorum.”

“Yüzmeyeceğim, Sarışın.”

Yerimde tepinmek istiyordum. “Ben de tek yüzerim.”

Doğrulamak için hareketlendiğimde beni durduracağını sanmıştım ama herhangi bir girişimde bulunmadı. Doğrudum ve gözleri-

mi çarşaf gibi serilen denize çevirdim. Sert ve hırçın dalgalar vardı ve ben yüzmeyi iyi bilmiyordum. Asrın'ın öğrettiği birkaç taktik dışında hiçbir şey bilmiyordum aslında. Yine de gururumdan ödün vermemek için omuzlarımı dikleştirdim, ona bakmasam da alayla parlayan gözlerini hissedebiliyordum.

“Oh, ne güzel serin su. Balıklama mı atlasam?”

Sessiz kaldı, gözlerimi ona çevirmek istediğim anda elini ayak bileğime yerleştirdi ve beni sertçe çekti. Gözlerim irileşirken ellerim havalandı ve dudaklarımdan dökülen çığlıkla beraber suya gömüldüm. Baş aşağı denize atıldığımda su çığlığımı yutmuş ve ağzımda köpürmüştü. Nefesim boğazımda tikanırken boş bir çırpınıyla kollarımı savurdum. Kendimi toparlamaya çabalarken büyük bir gürültü koptu ve belime sarılan elleri beni suyun altından çıkardı. Nefes nefese, irileşen gözlerle ufka bakarken sınısıklam olan kıyafetlerimin ağırlığını hissettim.

“Su ılıkmiş,” dedim, sırtımı ona yasladıktan sonra. “Güneş ısıtmış galiba.”

Su dizlerimin altına kadar uzanıyor, bana yürüme fırsatı veriyordu. Asrın arkamdan sıyrılarak önüme geçtiğinde saçlarımı yüzümden çekti ve nefes aldım. Gömlek üzerime yapışmış, ağırlaşan saçlarım belime dökülmüştü. Hafifçe eğildim, parmaklarımı denize daldırarak etrafa su sıçrattım. “Balıklama atlayacakmış,” dedi alaycı bir tavırla. “Sana balıklama atlamayı öğretmedim, Sanşın.”

Onun özgüvenine bazen gıcık olabiliyordum. Tek kaşımı kaldırarak bakışlarımı ıslanan sırtına çevirdim. Sırt bana dönüktü ve bunu fırsata çevirmeliydim. Avuçlarımı boşluğundan yararlanarak sırtına yerleştirdim ve heybetli bedenini, hiç beklemediği bir anda, sertçe itirdim. Dudaklarımdan dökülen kıkırıyla eş zamanlı olarak Asrın denize düştü ve sular gürültülü bir şekilde etrafa sıçradı.

“Siktir!”

Kıkırılarımı büyüterek ondan uzaklaşıyordum. Asrın homurdanmaya ve suyu yumruklamaya başladı. Bir şey olmamış, şoktan çok çabuk çıkmıştı. “Oyun mu istiyorsun?”

“Çok eğlenceliydi,” diye konuştum heyecanla. “Sen beni atarken bu kadar eğlenmiş miydin?”

“Ben seninle yetişkinlere yaraşır aktiviteler yaparken eğleniyorum,” diye konuştu, dudaklarındaki sırıtmayı görür gibiydim. Sinirle homurdanarak arkamı döndüğümde birkaç kez öksürdü. Ardından sırtıma indirdiği keskin bakışlarını hissederken öfkeyle soludum. Kuma çıktığımızda aramızdaki mesafeyi kapadı ve kendisinden uzaklaşmama izin vermeden ellerini belime yerleştirdi. Beni kendi etrafımda döndürerek sırtımı göğsüne yasladığında “O çantada işe yarar kıyafetler vardı, değil mi?” diye sordum; elimin tersiyle ıslak dudaklarımdaki suyu temizledim. “Böyle dursak kesin hasta oluruz.”

Çenesi saç diplerime sürtünürken sık ve huzurlu nefesler aldım. Kimsenin olmadığı bir koyda, sakın bir sessizlikte baş başa kalmak ve düşünceleri unutmayı başarmak güzeldi. “Birkaç tişört ve pantolon koymuştum,” dedi kısık bir sesle. “İç çamaşırlarını özenle seçtim. Dantelli sutyen gördüm, böyle seksi şeyler giydiğini bilmiyordum.”

Yanaklarıma hücum eden kanı görmediği için rahattım. “Burada ne kadar kalacağız? Şimdi her şeyi unutmuş gibi yapıyoruz ama okul var, insanlar var...”

Güneş batmak üzereydi; bizi sardığı son dakikalarda yağmur yüklü bulutlar kara dumanlarla gölgelenmişti. “Ben de farkındayım,” dedi düz bir sesle. “Gerçeklerden kaçmıyorum, asla bu kadar korkak değilim. Sen iyi değilsin ve bu yüzden ben de kötüyüm. Bir şeyleri kısa süreliğine ertelemeye ihtiyacımız var. Sadece kısa bir süre için.”

Anlıyordum, bu yüzden üstelemedim. “Telefonum kapalı, Almila defalarca aramıştır.”

“Benim telefon cepte, canı çıkmıştır,” dedi, son model bir telefona sahip olmanın rahatlığı içerisindeydi. “Güneş batıyor, gece güzel olur burası.”

Gökyüzü genişti. Etrafta herhangi bir yapı bulunmadığı için her şey ner bir şekilde görülebiliyordu. “Şu ilerdeki küçük evde mi kalacağız?” diye sordum meraklı bir şekilde. “Çok sevimli duruyor, sana mı ait orası?”

“Annemin,” diye konuştu, ardından yutkundu. “Çok eskiden alınmış bir yerdi ama sık sık temizletirim, iyi anılarım var o evde.”

Annesini duyduğumda eskisi kadar hüzünlenmesem de kalbimdeki burukluğu hissetmiyor değilim. Annesi iyi gibiydi; belki de hasıralığı yüzünden tecavüzü, yaşadığı dehşeti unutabiliyor, mutlu kalabiliyordu ama hatırladığı zamanların da olduğuna emindim. “Gün batıyor,” dedi, boynumda soluklanırken. “İlaçları yine içmelisin.”

Dudaklarımı birbirine bastırdım, dilime gelen itirazı yuttum ve kafamı salladım. “Umarım ilaçlar işe yarar Asrın, yoksa...”

Elini ağızıma örterek kelimelerin dilimden dökülmesine izin vermediğinde, bunu duymaya tahammülü olmadığını anladım. Sertçe söylendi. “İyi olman için dua edeceğim.”

Bir an için duraksadım. Gözüme hiç bu kadar masum gelmemişti. İçtenlikle gülümsedim. “Teşekkür ederim.”

Boynuma öpücük bıraktığında kıkırdayarak kollarından kurtulmaya çalıştım; ama izin vermedi. Evet, yine eğlenmek istiyordu. İstedğini ona vererek kollarından uzaklaştım ve hiç durmadan koşmaya başladım. Asrın arkamdan homurdandı. Saçlarıma bağladığım kırmızı bandana çözülerək rüzgârla beraber uzaklaştığında havaya zıplayarak onu yakaladı. Daha çok gülerək hızlandığımda koşmaya gerek bile duymadan beni takip etti. Birkaç dakika sessizce koştuğundan sonra ahşap eve ilerledim. Basamakları tırmandıktan sonra uzun bir veranda beni karşıladı. Kapıya yöneldiğimde anahtarımın olmadığını hatırladım; Asrın bu yüzden koşmaya gerek bile duymamıştı.

Sırtımı duvara yasladım, elimi göğsüme dayadım ve çırpınan kalbimin dinmesini bekledim. Kalbim çok hızlı atıyor, nefesim sıkışıyordu. Saçlarımı önüme yatırdım, ağırlık yapan suyu sıktım ve üstümü silkeledim. Karanlık çökmüştü; serin rüzgârı hisseden bedenim ürperdi. Asrın yanıma ulaştığında saçlarımdan sıyrılan bandanayı bileğine bağladığını gördüm. Sıkı sıkıya düğümlemişti.

Kapıyı araladığında duraksamaya hiç gerek duymadan içeriye yöneldim. Asrın merdivenleri hızla tırmanmış, yukarı çıkmıştı; seriydi. Ellerimi kollarıma sararak bakışlarımı evin içinde gezdirdim. Ufak, sevimli bir evdi ve gayet düzenliydi. Karşılıklı iki kanepe vardı ve eski de olsa iyi görünüyordu. Bakışlarımı şömine

duvarına indirdim; orada bir kül birikintisi fark ettiğimde yakın bir zamanda buraya gelindiğini anladım. Biz tanışmadan önce sık sık geliyorduk.

Şömine önüne atılan iki minder vardı; ayağıma dokunan peluş ve yünlü halıya garip garip baktıktan sonra merdivenleri tırmanmaya başladım. Islak ayaklarım ahşap basamaklarda tiz sesler bırakıyor, beni gereksizce öfkeliendiriyordu. Merdivenler bittiğinde yine aynı ahşaptan yapılmış bir kapı karşıladı beni. Kapıyı ittim, itici bir gıcırta eşliğinde aralandı.

Gözlerim Asrın'ı aradı fakat bulamadım, odanın açıldığı bir kapı vardı ve yüksek ihtimalle banyoydu. Odada; üzerinde kırmızı, saten bir örtü bulunan yuvarlak bir yatak ve koyu renklere sahip bir puf vardı. Makyaj masasının üzeri bomboştu ve biriken tozu göremesem de tahmin edebiliyordum. Siyah spor çanta yatağın üzerindeydi. Karanlığın kolları, yere kadar uzanan geniş camlardan içeri süzülerek, odayı kasvete boğmuştu. Titreyerek yatağa ilerledim, komodinin üzerindeki gece lambasını yaktım. Karamsar, loş bir parlaklık odayı gölgelerken dudaklarımı sertçe dişledim ve sus çizgimde biriken suyu kuruladım. Kıyafetlere ihtiyacım vardı, çantayı açtım.

Giyebileceğim tüm rahat kıyafetleri açık seçik olanlardan seçmiş, mini mini şortlar koymuştu. Dışarı çıkarken giyebilmem için iki adet pantolon eklemeyi de unutmamıştı. Şortlardan birini alırken ağzımın içinde bir şeyler geveledim; sinir bozucuydu bu herif. Sırf bacaklarımı dikizlemek için uzun eşofmanlar almak yerine mini şortlar koymuştu. "Uyanık," diye mırıldandım sinirle. "Şunlara bak ya."

Şortu giyerek gömleği de üzerimden sıyırdım, acilen bir şeyler giymeliydim. Islak çamaşırdan kurtulmak için parmaklarımı sırtıma yönlendirdim ve sutyen klipsini çözmeye çalıştım. Parmaklarım titrediği için bu vakit almıştı. Nihayetinde klipsi çözdüğümde, sutyen gevşedi ve bedenimden düştü. Göğsüm çıplak kaldığında ürperdim. Saçlarımı saldım ve aynı anda, karşımdaki aynada onun gölgesini gördüm. Asrın sırtını taş duvara yaslamış hiçbir anımı kaçırmadan beni izliyordu. Titredim, gözlerimiz aynı noktada kesiştiğinde kalbim aksadı.

“Hımm...” diye fısıldadım ürkek bir sesle. “O kadar dikkatli bakma, lütfen.”

Kollarımı göğsüme kapayarak boş bir uğraşla kendimi ondan gizledim. Tenim buz gibiyken içimin bu denli yanması fizik kurallarına aykırı, aşk yasasına uygundu. Bakışları sırtım boyunca gezinirken arzusunun büyüdüğünü gördüm. Gözlerimi elime düştürdüm, kıyafete uzanmak için kolumu hareketlendirdiğim sırada “Öyle kal,” dedi, sesi toktu. “Bir daha soyacağım nasılsa.”

Bana yetişmesi zaman almadı. Yanıma yürüyerek arkama sokulduğunda çıplak göğsüyle temas ederek ürpermiştim. Elleri dirseklerime yerleşerek yukarıya uzandı ve göğsüme örttüğüm ellerimi yakalayarak iki yana indirdi. “Kasma kendini,” diye fısıldadı, baygın bir sesle. “Bunu istiyor ama korkuyor musun?”

“Korku değil, çok fazla heyecanlanıyorum,” dedim, kesik kesik nefesler alırken. “Senin kalbin de çok hızlı atmıyor mu?”

Gözlerimiz aynada çarpıştığında o aynayı kıracak kadar keskin baktığımızı fark ettim. “Çok mu hızlı atıyor?”

Heyecanla kafamı salladım. “Hı hı.”

Parmağını göğsüme yerleştirdiğinde soluğumu tuttum. Dokunuşuna hazırlıksız yakalandım ve kalbimin göğsümü yumruklamasına müsaade ederek mırıldandım. “Ne yapıyorsun?”

“Biliyorum,” dedi, kafasını hızlıca salladı. “Yorgunsun, iyi günler geçirmiyorsun ama istiyorum; durdurabilsem seni buna teşvik etmem.”

Ah! Bunu istediğini zaten belli ediyordu ama ben de çok istiyordum. Ruhsal yorgunluğum belliydi; fakat onunla birlikte olduğumda bu yorgunluk artacak değildi. Belki biraz bedenim hırpalanırdı ama dert etmiyordum. “Bu tek taraflı bir istek değil,” diye konuştum, dilim damağım kurumuştu. “Bana geldiğin her an seni isterim, isteyeceğim. Ne olursa olsun bir şekilde hep olacaksın Asrın; birlikte olduğumuzda doyurduğumuz tek şey bedenlerimiz değil.”

Her şeyi çok yoğun yaşıyordum. Ağlamak en son isteyeceğim şey bile değildi ama kendimi tutamıyordum. “Ağlama!”

“Neden olduğunu inan bilmiyorum,” diye konuştum, burnumu kabaca çekerek. “Bu şey duygusallık yapıyor galiba... Ya da ilaçların etkisi olabilir.”

“Ağlama,” diye tekrarladı. Yüzüme isabetlediği bakışlar epey sertti. “Sakin ağlayayım deme, kahroluyorum.”

“Yok, ağlamıyorum,” diye konuştum aceleyle. “Sadece...”

Daha fazla konuşmama izin vermedi. Parmakları çeneme yaslandığında başımı omzumun üstünden kendisine çevirdi ve gözümün göze geldiğimizde “Ben katilimim.” diye bağırdı. O benim katilimdi; ama ben ne kadar masum bir kurbandım ki? Dudaklarımı sertçe dudaklarımın üstüne dayarken “İstiyor musun?” diye sordu çatlayan sesiyle. “Beni istiyor musun?”

“Evet,” diyerek istediği cevabı verdim ona. “İstiyorum. Bugün niye bu kadar duyarlısın?”

Beni kendine doğru çevirerek arkaya doğru yürümem için teyvik etti ve az sonra yatağa düştüğümde vakit kaybetmeden üzerime tırmandı. Beni kafesleyerek yüzünü yüzüme hizaladığında kollarımı boynuna doladım. Dirseklerini yatağa yasladığında saten çarşaf kaymış ve uçları yere kadar uzanmıştı. İyi hissettiriyordu. Onun gözündeki kıymetimi görmeme izin verdiği için sessiz bir teşekkür ettim. “Yalnızca içimden geldiği gibi davranıyorum. Senin gözünde bunlar basit olabilir ama buradan baktığımda bazen yaptıklarına ben bile inanmıyorum. Sana karşı zayıfım.”

“Asrın...”

“Seni kimseye değişmem,” dedi ve devam etti. “Hiç kimseye.”

Dudakları alnımdan burnuma yüzeysel bir iniş yapıp doğrudan dudaklarımıza kavuştuğunda nefessizlikten ölecek gibi hissettim. “Ben de seni,” dedim hızlıca. Dudaklarından öptüm. “Beni hiç bırakma, olur mu?”

“Ben böyle bir devrimi gerçekleştiremem.”

Sözlerine inanmalı mıydım, bilmiyordum ama inandım. Ayrılmak, bizim için bir devrimdi ve Asrın bunu gerçekleştiremezdi. Nefesimiz kesildikten az sonra bedenlerimiz daha fazla ayrılığa dayanamayarak birleşti. Birbirimizi ruhumuzla olduğu kadar bedenimizle de tamamladığımızda gözlerimiz birbirinden ayrılmıyordu. Onun tutkusunu, yanan yüreğini, gözlerindeki arzusunu görebiliyordum. Bakışlarını benden ayırmadı; çünkü bunu yapamadı. Benden başka çaresi, çıkışı, kurtuluşu olmadığını o da biliyordu.

Bana kapılmamak için çok geç kalmıştı. Bana kapılırken buna karşı koymaya bile fırsatı olmamıştı. Sertçe çarpmıştık birbirimizi; çünkü erkenden hüyümüş yaralı çocuklar birbirini tanırdı ve o benim tanıdığımды. Ruhlarımızın bütünlüğünü bedenlerimizle tamamlayarak benimle sevişiyor, beni her yerimden öpüyordu. Vücutlarımız devinim halindeydi. O benim vücudumu benden bile iyi tanıyordu. Beni terleten tek erkek kendisiydi ve hep öyle olacaktı. Vücudum bir tek onunla sevişecekti. Gözlerime baktığımda bunu görüyor muydu bilmiyordum ama hayatımın sonuna kadar Asrın'a sadık yaşayacaktım. Bir tek onu kabul edecektim bedenime ve ruhuma.

Onunla her şey güzeldi.

Dakikalar sonrasında, bedenlerimizdeki yoğunluk bittiğinde ve Asrın beni tamamlamaktan vazgeçerek bedenlerimizi ayırdığında, hâlâ beni dudaklarımdan öpüyor, hızlı ve tutkulu sevişmemizin devamını talep ediyordu. Onun öpücüklerine yetişmeye çalışıp, bir yandan da ellerimi çıplak sırtında gezdirdiğimde, saçlarımı bileklerine daha sert doladı. Ona dair her şeye bayılıyordum. O benim takımımıdaki yıldızdı, daha çok parlamak için kendisine ihtiyacım vardı. Az sonra dertop olarak kendi köşeme kıvrıldığımda, arzunun gölge indirdiği gözbebeklerimi onun göğsüne çevirerek nefeslerimin dinmesini bekledim. O da benden hafifçe uzaklaşmış, terli alnımı siliyordu. Sessizlik çoktu. Dakikaların ardından, ıslak görünen dudaklarını dişleyerek bakışlarını bana çevirdi. Yanaklarıma biriken kanı ikimiz de fark ettik. Kızarmam karşısında versem bir tebessüm için kıvrıldı dudakları.

"Gel."

Utaniyor olabilirdim, birlikteliklerimizden sonra çekingen bir ruh halinede bürünüyor olabilirdim; ancak bana gel dediği sürece kalmak seçimim bile olamazdı. Yatakta ona doğru kaykıldım, başımı omuzlarına devirdiğimde nemli saçlarım göğsüne serpişti; dövmenin üzerindeydi. "Geldim."

Kırmızı çarşafa uzandı, sıcak bedenlerimizi örtünün altına gözlerken derin derin soluklanıyordu. "Yordum mu seni?" diye ısıldı, sesi düşünceliydi. "İncittim mi?"

“İyiyim Asrın,” diye yanıtladım cılız bir sesle. “İncinmedim.” Rahatladı, bunu hissettim. Başını aşağıya düşürdü, yatak boyunca kaydı ve çarşaf göğsümden sıyrılarak karnımda toplandı. “Pekâlâ,” diye konuştu düz bir sesle. “Aç göğsünü, yer yap bana; uyuyacağım.”

Yan yatan sırtımı yatağa devirdiğimde zaman kaybına gerek görmedi ve güzel yüzünü göğüslerimin arasına gömdü. Çenesi tenime yerleşirken sakalları huylandırdı ve eş zamanlı olarak kuvvetli kolları belime sarıldı. “Memnun musun?” diye sordum; gözleri dudaklarıma değseydi, onun için, onun güzelliğine gülümsediğimi görebilirdi. “Sevdim mi?”

Kokumu soludu. “Sevdim,” dedi, mayışmış bir şekilde. Katilim olay yerinden sesleniyordu, çünkü kurban da buradaydı, katil de. “Çok sevdim.”

*

Asrın'ı izlemek güzel bir düşü izlemek gibiydi.

Ondan önce uyanmanın en güzel yanı onu izleme fırsatını yakalamış olmamdı. Erken saatlerde uyanmış, dirseğimi yastığa yaslamış ve bu vakti onu izleyerek geçirmiştim. Yanımda uyurken huzurlu olduğunu biliyordum; çünkü uykusu sık bölünmüyordu. İfadesi sakindi, bazen yatakta beni arıyordu ve ben olduğumu sanarak yastığa sarılıyordu. Bu cidden çok tatlıydı ama bunu kendisiyle paylaşmayacaktım.

Yarım saat kadar önceyse yataktan kalkmış ve üzerime bir tişört geçirerek mutfığa inmiştim. Asrın uyumayı sürdürürken kahvaltı hazırlama fikrine ne ara düştüğümü bilmesem de oyalanmış ve beceriksizliğime rağmen leziz bir kahvaltı hazırlamışım. Dün gelirken yanıma aldığımız birçok şeyi kullanmışım ve doldurduğum masaya bakarken kendimle gurur duyuyordum. Kupaları küçük, yuvarlak masaya bıraktım ve hazırladıklarına memnuniyetle baktım. Patates kızartabilmiş, yumurta haşlayabilmişim ama onun yiyip yemediğini bilemiyordum. Zeytininden domatesine kadar her şeyi tabaklara yerleştirmiş ve masaya bırakmışım; ama Asrın sabahları pek bir şey yemiyordu. Yüzüm düşecek gibi olsa da kendimi toparladım ve merdivenlere kısa bir bakış attım.

Çektiğim sandalyeye oturdum ve ayaklarımı masanın ayaklarına yasladım. Çıplak bacaklarım ürperiyordu. Bardağı avuçlarımla kavrarken sabırsızca kıpırdandım. Uyanmasını istiyordum. Birkaç dakika sonrasında, merdiven basamaklarına yüklenen adım seslerini işittiğimde heyecanla irileşen gözlerimi yukarıya kaldırdım.

Kokusu kendisinden önce yükselerek ciğerlerime nüksetti. Merdivenlerden iniyordu. Gözleri doğrudan aşağıya inmiş, beni hedef almıştı. Dudaklarımı dişledim, bakışları doldurduğum masaya kısa bir bakış attığında, gür kaşları belli belirsiz bir kavisle havalandı. Üzerine siyah bir tişört geçirmiş, koyu kotunun düğmesini bile iliklememişti. Eliyle gözünü ovarken son basamakları da indi ve yanıma yürüdü.

“Günaydın,” dedi kuru bir sesle. Sıcaklığının esintisi enseme okşadı, iri elini başıma yerleştirdi ve dudaklarını şakağıma bastırdı. “Günaydın,” diye karşılık verdiğimde sesime utanç hakimdi. “Duş almışsın.”

Bedenini karşımdaki sandalyeye devirdiğinde “Evet,” dedi düz bir sesle. “Sen de öyle.”

Bakışları masada gezindi. “Sen mi hazırladın?” diye sordu. Parmakları kupasını kavradı. “Patates mi o?”

Kızarttığım patateslere kısa bir bakış attım, biraz yanmışlardı fakat iyi görünüyordu. “Sen yapmadığına göre tabii ki ben yaptım,” dedim, elimle enseme kaşıdım. “Hımm, yemek zorunda değilsin.”

Tabii ki zorundaydı!

Çatalı kavrayarak birkaç patatese geçirdi ve bana tereddütlü bir bakış attı. Kaşlarımı çattığımda silik bir sırıtışla birlikte patatesleri ağzına götürdü. Yüzünde hiçbir ifade oluşmadığında gereksiz bir panikle gözlerine baktım. “Olmamış mı?” diye sordum saf saf. “Yanmıştı ama...”

Çatalı tabağın kıyısına bırakırken, göz temasını korudu. “Hayır, güzel olmuş.”

“Gerçekten mi?”

Dik dik baktı. “Gerçekten.”

Sıcak kupamı kavrarken dudaklarıma yerleşen tebessümü hissettim. Basit bir şey olabilirdi ama beni mutlu eden ayrıntılardı.

Kupamın ağzını dudaklarıma yerleştirerek uzun yudumlar aldım.
“Asrın?”

Lokmasını yutarken, kirpiklerinin ardından bana baktı.
“Hımm?”

“Kontrol hapi yanımda değil,” dedim rahatsızca kıpırdanırken.
“Ben...”

“Pantolonumun cebinde.”

Rahatladım, yaşadıklarımın izleri bile geçmeden yenilerin mecalim yoktu. Onun bu hapi neden yanında taşıdığını bilmesem de taşıması gerektiğine inandığını biliyordum. Unutmamam gerektiğini düşünerek önüme döndüm ve bir süre sessizce yemek yedim. Asrın beklediğimin aksine şikâyet etmeden yemiş, hatta onu ilk kez bu kadar iştahlı görmeme sebep olmuştu. Biten patates tabağına baktım, ağzıma yuvarladığım zeytinin çekirdeğini dışarıya fırlattığımda Asrın'ın kupasına çarptı ve tabağın kıyasına düştü. “İçine atsaydın,” diye konuştu bana dik dik bakarken. “Ne yapıyorsun yavrum?”

Dilimle dudaklarımı ıslattığımda bir an dudaklarıma bakarak yutkundu ve gözleri tekrardan gözlerime tırmandı. “Yanışıklık oldu.”

Ters ters bakarak önüne döndüğünde bardakta kalan birkaç yudumu da mideme indirdim. Gün iyi başlamıştı, iyi bitmesini istiyordum. Tüm kalbimle. Sandalyeden kalkarken dikkatli bakışlarının esiri olan gözlerime yenilerek yüzüne baktım. Kısık bakışları, değdiği yerlerde kısa süreli bir felce sebep oluyordu. “Çıkacağız,” diye konuştu, gözbebekleri çıplak bacaklarımda izinsiz ve sualsizce gezindi. “İlaçlarını iç. Birkaç pantolon almışım, onları giyebilirsin.”

Aklıma gelen detayla duraksadım. “Neden eşofman yerine kaçamı örtmeyen şortlar koydun?”

Ruhsuz bir bakış fırlattı. “Kalçalarını örtme diye.”

Gözlerimi yumdum, onunla başa çıkabilirdim. Ya da hayır yalnızca kendimi kandırıyordum. Ona düz düz baktıktan sonra ağzımda gevelediklerimle birlikte merdivenlere yöneldim. Geceyi geçirdiğimiz odaya attığım ilk adımla tenim karıncalanmış, ne-

fesim hızlanmıştı. Yatağın dağınıklığı gecenin şahidiydi, paytak adımlarla spor çantaya ilerledim ve içerisinden çıkardığım pantolonla gömleği giyerek kendime çekidüzen verdim.

Kısa sürede ilaçlarımı içtim. Odayı üstünkörü düzeltmiş ve dışarıya çıkmıştık. Her yer ferah ve temizdi. Arabaya binmemiş, yürümeyi tercih ederek ilk adımlarımızı atmıştık. Asrın üzerine koyu kot bir ceket geçirmiş, şapkasını örtmüş, hemen yanımda yürüyordu. Ayakkabılarla kumda yürümek zor olsa da çoraplarımı kirletmek istemiyordum. Güneş tam tepedeydi, sıcaklık ensemden ayak parmağıma kadar geliyor ve sessizlik; zihnime diktiği askerlerin silahından çıkmaya can atan kurşunlarla parçalanacak kadar somutlaşıyordu. Sahil boyu yürüdük, dakikalar sonra kalabalık bir sokağa girdiğimizde tek katlı, şirin evlerin boy boy dizildiğini fark ettim. Beyaz dış cepheleri ve geniş bahçelerindeki renkli çiçekleriyle çok doğal, çok güzel görünüyorlardı.

Bakışlarım birçok çeşit çiçeğin olduğu bahçede gezinirken Asrın'ın eli koluma yerleşti. Yutkundum, sıcaklığın yumuşak esintisini yanaklarımda hissettim ve kirpiklerimi kırpıştırarak görüşümü netleştirdim. Şehirden uzak, sıcak ve doğallığın ön planda olduğu bir mevkiydi; alabildiğine uzanan gökyüzü içimi şenlendiriyordu.

“Nereye gidiyoruz?” diye sordum ılık bir ses tonuyla. “Buraları bilir misin?”

“Acaba bilir miyim?” diye mırıldandı. Gözleri mi parlıyordu? “Dondurma yer misin?”

Tatlıyı pek sevmesem de çikolatalı dondurmayı severdim. Bir tutam perçemi kulağımın ardına iterken gözlerim Asrın'ın bileğindeki bandanaya çarptı. Dün gece sevişirken bile bileğindeydi ve çıkarmaya niyeti yok gibiydi. “Fark etmez,” diye konuştum, heyecanımı gizlemeye çalışırken.

Sokak boyunca yürürken Asrın yanımdan geçen kalabalığa dik dik baktı, insanları ürküttüğünü bilse bile bunu umursamayacak bir adamdı. Parmakları bileğime kayarken sokak sonundaki kafeyi gördüm. Dış cephesi renkli, boyası masmavi bir mekândı. Kafe önüne yerleştirilen beyaz masalar ve renkli sandalyeler vardı; bir grup genç de koyu sohbete dalmış görünüyor.

“Hani dondurmam?” diye mırıldandım, aksi bir dille. “Canımı çektiirdin, şimdi almıyorsun.”

Kafenin aralık olan kapısından içeriye girdiğimizde sakın adımlarla dondurma tezgâhına yöneldik. Dondurmaları külahla dolduran adam birkaç müşterisini uğurladıktan sonra bize dönerek gülümsedi. “Neyli olsun abim?” diye sordu hevesli bir şekilde. “Çikolata, limon, karamel, vişne...”

Asrın gözlerini baydı. “Sadece çikolata.”

Adam iki külah kaptı; o çikolata parçacıklı dondurmayı külahla doldururken ben bakışlarımı etrafta gezdirdim. Görüp görebileceğim en sevimli ve şirin kafeydi, cıvıl cıvıldı. Çok az müşteri vardı; samimi ve sıcaktı. Adam elindeki külahları Asrın'a uzattığında, bakışlarımı fındık soslu çikolataya düşürdüm. İştah açıcı görünüyordu, canım çekmedi desem yalan olurdu. Asrın para üstünü almaya gerek görmeden çıkışa ilerlediğinde cam tezgâh üzerinden birkaç peçeteyi kavradım ve koşturarak ardına düştüm.

“Versene benim dondurmamı.”

Kafenin eşiğinden dışarıya çıktığımızda gömleğimin kollarını dirseğime kadar sıyırdım ve uzattığı dondurmayı kavradım. “Teşekkür ederim,” diye konuştum, sıcak bir tebessüm eşliğinde. “Vanilyalı dondurmayı hiç sevmem biliyor musun? Çikolatalı severim. Küçükken külahını hiç sevmez, atardım ama şimdi yiyebiliyorum. Pamuk şekeri de severim ama babam hiç almadığı için kendimi sevmediğime inandırırđım. Dur bekle, pırasadan nefret ederim, hiç yemedim. Zaten hep hazır yiyecekler tükettim, ev yemeğı pek yemedim...”

Ağzıma yayılan tatla memnun bir mırıltı dökerken, kafamı Asrın'ın omzuna gömdüm ve onun iri adımlarına ufak adımlarımla eşlik ettim. İçerisinde bulunduğumuz anı sevmiştim; lakin buna alışmamam gerekiyordu. “Aslına bakılırsa ben pek yemek yiyen biri değilim,” dedi düşünceli bir sesle. “Az ve öz yiyorum, abur cubur da sevmem.”

Bunu fark etmiştim; ama dengesiz ve yetersiz beslendiğı halde böyle bir boya ve vücuda sahip olması da tuhaftı. “Ben cips severim,” diye konuştum, ayak ucuma takılan taşı savurdum. “Film

izlemeyi, müzik dinlerken kitap okumayı ve kaldırımda renkli taşlara basmayı severim.”

Az yediğini söylüyordu fakat dondurmanın yarısını mideye gömmüştü. “Biliyorum,” dedi, diliyle çikolata buluşan dudaklarını temizledi. “Seninle az film izledik.”

“Laptop yanımızda mı?”

Elimdeki peçeteyi ona uzattığımda almak için kafasını eğdi. İrkildim, adımlarım bilinçsizce duraksarken heyecanlandığımı hissettim. Elimdeki peçeteyle dudaklarını sildim. Canlı bakıyor, kirpiklerinin uzun hacmini sığdıramıyor, kırpıştırıp duruyordu. “Tamam, sildim,” dedim gülümsemeye çalışırken. “Geriler misin?”

Gözlerinin hapsine girmeden bakışlarımı kaçırdım ve yanından sıyrıldım. Sokağın sonuna doğru yürürken gördüğüm ağaçla duraksadım. Asrın arkamdan gelmiş, omzu omzuma çarparak duraksamıştı. Birkaç metre uzağımda, küçük bir evin bahçesinde çeşit çeşit meyve ağacı vardı ama benim dikkatimi çeken şeftali ağacıydı. Olmuş, dolgun şeftaliler yeşil yapraklar arasında sarkmış ve toplanmayı bekliyordu.

“Nereye bakıyorsun sen?” dedi Asrın, bakışları bakışlarımın izini sürdü. Omzumun üzerinden ona döndüğümde, “Şeftali,” diye konuştum hevesle. “Ağaca çıkayım mı?”

“Yok daha neler!”

Dondurmamın son lokmasını ağızıma yerleştirdim. Sokaktan geçen insanlar bizle ilgilenmiyor, bu da rahat hissettiriyordu. “Dudaklarını temizle,” diye konuştu kısık sesle. “Ağaca çıkmak da neyin nesi? Şeftali istiyorsan alabiliriz.”

Küskün küskün baktım. “İstedğim şeftaliden çok ağaca çıkmak,” dedim buruk bir hevesle. “Lütfen.”

Hislerimi anlayabilen, ne istediğimi ben kendimden emin değilken dahi bilen birisiyken bu isteğimi geri çevirmesini istemiyordum. Hevesli gözlerime baktı, omzumun üzerinden arkamda uzanan ağaca kısa bir bakış fırlattı. “Sen otur, ben çıkarım,” diye konuştu, beni şaşırtarak. “Beni izlersin.”

Şaşırdım ancak bu fikri daha çok sevmiştim. “Tamam.”

Yanımdan sıyrılarak evin bahçesine yöneldiğinde heyecanlı

adımlarımı peşine sürdüm. Bahçenin siyah demir kapısını gürültüyle açtığına duraksayarak sorguladım; bize ait olmayan bir eve rahatça giriyor ve başkalarının yetiştirdiği meyvelere göz ko-yuyorduk. Vicdanım kıpırdamadı, boğazımı bir el sıkmadı; vur-dumduymazlık mıydı?

Asrın şeftali ağacı önünde durduğunda kısa bir durum değerlendirmesi yaptı; tüm olasılıkları zihninde tartıyor gibiydi. Fiziyi ve gücü müsaitti. Karizmasının çizilmeyeceğini bildiği için rahatı, başka türlü kabul etmezdi. “Dikkat et,” dedim hevesle. “Kıransan çanağı, arkama bile bakmadan giderim.”

Eliyle ağacın kalın gövdeli dalını kontrol etti. “Aklın fikrin kalçamda,” diye konuştu, taze bir alayla. “Gel buraya.”

Bedeninden sıyırıldığı kot ceketi bana fırlattığında bu kez yakalayabilmiş ve kendi belime bağlamıştım. Gerindi, hemen ardından yerinde zıpladı ve ağacın en kalın dalına sarıldı. Kıkırdarak onu izliyordum. Tüm dikkatini çıktığı ağaca vermiş, tedbirini almıştı. Kuvvetli kollarının gücüyle kendini yukarı çekti ve ayaklarını ağacın dalına yaslayarak yükseldi. “Elinde sopayla bir dede çıkarsa kaçırım,” dedim, dikkatle onu izlerken. “Dikkat et.”

Kalçasını geniş, kalın korunaklı ağaç gövdesine bıraktı, uzun bacaklarını dal boyu uzattı ve sırtını ağacın gövdesine yasladı. Yukarıdan aşağıya bir bakış fırlattı, hiç zorlanmamış ve nefesinin düzeni dahi bozulmamıştı. “Kız, iyiymiş burası,” diye konuştu, eliyle saçlarını karışladı. “Hadi gel yanıma.”

Gelemeyeceğimi bildiğindendi bu rahatlığı. Yüzüm düşecek gibi olsa da, elinin uzandığı şeftaliyi gördüğümde gülümsedim. “Sert olsun, elma gibi,” diye konuştum, ufak ellerimi gövdesine yasladım. “Resmini çekeceğim.”

“Sakin! Kızıyorum, Sarışın.”

Hevesim kırılrsa da belli etmeden kafamı salladım. “Tamam, çekmiyorum.”

Olduğu yerde yükselerek dolgun şeftaliye uzandı ve kuvvetli parmaklarıyla kopararak bakışlarını bana indirdi. “Aç avucunu,” diye konuştu, çekici dudak kıvrımına silik ve esrarengiz bir tebesüm gebeydi. “Yakalayabilirsen fotoğraf çekmene izin vereceğim.”

Olduğum yerde bir çocuk gibi zıpladım. Kollarımı yan yana birleştirdim ve küçük avuçlarımı açtım. “Söz mü?” diye sordum şüphyle. “Çekmeme izin verecek misin?”

Kaşlarını çattı. “Elbette.”

“Tamam, hadi at.”

Bu sinsi bakışları tanırdım. Avucunu açtı, kolunu ileriye doğru uzattı ve şeftaliyi atacağını düşündüğüm anda avucunu kapatarak beni kandırdı. “Ya, Asrın!” diye çemkirdim, dudaklarımı büzerken. “Ama kandırıyorsun...”

Sırıttı. “Hımm, öyle mi yapıyorum?”

Yerimde zıplarken hızlıca kafamı salladım. “Yapma, at lütfen!”

Kafasını iki yana sallarken gizlemeye gayret gösterdiği tebensümüne hayran gözlerle baktım. “Peki, atıyorum.”

Pek inanmasam da avuçlarımı kocaman açarak şeftaliyi fırlatmasını bekledim. Bu sefer sözünde durdu, avuçlarının arasındaki dolgun şeftaliyi bana doğru fırlattığında yerimden atıldım. İstekli gözlerle şeftalinin seyrine baktım, birkaç saniye içinde kafamı sıyırıp avucuma inen şeftaliyle birlikte genişçe gülümsedim. “Tuttum,” diye bağırdım, heyecanla. “Valla tuttum. Asrın, bak.”

Gülen gözlerimi yukarıya kaldırdım, paylaştığımız basit ama yoğun anın tadı tüm kelimelerimi yutarken tebensümüm genişledi. Hayran bakışları yanaklarıma bir miktar kan topladı, boynuma kadar ısındığımı fark ettim. “Çekebilir miyim?”

Kafasını salladı, “Çek bakalım,” diye onayladı, sertçe yutkundu. “Herhangi birine...”

İtiraz ettim. “Kimseye göstermem; kim, neden görsün ki?”

Göz kırptı. “Aferin kızıma.”

Sahici ama minik tebensümlerimi genişlettim, gereksiz yere utanmıştım. Pantolonumun arka cebine yerleştirmiş olduğum telefonu kavradım ve birkaç saniye içinde kameraya girdim. Asrın ağacın yapraklarına dik dik bakıyor, şeftalilere uzanıyordu. Bu andan yararlandım, habersiz birkaç fotoğraf çektiğimde topladığı şeftalileri aşağıya fırlatmıştı.

“Tamamdır,” diye konuştum, gülümsemem henüz solmadı. “Çektim, inebilirsin adamım.”

“İnmeyeceğim.”

Şeftalinin tüylü yüzeyini gömleğime silerek temizlemeye çalıştım. “Ne demek inmeyeceğim?”

Gözlerini kapadı, ayağını ayağı üzerine yerleştirdi ve kafasını arkaya yatırdı, keyfi sahiden kebabtı. “Burası güzel,” diye konuştu düz bir sesle. “Keyfim ne zaman isterse kalkarım, sana mı soracağım?”

Çaresizce etrafıma bakarken çatlak dudaklarımı araladım. “Ben ne yapacağım?” diye sordum, bir parça şeftaliyi dişlerimle kopardım. “Tam istediğim gibi, sert.”

“Hımm, çok mu sert seviyorsun?”

Saf saf kafa salladım. “Hı hı.”

Sırıttığımda düştüğüm durumla kendimi tokatlamak istedim, her fırsatı lehine çevirebiliyordu. İmasıyla kızaran yanaklarımı aldırmadım ve şeftaliyi dişlemeyi sürdürdüm. Gözlerim ağacın arkasına uzanan bahçeye düştüğünde küçük oğlan çocuğunu fark ettim. Minik ellerini demir parmaklıklara geçirmiş, mahzun gözlerle elimdeki şeftaliye bakıyordu. Dudaklarımı araladım. Bir çocuk size veya elinizdeki bir şeye baktığında içiniz acır, neyiniz varsa ona vermek istersiniz. Bu şefkat, merhamet meselesiydi ama ben... Hiçbir şey hissetmiyordum. Çocuğa üzülüyor, şeftalimi paylaşmak istemiyordum ve bu sahiden çok şaşırtıcıydı.

Elim ayağım tutmaz, dilim dönmez olduğunda her şeyi fırlatmak ve arkama bakmadan kaçmak istedim ama Asrın'a bir şey hissettirmemek için kendime çekidüzen verdim. Doğrudum, o yanıma indiğinde hiç duraksamadık ve bahçenin çıkışına yöneldik. Bir süre hiç konuşmadan yürürken çaldığımız şeftalileri yemiş ve onun beni sürüklediği yere gitmiştik.

Eve geldiğimizde hava çoktan kararış, gün batmış, yıldızlar gökyüzüne iliklenmiş ve hafif bir yağmur yağmaya başlamıştı. En yakın ev bir kilometre kadar uzaktaydı, tam bir dağ evini andırıyordu. Odaya geçerek üstümdeki kıyafetleri çıkarmış; kısa bir düşün ardından bez bir şort ve beyaz bir tişört giymiştim. Saçlarımı kuruladım, mutfağa inerek kendime ve Asrın'a birer kahve hazırladım.

Kupaları yakaladım. Mutfak ve salon birleşik dizayn edilmişti, rezgâhtan salonu görmek mümkündü. Aralık camdan esen rüzgar perdeyi oynatıyor ve yeri süpüren perde tozu siliyordu. Gözlerim salonu kolaçan etti, Asrın'ın burada olmadığını fark ettiğimde çatıldı kaşlarım. Bir ayağımı diğer ayağım üzerine bastırdım; kupa'nın sıcaklığını avucumda hissederken dış kapının açık olduğunu gördüm. Kapının eşiğine kadar yürüdüm, omzumu pervaza yasladım ve kısık bakışlarımı verandaya diktim.

Asrın kendini merdiven basamağına yığımış, karanlık gökyüzünün gölgesini düşürdüğü sahili izliyordu. Sırtı bana dönüktü, bir bacağı merdiven basamakları boyunca uzanıyordu ve dirseğini diz kapağına yerleştirmişti. Sigaranın kokusu denizin kokusunu bastırdı. Çıplak bacaklarım ürperirken dudaklarımı birbirine bastırdım. Ona doğru attığım ilk adımda kasıldı, bunu hissettim.

Zayıf vücudumu onun oturduğu basamağa değil bir alt basamağa yığıdım ve çenemi dizine yasladım. Eli direk ait olduğu yere, şefkatine muhtaç olan başıma yerleşti ve kemikli parmakları sarı tutamlarımın arasına karıştı. Saçlarım dokunuşuna alışkındı. Benimsediğim parmaklarının rahatına kapılırken, "İnce giyindin," dedi. Bir yandan da boş gözlerle denizi izliyordu. "Kalk bir şeyler al üstüne."

Kirli sakallı çenesini, kendiliğinden dağınık olan saçlarını izlerken "Olduğum yerden o kadar memnunum ki," dedim, yanağımı dizine sürttüm. "Kalkmak istemiyorum."

Saç tellerimi şefkatle harmanlayan parmakları duraksadı. "Benim için üşüyorsun, buna değer miyim?"

Alay mı ediyordu? Onun tüm dünyaya, dahası kendi canıma bile bedel olduğunu bilse konuşur muydu böyle? İç çektim, gökyüzüne nazar boncuğu niyetine ilişmiş olan yıldızlar ilk kez bu kadar parlaktı. "Ölüme bile değersin," diye konuştum, sıkışan kalbimle. "Gayet iyiyim, asıl sıcaklığım hemen yanı başımda."

Yüreğim onu bu kadar sevmeyi kaldıramıyordu, aramızdakinin nasıl bir bağ olduğunu aklım almıyordu. Kaderi birbirine dolanan iki insandık, ruhlarımızın birbirine olan ilgisi akıl sağlığımila oynayacak bir boyuttaydı. Göz çukurları hafiften morarmıştı, ba-

kışlarının ısrarına ayak diretemedi ve denizi izleyen gözleri gözlerimin yangınına dokundu. Kafasını omzuna yatırdı, ona bakarken kesilen kaçınıcı nefesim olduğunu bilmiyordum. Gözlerimi eşeledi, yutkunamadı.

“Yürek yangınım,” diye fısıldadı; içi sökülse içimi sökerdim. “Çok güzelsin.”

İltifat etmeyi bilmeyen, sert bir mizaca sahipti ama bazen öyle konuşuyordu ki... Gözlerimi kaçırdım, belki bir parça utanmıştım ama duymaya değerdi. Çenemi dizlerine sürttüm, çelimsiz kollarımı dizine dolarken beni çağırdığı sığınaklara girdim. “Ağlamak istiyorum,” diye fısıldadım güçsüz bir sesle. “Dün geceden beri ağlayasım var ama kızmandan korkuyorum.”

Dumanı tüten kupayı dudaklarından ayırdı, genzinden yükselen itirazı işittim. “Ağlaman için bir sebep görmüyorum.”

“Bir sebebe ihtiyacım yok,” diye konuştum, sahil boyu serilen kumu izledim. “Sebep de aramıyorum. Sanki ağlasam bir şeyleri söküp rahatlayacağım, boğazıma bir şey oturmuş gibi. Bilmiyorum Asrın, belki de saçmalıyorum.”

Çenesi kasıldı, ağır ağır yutkunuşu çarptı kulaklarıma. “O zaman ağla,” diye konuştu, kısık fakat sert bir sesle. “Yanımda değil, görmeyeceğim bir yerde.”

Avuçlarımı pantolonuna geçirdim, “Bugün bir çocuk gördüm, en fazla beş yaşlarındaydı,” diye konuştum, gözlerimi kaçırdım. “Elimdeki şeftalilere bakıyordu, canının çektiğini anlamıştım ama ben hiçbir şey yapmadım, içim bile acımadı.” Nefeslendim. “Neden anlattığımı merak ediyorsun? Ben hislerimi kaybediyorum sanki... Vicdanım bile sızlamıyor, kötü bir insan mıyım ben?”

Dolu gözlerimi ellerime düşürdüm, her şeye takıyor olabilirdim ama hislerimi kaybetmek, bomboş bir bedenden ibaret olmak istemiyordum. Dişlerinin gıcirtısını duydum, saçlarımdan sınırlan parmakları çeneme yerleşti ve kafamı yukarıya kaldırarak gözlerini gözlerime dikti. “Bu seninle alakalı değil,” diye konuştu, net bir vurguyla. “Olsa bile umrumda mı? Ben seni kabullendim, net olduğun ve nasıl olduğun zerre umrumda değil.”

Kafamı yana yatırdım, dolu gözlerimi görmeye dayanamıyor gibiydi. Hayır, gibisi fazlaydı, dayanamıyordu. Rüzgâr enseme sert

bir tokat çarptı, saçlarım yüzüne eserken, elimle sıcacık avucunu yakaladım. “Korkuyorum,” diye fısıldadım, tırnaklarımı avucuna geçirdim. “Şimdi birer birer kaybediyorum ya hislerimi, bir gün sana ait duygularımı yitirmekten çok korkuyorum. Bambaşka bir sabah seni umursamayan bir kıza uyanıp, seni öpmek bile istemeyen bir kıza uyuyabilecek misin?” Yutkundum. “Ben çok korkuyorum Asrın, çok çok...”

Parmaklarımın içindeki avucunu yumruk yaptı, ince parmaklarım sımsıkı yumruğu arasına gömüldü. Eklemelerim üst üste binmişti. “Ben dayanırım,” dedi; sesindeki acıya sebep olduğum için kendimden nefret ettim. “Sen iyi ol, ben her şeye dayanırım.”

Kirpik uçlarımdan intihara kalktı gözyaşlarım. “Ben değer miyim?” diye fısıldadım yüreğimin en derininden.

Yutkunduk, aynı anda, aynı acının bağırmıza sapladığı yarayla. “Sen ölüme bile değersin,” dedi, başımı dizlerine yatırdı, izin vermedi onu izlememe. “Eğer ağlayacaksan bir süre sana bakamayacağım.” Durdu. “Ağlayacak mısınız?”

Burnumu çektim. “Üzgünüm, elimde değil.”

Dudaklarını saçlarıma bastırdı, bir damla gözyaşı çenem boyunca kayd ve boynumu ıslattı; sahiden yangınıydım yüreğinin, yangınıydı yüreğimin. “Üzülme,” diye konuştu, şefkatinden büyük bir pay çıkardım ruhuma. “Ben senin yerine bizim için üzülüyorum, sen üzülme.”

Ama Asrın, bu kadar sevmek bizi yaşattığı kadar öldürür de. Yaşadık, yaşıyoruz, ölecek miydik?

Bölüm 21

-Vurgun-

Bulutlar bu sabah yağmur yüklüydü ve bunun bana hatırlattığı tek şey, Asrın'ın nefret yüklü kalbiydi.

Bazen onun hakkında iyi şeyler düşünüyör, çoğu zaman onun kana susamış bir adam olduğunu unutuyordum. Öldürmek istediği birinin olduğunu, bununla ilgili bir pişmanlık duymadığını, bu düşünceye körü körüne bağlandığını... Onu olduğu kişi için suçlamıyordum, çünkü olduğu kişiye âşık olmuştum.

Küçük ayak parmaklarımı Asrın'ın ayağına sürttüm, uykulu bir mırıltı döküldü dudaklarından ve yüzünü saçlarıma daha çok gömdü. Gün doğmuş, gece huzursuz bir şekilde uyumuştuk. Yine ondan önce uyanmış, onunla uğraşıyordum. Salonda, koltuğun üstünde, yüzde yüz temas halindeydik. Güneş arkamızda doğuyordu, odanın içerisine orantılı bir şekilde dağılmıştı. Zayıf parmaklarım hafif kızarmış yanağının üstünde yaramazca gezinirken, "Tam şuramda bir şeyler geziniyor," dedi, uyku mahmuru sesiyle. Hemen ardından yanağında gezinen parmaklarımı yakaladı. "Küçük kızım uyanmış."

Boğuk sesinin canlılığı kalbimi ansızın hızlandırdı. Gözlerim günbegün uzayan sakallarında gezinirken soğuk parmaklarımı dudaklarına bastırdı. "Günaydın," diye fısıldadım heyecanlı bir

sesle. "Artık büyüdüm, omuzlarımdaki yüklere baksana; nerem küçük ki?"

Taze nefesi parmaklarıma yayıldı. Uyandığında huzurlu, dingin bir havaya hâkim olduğu için olduğundan çok daha güzel görünüyor. "Sen daha çok küçüksün," dedi, içim burkuldu. "Ben de yaş bakımından çok büyük sayılmasam da senden daha büyüğüm, olgunum. Ama sen..." Duraksadı. "Dünyayı fark ettiğinde avuçlarımdan kayıp gidecek gibisin."

Parmağımın narin kemiğini altdudağına sürttüm, etli dudakları aralıkliydi. Görmesem de hissettim. "Ben de çok büyümem," dedim uysal bir tavırla. "Avucunu çok sıkmayacaksan sonsuzluk kadar bir süre öylece kalabilirim."

Sustu, birkaç dakika boyunca susarken parmağıma öpücükler bıraktı. Başımı omzundan kaldırdım, böylelikle vücutlarımızı örten battaniye sıyrılarak bacaklarımıza düştü. Gözleri üzerimdeydi, bedenimi inceliyordu. Hasta olduğum için mi bu kadar kırıyordu zincirlerini, kırdığı için mi bu kadar çarpıyordu kalbim? Dokunuşu tenimi karıncalandırırken gürültülü bir nefes verdi. "Biliyor musun?" diye sordu aniden, sesi geçmişten izler barındırıyordu. "Seni ilk gördüğümde hiç kimseyi istemediğim kadar çok istemişim."

Dudaklarımdan şaşkın bir mırıltı döktüm, şaşmış kalmıştım. Kasedi geriye sararak ilk güne gittim. Gerçeği kovalamak istercesine baktım gözlerine, çok ciddiye. "Nasıl?" diye sordum, gözbebeklerim irileşti. "Beni yol ortasında bulduğunda benden etkilenmiş miydin?"

"Öyle," dedi, onayladı, göz temasını bozmadan. "Seni istedim, neden ve niçin olduğunu sorgulamadan bana ait olmanı istedim. Tuhaf bir içgüdüydü, anbean büyüdü ve şimdi yanımdasın."

Dile getirdiği itiraftan sonra bana karşı en dürüst olduğu an buydu; beni şaşırtmış ve tuhaf bir şekilde mutlu etmişti. O gün onun yatağında uyandığım da tam manasıyla salaktım, fazlasıyla çekingendim ve o fazlasıyla... Sertti. "Başka bir kız olsa umursar mıydın?" diye sordum tereddütle. "Belki onu da isterdin?"

Kaşlarım kendi düşüncelerimle çatılırken, dudaklarını dişleyerek gözlerimi eşelemeye devam etti. "Başka bir kız olsa ambulansa

haber verip siktir olup giderdim, ne olursa olsun herhangi bir kadını öylece bırakmazdım,” dedi mesafeli bir sesle. “Ama Evde sen o an bile farklıydın.”

Nihayetinde göz temasımızı kopardığımda bakışlarımı ellerime indirdim. Saçlarımin arasındaki boşluktan profilimi izliyordubeni; soluğu yettiği kadardı. Sessizce güldüm, onun için özel olmayı seviyordum. “Dikkatli bakma,” diye söylendim altdudağın kemirirken. “Bu göğsümü sıkıştırıyor, güzel bakıyorsun.”

Parmakları sırtımdan yukarı tırmandı, “Güzel görüyorum,” dedi, boğuk sesi kafamın içinde büyüdü. “Bakana değil bakırsana bakacakmışın.”

Genişçe esnedim. “Kim demiş?”

“Asrın diye bir pezeve...”

Gülümsediğimde parmakları saç diplerime yayılarak beni mayıştırdı. Her ne kadar bu sıcaklığından ayrılmak istemesem de kalkmam lazımdı. Kalkmak için girişimde bulunduğumda omuzumu ısırarak bu eylemimi savuşturdu. Gülümsemem. “Asrın?”

Ensemdeki dövmeyle okşadı, ismini bedenimde taşımak beni mutlu ediyordu. “Söyle.”

“Çişim geldi.”

Kaşlarını çattığını hissettim. “Avucumu açayım, elime yap,” dedi aksi bir dille. “Gidip işesene.”

Ellerimle göğsünden destek aldım. “Bırakmıyorsun!”

Duraksadı. “Ha,” dedi, eli sırtımdan ayrıldı. “Pekâlâ, hadi git.”

“Allah razı olsun.”

Onun yanından kalkarken belinin biraz daha incelmış olduğunu fark ettim. Önüme savrulan saçlarıminı sırtımdan geriye bırakırken bordo renkli bandanamın halen bileğinde düğümlü olduğunu görmüştüm. Çıkarmaya niyeti yok gibiydi, sorgulamadım. Ayaklandığımda başının altına gizlediği elini kaldırdı ve çenesinde biriken sakal yığınıni karıştırdı. “Sigaramı versene.” dedi, diliyle dolgun dudaklarını ıslattı. “Masanın üstünde, hemen arkada.”

Kafamı uysalca sallayarak arkamı döndüğümde gözüm sehpanın üzerindeki sigara paketine ilişti. Mesafeyi kapatarak paketi

kavradım ve omzumun üzerinden arkama döndüm, kalçalarımı dikizliyordu. "Baka baka bitiremedin," dedim, çekici bir sırtma yerleşti dudaklarıma. "Bir de... Sigarayı yemekten sonra içsen..." duraksadım. "Ciğerlerini çok zedeliyorsun, Asrın."

"Ben iyiyim bebeğim," dedi, sesindeki mesafe yerle bir olmuştu. "Birkaç dal sigara beni daha iyi ya da daha kötü yapmaz, sigara içmeyi sürdüreceğim."

Kabullenmiş bir iç çekişle kafamı salladım. "Pekâlâ," dedim sıcak bir samimiyetle. "Kahvaltı yapacak mısın?"

Fırlattığım paketi havada yakaladı ve kemikli parmaklarıyla çarçabuk bir sigarayı kavradı, dolgun dudakları arasına kıştırdı. "Dışarı çıkabiliriz."

"Hayır, sana krep yapacağım."

Durdu, kaşları derinden çatılmıştı. "O ne ki?"

Mutfığa ilerlerken dudaklarımı büzdüm. "Bilmiyor musun?"

Uzun bacaklarını sehpa uzattı, gözlerinde uykunun mahmurluğu vardı. "Yaparsan bileceğim."

Bu ayrıntı beni afallatmıştı, bunu nasıl bilmezdi? Sorgulamadım, sessiz kalarak odaya çıktım ve banyoya yönelerek kendime çekidüzen verdim. Yanımızda getirdiğimiz kıyafetleri üzerime geçirmeden önce iç çamaşırlarımı giymiş, bol paça bir kotla, askılı bir bluzu kendime yakıştırmıştım. Saçlarımı dağınık bir topuzla topladım, enseme gıdıklayan kısa tutamları umursamadım ve aşağıya inerek mutfığa yöneldim. Asrın bıraktığı yerde, bıraktığım pozisyonda sigaralarıyla ciddi bir ilişki içerisindeydi.

Mutfığa girerek hızlıca bir şeyler hazırladığımda iştahım kabarmış, keyfim yerime gelmişti. Buranın doğallığı, havası buna sebep olmuş olabilirdi. Yarım saat boyunca şekilsiz ama tatlarının güzel olduğunu düşündüğüm krepler yapmıştım. Kahve kupalarını masaya bıraktım, dilimlediğim salatalıklardan bir tanesini ağzıma attım ve parmak uçlarımda zıplayıp dudaklarımı araladım. "Asrın," diye seslendim içeriye. "Sigaralarını bırakıp buraya gelirmisin artık?"

Ahşap sandalyeye yerleştim, çıplak ayaklarımı kalçamın altına kıvırdım ve salatalık tabağını önüme çekerek yemeye başladım.

Asrın'ın adımlarını hissettim, bunu fark eden duyularım ayaklanırken, çektiği sandalyeye yerleşti. İri eli arasında tezat bir tuhaflığa sahip olan kreplere baktım, nasıl olduklarını merak ediyordum. “Bu hamur krep mi?”

Lokmamı yutarken kafamı salladım. “Ye lütfen. Beğenip beğenmediğini merak ediyorum.”

İtiraz etmedi, sıcak krebi dudaklarına yerleştirdi ve dişleri yardımıyla büyük bir lokmayı ağzına attı. Bu çok sık olmaya başlamıştı; sürekli yaptığım şeyleri beğenmesini istiyordum, beğenmek zorunda olmadığını bildiğim halde. Bir an duraksadı, beğenmek yemesine yardımcı olan kemikli çenesi hareketi kesti. Krebi gürültüyle yuttu, yüzünde tek bir ifade bile yakalayamadığımda yüzüm düştü. “Olmamış mı?” diye sordum, kırılan hevesimle. “İkinci kez yapmıştım.”

Öksürdü, ince parmakları kahve kupasına uzanırken keskin bakışları sorum üzerine bana yöneldi. “Beğendim Viata,” dedi ikinci kez, hiç inandırıcı gelmiyordu. “Hatta öylesine beğendim ki, hepsini yiyeceğim.”

İçinde üç krep bulunan porselen tabağı kendi önüne çektiğinde afallayarak kaşlarını çattım. “Ben de biraz alayım,” diyerek krebe uzandım ama eliyle elime vurup kafasını iki yana salladı. “Hayır, hepsini ben yiyeceğim dedim.”

Tuhaf hareketlerine aldırılmamaya çalışarak omzumu silktim ve önüme döndüm. Asrın krebe dik dik baktı, benim bakışlarımı fark ettiğinde eliyle uzandı ama o sırada çok başka bir şey oldu: Kapı gürültüyle çaldı. Yerimden sıçradım, Asrın çok kısa bir sürede, yüreğimi hoplatan bir hızla ayaklandı ve sehpa doğru ilerledi; silahına davranacaktı.

“Biliyorum, içeridesiniz,” dedi. Bu tok erkek sesinin sahibi Cenk'ten başkası değildi. “Baskın basanıdır. Açın kapıyı gençler.”

Şaşkın bakışlarım, işlemeli kapının yüzeyine çevrildiğinde dudaklarımdan dökülen kısık küfrü tutamadım. Asrın eğilmek üzereyken doğruldu, bakışları her şeyi es geçerek üzerime tırmandı ve müsait olduğumu fark ettiğinde derince ofladı. “Nereden çıktı bu pezevenk?” diye sordu, öfkeli gözlerini kapıya doğrultarak. “Lan her yerde buluyor bu bizi?”

Sandalyeden ayaklandım; şaşkınlığım azalmış, bedenim koma geçmişti. Asrın bana kaş çattı, "Açma, çalar çalar gider," dedi. Kısık ses kurşun geçirmez bir sertliğe sahipti. "Kızım onunla uğraşa..."

Kapıya bir kez daha vuruldu. "Esila," diye bağırdı Almila, sesi nefes nefese yükseldi. "Yahu açın kapıyı, müsait değilseniz bir işaret çakın, bekleyelim."

Asrın gürültülü bir küfür savururken hareketlendi, dudaklarını bükerken heybetli sırtının çıplaklığını fark ettim ve panikle salona ilerledim. Koltuğun üzerindeki tişörtü kapıtığım gibi Asrın'ın sırtına fırlattım. "Onu giyer misin?" diye sordum, sert bakışlarına aldırmadan. "Almila çekinir, yazık kıza."

Hiç yemedi, onun kimse tarafından çıplak görünmesini istemediğini söylemedim ama o anladı. Siyah tişörtü bedenine geçirdiği sırada, kapı çocuklar tarafından çalmaya devam etti. Asrın elini kulpa yerleştirip kapıyı ani bir hızla açtığı anda kapıya yüklenen Cenk ve Bora gürültüyle içeriye düştü. "Ha siktir!" diye bağırdı Bora, yüzünü buruşturdu. "Çanağım... Almila, bir baksana, kırılmış mıyım?"

Cenk, Bora'nın üzerinden kalkarken özellikle yavaş olmuş ve sırtmaktan kendini alamamıştı. Almila umursamaz bir havayla, Bora'nın yanından sıyrıldı ve kapının eşliğinden girerek bana yöneldi. "Kırılısın, topla toplayabilersen," dedi, bariz bir imayla.

Asrın kafasını taş duvara yaslamış, sabırlı olmaya gayret ederken tavanla bakışıyor ve cezbedici dudakları sessizce konuşuyordu. Lavin çantasını koltuğa fırlatırken mutfaka yönelen Cenk'e seslenip "Cenk daha yeni yemek yedik," dedi. Bora kalçasını ovuşturarak doğruldu. "Ulan Almila, alacağın olsun," dedi abartıyla. "Canım çıktı, nankör müsün kızım?"

Tiyatro izler gibiydim, enerjileri ve keyifleri yerinde gibiydi. Almila yanıma geldi, salık bıraktığı kızıl saçlarını omuzlarından geriye yatırırken ince kollarını belime doladı. "İki günde özlemişim," dedi, bir anne edasıyla okşadı saçlarımı. "Cenk kankimle sizi merak ettik." Bayağı düşündü ve sonra devam etti: "Ben biliyorum. Biz umutsuz gelmiştik ama valla bilmiş. Arabayı gördüğümde koşmaya başladım, ondan böyle nefes nefeseyim..."

Bir yandan nefes almaya çalışarak Almila'nın sırtını sıvazladım. "Anladım," dedim, saçlarımı çekiştirdiğinden haberi bile yoktu. "Ölmedim Almila, sittin senedir görmüyormuş gibi davranma Allah aşkına."

Dağıttığı üzerimi düzeltip benden ayrıldı ve paytak adımlarla koltuğa, Lavin'in yanına yerleşti. "Çok güzelmiş burası," dedi, hayran bakışlarla etrafı süzdü. "Değil mi Bora?"

"Ha, biliyorum ben burayı."

Asrın kafasını taş duvara vurdu, yüzü dakikalar içerisinde şekilden şekile girmiş, siniri nefesine kadar yansımıştı. Evini işgal eden kalabalığa dik dik baktıktan hemen sonra omzunun üzerinden arkasını döndü. "Cenk," diye bağırdı, öfkeli tınısı gürültüyle yükseldi. "Sana bu evin adresini veren kafamı sikeyim. Tamam mı? Sikeyim!"

Cenk yemek masasına eğilmiş, bin bir zahmetle yaptığım krebe uzanmış ve iri bir lokma almıştı. Asrın kaş çattı, yerinden hareketleneceği sırada Cenk'in gözleri irileşti ve ağzına aldığı lokmayı öksürerek fırlattı. "Bu ne?" dedi, beni şaşkına uğratarak. "Nimet olmasa küfredecektim. Yenge, mutfakta iyi değil misin?"

Şaşkın bakışlarını irileşti, zihnimin içini kolaçan eden belirsizlik netliğe kavuştuğunda, Asrın Cenk'e küfür savurarak salona ilerledi. Sarsıldım, adımlarım isteğimin dışında hareketlendi ve Cenk'in yanına ilerleyerek bir başka krebi yakaladım. "Yeme," dedi Cenk, bardağa doldurduğu suyu içerken. "Sen kardeşime bunları mı yediriyorsun? Çocuk hastanelik olur yemin ederim."

"Cenk," dedim kabaran öfkemle. "Mutfaktayız, kahvaltı bıçağıyla ölen ilk geri zekâlı olmadan önce gider misin?"

Bardağı yemek masasına bırakırken kafasını iki yana salladı. "Asrın'a şikâyet edeceğim seni."

Ona aldırmadım, gözlerimi elimdeki krebe indirerek krepten büyük bir parça aldım. Ağzımın içine yayılan tatla gözlerim büyüdü, aşırı tuz dilimin ucunu yakarak midemi bulandırdı. Masanın üzerindeki peçeteyi kavradım, gürültüyle öksürdüm ve dilimdeki lokmayı çıkardım. Peçeteyi tabağın içine bıraktım, suya uzandım ve kana kana içtim, buna inanamıyordum.

İdrak ettiğimde dudaklarımdan şaşkın bir mırıltı döküldü. Parmaklarım masanın köşesine tutundu, derin derin nefesler aldım. Duygularının farkındaydım, istemediği sürece kimsenin ona bir şey yaptıramayacağını da biliyordum. Kırmamak, üzmemek adına yemiş, çıtını bile çıkarmamıştı.

Doğruldu, çıplak ayaklarım zeminin serinliğiyle ürperirken, dudaklarımı çekiştiren tebessüme mâni olmadım. Çocukların koyu bir muhabbete girdiğini fark ederken masanın yanından ayrıldım ve heyecanlı bedenimi salona taşıdım. Dikkatlerini çekmedim, bu rahatlatıcı. Bakışlarım Asrın'ın yanındaki boşluğa takıldı, ellerimi arkamda bağladım ve küçük boşluğa yerleştim.

“Ben de bize bir şeyler getiriyorsun sandım.” dedi Lavin, askılı bluzunun yakasını özenle düzeltti. “Aslında gelmeden önce yedik, yol çok uzundu. Bu arada sahil çok güzelmiş.”

Ballandıra ballandıra anlattı, Cenk'in ona yönelttiği sevimli bakışlara gülümsedim. Almıla Lavin'i desteklerken, gözlerim Asrın'ın çenesini izledi. “Çok tatlısın,” dedim, ikimizin duyacağı fısıltım yüreğimin dilime indirdiği gerçeğimdi. “Hayır, kaşlarını çatma. Bu çok tatlıydı, içimi ısıttın.”

Avucum dizine yerleştiğinde kasıldı, tatlı dediğim için çatılan kaşları istikrarını sürdürdü. Yutkundu, nefesi tökezledi. “Sensin tatlı,” dedi aksi bir inatçılıkla. “Bu tarz yakıştırmaları sevmediğimi biliyorsun. İstedim ve yaptım, abartılacak bir şey yok.”

Güldüm, parmak uçlarımla koruyla sarmalanan dizini dövdü. “Yalnızca mutlu hissettim,” dedim içtenlikle. “Dile getirmemi istemiyorsan susarım.”

Göğsü derin bir nefesle yükseldiğinde çocuklara kısa bir bakış attı. Bize bakmadıklarını fark ettiğinde dudaklarını avucumun içine bastırdı. “Baş başayken her türlü muzurluğu yapabilirsin,” dedi kısıp bir içtenlikle. “Şimdi seni rahatça sevemem, bu sebepten yüz veremiyorum. Anladın mı?”

Tebessümüm genişledi, nefes almaya çalıştım ama sıkışan yüreğimin gazabına uğradım. “Hı hı, anladım,” dedim cılız bir sesle. “Teşekkür ederim yediğin için.”

Avucumu tekrardan dizi üzerine yerleştirdi, bakışları benden sıyrılarak boşluğa tutunurken omzunu silkti. “Birkaç lokma ne yapabilir ki bana?”

“Kimse bir şey yapmasın sana,” dedim, kalbimin isteğine gem vuramadım. “Kimseler sana bir şey yapamaz.”

İfademı toparlayıp önüme döndüğümde Almıla'nın kısık gözlerle bize baktığını fark ettim. Onu izleyen Bora'dan habersizdi. Üzerinde kot, bahçıvan tulumu vardı ve ayağına geçirdiğı sandaletleri çıkarmamıştı. Asrın eve ayakkabıyla girmeyen bir adamdı, kızıp kızmayacağını düşünsem de fark ettiğine emindim.

“Mezuniyete sadece günler kaldı,” dedi Bora, dikkatini Asrın'a verdi. “Zaten okulun son haftaları, pek kimseler gitmiyor. Biz de geldik, aslında Cenk sürükledi.”

Cenk atladi. “Yalan!”

Asrın dirseğini koltuğun kolçağına yasladı, yüzünü eline yerleştirdi ve sessiz kalmayı tercih ederek onları dinledi. Sessizliği bana huzur veriyordu, dingin bir güzelliğe sahip olduğı anlar az ama sahiciydi. Avucum onu hissetmeyi sürdürdü, sızıyordu parmak uçlarım. Almıla sessizliği bozarak mırıldandı. “Mezuniyet için mekân seçmişler, hazırlıklara bile başlamışlar,” dedi, sesinde kelimeleri yutan bir heyecan vardı. “Çok büyük bir mekân. İnternette fotoğraflarını gördüm.”

Okul bitiyordu. Liseden sonra uzun bir tatil ve ardından üniversite başlıyordu. Yazın girilecek sınavlar, gelecek sonuçlar ve tercih edilecek üniversiteler derken stresli bir süreç bizi bekliyordu. “Hafta sonu mu?”

“Evet, Cumartesi gecesi.”

Asrın dikleşti. “Ve Pazar günü biz uçuyoruz.”

İdrak edemedim. Zihnimin kilidi kırıldığındaşı şaşkın bakışlarımı onun yüzüne indirdim. Gitmekten, uçmaktan bahsediyordu. Kalbim gereksiz bir telaşla kasıldı, dudaklarımı araladım; fakat hiçbir kelimenin sıkıntımı çözmeye yetmeyeceğini fark ettim. Bana bakmadı, baksın istedim. Sahiden gidiyorduk, mezuniyetin ardından ülkeden ayrılıyor ve Viyana'ya uçuyorduk.

“O kadar çabuk mu?” diye sordu Almıla, hislerime tercüman olarak. “Yaz tatilini ayrı mı geçireceğiz?”

Mantığımda tek bir kıpırdama yoktu, fırtına öncesi sessizliği andırıyordu. Bir dünya olay oluyor ve ben öylece, sessizce izliyor gibiydim. “Bol bol konuşuruz,” diye mırıldandım, gülümsemeye zorladım dudaklarımı. “Hem, seni pek özleyeceğimi sanmıyorum.”

Almıla esprime aldırmadı, bir çocuk gibi kesik kesik iç çekti ve yerinden ayaklanarak yanıma yürüdü. Yanıma ilişerek ellerini belime sardı. “Ben özlerim seni,” dedi çatlak bir sesle. “Nasıl özlemem ki Esila?”

Başını omzuma bıraktı, saçlarından yükselen çiçek kokusunu soludum. Aşına olduğum, ferah bir kokuydu. Dudaklarımı şakaklarına bastırarak gülümsedim. “Asrın'a istediğimi yaptırabilirim,” dedim, yalnızca onun duyabileceği bir fısıltıyla. “Şey, biliyor musun, bana bir şey itiraf etti?”

Gözbebekleri genişledi. “Atıyorsun?” diye kekeledi. “Ayy, sanki itirafı alan benmişim gibi heyecanlandım. Anlatsana...”

Dudaklarımı araladım, ne diyeceğimi bilemeyerek tökezlediğim o anda Asrın belime çimdik attı. “Konuşursan ölürsün.”

Kafamı iki yana salladım ve üzgün gözlerle Almıla'ya baktım. “Konuşursam ölürmüşüm.”

Gözlerini kırptırdı. “Benim için öl.”

Asrın kafasını bile çevirmedi. “Sana ölemez, bana lazım.”

Almıla ağzının içinde geveleyerek kalktı. Bora, ani bir hızla doğrulup bilerek Almıla'ya çarptı. “Ya! Ne yapıyorsun?” diye bağırды Almıla, sendeleyerek Bora'ya tutundu. “Beni ellemek için fırsat mı kolluyorsun sen?”

Lavin kıkırdadı ve bacaklarını Bora'nın kalktığı boşluğa doğru uzattı. “Tam olmak istediğim ama olamadığım kız profili,” dedi, yalancı bir üzüntüyle. “Almıla, ayaktayken bir su getirsene.”

Bora ellerini Almıla'nın beline sardı, sıkı sıkıya tuttu. “Güzel ağzına yakışmıyor,” dedi, ondan kurtulmak isteyen dostumu bırakacak gibi değildi. “Lavin su istiyor, hadi gidip alalım.”

“Bana ne Lavin'in suyundan,” diye cırladı, yüksek sesle konuşmaktan çekinmeyen bir kızdı. “Mutfak köşesinde sıkıştırıracaksın değil mi?”

Biri şu kızın ağzını bantlasın!

Bora Almıla'yı mutfağa doğru çekiştirdi. “Niye özelimizi millete döküyorsun, güzelim?”

Onlar gözden kaybolduğunda dudaklarımdaki sırtıma soldu. Ne hissedeceğimi bilemiyordum, korkuyor ve istiyordum. Gidecek, bambaşka bir dünyada, yalnızca ikimizin olduğu, kimse tarafından tanınmadığımız bir kalabalığa karışacaktık. Güzel fikirlerin birbirine gebe kaldığı kalbimde yer yerinden oynuyor ve ben yine görmezden geliyordum. Bu kötü olandı, yapmamam ve yasak olandı.

Cenk Lavin'in saçlarını örerken haylazca parıldayan çekik gözlerini üzerimize dikti. Daha önce örmüş olduğuna emindim, benden daha iyi kullanıyordu parmaklarını. “Gelirken, şehre yakın bir yerde bir lunapark gördüm. Oraya gidelim,” Lavin'i dürttü. “Gondol fantezisi yaparız.”

Ojeli tırnaklarıma bakarken kafamı yana yatırdım. Şu anda olduğum yerde hissizdim, gülmek istiyor ama kıvrıyordum dudaklarımı. O Viyana'dan bahsettiğinden beri huzursuz hissediyordum. Asrın bu huzursuzluğumu fark ederek nazik olmayan bir hızla beni koltuktan kaldırdı. Üst kata yönelen merdiven basamaklarını tırmanırken Cenk'in alayını görmezden geldim. Ruhsuz bakışlarım çıplak ayaklarımızı izlerken kısa süre içinde basamakları eksilttik. Yatak odasının kapısını gürültüyle araladı, nezaketten habersiz bir çocuktü.

Sırtımı, örttüğü kapıya yasladığında cılız kaburgam kalbime yüklendi. Sıcacık bedenini cılız vücuduma yığdı, narin hatlarını onu hissederek titredi. Elini gözlerimin üzerine kapadığında saf şaşkınlıkla kilitlendi ayaklarım zemine. “Asrın?” dedim, elimi bileğine yerleştirerek ittirdim ama gücüyle başa çıkamadım. “Ne yapıyorsun? Neden kapadın gözlerimi?”

Sorumu yanıtsız bıraktı, nefesinden şikâyetçiydim çünkü yakıcıydı. “Görmüyorsun ama hissediyorsun değil mi?” diye sordu

vakur bir sessizlikle. “Beni milyarlarca insan arasından hisseder, seçersin öyle değil mi?”

Fısıltısı haykırıyordu, hissederdim, hep hissetmişim. Kirpik uçlarım avucunun içinde telaşla kıvrılırken, “Söyle,” diye emretti. “Hissedersin değil mi?”

“Evet,” dedim çatalı bir sesle. “Hissederim.”

Bedenlerimizin temasını kopardı. Artık bedeni dokunmuyordu ama hissediyoordum, beni izliyordu. “Şimdi yokum ve sen ne hissediyorsun?” dedi, sertçe yutkunduğuna şahitlik ettim. “Dokunmuyorum ama hissediyoorum. Neden hissediyoorum?”

Güçlkle yutkundum. “A... âşık olduğumuz için mi?”

Kelimelerim tökezledi, dokunmuyordu ama hissediyo ve heyecanlanıyoordum. “Ben seni onca insan arasından tanımasam, hissetmesem utanmaz mıyım aşkımdan?” diye fısıldadı, kalbimizin sesi birbirini tamamladı. “Bu şey, hastalık, yaşam, ölüm dinlemiyor. Bitemez, biterse nasıl olur ki aşk?”

Titreyen dudaklarımı okşadı, hem de dudaklarıyla. Titrek nefesimi içine çekti, eli gözlerimin üzerinden ayrıldı ama ben gözkapaklarımı açamadım. Karnımı döven hisler birliğinin yankısı, ruhumun duvarlarına sokuldu, duvarlar bile titredi. “Olur mu?” diye üsteledi sertçe. “Söylesene, olur mu?”

“Olma...”

Beni dudaklarıyla susturduğunda kendimi, dünyanın dışına çıkan bir aracın içinde hissettim. Beni öpmeye devam ettiği her an daha da uzaklaşıyoordum. Nereye gittiğimi bilmiyoordum, doğrusu o beni öptüğünde adımı bile bilmiyoordum. Asrın büyü gibiydi. Beni her yerimden öyle bir şiddetle işgal etmişti ki, ona kızamıyoordum bile. Ben artık yalnızca aptal bir kız değildim, *âşık bir aptaldım*.

Dakikalar sonra çocuklarla birlikte evden çıktığımızda daha iyiydim. Çocuklar kendi arabalarına, biz de Range Rover’a binmiştik. Lunapark için uzun bir yolculuk yapmıştık. Üzerime siyah pantolonumla kırmızı crop tişörtümü geçirmiştim. Koltukta oturduğum süre boyunca sessiz kalmış, Asrın’ın bana aldığı çikolatayı kemirmiştim. Ve elbette ilaçlarımı almıştım ve bugünü hiçbir şeyin

bozmasını istemiyordum. Dakikalar sonra araba, renkli görünümüne sahip, geniş bir alana yayılan lunaparkın kapısı önünde durdu. gunda “İn,” dedi etrafı gözetleyerek. “Şu gözlüğümü de alsana.”

Torpidodaki gözlüğünü aldıktan hemen sonra arabadan inerek araba kapısını gürültüyle örttüm. Çok insan yoktu, birkaç genç grup ve bıcıır çocuklar vardı. Sekerek arabanın etrafını dolandım ve elimdeki gözlüğü Asrın'a uzattım. Gözlüğün markası bir an için gözlerimi büyütmemi sağladı. “Kaç para bu gözlük?” diye mırıldandım, çocuklar arabalardan inmiş, yanımıza yürüyorlardı. “Söylesene kaç aileyi doyurur?”

“Adama maası, kadına yaşı sorulmaz,” diyerek alaya aldı beni. “Düş önüme.”

Oflayarak önüme döndüm, yanından geçtiğim insanlara tip tip baktım ve elinin belime yerleştiğini hissettim. Sahiplenişi rahatsız etmiyordu, her şekilde dokunuşunu kaldırayabilirdim. Almila'nın hızlı adımlarla korku tüneline gittiğini görürken bir grup gencin önünden geçtik ve küçük, sevimli lunaparkta insanların arasına karıştık.

“Hadi gondola,” dedi Cenk, elini Lavin'in koluna yerleştirdi ve ileriye doğru çekti. “Bak, kimseler yok.”

Bora Cenk'e yamuk bir sırıtmayla baktı. “Korku tüneli daha cezbedici duruyor,” dedi ağzı ve burnuyla bir şeyler anlatmaya çalışırken. “Anlarsın ya?”

Almila bunu duymadığı için şanslı, ben ise şanssızdım. Asrın eliyle beni çekti, onların yanından uzaklaşırken sıraya girdiklerini göz ucuyla görmüştüm. Geniş alan renkli, cıvı cıvıldı. Kahkahaları, korku çığlıklarını duyuyordum ama bu sefer yabancı insanlar beni ürkütmüştü. Kendimi kandırdım, bunun bir yanıma olmasını dileyen yanımın eteğinin altına girdim ve Asrın'a eşlik ettim. Yanından geçtiğimiz insanlara dik dik bakıyor, canlı tebesümelerini anlamlandırayamıyordum.

Köşe başında atlı karıncaların dibine yerleşen pamuk şekerciyi gördüm. Beyaz ve toz pembe renkleri ilgimi çekmiş, istemsiz bir şekilde dudaklarımı yalamıştım. Cenk koşar adımlarla yanından geçti, sanki anlamış gibi birkaç pamuk şeker aldığında Asrın

vurduğumduymazlığıyla ilerlemeyi sürdürüyordu. Cenk arkamızda bıraktığı Lavin'in yanına ilerlerken bir tane pamuk şekeri bana fırlattı, gülererek yakaladım. "Teşekkür ederim."

"Ye, can olsun yenge."

Bana bir kez daha yenge dediğinde kürekle tam ağzının ortasına vuracağımı kendime hatırlattım ve kafamı salladım. Asrın etrafta karizmasını çizmeyecek bir şeyler ararken dişimle paketi yırttım ve sıyrarak yere fırlattım. "Desene alayım," dedi Asrın, gözlüğünün ardındaki gözlerini görmeyi isterdim. "Binmem ben bu saçma aletlere, git sen bin."

Pamuk şekerin yumuşak dokusu dudaklarımı gıdıklarken abartılı bir lokma aldım ve dilime dokunan tatla memnun bir mırıltı döktüm.

Önünde dikildiğimiz görkemli gondola iri gözlerimle baktım, insanlar dört dönerken çığlık atıyor ama buna rağmen eğleniyorlardı. Kirpiklerimi süsleyen perçemleri serçeparmağımla geriye itirdim ve omzumun üzerinden Asrın'a döndüm. Siyah gözlüklerinin ardında gizlediği derin çukurları üzerimde, iri elleri kotunun ceplerindeydi. "Ona binelim," dedim, bunu bir çocuk kadar hevesle söylediğimi fark ettiğimde gözlerimi kaçırdım. "Binebilir miyiz?"

Gondola bakarken kaş çattı, birkaç saniye sessiz kaldı ve çenesini sıvazladı. Bu fikir onu rahatsız etmişti; lakin binmek istiyordum, caymayacaktım. "Çok yüksek ve sürekli dönüyor. Hassas bir kızsın, kaldırabilir misin?"

"Elbette."

"İyi," dedi düz bir sesle. "Korkmayacaksın değil mi?"

Kaşlarımı çatarken mızımızlandım. "Çocuk gibi davranma bana."

"Herkes gibi mi davranayım sana? Özelimsin sen benim."

Pamuk şekeri yemeyi sürdürdüm, Asrın beni peşinden götürürken parmak uçlarımda yükseldim ve çocuklara göz attım. Cenk gondola binmekten bahsetmişti ama çarpışan arabaların orada sıra bekliyor, inmesi için küçük birkaç çocuğu sıkıştırıp duruyordu. Bora ve Almila görünürde yoktu, korku tüneline girmiş olma-

lılardı. Asrın görevliyle konuştu; heyecanla binmeyi bekliyor, bir yandan da tereddüt ediyordum ama korkularımı yenmeli, gön- lümce eğlenmeliydim.

Birkaç dakikalık sakinliğin ardından gondola yerleşmiş, Asrın sayesinde kemeri takmıştım. Her tehlikeli şeyin bir riski vardı ama korunaklarla bu risk azaltılmıştı. Sırtımı ardıma yasladım, kar- nımdaki kemerin varlığını hissederken bir grup gencin kıkırtısını işittim. Derin nefesler almaya başladım, birazdan havalanacak ve yükselecektik. Asrın'ın omzu omzuma çarpıyor, korku ve te- dirginlikle kasılan kalbimdeki kırığı döküğü topluyor, topladığı yerden dağıtıyordu.

“Gözlerini yumabilirsin,” dedi, sıcak nefesi kulağıma çarptı. “Korkma, kısa sürer.”

Anlamıştı, hep anlardı. Dizlerimin üzerine sabitlediğim soğuk avuçlarımı kaldırdım ve Asrın'ın bileğine yerleştirdim. Sıkı sıkıya tutarken bileğindeki bandanayı fark ettim. Düğümü gevşemiş ve çözülmek üzereydi, şu an umursamadım. Gondol tekledi, nefesim dudaklarıma sıçrarken karnım kasıldı ve tırnaklarım eline gömül- dü. “Ben...”

“Sorun değil.”

Gondol usulca hareketlendi, hemen sonra hızlanmaya başladı- ğında gözlerimi sımsıkı yumarak çılgılıma engel oldum. Yükseldi- ğimizi, döndüğümüzü hissediyor ve bedenimi kasiyordum. Asrın hareketsiz ve rahattı, kimseyi tınlamıyordu, hatta çılgılık atanlarla dalga geçtiğine emindim. Yumuşak rüzgâr saç diplerime tokat gibi çarptı, yüzümü yaladı ve kâküllerim gözkapaklarımı örttü. Hisse- diyordum, tedirgindim ve zevk alamıyordum, bedenim kaskatıydı. Rüzgârı daha fazla hissettiğimde düşüncelerin zihnimin duvarla- rına vurduğunu hissettim.

“Aç gözlerini, aşağıya bak,” dedi, rüzgâr sesini kırıyordu. “Yüksekteyiz, insanlara bir de buradan bak.”

Ona olan güvenime dayanarak kirpiklerimi kırıştırdım ve göz- kapaklarımı yavaşça araladım. Puslu bakışlarım Asrın'ın çenesine çarptı, hemen sonra yerde görünen insan topluluğuna değdi. Beni korkutan bir yükseklikteydik, insanlar elbet küçük görünüyordu

ve geniş bir karmaşa söz konusuydu. “Güzel görünüyor,” dedim kısık sesle. “Küçücükler.”

Örgüden kurtulup firar eden saçım onun yüzünü örterken kafasını yana yatırdı ve yüzünü saçlarıma gömdü. “Evet, korkuyor musun?”

Ürküyordum ancak varlığı bunu körelterek dudaklarıma usulca bir tebessüm yerleştirdi. “Belki biraz,” dedim, duyması için sesimi yükselttim. “İyi hissettiriyor.”

Gözlerini asla benden ayırmadan burnunu burnuma sürterken, “Sen bana daha iyi hissettiriyorsun,” dedi ve ekledi: “Kâküllerin çok çabuk uzuyor.”

Gözlerime kadar uzanan kâküllerime nefesinin yükünü bırakarak zayıf tutamların dağılmasına sebep olduğunda ellerimi sırtından aşağıya kaydırarak belinde sabitledim. Sırt kaslarını hissettiğimde sırtarak çenesinden öptüm. Asrın, gülüşünü genzini temizleyerek bastırdı. “Serseri.”

Kıkırdadım. “Ne? Ben mi?”

Sesi, sevdiğiniz şarkının nakaratı gibiydi; sürekli o kısmı dinlemek istiyordunuz. Kollarını sıkılaştırdı. “Evet, sen.”

“Hep sen mi yapacaksın?”

Gondol midemi ağzıma getirecek kadar döndüğünde zayıf bir çığlık atarak Asrın’ın kollarına daha sıkı sarıldım. Bundan yararlanarak, aramıza rüzgârın bile girmesine izin vermeyecek şekilde bana yaklaştı ve yüzünü yüzüme hizaladı. Avuçları yüzümü iki yandan kavradığında gülüşüm avuç içine yayıldı. Bakışlarımızda birbirine çiçek uzatan çocuklar vardı ama çiçekler dikenliydi ve elleri kanıyordu. Biz, ellerimizin kanamasına rağmen birbirimize çiçek uzatan iki aptal çocuktuk. “Uçarken,” dedi, alnını alnıma vurarak. “Ayaklarımız yerden kesilmişken; yere uzak, bulutlara yakınken ve sen bu kadar güzel görünürken...” Elimi tuttu, bileğimi ağzının hizasına kaldırdı. Dudaklarından dökülen yakıcı nefes bileğime çarptı. “Öpülmelisin.”

Beni, bileğimin içinden öptü.

Tüm bulutlar buna ağladı.

Asrın hayatında ilk kez bir çiçeği koparmadan sevmeye çalışıyordu.

Ben onun bahçesindeydim ve beni sulayarak yeşerten, canlandıran kendisiydi. Büyüttüğü bir çiçektim ve o beni, toprağımdan koparmamak için direniyordu. Dalımı kırmamak, yapraklarımı incitmemek için var gücüyle uğraşıyordu.

Şehre az önce girmiştik. Arabanın içerisinde, İstanbul kalabalığına karışmış, cama vuran yağmuru izleyerek gideceğimiz yere varmaya çalışıyorduk. Üstümde uzun kollu bir badi ile sık giydiğim bir kot pantolonum vardı ve radyoda çalan şarkıya eşlik ediyordum. Asrın benim için iyi olduğuna emin olduğu bir psikiyatrist bulunduğunu söylediğinde Şile’de daha fazla kalmadan ayrılmış ve az önce şehre varmıştık. Çocuklar birkaç dakika önce yan yola saparak gözden kaybolduğunda bir başka caddeye girdiğimizi fark ettim. Araba yavaşlamıştı.

“Bu doktorun iyi olduğuna emin misin?” diye sordum kuşkuyla. “Boşu boşuna gelmiyoruz, değil mi?”

Araba durduğunda göz ucuyla kaldırımın karşısındaki kliniğe baktım. Gösterişsiz ama şık bir yere benziyordu. Asrın direksiyondan ayırdığı ellerini dizlerine yerleştirdi, yeşil gözlerinin hâkimiyetindeki bakışlar doğrudan ön cama kilitlenmişti. “Senin için en iyi olan yerdesin, daha iyisi varsa onu da bulurum.”

Gülümsemeye çalıştım. “Sana güveniyorum.”

Kulpa uzanmadan hemen önce omzunun üzerinden bana döndü, katiyen gülmedi ancak gülse bu kadar ısınırdı içim. “Biliyorum yavrum.”

Bir nebze rahatlayarak arabadan indim, bana eşlik etti ve az sonra kendini dışarıya bıraktı. Kaputun etrafını dolandı, yanındaki varlığını hissettiğimde eli bileğime geçti ve beni kliniğe yürütmek için teşvik etti. Kapıdan içeriye girdiğimizde bizi bir koridor karşılaşmıştı. İlk katta olduğu için rahattım, uzun ve ferah kokulu koridoru yürüdük. Odanın kapısından çıkan insanları gördüğümde kafamı aceleyle aşağıya eğdim. Kimse bilsin, görsün istemiyordum, utanıyordum.

“Korkma.”

Hissettiğim güvenin kalbime yaptığı amansız baskı yadsınmazdı, korkmamaya çalışacaktım. Sekreter kızı gördük, Asrın hiç duraksamadı ve kızla irtibata girmeden odaya yöneldi. Varlığına, iyi olabileceğimin silik umuduna tutundum ve gözlerimi yukarıya kaldırdım. Asrın kapıyı çalmadı, kaba bir hareketle ittirdi ve bedenlerimiz içeriye süzüldü.

“Merhabalar,” dedi Müjde Hanım, Asrın'ın kabalığını görmezden geldi. “Hoş geldiniz.”

İkili kanepeye yan yana çöktük. Bu sırada ilgiyle yeni psikiyatristimi izliyordum. Dizlerimiz ve omuzlarımız birbirine değerek omurgamdan yükselen bir ürpertiye besliyordu. Ensemi ovdum, Müjde Hanım'ın doğal ve yaşlı yüzüne dik dik baktım, dudaklarında sahici bir gülümseme vardı. Biraz yaşlı ama temiz yüzlü, hoş bir kadındı. Kahve tonlarındaki koyu saçları ensesinde sıkı bir topuz olmuştu. “Merhaba,” diye yanıtladı Asrın nezaketten uzak bir sesle. “Direkt konuya girelim.”

Koltuğunda dikleşti, ellerini çenesinin altında birleştirdi ve gözlerini üzerimizde gezdirdi. Dikkatli ve temkinliydi. Bakışlarımı kaçırarak terleyen avuçlarımı kucığıma bırakırken “Esila?” dedi, sorarcasına. “Değil mi?”

Sakindim. “Evet.”

Ciddiyetini zedelemekten ama samimiyetle gülümsedi. “Tanıştığımıza memnun oldum Esila’cığım, bundan sonra sana ben yardımcı olacağım.”

Ruhsuzca güldüm, bana yardımcı olamıyorlardı. Üzgünüm ki ne onlar bana istediğimi veriyorlardı ne de ben onlara. “Yardımcı olacağınıza bu kadar emin misiniz?” diye sordum tırnak kenarlarımı izlerken. “Peki ben neden ilaçların bir işe yaramadığını düşünüyorum?”

Kalemi eline alarak kırmızı ceketinin yakalarını nazik bir yaşlılıkla düzeltti ve hemen sonra elindeki kalemlerle birkaç not aldı. “Bir anda yaramasını bekleyemezsin, bu aylara yayılan bir süreç,” diye açıkladı, zihnim açıklamaya onay damgası vurmuştu. “Sık sık geleceksin, konuşacağız ve birçok testten geçeceksin. Erken

teşhis tıbbın her alanında etkili ve önemlidir. Hastalığın şiddetini azaltmak için büyük bir fırsat. Sen hasta olduğunun bilincinde olarak tedaviyi kabullenmişsin, bu harika. Bu şekilde, hiçbir kural dışına çıkmazsan, bunu atlatabiliriz.”

Haklı mıydı? Yansımam konuşmak için fırsat kolluyor gibi ensemden ağırca soluklanırken gergince kıpırdandım. Gözlerim Müjde Hanım'dan sıyrıldı, Asrın'ın kemikli çenesinde gezindi uzun uzun. Stres altında, düşünceliydi. “Birkaç ilaç daha kullanıyorum,” dedim ifadesiz bir sesle. “Sizin görmeniz gerekiyor mu?”

Beni hızlıca onayladı. “Elbet, tabii.”

Söyledikleri olumluymuştu, bana iyi gelen cinstendi. Boğuk bir nefes sızdırırken kırık saç uçlarıma kaş çattım. Saçlarımdaki kırıkları seçebiliyordum. “Tamam,” dedim cansız bir sesle. “Getirdiğimde bakarsınız, bir daha ne zaman görüşürüz onu da bilmiyorum ya...”

Kaşlarını çattı. “Anlamadım?”

Asrın kızaran parmak boğumlarını kotuna sürttü, gerginliğinin acısını bedeninden çıkarıyor olması şaşırtmıyordu. Berrak gözbebeklerim aralanan dudaklarına yoğunlaştı, sıcaklığının ateşi mideme sıçradı. “Yakın bir zamanda yurt dışına çıkacağız,” dedi Asrın, söylenmemiş kelimelerimi dile getirdi. “Bu süre içinde başka doktorlarla görüşeceğiz.”

Kadının şaşkın mırıltısını işittiğimden, izinsiz bir hızla oraya dönen bakışlarıma zırh indiremedim. Dinç ama yaşlı sureti gerildi, toparlamaya gayret ettiği kelimelerini merakla bekledim. “Yurt dışı mı?” diye sordu, sesinde yargılama vardı. “Bu derece tehlikeli bir dönemden geçerken hiç tanımadığın, bilmediğin bir yerde yaşama fikri çok sağlıksız.”

Bu... Bu çok ani olmuştu. Nefes alamadığıma, mideme bir yumruğun girdiğine, yüreğimin kalbime yüklenerek itiraz ettiğine yemin edebilirdim. O neyden bahsediyordu?

“Ne?” diye sordu Asrın, saf şaşkınlık içerisinde. “Yurt dışı ona kötü mü gelir?”

Bir kez daha duymak, kabullenmek istemeyerek yerimden ansızın kalktım. Asrın'ın bana uzanan eli şu an öylesine yasak

gelmişti ki gözüme, bunu düşünemediğim için kendimden nefret ettim. Doktorun ciddiyeti beni korkutmuş ve kanımı dondurmuştu. Öfkemin bacaklarıma bindirdiği güçle hızlandım ve kapıya ilerledim. Asrın hırladı. “Buraya gel!”

Aralık kapıdan süzuldüm, koridor boyu yürüdüm ve seri adımlarla bedenimi dışarıya bıraktım. Korkuyordum, şaşkındım ve çaresizliği her zerresiyle hissediyordum. Sertçe dişledim dudaklarımı, siyah arabanın yanına ilerlemekten caydım ve sırtımı kliniğin badanalı duvarına yasladım. Ben bu hastalığın Viyana’ya gitmeme engel olabileceğini bir an bile düşünmemiştim ki. Gidecektik, devam edecektik, mutlu kalabilecektik.

Yansımam kıs kıs güldü: *Mutlu musunuz ki?*

Hayır, ağlamak istemiyordum. Bundan çok sıkılmıştım. Fakat nasıl başa çıkacağımı bilmiyordum; çünkü ben başka türlü süzülmüyordum. Ağlamak benim için gülmekten daha normal bir eylemdi. Ayakkabımın ucuyla gri zemindeki toz birikintisini eşelerken kafamı yana yatırdım. Midem bulanıyordu, kendimi şu zemine yığmak ve bir daha uyanmamak isterken uyanmam için var olan tek sebebi hemen arkamda hissettim. Asrın adımlarını yanıma taşıdı, sıcaklığını hissettiğimde iç geçirdim.

“Atla arabaya, eve gidelim.”

Asrın’ın koparmadığı çiçeği insanlar ezip geçiyordu. Boğazımı temizledim, yapabildiğime inandığımdaysa çatlak dudaklarımı araladım. “Bu gece annemde kalacağım,” dedim, sesim mi titriyordu? “Bensiz uyu, ben öyle yapacağım.”

Yutkunamadığını hissettim. “Sarışın?”

“Asrın, olmuyor,” dedim güçlükle. “Biz yan yanayken mantıklı düşünemiyoruz. Düşünmeme izin ver.”

İtiraz etmedi, sustu ve yalnızca baktı.

Ben de gittim.

Bölüm 22

-Gitti Gider-

Bazen Asrın'a "sevgilim" demek istiyordum. Samimiyetsiz bulduğum aşk sözcüklerini fısıldamak istiyor ama bir şekilde bu fısıltıları yutuyordum. Asla aşılamayacak, yıkmaya gücümüzün yetmeyeceği bir mesafemiz vardı; işte bazı kelimelerimizi yutan o mesafe geçmişin ağırlığından geliyordu. Asrın bir kez bile beni şahit etmemiştir acısına, acılarıma çok kez şahit olmasına rağmen. İslahhanede geçirdiği geceleri, titrediği günleri bile bilmezdim; bilmemi istemiyordu. Evet, her şeye ve her yaşanana rağmen.

Asrın sırtımda koskoca bir ağırlıktı ve artık belimi büküyordu.

Uykusuz, gözyaşlarımla ıslattığım gecemin sabahında bu yabancı evde uyanmıştım. Annemin yalnızca bir kez geldiğim daire-sindeydim. Akşam ansızın geldiğimde hem benim için endişelendiğini söylemiş hem de mutlu olduğunu belirtmişti. Mahcubiyet içinde yanında kalmak istediğimi söylediğimde benim için odayı açmıştı. Tüm akşamımı ve gecemi o odada duvarları izleyerek ağlayarak ve asla uyumayarak geçirmiştim. Sabahın erken saatlerinde annem kahvaltı hazırlamış, beni kaldırmak için odama gelmişti. Her ikimiz de çekingen, mesafeli, uzak ama birbirimize saygılıydık. Garipti. O annemdi ama kendisine ne hissettiğimi bilmiyordum. O annemdi ama şimdi karşımda otururken bir yabancıydı. Ona nasıl alışacaktım, biliyordum.

Parmaklarımı çay bardağının etrafına dolayarak soluk borumdan tırmanan sancılı nefesimi dudaklarımdan sızdırdım. Bu eylem bile ölümüne zor gelmişti. Kâküllerimin alınımdaki varlığına alışkın bir şekilde saçlarımı ittirdiğimde, “Telefonun sabaha kadar çaldı,” dedi annem, masmavi gözlerinde meraklı bir yaklaşıma rastladım. “Arayan çok ısrarcı olmalı?”

O da tıpkı benim gibi uyumadı, uyuyamadı diye düşündüm. “Haberim var, bilerek açmadım,” dedim. Asrın'a bunu yaptığım için yerin dibine girmek istiyordum. “Hem, aramaktan vazgeçer. Herkes bir gün her şeyden geçebilir değil mi... Anne?”

Asrın vazgeçer miydi?

İnce dudakları hüzün kokan bir tebessüme yuva oldu, belli belirsiz salladı kafasını. “Üzgünüm Esila, kimse kimse için ölmez.”

Ben ölürüm, sen bilmiyorsun.

İç çekerek çayımdan ufak yudumlar aldım. “Senin için patatesli börek yaptım ama hiçbir şey yemedin,” dedi sıkıntılı gözlerle masaya bakarken. “Çok zayıfsın, bakmıyor musun kendine?”

Kendimi umursamayı çok öncelerden bırakmıştım. “Ben daha küçükken bana bakman, sıcak anne yemekleriyle beslemen gerekiyordu. Zayıf olmam sence de çok normal değil mi anne?”

Sertçe yutkundu eli ayağı birbirine dolanırken yorgun bir bakışla birlikte kafasını salladı. “Ne yapsam yetemem sana, inan ben bununla yüzleşiyorum,” diye fısıldadığında yorgunluğa kurban giden zihnimin perdesini çekiştirdi. Geçmiş hemen karşımdaydı. “Lütfen erken evliliği ve anneliği düşünme. Çok zararlı, her kız annesinin kaderini yaşar diyorlar.”

Bir evlilik ihtimalim yoktu, çünkü Asrın evlilik adamı değildi, olamazdı. Ben de başka bir adama bakamaz, sevemez ve dokunamazdım. Annem ise bir bebek düşürdüğümü bilmiyordu; annem benimle ilgili ne biliyordu? Kendime verdiğim cevap acinasıydı. “Evlenmeyeceğim,” dedim yer yer pürüzlere sahip sesimle. “Evlenmek de istemiyorum, bunu düşünmek bile saçma.”

Kafamı şiddetle iki yana salladım, tamamen saçmalıktı. Çayımdan ufak bir yudum daha aldım, kafamın içinde zerk eden fikirler çok zararlıydı. “Çok olgunsun,” dedi, omuzları düştü.

“Kaçırduğım o kadar çok şey var ki hangisi için pişman olacağımı bilemiyorum. Sen yaşadıklarını kaldırabilmişsin, babana rağmen hâlâ ayaktasın.”

Ayakta değildim, sarsılıyordum ve yıkılmama çok az kalmıştı.

Bana özlemiş gibi, özlermiş gibi bakıyordu. Bu bakışları kendimden tanıyordum, bu yüzden fark ederek kaçırardım gözlerimi. “Dün aniden geldim,” dedim, kendimi bu eve bir yabancı hissediyordum. “Rahatsızlık vermek istemezdim, biraz ani geliştin. Birkaç gün daha kalabilir miyim? Benim... Kafamı toparlamaya ihtiyacım var.”

Annemden izin alıyor olmak göze ve kulağa geldiği kadar basit bir mesele değildi. Yanında kalmak için annemden izin alıyor olmak, acinasıydı “Kaldığın odayı senin için hazırlayabilirim,” dedi hevesle. “Oranın havası biraz kasvetli; daha renkli, sevimli bir odaya döndürebilirim. Fark ettim de hep koyu renkler giymeyi seviyorsun, izin verirsen seninle alışverişe çıkarız...”

Kulaklarım duyuyor, zihnim almıyordu. Yüzümü elime yasladım, gözlerim boşluğa çarptı ve boşluk kırılarak dağıldı. Yapabildiğim en iyi şey öylece bakmaktı, daha iyisini yapamıyordum. Asrın'ı dün orada bırakmış, buraya gelmiş ve hiçbir aramasına bakmamıştım. Vicdanım sızlıyordu, yaptığı onca şeyin karşılığı bu olmamalıydı.

Beni gerçekten bu kadar seviyor muydu?

Oysa ki sevdiğini bile söylememişti.

“Daldın gittin,” diye konuşan annemin sesiyle irkildim ve irileşen gözlerimi onun silüetine taşıdım. “İyi misin yavrum?”

“Çok iyiyim,” dedim acımla alay edercesine. “Öyle çok iyiyim ki artık yaşamak bile gelmiyor içimden.”

Tokat çarpmışım gibi irkildi, oysa konuşmuştum. “Kızım?”

“Ben okula gideceğim, görmem gereken biri var.”

Onu sarmalayan şok ellerini yakasından silktiğinde, buz gibi çözülen ifadesini çarçabuk topladı. “Seni ben bırakayım,” dedi ve çattığım kaşlarına aldırmadan devam etti. “İtiraz etme, buradan nasıl gidilir bilmezsin. Seninle daha çok vakit geçirmek istiyorum. Hadi, lütfen?”

İtiraz etmek işe yaramazdı. "Peki."

Annem aceleyle sofradan ayaklandı ve yemek masasını birkaç dakika içinde topladı. Mutfak iyi güneş alıyordu ve gölgemi duvarlarda görüyordum. Kendimden soğuyor, aynaya bile bakmak istemiyordum. Annem mutfaktan ayrıldı, kısa bir süre sonra eşofmanlarından sıyrılmış ve ciddiyet taşıyan kıyafetleriyle geri dönmüştü. Kırmızı V yaka bir triko ile krem renkli, diz altı etek giyinmişti. Hoş bir kadındı, bakımlı olduğu ilk bakışta fark ediliyordu.

"Saçların," dedi tereddüt dolu bir sesle. "Öreyim mi? Eğer hâlâ örebiliyorsam..."

Parmaklarım başımın arkasına uzandı; her saç telimde onun izi vardı, kalbimden, ayak parmağıma kadar her uzvumda izi vardı. Annemin hevesli gözlerine baktım, hissizlik içerisinde kafamı salladım. "Tabii, ör."

Koltuğa çöktüm, bacaklarımı kalçamın altına kıvırdım ve annemin narin ellerini saç tellerimde hissettim. Yavaş ve nazikti, acıtmaktan kaçınıyordu. Üç parçaya ayırdığı saçlarımı örmeye başladığında kendimi tuhaf hissettim. İlk kez Asrın'dan başka biri saçlarımı örüyordu. Tuhaftı, sanki üzerimdeki tüm hakların sahibi kendisiydi ve başkasının dokunması katiiyen yasaktı. Boynumu yana büktüm, parmaklarımla dizlerimi döverken annem küçük bir lastikle ördüğü saçımı tutturdu. "Çok uzun, güz saçların var," dedi hüzünlü bir şekilde. "Kesmeyi ister misin?"

Asrın kesmemi istemezdi.

Kaçlarımı düşüncelerimle beraber çattım, her fikrimi bulandırmış bir adamdı. "Hayır, uzun saç seviyorum."

Annem sessiz kalarak ayaklandı, güçsüz bacaklarımla doğruldum ve çıkışa ilerledim. Duvarlar yabancıydı, ev güzel kokmuyordu ve boğazımda düğümlenen nefeslerin haddi hesabı yoktu. Kendimi dışarıya attım. Annem telaşlı adımlarla benim peşimden koşturdu ve asansöre yöneldik. Kısa süre içinde mavi BMW'ye yerleştiğimizde annem birçok konu açmış, beni konuşturmak istemişti; ama dudaklarımdan tek sözcük dökülmemişti.

Konuşunca da kimse anlamıyordu, susunca da.

Sustum.

Araba kalabalık okul bahçesinde sakince durduğunda, elimdeki hançerleri sırtıma saklayarak, kimseyi kırmamak adına kendime söz verdim. Rahatsızca kıpırdanırken bakışlarımı okul bahçesinde gezdirdim. Burada mıydı? Gelmiş miydi? Telefonlarını açmadığım için ondan haberdar değildim, gördüğümde direnemeyeceğimi biliyordum ama kahretsin, görmeyi istiyordum. “Bir şeylere ihtiyacın var mı?” dedi annem, merakla kırıştırdığı gözleri etrafta gezindi. “Özel okulda okuyorsun. Derslerin burslu okuyacak kadar iyi yani?”

“İyiymi,” dedim, lisenin ilk yıllarını kastederek. “Şimdi hiçbir şey iyi değil.”

Kulpa uzandım, annem de bana uzandı. Sarılacaktı; lakin vurdumduymaz yanım onun bu hevesine karşılık vermeme engel oluyordu. Sarılmadık. Ben zeminde dikilirken annem birkaç bir şey söyleyerek arabasıyla birlikte uzaklaştı. Boş gözlerle okul bahçesine bakarken ellerimi annemin verdiği tişörtün üzerinde gezdirdim. Kırmızı renkli düz bir tişörttü. Herkesin bana baktığını, benim hakkımda konuştuğunu düşünürken tepkisiz kalmak çok zordu. Gergince bahçe kapısından içeriye girdim ve bahçe boyunca yürüyerek okul kapısındaki kalabalığa karıştım.

Gözlerim merdiven basamağına takıldı, Almila ve Bora'yı fark ettiğimde çaresiz adımlarla yanlarına ilerlemeye başladım. Beni fark eden Almila eliyle onu ittirdi ve arkasından seslenen Bora'yı umursamadan yanıma yanaştı. “Neler oluyor?” diye sordu, meraklı ifadesine kaç çattım, bir şeyler olduğunu nasıl anlamışlardı? “Cenk bir şeylerden bahsetti ama tam anlayamadım. Dün annende kalmışsın?”

Kızıl kahve gözleri dostu için endişelenmişti. Ona ufaklık gülmüsedim. Sözcüklerimi toparlamam zaman almıştı. “Dün psikiyatriste gittik, bize pek güzel şeyler söylemedi,” dedim, kısaca anlatarak. “Ben de kafamı toparlamak için annemde kaldım. Birkaç gün de kalacak gibiyim.”

Almila'nın kaşları çatıldı, işittiklerini anlamış ancak kavrayamamış gibiydi. “Siz günler sonra yurt dışına gideceksiniz. Valiz hazırlamak yerine Asrın'dan uzak kalma fikri çok saçma değil mi?”

Ben hastaydım, nasıl normal düşünmemi beklerlerdi? Ben şu anda bile, daha kötüsü varken, bu kadar iyi olabildiğime şükrediyordum. “Sen benim arkadaşısın!” dedim; sınırlarım bozulmuştu. “Boş versene Asrın’ı, beni düşün. Niye onu düşünüyorsun ki? Siz onun umurunda bile değilsiniz!”

Bir adım geriledi; bana mı, yoksa beni bu hale getirenlere mi kusacaktı öfkemini? Dudakları aralandığında yapabildiği tek şey içli bir nefes vermek oldu. “Şu an kafanın nasıl çalıştığını, aklından neler geçtiğini bilmeyi çok isterdim,” dedi, kaosun katliama sebebiyet verdiği fikirlerim karardı. “Beni veya Asrın’ı umursamayacak kadar ne yaşıyorsun Esila?”

Kalp kırıklarımın yığıldığı köşeye kısa bir göz attığımda tomurcuklanan öfkemin ruhumun boşluğuna sızdığını hissettim. Histerik bir nefes aldım, sesimin dozajı şiddetliydi. “Ben hastayım,” diye bağırdım sertçe. “Bir delinin mantıklı olmasını bekleyemezsiniz. Benden sıkıldıysanız yapacağım hiçbir şey yok; çünkü ben de kendimden çok sıkıldım.”

Almila bakışlarını kaçırdı ve bizi dinleyen kalabalığa kaç çattı; hayret fısıldaşmalarını işitebiliyordum. Deli olduğumu öğrenmişler miydi? “Dağılım,” dedi Almila, aksi bir sesle.

“Almila boş ver,” dedim, yalpalayan öfkemle. “Ben... Bağırmak istememiştım ama şu dilimi tutamıyorum. Öfkem çok ani geliyor, inan ben bile yoruldum.”

Almila narin parmaklarını omzuma sardı, kırılmış görünüyordu. “Sen öfkelenen ne olur yavrım,” dedi, yürümem için teşvik etti. “Beni kıramıyorsun ki; hatta tatlı bile oluyorsun.”

“Almila...”

Yanaklarımı sıktı. “Ponçığım.”

Tebessüm eder gibi oldum. “Deli deli konuşma.”

“Sevesim geldi kız.”

Almila elini tekrardan omzuma yerleştirdiğinde kantin basamaklarını inmeye koyulduk ama Bora'nın sesiyle duraksadık. Almila sikkın bir nefes vererek omzunun üzerinden arkasına döndü. “Ne var?” diye çıkıştı aksi bir üslupla. “Kantine gidip kahve içeceğim, neden sevmediğin insanları rahatsız ediyorsun?”

Yorgun gözlerle koridorun ucundaki Bora'ya baktığımda memnuniyetsiz ifadesini görmezden geledim. "Ne bağıırıyor-sun kızım?" dedi düz bir sesle. "Senin nereye gideceğini tabii ki bileceğim, çıkışma bana."

Almila ofladı. "Bora, beni bir sal ya."

Bora buraya doğru yönelirken merdiven basamaklarını yavaşça indim. "Hadi, ben alırım sana kahve."

Almila memnuniyetini sinirle örtbas etti merdivenleri dövercesine inerken. Bora bir adım arkasından onu takip etti. "Kalçan çok oynuyor, kıvırıyor musun sen?"

Sırıttım, Almila'nın kınayan gözlerini fark ederken kantinin ağır kapısını güçsüz bir şekilde ittirdim. "Bora, sessizken daha tatlısın."

Bora'nın sesi keyifliydi. "Sen de bana gülerken daha güzelsin ama ben bunu söylüyor muyum?"

Almila bıkkın bir ifadeyle bana baktı, kalbinde taşıdığı hislerin onarılmasına ihtiyaç duyuyor olmalıydı. "İltifat etme, kanarım," dedi Almila, eliyle sıradaki kızı ittirdi. "Madem bizimle geldin, bir şeyler ısmarla."

Bora kantin sırasında bekleyen kalabalığı görerek gözlerini bü-yüttü, kalabalık onu korkutmuş olmalıydı. "Çok kalabalık, nasıl gireyim oraya?"

Almila berrak bakan gözlerini kırıştırdı, dudaklarını sarkıtm. "Lütfen," dedi, Bora'nın bakışları Almila'nın dudaklarına indiğinde gözlerimi kaçırdım. "Değmez miyim ki?"

"Bakma öyle. Alayım, tamam."

Almila'yla kantinin köşesine atılmış olan masaya çöktük; o konuştu, ben sustum. Kantin sabahın erken saati olmasına rağmen gürültülü ve kalabalıktı. Kantin kapısı sürekli aralanıyor, heycanım yeşeriyor ve asla gelmediğini gördüğümde boynum bükülüyordu. Yurtkundum, büyük bir ilgiyle kantin kapısını izlerken Bora'nın avuçlarının yanına bıraktığı karton bardağı gördüm. "Sağ ol."

"Asrın nerede?"

Adının bile yapabildiği işkenceyi hiç kimse yapamazdı bana. Yanağımın içini dişlerken, sorunun cevabını bilemiyor olmak acı-

mişti. “Asrın sana hiç o gecelerden bahsetmiş miydi?” dedim aniden; geçmişimin perdesine yansıyan gölgeler sarsaktı. “Islahhane günlerinden?”

Bora avuçlarındaki kupayı sıktı, gerildiğini fark ettiğimde duraksadım. Kaşları derinden çatıldı, Almıla'ya bakan gözleri kısa bir anlığına donuklaştı; donu çözen Almıla'nın dokunuşu oldu. “Duyma, çünkü ben duymamayı tercih ederdim.”

Olduğum yerde bin parçaya ayrıldım, önce üşüdüm, sonra buz kestim. Bana ait olmayan bir geçmişi nasıl bu kadar hissedebildim? Onu sevmenin esas bunlara katlanabilmektir. O beni roplarken nasıl güçlü duruyorsa ben onun acısını dinlerken dayanabilmeliydim. Dişlerimi sıktım, lakin bunu yalnızca Asrın'dan dinleyebileceğimi fark ettiğimde sustum.

“Çok mu şiddet görmüştü?” dedi Almıla, kanım dondu. “Küçük yaşta dayanmış, bu kadar güçlü kalabiliyor olması nefretinden olsa gerek.”

Dudaklarımı ağzıma yuvarladım. “Bunu konuşmasak?”

Bora onayladı. “Kesinlikle.”

Almıla mahçup bir bakış attı, mahçup olması saçmaydı. Bora'nın kendisine ismarladığı kahveden bir yudum aldığına “Bu çok şekerli,” dedi, Bora'ya sert bir bakış attı. Esneyerek onları izledim. “Ben senin bamya yemediğini biliyorum ama sen kahveyi kaç şekerli içtiğini bilmiyorsun. Haksızlık, erkeklerin bu kadar sığ olması biz kadınlara büyük haksızlık.” Kahveyi masaya bıraktı. “Al, içmiyorum.”

Bora şaşkın bir vaziyette kalakaldı. “Almıla, ne var bunda? Abartıyorsun.”

Almıla kızıl saçlarını omuzlarından aşağıya serpti. “İçmem, çok şekerli.”

“Aman,” dedi Bora, sıkıntıyla. “Dua et kalbini kıramıyorum.”

Almıla omzunu silkti. “Gayet de kırılıyorsun, suçsuz ayaklarına yatma.”

Onlar tatlılardı ama benim kafamın içi yeterince doluydu, daha fazla ses duymak istemiyordum. Bora'ya ayıp etmemek için bana aldığı kahveden birkaç yudum aldıktan sonra “Ben sınıfa çıkacağım,” dedim sessizce. “Sonra görüşürüz.”

“Teneffüste bizim sınıfa uğra.”

Ruhsuzca kafamı salladım, onları ardımda bıraktım ve kantinin kalabalığından sıyrılarak indiğim merdivenleri çıktım. Kâküllerim artık kulağımın ardına uzanan perçemlere dönüşmüştü ve eskisi kadar rahatsız etmiyordu. Merdivenin son basamağını çıktım, elimi korkuluklara yasladım ve kendimi diğer kata atacağım sırada kuvvetli bir omzun beni itmesiyle sarsıldım.

“Yavaş!”

Geriye sendelediğim sırada belime dolanan iri avuçlar beni kendine çekti ve gözlerim belli belirsiz bir panik dalgasıyla irileşti. Dip dibe kaldığım fizik öğretmeni kahverengi gözlerini bana dikmiş, yüzünü uygunsuz bir şekilde yüzüme yaklaştırmıştı. Şaşkınlık, becerilerimi kısıtladığında “Belin incecik,” dediğini duydum, sessizce yutkundum. “Bu iki oldu. Sürekli bana çarpıyorsun.”

Ona dokunmak istemiyordum; beni buna mecbur bıraktığı için kaşlarımı çattım, minik birer yumruk yaptığım ellerimi omzuna yerleştirdim. “Bırakın lütfen,” diye emrettim sertçe, midem bulanıyordu. “Ben sizin öğrencinizim, unutmayın.”

Avuçları belimden sıyrıldığı anda bir adım geriledim ve ellerimi aceleyle üzerinden çektim. “Bu bir şeyler hissetmeme engel değil, olamaz.”

Şaşkınlıkla mırıldandım. “Saçmalıyorsunuz!”

Yanımdan sıyrılmak üzere bir adım geriye kaydım ve bakışlarımı kaçırdım. Tam da o sırada bakışlarımdaki gece aydınlıkla kırıldı. Kalbim kaç kez daha bu denli çarpacaktı? Onu görünce titreyen dizlerimi, dokunmak için sızlayan ellerimi bileğimden kesmek istiyordum. Asrın'ın geniş bedeni okul kapısından içeriye yöneldi. Az önceki yaklaşmamayı görmemiş olması rahatlatmıştı ama içimde bir ses bundan daha farklısını diliyordu.

“Esila, öğrencim olman...”

Bir anda yana kaydım, bakışlarımı fizik öğretmenine çevirdim ve yüzümü yüzüne yaklaştırarak saçlarımızın ikimiz arasında dökülmesini sağladım. Asrın'ın bize döndüğünü hissettiğimde gözlerimi sımsıkı yumdum ve dudaklarımı ileriye doğru uzattım. Midem bulandı, yabancı bir koku tüm duyularımı rahatsız etmiş-

ti. Dudaklarım fizik öğretmenimin yanağına değdiği an kopan gürültüyü fark ettim. Kendimden nefret ettim, sadece saniyeler içinde hayata geçirdiğim karar için kendime inanamayarak geriye çekildim ve Asrın'a bile bakmadan üst kata yöneldim.

Kusmak istiyordum.

Dolu gözlerle merdivenlerden çıktım, şiddetle titreyen ve sarsılan omuzlarımın suçlusu kendimden başkası değildi. Elimin tersini dudaklarıma bastırdım, öpmemiş, yalnızca dokunmuştum ama bu dahi kendimden iğrenmem için iyi bir sebepti. Aşağıdan duyulan seslerle duraksayacak gibi olsam da görmeye katlanamayacağımı bildiğimden durmadım, koridorun ucundaki tuvaletin kapısını gürültüyle açtım.

“Dışarı çıkın.”

Birkaç kız kıkırtılarını kestiler, itiraz edecek gibi oldular ama yüzümdeki ifadeyi gördüklerinde bu itirazdan caydılar. Lavabo tezgâhına yürürken, kaç kez tökezlediğimi veya desteğe ihtiyaç duyduğumu sayamadım. Nefes almaya çalıştım, nefes almanın hakkım olmadığına inandığımda ise bu eylemden vazgeçtim. Zangır zangır titreyen parmaklarımla musluktan akan suyu yakaladım, aynaya bakmaya utanıyordum. “Be... ben ne yaptım?”

Dudaklarımdan itilen hıçkırığa karşı koyamayarak sessizliği dağıttım. Dirseklerimi lavabo tezgâhına yasladım, Asrın'dan başka birine dokunmuş olmam herkes için basit olabilirdi ama bu ikimiz için de basit değildi. Yaptığım saçmalıktı, nasıl olmuştu, bilmiyordum. Aptalın tekiydim, ne zaman olgun olmuş, doğru kararlar verebilmişim ki zaten! Tuvaletin kapısı duvara çarptı, sevgilim gelmişti. Ayak parmaklarım uyuşmuş, saç diplerim karıncalanmıştı. Titredim, göğsüm gelecek tepkilerin acılarına hazırlanırken, aynada yansımasını gördüm. Hemen sonra bir eli enseme yerleşti, kafamı aşağıya yatırdı ve iri avcunu akan suyun altına götürerek avuç içini su ile doldurdu. Parmak eklemine bulaşan kanı fark ettiğimde yutkunamadım.

“Dudaklarını kapat.”

Avucunda biriken suyu ağzıma kaldırarak dudaklarıma temas ettirdiğinde, dudaklarımdaki dokunuşu sildiğini anladım. Enseme

doladığı parmakları çok sıkıydı, kalbim o elin altında atıyor ve sıcak gözyaşlarım dudaklarıma temas ederek çeneme yuvarlanıyordu. Suyla dudaklarımı temizledi, avuçlarını sertçe sürüttü ve dudaklarımı hırpaladı. Acımasını umursamıyordu, dudağımı ve hatta çenemi yıkarken sessiz kalmış olması çok daha korkutmuştu. Bir başkasının izini siliyordu.

Su kapandı, parmakları dudaklarımdan uzaklaştı ve tezgâha tutundu. Titriyordu, sinirden titrerken, ensem dolanan parmakları sıkılaştı. Bilinçli yapmadığının farkındaydım, canımı acıtmıyor veya ben hissetmiyordum. Akıp giden suya baktım, akmak ve gitmek istiyordum; hiç olmamış, yaşamamış ve acı mamışçasına.

“Nasıl yaptın?” diye fısıldadı, sesindeki acıya isim verebilseydim; ben ben olmaktan çıkardım. “Bunu yaparken senden nefret etme ihtimalimi düşündün mü?”

Sorun bunlar değildi, sorun artık hissedemiyor olmamdı. Islak ellerimi yanağıma yasladım, kendimi en uçta hissedemiyordum. “Abartılacak bir şey yok,” dedim güçlkle. “Teşekkür ettim, bir anda gelişti.”

Bana doğru eğildi, simsiyah tutamları yanağıma gıdıklarken, kalbim korkuyla kasıldı. Bakmaya, gözlerini görmeye ilk kez bu kadar korkuyordum çünkü sakinliğinin ardından zincirlerinden sıyrılmaya gayret eden öfkesini solumuştum. Nefesinin buğusu kulağımın yanına ilişti, diz kapaklarım felç geçiriyor gibiydi. “Öpmek mi istedin?” diye fısıldadı, buram buram tehlike saçan sesiyle. “Hoşuna mı gitti?”

Titreyen dudaklarımı dişledim, kaburgam boyunca tırmanan ürperti ensemin kıvrımına sokuldu, beni korkutuyordu. Diyecek bir şeyim yoktu, neden yaptığımı ben bile bilmiyordum; onu kendimden uzaklaştırmaya mı çalışıyordum? “Asrın, elini çek.”

Bir anda ben kelimelerimi toparlamaya bile fırsat bulamadan, tezgâha yaslı eli kalktı ve aynı anda aynaya kuvvetli bir yumruk savurdu. Dudaklarımdan kopan çığlıkla gerilerken dört bir yana savrulan cam yığınlarına irileşen gözlerle baktım. Kalbim dışarıya fırlayacak gibiydi. “Sen de benim canımı yakıyorsun,” diye bağırdı, sesine şahitlik eden duvarlar üzerime geliyordu. “Onu öptün, benden başka birini öptüm kızım! Kendi rızanla, isteğinle...”

Kan akıyordu, eli kanıyordu. "Elin..."

Uğursuz koku midemde rahatsız bir sızlanmaya sebep oldu. Siniirden titreyen elleriyle fayans tezgâhına tutunduğunda, damarlarının derisinin üstüne fırlamak istediğini gördüm. "Sen deliyken benim normal olduğumu mu düşünüyorsun?" diye kükredi, kolunu sıyırın cam gömleğini yırtmıştı.

Elimi boğazıma sardım, tükenmişti nefeslerim. "Asrın..."
Saçlarını sertçe çekti. "Git, Esila!"

Titreyen gözbebeklerim avuçlarındaki kan birikintisine düştü. Bana sırtını dönecekti, hen ise bana dönmesi için çırpınıyordum. lleriye doğru bir atmak için hareketleneceğim sırada, iri elini kaldırarak atacağım adıma mâni oldu. "Dün için pişman olduğumu, okul kapısında beni hekleyeceğini ve bütün gün peşimde koşturacağını sanıyorum. Ama sen..." yutkundu. "Benim düşüncelerim mi temizlenmeye başladı, yoksa sen mi kirlenmeye başladın?"

Kafamı aşağıya eğdim, acının yaşları yüzümü ıslatıyor, onun tarafından yanlış anlaşılacağını düşünüyordum. Kızması için değil, kendime yaptıklarına, yapabildiklerime ağlıyordum. "Mahvediyorum değil mi? Her güzel şeyin içine sığıyorum. Ama bu hep böyle olacak, hastalığım boyunca bir sürü saçmalık yapacağım."

Parmaklarımla titreyen dudaklarımın üzerini örttüm, yarasından dökülen kan beyaz fayansları lekeliyordu. "Ben yanında olacak mıyım?" diye kükredi, gözlerim irileşirken, göğsümde benzeri görülmeyen bir sızı peyda oldu. "Ben senin bu tımarhanelik halini çekmek istemiyorsam başkasına mı yamayacaksın kendini! Bir başkasının mı seninle ilgilenmesini isteyeceksin?"

Bu ana dek duyduğum en kırıcı kelimeleriydi. Bunu düşünmüş olabildiğini fark ettiğimde hem kendimden hem ondan nefret ettim. Yanlış duymuş olduğumu, onun gözünde o kadar alçalmış olduğumu kabullenmek istemiyordum. "Başkasına yamanmak," diye fısıldadım kendi kendime. "Bu bayağı acıtı."

Sırtımı buz gibi fayanslardan ayırırken, ayaklarımın beni taşımak istediklerinden şüpheliydim. Bir gün içerisinde düştüğümüz durum kâbus gibiydi, beni koyduğu o pozisyon çok can yakıcıydı. Cam kırıklarının üzerinden geçtim, kaskatı bedeninde tek bir

hareketlilik gelişmediğinde yaşlı gözlerimi zemine diktim. Eğer durdursaydı, beni yakalayıp kendine çekseydi tüm kırgınlıkları bir çırpıda unutabileceğimi biliyordum ama yapmadı. Sustu ve gitmemi bekledi.

Gücümün yettiğine inandığımda avucumu kapıya yasladım ve açarak kendimi kapıdan dışarıya attım. Birkaç kız içeriye girdi, çığlık atarak dışarı çıktılar ama tek bir hareketlilik bile göstermedim. Dağılmış saçlarımı toparlamadım, bakışları yok saydım ve yorulduğum noktaya kadar yürüdüm. Ashında en baştan beri yorgundum, bitiktim ve Asrın'la olmam ilk andan beri hataydı.

Koridorun ucuna yöneldim, yüzümü ıslatan yaşların farkındaydım ama omuzlarım sarsılmıyor, dudaklarımdan tek bir hıçkırık dökülmüyordu. Belki bu bir tür kâbustu. Belki de sıçrayarak uyanduğumda sarılacak olacağım bir Asrın olmayacaktı, hiç olmamıştı. Parmaklarımla merdiven korkuluklarından destek aldım ve hiç kimseyi umursamadan ilk basamağa çöktüm. Soğukta kalmış, kimsesiz bir kedi gibi hissettiğim bir başka andı; uzun zamandır böyle hissetmiyordum.

Yüzümü dizlerime gömdüm, kendimi bıraktığımda dağılmam kaçınılmazdı ve ben zaten güçsüzlüğümün illetiyle baş ediyordum. Çok hata yapıyordum, kaybetme korkum vardı ve ilk kez kırıldığımı önemsiyordum. Böyle yürümezdi, belki böyle yürürdü ama ben bu illetin yükünü silkeleyebildiğimde ikimizden geriye bir şey kalmazdı. Avuç dolusu hüznün, bir dünya kırgınlık ve göğsümü suçluluğumla bulandıran hatalarımdan başka ne kalırdı? Kalan yeter miydi? Yeten bir arada tutar mıydı?

Tok bir adım işittim, Cenk yanıma sokuldu ve iri eli omzuma dokundu. "Esila?" dedi Cenk, şaşkınlık içersinde. "Ağlıyor musun sen?"

Burnumu kabaca çektim, gözyaşlarım taşıyordu. "Dalga mı geçeceksin?"

"Numaradan ağlıyorsan dalga geçebilirdim ama sen gerçekten ağlıyorsun," dedi, omzumdaki dokunuşu rahatsız etmiyordu. "İnsanlar sana bakıyor, onları kovabilirim."

Tişörtümün yumuşak yüzeyiyle yüzümdeki yaşları temizledim. Ah, gözlerim acıyordu. “Boş ver, bakıp da az dedikodumu yap-sınlar, havam olur fena mı?” dedim, ağladığım için utanıyordum. “Sen niye üzölüyorsun ki?”

Omzumunu sıvazlayarak destek oldu. “Ne üzüleceğim,” dedi umursamaz bir sesle. “Kadınların ağlamasına karşıyım ben.”

Gözlerimi baydım, geçen sene benimle birçok kez uğraşmış, ağlatma raddesine getirmiş bir adamın bunu dillendiriyor olması tuhaftı. “Bak sen,” dedim çatlak bir sesle. “Ne zamandır?”

Sırıttı. “Asrın, senin için beni dövdiğü zamandan beri.”

“Bundan haberim yoktu.”

Elini omzumdan ayırdı, dizleri üzerine yerleştirirken, gelip ge-en kalabalığa özensiz bir bakış attı. “Senin hiçbir şeyden haberin yok ki,” dedi içten bir sesle. “Asrın çok tuhaf olmaya başladı. Hiçbir zaman normal olmasa da bu kadar da tuhaf olmamıştı. Ne dönüyor, bilmediğimiz şeyler mi var?”

Var, çok şey vardı. Hastaydım, bütün bedenim acılar içinde kıvrıyor, kimseler bir şey görmüyordu. Asrın'a bile söyleyeme-miştim, çünkü canımdı ve canımı yaralamak bir yabancıyı yara-lamaktan daha zordu. Yutkundum, boynumu büktüm ve elimin tersiyle gözyaşlarımı yakaladım. “Ben rahatsızım,” dedim, gerek-siz bir utançla. “Ciddi bir rahatsızlığım var ve adı bile olmayan ilişkimizi zora sokuyor. Sürekli hatalar yapıyorum ve Asrın hibi-rinin altında kalmıyor, çünkü fazla gururlu.”

Cenk şaşırdı, bana kısa bir bakış attı ama o bakışta çok şey saklıydı; merak etmişti. “Rahatsızlık? şekerin mi var kalbin mi?”

“Psikolojik bir rahatsızlık,” diye açıkladım sıkıntıyla. “Ara-mızda kalacak, değil mi?”

Sakince kafasını sallarken, kemikli çehresi memnuniyetsizlikle gerildi. “Ayıp ettin kız, Lavin'e bile söylemem.”

“Hayır, onda bir sorun görmem.”

Bakışları sınıflarına koşuşturan kalabalıkta gezindi, birini arı-yor gibiydi. “Asrın...”

Sinirle soludum. “Kızlar tuvaletinde.”

Çıkladı. “Kardeşimi düşürdüğün duruma bak be kızım!”

daha önce de kızlar tuvaletine girmiş, bunda bir sakınca
işti. Cenk ondan daha büyük sorun etmiş görünüyordu,
ı silkererek geçiştirdim. “Ben sınıfa çıkayım. Bu arada...
na benimle ilgili bir şeyler söylese bana anlatır mısın?”
çekik gözlerini kırıştıtarak bana baktı. “Bakılır canım,”
ıklandı. “Hadi bay.”

gittikten birkaç dakika sonra kalktım ve nasıl yaptım
um, sınıfa çıkarak sırama yığıldım. Üniversite sınavı yak-
in sınıfın çoğunluğu test çözüyordu ama ben, çantamda
tabın olduğunu bile bilmiyordum. Sorumsuz, tembel bir
dim. Kendime önem vermiyordum ve bu uzun bir süre
zam edecek gibiydi. Okulum veya derslerim hiçbir zaman
ınımlı sıkacak sorunlar değildi ama elbette tek derdimin
ı gereken sınav olmasını isterdim.

esef değildi.

lığımı takarak sevdiğim bir şarkıyı açtım ve müziği din-
amdan dışarıyı, bileklerine kesikler açmış gökyüzünü iz-
şörtümle üşümüştüm, Asrın olsa ceketini verirdi. Sorun
şümeyi severdim. Yağmurlar gökyüzünden düşerek yerde
du, yağmur mevsimindeydik ama gökkuşağı göremiyor-
ır yağmurdan sonra. Gözkapaklarımı düşürerek gözlerim
rah bir set çektim ve kafamı dinlemek adına, düşünmeyi

bu şartlar altında, gün boyunca, o sıradan hiç kalkmadım.

*

üklenmeye mahkûmdu.

ş, yılanmış bir şarap gibiydi ve geleceğe bir kadeh uza-
lıcı olaylar yaşadığımızda, kendimizi, bunun geçeceğiyle
ardık ama geçmişin daima bizimle olduğunu unuturduk.
er zaman gelecektekenden daha güçlüydü. Elindeki kadehi ge-
tırırken kıs kıs gülerdi çünkü, kendisini yanına çekeceğini
iki olan geçmişti, çünkü gelecekte geçecekti.
şin kanı içimde biriktiği için mi geçmişti bu kadar sor-
um, bilmiyordum ama geleceğin geçmişe kanarak benim

umutlarımı katlettiğini hissediyordum. Kendim için iyi şeyler düşünemiyordum. Islak kaldırımda yürürken, kafamı kaldırıp yüzümü ıslatan yaşları hissederken, evimizin sokağına girerken... İstedğim tek şey, bu cziyetin bitmesiydi. Küçük evimize yürürken adımlarımı yavaşlattım. Evet, yine buradaydım. Evde olup olmadığını bilmiyordum, neyse ki anahtarım yanımdaydı. Kalbimin ruhuma yakın kıyıları tepkisiz ama kırgındı, Asrın'ın yakıştırmasını unutmadığım, onu görmek istemediğim anlamına gelmezdi. Bahçeye açılan demir kapının kilidini kaldırarak bahçe boyu yürüdüm ve sokak kapısı önünde durduğumda arabasını görmediğimi fark ettim. Sanırım evde değildi.

Anahtarı kilide yerleştirdim ve kapı tok bir sesle aralandığında eşikten içeriye küçük bir adım attım. Kapıyı arkamdan kapatarak bakışlarımı arayışla etrafta gezdirdim. O sırada Pati'nin mutfak kapısından koşarak çıktığını gördüğümde bir an duraksadım ve şaşkınlığı yaşamak için kendime izin verdim. Asrın onu veterinerden almış olmalıydı. Küçük dostum, onu özlemiştim. "Oğlum," dedim, sevgimi sesime yansıtarak. "Gelsene buraya, özlemedin mi beni?"

Pati saniyeler içinde yanıma vardığında, dizlerim üstüne eğilerek onu üşümüş ellerim ile sevdim. "Asrın seni ne zaman aldı acaba, hiç söylemedi."

Burnunu bacaklarıma sürttü, kedilerin nankör olduğu söylenirdi ancak Pati'nin hiçbir nankörlüğüne denk gelmemiştim. Yıllardır benim arkadaşımды ve değeri ölçülemezdi. Kucağıma tırmanarak sevimli gösteriler yapmaya başladığında, bir şeyin beni rahatsız ettiğini hissettim. Bir kokunun... Duraksadım. "Asrın'a ait olmayan bir parfüm kokuyor."

Bu farkındalıkla birlikte doğruldum, evin içine sinen kokuyu fark etmemek mümkün değildi ve beni rahatsız etmişti. Saniyelerin bir araya gelerek meydana getirdiği dakika boyunca aklıma birçok fikir gelmiş ancak hiçbiri bu kadar acıtmamıştı. Salon kapısının önünde dikildim, kanepenin üzerinde boylu boyuna uzanan ve muhtemelen uyuyan kıza baktım. Mantığım bu görüntüyü kabullenmesede her şey açık ve netti. Eylem bizim salonumuzda, birbirimizi öptüğümüz koltukta son derece rahat bir şekilde uyuyordu.

Tüm olumlu fikirler birbiri üzerine devrildi, dişlerimi birbirine bastırdım. Kısa bir an için nefes alamadım, kötü düşünceler buldukları fırsat kapısını aralayarak içeriye sızdılar. Beni eve bile çağırmayan Asrın, bu kızı eve almış, geceyi birlikte geçirmişlerdi. Geceyi aynı evde baş başa geçirmiş olduklarını kabullenemiyordum, kalbim acıdı. Onun yanına ilerledim, gözlerim kızın sıyrılan ereğine düştüğünde, kaşlarımın hiç böylesine çatılmadığını düşündüm. Benim yerime Asrın gelebilir, bu pozisyonda görebilirdi. Asrın bu yabancıyı önemsiyordu, bunu yaparken beni öldürüyordu. Bu kız tehlikeliydi.

Hastalıklı hislerim gerilen sinir uçlarımı yakaladılar, ölen mantığımı gömdükleri mezarda terk ettiler ve yanlış hislerimle baş başa bıraktılar. Kızla aramdaki mesafeyi kapadım, kafamı yana yatırarak güzel yüzünü inceledim. Zayıf, kemikli ve küçük bir yüze sahipti. Teni açıktı, gözkapakları damarlıydı ve aralıklı dudaklarından düzenli nefesler alıp veriyordu. Fakat bir sorun vardı, nefes alması beni rahatsız etmişti. Belki aklı fikri Asrın'daydı, kendini acındırarak onu etkilemeye ve kendine bağlamaya çalışıyordu. İleride benim için tehlike oluşturabilirdi, buna izin vermemeliydim.

Yansımam fısıldadı: Ölürse etkileyemez.

Hislerimin sessiz fısıltısına göz yumdum, belimi bükerek eğildim ve kızın başı altına yasladığı yastığı kavradım. Kendimi sorgulamadım, aklımda ve fikrimdeki tek şey ona izin vermemem gerektiği idi. Kafamı salladım, saçlarının kokusunun sindiği yastığı avuçlarımla kavradım ve ruhsuz bakışlarımı huzurlu yüzüne indirdim. Soluğunu kesmeli, ona, bana ait olana göz dikmemesi gerektiğini öğretmeliydim.

Avuçlarımdaki yastığın kokusundan nefret ettim, eğildim ve dudaklarımdaki tebessüm usulca yiterken, yumuşak yastığı yabancıya bastırdım. Gözlerim el bileklerime indi, beyaz tenimde şekillenen yeşil damarlar, kendimi ve gücümü zorladığının şahidiydi. Bomboştum, bambaşka biriydim ve asla kendimde değildim. Yastıktaki gücümü kuvvetlendirdim, biraz ve sonra biraz daha bastırırken, uyanışa geçtiğini fark ettim. Ondan elbette kurtulacak, bu eylemden vazgeçmeyecektim. Ölürse beni Asrın'dan

koparamazdı değil mi? Boğuk çığlıklar işittim, Eylem'e mi aitti? Kızın zayıf bedeni tepindi, dizleri üzerinden çözülen elleri bileklerine dolandı ama gücümle baş edemedi.

Ellerim titriyordu, yastığı avuçlayan parmaklarımın boğumları beyazlaşmış ve ölümün saf rengi tırnak kenarlarımda toplanmıştı. Yastığı bastırdım, kızın halsiz çığlıklarını zevkle dinlerken, bileklerine dolanan parmakları çaresizlikle duraksadı ve tepinen bacaklarının hızı yavaşça dindi. Tam da o andâ, ondan kurtulduğum için sevineceğim anda kuvvetli bir çift kol belime sarıldı, lakin ilk an gücümle başa çıkamadı. Bir şeye odaklanmış, başka şeyleri görmez olmuşum. Belimdeki kolların sıkılaşıp sertleştiğini hissettiğimde, bileklerimdeki güç azaldı ve parmaklarım yastığı bıraktı.

Belimdeki kolların baskısı arttı ve çelimsiz vücudum tanıdık eller tarafından yere savruldu. Kalçamın üstüne çıplak zemine düşerken ellerim bir tutunma gayreti içerisindeydi, irileşen gözlemlerimle zemine bakakalmıştım. Zihnim, henüz hiçbir şeyin farkında değildi. Kilitlenen çenem hastalıklı gibi titrerken, dudaklarımdan bir inilti döküldü. Yere sert düşmüştüm ve canım acıdı. Bir saniye... Neler oluyordu?

"Allah kahretsin," dedi Asrın, sesi, acılar içindeydi. "Seni bu hale getiren herkesin canı cehenneme."

Farkındalık bir tufan etkisiyle geldi, zihnimde bulduğu bütün aralıklara akın ettiğinde, olduğum yerden hafifçe kalktım. Korktum, yapabilecek ve yapmak isteyeceklerimden çok korktum. Yerine dibine girmek istedim, hiç olmamak ve olmayacak gibi. Midem yaptığım iğrençliği kaldıramayarak bulandı, başım durmadan dönerken, boğazıma tırmananan safrayı hissettim.

"Kusacağım..."

Kızın gürültülü öksürüklerini, sayısız küfrünü işittiğimde kafamı kaldırarak boğmak üzere olduğum kıza bakmak istedim ama bunun için yeterli gücü bulamadım. Titreyen parmaklarımı ağzıma örttüğüm an Asrın'ın gölgesi üzerime devrildi ve hemen sonra kolları beni kaldırdı. Bedenim sarsıldı, ayaklarım yerden kesilirken, kaybedilmiş bir şehir için savaştığımı fark ettim.

"Geçti," diye fısıldadı Asrın, sesi, bir yetimin başını okşar gibiydi. "Yanımdayım, bak kimseler yok ve her şey güzel."

Banyonun kapısı gürültüyle aralandığında hâlâ onun kollarında daydım. Daha önce hiç böyle bir kriz yaşamadığımı biliyordum. Asrın klozetin önüne çöktü, titrek ellerim onun tişörtüne tutunurken, midemden yükselerek boğazıma saldıran safraya mâni olamadım ve yabancı tadı kustum. Midemde hiçbir yiyecek yoktu, kusmak istediğim yalnızca bu hastalıklı hislerdi.

Asrın beni doğrulttuğunda, bir bez bebek uyuşukluğuyla ona eşlik ettim. Lavabodan akan suyu avucuna doldurdu, ağzıma verdi ve dudaklarıma bulaşan safrayı temizledi. Bu okuduğuna, gördüğüne inanmamak gibiydi, yaşadığının gerçekliğine ikna olmak istemiyordum. Onu boğuyordum, Asrın gelmese öldürecek miydiniz? Çok korkunçtu.

“Onu boğuyordum,” dedim, bu gerçeğe inandırmaya çalıştığım kendimden başkası değildi. “Gelmeseydin onu öldürecektim, olmasaydın bununla ölecektim.”

Soğuk suyla irkildiğimi hissettim ama hiçbir tepki veremedim. Asrın sessizdi, tepkisizdi ve acı çekiyordu. Bilmem için görmeme gerek yoktu, bu acıyı bölüşüyorduk. Kızın boğuk küfürlerini işitebiliyordum, vicdan azabımdaki yük giderek çoğaldı ve somut bir gerçekliğe dönüştü. “Olmadı. Böyle bir şeyi yaşamadı say,” dedi, sesindeki saf şaşkınlığın yüzünde şekillendirdiği çizgileri görmek isterdim. “Ben geldim, hep gelirim.”

Sanki gücü çekilen bir tek ben değildim, sanki boğulan ben iken ölen oydu. Dizleri üzerine oturdu, kendi ellerimden korkarken ona sığınamazdım. Yorgun vücudumu kaskatı bedeninden uzaklaştırdım, kızın küfürlerini duymayı reddettim ve titreyen ellerimle kulaklarımı örttüm. Her şeyin susmasını, bitmesini istiyordum. Kalçamın üstünde kaykıldım, dizlerimi karnıma çektim ve buz gibi fayansların üzerinde iki büklüm oldum. Bu bitmek bilmeyen kâbuslarımdan daha dehşet vericiydi, ölüm gibiydi ama yaşıyordum. Sorgusuz sualsiz işlediğim cezalardan kurtulamıyordum, cehennem gibiydi ama ben üşüyordum.

“Güzeli...”

“Deme, söyleme,” diye fısıldadım kaybolmuş sesimle. “Git kızı baksana! Boğulan, ölümden dönen o.”

Dizleri üzerinde bana doğru hareketlendiğinde, gözlerimi bü-yüttüm ve kafamı şiddetle iki yana salladım. Bir insanı öldürecek kadar delirdiysem, Asrın benden uzak kalmalı ve arkasına bile bakmadan kaçmalıydı. “Ölümden dönen sensin, ölümden dönen benim,” dedi, içten fısıltısına duyarlı kalamayacak kadar dağınıktım. “Bak, bunu da atlatabiliriz, birçok şey atlattık.”

Parmakları ıslak saçlarıma dokundu, kirpiklerime uzanan tu-ramları gözlerimin önünden kaldırdığında, dağılan ifadesini ne kadar da çabuk topladığını fark ettim. Acı her yerdeydi; bana bakan gözlerinde, kendisi kokan avuçlarında, yüreğimde ve en esaslısı nefeslerimi kesen gerçeklerdeydi. Bu aşktan sabıkalı, suçlu ve cezalıydım. Ellerimi açtım. “Bu ellerle öldürmek, bir daha gör-memek istedim. Ben artık hiç iyi değilim, bir gece ansızın senin boğazına da sarılabilir parmaklarım,” dedim, paramparça halde. “Ben bu kadar deliyken seninle olmam, intihar bu. Annenin ya-nına gittiğimizde iyileşme şansımı yitirir, belki bir gün annene bile zarar veririm.”

İrkildi, kafasını geriye yatırarak sertçe yutkunduğunda, çare-sizliği suretinde seçebildim. Kâküllerinden sıyrılan parmakları çare-sizlikle ensesine sarıldı, dudaklarını araladığında minik bir nefes verdi. “Ben, annem olmadan... olmaz,” dedi, gözlerini kaçırdı. “Kalamam, onun benden başka kimsesi yok.”

Benim var mı?

O kalamaz, ben gidemezdim. Bunun için onu suçlamam yan-lıştı ama haksız bir içgüdüyle onu suçluyor, yanımda kalması-nı istiyordum. Yanımda kalsa da birlikte yaşayamazdık, bir gün onu da öldürebilirdim ama görürdüm, arada bir öper koklardım. Tırnaklarımı fayansın girintisine gömdüm, nefes almaya çalıştım. “Benim arkadaşlarım var. Kimsesiz değilim, Almıla veya diğerleri hep benimle olur. Bir şekilde yaşanır... git sen, ben başımın çare-sine bakarım.”

Gitmesini istemiyordum, dediklerim saçmalıktı fakat kal di-yemiyordum. Hakkım yoktu, o annesine deli olan bir çocuktu ve benden geçse bile annesinden geçemezdi. Ben her şeyden geçer, herkesi silerdim ama o yapamazdı. Gitse unuttur muydu? Yaşar ve

başkalarını yaşatabilir miydi? Ona bakmaktan korktum, onun için eski bir yaşanmışlık olmaktan ölesiye korktum. Gürültüyle yurkunduğuna şahit oldum, gözleri ben hariç her yerde geziniyordu. “Gidemem de” dedi, sert sesinde pürüzler vardı. “Nasıl hiçbir şey olmamış gibi gidebilirim ki? Aylardır senden ayrı geçirdiğim tek günüm bile olmadı ama anneme geleceğim dedim, beni bekliyor. Anlıyor musun? İlk kez yapabileceğim hiçbir şey yok ve bu çok boktan hissettiriyor.”

Dudaklarımı dişledim, bencil davranıyor ve hayatında değer verdiği tek insan olmayı istiyordum. Her şeyde, kendinin geçtiği bahiste bile önceliği ben olmuştum ama şimdi sen diyemiyordun. Kızın homurdanmalarını işitiyordum, kulaklarıma kapadığım elim çaresizce yanıma düştü ve zeminin ıslaklığına dokundu. “Sen git, yani... mantıklı olan bu. Bu tedaviyi tek başıma atlatayım ama annen yapamaz, ona iyi bakarsın sen. Hem ben mahvederim seni, bugün bir başkası...”

“Duyamak istemiyorum.”

“Öptüm Asrın,” dedim, dişlerimi sıktım. “Yarın veya başka bir gün dudağı...”

Sert bir nefes verdi. “Asla.”

Gözyaşlarım beni boğacak kadar arttı. “Bir gün ansızın bilincimi kaybederim, seni bile tanımam. Sonra bir adamı öperim, zaten gördün! Hatta Asrın ileri bile giderim, sonra biriyle yatar, geceyi bir başkasının yatağında...”

Uzaklaştı, kafasını iki yana sallarken, iri ellerini yüzüne örterek nefes almaya çalıştı. “Kes şunu! Saçmalıyorsun!” Saçlarını avuçladı. “Sus.”

Titreyen dizlerimi birbirine bastırdım, küçük avuçlarımla yanaklarıma yaslarırken, gözlerim ona bakmadı, bakmadı. “Yapanım. Ben bile kendime güvenmiyorum, sen nasıl güveniyorsun bana?”

Simsiyah tutamları alınca savruldu, her zaman hırçın bir adam olmuştu. Dizleri üzerinde bana doğru yürüdü, elinin yanağıma yerleşmesine engel olamadım. Çenesini saç diplerime sürttü, sert bir nefes aldığı anda, saçlarımı kokladığını anlayabilmişim. “Sen yapmazsın,” dedi, kokusu genzimi tırmaladı. “Seviyorsun sen beni.”

Nefes alamadım, belki âşık olduğumuzu dillendirmiştik ama ona onu sevdiğimi yalnızca bir kez söylemişim, duymamıştı. Lakin, biliyordu, çok sevdiğimi biliyor olsa gerekti. Burnumu kabaca çektim, onun benimle iyi olabilme şansı yoktu. “Yapabilirim, bununla yaşayamazsın.”

Sakalları, teninin çam iğneleri... gözyaşlarıyla ıslanıyordu. “Kes sesini! İnanmıyorum.”

“İnan,” diye bağırdım, kalbim ağrıyordu. “Biri, bugün birini öpeceğimi söylese inanamazdın değil mi?” Yutkundum. “Söyle, inanmazdın!”

Dişlerini gıcırdattı. “İnanmazdım.”

Göğsüme saplanan kaçınıcı yaraydı, ya da ben kaçınıcı yarada göz yumacaktım bu acılara. “Yarın kalkıp inanmayacağın bir şey daha yaparım,” dedim, birinin bu acıyı çekip almasını istiyordum. “Belki... bir gün çok başka birini de sevebilirim.”

Kendimi inandırabilseydim onu da inandırabilirdim. Asrın bu darbeleri kaldıramazdı, belki kaldırmış gibi yapar ama asla kaldıramazdı. Çenesini saçlarımdan ayırdı, sıcak eli yanağımdan uzaklaşmakta aceleci olmadı. Ellerini dizine yerleştirdiğinde yüzüne olan özlemim gözbebeklerimi titretti. Bir müddet sustu, aynı anda hem onu sevdiğimi hem de başka birini sevebileceğimi dillendirmem ona fazla gelmişti.

“Senin hislerin bana acı veriyor,” dedim, sapladığım bıçağı daha derine iterek. “Benim, beni acıtmadan sevecek birine ihtiyacım var. Belki de o sen değilsin Asrın.”

Parmaklarını avucuna sakladı, benim iki yumruğum bile onun iri avucu kadar etmiyordu. Güçlülkle yutkunurken, benden uzaklaşarak ayaklandı. Yoksa sapladığım o bıçak, kalbine mi denk gelmişti. *Sevgilim, sızan o kan senin mi?* “Ben böyleyim, daha iyisi olamam,” dedi, hangimiz daha çaresizdik? “Sana bundan daha sağlıklı bir şekilde âşık olamam.”

Bölüm 23

-Kabulleniş-

*Güneş buradan çekildi,
Şimdi her yer zifiri karanlık.*

Kızlar, alışverişe çıkmanın bana iyi geleceğini söylemişlerdi.

Onlara, bana hiçbir şeyin iyi gelmeyeceğini söylemedim.

Bunun yerine onların makûl olan bu teklifini kabul ederek, alışverişe çıktım. Bunu bugün okul sonrası yapmış, Cenk'ten bizi alışveriş merkezine bırakmasını istemiştik. Gün, çok sakin ve telaşsız geçmişti. Dünden sonra Asrın'ı ilk kez okulda görmüştüm, o da beni görmüştü ama ikimiz de konuşma girişiminde bulunmamıştık. Sadece oturduğumuz sıralardan, banklardan, masalardan birbirimize bakmış, hem de bunu her teneffüs yapmıştık. Sadece üçüncü dersin teneffüsünde, koridor köşesini dönerek çarpıştığımız yerde çok yakından izlemişti beni. Ve sonra yanağıma bir öpücük kondurup kayıplara karışmıştı.

Parmağımı yanağımda gezdirdim.

Bu sırada, Almila ve Lavin'in bir mağazadan içeriye girmekte olduğunu gördüğümde adımlarımı hızlandırarak peşlerine takıldım. Alışverişe gelmiştik ve bunun bir sebebi de mezuniyet için kıyafet bakacak olmamızdı. Evet, mezuniyete sayılı günler kalmıştı

ve bunu bir davetle kutlayacaktık. Yanaklarımı nefesimle şişire-
rek mağazadan içeriye girdiğimde, Almila'nın gece elbiselerinin
olduğu raflara doğru yöneldiğini gördüm. Çantamın askısını sıkı-
laştırarak o kısma yönelirken, Almila'nın hevesli sesini duydum.
“Mezuniyet için çok iyi elbiseler yapıyorlar. Biraz pahalı ama haf-
talardır harçlığımı biriktiriyorum, umarım yeter.”

Duraksadım, ardından kaşlarımı çattım. Aylardır Asrınla bir-
likte yaşıyordum ve onun yanında para harcamaya cesaret bile
edemiyordum, az olan param hep cebimde kalmıştı ama artık
hayatıma çekidüzen vermeliydim. Bir işe girip çalışmalı, kendime
bakabilmeliydim. Düşüncelerimi onaylarken, gözlerimi yukarıya
kaldırdım ve aynı anda gözüme çarpan elbiseye alıcı bir bakış
attım.

Almila'nın yanından sıyrılarak mankenin üzerindeki elbiseye
yöneldim, ilgi çekici görünüyordu. Kafamı yana yatırdım, gözle-
rimi kıstım ve elbiseyi daha da dikkatle inceledim. Bembeyaz bir
elbiseydi, ölçülü kuyruğu yeri süpürürken, derin göğüs dekoltesi-
nin kenarları dantel işlemele ile kaplanmıştı. Cesur bir elbiseydi,
dikkat çekmeyi sevmediğim için bu tarz kıyafetlerden kaçınırdım
ancak bu sefer giymek istedim. Sırt dekoltesi ise kürek kemiğime
kadar çıplak bırakacak bir detaya sahipti ve zayıf bedenimin kal-
dırabileceği bir elbiseydi.

“Çok güzel değil mi?”

Lavin'in hülyalı sesi kulaklarımı doldurduğunda kafamı sallayarak onu onayladım. Şık ve el işlemeleri ile meydana getirilmiş bir elbiseydi, maliyeti beni korkutacağı için hevesime gem vurdu. Bu elbiseyi arkadaşlarım, annem veya Asrın bir şekilde alabilirdi ama bu çok kötü hissettirirdi. “Güzel ama aşırı dekolteli, almayacağım.”

Lavin burnunu kırıştırdı. “Evet öyle ama bence mezuniyet balosu bu elbiseyi kaldırabilir.”

Gülümsedim. “Belki.”

Lavin başka bir elbiseyle oyalanmaya başladığında elbiseye bakmaya son vererek arkamı döndüm. Bu sırada kabinden çıkan Almila'yı fark ettim, heyecanlı adımlarla boy aynasına ilerlerken,

giyindiği elbiseyi inceledim. Gece mavisi, mini bir elbiseydi ve kızıl kahve saçlarıyla çok uyumlu olmuştu. Kalın askılarıyla, yerrinde göğüs dekoltesi ve bedenini saran kumaşıyla ona sahidten yakışmıştı. Açık renkli tenine uyum sağlamıştı. Ellerini zerafetle elbisenin üzerinde gezdirdiğini gördüğümde, “Çok güzel görünüyorsun,” dedim içtenlikle. “Çok yakıştı, Almi.”

Bakışlarımız aynanın üzerinde kesiştiğinde bana samimi bir şekilde tebessüm etti. “Teşekkür ederim fıstığım.”

Mağazanın geneline göz gezdirdim; baktığım değil fakat gördüğüm önemliydi, bu yüzden her şey ölesiyeye boş geliyordu. Genzimi temizledim, dibi gelmeyen ve görünmeyen özlüm her yerdedi. Böylesine soyut bir hissi avuçlamak, parmaklarımla ezmek ve yere savurmak istiyordum. Sonra da, Asrın'a olan özlümümü bile hırpalayamayacak kadar benimsediğimi fark ediyordum. “Birkaç tane elbisem var, onlardan giyeceğim galiba,” dedim, umursamaz bir omuz silkme ile. “Gelmek bile istemiyorum aslında ama...” Fısıldadım. “Asrın'ı doyasıya izleyebilirim.”

Almila aynaya düşen ışıltılı yansımasının her detayını özenle inceledi, birkaç dakika sonra alacağına karar verdi ve kabine geri döndü. Bakışlarım Lavin'e döndü, bir tane elbiseyi giymeye gerek bile görmeden paketletiyordu, çoğu zaman kıyafet değiştirmek bana da zahmetli gelirdi.

“Ben tamamım, nerede Almila?”

“Kıyafet deniyor.”

Lavin çalan telefonunu cebinden çıkarırken, Almila kabinden çıkmış ve kasaya yönelmişti. Elbisenin fiyatına isyan ettiğini görmüştüm ve haklıydı, gerçekten pahalıydı. “Her seferinde aynı şeyi yapıyorsun,” dedi Almila, saf bir kırgınlıkla. “Keyfin gelsin diye seni buralara kadar getiriyorum ama sen elbise bile denemedim. Bak, eğer mesele paraysa ve sen bunu sorun ediyorsan kırılırım.”

Mağazanın kapısından çıkarken Almila'nın kırgın gözlerine baktım. “Üzgünüm ama bunlar bana iyi gelmiyor. Ben de herkes gibi gezip dolaşmak istiyorum ama sonra elime bakıyorum Almila; bomboş, soğuk ve yalnız. Bir an sonra da ondan başka hiçbir şeyin önemli olmadığını fark ediyorum.”

Dudaklarını dişledi, sakın çehresinde hayranlık gibi tuhaf bir ifade yakaladım ancak bunun bir yanıma olduğuna inandım. “Çok güzel seviyorsun,” dedi, sıcak fısıltısı seven her bir uzvuma çöktü. “Sanki ömür boyu seveceksin, yetmiş yaşına geldiğinde bile umrunda olan tek şey Asrın olacak gibi.”

Bakışlarımı kaçırdım. “Muhtemelen.”

Lavin kapadığı telefonunu tulumunun cebine attı, üzerimizdeki bakışları kısa bir durum değerlendirmesi yaptı. “Yemek falan yer, gezerdik ama Cenk gelmiş. İnelim mi, yoksa yollayayım mı?”

Belki Asrın da gelmiştir.

Heyecanla atıldım. “Gidelim, Cenk arkadaşımı özledim.”

İkisi de gözlerini devirdi, hislerimi saklayabilen bir insan değildim ve söz konusu Asrın olduğunda bilincimi kaybediyordum. Almıla bana umutsuz bir bakış atarken, narin parmakları saçlarımla okşadı. “Çok âşık ablası.”

İtiraz etmedim, herkes bir şekilde çoğu şeyin farkındaydı. Yürüyen merdivenlere yöneldik, saçlarımla yüzümü gizlerken, elimin tersiyle alnımı ovaladım. Asrın gelmemiş de olabilirdi, tıpkı gelmiş olabileceği gibi. Nasıl bir labirente sıkıştığımızı, birkaç gün sonra ne halde olacağımızı bilmesem bile hislerimde hiçbir değişim olmayacağını biliyordum. Görmek istiyor, dokunmak için sızlayan avuçlarıma sahip çıkabilmeyi diliyordum ama onu görünce, diz kapaklarımdan saç tellerime kadar her hücrem saniyeler içinde şiddetle titremeye başlıyordu. Ona karşı hep zayıftım ancak bir de özlediğimde; sanki tüm insanlıktan soyutlanarak onun değerleriyle dolu bir kabuğa çekiliyordum. Alışveriş merkezinin kalabalık kapı önünden sıyrıldık, batmaya yüz tutan soluk güneşe kısa bir bakış attım.

“Neredeler?”

Sıcak hava tenime temas ederken, geniş merdivenleri heyecanla indim. Bunu kendime yasaklamalı, açtığımız mesafeye ayak uydurmalıydım ancak kalbim giderken, ayaklarımdan kalması pek bir fayda etmezdi. Basamakların sonunda duraksadım, irileşen gözlerim kaldırım kenarındaki arabalara değindi. O sırada heyecanla atan kalbim hınçla tepinmeye başladı, biri ilişse yanıma

sanki duyacak ve şahitlik edecekti bu çırpınışa. Asrın araba kapısına yaslanmış, gözlüklerinin ardından etrafı izlerken, son derece umarsız duruyordu. Lakin öyle olmadığını kalbim çok da iyi biliyordu. Adımlarıma engel olamadım, kızların Cenk'in arabasına ilerlediğini göz ucuyla görmüştüm.

Yorgun omuzlarımı dikleştirdim, yakınlığın meçhul sonundan korkan kalbimde izdiham vardı. Gök gürlerken, ısıtan güneş gibiydi. Kalbim ısınsa sırtım üşüyor, parmaklarım terlese dudaklarım donuyor, kelimelerim buz kalıbına çarparak savruluyordu. Nefesimi tuttum, mesafe kapandı ve ayakkabımın burnu, ayakkabısının ucuna sürtündü. Gözlerine bakmaya korktum, gözlüğünü çıkardığını fark etmiştim.

Ansızın avuçlarımı yakaladı, dudaklarım titrerken, gözlerim panikle yukarı tırmandı ve doğrudan gözlerine çarptı. Küçük avucum iri avucunda ısındı. "Asrın..."

Dudakları kıvrıldı. "Hımm?"

Gözlerinde sıcak bir ifade yakaladım, kalbime vurduğum kelepçeleri eritiyordu. Ilık nefesi yumuşak dalgalar halinde yüzüme yayılırken, avucuma bir çikolata koyduğunu gördüm. "Bana mı?" diye sordum, taze bir heyecanla. "Çikolata mı aldın?"

Parmaklarını avucumun üstüne örterek elimi bir yumruk haline getirdikten sonra, başını hafifçe eğerek dudaklarını parmak boğumlarına bastırdı. Kanımın damarımda kımıldadığını hissettim. "Sana çikolata almak istedim ve aldım."

Kalbim sert öpücüğünün baskısı altına sığındı, orada nefes aldım ve o köşede nefes verdim. Avucumu serbest bıraktı, aniden dolan gözlerimle öylece bakakalırken ona, doğruldu. "Niye akdın ki?" diye sordum, avuçlarıma sakladığı çikolatayı sıkarken. "Küs değil miydik biz?"

Kafasını yana yatırdı, göz temasını korurken yavaşça gülümsemi. "Küs müymüşüz?"

Gözlerimi kırıştırdım. "Evet."

Seslice yutkundu, her ne kadar âdemelmasına bakmak istesemde gözlerinin çok daha güzel olduğunu kabul etmeliydim. Bakışlarını kaçırdı, bir çocuk saflığıyla omzunu silktiğinde oldukça

şşırdım. “Biraz gülmeni istedim,” dedi düz bir sesle, tam da şu anda sarılmak isterdim. “Siz kızlar bayılırsınız bu işlere, ben uzun zamandır güldüğüne denk gelemiyorum.”

Tırnaklarımı beynime veya kalbimin merkezine gömmek, akacak kanla kendimi boğmak istiyordum. “Asrın...”

“Hadi, Lavin’le git.”

Bakışları belime bağladığım cekete düştü, bundan memnun kalacağına emindim. “Kiminmiş bu ceket?”

Gülmemek için ağzımın içini ısırđım. “Yakışıklı bir beyin.”

Gülüşünü benden gizledi, hemen sonra yakasına gelişigüzel bir şekilde taktığı gözlüğü çıkardı ve gözlerinin üzerini örttü. Avcumdaki çikolatayı sıkmaktan vazgeçtim, gitmemi bekliyordu. “Bura neden geldin?”

Eliyle sakallarını sıvazladı. “Biliyorsun.”

Son bir bakış attım. “Biliyorum.”

Ona arkamı dönmek zordu, zoru bir kez daha başararak yavaşça arkamı döndüm. Lavin’in arabasına kadar yürürken, genzime tüneyen nefeslerimi gürlütle vermek zorunda kaldım. Arabanın ön koltuğuna yerleştiğimde, şoför koltuğundaki Cenk’i görerek duraksadım. Bora Lavin’in arabasına el koymuş, Almıla’yı yanına almış ve Lavin inadından arka koltuğa oturmuştu. Asrın’ın kızmayacağını düşündüğüm tek erkeğin Cenk olduğunu tahmin ettiğim için rahat konuşmakta sorun görmüyordum.

“Asrın’ın mekâna süreceğim,” dedi, kemeri takmam için kısa bir bakış attı. “Seni eve mi bırakayım?”

Eve gitmeliydim, bu gereklilik kalbimde etkin değildi. “Gelirim, fark etmez,” dedim, his kaybına uğramış sesimle. “Eğlenmek hakkım değil mi?”

Araba hareketlendi, Lavin arka koltukta kıpırdanıp dururken, Cenk omzunun üstünden bana kısa bir bakış attı. “Hâlâ bozuk musunuz?”

“Galiba, ayrıldık.”

Durdum. Biz birlikte miydik ki? Bu ilişkinin hiçbir zaman bir adı olmamıştı. Çünkü birbirimizi anlıyorduk ve bu yeterliydi. Peki şimdi, nasıl ayrılmış olabilirdik? Dirseğimi cama yasladım, elimi

yüzüme yerleştirerek camdan dışarıyı izlerken, gözkapaklarımı örttüm. Biraz sakinliğe, azıcık huzura ve belki sadece sessizliğe ihtiyacım vardı. Adım atarken tökezliyor, diz üstü düştüğüm yerden ayaklanırken, tutunacak el arıyordum. Aslında vardı fakat son günlerde o elin yasak olduğuna inandırmıştım kendimi. Cenk bir süre konuştu, araba sürdü ve bazı espriler yaptı. Dışarıyı izledim, hayattan çalınan vakitlerimi biraz daha kaybetmeye dayanamazdım ama iyi gelemediğim adamın vaktini de çalmak istemiyordum. Araba kaldırım kenarında ani bir frenle durdu, Asrın'ın arabası çoktan park edilmiş ve Asrın içeriye girmiş gibiydi. "İnin kızlar."

Kendimi arabadan dışarıya attım. Hava kararmış, geceye düşkün kalabalık sokağa dökülmüştü ve Asrın'ın mekânı iyi iş yapıyor gibiydi. Cenk Lavin'in elini tuttu, iri kıyım iki adam tarafından sorgulanmadan içeriye yöneldiler. Etrafa tereddütlü bir bakış attım, gereksiz bir panikle hızlanan adımlarımla birlikte çift kanatlı kapının aralığından içeriye süzüldüm. Çalışanlar tarafından tanınıyordum ve unutulmuş değildim, bu sebepten girmek kolay olmuştu. Burada rahattım, güvendedim ve Asrın mekânın bir köşesinde, benimle aynı havayı soluyordu. İki koldan mekânın alt katına inen merdiven başında durdum, kısıp gözlerimi kalabalığa çevirdim ve kahkahalarını dinledim. Kaç kere böylesine dertsiz bir kahkaha attığımı bilmiyordum, az olmalıydı.

"Esila, gelsene," dedi Cenk, karıştığı kalabalıktan yükseldi tok sesi. "Ufacık bir şeysin, dikkat et de kaybolma."

"Takılın siz, buralardayım."

Cenk ve Bora locaya yönelirken, kızlar onlara eşlik etti. Asrın'ı üzerken, ona ait yerlerde böylesine rahat olmak biraz huzursuz etmişti. Gerginlikle merdiven basamaklarını yavaşça indim. Kalabalığa karıştığımda bir an ne yapacağımı bilemeyerek aprılca etrafıma bakındım. Hepsi mutlu görünüyordu. Kahretsin! Benim mutluluğumu çalmış görünüyorlardı, sanki hepsi benim yerime de mutsuzdu. Bar tezgâhına yönelerek bir bar koltuğuna oturdum ve tezgâhtaki alkollü içeceklerden birini önüme çektim.

Uzun bir yudum aldım, aşına olduğum lezzeti usulca tattım ve gürlütle öksürdüm. Alkole hiç dayanıklı değildim, birkaç

yudum daha alır bırakırdım. Mekânda inleyen şarkıya eşlik ederek nakaratını mırıldanırken, saçlarımın omuzlarımdan aşağıya düşerek sırtımda toplandığını hissediyordum. Asrın buralarda bir yerlerde olmalıydı, alkol almamdan hoşlanmıyordu ama bu umurumda değildi. Parmaklarım, kadehi bir kez daha kavramak için tezgâha uzandığında bir erkek elinin o kadehe benden önce uzandığını görerek duraksadım.

“Asr...”

Arkama döndüm, son harfleri yutan dudaklarım bariz bir şokla aralanırken, yabancı bir koku burnuma yükseldi. Fizik öğretmeni çehresine giydirdiği bir tebessümle doğrudan bana bakarken, mesafemizin yakınlığı midemi bulandırmıştı. Konuşmak için dudaklarımı araladım, müziğin gürültüsü kelimelerimi yuttu ve aralanan dudaklarım usulca kapandı.

“Saymayı bıraktım,” dedi, tok sesi müziği bastırmıştı. “Sürekli karşılaşıyoruz ve sen hâlâ inatla bunun tesadüf olduğuna mı inanıyorsun? Bence birlikte çok güzel günlerimiz olacak.” Bana doğru eğildi. “Sen reşit misin Esila?”

Yakınlığını kaldıramıyordum, yüzümü buruşturdum ve granit taburede gerileyerek ondan uzaklaştım. Yapılı bedenini yanımdaki bar taburesine bıraktığında, onu öpmüş olduğumun gerçekliğiyle yüzleştim. Kendimden ve yapmış olduğumdan bir kez daha utanırken, dudaklarımı araladım. “Burası erkek arkadaşımın, sizi burada görürse hiç memnun olmaz,” dedim, hoşnutsuz bir tavırla. “Sonra bir bakmışsınız dayak yiyorsunuz falan... Yani siz umrumda değilsiniz ama Asrın'ın gerilmesini istemiyorum.” Genişçe esnedim. “Nazikçe söylüyorum, gider misiniz?”

Kadehimi ağzına doğru kaldırdığımı gördüğünde, “O benim bardağım,” diyerek kendisine kızdım.

Kadehi indirdi. “Sevgiline bu kadar sadık ve âşıkсан neden öptün beni?” diye sordu, bu herifin yüzünü tokatlamak istiyordum. “Belki de sıkılmışsındır, beni öpmek eğlenceli miydi?”

Bardağımı önüme çekerken, maskemin yüzümden düştüğünü hissettim. Yutkundum, onu öpmek istememiştim, istesem en çok Asrın'a olan hislerimden şüphe ederdim. Yalnızca o an bunu yap-

mam gerektiğini hissetmişim, doğru veya yanlışıyla. “Bunu konuşmaya gerek bile yok, sevgilimi kıskandırmak için yapmışım ve hissiz bir öpücükten fazlası değildi. Şimdi ben buradan kalkıp gideceğim, sizde bir daha beni gördüğünüz anlarda yanıma gelmeyecek, mesleğinize saygı duyacaksınız,” dedim keskin bir vurguyla. “Bir daha beni rahatsız edecek olursanız okul müdürüne şikâyet edeceğim. Kalkıp gidiyorum, kendinize iyi bakın öğretmenim.”

Bar taburesinde yükselirken saçlarımı geriye ittim ve kalkmak için hareketlendim. “Senin tatlılığın, güzelliğin ilgimi çekiyor,” dedi, eliyle bileğimi yakaladı. “Bu saygısızlık olabilir ama kimin umurunda ki? Ne zaman görsem kötüsün, seni daha mutlu bir kız yapabilirim.”

Israrcı kelimelerine kaç çattım, bileğimi elinin dokunuşundan kurtardım, bana özgürce dokunabilmesi kabul edilemezdi. Dişlerimi sıktım, ne dediğini bilmeyen adamın tekiydi. “Saçmalyorsun,” dedim sesimi yükselterek. “Sen Asrın'ın tırnağı olamazsın geri zekâlı herif.”

Eli bir kez daha bana uzanmak istediğinde, ani bir manevrayla ayaklandım ve kalçamı bar taburesinden kaldırdım. Bir an sendeledim, kahve harelere dikkati üzerimde gezinirken, sertçe yutkundum. “Zorlanıyorsun, yardım edeyim?” dedi, müziğin yankıları kafamın içinde büyüyordu. “Neden inatçısın ki? Bir kere izin versen çok eğlenceli vakit geçirebiliriz.”

Ellerimi bar tezgâhına yasladım, bakışlarımı kalabahğa karıştırdım ve tanıdık birilerini aradım. Çok gürültü vardı, müzik susmak bilmiyor, düşünme işlevimi aksatıyordu. Gözlerimi kırıştırdım, saçlarım yüzümün iki yanını örterken, onu itmeye çalıştım ama gücüyle baş edemeyecek kadar halsizdim. Mesafeyi örttü, bedeni görüşümü kapatırken, içkili nefesi tüm midemi alt üst etmişti. “Son kez uyarıyorum, çek git,” dedim, elimin tersiyle enseme biriken teri sildim. “Beni çok rahatsız ediyorsun.”

Kafamı yukarı kaldırdım, onu görmek istemeyen gözlerim yana çevrildiği sırada; tüm uğultu boş bir hiçliğe karıştı, en olmaması gereken gözlerin radarındaydık. Öylesine nefretle bakıyordu ki, bunun bir yanılma, çakırkeyif olan bünyemin bet bir kâbusu ol-

masını diledim. Fakat hayır, bu gerçektir ve yalandan, sanrılardan daha korkutucuydu. Oradaydı ve bana öfkeyle bakıyordu. Oradaydı ve inciniyordu. İnciniyordu ve kahretsin, incindikçe öfkesi büyüyordu.

Hayır. Hayır. Hayır.

Titreyen ellerimle onu ittim, bir an bacaklarımın bana ihanet edeceğine inandım ama yapabildim. Fizik öğretmeninin yanından sıyrıldım, gözlerim Asrın'ın omuzlarında gezinirken, güçsüz vücudumun bir anda canlandığını hissettim. Eğer bir suçum olmadığına inansaydı, yanımıza gelir ve beni oradan alıp peşinden sürüklerdi ama bu sefer gördüğüyle yargılıyordu. Kalabalığı sertçe ittirdim, dönüp bağırarak insanları umursamamaya merdivenlere koşarken, adını bağırdım. "Asrın!"

Duydu fakat duymamış gibi yaptı. Benimle konuşmak istemiyordu. Merdiven basamaklarını tırmandım, ona o kadar hızlı koşuyordum ki, gözlerim kararıyordu. Onu gözden kaybetmemek için daha da hızlanırken, ayaklarım birbirine dolandı ve merdivenin son basamağında dizlerimin üzerine çöktüm. "Ah," diye inledim acıyla. "Lanet olsun! Asrın."

Avuçlarım zeminden destek alırken, saçlarım yükünü yere bırakmıştı. Asrın kalabalıktaki sesimi seçti. Omzunun üzerinden bana döndü, bakışları doğrudan gözlerimi eşeledi ve hiç duraksamadan bana yöneldi. Zeminden destek alarak kalkmaya gayret gösterdim, sonra farkında olmadan düştüğüm ve onu durdurabileceğim için kendimi tebrik ettim. Eğildi, siyah tutamlar alnıma sürerken, dizleri üzerine çöktü ve eli bana uzandı. "Yemin ederim hiçbir suçum yok," dedim panikle. "Yanlış hiçbir şey yapmadım!"

Bedenim havalandı, cılız kollarım ensesine sarıldı ve o bir kez daha sessiz kalmayı tercih etti. Kendimi toparlamaya, açıklamaya çalışıyordum ama kurban gittiğim yanlış anlaşılma buna izin vermiyordu. Bana gelişinden faydalanarak başımı omzuna yasladım. Burası, bir kız çocuğunun, büyüyerek bir kadına dönüştüğü yerdi. Gözlerimi sımsıkı yumdum, hiçbir zorlanma ihtiyacı hissetmiyor ve hızlı adımlarla yürüyordu. "Asrın..."

"Susmanı istiyorum."

Dizlerimin acıdığını hissediyordum ama bu dert değildi. Yutkundum, belki de güçlkle. Asrın kalabalıktan sıyrıldığında, bacaklarıma dokunan yumuşak rüzgârı hissettim. “Dizlerim acıyor, badedim, yüzümü buruşturdum. “Onun burada oldu...”

“O piçi seninle yan yana görmeye katlanamıyorum! Hay sikeyim, seni kimseyle yan yana görmeye katlanamıyorum.”

Cılız bir şekilde inledim. “Küfür etme.”

“Ben terbiyesiz bir adamım.”

Bunu biliyordum. Sadece sesiyle yetinemeyerek gözkapaklarını kaldırdım. Serçe parmağımla gözümün önünde biriken saç tellerini ittirdiğimde, geniş gökyüzünü gördüm. Yıldızlar çakmak gibiydi. Asrın hemen yakınımda gibiydi fakat binlerce kilometre uzaktaydı. Kaldırımın kenarı boyunca yürüdü ve köşe başında, sakın bir sokakta durdu. Bakmaktan korktuğum kadar bakmaya doyamıyordum, sarhoş değildim ama çakırkeyif olduğum belliydi.

Eğildi, beni yere bıraktı ve doğrulmaya gerek bile görmeden, heybetli bedenini yanımdaki boşluğa yığıdı. Ayaklarımı kaldırımdan aşağıya sarkıttım, ellerimle ürperen kollarımı ovarken, Asrın belime hağladığım ceketi çözdü ve omuzlarıma attı. Rüzgâr buram buram kokusuyla esiyordu. “Tam şurada,” diye fısıldadım, elimi kalbime yaslarken. “Her şey çok dağınık.”

Sertçe yutkundu, parmakları omzumdan ayrıldı ve dokunuşunu benden esirgedi. Aramızda bir karış mesafe vardı ve ne o yitirebiliyordu mesafeleri ne de ben. Sırtımı ardındaki inşaann taş duvarına yasladı, dizlerini kendine çekerken, gözleri gözlerimdeki ifadelerin peşine düştü. “Anlat.”

Kafamı salladım, anlatmama izin verdiği için şanslıydım. Kaldırım kıyısına çöreklenen bedenim, duyarlılığım dolayısıyla üşüyor ama umursamıyordum. Parmaklarımı ayak bileğime doladım, dikkatimi ondan başka hiçbir şeye veremiyordum. “Bar tezgâhına kendi halimde oturuyordum,” dedim, kendimi açıklama gayreti içinde. “Birkaç yudum alkol aldım, o sırada bir anda yanımda bitti. Benim haberim yoktu, o adam benim için hiçbir şey ifade etmiyor. Ben onu yanımdan kovdum, gerçekten hiçbir yakınlık göstermedim.” Yutkundum. “Öpmedim.”

Dudaklarım kıpırdıyor, sözcükler içten bir cesaretle yükseliyor-
du ancak yapmak istediğim tek şey susmak ve sarılmaktı. Ürkek
gözlerimi yukarı kaldırdığımda gözlerinde gözlerimi gördüm. O
benim aynamdı. Hissettiğim şeyleri onun gözlerine baktığımda
görüyordum. “İnanayım mı?” diye sordu sert bir sesle. “Sana
inanmamamı söylemiştin.”

Dudaklarımı dişledim, bakışları panikle dudaklarıma indi ve
sert bir nefes verdi. Parmağı alt dudacağıma sürtündüğünde, gözle-
rim usulca kapandı. Dokunuşu telaşsızdı ve bedenimi uyandırıyor-
du. Dudaklarım onun için aralanırken, “İnan,” dedim güçlkle.
“Yemin ederim, yalan söylemiyorum.”

Dudağıma dişimin esaretinden kurtardıktan sonra sıcak do-
kunuşu doğrudan çeneme indi ve orayı yavaşça okşadı. “İnanı-
yorum,” dedi, nefesi yüzümde şekillendi. “Kafamda yer yerinden
oynuyor. Ne yapacağım ben seninle?”

Bu sefer söylemeye cesaretim vardı.

“Sev,” diye yakardım boğuk bir sesle. “Mesafelerin yitireme-
yeceği kadar sev.”

Dokunuşunu kesti, gözlerim usulca aralandığında, bakışlarına
gizlediği ifadelerle karşı karşıya geldim. Anlamadım, anlayama-
dım. “Ben zehir, sen zehir,” dedi, dişlerini sıktı. “Niye olamıyoruz?
Olmak zorundasın, senin yerin tam da burası; yanımda. Son birkaç
gündür yanımdan başka her yerdesin, bencilce benim yanımdan
başka bir yerde nefes bile almamanı istiyorum. Ama elim kolum
bağlı, hiçbir şey yapamıyorum ve artık sıkıldım.”

Onu anlıyordum fakat annesi ve benim aramda bir seçime zor-
layamazdım. Bu çok vicdansızca ve haksız bir teklif olurdu. Asrın
bu güçsüzlüğe tahammül edemiyordu, sırf bunun için bile tüm bağ-
ları koparır atardı. “Her şey ortada, bariz, belli,” dedim kısıp bir
sesle. “Yurt dışı bana iyi gelmeyecek, ben bunu kabullendim. Ciddi
bir hastalığım var, bunu atlatabileceğimden bile emin değilken se-
ninle birlikte bunu umut edemem. Dün asla yapmayacağım şeyler
yaptım, bunları bir kez daha yapmayacağımın garantisi yok.”

Ruhsuz bakışları önüne düştü, gerildiğini ve dahası bu çaresiz-
liğimize sınırlendiğini biliyordum. On sekiz yıllık hayatım boyunca

ca çok kez zor durumlar içerisinde girmiş, sözlü ve fiziksel şiddete maruz kalmıştım ama hiçbir an bu denli çaresiz hissetmemiştim. Ansızın gelişmişti her şey, aslında bizim güzel bir sona sahip olmayacağımızı biliyor, bilmemezlikten geliyorduk. “Biliyorum, beni her şekilde isterim,” dedi içtenlikle. Sözcükler kibritti ve sanki, bana sürtünerek yanıyordu. “Bir tek başka isimleri, adamları kaldıramam, ne durumda olursak olalım. Şimdi bana yaparım diyorsun, bunun ihtimali bile...” kaşlarını çattı. “Belki de artık birbirimize iyi gelemiyoruz.”

Tırnaklarımı avuç içime sapladım. “Ben bunu da kabullendim,” dedim çaresizce. “Seni mutlu edemiyorum.”

Bacaklarımı karnıma çektim, dizlerim onun dizlerine çarptı ve saçlarım omzuna döküldü. Gözlerim karanlık sokağın sessizliğinde gezindi, oradan buraya özgürce savrulan kuru yapraklar geldi ve geçti. Konuşacak ne vardı? Konuşacak çok şey vardı ve aynı zamanda hiçbir şey yoktu. Ben yurt dışına, hiç bilmediğim yerlere gittiğimde iyileşme şansımı öldürür ve ikimize dair tüm şansları katlederdim. “Bir gün biri demiş ki; adam deprem, kadın enkaz.”

Gözleri yüzümde bir yerlerdeydi, doya doya değil, doymak için bakıyordu sanki. “Kim demiş?”

İç geçirdim. “Kaldırım kenarına çöreklenen âşık bir kız.”

Eli havalandı, sonra bundan vazgeçti ve yumruk yaptığı ini avucunu zemine bıraktı. Sanırım artık o da anlamıştı yolun sonuna geldiğimizi, ya da geldiğimiz yolu hiç terk etmek istemeyişimizi. Başımı omzuna bıraktım, bunu yaparken beni reddetmesini bekliyordum ancak o izin verdi.

Acılarımı, omzuna yatırdım.

“Bugün seni defalarca aramak istedim,” dedi yorgun bir sesle. “Sonra bunun bize hiçbir şey kazandırmayacağını anladım. Sen açmayacaktın, ben de sana öfkelenecektim.”

Ağlamamak için dudaklarımı sertçe dişledim, kendime kızmak istiyordum. Yeri geldiğinde de kızılıyordum ama ben istememişim ki bu hastalığı. Yapacak bir şeyim yoktu, kendimi onsuzluğa hazırlamalıydım belki de. Burnumu seslice çektim, onunla olduğum her an ağlamak istiyordum. “Çok özür dilerim, kendimi rüt-

miyorum,” dedim, parmaklarımla tişörtünü avuçladım. “Sana gelemiyorum, senden gidemiyorum. Asrın, ben... ben seni çok seviyorum. ”

Kaskatı kesildi, bunu ikinci kez dile getirdiğimi fark ettim ama bu da hiçbir şey kazandırmıyordu. Gürültüyle yutkundtu, yumruk olan avuçlarını nereye koyacağını bilemedi, ben yine de yapmak istediklerini, söylemeye gayret ettiklerini görmüştüm. Alnımı omzuna sürttüm, hüngür hüngür ağlamama ramak kalmıştı ve ben hâlâ neden direndiğimi bilemiyordum. Zincirlerimi kırmayı istiyordum. “Biliyorum,” dedi yalnızca. “Boyundan büyük seviyorsun.”

Hıçkırıldım, sıktığım dişlerim çenemi germiş ve gözyaşlarım tişörtüne damlamıştı. İrkildi, omzunun üzerinden bana döndü ama ona bakmayı reddettim. Yaşların ıslattığı yanağımı tişörtüyle sildim. “Ağlama,” diye emretti sert bir dille. “Ağlama.”

Kot ceketin cebine bıraktığım çikolatayı titrek ellerimle çıkardım, ona bakmamayı başarırken, çikolatanın ambalajını yırttım. “Daha yemedin mi?”

Boğazımı temizledim. “Sen de yer misin?”

Bitter çikolatayı ortadan ikiye ayırdım, saçlarımı kulağımın arkasına iterken, avucunu yakaladım. Dudaklarım titriyordu, dolu gözlerimi kırpıştırarak görüntüyü netleştirdim ve çikolatayı elinin içine bıraktım. “Bu bana aldığın son şey oldu galiba,” dedim, nefeslerim hızlanırken. “Ye, lütfen.”

“Hayır, aldığım son şey bu olmayacak.”

Çikolatanın bir diğer yarısını ağızma bırakırken, başımı tekrardan omzuna yasladım. Çikolatayı yediğini alnıma sürten çenesi sayesinde anlayabiliyordum. “Lezzetliymiş.”

Kirpiklerim ıslandı. “Bana bir daha ne alacaksın?”

Rüzgâr esti. “Sana son bir sürprizim var.”

“Sormayacağım.”

Elini çeneme yerleştirdi, beni omzundan ayırdı ve kapanan mesafeyi araladı. “Sorma.”

Ona itaat ettim, dizlerimi çeneme sürttüm ve çelimsiz kollarımı dizlerimin etrafına doladım. Sustum, sustu ve zamanın ağırlığı ara-

mızdaki sessizliği alkışladı, bizden çaldığı dakikalar onu sevindir-
mişti. Ağlamayı sürdürdüm, yavaş ama en gerçekçi gözyaşlarına
sahiptim. Avuçlarımı yüzüme örttüm, hıçkırarak ağlamaya başla-
dığımında artık onun bile beni durduramayacağını biliyordum. Bu
noktadan sonra artık ikimiz de işin ciddiyetinin farkındaydık ve
bunu kabullenmiştik. Dizilen yumruları dudaklarıma yükseltrim,
acıyla inlerken, kafamı şiddetle iki yana salladım.

“Ben... ben sensiz ne yapacağım!”

Avuçları kaburgama gömüldü, beni hızla kendine çektiğinde
ona hiç direnmedim ve kollarımı sıkıca ensesine sardım. Dizlerim
taş zemine sürtündüğünde acıyı hissettim ama zaten beni acılar
büyüttüğünden, umursamadım. Biraz da koynunda ağlar, biraz
koklar ve biraz daha ona aitliğini hissedebilirdim. Kafamı arkaya
yatırdım, çenem boynundaki damarlara sürtünürken, gecede hü-
zünle parıldayan yıldızlara ıslak gözlerimle baktım. “Kabullendin
değil mi?” diye fısıldadım nefes nefese. “Seninle gelemeyeceğimi
kabullendin?”

Gözyaşlarım saçlarımın diplerini ıslattı. Parmaklarım saçlarına
karıştı, kafası göğsümün kıyısında, kalbimin üzerindeydi. Ne denli
kahrolduğuma en yakından tanık olurken, peş peşe yutkundum.
“Evet,” dedi, soluğu boynumun çeperini eritti. “Kabullendim.”

Dudaklarımı saçlarına bastırdım, sert ama bir o kadar da narin
öpücüğümü doya doya bıraktım. “Beni unutursan seni öldürü-
rüm.”

Ruhsuzca güldü, damarlarımın içindeki nabız seğiriyordu. Son
bir kez daha sımsıkı sardım kollarımı, sayısız öpücük bıraktım
simsiyah tutamların arasına. Derimin altında canlanan ihtirası his-
settim, ellerimi ayırabilseydim ondan ayrılmak daha kolay olurdu.
Avuçları sırtımdan ayrıldı, boğazını temizledi ve benden uzaklaş-
tı. Anlamıştım, gidecekti. Geriledim, kalçamı kaldırım kıyısına yer-
leştirdim ve onun doğrulan bedenini izledim. Heybetinin gölgesi
bedenime çökerken, ıslak kirpiklerimin gizlediği mavi gözlerimi
doğrudan gözlerine kaldırdım. Yukarıdan bana bakarken, bir an
gitmemesi için ona yalvaracağımı düşündüm ama sonra bunun bir
çare olmadığını fark ettim.

Sıcacık avuçları ıslak yanaklarımı avuçladı ve titreyen dudaklarımın can yakıcı bir bakış attı. Gözlerinin beyazındaki kavisli, ince damarlar kanlanmıştı. Ruhunu görmeme izin verdiği bir anın içindeydik. “Kimsenin seni kırmasına izin verme,” dediğinde, her yerine ebediyete kadar uzanan bir karanlığın gömüldüğünü hissettim. “Güvenmediğin herkesten uzak dur ve Cenk'e güven. Bir yerlerde hep seni düşüneceğim. Yemin ederim...” dişlerini sıktı. “Şşt, ağlama.”

Eline asıldım. “Asrın...”

Avuçlarını yanaklarımdan ayırdı, büktüğü belini doğrulttu ve ellerini ceplerine yerleştirdi. Bu kaldırım kıyısını, bu acıyı ve esen rüzgârı unutmuyacaktım; tıpkı kelimelerini ve döktüğüm yaşları unutmuyacağım gibi. Dudakları usulca kıvrıldı, içten ama buruk bir tebessüm gönderdi bana. “Kimselerin yanında ağlama,” diye fısıldadı, bu bir emirdi. “İyi ol ki, buna katlanabileyim. Ve şey...” genzini temizledi. “Sakla kendini herkesten, bükme sakın boynunu.”

Dudaklarım sayısız hıçkırıklarım sırasında aralandı. “Daima seni bekleyeceğim.”

Ruhunu bana teslim ettiğini gördüm, gözlerindeki aynalarda. “Biliyorum, Sarışın.”

Sonra yapabildiğim en iyi şeyi yaparak sustum, eğer hıçkırıklarımın gürültüsünü saymazsam. Arkasını döndü, bunu ne kadar zor yapabildiğini tartışmaya gerek bile yoktu. Adımlarının sesleri uzaklaştı, öyle kastım ki bedenimi, ne gidebildim, ne de dönmesi için duyurabildim sesimi.

Fakat biliyordum ki bu gitmeler, geri dönüşler içindi.

Bölüm 24

-Veda Busesi-

Şimdi ellerim üşüdüğünde ne yapacağımı bilmiyordum.

Çünkü Asrın artık hayatımda yoktu.

Asıl sorun şuydu ki, hayatıma geri dönüp dönmeyeceğini bile bilmiyordum.

O kaldırım kenarından dakikalar önce, bir morga kaldırılan ceset gibi kaldırılmıştım. Bunu Almila yapmıştı, çünkü o kadar sarsılmıştım ki, kendimi kaldıracak gücü bulamamıştım. Cenk ve Lavin'den ayrılarak Bora'nın arabasına bindiğimizde ve yola çıktığımızda yaptığım tek şey başımı cama yaslayarak yolu izlemek olmuştu. Üşüyordum, başımda şiddetli bir ağrı ve göğsümde, etrafı dikenlerle çevrilmiş zırh vardı. Kalbim göğsüme doğru ne zaman yükselse o zırha çarpıyor, hırpalanıyordu. Canımın nasıl yandığını kime, nasıl anlatabilirdim ki?

“Seni nereye bırakacağım?” diye sordu Bora, araba koltuğundan. Genişçe esnedi. “Uykum geldi, hayatımda bu kadar esnemedim.”

Onlara bana oldukları kadar iyi yaklaşılmaya çalışarak genzimi temizledim. “Annemin evine.”

Bora kafasını salladı. “Peki.”

Almila ince bacaklarını torpidoya uzatırken, saçlarını eline do-
ladı. “Çok tuhaf bir akşamdı,” dedi, gözleri Bora'nın üstünde gezi-
niyordu. “Asrın gidecek, Esila kalacak... bu çok tuhaf değil mi?”

Bora uyarı dolu bir bakış attı. “Az daha konuşarak ağlat is-
tersen kıızı?”

Almila'nın bakışları aynanın üzerine tırmanarak, benim ba-
kışlarıma rastladığında, ifadesizliğim can yakıcı bir şekilde belli
etti kendisini. “Pardon ya, inanasım gelmiyor,” dedi mahçup bir
sesle. “Sen niye kıızıyorsun ki, Esila'yı benim kadar seviyor ola-
mazsın ya?”

Lacivert bir arabayı solladık, hızlı ama dikkatli kullanıyordu.
Bora, Almila'nın yanağından makas aldı, güldüklerini görür gi-
biydim. “Kızımıyorum, ne haddime?” diyerek alay etti. “Çatma
kaşlarını, bir anda nevrin dönüyor. Nasıl anlaşacağız seninle?”

Almila koltukta yan döndü, kendi hallerine daldıklarını fark
ettiğimde, ruhsuz gözlerle onları izledim. “Belki de asıl mesele
anlaşmıyor olmamızdır?” dedi düşünceli bir şekilde. “Hı, olabilir
değil mi Bora?”

“Bu bir ilişki yürütemeyeceğiz anlamına gelmez, Almila.”

Almila kıkırdadı. “Bu bir çıkma teklifi mi?”

Bu anın küçük bir gülümsemeyi hak ettiğine inanarak hafifçe
gülümsediğimde, Bora'nın ona tatlı bir karşılık verdiğini duymuş-
tum. Bir süre sonra Almila omzu üstünden bana döndü. “Bu gece
kalayım mı sende?” dedi Almila, araba rezidansın önünde yavaşça
dururken. “Yani annen ne der bilmiyorum ama...”

Omzumu silktim. “Annem henüz o kadar hakka sahip değil,”
dedim ifadesizce. “Hadi, in.”

Almila inmek için hareketlendiği sırada, Bora parmaklarını
bileğine dolayarak buna engel oldu. Onlara düz bir bakış attım,
hemen sonra Bora bana kaş göz yaptı. “İnsene sen.”

Kulpa uzandım, Almila herhangi bir itiraz belirtmediği için
tereddüt etmemiştim. Kollarımı göğsümde bağlayıp birkaç dakika
Almila'yı beklerken, ışıltılı caddeye göz gezdirdim. Şurada, tam
gözümün önünde araba bir bedene çarparsa, kurşunlar sıçrarsa ve
dünya savaşı çıksa dahi sanki buradan ayrılmayacaktım. İlk kez

bu kadar boş hissediyordum ve bununla nasıl başa çıkacağımı bilmiyordum.

Arabanın ön kapısı aralandığında, Almila bedenini dışarı çıkardı ve kapıyı ardından örttü. Çantasını omzuna astı, elbisesi elindeydi. Saçlarına geriye itti, yanakları kızarmıştı ve iyi görünüyordu. "Hangisi?"

Önüme dönerken mırıldandım. "Önümüzdeki."

Yavaş adımlarla rezidansa yürüyüp, çift kanatlı kapıdan süzülüğümüzde, Bora'nın arabası uzaklaşmıştı. Asansöre bindik, Asrın'la olsaydık bu kadar katı yürüyerek çıkardık. Asansörden inerek daireye yürüdük, Almila tereddütlüydü ama bunun annem tarafından sorun olmayacağına emindim. Kapıyı aralayıp hole yürürken, etrafın karanlık olduğunu fark ettim. Onun uyumuş olduğunu sanmıştım ama salondan yükselen parıltı fark ediliyor, televizyonun sesi yükseliyordu. Almila benim kaldığım odaya yönelirken, salonun kapısına yürüdüm ve gözlerimi aralığa diktim. "Uyumadın mı?"

Annem oturduğu koltukta irkildi, geldiğimi fark etmemiş olmaydı. Televizyonda dönen filmin yansıması yüzümde gölgelemiş, kapanmak üzere olan gözkapakları aralanmıştı. Koltukta doğrudu ve elinin tersiyle saçlarını düzeltirken, "Seni bekledim," dedi, sesi uyku mahmurluğu taşıyordu. "Hep böyle geç mi gelirsin? Sakın yanlış anlama, beklemek sorun değildi. Yalnızca İstanbul'da yaşıyoruz ve sen daha çok gençsin, başına olur olmadık şeylerin gelmesinden korkuyorum."

Ona geçmişi hatırlatmak, ıssız gecelerle çok da iyi anlaşğımızı söylemek istedim ama geçmişi önümüze sürmek bize hiçbir şey kazandırmazdı. Bu yüzden yuttum, bir kez daha. "Güvendeydim, arkadaşlarımla yanında kimse bana zarar veremez," dedim mekanik bir sesle. "Almila bu gece burada kalacak, seni rahatsız etmeyeceğini umuyorum."

LCD televizyonu kapattı, dudaklarındaki tebessümü yakalamıştım. "Bu ev senin, elbette dilediğin herkesi getirebilirsin."

Kafamı salladım. "İyi geceler."

"Esila..."

Arkamı döndüm. “Geceler iyi.”

Holu yürüyerek, kaldığım odanın kapısını araladım ve cansız bedenimi odanın üstündeki yatağa yığdım. Küçük bir misafir odasını andırıyordu, çift kişilik bir yatak ve kitaplarla dolu kitaplık vardı. Koyu renkli perdeler geceyi gizlemişti, Almıla odanın ampulünü aydınlattığında yıldızları göremez olmuştuk. “Şu pakette neyin nesi?”

Kaşlarımı çattım. “Ne paketi?”

Çenesiyle gösterdiği yere baktığımda sarı pufun üstündeki paketi gördüm. Yatakta doğruldum, ayaklarımı yere bastım ve ufak adımlarla paketin yanına yürüyerek dizlerimin üstüne çöktüm. Siyah bir dikdörtgen kutuydu ve belki de anneme aitti. Anneme seslenmek için dudaklarımı araladığım anda paketin üstündeki not kağıdını fark ettim. Parmaklarımla yakaladım, kalbim sanki hissetmiş ve kulaklarımı uğuldatan bir hıza yükselmişti. Gözlerimi kıstım, kâğıdın üzerindeki elyazısı kesinlikle Asrın'a aitti.

Sarışın'a.

Sarışın'ıma değil, Sarışın'a.

Kafamı arkaya yatırdım, boğuk bir nefes sızdırırken, gecenin son tebessümü dudaklarımın iki yanından çekiştirdi. Not kağıdını avcumu sakladım, el izinin dokunduğu her yer çok değerliydi. Kutuyu kavradım, dizlerim üstüne koydum ve çelimsiz parmaklarımı kapağında gezdirdim. Bana aldığı ilk hediye değildi ama aynı anda hem acıtıp hem mutlu edebilen ilk hediyesiydi. Asrın, beni nasıl mutlu edeceğini biliyordu.

“Kim göndermiş? Kız, gizli hayran falan mı edindin?”

Gülümsedim. “Asrın.”

Önüme dökülen perçemi kulağımın arkasına ittirdim, kafam durmuştu ve heyecandan tahmin bile yürütemiyordum. “Geçemiyor senden.”

Geçebilseydik zaten bu kadar üzülmez, hırpalanmazdık. Kutunun kapağını yavaşça kaldırdım, merakla irileşen gözbebeklerim kutu içerisineki elbiseye düştüğünde durdum. Canlı bir kıkırtı döküldü dudaklarımdan, kapağı yere bıraktım ve parmaklarımla elbiseyi yakaladım.

“Sana mezuniyet için elbise almış,” dedi Almila, heyecanla oturdu yanıma. “Ona neden âşık olduğumu anlayabiliyorum.”

Parmaklarımla kavradığım elbiseyi usulca yukarı kaldırırken, kafamı yana yatırdım ve puslu gözlerimi kırıştırdım. Görüntü netleşti, bembeyaz kumaşın güzelliği dudaklarımı aralamama sebebiyet verdi. Bu gördüğüm elbiseye oldukça benziyordu ama derin bir dekolteye sahip değildi. Bunun yerine boğazlarıma kadar örten, hiçbir çıplaklığa izin vermeyen bir elbiseydi ama çok... zarıftı. Bembeyaz kumaşın üstüne dantel işlenmiş, sırtına inci düğmeler yerleştirilmişti ve kuyruğu epeyce uzundu. Bedenimi sarmalayacak bir kulpu, uzun kolları ve naif bir duruluğu vardı. Evet, çok beğenmiştim ve vücudumun rahatlıkla kaldırabileceği bir elbiseydi. “Çok güzel değil mi?” diye sordum hevesle. “Zarîf, yakışır mı bana?”

Almila eliyle elbisenin dantelini okşarken gülümsedi. “En çok sana yakışacak.”

Elbiseyi özenle kucağıma bıraktım, kırışmasına izin vermeyecektim. Tüm kıyafetlerimi alabilirlerdi lakin bu elbiseyi dolabımda taşıyacak, kirlenmesine bile izin vermeyecektim. Kalbim adını sahiplendiği bu adama çok duyarlıydı, bana layık gördükleri için ona minnettardım.

“Teşekkür etmeli miyim?”

Almila yatağa düşmüş olan telefonumu kavrayarak avcumu bıraktı. “Mesaj atıp teşekkür et.”

Tereddütlü bir yaklaşımla telefona baktım, böyle hissetmem bile beni burkuyordu. Saatler önce aramızdaki her şeyi kesin bir dille bitirmiş, bir son vermiştik ama bu her zaman için yaptıklarına engel olamayacaktı. Parmaklarım çoğu an titrerdi, yalnızca bu sefer heyecandan titriyordu. Telefonun parlak yüzeyinde gezindim, Asrın'ın ismini görmek bile başlı başına bir işkenceydi ama bunu yapacaktım, cevap vermese bile yazacaktım.

Gönderilen: Asrın

Son sürpriz kucağımda, teşekkür ederim. Senin için giyeceğim.

00.48

“Atmalı mıyım?”

Almila gözlerini baydı. “Hiçbir şey kaybetmezsin, kazanmayacağın gibi.”

Ansızın mesajı yolladım, bana getireceği veya benden götüreceği hiçbir şey yoktu. Telefonu aceleyle kenara bıraktım, gelmeyecek mesaja umut bağlamak saçmalıktı. Yerimden kalkarak elbiseyi pufun üzerine bıraktım, kırışmaması için tüm önlemleri aldım ve yorgun bedenimi yatağa devirdim. Almila yerden kalktı, hemen arkama yattı ve bakışlarını tavana çevirdi.

Telefon, aramızdaki boşlukta çalmayı bekliyordu.

“Yorgunsun değil mi?”

Kalbim hâlâ çırpınmaktaydı. “Keşke sadece yorgun olsam.”

Bakışlarını üzerimde hissettim. “Çok ruhsuz görünüyorsun.”

Parmaklarımla şakaklarımı ovdum, saatlerce ağlamamın bedeli yalnızca baş ağrısı olsaydı ne de güzel olurdu. “Bu tuhaf boşluğa alışmam lazım,” dedim çatallı bir sesle. “Almila, çok sevme. Gerçekten, güzel sev, yerinde sev ama çok sevme.”

Yatakta kaykıldı, başını yastığa gömdü. “Belki bu uyarı için geç kalmışsındır.”

Komodun üstündeki gece lambasını söndürdüm, Almila ışığı kapattığı için oda kararış ve yıldızların sisli yansımaları perdenin üstünde dökülmüştü. Başımı yastığa bıraktım, üstüme bile değişmeyecek kadar yorgundum. Saçlarım çarşafa serpildi, sanki gökyüzü hep gece kalacak, güneş göğün bağına sokulmayacak gibiydi. Yutkundum, Almila ince kollarını belime doladı. “İyi geceler,” dedi, uyuklarken, “İyi geceler,” diye karşılık verdim, mayışırken.

Nasıl uyuyacağımı bilmiyordum ama dinlenmeye ihtiyacım olduğu için gözlerimi kapattım. Kendimi morga kaldırılan bir ceset gibi hissediyordum. Katilim beni olay yerinde bırakmıştı ve ben hâlâ onu arzuluyordum. Gözlerimi sımsıkı yumdum, gözyaşlarının çokluğu gözkapaklarıma yükleniyordu. Yanağımın içini ısırırken, telefonun titrediğini hissettim ve ben bunun gerçekliğini sorgularken Almila telefonu bana uzattı. Islak gözlerle ekrana baktım.

Gönderen: Asrın

Tabi ki benim için giyeceksin. Çok güzel olma.

00:56

Belki de bir yerlerde var olduğunu, beni düşündüğünü bilmek de yeterdi.

“Soğuttun menemeni.”

Annemin sesini işittim, hiçbir tepki uyandırmadı. Almila koluma dokundu, irkilmedim. Yüzümü avcumla gömdüm, soğukluğunu hissetmedim. Sandalyemde küçüldüm, birbiri üzerine attığım bacaklarımı yavaşça çözdüm. Dişlerimi sıktım, elimdeki bıçağı tabağımın kıyasına bıraktım. “Ben doydum,” dedim, elimi mideme yaslarken. “Sen de doydusun kalkalım.”

Almila ekmeğini dumanı tüten menemene bandı, afiyetle yedi. “Annen marifetli bir bayanmış,” dedi, sevimli bir cıvıdamayla. “Sen hiçbir şey yemedin. Hadi, elimden ye.”

Kafamı iki yana salladım. Masada birçok şey vardı, henüz yiyebilecek kadar iyi değildim. “Tokum,” dedim, kelimelerin tonlamasına bastırarak. “Yemeyeceğim, akşam oldu hâlâ kahvaltı masasındasın, şaka gibi.”

Sıcak çayından minik bir yudum aldı, ağzı yanmış olmalıydı. “Kahvaltı değil ki bu, zenginlerin öğle yemeğine ne deniyordu?”

İç geçirdim. “Bilmiyorum.”

“Her neyse,” dedi dolu ağzıyla. “Biz ondan yapıyoruz, hem mezuniyete daha üç saat var. Telaş yapma, Asrın dün ne yazmış?”

“Zıkkımın kökü.”

Eliyle beni savurdu veya düşüncelerimi. Annem mutfak tezgâhında sigarasını içiyordu ve açıkçası ilk anda bu fazlaca şaşırtmıştı. Soğumuş çayıma baktım, sadece denli ve sıcak çay içebilirdim. Aralık camdan içeriye sızan ılık rüzgâra kaş çattım, soğuk havayı seven bir kız için bu sıcaklık kabul edilemezdi.

“Lise bitti,” dedim kuru bir sesle. “Görüyorsun ya Almila, her şey bitiyor.”

“Bitmeyen bir şeyler elbet olacaktır.”

Annem sigarasının izmaritini lavabonun içinde söndürdü, cam açık olduğu için sigaranın sisi dışarı sızmıştı. Ağzını çalkaladı, ben olduğum için işe gitmiyordu. “Bu soğuttuğun üçüncü çayın,”

dedi, fit fiziğiyle masaya yürüdü. "Neden iki gündür ağzına lokma sürmüyorsun?"

Lokma sürsem kusuyordum, sürmesem yorgun düşüyordum. "Yemiyorum, ısrar etme."

Sıkkin bir nefes verdi, tedirgin bakışları bir müddet üstümde gezindi. "Senin için endişeleniyorum."

Omzumu silktilim. "Endişelenmediğin günlere say."

Almila peçeteyle ağzını temizledi, kalktığı yerden doğrulurken, kendi tabağını ve bardağını kaldırdı. "Tamam, daha fazla yemiyorsan kalkalım."

Çay bardağını ittirirken, annemin bakışlarını yanıtızsız bıraktım. "Bence de."

Sandalyeyi ittirdim, tabanlarımın üstünde doğruldum ve yorgun bakışlarımı el değmemiş tabağa çevirdim. Kendime ait olan fazlalıkları kaldırarak tezgâha bıraktım. "Kuaför..."

"Sen git, ben kendi saçlarımı yapabilirim."

Almila umutsuz bir bakış fırlattı. "Ama Esila..."

"Almila, inan benim için iyi olan bu."

Kafasını salladı, bu onu tatmin etmiş olmasaydı beni ikna etmek için çabalardı. Mutfaktan ayrılarak odaya geçtiğimizde, Almila poşetini ve çantasını kavrayarak aceleyle doğruldu. "O elbiseyi giyeceksin değil mi?"

Bakışlarımı pufa serdiğim elbiseye dokundu, baktığımda dahi heyecanlanıyordum. "Elbette."

"Bak bu gece gitmeyi falan unutup mezuniyete odaklan. Eğlen, keyfine bak ve bunun liseye dair en güzel anı olacağını unutma," dedi, uzun cümlelerine kafa yoramıyordum. "Güzelce giyin gel, senden önce orada olurum zaten."

"Tamam, hadi git."

Yanaklarım abartılı öpücükler kondurdu, parlaticısının izi çıkmış olmalıydı. Odayı terk ederek evden ayrıldığında, bir süre odanın duvarlarıyla bakıştım. İnsanlar arasına da karışsam bundan daha fazlası olamayacağımı, kendi köşeme çekileceğimi biliyordum. Kafamı iki yana salladım, gözyaşlarım her an harelerimin kıyısında ve göz kırpsam ağlayacak gibiydim. Buna bir son vermeliyim.

Küçük adımlarla pufa ilerledim ve elbiseyi kaldırdım. Hayran gözlerle elbiseyi uzun uzun inceledim, çok güzeldi ve Asrın'ın almış olması daha değerli kılıyordu. Üstümde görünce ne hisseder ne düşünür, keşke bilebilseydim. Giydiğim tişört ve taytı çıkararak zeminin bir köşesine fırlattım. Beyaz, dantel işlemeli elbiseyi yavaşça ve özenle üstüme geçirdim. Bir şey olmasını katiyen istemiyordum.

Sırtındaki inci düğmeleri ilikledim, biraz zor olsa da dakikalar sonrasında hepsini iliklemiştim. Kalın kumaş kuyruğu yeri süpürüyor, narin dokusu bedenimin her köşesiyle oynaşyordu. Uzun ve dar kolları bileğime kadar uzanırken, tenim dantel detayların altından görünüyordu. İnce belimi sımsıkı saran kumaşı hissediyordum, zayıf bir bedenim olduğu için her elbiseyi kaldıramıyordum ama içerisinde kendimi bu kadar güzel hissettiğim başka bir elbise daha olmamıştı. Gözlerim geniş aynaya değindi, elbisenin kıvrımlı kuyruğu bacaklarıma çarparken, ileriye doğru kısa bir adım attım. Danteli kaldırabilen, duru bir kumaştı.

Dalgalı saçlarımı sırtıma savurdum, sonra elimle topladım ve ensemden klasik bir topuz yaptım. Kâkülüm ve çeneme uzanan perçemlerimi özenle düzelttim, bu tarz bir topuz daha önce yapmamıştım ama Asrın'ın beğeneceğini umuyordum. Almila'nın sabah bırakmış olduğu makyaj çantasını yakaladım ve fermuarını aralayarak kısa bir göz attım. Siyah inci küpeleri gördüğümde derin bir nefes verdim ve onları alıp kulaklarıma taktım. Birçok makyaj malzemesi ve takı vardı, yakıştığına inandığım mürdüm rengi ruj dudaklarıma sürdüğümde sahiden güzel durduğunu fark ettim. Göz kalemini güç bela çektim, rimelle kirpiklerimi şekillendirdim ve allığı yanaklarıma yedirdim.

Makyaj çantasını bir kenara bırakarak doğruldum, çıplak ayaklarım üşümüştü. Ayakkabılarımı giyerek çantama uzandım, yanıma almam gereken birkaç şeyim vardı.

Nihayetinde tepeden tırnağa hazır olduğumda aynaya son bir bakış atıp odadan ayrıldım. Holü yürüdüm, bir an sonra artık annemle bunları paylaşmam gerektiğini fark ettim. Geçmiş azaptı, azabın gölgesi altında geleceğimi yönlendirmek istemiyordum. Kalbimde büyüyen gerçeğin altına sığınarak başımı salon kapısına uzattım.

“Mezuniyetten bahsetmiştim,” dedim, ayakkabılarıma uzanırken. “Bugünden sonra artık eve geç gelmem, senin de bekleme gerek yok. Arkadaşlarım iyi çocuklar ve onlara güveniyorum.”

Yanıma geldiğini hissettim, kokusunu tanıyordum. Doğrulduğum sırada, eli kâküllerime uzandı ve usulca düzeltti. “Çok güzel olmuşsun,” dedi şefkatli bir sesle. “Elbisen çok güzel. Bu tarz bir şeyler giydiğini ilk kez görüyorum.”

Geriledim, onunla konuşacak vaktim yoktu ama üzmem istemiyordum. “Genelde kot ve tişörtle geçiştiririm günü,” dedim kısık bir sesle. “Mezuniyet olduğu için özendim.”

Bakışları elbisemdeydi. “Anlıyorum.”

Zinciri gümüşten olan çantamı omzuma asarken, temkinli bakışlarına kaç çattım. “Çıkışta seni alayım? Bayağı geç gelecek gibisin.”

“Hayır, arkadaşlarım beni bırakmaktan rahatsız değiller.”

Kafasını salladı, daha fazlası için hakka ve hâkimiyete sahip değildi. Annemin sarılacağını biliyordum, bunun için ona izin verdim ve birkaç saniye için kendi sınırlarımı çiğnedim. Evden ayrılıp, merdivenleri inmeyi tercih ettim ve rezidansın çift kanatlı kapısından sıyrıldım. Kısa sürede mezuniyetin yapılacağı adresin yakınlarına gidebilecek bir otobüs bulmuştum.

Otobüs iş çıkışı olduğu için kalabalıktı ve üstümdeki elbise ile fazlasıyla dikkat çekmiştim. Otobüs bir saatin ardından yabancı bir durağın önünde durdu, kimseye değmemeye özen göstererek bedenimi dışarıya attım ve yürümeye başladım. Davetiyedeki açık adresin yakınlarında bir yerlerde durmuştum. Etraf kalabalıktı, bu caddeden sıyrılarak başka bir sokağa girdim ve tanıdık arabaları gördüğümde doğru yolda olduğumu fark ettim. Bir otelde, şık salonda yapılacak yazıyordu.

Birkaç dakika yürüdükten sonra dış cephesi oldukça havalı görünen bir otelin önünde durdum. Lobi katının cam detaylarından içeriye seçebiliyordum, zengin görümlü ve kaliteli bir oteldi. Antikadan bozma, cam detaylı kapının eşliğinde dikilen güvenlik görevlilerini aştım, davetiyemi göstermem yeterli olmuştu. Lobiyeye yöneldim, gördüğüm en büyük genişliğe sahipti ve her köşeye

para yatırılmıştı. Yüksek kubbesi, duvarlara işlenen görselleri ve seçici insanlarıyla dikkat çekiyordu. Bir grup genç gözüme tanıdık gelmişti, abartılı mezuniyet kıyafetlerine kaç çattım. Buraya yakışan bir insan değildim, bu lüksü ve zenginliği sevmiyordum. Antika vazoların gereksiz bir diziliş gösterdiği duvar çıkıntılarında baktığım sırada, salonun kalabalık kapısını göz ucuyla fark ettim. Acele etmeye gerek duymadan kapıya kadar yürüdüm ve bir kez daha görevli hanımefendiye davetiyemi gösterdikten sonra içeri girebildim.

Salon büyüktü. Lavanta kokusunun ağırlığı tartışılmazdı, kalabalıkta fark edilmiyordum. Hafif bir klasik müzik işitiyordum ama hiç dinlemediğim bir döneme aitti. Görkemli bir sahne vardı, orkestra sahnenin arka planında yer alırken, birkaç şık masa öğretmenler tarafından sarmalanmıştı. Kalabalığın beni gerdığını ilk lunaparkta fark etmiştim, bunun devam ediyor olması hastalığımın belli başlı sebebiydi. Öğrenciler için dizayn edilen masalara yürürken etrafta tanıdık birilerini arıyor ama kimseyi göremiyordum.

Bir masanın etrafını süsleyen deri koltuğa çöktüm, sınıftan birkaç kişi daha masanın kenarına oturduğu için en uygun yeri burası görmüştüm. Çantamı omzumdan düşürerek yanıma bıraktım ve gözlerimi orkestraya diktim. Bugünü yarına bağlayan gece bizim için milattı, Asrın sabahın ilk saatlerinde burada olmayacaktı. Sanki, beni hayata bağlayan damarlarımı keseceklerdi.

“Gelmişsin.”

Almila'nın sesi düşüncelerimi baltaladığında, sesini takip ederek arkamı döndüm. Yanımdaki sandalyeye oturdu, çocukların gülüşerek buraya yöneldiğini görmüştüm. “Dur bakayım,” dedi, beni kendine çevirirken. “Gerçekten yakışmış, adam ne kadar iyi biliyorsa vücut ölçülerini...”

Bilmesi gayet normaldi, çok normaldi. “İyi bir gözlemci,” diyerek geçiştirdim. “Senin bu kadar mutlu olmanı neye yoracağız?”

Gülümsedi. “Farkındaysan liseden mezun oluyoruz!”

Çocuklar masanın etrafındaki koltuklara yerleştiklerinde, hep sini uzun süre inceledim. Bora ve Cenk smokinlerinin, Lavin ile Almıla ise o gün aldıkları elbiselerinin içindeydi. Göz kamaşırını

yorlardı. Gülümsemeleri pahalı kıyafetlerinden daha güzeldi ve onları da güzelleştirmişti. “Nasılsın?”

Lavin’in sorusuna cevap vermek yerine, kandırmacalı bir tebessümü onlara gönderdim ama hiçbiri buna inanmadı. Yeterince iyi bir yalancı değildim. Orkestranın piyanoyla eşlik ettiği klasik müzik duvarlarda yankısını bırakırken, şarkının değiştiğini hissettim. Masalardan neşeli kahkahalar yükseliyor, kadehler tokuşuyor ve sahnede tepinen ayaklar müziğin ritmine karışıyordu. Kısa bir an için unutmaya zorladım ve dikkatimi çocuklara verdim. “Asrın dün gece bendeydi,” dedi Bora, sıkıntılı bir nefes verdi. “Ve Cenk, sanırım sabaha kadar senin evi izledi.”

Dudaklarım şaşkın bir mırıltı nasiplendi, onu yalnızca ben duyuyordum. “Bak, biliyorsun ki Niko sürekli bir yerlerden çıkabilir. Asrın buna dayanarak Cenk’i iki gün boyunca senin evin önünde bekletti.” Eliyle Cenk’in gözlerini gösterdi. “Baksana kızım çocuğun gözlerine.”

Cenk’in uykulu gözlerine bakakaldım. Bunu düşünmemiştim, Niko’nun başıma bela olmaması için bu tarz bir önlem almasını gerçekten beklemiyordum. “Bana bunu neden söyledin?” diye sordum şaşkınlıkla. “Asrın söylemeni istemezdi.”

“Belki de onu iyi hatırla istiyorum,” dedi içten bir sesle. “İyi hatırlayacağına eminim.”

Tebessüm ettim. “Anladım.”

Kafasını yana yatırarak yarım ağız güldü, cansız ama gerçekti. Geri çekilerek koltuğunda doğrulduğunda, onların artık hayatımın vazgeçilmez parçaları olduğunu hissettim; hem de tüm kalbimle.

Bir an sonra daha büyük bir şey hissettim; Asrın’ı. Kısacık bir an nefes alamadım, bu an boğulmaya en yakın olduğum andı. Asrın’ın mükemmeliyetçi olmaya zorlayan güzelliğini salonun bir diğer ucundan gördüm, aramızda mesafeler vardı ama onları yitirecek irademiz dün gece yığılarak bizi terk etmişti. Arkadaşlarının olduğu masaya gelmiyordu, burada ben vardım ve bana yakın olmak onu zora sokuyordu.

Belki de buradan uzaklaşırsam arkadaşlarıyla vakit geçirmesine olanak sağlayabilirdim. Veya bu saçma bir fikirdi, sırf güçlü

olduğunu kendine kanıtlamak için buraya gelir ve ruhunu tederdi. Belki de gerçekten gelmek istemiyordu.

“Kalk Almila, dans edelim,” dedi Bora ceketinin yakasını düzeltirken.

Almila eliyle alınına vurdu. “Rica etmelisin.”

Lavin omzuyla Cenk'in omzuna vurdu. “Beni dansa kaldır,” dedi keyifli bir sesle. “Ama önce sor tamam mı?”

Cenk, Lavin'e döndü. “Dansa kalkalım mı?”

Adını bilmediğim ama tadı tanıdık gelen içeceğimi yudumlar-ken, Almila elbisesini çekiştirerek doğruldu. Lavin ve Cenk sahneye adımlarken, elimi yanağıma yaslayarak iç geçirdim, Almila Bora'nın tavrının düzelmeyeceğini anladığında omuzlarını düşürdü. Önüme dönerken, Almila bana bir bakış attı, kızıl kahve gözleri tereddürlüydü. “İyiyim Almila, keyfine bak.”

Almila duraksadı, dudaklarını araladı ama Bora ondan önce davranarak önümdeki bardağı kavradı. “Ne içiyor yengem?”

Bir kez daha güldüm, alkolsüz içecek tükettiğimi bilecek kadar bilinçliydim. “Yenge mi?” dedim, sırtıırken. “Sen bir aralar benden hoşlanmıyor muydun ya?”

İkisi de donakaldı, ben hâlâ gülüyor muydum? Bir an ellerimle dudaklarımı yoklamak ve kendi tebessümümü yırtmak istedim. Aramızdaki bakışlar sırtlarında ölü cesetler taşıyor, bir ölü nü kokusuyla besleniyordu. Kendime zarar vermeyi kaldırabiliyor ama dakikalar önce gülüştüğüm insanları üzmenin ağırlığını kaldıramıyordum. Müzik yeniden kulaklarıma ulaşırken, ucuz rujun kokusunu sindirdiği dudaklarımı araladım. “Almila...”

Sözümü kesti. “Senin suçun değil, hastasın falan filan,” dedi, sesi de kırgındı. “Bunun arkasına sığınma, artık kendine gel.”

Yemin ederim, kendim nerelerdeyim bilmiyorum.

Dişlerimi sıktım. “Ama ben isteyerek yapmıyorum...”

Cevap vermedi. Beraber yanımdan uzaklaştıklarında yaptığımı sindirmeye çalıştım ama boğazımda kalan bir lokma gibiydi. Çaresiz gözlerimde tuzlu yaşlar biriktiğinde elimle gözümü kapadım. Berbat hissetmiştim. Onları ne kadar kırmıştım? Ruhları sağlam olan herkes eğleniyordu, sahnede idi ve mezuniyeti kutluyorlardı.

Asla onlar gibi olamayacaktım, yanında gülebildiğim tek insan gitmek üzereydi ve ben *gitme* diyemiyordum. Kendime dönüp sürekli aynı soruları soruyordum; onsuz yaşamaya gücüm var mıydı? Gücüm olsaydı, ben bir deli olup çıkar mıydım?

Kâküllerim alnımın bir kısmını örterken, koltuğun ayaklarını ittirdim ve sarsak bedenimi kaldırdım. Sendeledim, benden daha güçlü olan koltuk kenarından destek aldım ve vücudumu masayla koltuk arasından sıyırdım.

Yürekten eğlenen insanların arasına karıştım, Asrın'ı göremiyordum. İçimi açıp baksam görürdüm aslında. Benim içim dışımdı, gözlerime dokunan bir çift göz, ne denli acı çektiğimi anlardı. Orkestranın önüne kadar yürüdüm, elbisemin kalın kumaşı bacaklarıma çarpıyordu. Salon sıcaktı, müziğe duyarlı kulaklarımın algıları açılırken, ruhsuz gözlerle gitar tellerini döven parmakları izledim. O parmakların Asrın'a ait olduğunu, benim için bir kez daha çaldığını hayal ettiğimde, kaburgalarımın kalbime tırmanan çırpınışları hissettim. Ölmek için neyi bekliyordum?

Baba, bana neler yaptığını görüyor musun?

Omuzlarımı yükseltirken parmaklarımı yavaşça ve bir bir kadehimin etrafından çözmeye başladım, bir an sonra kadeh parmaklarım arasından düştü ve zeminde parçalara ayrılarak şingirdadı. İnsanlar bana baktı, danslarına ara vermişlerdi.

Kalabalıktan bir ses yükseldi. “Ne yapıyor bu deli?”

Bu deli ne yapıyor?

Bir başka ses alay doluydu. “İlgi çekmek için şov yapıyor, zavallı.”

Zavallı.

Tanıdık birileri bana yaklaştı, bir robottan farkım yoktu ve gözlerimi dahi kıpırdatamıyordum. Konuştular, kimse çaresizliğimi bilmiyordu, bilseler de umursamazlardı. Ben de umursamazdım. Birinin eli dirseğime dokundu, sıcak veya soğuk diye adlanlandıramıyordum.

“Esila? İyi misin?” diye sordu, bu sesin sahibi hiç de alakadar olmak istemediğim bir adamdı. “Bir yerine sıçradı mı? Bana cevap verir misin?”

Fizikçinin nefesi enseme çarptı, öğürmek istedim. İnsanlar bana bakıyordu, alaylılardı. “Sen git, Asrın gelsin.”

“Asrın,” dedi alaylı bir tonlamayla. “Ne çocukmuş bel Duyduğuma göre yurtdışına gidiyormuş, herkes sana değer vermediği için götürmediğini düşünüyor. Üzülme, ondan daha yakışıklıyım.”

Asrın'a herhangi bir sözü kaldıramazdım. “Asrın'ın görü etmezsin ama götüne benziyor-”

“Sen! Bu ne cesaret!”

Dirseğime asıldı, beni hızla kendine döndürdüğünde, bir diğer elinde tuttuğu içki kadehi ikimiz arasına sıkışmış ve yalpalayarak üzerime devrilmişti. Onu hızla ittirdim, irileşen gözlerim bembeyaz elbisemin üzerini aniden kaplayan kızılığa düşmüştü. “Hayvan,” diye bağırdım katıksız bir öfkeyle. “Elbiseme ne yaptın?”

Karnımdan dizlerime kadar uzanan kırmızı sıvı içime geçmiş ve soğukluğunu hissettirmişti ama bunu umursamıyordum. “Sakin ol, yanlışlıkla oldu,” dedi, bir kez daha bana uzanırken. “Üzülme, ben bir an sinirlenince...”

“Sen kime sinirleniyorsun götverenin oğlu?”

Bu sesi biliyordum, en az benim kadar öfkeliydi. Sesinin yankısını bedeni takip etti, nefesim kursağımda yalpalarken, iri ellerini Korhan öğretmenin yakalarına geçirdi ve onu sertçe ittirdi. Göz açıp kapayınca kadar gerçekleşmiş, kimsenin engel olmaya fırsatı ve zamanı olmamıştı. “Sen kimsin ki ona sinirlenebiliyorsun?” diye güreledi, esaslı bir yumruğu adamın suratına indirdi. “İçtiğin boku onun üzerine dökcek kadar yakınına giriyorsun? Bir daha ben olayım ya da olmayayım, o bana ait olduğu sürece kimse onun adını bile ağzına alamaz.” Bakışları etrafta gezindi. “Duydunuz mu ergen piçleri?”

Öğretmenler şaşkınlığını üzerlerinden atsalar belki tepki veribilirdi ama Asrın onlardan önce davranarak doğruldu. Göğsü şiddetle yükselirken bakışları yukarı tırmandı ve bu gece bana ilk kez baktı. Yeşil harelere kenarlarına kan toplanmış, gözlerine giden yolda tökezleyen damarlar çıkıntılarını aşındırarak kabarmıştı. Aynı anda hem bana bakmak istemiyor hem de bunun hiç bitmemesini diliyor gibiydi.

Bu cezbedici bir günahla, yüz güldüren bir sevap arasında bo-
calamak gibiydi.

Asrın günahı seçti.

Ona muhtaç gözlerime bakmak yerine elini yumruk olan avuç-
larıma yerleştirerek hırsla kendine çekti. Şaşırdım, sıcaklığıyla
aklım bulanmıştı. Ona sürtünen bedenimi insanların arasından
sıyrıldı, çok hızlı yürüyordu ve topuklular zorluk çıkarmıştı. Islak
gözlerimi elbiseme diktim, sahip çıkamamıştı. “Elbisem mahvol-
du,” dedim hayal kırıklığıyla. “Ona sahip çıkamadım, tıpkı sana
da çıkamadığım gibi. Bu elbiseyi bana aldın ama yemin ederim
isteyerek yapmadım Asrın.”

Bana inanmasını diliyordum, kimse inanmasa dahi o inanırdı.
Avuçladığım elbiseden yükselen koku midemi burkuyordu, kızıl-
lık hızla yayılmaya ve tüm elbiseyi katletmeye başlamıştı. Lobinin
önündeki kalabalıktan sıyrıldık, çok hızlı yürüyordu ve dün gece
aramızdaki her şeyi bitirmiş olmamıza rağmen şu an yine el eleydik.

Bu aşktan daha kuvvetli, daha hastalıklı bir histi.

Otelin görkemli kapıları iki yana aralandı. Karanlık içeriye
gölgesini devirdi, gölgenin üstünden yürüyerek aralıktan sızdık
ve otelden uzaklaştık. Hayal kırıklığıyla elbiseme bakmaya devam
ederken, serpiştiren yağmur karşısında çaresiz bir şekilde inledim.

“Daha da batacak elbisem,” dedim, titreyen dudaklarıma al-
dırmadan. “Her şey mahvoluyor, ben kimseye iyi gelemiyorum.
Dağıtıyorum ve artık toplayacak gücüm bile yok.”

Topuklarımın tıkırtısı yağmurun sesini yutuyordu. Bozulan to-
puzumdan firar eden tutamlar enseme tutunurken, siyah arabanın
yanında duraksadık. Sebepsiz bir heyecanın somut titremesi diz
kapaklarımla canını okurken, sırtım kaputa çarptı ve bedenim
yükseldi. Ayaklarım yerden kesildi, kalçam kaputun ıslak yüzeyine
otururken hayretle irileşen gözlerim hızla yukarı tırmandı. Günler
sonra bana ilk kez bu kadar yakındı ve yüzü doğrudan yüzüme
sabitlenmişti. “Asrın...”

“Beni çok öfkelenendiriyorsun.”

Avuçlarım elbiseden sıyrıldı. Ellerime sahip çıkamadım, par-
maklarım yoğun arzuya boyun eğdi ve ensesine dolandı. Göz te-

masını koruyordu, dolgun dudakları tek bir çizgi halinde gerilmiş ve simsiyah kaşları belli belirsiz çatılmıştı. “Ne güzel,” dedim, nefesim sus çizgisini ısırdı. “Sen de beni öfkeleniyorsun! Sürekli seni özlemek zorunda mıyım?”

Elleri kaputun üstündeydi, bana dokunmamak için çabalarken üzerime doğru eğildi. Gözlerimi yummamak için direndim, dudaklarımız konuşmak için aralansa birbirine dokunacaktı ve biz günlerdir birbirimizi öpmüyorduk. “Siktir!” diye fısıldadı sert bir sesle. “Seni öpmek istiyorum.”

Ben onun yetiştirdiği bir çiçektim ve sanki ne zaman solmaya başlasam beni suluyordu. “Öyleyse öp,” dedim muhtaç bir fısıltıyla. “Bu bize bir şey kaybettirmez veya kazandırmaz. Günlerdir beni öpmüyorsun,” dudaklarımız birbirine yaslanırken devam ettim. “Bunun için sana yalvaracak kadar zavalliyim.”

Güç bela yutkundü, parmak eklemleri elbisenin üstünden kalçamı okşarken, kirpiğinin ucunu ıslatan yağmur damlası yanağıma aktı. “Yalvarma,” diye fısıldadı kısık bir sesle. “Yalvarma.”

“Sen de bana yalvar, ödeşelim mi?”

Yavaşça güldü. Dudakları eşelenmiş tebessümlere gebeydi. “Ödeşmek istiyorsan beni çok sevmelisin.”

Seni çok seviyorum demenin, bambaşka bir yoluydu.

Sıcak nefesi dudak boşluğuma sızdı, nefesi ağzımdaydı. Terli alnımı alnına sürttüm, göğüslerim ona sürtünürken tebessümü yitti. “Asrın,” dedim bitap bir sesle. “Ben çok yoruldu, ölse her şey daha basit olmaz mıydı?”

Kaşlarını çattı. “Ölüm yok, ben nefes aldığım sürece sana ölüm yok.”

İç geçirdim. “Öpmeyeceksen git.”

Gözlerimizin arasındaki köprüden günahlarımız akıyordu. “Öpeceğim.”

Yanaklarıma kan toplandı, o saatler sonra gitmiş olacaktı fakat biz şu an hiçbir şey olmamış gibi davranıyorduk. Yeri döven damlaların şehvetli hızını izlerken, Asrın arabasının etrafını yürüyerek şoför koltuğuna yerleşti. “Arabaya geç.”

Afalladım. “Asrın?”

“İnat etme, itaat et.”

Ne yapıyorduk, nasıl dönüyordu nevrimiz? Ona hep itaat etmiştim, bu sefer de farklı bir şey yapmadım ve yağmur altında yürüyen bedenimi arabanın içine yerleştirdim. Günler sonra ilk kez arabasına biniyordum, deriyi bastırarak karamel kokusunu içime çekerken birer yumruk olan avuçlarımı dizlerimin üstüne gömdüm. Araba çalıştı, direksiyondaki hâkimiyetini bile özlemiştim. Avucumu kalbime yasladım, arabanın içi karanlıktı ve yağmur damlalarını temizleyen silecekler çalışmaya başlamıştı. “Kalbim çok acıyor,” diye fısıldadım ansızın. “Bu gerçek bir acı mı yoksa ben mi yanılıyorum Asrın?”

Omzunun üstünden bakiştık. “Çok mu acıyor?”

“Hı hı.”

İri damlalar gürültülü bir şekilde arabanın camına inerken, “Sabah ayrılacak bir çift için fazla normaliz,” dedim güçlkle. “Benden gidecek bir adam için fazla âşiksın.”

Bunu onun yüzüne vurmamdan nefret ediyordu, bense seviyorum. Öfkelenmedi, sustu ve bunu onayladı. Görmem için içini açmama gerek yoktu, zaten benim içimde bir Asrın vardı. Bana âşıktı, hatta bunun aşktan daha hastalıklı ve vazgeçilmez hisler olduğunu biliyordum ama bilmek yetmiyordu. Araba tanıdık caddeler boyu ilerledi, bu tanıdıklığı fark ettiğimde kaşlarım çatılmıştı ama sessiz kalmayı tercih etmiştim. Dakikalar sonra ise araba ani bir frenle duraksadığında, tekerleklerin gömüldüğü su birikintisi etrafa sıçradı. Bakışlarım camın ardından görünen siteye tırmandığında, dudaklarım, farkındalığın verdiği şaşkınlık ile aralandı.

Beni ilk kez burada öpmüştü.

Asrın kemikli parmaklarını direksiyondan ayırdı, kafasını arkaya yatırdı ve bir süre yalnızca yağmuru izledik. Onunla bunu yapmak da güzeldi. Tehlikeli seviyordum, hissettiklerim yeri geldiğinde saf duygulardı ama bazı ânlarda beni bile korkutuyorlardı. “Neden beni son kez öpeceğini hissediyorum?”

Nefes aldı, yağmurun sesi hızlandı. “Seni son kez öpeceğim için.”

Kabul, bu canımı yaktı. “Hiç dönmeyecek gibi konuşuyorsun?”

Kum saati boşluğu doldurdu, saniyeler usulca kayıp gitti aramızdaki sessizlikten. “Kim bilir?”

Yutkunamadım. “Ben bilmeliyim.”

“Bilme, üzülürsün.”

“Dün gelmek için gittiğini düşünüyordum,” dedim, kalbim korkuyla kasıldı. “Bugün gelmemek üzere gittiğini hissettiriyorsun.”

Güldü, ruhsuzca. “Kim bilir?”

Kulpa uzanarak kapıyı araladı, yağmurun şiddetli sesi kulaklarıma dolmuştu. Gök gürledi, grimsi bir maviliğin somut ama silik parıltıları gözlerime dokundu, ona eşlik ettim ve kendimi araladığım kapıdan dışarıya bıraktım. Yağmur bu fırsatı kaçırmayarak beni ıslatmıştı. Asrın kaputun önünü dolanarak çocuk parkına yürüyen dar yola yöneldi.

“O gece de yağmur yağıyordu.”

Cevap vermedi, bazen susarken çok şey anlattığına inanıyordum.

“Tek fark, şimdi seni daha çok seviyor olmam.”

Birkaç adım sonra duracaktı, durdu. Sitenin görüldüğü çocuk parkının yakınında, yaprakları dökülmüş bir ağacın yanında durdu. Tam bu noktada, yağmur bulutlara tırnaklarını geçirmiş ve damardan akan kan kadar hızlı bir şekilde gökyüzüne saçılırken beni ilk kez öpmüştü. Yanına iliştim, göğün attığı çığlıkla irkildim ve titreyen parmaklarımı onun omzuna yasladım. “Korkma,” diye teselli etti sevgilim beni.

Kokusu yaşam gibiydi ama ölüme yakın hissettiriyordu. “Yaz yağmurları çok olur,” dedim, titrek nefesimle birlikte. “Korkmamayı ya da senden başka birine sarılmayı da öğrenmem lazım.”

“Korkudan öl ama sarılma, sarılırsan hissederim.”

“Hissedersen üzülürsün, sana kıyamam.”

Ceketini çıkardı, bana doğru döndü ve sıcaklığının sindiği ceketini omuzlarıma yerleştirdi. Ceketin yakalarından tutarken kafamı hafif bir açıyla yukarı kaldırarak doğrudan gözlerine baktım. Bana bakıyorken gözleri parlıyordu ve bunu bildiğimi henüz bilmiyordu. Belki biliyor ama çaktırmıyordu. Göğüslerim göğüslerine yas-

lıydı, el izlerinin tıpkı doğum lekesi kadar sabici bir belirginliğe değil ama hissiyata benzediğini biliyordum. Yüzümü avuçlarının arasına aldı, ölüm yaklaşıyordu, benim ölümüm bu adamın olmadığı her yerdedi.

“Ben sana çok kıydım değil mi?” diye sordu aniden. Sesi, kendiyile yüzleştirdiğini hissettirdi. “Kırdım, çok da üzdüm. Yalan yok, sana dair hiçbir şeyden pişman olmadım ama seni bu denli bana mahkûm etmek istemezdim. Hayır, isterdim. Siktir! Ben ne saçmıyorum?”

Kıkırdadım, çok içtendi. “Çok güzelsin.”

“Senin kadar değil.”

Ama ölürdüm, hatta sırf onunla onun için yaşardım. Bakışları dudak kıvrımına ve yanağımdaki çukura değindi, öyle bir baktı ki suya muhtaç bir çöl kuşu gibiydi. “Cennetin nasıl bir yer olduğunu merak ediyorum,” dedi sert bir fısıltıyla. “Ama nasıl mükemmel hissettirdiğini biliyorum. Hele sen böyle güldüğünde... nesen sen?”

Yanağımı avucuna yasladım, o farkında değildi ama parmakları yaşları temizliyordu. “Bugün aynı soruyu senin için kendime sordum, yanıt veremedim.”

“Birbirimize hiç benzemiyoruz.”

Yağmur hızlandı, bu anın bitmesini istemiyordum. “Birbirimize çok benziyoruz.”

Âdemelması sert bir yumru çizdi. “Tamam.”

Burnumu çektim, bu hissi içimden söküp atmak istiyordum. “Tamam.”

Aramızdaki mesafe azalmaya başladığında gözlerim usulca kapanmaya başladı. Bakışları gözlerimden sıyrıldı, dolgun ve istekle aralanan dudaklarıma dokunduğunda kısık bir inilti döktü. Kafasını yana yatırdı, gözlerindeki açıklık büyüdü ve gem vurulamayacak bir arzuya gebe kaldı. Sesli bir şekilde yutkundum, dilimin ucuna yuvarlanan kelimeleri saklamadım.

“Geleceksin değil mi?” diye sordum yakarırcasına. “Bana geri dönüp, beni tekrardan kollarına alacaksın?”

Sessiz kaldı, bu sessizliği acıttı. Dudakları dudaklarım üzerinde hareketlenirken, bir süre ağızımdan verdiğim nefesi aldı. Yağmur

damlları sa diplerimizden ayak parmaklarımıza kadar ıslatmış fakat yanan yüreklerimizi söndürmeye yetmemişti. “Senden gitmedim,” diye fısıldadı, gök gürlledi. “Adamlar kalır, erkekler gider.”

Bu bir cevap değil, kaçıştı.

Birbirine sürtünen dudaklarımız daha fazla ayrılığa dayanamadı ve aynı anda birbirine yaslandı. Öldüm, ölen bütün uzuvlarımdan tekrardan doğdum. Yalnızca ona ve onun için. Günlerin hasreti dudaklarımda büyümüştü, dokunduğu an inledim ve titrek avucumu kalbine yasladım. Dili dudaklarımı araladı, kafasını yana yatırarak hızlandığında, ilk kez tutkudan daha yoğun bir şey hissettim: aşk.

Açlığı, bir bebeğin annesinin göğsünden içmek istediği süte duyduğu tutsaklıktı.

Dudaklarımız, bunun son olduğunun bilincindeydi. Parmak uçlarını kalbinin içine girecek gibiydi. Sağır olsam bile avcumun altında çırpınan kalbi her şekilde duymayı diledim ve parmak uçlarımla dövdüm asi bir hınçla tepinen kalbini. Yağmur yağdı, acı surete bürünerek bizi izledi ve Asrın, beni dakikalarca öptü.

Öptü, unutmasını diledim, yeniden öpebilmesi için.

Bölüm 25

-Bu Bir Ayrılık Değil, Ölüm-

Bana, dudaklarıyla veda ediyordu.

Bedeniyle,

Ruhuyla.

Bir veda içine kaç duyguyu sığdırırdı? Bir veda, kaç kişilik olurdu? Bir veda yetim bir çocuk değil miydi? Bu veda kaç buseyi hak ediyordu? Soğumuş yanaklarıma düşen el izlerini, titreyen dudaklarını, saç diplerime inen iri yağmur damlalarını, Asrın'ın acıyla kırışan yüzünü görüyor, biliyor ve hissediyordum. Bu onun kanatları altında olduğum son andı. Artık ben oraya ait değildim. Artık biz iki ayrı yalnızlıktık. Artık Asrın, üşümeyeyim diye ellerimi tutmayacak, ıslanmayayım diye başımı örtmeyecek, tökezlediğimde beni tutmayacaktı. Asrın, beni terk ederek bir şiiri yarım bırakacaktı.

“Ruhu incinmiş bir kız için fazla güzel öpüşüyorsun,” diye fısıldadı dudaklarımin üzerine doğru. Acı ve aşk, bir düşman gibi taaruza kalkıyordu. “Seninle ne kadar yol kat ettiğimizi şimdi daha iyi anlıyorum Esila.”

Parmak aralarımaya sokulan kirli sakallarını okşadım, öpmek istedim ama buna iznim olmadığını düşündüm. Teninin çam iğneleri idi sakalları. Ben ona özgürce sarılabilmeyi bile aylar sonra başarabilmişken, şimdi dokunurken kendimi kısıtlamam gerçeğini kabul edemiyordum. Çaresizlikle indirdiğim avuçlarımı gömleği-

nin yakasına sardım. Çok ıslanmıştı, yüzüne baktığımda üşüdüğüne dair tek bir hissiyat belirmedi içimde. Asrın ona tutunan avuç parmaklarımı yakalayarak gömleğinin yakalarından uzaklaştırdı ve dokunuşunu usulca kopardı.

“Asrın?”

“Hımm?”

“Gideyim mi?”

“Yok,” dedi aceleyle. “Yukarı çıkalım, üstünü değiştir.”

Beni, omzumdan kendine bastırırken, gözlerinde, katilimizi gördüm; aşkımızı. İnledi. “Hüzünlüyken de çok güzelsin.”

Fısıldadım. “Kandırıkçı.”

Konuşmadı, konuşmadım.

Aramızdaki sessizlik büyüdü. Elbisemin bedenimde ağırlaşğını hissederken beni yürümem için teşvik etti. El eleydik. Bu sıradan bir eylemse nasıl göğüs kafesim yerinden çıkacak gibi olurdu? Onun sırtını izlerken siteden içeriye girdik. Asansöre binmedik, kapalı alanlarda kalmayı istemiyordu. Merdivenleri çıkmaya başladığımızda bunu birlikte son kez yapıyor olduğumuzu fark ederek yutkundum. Bir an tüm bedenim ruhuma ağır gelmeye başladı.

“Bugün yanlış bir şey yaptım,” dedim, sesim merdiven boşluğunda yankılandı. “Birilerini kırdım.”

“Siktir et!” dedi, omzunu silkti. “Sen kırılmadıysan umurunda değil.”

Merhametsiz bir adam olduğunu zaten biliyordum. Usulca güldüm, garipti. Biraz sonra dairenin önünde duraksadık, elbisemin kuyruğu yerde sürüklendiği için kirlenmişti. Kumaş pantolonunun cebinden çıkardığı gümüş anahtarla kilidi açtı, kapı tiz bir ses bırakarak aralandığında karanlık, yüzlerimizin bir kısmını örümüşü.

“Diplomanı aldın mı?” diye sordum, sessizliği dağıtarak. “Karneni de görmedim.”

Koridor boyu yürüdük, merakla irileşen gözlerim evin her köşesini özlemle gezindi. Bu evde aylarımız geçmişti, beni defalarca öpmüştü ve az sonra gireceğimiz odada koyun koyuna uyumuştuk. “Karnemi yırttım,” dediğinde, hiç de şaşırmadığımı fark ettim. “Diplomam duruyor.”

Ayakkabımın içine gizlenen parmaklarım üşürken, gözlerim salonun kapısından ayrılarak Asrın'ın ıslak saçlarına yöneldi. "Üç tane ikim vardı," dedim yaramaz bir sesle.

Onunla bir şeyler paylaşmayı özlemiştim.

Yatak odasının eşiğinden içeriye tok bir adım attığımızda gerilmiştim, bunu gizlemek için bir gayret göstermedim. Loş ışık odaya fersizce aydınlatmıştı. Asrın dolaba ilerleyerek kapakları araladı, omuzları gergindi ve siyah gömleği içinde teninin ıslandığına emindim. Dolabın içinde bir şeyler kurcaladıktan sonra kısık ışıktan dolayı seçemediğim birkaç şey çıkardı ve omzunun üzerinden bana döndü.

"Üşüyor musun?" diye fısıldadı, bu şefkati daha önce de tatmıştım. "Hadi, üstünü deyiş."

Yaşlı gözlerimi kırıştırdım. "Çok yorgunum," dedim sessizce. "Değişmeyeceğim, sen deyiş."

Omzumu kapının pervazına yasladım, kemiklerim bile titriyordu. Kollarımı göğsüme sararak kendimi ısıtmaya çabalarken sert nefesini işittim. "Bu kez ısrar etmeyeceğim," dedi düz bir sesle. "Gel seninle bir sigara yakalım."

Afalladım. "Beraber?"

Buruk bir tebessüm sundu, sunduğu an sildi. Bu bir an önce yaşarken, bir an sonra ölmek gibiydi. Kendi kıyafetlerini çıkarmadı, dağınık yatağın üstünde şekilsizce duran poları kavradı ve yatak odasının balkonuna yöneldi. Onu takip ettim, saatler sonra gidecek bir adamı hâlâ takip ediyor olmam mantık işi değildi. Asrın balkon kapısını araladı, sert rüzgâr bu yana eserken, genişçe esnedim ve balkona çıktım. Yere oturdu, uzun ve kuvvetli bacaklarını ileriye doğru uzattı ve ben daha ne olduğunu anlayamadan elimden yakalayarak beni üstüne devirdi.

"Çüş!"

Kalçam onun yanındaki boşluğa düştüğünde acımişti ama bu umursadığım bir detay değildi. Dirseklerim karnına yaslanmış, saçlarım kasıkları üzerinde birikmişti. Sertçe yutkunarak doğrulduğumda, Asrın'ın gergince soluklandığını işittim. Sırtımı duvara yasladım, dizlerimi kendimi çekerek yana yatırdım ve poları üstüme örtmesine izin verdim.

“Bu yaptığımız çok saçma.”

Pantolonu cebine yerleştirdiği paketi aldı. “Biliyorum yavrum.”

Ruhsuzca güldüm, ruhsuz tebessümler içten olur muydu? Olu-
yordu, şu an sahiden gülümsüyordum. Kemikli parmaklarına yer-
leştirdiği sigarayı tutuşturmam için çakmağı bana fırlattı. “Yak
bakayım.”

Hevesle ona döndüm, bir avucumla yaşlı gözlerimi kurularken,
fırlattığı gümüş çakmağı yakaladım. “Bak, bana içirmezsen şu
çakmağı balkondan aşağı fırlatırım.”

Kaşlarını çattı. “Ha? Zaten başka çakmak yoktu...”

Duraksadım. “Vardır dimi?”

“Evet.”

Dudaklarımı birbirine bastırduğumda hiçbir anımı kaçırmadan
beni izlemeye devam etti. Bakışları, beni düşürüyordu. Dizlerim
onun dizine çarparken başparmağımı kurulayarak gümüş çakmağı
çaktım. Yanmadı, bir kez daha çaktım. “Yanmıyor bu zımbırtı?”

“Çakmağı ıslattın, nasıl yanacak?”

“Ee, sen verdin.”

Sıkıntıyla ofladım, birkaç kez daha çaktım ve nihayetinde par-
ladığında gülümsedim. Dudakları arasına kıstırdığı sigaraya kısa
bir bakış attım, avucumu alevin etrafına sardığımda homurdandı.
“Avucun ateş alacak, ne yapıyorsun kızım?”

Omzumu silkererek onu geçiştirdim, kalbim nasıl bu kadar hızlı
atabiliyordu, bilemiyordum. Gecenin içinde parıldayan alevle sig-
arayı tutuşturdum, saçlarımdan akan su fazlalığı onun yanaklarını
ıslattı. Bakışlarının yoğunluğundan püsküren ateşle başa çıkamı-
yordum; önce gözlerim alev aldı, küle dönecekti ama buna izin
vermeyerek yumdu gözlerini. “Sen de acıdan geçilemeyen yollar
var, geçtiğim yolları geri dönüyor gibiyim.” Ansızın avuçlarımı
yakaladı, o kadar yakındık ki, gözlerimiz birbirinin içinde gibiydi.
“Sana tekrardan gelebilmem için giderken acı bırakmamam lazım.
Ama sen şimdi, benim dayanamayacağım kadar acı çekiyorsun.”

İri avucunda küçücük kalan elime baktım, bazı anlar zihnine
girmek ve dile getirmedeği onca şeyi kendi gözlerimle seçmek isti-
yordum. Yanağımdaki yaşları omzuma silerek gülmeye çalıştım.

“Aklımı çelmeye mi çalışıyorsun?”

Burnunun ucunda tüten sigaraya tip tip baktı, bir an için komik gelmişti gözüne. “Çok öncelerden çeldim güzellik.”

“Evet, yapmıştın. Çakal herif.”

Burnuma fiske attı. “Sigaramı yak.”

Sigarasını yaktım. Bunu yaparken gülmüştüm ve Asrın, bana ilk kez gülerken tatlı göründüğümü söylemişti. Ellerim yanaklarındaydı. Sakallarının avcumda bıraktığı etkiyi çok özlemiştim. Bir an aramızda uçurumlar varken, bir an sanki saatler sonra ayrılmayacakmış gibi yakındık. Sigaranın yoğun dumanı etrafa sindi. Bir an tereddüt etsem de bir şey kaybedemeyeceğimi fark ederek başımı omzuna bıraktım. “İş bulacağım,” dedim yavaşça. “Sahaçıda çalışmak isterdim, kitap kokusu sinen bir yer huzurlu hissettiriyor.”

Gerildi, sert nefesi saç diplerimi kavurmuştu. “Annen,” dedi sert bir üslupla. “Sana bakacak kadar olanağa sahip, sen sadece dinlen.”

Dudaklarımı sarkıttım, kimin haklı olduğunu tartışmadık. İtiraz etmedim, bu anın tadını çıkarmak istiyordum. “Artık bana karışma hakkına sahip değilsin,” dedim, bunun onu acıttığını düşündüm. “Değil mi?”

“Boş konuşma.”

Yüksek sesi irkiltti ama umursamadım, alnımı omzuna sürterek çatılan kaşlarımı düzeltmek istedim. Lakin acının getirdiği yoğunlukla çatılırken gevşeyemiyordum. Bedenim kaskatıydı, soğuk donduruyordu ama içim alev alevdi. Ağlamamak için dudağımı dişledim, ona çok şey anlatabilir veya onunla saatlerce susabilirdim. Ya da kalbini dinler, benim için bu denli atabildiği için ona daha çok bağlanabilirdim. Sahi daha çoğu nasıl olabilirdi ki? “Bana bir geceni anlatır mısın?” diye fısıldadım umutlu sesimle. “İslahhanede geçirdiğin tek bir günü bile anlatmadın. Sana bunun için hiç ısrar etmedim, sen bana birçok şey için ısrar ettiğin halde.”

Genzini temizledi, sigaranın kokusu bir akrep gibi sinsice ama derinden yaklaşarak boğazıma indi. “Ne bilmek istiyorsun?”

“Neyi bilmemi istiyorsun?”

“Sabaha unutacak mısın?”

Yutkunamadım. “Sabah olmasın.”

“O işlere ben bakmıyorum.”

Kıkırdadım. “Dalga geçme ya.”

“Seni gülümsetmek istiyorum.”

Sustum, anlatmasını bekledim. İtiraz etmedi, konuşmaya hazırlandı. Çok sevdiğinde kaldırmak daha zordu, onun acısını taşırdım fakat kaldırabileceğim muammaydı. Gözlerim sıyrıklarla berelenmiş ellerine düştüğünde afalladım fakat sormadım. Sınırlendiğinde savurup dağıtan bir adam olduğu için beklendikti. “Bir yerlerde senin canın yandığında canı yanacak birilerinin olduğunu unutma,” dedim, parmak uçlarım yaralarına dokunurken. “Sakın hissetmem sanma, ben hissedirim.”

“Niye, sen müneccim misin?”

“Pislik.”

Kemikli parmakları arasına kıstırdığı sigarayı dudaklarından ayırdı ve aralık dudaklarım arasına yerleştirdi. Bunu ilk ve belki de son kez yapıyordu. Dudaklarının sigarada bıraktığı ıslaklığa dokundum, cılız ve fersiz bir nefesi içime çektim ama sigaranın böyle içilmediğini de anlamış oldum. Gürültüyle öksürerek dumani ağızımdan ve burnumdan taşırdığımda, alt dudaklarını ısrarak sırtıttı. Bunları, beni oyalamak için yaptığını anladığımda üzüldüm.

“Asrın, anlat artık.”

Alnı kırıştı. “Altı yaşında olduğum için her detayı hatırlamasamda soğuğu hatırlıyordum. Küçük, uslanmamız için tıktıkları hücreler buz gibiydi. Bir zamandan sonra alışıyorsun, sanırım buna alıştığımın soğuğa karşı duyarlılığımı kaybettim.”

Sustum, konuşması için.

“Kavga ettiğinde ya da gardiyanlara baş kaldırdığında gece boyu seni oraya tıkıyorlardı, zıkkım bile vermiyorlardı. Neden orada olduğumu ilk zamanlar anlayamasam da bir zamandan sonra her şey yerine oturuyor,” dediğinde, geçmişin, umdu bileklerinden vurduğunu hissettim. “Ben rahat duran bir çocuk olmamıştım, bu da daha fazla dayak demekti. Beni sınırlamalarını sevmiyordum, hiçbir çocuğun hak etmediği muameleyi gösteriyorlardı. Zihinleri pas tutmuş, para budalalarıydı ve zevkle dövüyorlardı. Sanırım oranın doğasına alıştım, birini döverken rahatsız hissetmemeye, aksine zevk almaya başlamıştım.”

Bunlar bildiklerimdi, detaya girmek istemiyordu ve tıpkı bir zamanlar benim gibi aciz hissettiğini biliyordum. Yağmur yüklü bulutlara kısık gözlerle baktım, gökyüzü bu gece ağlamaklıydı. “Eşyalarımı toplamalıyım,” dedim hüzünlü sesimle. “Her şeyim senin yanında.”

Gözlerini profilimde hissediyordum. Dilinin sustuğu, gözlerinin konuştuğu bir anın içindeydik. Dudağımı dişledim. “Evet, her şeyim yanımda.”

Avuçlarımı dizlerime topladım, istemeyerek de olsa başımı omzundan kaldırırken kokusunu, teninden soludum. Asrın saçlarına uzanarak biriken suyu sıktı. “Kurulayacağım zaten...”

Derin bir nefes verdi. “Çaktırma, bahaneyle dokunmaya çalışıyorum.”

Elleri saçlarımdan ayrılırken buruk bir şekilde gülümsedim. “Peki.”

Asrın diğer avucuna gizlediği sigara izmaritini balkonun zeminine bastırarak közü dağıttı. Yanından sıyrılmak istemesem de bunun bir sonu olduğunu bildiğim için yavaşça doğruldum. Bacaklarım sendeledi, bedenimin soğuktan ağrıdığını fark ederken duvara tutundum. “Çok üsüdü.”

Elbisemin ağırlığını taşımak istemiyordum fakat üstümü değiştirmeye gücüm yoktu. Asrın kalkmadı, belki de toplayacağım eşyaları görmek istemedi. Onu geride bırakarak balkondan ayrıldım ve yorgun bedenime aldırmayarak dolaba ilerledim. Kapakları aralayıp içini kurcaladığımda siyah bir spor çanta görmüştüm, onu yakalayarak çektim. Çok çeşidi bulunan pantolonlarımı, kazaklarımı ve sürekli giyindiğim tişörtleri çantanın içine tıktırdım. Dolabın çekmeceli raflarında bulunan birçok iç çamaşırını, şortları ve kutu içine yerleşmiş olan takıları da alarak çantaya sığdırdım. Dolaba tıktırdığım kitapları ve not kâğıtlarını toplamayı unuttum. İçli bir nefes aldığım sırada gözlerim Asrın'ın kıyafetlerine takıldı. Hiç düşünmedim, düşünmeye gerek görmedim ve kokusu sinen kıyafetlerini avuçlayarak çantanın içine koydum.

Kokusunu özleyeceğini bilmek, kokusunu özlemekten daha sancılıydı.

Çantanın fermuarını çekerek doğruldum. Çok üşüyordum, korkuyor ve kendimi çaresiz hissediyordum. Yaşadığım onca şeye rağmen bu kadar kötü hissettiğim hiçbir an olmamıştı. Onu kendi ellerimle uğurluyordum, gözümün içine baka baka gidiyordu ve ben artık bu gerçeğe dayanamayacak gibiydim. Şuraya yığılmak, gitmemesi için ona yalvarmak istiyordum ama beni tutan gerçekleri yok sayamıyordum.

“Lütfen bitsin artık,” diye fısıldadım kendime. “Bu yaşta bu kadar yükü kaldıramıyorum.”

Alnımı dolabın kapağına yasladım, dinlenmek istedim ama düşünceler rahat bırakmıyordu. Her an bir şeylerle mücadele etmek zorunda hissediyordum, hastaydım ve hastalığıma iyi gelecek hiçbir şey yaşamıyordum. Mutlu değildim, ölecek gibi ya da ölmek ister gibiydim. Dişlerimi sıktım, içten içe kendimi mahvediyordum. Titrek nefesimi ağzımın içinde şişirdim, Asrın hâlâ sessizdi.

Çantamı parmaklarımla yakalayarak dolabın dibinden ayırdım, topuklu ayakkabılar canımı yakıyordu ama çıkarmadım. Bomboş olduğu kadar ıslak olan gözlerle dağınık yatağa döndüm, oda biz kokuyordu. Ayakkabımın burnuyla yatağa sert bir tekme savurdum, acıyan parmaklarımı umursamadım ve okkale bir tekme daha savurdum.

“Yapma.”

Hırladım. “Sen sus.”

Bir tekme daha savurduğumda ince topuğum çıplak zeminde kaydı ama Asrın belimden yakalayarak düşmeme engel oldu. “Sakin ol,” diye emretti, düz bir sesle. “Sırtıma atarım seni.”

“Hadi be, hayvan.”

Elinin tersiyle ağzıma vurdu, katiyen acıtmaktan uzaktı. “Kendine zarar verme.”

Uysalca başımı salladım, hangimizin daha dengesiz olduğunu bilemeyecek kadar karıştıktım. Asrın'dan sıyrılarak yatağın ucuna çöktüm, onun kıyafetlerini toplayışını izledim. Burada çok eşyası vardı, zengindi ve bir şey alırken hiç düşünmezdi. Onlarca pantolonu çantanın içine yerleştirirken, bu görüntünün ne kadar kahredici olduğunu düşündüm. Bunu izlemeye dayanmak istemediğime karar verdiğimde aceleyle odadan ayrılarak koridora çıktım. Hızlı

hızlı solurken elimi boğazıma sararak buna dayanmaya çalıştım ama dayanmanın imkânı yoktu. Tırnaklarımı avcuma geçirdim, alnımı duvara sürterek kendime acı verirken, sarsılan omuzlarımı görmemesini diledim.

Boğazımda biriken yumrular canımı acıtırken gözlerimi sımsıkı yumdum. Bunun nasıl bir acı olduğunu sorduklarında lügatımda bulunan hiçbir kelimenin bunu anlatmaya yetmeyeceğini biliyordum. Tahammülsüz acılara katlanamıyordum. “Nasıl bitecek bu?” diye sordum kendime. “Ölsem geçer mi, biter mi?”

Yanaklarım boyunca akan sıcak yaşları durdurmak için çaba sarfetmedim. Dudaklarımı dişleyerek hicrî kırıkları bastırdım, karburgalarımın bütün vücuduma yayılan ve beni felç eden bir hissiyattı. Sanki ömrüm boyunca kurtulamayacak, bunu benimseyecek ve bu zavallı hislerle yaşayacak gibiydim.

Asrın'ın zemine düşürdüğü tok adımlarını işittiğimde hiçbir tepki göstermedim, canım yanarken oyun oynamıyordum. Elimin tersiyle yanaklarımı kuruladım, beceriksizdim. Saçlarımı önüme dökerek yüzümü ondan gizlerken yerimden hareketlendim.

“Burada işimiz bitti mi?”

Sırtımdaki poları alarak benden uzaklaştırdı ve bir başka ceketi omuzlarıma düşürdü. “Bitti.”

Bitti.

Omuzlarımdaki cekete sığınarak ufak adımlarla koridorda yürürken, eve son kez baktım. Bir sürü anım olsa da onunla ilgili anılarımın yeri asla dolmuyordu, bu yüzden ne denli özleyeceğimi tahmin edebiliyordum. Asrın kapıyı araladı, iki çantayı da bir avucuyla yakalamış ve zorlanmadan taşıyordu. Sertçe yutkundum, neden omuzları benim gibi düşmüyor ya da yüzünde acının resmi oluşmuyordu? Benden güçlü olmasına imreniyordum.

Daireden ayrıldık, merdivenleri yine yavaş ve sessizce indiğimizde, dış kapıdan sıyrılıp serin havayla çarpıştık. Normalde hızlı ve çevik biriydi, adımları hep kendinden emindi ama sanki bugün bir tuhaftı.

Giderken gelmek istiyor gibiydi.

Siyah arabayla aramızdaki mesafeyi kapadık, şoför koltuğuna geçtiğinde yavaş adımlarla arabanın etrafını dolandım ve kapıyı

aralayarak yolcu koltuğuna yerleştim. Deri koltuklar ıslandı, bunu ikimizde umursamadık. Uzun parmakları hareketlenerek ısıtıcıyı açtığında, araba birkaç dakika sonra ısınmaya başlamıştı.

“Hasta olacaksın,” dedi dűřünceli bir sesle. “Saatlerdir ıslak geziyorsun. Eve gidince ılık bir duř al ve kendine gel.”

Kafamı salladım, konuştuğumda sesim titreyecekti ve şu an bunu duymasını istemiyordum. Elimi yüzüme yasladım, iğrenç hissediyordum. “Vişana soğuk mudur?”

Cevap vermedi, ben de üstelemedim. Dizlerimi kendime çekerek küçüldüğümde ağladığımı biliyor fakat tepki göstermiyordu. Biri aylar önce bu resmi önümüze sunsa veya bu sahneyi canlandırsaydı güler geçerdim fakat şimdi her şey birkaç saat içinde gerçekleşecekti. Gidecekti, mesafelerin hislerinden bir şeyler götürecektik olmasından ölesiyeye korkuyordum.

“Annenle konuşuyor musun?” diye sordum çatlak bir sesle. “Nasıl?”

Yutkundum. “Senden daha iyi durumda.”

Dudaklarımı kemirdim, aklımda dile getirmek istediğim çok şey vardı. “Sen de bunun böyle olmasını isterdin,” dedim kıskançlıkla. “Annen hep ilk tercihin olacak.”

Aptallık yapıyordum. “Sen bilmiyorsun,” dedi, dişlerini sıktı. “Sen hiçbir şey bilmiyorsun. Sen benim nasıl yandığımı da bilmiyorsun. Bunun için sus, gereksiz konuşma.”

“Yanıyor musun?” diye bağırdım hiddetle. “Hani, ben niye görmüyorum?”

Camın üstüne devrilen yağmur damlaları hızlandı, tek bir çizgi halinde gerilen dudakları ilğimi çekmişti. “Bana haksızlık ediyorsun,” dedi ruhsuz bir sesle. “Ateşe mi vereyim kendimi? Sen gözlerime baktığında görmüyor musun?”

Tırnaklarımı dizlerime geçirdim, ne dűřüneceđimi şaşmıştım ama emin olduğum tek řey onun bunu önemsemediği, zorlandığı ve acı çektiğiydi. “Tamam, unut gitsin.”

Ona kırgındım, kalmasını istiyordum ama ona bir kez bile gitme dememiştim. Asrın sakallarını sıvazladı. “Unutamıyorum ki,” dedi kısık bir sesle. “Niye unutamıyorum ben seni?”

“Unutmak istemediğindedir.”

“Evet,” dedi, yine bir anda sakinleşerek. “Bunu hiç denemedim.”
“Deneme,” dedim korkuyla. “Sakin deneme.”

Omzunun üzerinden bana döndüğünde bakışlarımız kesişmişti. Bana, ruhuna sapanan hançerleri çıkarmamı isteyerek bakıyordu ama sanırım sırtındaki hançerlerden birinin benim olduğunu bilmiyordu. “Yok, denemem,” dedi yürekten bir fısıltıyla. “Sen de deneme.”

Kafamı hızlıca salladım. “Önüne dön, kaza yapacaksın.”

“Gözlerimi ayıramıyorsam?”

Yavaşça güldüğümde derin bir nefes vererek önüne döndü, gülümsememin onda yarattığı etki tuhaf ve tanımlanamazdı. Tanıştığımız ilk andan beri yalnızca birbirimize karşı değişmiştik ama bunu onun yüzüne vurmamıştım. Aramızdakinin aşkla sınırlandırılmayacak kadar hastalıklı olduğunu farkındaydım. Bu bazen korkutmuş olsa da alıştığımı biliyordum. Fazla konuşmadım, sessiz kalmayı tercih ettiğimde zamanın durmasını ve bir daha akmamasını istedim. Konuşmayabilirdik, sesini duymayabilirdim ama hissetmek hepsinden çok daha değerliydi.

Sakin bir caddeye girdik. Caddenin sonundaki rezidansı fark etmemle birlikte sertçe yutkundum. Yol hiç bitmesin istiyordum ya da hiç gitmemesini. Avuçlarımı kollarıma sardım, göğsüm şiddetli nefesimle birlikte yükseldiğinde sakin kalabilmek için kendimi telkin ettim. Bunun mümkün olmadığını saniyeler sonra fark ettim. Araba zeminde yavaşça durduğunda tüm iradem sarsılarak ayaklarımın ucuna yığıldı.

İnmek istemiyordum.

“Ben...”

“Ben...”

Konuşacak hiçbir şey yoktu. Bu kanatan, kanattığı kadar acıtan bir gerçeklikti. Dışlerimi kenetledim, birbiri ardına döktüğüm yaşları elimin tersiyle silerek yanağımı kuruladım. Belki ona öfkelenebilsem, birazcık bile nefret edebilsem daha kolay olurdu. Ama... Benim için benden vazgeçiyor olduğunu biliyor ve bu yüzden yakasına yapışmak istiyordum.

Ben hiç iyi değildim.

“Evin anahtarları sende,” dedi kısık bir sesle. “İstedğin zaman uğra, sorun olmaz.”

Parmaklarımı enseme sararık dövmenin üzerinden geçtim. Bunun bile iyi hissettiremeyeceği kadar kötüydüm. Neden nefes alamıyordum? “Eylem'den uzak dur,” dedim emrivaki bir tavırla. “Onunla gitmeyeceksin değil mi?”

Şaşırdı, henden başka kimsenin anlayamayacağı bir gizemle şaşırdı. Kaşlarının çatılışını izledim, canımın içinde ona ait bir şeyler taşıyordum. “Şaçma,” diye kestirip attı sertçe. “Seni götürmediğim yere onu götürmem.”

Kararsız kalsam da susmadım. “Sana karşı hisleri var,” dedim titreyen sesimle. “Ben bir kadımsın, elbet hissediyorum.”

Kemikli parmaklarını ovdu, gözleri berelenmiş parmaklarından sessiz bir nefes verdi. “Tamam, mesafe koyarım.”

Hayatım boyunca bu kadar şaşırdığım bir başka anın olmadığını fark ettim, katiyen böyle bir tepki beklemiyordum. Dudaklarımdan şaşkın bir mırıltı firar etti, kaskatı kesildim. Çatılan simsiyah kaşlarını ve alınının bir kısmını örten dolgun tutamlara ıslak gözlerle baktım. “Asrın...”

“Siktir! Sarılısana bana.”

Düşünmedim, düşünmeye gerek bile görmedim. Kalçamı deri koltukta kaydırdım. Çelimsiz kollarımı gereksiz bir panikle boyuna sardığımda bana kolaylık sağladı. Bir müddet sarıldık, sonra bunun son sarılış olduğunu hazmetmeye çalıştım. Daha önce birkaç kez son olduğunu düşünerek sarıldığımız yerden şimdi çok daha sıkı sarılmıştık. Bilmiyordum. Saçlarını ikimiz arasında bir yerlerde sıkıştı, sıcak parmakları ensemdaki dövmeyle yoklarken burnumu boynuna sürttüm. “Son üç defadır bunun son olduğunu düşünerek sarılıyorum,” dedim buruk bir tebessümle. “Yine de hiç sonu gelmiyor gibi. Çok acayip.”

“Biliyorum,” diye fısıldadı ince bir alayla. “Ben de oradaydım.”

Ensesine sert bir şaplak attığımda bana kızmadı. Islak saçlarının yoğun kokusu genzimi gıdıklayarak ciğerime sokuldu, tehlikeli kokuyordu. Cezbedici ve ayartıcı bir adamdı, yoldan çıkarmayı iyi biliyordu. “Yine burnum akıyor.”

Parmak uçları saç diplerime aktı. "Güzel bir burnun var."
Kıkırdadım. "Dalga geçmesene."

Burnumu kabaca çektim, iğrenmediğine emindim. Dudaklarımı enseyle boynu arasındaki boşluğa bastırduğumda dünyanın en güzel bahçesinde gezindiğimi hissettim. Hiç istemeyerek de olsa kollarımı boynundan ayırdım, aceleyle yüzümü temizledim ve hiçbir söze gerek duymadan kapıya uzandım. Aralanan kapının ardındaki soğuk ayak bileğimden bacaklarıma doğru tırmanırken Asrın beni durdurmadı.

Yalnızca sordu. "Bana söyleyeceğin son şey bu mu?"

Bedenimi kapının önüne yığdım, ıslak elbise nedeniyle titredim ve kısık bakışlarımı doğrudan kirpiklerinin çerçevelediği gözlerine diktim. "Seninle son kez konuşmadığımıza eminim," dedim, dudaklarımı kıvırmak için üstün bir çaba sarfettim. "Zamanın ne getireceğini bilmesem de seni bana getirmesini dileyeceğim. Kendine iyi falan bakma, çok yakışıklı olup dikkat çekme," yutkundum. "Kimseye kapılma."

Arabanın kapısını gürültüyle örttüğümde veda cümlelerinin önüne geçmiştim. Bu acının sesini kesmek, iniltilerini bastırmak istirdim ama çok isyankardı. Cılız parmaklarımla elbisemin kuyruğunu topladım, rezidansın kapısına kadar dayanabilirdim. Şifreyi titrek parmaklarla, görmeyen gözlerle girerek şık kapıyı araladım. Kendimi içeriye iterek kapıyı aradımdan kapattığımda daha fazlasını kaldırmak istemedim ve merdivenin ilk basamağına yığıldım.

Topuklu ayakkabıları çıkararak merdiven boşluğuna fırlattım ve çıplak ayaklarımı soğuk basamaklara bastım. Annem beni bekliyor olabilirdi ama umurumda değildi, şu an hiç kimse umurumda değildi. "Annesini bana tercih ediyor," diye fısıldadım acılar içinde. "Onun için bile benden vazgeçilebiliyor. Ben kimsenin ilk tercihi olmayacağım, onun bile ilk tercihi değilim."

Başımı merdiven korkuluklarına yasladım, kan kusacak gibiydim. "Ne yapacağım ben?" dedim fısıltıyla. "Bunun altından kalkabilecek miyim?"

Omuzlarım sarsıldı, yüzümü kucağıma gömerek hıçkırarak ağlamaya başladığımda bunun son kez olmadığını adım gibi biliyordum. Midem bulanıyordu, boğazımdan yükselerek ağzıma dağılan safranın varlığı altında ne kadar iyi olabileceğimi bilmiyordum.

Asansöre yönelirken, omuzlarımdaki ceket düşmüştü ama onu almak bile ölesiye zordu. Yine de eğildim ve bedenimin güçsüzlüğüne aldırmayarak ceketini aldım, kucağıma sakladım. Çağırduğım asansöre binip katları çıkarken sürekli bir yere tutunma ihtiyacı hissediyordum. Asansörün çelik kapıları iki yana aralandı, sızlayan gözlerimi dairenin yüzeyine dikerek yürümek istediğimde bacaklarımın ihanetine uğradım. Yağmurun altında kalmanın acısını şimdi çıkarıyordum. Acıyla inledim ve yorgun bedenimi dairenin önüne yığıdım. İçeriden yükselen sesleri işittim, anlayamıyor ve anlamak da istemiyordum.

Zili çaldım, anahtarım çantamın içinde ve çantam da otelin salonunda kalmıştı. Bir müddet kapının aralanmasını bekledim. Açıldığında ise annemi görmeyi bekliyordum ama Almila'yı görmek tamamen sürpriz olmuştu. Buna rağmen tepki veremedim, kapının boşluğundan sızdım ve onun yanından sıyrılarak hole yöneldim.

“Esila! Berbat görünüyorsun.”

Dönen başımın gazabına uğradım, elimle duvara tutundum ve gözlerimi salonun aralık kapısına diktim. Çocukların hepsi içerideydi, neden burada olduklarını sorgulamayarak parmaklarımı gözlerimi kuruladım. Annem içerideydi, çocuklarla sohbet ediyordu ve gülüşmelerini işitebiliyordum. Elbisemin kuyruğu zemini süpürürken, titreyen dişlerim arasından sıcak bir nefes verdim. “Neler oluyor?” dedi Almila, elleri omzuma dokundu. “Çok titriyorsun, elbisen de ıslak.”

Onun baskısı altından kurtulmak için omzumu silktim. Parmakları omzumdaki dokunuşundan sıyrıldığı an ileriye doğru bir adım atmak istedim ama daha fazlasına dayanamadım. Almila'nın dudaklarından kaçan çığlıkla birlikte onun üstüne yığıldığımda dizlerim sertçe zemine çarpmıştı.

“Bora,” diye bağırdı Almila, elleri belime destek oldu. “Buraya bakın!”

Avuçlarımı dizlerime kapadım, ıslak saçlarım önüme dökülürken onu bir kez daha ittirerek kalkmak istedim; fakat bana izin vermedi. Çocukların adımlarını işittim, endişeyle bağırsular. Bunu kaldıramıyordum, herkesin gözünde bu derece aciz olmak

çok acı veriyordu. "Ilık bir duş alsan fena olmaz," diye mırıldandı. Lavin, eliyle saçlarının yükünü topladı. "Ne çok ıslanmışsın sen? Cenk, aval aval bakacağına yardım etsene."

Beni bu hale düşürdüğü için ona öfkelenebilirdim ama ben bunları yaşacağımı öncelerden biliyordum. Cenk'in eli omzuma dokundu, beni kaldırdığında ona tepki vermedim ama herkesin sessizliği beni daha fazla üzmemek içindi. Annemin şaşkınlığı gözlerinden okunabiliyordu, kapının ağzında durmuş bana öylece bakıyordu. Almila banyonun ışığını yaktı. Karanlık artık ışık yandığında bile kırılmayacak kadar çoktu. Almila elini belime sarmış, bana destek olmuştu ama bu bile yetmiyordu. Titreyen kollarımı göğüslerime sardım ve Almila beni duşakabine yöneltti. Annemin mırıltılarını işittim, üzerime düşen sıcak suyun varlığı altında sırtımı fayanslara yasladım.

"Onun neyi var?" diye sordu annem, benim için korkuyordu. "Neden bu kadar kötü? Nereden geliyor?"

Sıcak su birikintisi ıslak saçlarıma dökülerek beni irkilttiğinde zayıf vücudumun daha fazla direnemediğini hissettim ve sırtımı fayans boyunca kaydırarak yere çöktüm. Almila banyonun kapısını kapadı, çaresiz gözlerimi annemin panikle büyüyen gözlerine değdirdim. "Bana bakabilseydiniz, gerçek birer anne baba olabilseydiniz ben bu durumda olmayacaktım," dedim katıksız bir öfkeyle. "Sakın pişman olduğundan bahsetme. Ben bu denli acı çekerken seni görmeye katlanamıyorum." Durmadım. "Git şuradan!"

Gözleri akmayı bekleyen yaşlarla doldu. Pişmanlık hissetmedim. Annem sertçe yutkundu, hiçbir kelimeye tahammülüm yoktu. O da konuşmadı zaten. Yanıma yürürken benim için üzülüğünü görebiliyordum. Almila suyun sıcaklığını kontrol ederken yanıma çöktü ve ıslanan elbisesine aldırmadan kollarımı ovdu. "Elbiseni çıkaralım mı?" diye sorduğunda cevap vermedim. "Çok ıslanmışsın, ne yapıyorsun sen kendine?"

Önüme dökülen saçlarımı omzumdan geriye savurdu, kızıl kahve gözleri tedirgindi. "Bana da kırgınsın değil mi?" diye fısıldadı, hissizdim. "Ben bile üzüyorum seni, yalnızca..."

Annem saçlarıma dokunduğu an yangın dışarı sıçradı. “Bırak, dokunma.”

“Esila, yapma.”

Başımı fayansa yatırdım, annemin sesine kulak tıkadım ve akan suyu avucuma doldurdum. Almıla kirlenen saçlarımı temizlerken dudaklarını sımsıkıya örtmüştü. Bedenim ruhumla beraber kıvranıyordu. Gidecek birinin ne yaşatacağını hiç bilmemiştim, kimse benden gitmemiştii çünkü kimse bana ait kalmamıştı. Şimdi kendimi yarım hissediyordum, bir daha hiç gülemeyecekmiş ve gülmek istemeyecekmiş gibi...

“Elbiseyi çıkar, benden utanıyor değilsin ya?” diye fısıldadı, mahcubiyetini görmüştüm. “Seni daha iyi yıkayalım, kendine gel. Bu kadar üzülmeyi asla haketmiyorsun.”

Kıpırdamadım, ısrar etmedi. Annem anlamıyordu, beni benden başka kimse anlamıyordu. Yaşımın küçük olduğunu, başkalarını da sevebileceğimi düşünüyordardı; ama ben bir çektiğim bu yabancı acıyı bir de onu nasıl sevdiğimi biliyordum. Avucumda biriken suyu zemine akıttım, boğulmak istiyordum.

“İki gün sonra herkes bunu unutacak,” diye fısıldadım güçlüğüle. “Bir tek ben unutamayacağım. Kime tutunacağımı bilmiyorum, iki günde bile özlemimden çıldırıyorum.” Dişlerimi sıktım. “Bu durumda olmak istemiyorum. Ona ne ara bu kadar kapıldım?”

Sıcak su buz tutan kemiklerime dokunmuş ve onları çözmüştü. Titredim, kafamı fayansa vurduğumda Almıla buna engel olarak başımı omzuna yasladı. “Çok özür dilerim,” dedi, yanağımdaki yaşları usulca sildi. “Sana söylememem gereken şeyler söyledim. İnan ki sana kızmadım, bir an bunu kaldıramadığımı hissettiğimde konuştum. Ben seni böyle görmeye dayanamıyorum, lütfen kendine gel.”

Hıçkırdım, o kadar yüksek sesliydi ki, bir an genzimin sökülüğünü hissettim. “Gitmesini istemiyorum,” dedim, sesim muhtaç bir iniliye benziyordu. “Almıla bir mucize olsun. Hep benimle kalsın, ben... Ben uyuyamıyorum bile. Uyku hapları bile çare olmuyor, çok çaresizim.”

Dizlerimi toplayarak küçüldüm. Umutsuzluk her yerde ve her şekildeydi, somut bir şekilde hissedilir olmuştu. “Uyumak zorunda

değilsin,” dedi çatlak bir sesle. “Sabaha kadar konuşur, birlikte uyumayız. Hem seni bir daha üzmem, istersen unutursun ki.”

Başımı omzuna bastırdım. “Unutmak istemiyorum ki.”

“O adamın sana yaptığı şeyden nefret etmeye başladım,” dedi titreyen sesiyle. “Bu yaşta nasıl bu kadar bağlamış seni kendine?”

Kaşlarımı çattım. “İyi olmayan bir tek ben değilim,” dedim, kalbim alev almış gibiydi; tek fark bu ateşin görünmeden hissedilmeydi. “Üstelik onun yanında kimse yok, yalnız. Âşık olunmamacak gibi değil ki. İlk an bile belliydi ona bağlanacağım; olması gereken buydu. Biz kaçınılmaz olandık.”

Annem öylece dinliyordu, belki anlamıştı ama tepki vermiyordu. Vereceği tepkileri püskürteceğimin farkındaydı, yine de buna rağmen ısrarlı olmasını isterdim. “Bazı insanların âşık olmaları gerekir ama bu birlikte olacakları anlamına gelmez,” dedi, benimle birlikte ıslanmayı kabullenmişti. “Onu hiç tanımayabilirdin de. Biz hep dışarıdan göreniz, asla senin kadar bilemeyiz ama onun seni mutlu ettiğini görebiliyordum. Sanırım o seni gerçekten seviyordu.”

Buna bütün kalbimle inanıyordum.

“Almila, onun bebeğini taşıdım,” diye fısıldadım, yanağımı okşayan eli aniden durdu. “Onun bebeğini kaybettim. Bunun geri dönüşü olmayacak, asla bundan daha fazla sevemeyeceğim.”

Bunu ilk kez duydu, şaşkınlıkla kaldı. Annem de öyle; o yaslandığı yerde put kesilirken ben kendimi tutmaya son vererek hıçkırarak ağlamaya başladım. Omuzlarım sarsıldı, kabuk tutan ne varsa kabuğunu çatlatarak kanadı ve kanattı. Çok kez ağlamıştım, fazla duygusal ve melankolik olduğumu bilsem bile bunun boş gözyaşları olmadığını biliyordum. Almila şaşkınlığına son verdiğinde bile konuşmadı, yalnızca başımı omzuna daha sıkı bastırdı. Bunun olmaması gerekirdi, çılgılık atarak veya kusarak bu acıyı atmak ve bedenimden koparmak istiyordum. Titreyen dudaklarımdan mırıltılar dökülüyor, belki onlar anlıyor ama ben katiyen işite miyordum. Belki de onun adını fısıldıyordum, zaten tüm her şey onun uğruna gerçekleşiyordu.

Annem daha fazla dayanamadı; kendine ait kıyafetlerle ve bir bornozla yanıma yanaştığında itiraz etmedim. Kimildayacak gücüm yok gibiydi, zaten bana bir şey de sormadılar. Sıcak su

akmayı kesti, Almila çaktırmamaya özen göstererek yanaklarını kuruladıktan sonra doğrulmama yardımcı oldu. Ağırlaşan elbiseyi çıkardılar, iç çamaşırlarımı çıkarmayacağımı anladıklarında siyah bir tişört ve lacivert bir eşofman takımını giyinmeme yardımcı olmuşlardı. Annem uzun sarı saçlarımı küçük el havlusuna sardı, makyajım akmış ve siyah rimel suyun yardımıyla kirpiklerimden kurtularak göz çukuruma sıvaşmıştı.

Almila eşofman üstümün fermuarını çektikten sonra kâkülle-rimi alnımdan uzaklaştırdı. “Daha iyi misin?” diye sorduğunda yavaşça başımı salladım. “Biraz ısındın. Sana yemek ısıtayım, çocukların yanına geç. Odaya gittiğinde kesin ağlarsın sen, bu yüzden itiraz etme.”

Cevap vermedim. Annem ıslak elbisemi kirli sepetine attığında kaşlarımı çatsam da sessizliğimi korudum. Eliyle bana destek olmaya devam ediyordu ama ben yürüyebilecek kadar toplamıştım kendimi. Koridora çıktığımızda çocukların hâlâ burada olduğunu fark ettim ama beni asıl şaşırtan çantamı elinde taşıyan fizik öğretmenini görmek oldu. Holün sonunda, duvara yaslanmış ve silik bir tebessümle bana bakıyordu. Smokini ve saçları dağılmıştı.

“N’aber, Sarışın?”

Sarışın.

Bir an bunu Asrın’ın dillendirdiğini, bu sözcüğün bana karşı yalnızca onun tarafından kullanılabileceğini düşündüm. Onu yanıtız bıraktım, neden burada olduğunu bile sormadım. Lavin yanıma yaklaşarak nasıl olduğuma göz atarken fersiz bacaklarına yön vererek salona ilerledim.

“Çantayı verdiğine göre gidebilirsin,” dedi Cenk, aksi bir tavırla. Salonun kapısı önünde iyi niyet barındırmayan gözlerle ona bakıyordu. “Esila’dan uzak dur.”

Bora Cenk’i kolundan sürükleyerek salona çektiğinde fizik öğretmeni bunu umursamamış göründü gözüme. Lavin oturduğum koltuğun yanına çökerken kısık sesiyle konuştu. “Oradan ayrılırken çantayı unutmuşsun. Biz de o acelede unutunca çantayı almak ona kalmış. Senin çantan olduğunu nereden bildiğini, evin adresini nereden aldığını bilmiyorum.”

Bacaklarımı kalçamın altına kıvrırırken usulca kafamı salladım.

Başka bir zaman olsa onu evden kovardım fakat konuşmaya yetecek güce bile sahip değildim. Cenk Lavin'in yanına çökerken Bora geniş kanepeye oturdu. Annem ortalıkta görünmüyordu. Korhan karşımdaki koltuğa çöktüğünde önüme döndüm.

"Asrın gidiyor," dedi Cenk, ellerini ovaladı. "Sıra gecelerine gidip ağıt yakasım var."

Bora yediği elmanın çekirdeğini Cenk'in kafasına fırlattı. "Neden bundan bahsederek onu üzüyorsun ki?"

Cenk duraksadı. "Esila, senin için ne yapabiliriz?"

"Kimse benim için bir şey yapamaz."

Korhan öğretmenin bakışlarını hissetmek rahatsız ediyordu, tüm bedenimi gerebilecek bir kapasiteye sahipti. "Bence sevse gitmezdi," dedi, aniden, hadsizce. "Bu kadar büyümeyin gençler. Sonuçta kim lise aşkıyla evlenmiş ki?"

Herkesin bakışları ona tırmandı; gözlerinden ucu kor bıçaklar savuran bir tek ben değildim. Islak saçlarımın enseme bıraktığı nemi hissederken dudaklarımı araladım. "Bir gün Asrın'la evlendiğimde seni nikah şahidim yapacağım," dedim, buz gibi sesim ortamı dondurmaya yetmişti. "Ne takarsın? Asrın çok zengin, çeyrek altınla yetinmez."

Korhan gerildiğinde Cenk bu fırsatı kaçırmadı. "Ben de beşi bir yer..."

"Cenk, elma ye."

Lavin dilimlenen elmaları Cenk'in ağzına tıkarken Almıla elindeki tepsiyle kapı eşiğinde görüldü. "Dur, bekle," diyerek ayaklandı Bora, ayaklı sehpayı önüme çektiğinde sessizce teşekkür ettim. "Domates çorbası, biraz iç de için ısınsın fıstık."

Bunu onların çabalarının bir karşılığı olarak yapmam gerektiğini düşünerek hafifçe eğildim ve kâsenin yanındaki kaşığı kavradım. "Teşekkür ederim," dedim bulanık bir sesle. "Siz yediniz mi?"

Almıla Bora'nın dibine otururken gözüm boynunda sallanan kolyeye takılmıştı. Gümüştü, ince ve zarif bir zinciri vardı. Sarıkan ucunda küçük harflerin meydana getirdiği bir şeyler yazılıydı ama mesafe görmeme izin vermemişti. Dumanı tüten çorbadan kaşıklaştırmaya başladığımda "Biz de kalksak iyi olur," dedi Cenk, sesi tutuktu. "Gitmeden önce onu görmeliyiz."

Lavin elbisesinin eteğini avuçlarken sakince kafasını salladı. “Evet, ben de gitmek istiyorum.”

Kaşıktaki çorba ağızma yayıldığında geri püskürtmemek için dudaklarımı birbirine bastırdım. “Bence de gidin,” dedim; burnum sızlıyor, yüreğimde yanan ateşin dumanı burnumu gıdıklıyordu. “Size ihtiyacı yok ama görmek ister.”

Cenk kafasıyla beni onayladı. Herkesin tadı kaçmıştı. Bunu yüzlerinden görebiliyordum. Birisi kuzeni, diğer ikisi yıllarını birlikte geçirdiği arkadaşlarıydı. Kaşığın ucunu çorbayla doldurdum, midemin üstüne tünleyen hisler yediğim ne varsa kusturacakmış gibi hissettiriyordu. “Artık giderseniz sevineceğim,” dedim. Korhan ona seslendiğimi anlamış olmalıydı. “Evimi nereden bulduğunuzu da anlamış değilim.”

Almila genzini temizledi. “Belki ben ağızımdan kaçırmış olabilirim.”

“Ne alaka?” dedi Bora aksi bir tavırla. “O bir öğretmen. Öğrencisiyle samimi olması gerekmiyor. Evin adresini vermek de ne demek?”

Korhan dikleşti, alaylı ifadesi beni rahatsız ediyordu. “Benim yüzümden tartışmayın,” dedi sakın bir şekilde. “Bence biz Esila’yla öğretmen ve öğrenci ilişkisinden çok daha fazlası olacağız. Zamanın ne getireceğini kim bilebilir ki, gençler?”

Kaşığımı tepsiye gürültüyle fırlattım, tiz bir yankı oluşturarak dikkat çekti. Sessiz kalmayı tercih ettim. Bu adamın ne halt olduğunu bilmiyor, bilmek de istemiyordum. Almila’nın tepsi içerisine bıraktığı peçeteyi kavrayarak ağızımı sildim. “Asrın’dan sana kalırsa bir bok olursunuz,” dedi Cenk, Asrın’a verdiği değeri seviyordum. “Buna izin vereceğimizi mi düşünüyorsun?”

Bora onu onayladı. “Haklı.”

Asrın’a olan sadakatlerine saygı duyarak başımı çevirdiğimde gözlerim duvardaki kırmızı çerçeveli saate denk düştü. Asrın’ın uçağı sabaha karşıydı ve saat gece yarısını çoktan geçmişti. Kahretsin, zamanı nasıl durduramazdım! Bir şey olmalıydı, bizi bu anın içine hapsedecek bir güç.

“İçsene çorbanı, istersen başka bir şey hazırlayabilirim?”

“Yersem kusacağım. Bunu görmek istemezsiniz, değil mi?”

“Bu iyi bir caydırma yöntemi,” dedi Almila, kafasını kane-

penin ardına gömdü. “Bence senin kafanın içinde dönen tilkileri paylaşmalıyız.”

Zihnimde taşıdığım ağırlığın yükü tartışılmazdı. Tıpkı kalbimi çökerten ağırlık gibi sorgusuz ve sualsiz bir yükü. Sorun taşımak değildi, belki de sorun taşıyorken yalnız olmamdı. Sehpadaki tepsiyi ittirdim. Yatağa girmek, gerekirse bir kutu uyku hapı almak ve aylar boyunca uyumak istiyordum.

Bitmiş hissetmiyordum, bitirilmiş hissediyordum.

“Sanırım beni dışlıyorsunuz,” dedi Korhan. “Esila beni uğurlamayacak mısın?”

Hepimiz ona baktığımızda, gözlerimizdeki mesafeyi kıramayacağını görerek duraksadı. Kendisinden hoşlanmıyordum, neden buradaydı ki? Koltuktan kalkarken bana göz kırptı, çorbayı başından aşağıya dökmek için neyi bekliyordum ki?

“Görüyoruz, Sarışın.”

Tırnaklarımı avuç içlerime bastırırken öfkeyle bağırarak üstüne atlamamak için beni tutan şeyin yorgunluğum olduğunu fark ettim. Bunu bilerek yapıyordu, bana böyle demesinden nefret etmiştim. Hepimizin düşmancıl bakışlarını sırtlayarak odadan çıktıktan sonra koridorda annemle bir şeyler konuştu ve az sonra daire kapısının sesi duyuldu.

Defolup gitmişti.

“Hadsiz,” dedi Lavin, yüzünü buruşturarak. “O senden etkileniyor mu?”

Bu ihtimali düşünmeyi reddediyordum. “Bu etik değil,” diye homurdandım memnuniyetsizce. “O her şeyden önce benim öğretmenim, genel tarzının bu olduğunu düşünmek istiyorum.”

Cenk ellerini çırpı. “Ona takılma. Sana istemediğin şekilde yaklaşamaz.”

Başımı salladım. Lavin topladığı bacaklarını çözerək yere sarkıtığında çok yorgun olduğunu gördüm. Makyajı dağılmış, saçlarındaki lastik çözülmüştü. “Gidelim mi?” diye sordu, bakışları gözlerimi eşeledi. “Sen daha iyisin değil mi?”

Bakışlarımı kaçırdım. “İyi olmak istiyorum.”

Annemin dinç bedeni kapının eşiğinde görüldü, atlatamadığı şaşkınlığın yansıması yüzünde şekillenmişti. Gergin bir sessizlik

hüznümün kenarlarını çekiştirerek hepimizin dudaklarına bir asma kilit geçirdi. Sustum, önce annemin pişmanlık örülen harelere, hemen sonra çocukların gözlerine baktım. Lakin, onlar görmeme izin vermedi, benim yüzümden kendilerini kötü hissediyorlardı.

Bakan gözlerim görmüyordu. Bir yere bakmak görmek demek değildi zaten. Avucumu açan biri yaralarımı görmezdi ama ruhumdan avucuma uzanan kesikleri gören olmuştu. Ya kalbime bakan o ağrıyı görebilir miydi? Veya ruhumun soluğuna tıkanan acıları kim görebilirdi? Kim gördüğünü umursar, açıp bakardı ki yaralara? Mühim olan acıyı göreni avuçtan yitirmemektir ve ben yitiriyordum, yitirecektim.

“Ona söylememizi istediğin bir şey var mı?”

Bora'nın sorusunu yanıtsız bıraktım, üstelemedi. Dizlerimde bir miktar acı vardı, düştüğümde gelişen sızıya ait olmalıydı. Peki ya ben kalben kimindim? Bu soruya verdiğim cevap hâlâ aynıydı fakat artık dile getiremiyordum. “Ne kadar kalacağından bahsetti mi?” diye mırıldandı Almıla, sorarken tereddütlüydü. “Okullar açılınca gelecek mi?”

Bir neşter geçmişti yırtarak beni düne götürdü. Asrın bu soruyu sorduğumda beni yanıtsız bırakmıştı. “Söylemedi,” diye fısıldadım, sesime sokulan acıyı fark ettiler. “Bana ne zaman geleceğini söylemedi. Gelmek istese söylerdi, değil mi?”

Sessizlik.

“Asrın kime hesap vermiş ki?” dedi Almıla, teselli mi ediyordu. “Aynen,” diyerek onayladı Lavin. “Bir de bakmışsın hafta bitmeden geri gelmiş. Belki annesiyle gelir?”

Kendilerini inandırabilirdi belki beni de inandırabilirlerdi. Cılız soluğumu dudaklarımdan bırakırken omzumu silktim. “Belki artık başka denizlere yelken açan bir adam,” dedim yavaşça. “Ya da geçmişinden kurtulamayan bir yaralı. Tıpkı benim gibi, herkes gibi.”

Beni duymadılar, duymalarını istemedim. Annem kapı eşiğinde durmaya son vererek yanıma yürüdüğünde sesimi çıkarmadım. Yanıma çöktü, eli saçlarıma uzandığında çocukların dikkati üzerime toplanmıştı. “Annene çok benziyorsun,” dedi Bora, sesinde tuhaf bir hayret vardı. “Hık demiş burnundan düşmüş valla. Destekle beni, Almıla.”

Almila kafasını salladı. “Evet, çok benziyorsunuz. Sanki anne kız.”

Bora Almila'nın onunla dalga geçtiğini fark ettiğinde ağzının içinde homurdandı.

Annemin soğuk parmaklarının saçlarıma dolandığını hissettim, saçlarımı üçe ayırarak örmeye kalkıştığında itiraz edemeyecek kadar ruhsuz olduğumu fark ettim. Şefkat vardı ama asla acı kadar yoğun değildi. Annem saçlarımı ördüğünde örmediği günler aklıma geliyor ve bu acı şefkati tokatlayarak harabeye döndürüyordu. Çıplak ayaklarımın üşüdüğünü hissettim, üç ay boyunca yataktan çıkmak istemiyordum.

“Aylar sonra ilk kez sakın bir gece geçiriyoruz ama bok gibiyiz,” dedi Cenk, düşünceli görünüyordu. “Bence biz bir kurşun döktürelim.”

Boş boş baktık; bir başka yanımın da gülesi vardı ama bu sahne kahkahalardan ibaret olurdu. Küçük avuçlarımı gözkapaklarımın üstüne bastırarak sızıyı emmek istedim ama sanki avucuma emdiğim sızıyı kalbime aksettiriyordum. Bacaklarımı kalçamın altından çözerek çıplak ayaklarımı zemine bastım. Kendi aralarındaki diyalogları bir işitiyor bir işitmiyorum; bazen sadece öylece izliyordum. Sanki bakan ve duyan yabancı biriydi.

“Koltuğun izi götüme yapıştı,” diyerek doğruldu Cenk. “Bence bu gitmemiz için bir bahane.”

Bora ve Lavin yavaşça doğrulduklarında, elimle koltuktan destek alarak dikildim. Asrın'ı görmek istediklerini, belki hatta havaalanına gitmek istediklerini görebiliyordum. Onu gönderemedim, bir kez görmek uğruna bile olsa da onu gönderemedim. Bu kendime vurduğum en ağır darbe olurdu. Lavin elbisesinin eteğini toplayarak çıkışa yöneldiğinde yeri süpüren eşofman paçalarını umursamadım ve yayvan adımlarla onları takip ettim.

Annemin çocuklara olan tavrı samimiydi, onlardan rahatsız olmadığını görebiliyordum. Veya iyi bir oyuncuydu. Bora sokak kapısını aralayarak asansöre yönelirken, Almila ev terlikleriyle onun peşinden koştu ama gitmek yerine birkaç bir şey söyledi. Cenk ne ara girdiğini bilmediğim mutfaktan peçeteye sardığı böreklerle çıktığında kollarımı göğsümde kavuşturdu. “Canımız

çekti,” diye homurdandı bakışlarımıza aldırmadan. “Annenin börekli patatesi enfes.”

Kafamı salladım. “Patatesli börek demek istedin galiba.”

Kaşlarını çattı. “Evet ondan!”

Koridor boyu yürüyerek dış kapıdan çıktığında ayakkabılarının bağcıklarını özenle bağladı. Lavin yanağını parmaklarıyla kıştırarak öpücük attı. “Kendini üzme, eminim ki geri gelecektir.” İnanmak istedim, bir şeylere tutunmaya ihtiyacım vardı. “Sizin aranızdakinin basit bir lise aşkı olmadığını görebiliyoruz. Sen de onun sana olan hislerini görebiliyorsun, değil mi?”

İç geçirdim. “Ama kiminle konuşsam herkesin herkesi unutabileceğini söylüyor.”

“O sadece unutanların bahanesi.”

Cenk parmaklarıyla Lavin'in ensesinden yakaladı, “Asansör kaçıyor,” dedi onu kendisine doğru çekerken. Bana son bir bakış attılar. “Esila lütfen kendine dikkat et.”

Almila yüzündeki buruk tebessümle Bora'nın yanından ayrılırken aralarında bir şeylerin gelişmiş olduğunu anlamıştım. Koşturarak içeriye yöneldi, çocuklar asansöre yerleşerek aşağıya inerken gözlerim boşluğa çarptı ama Almila o boşluğun içinden geçerek beni yakaladı. “Sana süt ısıtacağım.”

“Bir baksana beş yaşında mıyım?”

Almila benim itirazıma aldırmadı, bana iyi gelmek istediğini görebiliyordum. Kapıyı gürültüyle örttüm. Fersiz adımlarımı kaldığım odanın önüne taşıdım; kıyafetlerimin içinde olduğu spor çanta odanın içindeydi. Odanın kapısını örten ellerim titriyordu, neyse ki eşofmanın kolları bunu saklamıştı. Işığı yakmadım, sokak lambası odayı yeterince aydınlatıyordu. Yatağın önüne çöktüm, bağdaş kurdum ve çantayı önüme çekerek içini açtım. Ne buldysam koymuştum, Asrın'ın erkeksi kokusu benden daha baskındı, tişörtlerime sinen kokuyu soluyabiliyordum.

Sayfaları kıvrılmış bir kitap kıyafetlerimin en altına saklanmıştı: Şeker Portakalı. Bu kitabın arasına gizlediğim papatyaları anımsadığımda titreyen dudaklarımı zapt etmek için üstün bir çaba sarf ettim. Kitabı kavradım. Hafif bir toz fulyası burnumu gıdıklarken titreyen parmaklarıma aldırmayarak sayfaları karıştırdım. Kitabın

ortasına saklamış olduğum ölü papatyalar gözüme ilişti. Kalbim hızlandı, hafızam o güne gitti ve ruhum tökezleyerek dizüstü kapaklandı. Acının yoğunluğuyla çattığım kaşlarım gevşerken parmak uçlarımla solan ve boynu bükülen beyaz papatyaları sevdim.

Ölüyken bile güzellerdi.

Boğazıma keskin bir yumru çöktü, yutkunmak ve onu def etmek istedim fakat başka bir yumru daha gırtlığıma yüklenerek beni çaresiz bıraktı. Sıcak bir kupağın özlemi ensemde ayak parmağıma kadar olan her boşluğu doldurdu, bu istekle başa çıkmıyordum. Papatyaları aynı özenle kıvrılmış kitap sayfalarının arasına gizledim, çaresizlik dokunduğum ve gözümün değdiği her yere kök salmıştı.

Kitabı kupağıma bırakarak Asrın'ın siyah tişörtüne uzandım. Kafamı yana yatırdım, titiz bir adam olmasına rağmen üzerinden çıkardığı her kıyafeti etrafa savururdu. Sessizce kıkırdadım, onunla ilgili hatırladığım binlerce detay vardı ve hepsi dile gelmiş gibi zihnimin duvarlarında yankı buluyordu. Tişörtü avuçlayarak burnuma yaslarırken bir an bile tereddüt etmedim, biraz acı ve birazda ben kokuyordu. Kıyafetlerimizin kokusu birbirine karışmış olmalıydı.

Kokusu, kendisi kokan avuçlarının yanaklarımda bıraktığı tahribat kadar yakıcı ve yıkıcıydı.

Can alıcıydı.

Üzerimdeki eşofmanın fermuarını indirdim, bir çırpıda üzerimden çıkardım ve çıplak zemine savurdum. İnce tişörtü de başımdan sıyırdığımda hiç vakit kaybetmedim ve az önce kokladığım tişörtü başımdan aşağıya geçirerek giyindim. Çok kez tişörtünü giymiş, her defasında iyi hissetmişim ama bu sefer hiçbir işe yaramıyordu.

“Bir insan nasıl bu kadar çaresizce âşık olabilir ki?”

Burnumu kabaca çektim, yanaklarım ıslanıyordu. Ağlamak o kadar sıradandı ki... Göğüs kafesim dahil olmak üzere tüm organlarım eriyor, sanki bir zift gibi ruhuma yapıştıyordu. Her şey çok fazlaydı. Parmaklarım neye dokunsa onun hatırasıyla karşılaşıyordum, bu ceza değil de neydi? İsmi kafamın içinde büyüdü, düşüncelerime ve beynime yer bırakmamıştı.

Az sonra kapı itildi.

“Esila?”

Kapı tiz bir ses bırakarak aralandığında yanağımı okşayarak boyun çukuruma yuvarlanan sıcak damlaları temizlemedim. Gerek görmedim. Almıla kapıyı ardından kapatarak koridordan içeriye düşen ışığı önüne set çekti ve yavaş adımlarını yanıma taşıdı. Yanıma oturdu, bağdaş kurdu ve önümdeki anı geçmişine göz gezdirirken avucundaki süt dolu bardağı önüme bıraktı.

Boynuna asılı kolyenin klipsini çözdü, avucuna sarkan zinciri yakaladı ve parmaklarını örttü. “Bora bugün sevgili olmamızı istedi,” dedi ansızın, sesinde mutlulukla hüzn arasındaki bocalayıp vardı. “Sevindim, mutlu oldum ama aynı anda başka bir şeyi fark ettim: Bizim bir geleceğimizin olma ihtimali neredeyse yok.”

Kaşlarımı çattım. “Ne saçmalıyorsun?”

“Bora'yla olmak beni korkutuyor,” sesi titremiştir. “Ona gitgede daha fazla kapılsam bile bir geleceğimizin olmadığı çok belli. Mesela geçen gün tesadüf eseri ablasıyla karşılaştım ve benden hiç haz etmediğini anladım. Soğuk, yabancı bir şeydi. Bu elbette Bora'dan vazgeçmeme sebep olmaz ama kabullenilecek çok gerçek var. Hayatlarımız o kadar farklı ki.. Hepsini bir yana bıraktığımda onunla nasıl sevgili olunur, onu bile bilmiyorum.”

“Bence Bora hak ettiğin değeri sana verecektir,” diye mırıldandım pürüzlü bir sesle. “Herkes kalbindeki aşkı kendince yaşar. Ölçmek mümkün değil, zincirleri kırmak ise hiç kolay değil.”

“Evet, görebiliyorum.”

Gülümsemeye çalıştım, arkadaşım için mutlu olmam gerekirdi. “Şimdi sevgili misiniz?”

Avucunu çözdüğünde parmaklarımı kolyenin ucunda sarkan figüre getirdim. İri bir kar tanesini andırıyordu, gecenin karanlığında parlarken göz alıcı görünmüştü “Ellerin titriyor,” dediğinde aldırmadım ve konuştum. “Kar tanesi ne anlama gelir?”

“Anlamından bahsetmedi,” diye mırıldandı, yanakları kızarmıştı.

“Siz sahiden sevgili misiniz?”

Başını omzuma devirdi. “Şşş, çok dillendirme. Nazar değmesin.”

“Ah Almi, canım dostum.”

Sarıldık. Kısaydı ama sevgi paylaşımı çoktu. Kızıl saçlarından yayılan koku genzime nüksetti; bir dostun eli her zaman için kuruluş gibiydi. Almila gözümü açtığımda gördüğüm ilk insandı, beni düşüren ve yine beni düşürdüğü yerden kaldırmasını bilendi. Çok kez bana yardım ettiğini dün gibi hatırlıyorum. Belki de geçmişin acısı sol köşemdeki tazeliğini koruduğu içindi.

Zamanın sessizliğin omzuna indirdiği her dakikada biraz daha çöken omuzları gördüm. Göğsümde bir ateş yanıyor, alevleri kalbime sıçrayıp tekrar tekrar tutuşturuyordu. Avuçlarımı yanağıma yasladım, soğuk parmaklarım gözyaşlarımla ıslanmıştı. Elem verici, dibi gelmeyen bir azaptı.

Saçlarımla oynadım, titreyen parmaklarımla bunu ne kadar iyi yapabildiğim tartışılırdı ama oyalanmaya ihtiyacım vardı. Almila dakikalar evvel uyuyakalmıştı; başını yatağa bıraktım ve yerimde rahatsızca kıpırdandım. Nefes alamıyordum, bunun ciddileştiğini fark ettiğimde kalçamı zemin boyunca kaydırdım ve dizlerimin üstünde pencerenin önüne yürüdüm. Pencereyi araladım. Temiz hava ciğerimdeki zifti kaldırabilir miydi? Birkaç dakika nefeslendim. Biraz daha iyiydim. Camın önünden geriye çekildim. Yağan yağmura baktım. Bugün yıldızlar neden bu kadar yoktu? Siz yıldızsınız, parlamak için neyi bekliyorsunuz!

Birkaç dakika sonra kapı gürültüyle açıldı.

“O çocuk burada, aşağıda seni bekliyor.”

Omzumun üstünden anneme döndüm. Annemdi. Durmadım, şaşkınlığımı yaşamaya vakit bile ayırmadan saatlerdir oturduğum zeminde doğruldum. Annem uykulu gözlerle bana bakarken zilin melodik sesi bir kez daha aramızdaki bakışmanın kısa mesafesine döküldü. Elimin tersiyle yanaklarımdaki yaşları kuruladım, burnumu çektim ve kendime çekidüzen verdim. Kalbim öyle hızlı yumruklar deviriyordu ki göğsümün çeperi yırtılacak ve yere dökülerek bedenimi mağlubiyete uğratacaktı. Koridora çıktım, annemin şaşkın mırıltılarını duydum ama tepki veremeyecek kadar karışkıttım.

Sokak kapısından dışarıya fırladım. Asansör? Kahretsin, doluydu. Merdivenler? Tabii, elbette. O zaten asansörü sevmez, mer-

divenleri tercih ederdi hep. Çıplak ayaklarla olmama aldırmadan bir çırpıda merdivenleri indim.

Hayatımda bu kadar hızlı davrandığım bir anı hatırlamıyordum. Neden buradaydı, bilmiyordum ama iyi ki buradaydı. Son basamağı indim, sokak kapısından dışarıya fırladım.

Sonra... Onu gördüm.

Asrın kalçasını kaputtan ayırdı, seğırtmeye devam eden yağmur dolgun tutamları yoklayarak alnına doğru istikrarlı bir ilerleyiş gösteriyordu. Dudakları tek bir çizgi halinde gerilmiş, sus çizgisinde biriken su damlaları dudak kıvrımına yönelmişti. Yutkundu, sakallarına el sürmemiş ama üzerini değışerek bedenini sarmalayan kot bir gömlek giymişti. Bir adım ileriye gidemedim, bir adım geriye düşemediğim gibi.

“Çok ağlamışsın.”

Dilim sustu, ben çok çığlık attım. Kafamı kapının çıkıntısına yaslarırken çıplak ayaklarıma kaş çattım. Boğazıma anıların buruk hüznü saplanmış, kirpiklerim titremiştir. Ona bakmaya dayanamadım, kâğırtan kentler gibi üzerime devrilen umutlarla baş edemedim. Ellerimi ovaladım, yağmur çıplak ayaklarıma dokunmuştu. Asrın sert bir adım attı, nefesimi tutarak sonsuzluğa sığırdığım bu anın azabından sıyrılabilmeyi diledim.

Mesafe kapandı, soluğu alnımı teğet geçerek saç diplerimi ılıttı. Avuçları cebinde gizliydi, kendisi kokan ellerini tenimde istedim ama bunu dillendirmedim. Mesafemiz eksildikçe kalbimin sesi çoğaldı. Yaklaştı, Tanrı bu vedayla beni küstürüyordu ama tekrar kavuşmak için bir araya geldiğimizi düşünüyordum. Önümde durdu. “Pati’yi sana getirdim.” Fısıltısı umutlarımı katletmişti. “Birbirinize iyi bakın.”

Gözlerim yeni bir farkındalıkla beraber Asrın’ın paçasına asılan Pati’ye indi. Küçük patilerini pantolonunun paçasına geçirmiş, ısrarla ona tutunuyor ve kuyruğunu bacağına dolayarak ondan ayrılmak istemediğini belirtiyordu. Bir an bu sahne öylesine tanıdık geldi ki yüzümdeki ifade paramparça oldu. Ah, hayır.

Asrın pantolonunun paçasını silkti, Pati vahşi bir hırıltı döke rek daha da asıldı; fakat onun gücüyle başa çıkamadı. Titreyen dizlerime aldırmadım, gözümün önünü süsleyen tutamı kulağımı

arkasına ittirdim ve dizlerim üstüne çöktüm. “Pati,” diye fısıldadım titreyen sesimle. “Gel oğlum, seni istemediğini görmüyor musun?”

Asrın yutkunmak istedi, yutkunamadı. Pati bu terk edilişi anladi, honcuk gözlerinde mahzun bir ifadenin titrediğini görür gibi oldum. Asrın'ın ona veda etmesini istemiyordu, ona çok bağlanmıştı. “Hadi! Beni kırıyorsun, pis kedi.”

Pati boynunu бүktü, hayvanlar da hissederdi. Kuyruğunu onun paçasından sıyırdı ve usulca yanıma yanaştı. Onu kucağıma aldım. Bunun nasıl bir sınav olduğunu bilmiyordum fakat dayanamıyordum. Ağlamak, yakmak ve hatta yıkarak yerle bir etmek istiyordum. Pati boynuma gömüldü, gözümün önünde o kadar çok sahne vardı ki hangisi için kaç parçaya ayrılacağını bilemedim. “Bugünü unutmayacağım,” dedim; hayal kırıklığı kelimelerimdeydi. “Sen de unutma. Olur da gelersen, hatırlatacağım.”

Yalvarırım bana geri dön. Yalvarırım bana geri dön. Asrın tek dizi üzerine çöktü, cebine yerleştirdiği parmaklarını çıkararak üzerimdeki tişörtün yakasını düzeltti. Parmak uçları boynumun kıvrımını okşadığında ikimizin de nefesi kesildi. Dudaklarımı sertçe dişledim, titrememek için çaba gösterirken “Tişörtümü mü giydin?” diye sorduğunu duydum, sesine yüreğimi burkan bir şefkat hâkimdi.

“Evet, kokunu özledim.”

Sımsıkı yumdu gözlerini, çaresiz iniltisi kulaklarıma döküldüğünde kafamı yana yatırdım. Avuçları yanaklarıma yerleştiğinde ısrarla yağmur biriken zemine baktım. Parmakları çenemi kaldırdı. Gözlerindeki ihtiyaç bendim, benim ihtiyacım kendisiydi. Lakin biz dakikalar sonra ayrılacak iki insandan başka bir şey değildik. “Ben de seni çok özledim,” diye fısıldadı, başparmağı elmacık kemiğimi okşadı. “Ben seni hep özledim. Yanımdayken, yatağımdayken ve hatta kokun burnumun direğini sızlatırken bile özledim.”

Yanağımı elinin içine yasladım, gözyaşlarımla ıslanan dudağımı kalın damarlı bileğine bastırdım. Nabzı, dudaklarımda seğirdi. “N’olur,” diye yalvardım muhtaç bir şekilde. “Bana şimdi böyle acıyla bakıyorsun ya, kimseye seni acıtacak kadar kapılma. Kapılırsan bir daha sakın dönme.”

Güldü, soyuttu. “Benim güzel kızım,” diye fısıldadı, gözleri yanıyor. “Küçük kadını...” Burnumun ucunu öptü. “Yüreğimin yangını...” Fısıltıları acının çığlıklarıydı. “Sarışın’ım...” Titreyen nefeslerimiz gecenin şahidiydi. “Her şeyim. Ah, Viata.”

Kirpiğimin ucundaki gözyaşını yakaladı, kurumuş dudaklarını ıslak gözyaşlarıyla ıslattı. Çelimsiz parmaklarım gömleğinin uçlarını yakaladı, avucumda yumruk yaptım ve hıçkırığımı yuttum. “Asrın...”

“Söyle,” dedi sertçe. Alnını alnıma sürttüğünde tenlerimizdeki teri paylaştık. Yutkunamadım, dudaklarımı araladım, iki dudak aramdan sızdırdığım nefesim kirpiklerini titretti. “Bana kalabilmem için bir şey söyle!”

Ne söyleyebilirdim? Söyleyeceklerim onu durdurur muydu? Dursa pişman olur, baktığı yerde annesini görürdü. *Sevgilim, bu bir veda; inkâr etme.* Dişlerimi sıktım, ona istediğini veremedim. Dudaklarının sert öpücü gözkapaklarıma bindi, beni usulca ve doyumsuzca öptü. Diğer göz kapağıma da aynı işkenceyi yaptı ve sonra kirpiklerimi öptü. Öldürücü darbeyi alnıma sakladı. Dudaklarının sıcak ve ıslak busesi alnımın üzerine konduğunda kendini boğazımda sıkıştıran hıçkırık dudaklarımdan döküldü.

Avuçları yanaklarımdan sıyrıldı, panikle titreyen gözlerim doğrulan bedenini izleyerek saniyelerden çaldı. Doğruldu ama direyetli omuzları yavaşça çöktü. “Her şeyi dedin,” diye fısıldadı, kafasını sallarken. “Bir tek gitme demedin.”

Bir yıldırım çarptı, bakışlarımız birbirine rast geldi. Milyonlarca insan arasından nasıl da rast gelmiştik; bu kader miydi? Birbirimize uzanan bakışlarımızın üstüne anılarımız yattı, yaşanmışlıklar düştü, acılarımız ve kimi zaman peyda olan kırık tebessümlerimiz devrildi. Yutkunduk, aynı anda. Sonra kibrit çaktık, yine aynı anda. Alevi tüten kibriti bakışlarımız arasındaki yığıntıya fırlattık ve geçmişi tutuşturduk.

Asrın son kez gözlerime baktı. “Sana daima sadık kalacağım.”
“Sana daima sadık kalacağım.”

Birbirimiz için birbirimizi ateşe verdik.

Yaktık.

Yandık.

Uzaklaştı. Bu kez yarın dönmemek üzere uzaklaştı. Arabasına bindi, artık yağmurun döverek bezdirdiği tenimi hissedemiyordum. Araba ıslak kaldırım kenarından gerisinde bir egzoz birikintisi bırakarak uzaklaştı. Yıldızları artık göremiyordum, hiçbiri parlamıyordu. Sokak lambası yanmıyordu. Her yer karanlıktı. Çok karanlık vardı, çok.

Asrın bu kez gerçekten gitti.

Ben izledim, biz izledik. Pati'yle birlikte orada öylece oturduk, onun bizden gidişini izledik. Ağladım, kabullenemedim. Kabulendiğimde bir çığın altında kaldım, ölür gibi oldum ama katiyen ölmedim. Nefes almadım. Saatlerce, boyunlarımızı bükerek yağmur altındaki ıssız sokağı izledik.

Asrın dönmedi, bana gelmedi.

Bu nasıl bir cehennemdi? Yangını cennete bile sıçramıştı. Fakat sonra anladım; bu bir bitiş değil, başlangıçtı.

DEVAM EDECEK...

Emine Tavuz
ÇÜRÜK VIŞNE III
VİRAN

Bu bir intihardı,
Ölene kadar ikisi de fark etmedi.

O gün, Esila Karam kendi gerçeğiyle yüzleştğinde ve bunu akıl almaz bir acı takip ettiğinde, bir saksının içinde günbegün ölen bir çiçeğe benzemeye başlamıştı.

Su yoktu,
Güneş yoktu.

Ölüyordu, duyan yoktu.

Elinde bir bıçak tutuyordu, gören yoktu. Zihnindeki hastalığı herkesten saklayabileceğine inanarak elindeki bıçakla Asrın'a koymaya devam etti ama ne Asrın o bıçağı görecektik kadar normaldi ne de Esila bıçağı tuttuğunu farkında olacak kadar sağlıklıydı.

Sırlar ortalığa saçıldığında,
Kıyamet koptuğunda,
Ve o bıçak, beklenen kanı sızdırdığında,
Adına ayrılık verdikleri bir ölüm yaşandı.

Oturdu, tüm bulutlar buna ağladı.

@epsilyonyayinevi

9 786051 735573

KDV den
muafır

₺ 39,50

www.epsilyonyayinevi.com
online alışveriş: kitap365.com